

UNIVERSITY OF ARIZONA

39001003365254

9
L5
v. 37
1910

LISTY FILOLOGICKÉ.

Vydávají se

nákladem Jednoty českých filologů v Praze.

Odpovědní redaktori

FR. GROH a JAR. VLČEK.

ROČNÍK TŘICÁTÝ SEDMÝ.

1963

V PRAZE.

Tiskem České grafické akc. společnosti »Únie«,
1910.

Obsah ročníku třicátého sedmého.

Pojednání.

Strana

Stav mythologického badání v posledním desítku. Napsal	
O. Jiráni	1—14, 81—92, 161—189, 321—334, 401—
Nynější stav našeho vědění o dialektech starořeckých. Napsal	
Oldřich Hujer	14—22, 92—99
O pravosti Platonova dialogu Parmenida. Revise staré otázky.	
Napsal Ant. Salač	189—213, 334—348, 422—431
O nově objeveném jazyce indoevropském. Referuje Oldřich	
Hujer	213—216
K osudu praslovanských slabik dlouhých v češtině. Podává	
Fr. Sedláček	22—41
Štítného Řeči nedělní a sváteční. Napsal Josef Straka	
	99—108, 229—249
Kde byl vězněn Vratislav z Mitrovic? Napsal Josef Král .	108—110
Jungmannův článek o klassičnosti v literatuře. Rozbírá	
Arne Novák	110—123
Některé prameny ke Štítného Řečem besedním. Napsal	
František Ryšánek	123—125
Nali, nali-t. Napsal Josef Zubatý	217—228
Český pramen Vratislavových »Příhod« a jeho čáhradské	
vězení. Napsal Václav Ertl	249—255
Povaha povídka v Gesta Romanorum. Napsal J. Veitz	
	255—272, 369—374, 447—457
Hněvkovského »Děvín« romantický. Napsal Ant. Procházka	
	273—286, 457—464
Karla Hynka Máchy Cesta do Italie. Otiskl a poznámkami	
opatřil Jan Thon	349—369
Lukianovy ohlasy v literatuře české. Napsal Arne Novák .	431—447
Archiv literárně historický. XVII. Dopisy prof. E. Alberta prof.	
J. Gebauerovi. Podává Marie Gebauerová . .	287—289, 455—467

Artemidoros z Perge—alazon. Od prof. Dra F. Hoffmeistra.	
(L. Brtnický).	150—151
Lad. Brtnický: Starořímské nápisy náhrobní. (Fr. Groh). . .	151—152
Václav Šejvl, Eleusis. Úryvek z kulturních dějin řeckých.	
Oddíl III. (Em. Peroutka).	313
Frant. Mašner, Posouzení Herodotových zpráv o Themistokleovi.	
Pokračování a dokončení. (Em. Peroutka).	313—315
Karel Müller, Význam říše byzantské v dějinách lidstva. Část II.	
(J. Bidlo).	315—316
Karel Hrdina: O caesuře a interpunkci u Kallimacha a jeho vrstevníků (K. Wenig)	895—896
Josef Němec: Staré české tisky v knihovnách německobrodských. (Dr. Josef Pešek).	70—71
Frant. Hnázdo: K. V. Rais. (Dr. Ant. Kudrnovský)	71—72
Frant. Viturka: O češtině ve školních cvičebnicích. (Dr. Ant. Kudrnovský).	153
Fr. Křemen: Adolf Heyduk. (Karel Rieger).	154—156
Drobné zprávy	72—78, 156—160, 316—320, 396—400, 478—480
Zasláno	78—80
Odpověď	80

Stav mythologického badání v posledním desíti letí.

Napsal **O. Jiráni.**

Od r. 1898, který učinil hranicí svého kritického přehledu o význačných pracích a směrech v mythologickém badání prof. Josef Král v úvaze »O nynějším stavu badání mythologického«,¹ nahromadila se opět velmi rozsáhlá literatura. I soudím, že není nevhodno, přihlédnouti opět k důležitějším zjevům a stopovat, jak starší směry docházely přijetí neb odmítnutí, jak se obměňovaly přizpůsobujíc se poznatkům nově získaným a jak konečně se přiblížilo vědecké zkoumání konečnému cíli svému, rozřešení otázky o vzniku a výkladu mythů.

V úvaze své hodlám obsáhnouti výsledky mythologického badání posledního desíti let, tedy let 1899—1909, při čemž, přijímaje zásady přehledů prof. Krále, budu přihlížeti především k mythologii, kdežto otázek o vývoji náboženství budu hleděti jen potud, pokud jsou nerozlučně spojeny s vznikem a vývojem mythů. Rovněž vyžaduje již rozsáhosť látky, abych přestal na dřílech, vztahujících se k mythologii řecké a římské a z těch zase jen na pracích význačných, jež bud probírají celou otázku vzniku a výkladu mythů nebo charakterisují obzvláště výrazně různé směry mythologické.

V rozdělení látky netřeba se uchylovati od methodického a vývojovým postupem mythologického zkoumání se řídicího rozdělení Králova, jak provedeno jest v posledním přehledu jeho; neboť při vši pestrosti a bohatosti mythologické literatury běže se zkoumání i nyní ještě v podstatě týmiž směry, třebas v jednotlivostech různě modifikovanými. Jen málo badatelů dochází stále ještě k mínění, že jen kritické a methodické užití poznatků,

¹ Listy fil. XXVII, 1900, str. 7—17, 87—101, 165—215, 323—334, 401—437; před tím jednal o předmětu tom v článku »O nynějších směrech badání mythologického« (Listy fil. XV, 1888, str. 224—242, 322—345 418—431).

jichž všechny dosavadní směry se dopracovaly, může poskytnouti pevný základ k stavbě řecké mythologie: většina jich nedovede nebo nechce zbaviti se jednostranného hovění určitému směru na úkor ostatních, což vede leckdy i učence jinak zasloužilé k tvrzením odvážným, ba bizarním.

Konečně pokládám za nutné vytknouti, že všechny význačné spisy, jež tu probírány budou, znám z vlastního studia; toliko při některých, zvláště menších spisech, jež mi byly nepřístupny a jež přece pokládal jsem za hodny zmínky, čerpal jsem informace ze spolehlivých recensí, což jest vždy zvláště uvedeno. Dobrou pomůckou při shledávání značně rozptýlené literatury byl mi přehled o mythologické literatuře z let 1898—1905 (*Die mythologische Literatur aus den Jahren 1898—1905*), který vydal *Otto Gruppe* jako doplněk k známému Bursianovu *Jahresberichtu* v Lipsku r. 1908. Značně rozsáhlý a podrobný přehled tento ztrácí však značně na ceně rozptýlenosti látky k sobě náležité a suchopárnou těžkopádností slohu. Lépe uspořádaný, ale příliš stručný a jen hlavních zjevů si všímající jest přehled literatury o řeckém a římském náboženství z let 1904—1905 od *Albrechta Dietericha* (*Arch. f. Religionswissenschaft*, VIII, 1905, str. 474 až 510).

I. Theorie o přejímání mytů evropských z východu.

Ze všech teorií, jež pokouzejí se o výklad a pochopení mytů řeckých, zůstává snad nejvíce nezměněn a námětkami odpůrců nedotčen směr, jenž velkou část mytů řeckých odvozuje z Orientu, zvláště z Foinicie. I v době, o niž jednáme, hlásí se k němu značný počet stoupenců a jako dříve objevují se i nyní názory, jež značně překročují meze kritické střízlivosti, ba mnohdy podobají se čirým fantasiím, jež myšlenku, v jádru zajisté správnou, že leckterá postava mytu a náboženství řeckého přejata jest z východu, spíše diskreditují než podporují. Konstatuje sice *O. Gruppe* (*Die mythol. Literatur aus den Jahren 1898—1905*, str. 61), že dříve tak obvyklé odvozování jmen bohů a heroù řeckých z jazyků semitských dochází jen ojedinělého ohlasu, a jinde (str. 72) vytýká, že v době, o niž referuje, převládala tendence podceňovati vliv foinický na řecké náboženství, ale nejen doklady, jež dále uvedeme, nýbrž i vlastní činnost Gruppova ukazují, že tu dosud nenastala náležitá umírněnost. Náleží Gruppe i nadále k předním zastancům téhoto theorii, jak dokazuje velmi rozsáhlé dílo jeho »*Griechische Mythologie und Religionsgeschichte*«, v Mnichově 1906, jehož prvá část vyšla r. 1897 a byla posouzena J. Králem (*Listy fil. XXVII*, 1900, str. 12 n.).

V době skoro desíti let, kdy dílo vycházelo, pozměnil sice Gruppe v jednotlivostech své původní názory, ale celkový směr, jenž odraží se v prvním oddílu, zachován jest i v dílech pozděj-

šich. Z těchto změn, jež vypočítává Gruppe sám ve výše uvedeném přehledu (str. 93 n.), pokládám za nejzávažnější jednak vzrůstající jeho skepticismus v oceňování různých genealogických zpráv a lokálních pověstí, v nichž dříve spatřoval mytický reflex skutečných poměrů, a sonví-ejíci s tím poznatek, že svědectví naše nestačí pro přesné rozlišování kulturní periody kretské od pozdější boiotské; ovšem poznatek tento důsledněji proveden jest teprve ve třetím hlavním oddílu, jednajícím o dějinách náboženství řeckého. Ale i tak zůstává mu nadále Kreta hlavním a nejstarším střediskem, z něhož přecházely mythy a kulty do jiných krajin řeckých, především do Boiotie a Euboie, dále pak do Lokridy a jižní Thessalie a konečně do Argu; kraje ty staly se pak postupně novými středisky, z nichž plynuly mythy a kulty do ostatního Řecka. Teprve od polovice VI. stol. hlásí se stále silněji kulturní vliv Athen. Ale Kreta a částečně i Boiotie a Euboia jest vystavena silnému vlivu orientu, hlavně měst filistinských Sidonu, Byblu a Berytu.

Po pronikavé kritice Králově (na uv. m., str. 14 n.) bylo by zbytečno zabývat se blíže nesprávným stanoviskem tímto. Přestanu tedy na tom, že na několika význačných dokladech ukáži, jak nesprávné domněnky tyto zakalují Gruppovi i v pozdějších částech jeho díla správný a jasný názor na vznik a vývoj některých mythologických a náboženských postav řeckých. Z druhého oddílu spisu, v němž Gruppe shrnuje nejdůležitější mytologické představy a podání dle jednotlivých komplexů mytů, vyjímám jako typickou ukázkou teorii Gruppových jeho vývody o předních dvou heroích řeckých, Herakleovi a Achilleovi.

Jméno Herakleovo (str. 452 n.) souvisí v prvé části své se jménem Hera a heros a třebas prý nelze etymologicky význam těchto slov s plnou určitostí stanoviti, jest pravdě podobno, že označovala původně božstva léčivá, zlo odvracející. Takovým bohem jest prý Herakles již v kretském stadiu náboženském. Že při Herakleovi vystupuje v popředí heroická a válečná stránka jeho povahy, neshledává nápadným; neboť i Asklepios byl vžíván někdy před bitvou a stará božstva léčivá jako Machaon, Polemokrates, Nikomachos, Aristomachos a j. mají jména válečná. Z četných důvodů Gruppových pro tento původní význam Herakleův uvádí tyto význačnější. Herakles byl za všech dob vžíván jako ochránce ve všelikém nebezpečenství (*ἀλεξίανος* a j.). V jeho ochraně byly hojně léčivé prameny, rostliny a pod. Že již kretská doba jej v tomto významu znala, vyvozuje Gruppe především ze zprávy Pausaniové V, 7, 6 n., podle níž náležel Heraklés mezi lidské Daktyly nebo Kurety, jejichž jména označují je jako bohy léčivé. Dále svědčí prý o tom zpráva Diodorova IV, 17, podle níž očistil Herakles ostrov tento na počest svého božského otce od divokých zvířat. Jiné pověsti vypravovaly o kretském průvodci Herakleově Alkonovi, jehož jméno ukazuje též na boha ochránce

a jest příbuzno se jménem děda Herakleova Alkaia. Tento kult Heraklea jako boha léčivého přenesen byl z Krety do Elidy a kolonií ve středním Řecku, při čemž obohacen mythus o něm novými představami. V Mykalessu a eubojské Oichalii postaven prý vedle Demetry, k jejímuž kruhu náležel v Oichalii Iolaos, v němž podle etymologie Schraderovy spatřuje daemona, který uděluje lidu jed a léčebné prostředky (*σίος* a *λάουαι*). O těchto nejstarších stadiích mytu o Herakleovi vznikla prvá hrdinská píseň v kraji při zálivu malijském, kamž rozšířily se z Boiotie a Euboie a snad též z Krety četné kulty, jichž legendy vypravovaly o Herakleovi. Především připívá se malijská pověst o Herakleovi k prastaré slavnosti na hoře Oitě, v níž slaven byl nejspíše *Ιερός γάμος*. Také v Argu vystupovala v popředí léčivá funkce Herakleova a rovněž i tu vzniklo epos o Herakleovi, jež opírájí se o starou trachinskou píseň a o tradice jak domácího kultu tak i krajin, Argu podrobených, velebilo Heraklea jako mythickeho praotce panujícího rodu. V písni té poprvé vystupoval Eurystheus a vyplíšen tu celý cyklus dvanácti prací Herakleových.

To jsou asi hlavní myšlenky spletitých vývodů Gruppových o vývoji nejstarších představ o Herakleovi (str. 452 n.). Stačí však důvody jeho k důkazu, že vývoj ten dál se skutečně tak, jak myslí Gruppe? Přihlédněme blíže jen k základní myšlence jeho, že Herakles jest původně bůh léčivý. Jest ovšem pravda, že některí, výše uvedení bohové léčiví mají jména všeobecná, ale lze si zcela dobře představiti, že původnejší jest jejich povaha bojovná, podle níž dostali jména; ale poněvadž po zvyku doby herojské vyznali se také v léčení ran, v bitvě způsobených, vzývání byli později jako bohové léčiví. V příjmení *Ἀλεξιναῖος* a pod. skryta jest spíše narážka na dobrodiní, jež Herakles lidstvu svými hrdinnými činy prokazoval. A lze vskutku z pozdní zprávy Pausaniovy a Diodorovy vyvzovat, že již doba kretská znala Heraklea ve funkci boha léčivého? Jako základní myšlenka tak jest nejistý i časový postup, jež Gruppe pro šíření kultu Herakleova stanoví. Spisovatel jest si toho patrně sám vědom; aspoň stálé jeho výrazy: zdá se, asi, pravdě podobně, nejspíše a pod. nesvědčí o velké jistotě. A co říci o některých tvrzeních spisovatelových, jako na př., že zahrada Hesperidek byla původně na hoře Oitě (str. 457), nebo že v mytu o výpravě Herakleově proti ptákům stymfalským spatřovati jest odraz vítězství Argejských v sev. Peloponnesu (str. 464)?

Také Achilleus jest dle Gruppa (str. 616 n.) bůh léčivý. Dokladem jest mu především jméno samo, jež vzniklo z *Ἀχελέως* (= »der Sorgenbesserer«), dále zpráva Pausaniova III, 24, 5, že Achilleus byl ctěn v Brasiích společně s Asklepiem, zpráva Athenaiova II, 19, že zván byl podle něho pramen u Miletu, jehož vody užívalo se k očistám. Dále známo jest z pověsti o Telefovi, že jeho kopí nejen zraňovalo, nýbrž i hojilo. Na tento

původní význam upomíná i to, že Achilleus sdružen byl v pověstech s Medeou, Helenou a Isigenei, jež jsou původně léčivé bohyně. Ještě jiné některé důvody uvádí Gruppe, ale i tyto nejsilnější asi, poněvadž nejdříve uvedené, neváží dojista mnoho. Etymologie jest naprosto nesprávná a ostatní důvody jsou též chabé. Co možno na př. vyvzovat z nahodilého spojení boha toho s Asklepiem, dosvědčeného nám svědkem z II. stol. po Kr.? A odkud ví Gruppe, že uvedené heroiny byly původně léčivé bohyně?

Kdežto prvé dva díly spisu Gruppova zabývají se mythologií, věnován jest třetí, nejrozšálejší díl dějinám řeckého náboženství. Hlavní, dosud však sotva úplně splnitelný úkol dějin těch spatřuje ve vystízení vývoje náboženských představ od nejstarších dosažitelných dob až k zániku náboženství řeckého. Jakou podporu poskytuje při tom moderní teorie o vzniku a vývoji náboženství? Naprosto prý se neosvědčil v této příčině směr anthropologický, jenž podobnost náboženských představ u velmi různých národů neodvozuje z historické jejich souvislosti, nýbrž ze všeobecných a všem lidem společných podmínek psychických. Spisovatel odmítá rozhodně směr tento (str. 719 n.), o čemž zmíním se podrobněji dále. Při poměrně velice vyvinutých představách náboženských, v nichž Řekové shodují se s jinými národy, jest mu vyloučen spontánní význač, jaký žádá shoda anthropologická; jedině možným výkladem jest tu uznání historické spojitosti (str. 721). Výsledkům, jichž se dopracoval směr, jenž srovnával náboženské názory řecké s představami jiných národů indoevropských, mnoho nevěří. Jisté shody tu sice jsou, ale nelze dokázati, zdá pocházejí již z indoevropské pradoby, či zda nebyly teprve dodatečně přeneseny prostředím semitským z Indie, či dokonce nevznikly-li původně vůbec u Semitů. Za to jest vliv těchto národů na Řeky velmi značný, třebas nebylo možno dosud dokázati jasné stopy, jimiž se bral (str. 721 n.). Řekové jsou svými náboženskými představami bližší Semitům než kterýmkoli Indoevropánům, nevyjímaje ani Indy (str. 723). Nápadnost tohoto zjevu, že Řek jest nábožensky tak silně závislý na národech jemu kmenově cizích, vysvětluje Gruppe (str. 722) analogickým šířením křesťanství: ač vzniklo u Semitů, došlo u nich nejméně ohlasu, kdežto u cizích kmenů našlo úrodnou půdu.

Jestliže již tu jest patrný ohlas známých názorů Gruppových, jsou i pro vlastní vývoj náboženských představ řeckých směrodatné závěry, jichž nabyl v prvém díle. V nejstarší z period od něho stanovených, v době kultury kretské, převládají podle jeho mínění (str. 754 n.) kulty chthonické, rázu temného a zasmušilého. Božské bytosti jsou tu většinou daemoni temnoty, kteří bydlí v zemi, skalách a ve vodě. Mysl lidu ovládá čaroděj, jenž dovede škodlivou moc daemonů odvrátiti neb ji dokonce v prospěch lidský změniti. Tento vliv kultů chthonických trvá, ba ještě roste

v následující periodě eubojské a boiotské, takže nejbližší úlohou náboženství řeckého byla emancipace od těchto pochmurných představ. To se stalo v době následující, za rozkvětu státu lokeršských a thessalských. Osvícené vrstvy lidu odvracejí se od jednostranného uctívání bytostí chthonických, jež přechází v obor pověry; starší, za předešlých dvou period potlačované představy se znova vybavují a nabývají nového obsahu vlivem zpěvů hrdinských. Z nesmírného počtu daemonů odděluje se malý počet bohů, kteří usídleni na Olympu; z jiných staly se bytosti lidem podobné a jimi nakloněné, jako Nymfy, Charitky, nebo konečně lidé pravčku, heroové. Vývoj tento pokračuje a urychluje se vlivem nádherných svatyň centrálních v následující době, kterou charakterisuje rozkvět moci argejské. Daemonové, kteří dosud nestali se bohy a heroy lidem příznivými, učiněni v mytu protivníky bohů, od nich přemoženými; nižší božstva a heroové z daemonů vzniklé stávají se sluhy neb průvodci nového hlavního božstva, nebo konečně bývají bohové nových chrámů vyrovnávání se starými daemony, při čemž podržují jejich jméno jako příjmení. Vzrustající uvědomění mravní přetvořuje i božstvo v bytost mravní.

S tohoto hlediska, jež se mu zdá jistým, rozděluje Gruppe dějiny řeckého náboženství na tři velké periody. Prvá zahrnuje dobu rozkvětu kultury kretské a euboisko-boiotské a projevuje se hrubou, fetišismu blízkou výrou v daemony. Perioda druhá sahá až k době diadochů; v ní dospělo náboženství řecké zušlechťujícím vlivem, umění básnického a později výtvarného své výše; odtud počíná pozvolný úpadek, doba to třetí (str. 757).

Tím vylíčen v hlavních rysech obraz, jež Gruppe o vývoji náboženských představ řeckých si vytvořil. Vidíme, že opět vystupuje v něm rušivě předpojaté a nedosti dokázané mínění o několika kulturních a náboženských střediskách, jež postupně vtiskují ráz náboženství řeckému. Jakkoliv Gruppe ve zvláštní části tohoto dílu, kde podrobně jedná o jednotlivých náboženských představách a bylostech, upouští od rozdělení látky dle těchto středisk, uznávaje je za neproveditelné, jest přece mínění toto jakož i názor o mocném vlivu orientu na Řecko i tu příliš mocný a vede spisovatele k úsudkům zcela pravdě nepodobným. Ukáží to na výkladech jeho o původním významu některých božstev.

Zeus (str. 1100 n.), jehož jméno znamenalo původně nebe, jest rozdílný od Zeva homerského, v historické době od Řeků uctívaného. Zeus ten jest sice v nějakém vztahu k původnímu bohu nebes, na nějž ukazuje jméno jeho, ale bohem nebes není, neboť nebeské sídlo a vláda nad počasím není pro homerského Zeva charakteristická; nejsou to ani jediná ani nejvýznačnější práva homerského otce bohů, ba sdílí je s jinými Olympany. Původní Zeus, jehož obraz jest v básních homerských zcela změněn, jeví se Gruppovi jako sloučení tří různých živlů. Především patrný

jest v osobě jeho silný vliv kultu těles nebeských, jenž kvetl v Mesopotamii. Dále jest tu znáti vliv obřadů, jimiž přivoláváno bylo žádoucí počasí, zvláště dešť. Při tom užíváno bylo fetiše, v němž představovali si živoucí sílu nebes; ta nazývala se Zeus a jméno to přešlo pak na fetiš sám. Odtud vysvětliti si jest na př. legendu o zavinutém kameni, jenž podán byl otec jeho. Třetí a nejmladší živel původního kultu Zevova byl chthonického rázu. V době, jež připisovala všechny kouzelné účinky močnostem podzemským, musil i Zeus státi se takovým bohem chthonickým; i byl proto s ním spojen foinický El, jehož jméno přeloženo řeckým *Kόρος* (Gruppe odvádí jméno to od kořene *κρ-*, obsaženém v *κραίρω*). Tomuto bohu byl Zeus buď na roveň postaven nebo stal se Kronos otcem jeho.

Na jak slabých základech celá tato hypothesa jest zbudována, není nesnadno ukázati. Zeus homerský sdílí se o svou moc nad zjevy přírodními ovšem s některými jinými nebešany, ale že on, docela ve shodě se svým jménem, jest svrchovaným vládcem jejich, vysvítá přece z obou básní zjevně; že tato funkce Zevova není podružná, dokazuje již to, že skoro všechna homerská epitheta Zevova se k ní vztahují. I není třeba uznávati mezi původním a homerským Zevem podstatných rozdílů a tím stávají se bezpředmětnými další vývody Gruppovy, které i jinak jsou zcela pravdě nepodobné.

Než Gruppe libuje si, jak se zdá, v takovýchto odvážných výkladech o původním významu božstev řeckých. Tak vykládá o Heře (str. 1122 n.), že jméno její, jež nelze oddělit od slova *ηρως* a *Ηρανλης*, značí vlastně »silná« a jest pouhý překlad jména bohyně Assah, jejímž sídlem byla Gaza. Poseidon (str. 1137 n.) náleží k předním božstvům periody boiotské. Jeho družkou v kultu byla Demeter. Původně jest to daemon podoby býci neb koňské, jenž dří v hlubinách zemských a působí otřesy země. Teprve později, ale ještě v Boiotii, stal se prý Poseidon bohem mořským.

Zvláštní, ale také sotva správný jest názor Gruppův o Apollonovi (str. 1224 n.). Jeho původní, neb aspoň nejdůležitější funkce jest vláda nad mořem a větry. Byl totožný s daemonem podoby rybí, Tritonem. Tento původní Apollon má příjmení dle posvěcené jemu ryby *Δελφίνιος* a náleží již době kultury kretské. Podobně jako většina bohů této doby pochází i Apollon tento z Filistinska a odpovídá spolkovému božstvu měst této krajiny, Dagonovi. Ale sám Gruppe podotýká k tomu, na str. 1228, že rybí podoba boha tohoto není jista a že jméno může se vztahovat nejen na boha ryb, ale také na boha obilí. Vůbec Gruppe příliš přeceňuje vliv oné země na náboženství řecké, jak mu právem vytýká Arnošt Assmann (Philologus, LXVII, 1908, str. 176), jinak horlivý přívrženec tohoto směru mythologického.

Zmínky zaslhuje též výklad Gruppův o Artemidě (str. 1265 n.). Při bohyni této prý více než kde jinde vyniká rozdíl mezi vírou starou a pozdější, uměním vytvořenou. Jméno bohyně ve formě Αρτεμις lze spojiti se slovem ἀρτεμος, které značí »Schlächter«, kdežto Αρτεμις náleží k ἀρτεμης, což znamená »zdravý«. I spatřuje v ní bohyni, jež nemoci posílá, ale také je hojí, a soudí, že třebas ne výlučně, byla Artemis ve starší době pokládána za daemona, jemuž se připisoval původ nejspíše těch nemocí, jež se projevovaly křečemi a šílenstvím. Důvodem jest mu, že Artemis léčí různé choroby takové.

Hermes (str. 1318) jest Gruppovi původně božský vzataj. V prvé části jména jeho spatřuje týž kmen, jenž obsažen jest v stupňovaném tvaru v slově ὁμηρι, ὁμηρω a pod. Druhou část jména tvořilo původně asi slovo Ἱππος, takže Ερμης jest hypokoristický tvar k Ἑρμηππος. Etymologie tato jest sice možná, ale myslím, že jest příliš odvážno, vyvozovati z ní úsudek o prvotní funkci boha toho.

Při směru, jímž se Gruppe běže, nedivíme se, že odvozuje z orientu Afroditu (str. 1343 n.), při níž se asi neobejdeme bez uznání semitských vlivů. Ale jak mu vytýká Assmann v uv. čl., str. 175, jest výklad Gruppův příliš komplikovaný. Afrodite doby kretské jest totiž dle Grappa přenesena z Fili-stinska, kde slula Jafō — »krása«; dle ní nazváno město Joppe. Ale v době kultury starobojotské byla bohyně tato přetvořena identifikací s bohyní města Afaky u Byblu, jež opět již před tím vyrovnaná byla s bohyní Ištarou z Erechu. Konečně byla Afrodite identifikována také s maloasijskou Kybelou.

Ještě leckterý výklad Gruppův jest zajímavý, ale myslím, že uvedené ukázky charakterisují jeho knihu dostatečně. Zdržel jsem se beztoho až příliš dlouho při tom díle, aťe pokládal jsem za nutné upozorniti bliže na jeho nedostatky; neboť vyšlo bohužel ve známé a cenné příruční bibliothece Müllerově a tím dostane se mu asi většího rozšíření než jakého zaslouží. Nechci tvrditi, že jest to dílo bezcenné: tam, kde jedná o vývoji řeckého náboženství v době historické, lze se bezpečně na ně spolehnouti. Také jako bohatá studnice materiálu mythologického a náboženského bude i nadále nepostrádatelnou pomůckou, ale jinak může svými nestřízlivými a z předpojatých, nesprávných stanovisek odvozenými vývody zavést spíše na scestí než poučiti.

Poznali jsme, že ve vývoji náboženských představ řeckých přiděluje Gruppe význačnou úlohu Kretě. Ostrov tento měl však důležitý význam pro kulturu a náboženství řecké. Známo jest, že rozsáhlé výkopy na Kretě, v poslední době podniknuté, vynesly na jevo též dosti hojné památky, vztahující se ke kultu a náboženství, jež poskytuji nám možnost stopovatí víru obyvatelstva až do třetího tisíciletí př. Kr. Kdyby byla správná domněnka těch, kdož v nositelích kultury kretské spatřují předky

Hellenů, otvírala by se nám tu netušená perspektiva v náboženský vývoj toho národa. Ale jak dle dosavadních bádání jest pravdě podobno, ba skoro nepochybno, jest domněnka *Ta* neodůvodněna. Jakémú ovšem kmeni náležel lid, jenž vytvořil svéráznou a značně vyspělou kulturu tuto, nelze dnes naprosto roz hodovati a' minění učenců se tu značně rozcházejí a budou se nepochybne rozcházeti tak dlouho, dokud se nepodaří rozluštiti písmo kretské. A tak jsou i veškeré úsudky, jež bylo by lze pronášeti o vlivu náboženských představ obyvatel praehistorické Krey na Řeky v době historické, značně hypothetické. Ale tolik aspoň zdá se být již nyní pravdě podobno, že v době minojské byla uctívána na Kretě dvojice božská, v níž božstvo ženské převláдалo a že řecký odraz tohoto náboženského svazku můžeme spatřovati v legendě o Rhei a synu jejím Zevovi, kterou tradice řecká právem umístila na Kretě.¹

Horlivým přívržencem směru, jenž v řecké mythologii spáruje silné vlivy semitské, jest *Lewis Campbell: Religion in Greek literature* (v Londýně 1898). Spisovatel podjal se tu úkolu vyličiti vývoj náboženských idejí řeckých, jak jej stopovati lze v literárních dílech básníků a myslitelů řeckých od Homera až k Aristotelovi, při tom však nevyhýbá se také všeobecným otázkám o vzniku náboženství a vývoji jeho v dobách, kam nesahají památky literární. Zvláště důležitý jest v té příčině druhý oddíl knihy, nadepsaný »Antecedents and survivals« (str. 27—52).

Dle ménění Campbellova přinesli si Řekové ze své pravlasti některé představy náboženské a aspoň jedno posvátné jméno Zeus = Djäus; také Hestia pochází prý z doby praindoevropské (str. 30), což však jest stanovisko úplně zastaralé (sr. L. fil. XXVII, 1900, str. 177).

Vedle tohoto arijského podkladu jsou však v náboženství řeckém živly cizí. Různé představy vnikly v ně z kultu národů, jež si Řekové podrobili a jichž sídla zaujali. Touto kontaminací kultů, jak spisovatel zjevně nazývá, vysvětluje se nesmírná rozmanitost kultu týchž bohů v různých krajích řeckých a ohlas tohoto vyrovnaného představ mezi kmenem přemoženým a vítězným spatřovati jest prý v pověstech o sporech mezi jednotlivými božstvy, jako mezi Apollonem a Herakleem v Delfech, mezi Athenou a Poseidonem v Attice.

Vedle toho však působily na vývoj mytů a náboženství řeckého v rozsáhlé míře vlivy východních národů, především ovšem Foiniků, jichž kolonie uznává Campbell v celém řeckém světě, leckdy arci z důvodu velmi vratkých; na př. výříli v historické jádro zprávy Herodotovy (IV, 147 n.), že Memphiaros,

¹ Pro bližší podrobnosti odkazuji k přesvědčivému výkladu *Pernoutkovu* v Dějinách řeckých, I, v Praze 1908, str. 150 n.

druh Kadmův, usadil se na Theře, a odvozuje odtud vznik foinické kolonie tamější (str. 35).

Jakkoli proti všeobecným témtoto zásadám nelze mnoho namítati, jeví se provedení jejich v jednotlivostech leckdy značně pochybné neb dokonce úplně nepřijatelné. Zvláště snaha spisovatelova, nalézli všude vliv foinický, vede jej mnohdy k nesprávnostem. Přitom jest podivuhodno, že pro četné své domněnky neuvádí Campbell vůbec důkazu, nýbrž spokojuje se apodiktickým tvrzením. Nedivíme se, že odvozuje na př. Afroditu z Foinicie, ač jména bohyň Kypris a Kytheria, jež uvádí za důvod tvrzení svého (str. 65 a 93), nejsou nikterak rozhodující. Ale spisovatel jest ochoten uznati cizí původ i u bytostí tak ryze řeckých neb aspoň arijských jako jsou Dioskurové, jež bez bližších důvodů připodobňuje k foinickým Pataikům (str. 189). Jinde uznává sice řecký původ božstva, ale soudí, že na další vývoj představ o něm působily vlivy cizí. Tak jest mu Herakles (str. 137 n.) řeckým ideálem mocného a silného reka, představitelem podmanitelského kmene řeckého, ale s ním splynul foinický Melkart. Vliv kultury foinické odráží se v některých legendách o Herakleovi, jako v legendě o Atlantovi, sloupech Herakleových, zahradě Hesperidek a zlatých jablkách; dvanáct známých prací Herakleových má prý solární význam. Také Poseidon ve funkci boha, jenž ovládá zemí, vládne hlubinami mořskými a daruje lidstvu koně, ukazuje na těsný styk s Foinikií (str. 111), ale opět marně čekáme důvodů pro toto tvrzení, což zbabuje nás povinnosti blíže se jím zabývat.

Více pozornosti zaslhuje rozsáhlé a nákladně vypravené dílo Francouze *V. Bérarda*: *Les Phéniciens et l'Odyssée*, dva svazky, v Paříži 1902 a 1903. Kdežto s hlediska geografického a topografického jest spis tento pro výklad Odysseia velmi cenný, jsou slabou stránkou jeho četné semitské etymologie a přeceňování vlivu foinického na kulturu řeckou. Vývody své býduje Bérard na těchto dvou předpokladech: jednak uznává rozsáhlé panství foinické v celé oblasti moře Středozemního, pro niž důkazem jsou mu četná jména místní, původu foinického, často ovšem nepříliš jistého. A dále soudí, že Odysseia, vzniklá asi mezi r. 900—850, opírá se prostřednictvím starších písni o návratu hrdin od Troje (*rōotori*) o foinický periplus, jehož jména přejali pěvci epičtí buď ve foinickém znění neb přeložená, přičemž často změnili jména místní v osobní; i lze dojít správným výkladem mytických jmen v Odyssei k porozumění vzniku a smyslu mytu samého. Některé doklady lépe znázorní methodu spisovatelova.

Ostrov nymfy Kalyps.y (I, str. 240 n.) hledati jest dle Bérarda na úpatí pohoří Atlasu při pobřeží africkém, a sice hodí se homerské ličení na malý ostrov, zvaný španělsky Perejil. Jméno nymfy ukazuje ke slovesu *nakλόπτω* a potvrzení etymo-

logie této spatřuje Bérard ve jménu poloostrova Hispanie, jež vykládá z foin. *i* = ostrov a *span'a* = úkryt. I soudí, že toto foinické jméno náleželo původně onomu ostrůvku a odtud vytvořeno jméno *Καλυψώ*, významem s ním shodné. Teprve později byl prý ostrůvek ten, prastará kolonie foinická, opuštěn a jméno jeho přeneseno na pyrenejský poloostrov. Originální výklad tento jest sice velmi lákavý, ale, jak dovozuje *H. Lewy*, sám horlivý přívřezec tohoto směru mythologického, nelze ho přijmouti z důvodů jazykových (srov. recensi tohoto spisu v. Berl. phil. Woch. r. 1905, str. 844 n.).

Ostrov Kirčin »Αἰατην νῆσος« jest odvoditi dle Bérarda (II, str. 264 n.) z hebr. *aie* = jestřáb a *ai* neb *i* = ostrov. Ale stejněho původu jest i jméno *Κίονη*, což jest femin. od *κίονος* = jestřáb. Avšak jak nejisté jsou podobné etymologie z jazyků semitských, ukazuje nejlépe od Lewyho v uvedené recensi připomenutý výklad Gruppův (Griech. Mythol., str. 708, pozn. 2), jenž odvozuje jméno *Κίονη* ze syrštiny a vykládá je slovem »Umhüllerin«.

Touž methodou dospívá Bérard k překvapujícímu výkladu řecké legendy o Learchovi a Melikertovi (I, str. 207 n.). Jméno Learchos jest řecké a znamená »vládce lidu«, druhé identifikuje Bérard s epithetem tyrského Heraklea »Melkart«, což značí »král města«, tedy vlastně totéž, co jméno *Δέασοχος*. Obě tato jména jsou však pouze dvoje rituální oslovení téhož boha, což vyzvouze z další zprávy řecké legendy. Melikertes, byv svržen svou matkou Ino do moře, byl zanesen delfínem na Isthmus korinthský a obdržel tu božské pocty a jméno Palaimon. Tento rys legendy, bůh na delfínu jedoucí, vede spisovatele ke kultům syrským a jestliže *Μελικέρης* významem svým jest identický s Learchem, není Palaimon opět nic jiného než *Balemon* = král lidu. A tak původ celé této legendy hledati jest v personifikovaní rituálních vzývání téhož boha, jež buď byla do řečtiny přeložena neb v původním znění ponechána.

Také tento výklad Bérardův nebyl by zajisté a priori nemozný. Ale i tu ukazuje Lewy, že etymologie, na nichž celý výklad jest zbudován, nejsou vesměs správné a nepochybně. Nejlepším vyvrácením theorie Bérardovy jest, že při jméně Palaimon upustil sám od starší své etymologie (De l'origine des cultes arcadiens; v Paříži 1894; str. 254), dle níž vykládal jméno to z Bal jām = páni moře.

Silný vliv foinický spatřuje v Odyssei též *Arnošt Assmann*, Das Floss dēr Odyssee, sein Bau und sein phoinischer Ursprung, v Berlíně 1904. Ve spisku tom pokouší se Assmann nejprve o rekonstrukci voru Odysseova a dále dovozuje, že nejen vor sám, nýbrž i slovo pro ně (*σχεδίη*), pověsti o plavbě na něm a konečně množství slov a mytických postav světa homerského pocházejí z Foinikie. Přihlížeje jen k jménům mythis-

ekým, uvedu tu některé doklady jeho etymologii, neboť i Assmann spatřuje v etymologii nejjistější záruku cizího původu představ a mythů. Tak jméno a představa o Charybdě vznikla z sem. chor ṭebəd = »Loch des Untergangs«, jméno Siren pochází z hebr. sir = zpívati (str. 15). Poněvadž Hefaistos byl bohem ohně, bez něhož není možná kovářská práce, musí prý pojed ohně být obsažen ve jméně jeho. Ježto však indoevropské jazyky v tom ohledu selhávají, nutno utéci se k semitským. A tu nalézá Assmann snadno žádanou etymologii v aramejském hephiach-iṣṣatha, což označuje toho, kdo oheň rozdmýchnuje; to hodí se velmi dobře k líčení Homerovu v Iliadě Σ 470 (str. 21). Také Poseidon jest semitského původu. Jméno jeho pochází z Bodisdon = Baalsidon, t. j. Baal, Sidonu neb pán ryby. Změna *b* v *p* nevadí; neboť vyskytuje jak v řečtině, tak v jazyčích semitských a rovněž mění se jméno baal častěji v bo (Σαλαυթό = Selembaal). Město Sidon slulo tak dle bohatství ryb (Justinus 18, 3: nam piscem Phoenices sidon vocant). Úzký vztah Poseidonů k Sidonu dokazuje pověst, že Poseidon jest otec krále sidonského Agenora, praděd Kadmův. V přijmení jeho Πιλαιος tají se assyrské gillu = vlna a hebr. gallim = vlny, gal = pramen (str. 27). Konečně není Assmannovi ani Apollon původu řeckého, nýbrž pochází z východu; jméno jeho jest blízké assyrskému slovu apalu = zprávu dávati, což dobře ukazuje k jeho věštecké funkci. Pro tento výklad o původu Apollona má spisovatel některé důvody, ale přesvědčivý není ani jeden, některý zdá se mi dokonce naivním, jako vykládá-li známou pověst, že Apollon stáhl Marsyovi kůži s těla, tím, že Assyrové činili tak svým zajatecům ve válce, nebo jestliže se dovolává pozdních spisovatelů jako Curtia, Lukiana a Stefana Byzantského pro to, že v různých krajích orientu etěn byl Apollon; zapomíná při tom, že touž methodou můžeme dokázati z Tacitovy Germanie, že starí Germani etili římského Mercuria, Hercula, Marta a j.

Tím podáný jsou jen některé význačné ukázky vývodů Assmannových. Vedle nich sneseno jest na 31 stranách spisku takové množství semitských etymologií řeckých jmen a appellativ, že vnučuje se nám bezdék myšlenka, že touto methodou dala by se odvoditi z jazyků těch snad všechna řecká božstva. Zevní shoda se při pohyblivosti semitského vokalismu snadno najde a shody věcně není při bujnější fantasií také obtížno shledat. Vyvrátili etymologie podobné může ovšem jen znalec jazyků semitských, ale nemethodický postup a upřílišené přečeňování vlivu foinického na kulturu řeckou jsou patrný na první pohled a právem odsoudil je Max C. P. Schmidt v recensi spisku Assmannova v Berl. phil. Woch. 1905, str. 81 n.

Assmann však nedal se poučiti výstražným hlasem tímto, nýbrž v pojednání »Zur Vorgeschichte von Kreta« (Philologus LXVII, 1908, str. 161—201) pokračuje dále na této dráze.

Z četných místních názvů kretských dospívá tu k závěru, že praehistoricá Kreta, již objevily nám výkopy, byla semitská. Při tom opakuje některé své etymologie dříve uvedené; ve jménu Apollonově spatřuje opět assyrské sloveso apalu (str. 169), Poseidon jest opět odvozen ze jména Bo-Sidon = Baal von Sidon = Herr des Fisches (str. 185) a j. Dobře podotýká k této jeho etymologii E. Peroutka (na uv. m., str. 250), že takovými výklady stane se čtenář nedůvěřivým proti všem etymologiím.

Konečně nutno se zmítni, že i v naší literatuře jest spis, v němž hájí se orientální původ mnohých představ řeckého náboženství a mytu. Mínim kniha »O tajné mluvě v mythech a při obřadech hellenských«, již napsal A. Flux (v Praze, 1905). Ve formě dialogu vyvozuje tu spisovatel své názory o vzniku a výkladu mythů řeckých. Mythus jest mu umělým výtvořem, ježž skládali kněží za tím účelem, aby uchovala se posvátnost božstev, jež jsou pouhé personifikace pojmu mravních. I jest tedy mythologie jakási tajná mluva, k níž třeba hledati klíče. Spisovatel nalézá ho v dvojsmyslnosti jmen a výrazů v mytu obsažených, při čemž užívá k výkladu jejich v rozsáhlé míře i výrazů semitských, zvláště foinických a hebrejských. Než znázorněme na příkladě tento zvláštní názor spisovatelův.

Vlastní skrytou podstatou mythů o Artemidě jest prý mravní zásada spravedlnosti a právního řádu, která byla spatřována v obraze vah (str. 61 n.). Proto byl prý i název vah (*τάλαντον*) posvátným a nesmělo se ho v mytu užívat. Ale bylo dovoleno vyjadřovati jej jiným podobným způsobem. Tak bylo řecké jméno *τάλαντον* obměněno v *Ἄταλάντη*, právě tak jako slovo *Αυδέζονες* jest »kryt«, jak to spisovatel nazývá, pro hebrejsko-foinický název *m'oz najim* = váhy. Podobně upomíná i jméno *Ἄρτεμις* na visuté závaží u vah (*ἄρτημα*). Z těchto základních pojmu rozpředeno pak další pásmo mythů. Slovu *ἄρτημα* jest smyslem příbužný výraz *σπιληξ* = provaz, oprátka, při vahách motouž visutého závaží. Slovo to však je dvojsmyslné; neboť může znamenati i provaz, který byl při zápasu o běh natažen před závodníky — odtud utvořena pověst, že Atalanta nutila své nápadníky k závodu ve běhu; ale název *σπιληξ* bylo možno rozložiti též v *βέ* a *πλῆξις* t. j. bodnutí svině a tak zase vznikl mythus o lovu kalydonského kance, při kterém účastnila se též Atalanta (str. 57 n.). Do Kalydonu byl položen lov na kance jen proto, že jméno města toho upomíná na slovo *πάλως* = lano, demin. *παλώδιον*, jež jest věcně podobným výrazu *σπιληξ* a *ἄρτημα*. A podobným způsobem rozvádí spisovatel nejen ostatní rysy mythů, kupících se kolem Artemidy, nýbrž i jiné komplexy mythů, zvláště o Demetře a Persefoně. Všude přibírá hojně na pomoc slova hebrejská a foinická a pomocí jich doveďe vylouditi z mythů hellenských smysl, kterého bychom v nich nikdy nehledali. Sotva zajisté který srovnávací mytholog nebo filolog

tušil, že na př. jméno Artemidy *Bœavqoría* jest odvozeno z hebr. slovesa *barar* = vyhledati, vybrati, a že naráží se jím na soud, jehož odznakem byly váhy, nebo že jiné příjmení bohyně té *Tavqóù*, *Tavqoný*, *Tavqorólos* odvoditi jest z hebr. *tahor* = čistý (str. 74 n.).

Vyvraceti tuto praeconu sice, ale docela pochybenou stavbu spisovatelovu, byla by práce zbytečná. Padá sama, odstraníme-li její předpoklad, jenž jest vlastně znova oživená stará a dávno vyvrácená theorie Creuzerova, že mythus jest allegorie, vymyšlená za tím účelem, aby nevzdělanému lidu podána byla představa o božstvu ve formě jemu pochopitelné. (Přiště dále.)

Nynější stav našeho vědění o dialektech starořeckých.

Napsal Oldřich Hujer.

1. Hned při vstupu do literatury řecké setkáváme se s dialektickými různostmi jazyka řeckého: básně homerské jeví docela zřetelně dvojí dialekt, dialekt aiolský a ionský. A s dialektonou touto růzností setkáváme se v literatuře řecké na každém kroku: celá řada spisovatelů píše jazykem více méně odlišným od jazyka, jehož užívali spisovatelé attičtí. Jinak píše Alkaios a Sapfo, básničci pocházející z Lesbu, a jinak píše své písně Anakreon; jinak píše Korinna a jinak rovněž z Boiotie pocházející Pindar; jiná je řeč sborové lyriky dorské (Alkman, Ibykos, Stesichoros atd.) a jiná ionské elegie (Kallinos, Archilochos, Mimnermos, Solon, Theognis). A podobné rozdíly nalézáme i v próze: Herodotův jazyk je odlišný od jazyka Thukydidova, Xenofontova, a Platonova a jiných spisovatelů attických. Ostatně i ve spisích attických co chvíli nalézáme větší nebo menší části, po případě jednotlivé věty, psané nárečím jiným: v básních dramatických jsou části sborové psány dialektem dorským, u dějepisců jsou občas citovány prameny v dialektě tom, v kterém původně se psány (tak např. u Thuk. V, 77 a 79), u Aristofana někdy osoby jednající užívají dialektu krajiny, z níž pocházejí, na př. v Achanských (r. 729 nn.) mluví svým dialektem Megařan, v Lysistratě hlasatel lakedaimonský mluví dorsky atd.

Nutno tedy, aby ten, kdo se obírá písemnictvím řeckým, obeznámil se také s dialektickými poměry starého Řecka, nehledě ani k tomu, že studium o živém jazyce, jehož vývoj se nám právě v dialektech jeví, jest podstatnou částí nauky, obírající se veškerou duchovní i hmotnou kulturou dávných Řeků. Na stránkách následujících chceme podat co nejstručnější obraz

o dialektech řeckých a o jejich vzájemném poměru, pokud jest podle nynějšího stavu našeho vědění možný. Dostalo se sice dialektologii řecké zpracování poměru dosti záhy, a to zpracování dobrého, ve spisích Abrensově, Meisterově, Hoffmannově a Smythově,¹ ne-hledě k velké řadě monografií, obírajících se jednotlivými ná-řečimi anebo některými zjevy v jednom nebo několika nářečích. Ale všechna uvedená velká díla o řeckých dialektech zůstala nedokončena a nepověděla ovšem ve všech otázkách sporných poslední slovo. O synthesu výsledků, jichž se dodělala studia dosavadní, pokusil se nově A. Thum b v knize Handbuch der griechischen Dialekte (v Heidelbergu 1909), kde zejména také velmi pečlivě sebrána literatura sem nalezející, a pak stručně sice, ale velmi instruktivně P. Kretschmer ve své statí o ja-zyce řeckém, obsažené v Gericke-Nordenově Einleitung in die Alter-tumswissenschaft (v Lipsku a Berlíně 1910) na str. 142 nn. Zde nebudeeme se ovšem pouštěti do řešení záhad, které dosud nám brání uspokojivě zodpověděti tak mnohou otázkou; nebudeeme se také dovolávali hojně a bohaté literatury, kterou snadno lze najít v uvedeném spisu Thumově, k němuž především musí sáhnouti každý, kdo se o věcech těchto chce poučiti podrobněji.

2. Spisovatelé a památky literární, o nichž nahoře jsme pověděli, že užívají rozmanitých dialektů, nejsou však pro poznání dialektů skutečně mluvených pramenem dosti spolehlivým. Již způsob, kterým se dochovaly tyto památky do dob našich, nezaručuje nám věrnost jejich hlásek a tvarů: při opisování mohlo se vloudit mnoho chyb a odchylek od znění původního, zejména při opisování od lidí, příslušného dialektu neznalých.² Ale to by nebylo ještě závadou jejich nejhorské; jejich dialekt mohl by se v některých případech opraviti podle zpráv jiných, jež o tom neb onom dialektě máme. A tak také někteří aspoň v případech některých činili. Je to však počinání naprostě neoprávněné; neboť jest jistó, že již v textu, který vyšel z ruky básníkovy nebo spisovatelovy, byly odchylky od dialektu mluveného, a jest to vlastně docela přirozené. Žádný básník neužívá jazyka čistě lidového, jazyk jeho je vždy do jisté míry idealisován; tak se jazyk li-terární vždy více nebo méně odchyluje od dialektu skutečně mlu-věného a to tím spíše, když se dialekt takový stane jakousi spi-sovnou řečí pro jistý druh básnický nebo literární. Jaký vliv měly básně homerské a jejich dikce na veškeru poesii (ano i prósu) řeckou, je známo; zejména kdo psal hexametrem, ne-

¹ Srv. o nich referát prof. Zubatého ve Věstníku Čes. Akademie IX, 1900, str. 339 nn., 368 nn.

² Abychom uvedli aspoň jeden příklad: epigram zapsaný u Pausania V, 24, 3 je nám dochován také na nápisu z Olympie (ve sbírce Collitz-Bechtelově č. 4405); u Pausania zní: Δέσο ἄναξ Κρονίδα Ζεῦ Ὁλέμπιος καλὸν ἀγαλμα ἵλιος θυμῷ τοῖς λακεδαιμονίοις; na nápisu je psáno Φάνα[ξ] a ήλιζΦοι místo Pausaniova ἄναξ a ἵλιος.

mohl se vlivu homerských tvarů ani vyhnouti. Básníci pozdější jsou pod vlivem svých předchůdců a mnohdy se vlastně jazyku, kterým chtějí psáti, na vzorech svých teprve učí, zejména piší-li příslušníci dialekta jednoho dialektem jiným, jenž se stal obližním výrazem toho nebo onoho tvoření básnického. V Řecku se pak komplikuje věc tím, že je takových literárních dialektů více, které pak ovšem na sebe vzájemně působí.

Takovýmto způsobem pochopíme, že v dialektech básní Alkmanových, v podstatě dorském, nalézáme hojně odchylek, v nichž se shoduje s dikcí epickou a iolskou, nebo že Theognis píše ionským dialektem, silně zabarveným vlivem dikce homerské, že Stesichoros a Ibykos píší dialektem, který je smíšeninou tvarů dorských, iolských, ionských a epických. U Simonida nalézáme tvary dorské a ionské, Bakchylides píše již docela jakousi spisovnou dorštinou, v níž lze pozorovat silný vliv ionský; neméně umělou dorštinou je i mluva lyrických částí v attickém dramatu, kde časem dorismus je charakterisován skoro jen hláskou *ā* na místě attického *η*. Naprostě umělou dorštinou je mluva Theokritova, měnící se od básně k básni; rázu podobného je i dialekt básní Kallimachových. Korinna psala dialektem domácím (boiotským), jenž není však docela prost vlivu dikce epické, naproti tomu Pindar, taktéž Boiofan, psal umělým dialektem dorským. Alkajos a Sapo píší jazykem své domoviny, ale jsou i tu patrný vlivy homerské — svědectví, že dialekt ten již užitím literárním se uchýlil od dialekta skutečně mluveného.

Je přirozeno, že ani dialektické zabarvení mluvy některých osob v komoediích Aristofanových neshoduje se s dialektem mluveným. Nevedl si Aristofanes v té příčině asi o nic lépe než někteří básníci a spisovatelé novověcí, kteří druhdy uvádějí osoby mluvící dialektem, kterým se nikde nemluví, spokojujíce se jen několika hláskoslovnymi a tvaroslovnymi rysy, jež nejvíce bijí do očí při dialektech, který má být napodoben. Tak na př. v dialektech boiotsky mluvícího Boiofana v Aristofanových Acharnských (860 n.) jsou tvary attické, boiotště naprostě cizí, a jsou chráněny metrem, tak že se nemohly dostati do textu teprve později; totéž platí o dialektech megarském, kterého užito v téže komoedii ve vv. 729 nn.

A že ani smlouvy a doklady podobného rázu, jež se u spisovatelů citují ve formě domněle původní, nemohou být pramenem poučení o dialektech, v němž původně byly sepsány, o tom jasně nás poučuje jedno místo u Thukydida (V, 47), kde se uvádí smlouva, která náhodou je aspoň částečně zachována také nápisně (IG. I, suppl. 46 b, p. 14). Ze srovnání obojího znění je vidět, že v textu Thukydidově jsou některá slova vynechána, místo *ἀπασῶν* psáno *πασῶν*, změněn pořádek slov, místo nápisného *ἔαν* psáno *ἢν* (= ion.), a tak patrně i Thukydidovo *θάλασσα* znělo v textu původním *θάλαττα*, jak ve smlouvě

psané attický očekáváme. Jestliže takovýmto změnám podlehl text psaný dialektem attickým, jaké změny musíme předpokládati při kusech psaných dialektem jiným!

3. Daleko bezpečnějším a mnohdy vlastně jediným pramenem pro poznání dialektů řeckých jsou nám nápisy. Ty již způsobem, jakým jejich znění nám zachováno, podávají daleko větší záruku původnosti: nápisy nepodléhají změnám, chybám a omylům, jež do textů, zachovaných rukopisně, se dostávají opisováním. Mohou se zajisté i v nápisích vyskytovat chyby, jichž se dopustil kameník, nápis ten vytěsnávající, mohou být i poklesky proti dialektru, tesal-li nápis do kamene příslušník nářečí jiného než bylo to, v němž nápis byl složen. Ale to jsou chyby zajisté nečetné a bezvýznamné, protože snadno lze je postřehnouti a opraviti. A je i tu potřebí opatrnosti, poněvadž leckdy se může zakládati na skutečné výslovnosti to, co se na první pohled zdá omylem rytcovým.

Vedle toho pak památky na nápisích zachováne jsou většinou toho druhu, že nepodléhají vlivu mluvy literární. Až na epigrammy, které jsou hojně také dochovány na nápisích, jsou to vesměs kusy neliterární, záznamy úřední, smlouvy, zákony, nápisy náhrobní atd., vči to, v nichž se — právě za dob nejstarších nejvíce — užívá domácího dialektru mluveného; časem ovšem se vyvíjí jakýsi dialekt úřední, který snad stírá některé rozdíly lokální a nekryje se snad vždy úplně (na př. ve výslovnosti) s dialektem mluveným. Ale rozdíly ty nejsou asi velké. Později — asi počátkem století IV. př. Kr. — počíná se i na nápisích jevit vliv tvořícího a dorozumívacího jazyka všeřeckého (*κοινή*).

Proto vyličení toho neb onoho dialektru musí se zakládati na nápisích;¹ textů literárních lze užiti jen potud, pokud údaje jejich lze kontrolovat fakty, známými z nápisů. Jinak také máme ještě něco zpráv o starých dialektech u grammatiků a lexikografů.

4. Na počátku doby historické nalézáme Řeky usedlé ve vlastním Řecku, na ostrovech na východ odtud ležících a na západním a jižním pobřeží maloasijském. Již při této rozloze, odloučenosti a rozptýlenosti sídel řeckých je přirozeno, že jazyk, kterým tehdy Řekové mluvili, byl dialekticky značně rozdílný. A tak tomu skutečně jest: Řeky shledáváme rozděleny na mnoho kmenů, lišících se dosti podstatně mravy, způsoby, náboženství a také jazykem. Jak již výše pověděno, nalézámě již v básních

¹ Sbírku nápisů pro studium dialeklické důležitých vydávají od r. 1884 Collitz a Bechtel pod názvem Sammlung griechischer Dialekt-Inscriptionsen, Göttingen. Dosud vyšly 3 svazky a část čtvrtého, jenž obsahuje rejstříky k I. a II. dílu. Pro počáteční studium se velmi dobré hodí knižka Solmsenova Inscriptiones graecae ad illustrandas dialectos selectae v Lipsku, 2. vyd. r. 1906.

homerských docela zřetelně dva dialekty. Některé z dialektů, které tu v oblasti jazyka řeckého nalézáme, mají docela patrně více nebo méně znaků společných, takže je jasno, že vznikly z bývalého dialekta jediného; nejbezpečněji lze to tvrditi o dialektach skupiny ionsko-attické, kde dialekt attický i dialekt ionské docela jistě vzešly z bývalého dialekta jednoho, který bychom mohli nazvat praionským. A tak i jinde o některých dialektech není pochyby, že s těmi či oněmi tvoří jednu skupinu. Naproti tomu však jsou dialekty, které se hlásí znaky jedněmi ke skupině jedné, ale vedle toho mají znaky, jimiž je charakterisována skupina jiná. Tak na př. boiotština má číslovku *Finati*, má nom. pl. *τοὶ, ταὶ* (= att. *οἱ, αἱ*), má koncové *-ηι* (proti att. *-σι*), částici *νὰ* (= aiol. *νὲ*, att. *ἄν*) — věci to, kteréž charakterisují dialekty dorské; naproti tomu nalézáme tu *στροτός* (proti att.-ion. a dor. *στρατός*), *πέμπε*, *πέτταρες* (= att. *πέντε, τέσσαρες*), infinitivy na *-μεν* a jiné ještě rysy, které jsou vlastní skupině dialektů achajských. Podobně dialekt arkadský se shoduje celkem s dialekty achajskými, ale má rysy, které nalézáme ve skupině ionsko-attické, na př. má dat. pl. *χοίμασι* (aiol. *χοημάτεσσι*), má *ἄν* (aiol. *ζὲ*), infinitivy na *-ναι* (*ἄνται* = att. *εἶναι* = aiol. *ἔμμεναι*) atd. A takovéto vzájemné vztahy, tu četnější, tu méně četné, nalézáme na každém kroku. Velmi poučný je v té přičině schematický přehled, který se stavil Buck Classical Philology II, 1907, 241 n. (na něm se zakládá i obrazec Thumbluv Handbuch 55); zde jest pěkně viděti, které věci jsou jednotlivým dialektům společny.

Není tedy snadno seskupiti dialekty řecké — vyjímaje skupinu ionsko-attickou — ve větší celky a vystopovati vzájemný jejich poměr a vztahy. I jest docela pochopitelné, že různí badatelé vedou si ve výčtu a seskupování řeckých dialektů různě. G. Meyer ve své mluvnici (3. vyd. v Lipsku 1896) — abychom uvedli aspoň názory, uložené v novějších řeckých mluvnících — dělí dialekty mimoionské takto: 1. dorské (celý Peloponnes kromě Arkadie a Elidy; pak ostrovy dorské), 2. severořecké (střední Řecko mimo Attiku a Boiotii; vedle toho Fthiotis a Epeiros), 3. thessalský, 4. boiotský, 5. elidský, 6. arkadský a kyperský, 7. lesbický, 8. pamfylský; je to tedy, celkem vztato, pouhý výčet jednotlivých dialektů. Podobně je tomu u Brugmannna (Griech. Gramm., 3. vyd. 1900) s tím rozdílem, že Brugmann spojuje dialekty lesbický, thessalský a boiotský v jednu skupinu, kterou nazývá severovýchodořeckou nebo aiolskou (v širším smyslu); od Meyera se liší ještě tim, že dialekt peloponneské Achaeie spojuje s dialekty středního Řecka, jež nazývá severozápadoreckými. Ale ovšem Brugmann opět a opět klade důraz na to, že seskupování jeho má význam jen pro orientaci a nic neříká o historickém vývoji těchto dialektů. A tak i nejnovější mluvnice řecká od R. Wagnera (Grundzüge der

griech. Grammatik, v Stuttgartě 1908; viz o ní LF 1909, str. 143 n.) podává přehled o dialektech řeckých v tomto seřazení: 1. dialekt arkadský, pamfylský a kyperský, 2. aiolský (Lesbos, Thessalie, Boiotie), 3. severozápadořecký a středořecký (Epeiros, Fthiotis, střední Řecko, Achaia), 4. eleiský, 5. dorský, 6. ionsko-attický. Hoffmann ve svém díle o dialektach řeckých přidržel se dělení starého ve tři skupiny:¹ ionsko-attickou, achajskou a dorskou; v tom ho následuje Hirt (Handbuch der griech. Laut- und Formenlehre. Heidelberg 1902), Thumb a Kretschmer (v uvedené již stati v Gercke-Nordenově Einleitung in die Altertumswissenschaft). Naproti tomu Buck (Class. Phil. II, str. 241 nn.) přestává na bipartici: dělí dialekty řecké na ionské (ionsko-attické) a mimoionské.²

Máme-li v této věci jasně viděti, musíme mítí především na mysli, že stav, který na počátku doby historické zastihujeme, je výsledek dlouhého vývoje, a musíme si uvědomiti, co všechno při vznikání dialektických rozdílů spolu působí. Každý jazyk, jímž se na větším území a od většího počtu individuů mluví, dělí se v dialekty. Novoty vznikají z příčin nejrozmanitějších na různých místech a šíří se odtud dále tak jako vlny. Jedna novota rozšíří se po jistém území, novota jiná, vyšlá z východiště téhož, může se rozšířiti po území větším nebo menším než změna první atd. Tak vznikne území, kde budou rozšířeny všecky změny, ze společného střediska vycházejíci, ale budou i území, jež byla zasažena změnami jen některými, po případě i žádnými. Vedle toho mohou se šířiti vlny podobné i v východiště jiného, mohou zasáhnouti i území, na kterém se rozšířily také dialektické novoty, vycházející odjinud, takže vzniká území, na kterém shledáváme zjevy dvou oblastí dialektických. Dále změny jazykové vznikají i tím, že příslušníci jazyka (dialektu) jednoho se stýkají, po případě splývají s příslušníky jazyka (dialektu) jiného. Konečně také odloučení některé části jazykového celku vede k samostatnému vývoji takto vzniklých částí a tudiž ke vzniku nových dialektů.³

To vše odehrálo se také zajisté na území jazyka řeckého a působilo na vývoj řeckých dialektů; my známe jen výsledek rozmanitých těchto vlivů a styků. Chceme-li náležitě poznati poměr dialektů řeckých, musíme si všimnouti, pokud lze, této praehistorie, musíme si všimnouti kmenového rozdělení Řeků a

¹ Srv. i referát Zubatého ve Věstníku Čes. Akademie IX, 1900, str. 368 nn.

² Tak soudí též Henry, *Précis de grammaire comparée du grec et du latin*, 5. vyd. v Paříži 1897, str. 5.

³ Srv. o tom všem na pt. tato díla: Paul, *Prinzipien der Sprachgeschichte*, 3. vyd., str. 35 nn., Kretschmer, *Einleitung in die Geschichte der Griech. Sprache*, str. 94 nn., nověji E. Mackel, *Über die Entstehung der Mundarten. Progr.* v Berlíně 1906.

vzájemných styků těchto kmenů, jak nás o tom tradice, historie a do značné míry jazyk sám poučuje.

5. Kdy, odkud a jak Řekové přišli do svých historických sídel, nesnadno říci. Neboť nevíme nic bezpečného o území, kde žil onen celkem jednotný národ, z něhož se vyvinuly jednotlivé kmeny indoevropské. Dříve obecně hledána sídla tohoto národa v Asii, vlastně bez nějakých závažných důvodů, spíše asi pod neuvědomělým dojmem náboženských představ o Asii jakožto kolébee lidstva. Nověji neméně svorně klade se pravlast Indoевropanů do Evropy a jeví se i snaha, pravlast tuto v Evropě podrobněji umístit.¹ Ale zdá se, že dosud — bez pozitivního výsledku: k řešení otázky této není, trvám, pořád ještě praemiss dosti bezpečných, materiál, s nímž se v otázce této pracuje, nedovoluje zcela bezpečně ani rozhodnouti otázku základní, zda Evropa či Asie je východištěm Indoевropanů. Že je tomu tak, to viděti z toho, že Ed. Meyer se nejnověji rozhodl zase pro Asii (Geschichte des Altertums I,² 2 (1909), str. 799 n.) Tedy non liquet. Z této pravlasti — neznámo kdy a jak — odešli kmenové, jichž konsolidováním později povstal národ řecký. Zajisté již v původních jejich sídlech vznikly některé odchylky a zvláštnosti v jejich jazyce, jiné vyvinuly se časem; jsou to rysy, kterými je charakterisována řečtina jako celek proti jiným jazykům indoevropským. Je to na př. *αρ*, *ρα* za pův. *γ*, *στ*, *ζ* za pův. *κι*, *γι*, *ζ* za počáteční *ι-* v některých případech (*ινγυμ*: *ζυγόν*), ztráta samohlásky *s* ve středosloví mezi souhláskami, perfektum na *-η-* (*έστηηα*), aorist na *-θηη*, superlativ na *-τατος*, gen. sg. masculin 1. deklinace (*ᾶ* km.) podle 2. deklinace (*ο*-km.): *πολίτον*: lat. *scribae* atd.² Ale jinak byly v jejich jazyce rozdíly; jak vznikly a jak se rozšířily, nevíme.

Přišedše do Řecka, našli tam Řekové obyvatelstvo, o kterémž dnes můžeme tvrditi zcela bezpečně, že to bylo obyvatelstvo blízce přibuzné s obyvatelstvem Malé Asie. Jsou totiž v Řecku stará jména topografická, která mají ráz neindoevropský, ale shodují se svým tvorem a druhdy také v slabikách kořenných se jmény maloasijskými, jak to po některých poukazích dřívějších jasně ukázal Kretschmer v Einleitung in die Geschichte der Griech. Sprache na str. 401 nn. Jsou to jména na *-νθος*, jimž odpovídají v Malé Asii jména se suffixálním *-νδ-* (na příkl. ř. *Κόρινθος*, *Τύρινθος*, *Πέρινθος*, *Ολυνθος* vedle maloasijských jmen jako *Πόδαρδος*, *Σάρανδος*, *Μλαύνδος* atd.; dále jsou toho druhu jména na *-τιος*, *-σος* jako *Kρωσσός*, *Παρνασσός*,

¹ Tak na př. Schrader hledá ji v jihoruské stepi, Hirt v nížině severoevropské, neudávaje bližšího ohrazení, Hoops v severním Německu atd. Srv. o tom článek Jos. Janka v Národopisném Věstníku III, 1908, str. 81 nn.

² Srv. Brugmannovu Griech. Gramm., 3. vyd., str. 13 n., Kurze vergl. Grammatik, str. 10 a j.

Ιλισός, Κηφισός atd. Tato jména prozrazují předřecké obyvatele Řecka. Řekové, podmanivše si je, úplně je odnárodnili; jen názvy topografické a snad i něco málo jiných jako *ἀσάυρινθος, τερέβινθος* a pod. od nich přejali.¹

Po neřeckých národech máme i jiné památky na půdě řecké; dosud však bohužel málo osvětlují temné tyto doby, ba poněkud řešení těchto záhad i komplikují. Na ostrově Lemnu a na Kretě v městě Praisu zachovány jsou neřecké nápisy, které však nepodařilo se dosud objasnit; jazyk nápisů, v Praisu objevených, je jistě neřecký, ale blíže se nedá určit; jazyk nápisu na Lemnu zdá se mít některé podobnosti s jazykem etruským a je dosti možno, že jazyk ten je příbuzný s jazykem etruským. Tím přibývá záhad: jazyk etruský nemá nic společného s jazyky maloasijskými, které dříve zaujmaly pozdější oblast jazyka řeckého. Jak tedy vysvětliti zde pojednou tento jazyk jiný?² Snad lépe budeme viděti ve všech těchto věcech, až se podaří rozluštiti temné dosud nápisy z II. tisíciletí př. Kr. pocházející, jež objeveny byly v Knossu na Kretě.

Jak se Řekové šířili po zemích, které v době historické zaujmívali, nevíme. Víme pouze, že osazování toto bylo ukončeno velikým hnutím kmenů dorských, stěhujících se od severu k jihu. Ale jest jistó, že v krajích, které zaujali Dorové, sídlili již před nimi jiní kmenové řečtí, které obyčejně jmenujeme úhrnným názvem Achaji. Vedle Achajů však od dob nejstarších zná tradice Iony; v jakém poměru jsou oba tyto kmeny, není dosť jasno. Někteří se domnívají, že Ionové tvořili první vrstvu řeckého obyvatelstva vůbec, po nich že přišli Achajové a pak Dorové (Kretschmer); Thumb uznává to za možné, ale nikoliv za nutné. Jisto zatím jest, že nalézáme oba kmeny vedle sebe, a to tak, že Achajové sídlieli od Thessalie přes střední Řecko (vyjimaje Attiku) až na Peloponnes, který zaujali úplně až na kraje severovýchodní, kde sídlili Ionové. Takové bylo asi osídlení Řecka před stěhováním dorským. Dorové vtrhli z Epeiru do Thessalie, ale achajské obyvatelstvo tamní celkem se proti nim udrželo (více na východě než na západě) a v této době snad také nějaká část obyvatelstva achajského ustoupila před nárazem dorským na ostrovy a severní část pobřeží maloasijského. Kmeny dorské postoupily dále do Řecka středního, kteréž celé podorily až na Attiku, pronikly na Peloponnes, kde si rovněž achajské obyvatelstvo podmanily; jen v hornaté Arkadii se udrželi Achajové. Dříve

¹ Vlivem těchto obyvatelů předřeckých vykládá nejnověji Kretschmer v Glottě II, 1910, 211 n. také ten zjev, že řečtina starobylé a všem Indoevropským společné pojmenování »bratra« (lat. *frāter*, stind. *bhrātā*, sl. *bratrъ* atd.) nahradila slovy novými *ἀδελφός, (αὐτὸς) κατύγνως*.

² Srv. o tom všem Listy fil. XXXIII, 1906, str. 97 n., XXXVI, 1909, str. 288 a 386 a Peroutkovy Dějiny řecké I, str. 12 n., 240 nn.

ještě než přišli Dorové do středního Řecka a na Peloponnes, vyšel odtud vystěhovalecký proud na ostrovy a jižní pobřeží maloasijské; ale i tam přišli za nimi Dorové a v končinách těch úplně ovládli. Jen Kypros zůstal ušetřen invaze dorské.

Takový jest asi ve vší stručnosti obraz nejstaršího osazování Řecka, obraz, jaký podle tradice, archaeologie i z rozboru jazyků jednotlivých krajin věda dnes dovede sestrojiti.

(Ostatek příště.)

K osudu praslovanských slabik dlouhých v češtině.

Podává Fr. Sedláček.

Jagić JF III. Anz. 253 vyslovil myšlenku, 1. že sé praslovanská délka předpřízvuká v češtině drží, 2. přízvučná vzestupná rovněž, 3. přízvučná sestupná že se krátí. Tyto zákony uznal též Hirt Indog. Akz. 84 a pokusil se je dokázati příklady. Týž úkol předsevzal si Fr. Černý LF 24 (1897) str. 348. Naproti tomu Pedersen KZ 38 str. 301 uznává jen zákon druhý a třetí. Místo prvního chce předpokládati dva zákony jiné, druhému a třetímu analogické: a) předpřízvuká délka vzestupná se drží, b) sestupná se krátí.

Už samo faktum, že proti teorii Jagićové byla učiněna námítka, nutí nás ji zkoumati aspoň v její první části. Ale budu zkoumati i část druhou. Dosud se o tom, byla-li přízvučná slabika v praslovanštině vzestupná či sestupná, soudilo podle ruštiny (pří slovech, která mají v ruštině *oró*, *oló*, *eré*, po případě *óro*, *ólo*, *ére*) a podle srbskiny. Na základě zákonů Leskienových (Unters. B str. 31—36¹) předpokládal se tam, kde je praslovanská dlouhá přízvučná slabika v srbském zkrácena, pro praslovanštinu přízvuk vzestupný, kde je naproti tomu délka zachována, přízvuk sestupný. Soudilo se tedy o praslovanské intonaci podle srbské kvantity. Ale ještě jeden slovanský jazyk dává nám o ní soudit, a to ne nepřímo, kvantitou, nýbrž přímo, svou dnešní intonací; je to slovinština. Tam nastalo ovšem všeobecné dloužení nekoncových slabik přízvučných, setřely se tedy původní rozdíly kvantitativní; nastalo tu i zvracení přízvuku vzestupného \wedge o 1 slabiku k začátku slova (r. *golová* sln. *gláva*) a přízvuk sestupný \wedge se naproti tomu velmi často objevuje o jednu slabiku bliže ke konci slova (r. *gólovu* sln. *glavô*), nelze tedy ze samé slovinštiny určiti místo praslovanského přízvuku; ale přizvukuje se tu posud dvojím způsobem, vzestupně a sestupně, a sice tak, že slovo má

¹ Abhandl. Sächs. Gesellschaft XIII, č. 6.

obyčejně (výjimky jsou určitého rázu) stejný přízvuk jako v praslovánštině, třebas na slabice jiné (sr. r. *voróna* sln. *vrána*, r. akk. *gólovu* sln. *glavō*). Slovinština nám tedy určuje, přízvukovalo-li se slovo v praslovánštině vzestupně či sestupně; a poněvadž místo praslovanského přízvuku dovedeme určiti na základě jazyků jiných (ruštiny, čakavštiny a štokavštiny), dovršuje naši znalost jeho. Tohoto významu štokavské přízvuky (nepravím kvantita) nemají; i tu je ovšem přízvuk ' vedle ā, ale vznikl všude pozdním zvrácením přízvuku se slabiky následující (**glävā* > *gláva*) a neudává ani původní intonaci její ani původní intonaci slabiky přízvukované dnes (dříve předpřízvuké). Proto se budu v následujícím rozboru, v kap. II. a III., při určování praslovanské intonace dovolávat vedle ruštiny i slovinštiny, nechávaje štokavstinu stranou. — Ti, kteří slovinskému přízvuku méně důvěřují než štokavské kvantitě, přísvědčí mi aspoň v tom, že je třeba i tohoto svědka aspoň slyšeti, když svědectví štokavštiny od Hirta a Černého již uvázeno.

Omezuji se na češtinu spisovnou. A to na slova v praslovánštině dvojslabičná, poněvadž v ostatních patrně vládly zákonky poněkud jiné. To jsou jen substantiva, neurčitá adjektiva, některá adverbia a některé tvary slovesné. Operuji tu jen se substantivy, a to s ā- kmeny, mužskými o- kmeny a středními o- kmeny.

Jména slovinská cituji z Valjavcových článků, uveřejněných v publikaci »Rad Jugoslav. Akad.« 43—48, 56—57. Pleteršnik se ve svém slovníku řídí přízvukováním Valjavecova, je to tedy pro přízvuk pramen nesamostatný. — Ve článku uveřejněném v Radu 132 přizvukuje Valjavec z části jinak. Ale tam chce (podle str. 116) podatí akcentuaci řeči spisovné, a nevím, nezávadl-li někde přízvuk nový, na základě theoretické úvahy; je aspoň nápadné, že tu píše krája, véja, svíta, vídra, mólza, jak podle št. krädja, vjélja, svíta, vídra, müža očekáváme, kdežto v Radu 43 psal krája (suo loco), véja (s. l.), svíta (str. 61), vídra (str. 35), mólza (s. l.).

Čakavská jména cituji z Nemančovy rozpravy v Sitzb. Wiener Akad. 104, 105, 108. On nerozeznává přízvuk vzestupný a sestupný nebo lépe řečeno pokládá všecky čakavské přízvuky za sestupné. Jeho značky však a' stále svádějí k výslovnosti vzestupné. Proto je přepisuji; jeho à píšu á, a' místo jeho á kladu á.

I. Délka předpřízvuká.

Mezi á- kmeny, u nichž dnešní slovanské jazyky ukazují na přízvuk á, má 13 jmen délku zachovanou¹: *krasa

¹ Řadím je podle kořenových vokálů praslovanského tvaru; ty jsou a (= á), é, i, y, u, ɔ, ə, pak skupiny or, ol, er, el, vr, sr, sl, tl. Slova s týmž vokálem řadím podle abecedy.

r. krasá č. krásá, *zarja r. zarjá č. záře, *běda št. bijěda bulh. bedá r. bědá č. bída, *jézdu r. jézdá č. jízda, *léska št. lijeska bulh. leská č. líska, *svétja čak. svěcù št. svijěća bulh. svěstá r. svěčá č. svíce, *dupja št. díplja č. doupe, *lqka čak. lükù št. líka bulh. loká r. luká mlr. luká č. louka, *møka čak. mūkù št. múka r. muká (= mouka) č. mouka, *trqba št. trúba bulh. tróbá r. trubá č. trouba, *borna št. brána r. boroní č. brána, *borzdu čak. brázdu št. brázda bulh. brazdá r. borozdá č. brázda, *želzu št. žljezdu r. železá č. žlaza. — Ale 10 takových jmen má kořenovou slabiku zkrácenou: *céna čak. cénù št. cijéna bulh. cená r. céná č. cena, *gvézda čak. zvezdá št. zvijézda bulh. zvezdá r. zvězdá č. hvězda, *réka čak. reká št. rijéka bulh. reká r. réka č. řeka, *duda št. dúda r. dudá č. dudy pl., *guba r. gubá (= ret) č. huba, *kuna sln. kunà čak. kúnà št. kúna r. kuná č. kuna, *ruda št. rúda bulh. rudá r. rudá č. ruda, *døga št. díuga bulh. døgá r. dugá č. duha, *péta čak. petù št. péta bulh. petá č. pata, *žølna čak. žänà r. žolná želná č. žluna.

Jména, u nichž některé jazyky ukazují na přízvuk w č., ale jiné na přizvukování slabiky kořenové, nechal jsem stranou. Jsou to: *chvala št. hvála bulh. falá r. chvalá č. chvála čak. falà | fála, *snaga št. snága bulh. snagá č. snaha čak. snágù | snàga mlr. snagá | snága, *trava št. tráva bulh. travá r. travá č. tráva čak. trává | tráva | tráva, *klešča št. klijěste pl. bulh. klešté pl. r. kleščí pl. mask. č. kleště pl. čak. kléščí pl., *lécha št. lijéha bulh. lehá č. licha čak. lěhá | lěha r. lechá | lécha, *méná št. mijéna bulh. mená č. měna r. méná | měna, *sténa št. stijéna bulh. stená r. sténá č. sténa čak. sténä | stěna, *stréla št. strijèla bulh. strelá r. strélá č. střela čak. strélù | stréla | stréla, *glista št. glísta r. glistá č. hlísta | hlista čak. glistä | glísta, *pila št. píla bulh. pilá r. pilá č. pilá čak. pilù | pila, *zima čak. zimù št. zíma r. zimá č. zima bulh. zimá | zima, *duša št. díša bulh. dušá r. dusá č. duše čak. dūsù | dūša, *jucha št. júha r. juchá č. jícha čak. jühä | júha, *krupa št. krúpa r. kripá č. kroupa čak. krúpù | krápa (Nemanic Sitzb. 105, str. 533), *kupa št. kúpa bulh. kupá č. kupa r. kúpa, *sluga št. slíiga bulh. slugá r. slugá č. sluhá čak. slügù | slüga, *uzda št. úzda bulh. iuzdá r. uzdá č. uzda čak. güzda, *ruká št. rúka r. ruká č. ruka čak. ruká | rúka bulh. röká | ríka, *tøga št. túga bulh. tøgá č. touha čak. tñgù | tñga r. tugá | túga (Brandt Načert. acent. 254), *gréda št. gréda bulh. gredá r. grjadá č. řada čak. gredù | grëda, *resa št. résa bulh. resá č. rësa r. rjása (= Schnur) | rjasá (= Feuchtigkeit), št. bráda bulh. bradá r. borodá č. brada čak. brädù | bräda, *storna čak. stránù št. strána bulh. straná r. storoná č. strana sln. strána | strána (Rad 43 str. 42), *golva čak. glavá št. gláva r. golová č. hlava bulh. glavá | gláva, *čerda št. čréda čri-

jèda bulh. *čredá* r. *čeredá* č. *třida* čak. *čredā* | *črēda*, **serda* št. *strijèda* bulh. *sredá* r. *seredá* č. *středa* (= Mitwoch) | *střida* (= Krume) čak. *sredā* | *srèda* | *srēda*. — Při všech těchto jménech mají jazyky, ukazující na oxytonaci, věšinu.¹ Tím spíše jsem musil vynechat i ta, při nichž stejně mnoho jazyků ukazuje na přízvukování kořene jako na přízvukování koncovky. Jsou to: **jagla* št. *jágla* č. *jálila* sln. *jágla*, **déža* r. *dežá* č. *díže* čak. *díža* | *diža*, **mézga* (?) št. *mézga* č. *míza* sln. *mézga* (Rad 44 str. 2) r. *mjazgá* | *mjázga*, **mucha* št. *mùha* bulh. *muhá* č. *moucha* čak. *mùha* r. *micha*, **prøga* št. *priúga* č. *prouha* r. *príuga*, **mèzdra* r. *mezdrá* č. *mázdra* sln. *mézdra* | *mèzdra* (Rad 43 str. 35), **bolna* r. *boloná* č. *blána* čak. *blána*, **volda* št. *vláda* č. *vláda* čak. *vláda*, **terba* št. *trijèba* č. *třeba* čak. *trèba*. — Jména s praslovanským *zr*, *tr* (**vzrba* č. *vrba* a j.) a s praslovanským *zl*, *tl*, pokud mají v češtině slabičné *l*, vynechávám všude, poněvadž dnešní spisovná čeština, a západní čeština vůbec, nedává poznati, kde bylo slabičné *r* a *l* ve staré češtine dlouhé a kde krátké, zkrativší je vůbec.

Mužských o- kmenů má 9 délku zachovanou: **plast* št. *plást* — *plásta* r. *plast* — *plastá* č. *plásť*, **lék* čak. *lek* — *lekà* št. *l'íjek* — *lijèka* č. *lék*, **šcít* št. *šcít* — *šcítá* r. *šcítò* — *šcítá* č. *štít*, **byk* št. *bík* — *bíka* | *bíka* r. *byk* — *byká* č. *býk*, **ključ* čak. *kljúč* — *ključá* št. *kljúč* — *ključa* r. *kljúč* — *ključá* č. *klič*, **lug* čak. *lúg* — *lúgù* (=lixivium) št. *lúg* — *lúga* (=popel) č. *louh*, **kot* čak. *kút* — *kutà* št. *kút* — *kutá* r. *kutò* — *kutá* č. *kout*, **sqdz* čak. *sùd* — *sùdà* (=soud) št. *sùd* — *sùda* (=soud) r. *sudz* — *sudá* č. *soud*, **korlj* čak. *králj* — *králjá* št. *králj* — *králja* r. *korólb* — *koroljá*. Jen jeden má kořenový vokál zkrácen: **umz* št. *úm* *úma* r. *umz* — *umá* č. *um*.

Vynechal jsem, z téže příčiny jako oná u ā- kmenů, jména: **plašč* št. *plášť* — *plášta* r. *plaščò* — *plaščá* č. *plásť* čak. *plašć* — *plaščù* | *plašća*, **gréch* št. *gríjeh* — *grijéha* r. *gréchò* — *gréchá* č. *hřich* čak. *gréh* — *gréhù* | *gréha*, **bič* št. *bič* — *biča* r. *bič* — *bičá* č. *bič* čak. *bič* — *bičá*, **križ* št. *križ* — *križa* mlr. *križ* — *križá* č. *kříž* čak. *križ* — *križù* | *križá*, **dern* št. *drijen* — *drijèena* r. *derént* — *derná* č. *dřín* čak. *drén* — *dréna* | *drén* — *dréna*, **stolp* št. *stùp* — *stùpa* r. *stolp* — *stolpá* č. *sloup* čak. *stup* — *stupù* | *stùpa*. Při všech těchto jménech ukazuje na paroxytonaci jen čakavština, na niž můžeme nejméně spolehnouti. Při jiných ukazují na paro-

¹ U některých svědčí pro paroxytonaci jen čakavština, a to jen jedním dvojtvarém. Poněvadž se vyskytuje méně, z časti pravděpodobně, že je tu čakavská paroxytonace nepůvodní, že vznikla dialektickým zvracením přízvuku, jaké vidíme ve štokavštině, nemusila by se tato jména vynechávat. Chci však mít materiál co nejspolohlivější.

oxytonaci jiné jazyky: **gaj* št. *gáj* — *gája* č. *háj* čak. *gaj* — *gajá* | *gája* mlr. *gaj* — *gáju*, **dél* čak. *del* — *delù* č. *dil* št. *dílo* — *díjela*, **Rím* (?) čak. *Rim* — *Rímä* št. *Rím* — *Ríma* č. *Rím* r. *Rím* — *Ríma*, **šíp* r. *šíp* — *šípá* č. *šíp* št. *šíp* — *šípa*, **trúd* čak. *trúd* — *trúdà* št. *trúd* — *trúda* r. *trúd* — *trúdá* č. *trud* sln. *trúd*, **pród* št. *prúd* — *prúda* r. *prúd* — *prúdá* č. *proud* sln. *pród* | *pród* (Brandt Načert. akc. 93), **chorm* št. *hrám* — *hráma* č. *chrám* čak. *hrám* — *hráma*, **chvorost* št. *hrást* — *hrásta* mlr. *chvoróst* — *chvorostú* č. *chrást* čak. *hrást* *hrásta* r. *chvórost* — *chvórosta*, **chžlm* št. *hûm* — *húma* č. *chlum* r. *cholm* — *cholmá* | *chólma* čak. *Hüm* — *Húma* (jméno místní).

Středních o- kmenů má 7- délku zachovanou: **século* št. *sijělo* č. *sídlo*, **čislo* št. *číslo* r. *čisló* č. *čislo*, **kridlo* čak. *krilò* (= sinus) *krélò* (= ola) št. *krilo* bulh. *kriló* r. *kryló* č. *křídlo*, **pismo* čak. *pismò* št. *písmo* bull. *písmó* č. *písmo*, **jédro* sln. *jèdro* (Rad 57 str. 1; eti *jédro*, ale s e otevřeným) r. *jadró* č. *jádro*, **předlo* št. *prélo* č. *přádlo*, **čerslo* št. *črijèslo* č. *třísto*. Jedno jméno má délku zkrácenou: **védro* št. *vèdro* *vjèdro* *vjèdro* bulh. *vedró* r. *vedró* č. *vědro*.

Vynechal jsem: čak. *jäpnò* (= vápno) št. *vápno* mlr. *vapnò* č. *vápno*, poněvadž vzniklo z trojslabičného **vapnø*. Dále **gnézdo* čak. *gnjezłò* št. *gnijèzlo* r. *gnézdó* č. *hnízdo* sln. *gnijezdó* (z **gnjézdo*) bulh. *gnezdó* | *gnijázlo*, **vino* čak. *vinò* št. *vino* r. *vinó* č. *vino* bulh. *vinó* | *vino*, **runo* čak. *rúnò* št. *riño* r. *runó* č. *rouno* bulh. *riño*, **sukno* sln. *suknò* (Rad 57 str. 8) čak. *sükñò* št. *súkno* r. *suknó* č. *sukno* bulh. *súkno*, **serbro* čak. *srebrò* št. *srèbro* bulh. *srebró* č. *stříbro* sln. *srebrò* (ze **srébro*), **melko* čak. *mlekò* št. *mljékò* r. *molokó* č. *mléko* bulh. *mlekó* | *mléko* (přízvuk na slabice kořenové). Dále **usta* pl. št. *ústa* bulh. *ustá* r. *ustá* č. *ústa* čak. *ústa*, **vorta* pl. št. *vrátá* bulh. *vratá* č. *vrata* čak. *vráta* r. *vorotá* | *voróta*, **delto* čak. *dletò* št. *dlijéto* r. *dolotó* č. *dláto* bulh. *dléto*.

Má tedy 13 á- kmenů délku zachovanou, 10 zkrácenou; 9 mužských o- kmenů zachovanou, 1 zkrácenou; 7 středních o- kmenů zachovanou, 1 zkrácenou. To svědčí o tom, že u o v češtině délku zachovalo.

Jména s délkou zkrácenou vysvětlí se vesměs snadno.

á- kmeny vysvětlil Jagić JF III. Anz. 253 U á- kmenů se totiž velmi často v ruštině, z části i v čakavštině (a štokavština a slovinština ukazují na totéž), proti nominativní oxytonaci objevuje v akkusativě sing. a v nom. akk. plur., nebo aspoň v tomto, přízvuk na kořeni (r. *borodá*—*bórodu*—*bórody*), a to ne u týchž jmen v obou jazycích. Je pravděpodobno, že tento zjev byl původně u á- kmenů s oxytonovaným nominativem všeobecný. V češtině dalo praslovanské **bordā*—**bördq*—**bördy* hlásko-

slovně *bráda*—*brádu*—*brády* (krácení podle třetího zákona Jagiéova), t. j. za střídání přízvuku nastoupilo střídání kvantity. A to se nevyrovnaло u všech jmen ve prospěch nominativu a délky, u některých zvítězil akk. sing. a nom. akk. plur. s krátkostí. Jako v jiných slovanských jazycích, pokud se neudrželo uvedené přízvukové střídání, nastalo dílem sevšeobecnění oxytonace, dílem sevšeobecnění paroxytonace; při tom neprovedly vždy všecky jazyky u téhož jména vyrovnaní týmž směrem a odtud ona přízvuková různost, s níž jsme se setkali na str. 24.

Mužský *o*-kmen *um* vysvětlíme způsobem podobným. Podle známého zákona Saussureova střídá se ve slovanštině vzorec u a u, t. j. má-li koncovka intonaci sestupnou (u; jednoduchou čárkou označují intonaci slabiky nepřízvučné), je přízvuk na kořeni, je-li koncovka vzestupná (u), je přízvuk na ní. Nejobyčejnější příklad je u *ā*-kmene, je to přízvukové střídání právě dotčené. Zákon tento vykládá se tak, že se tu za východisko běže přízvukování slabiky kořenové (**börda*—*bördöq*—**bördijy*) a že se pro slovanštinu předpokládá proces u>u. Ať tento výklad přijmeme či nikoli, očekáváme, že stejné střídání formulí u a u bylo u všech kategorii slov, kde koncovky měly různou intonaci, že tedy bylo i u mužských *o*-kmene. Neboť i v jejich deklinaci byly některé koncovky vzestupné (v litevštině ražené, »gestoszen«), jiné sestupné (v litevštině tažené, »geschleift«); vzestupnou, raženou koncovku měl na př. nom. pl. »-oi« (sl. »-i«), jak ukazuje ř. Šeoī, taženou měl gen. sing. »-ōd« (sl. »-a«), dat. sing. »-ōi« (sl. »-u«?), lok. sing. »-oi« (sl. »-ē«) (Hirt Indog. Akz. 113 atd.). Čekáme tedy v praslovanském u *o*-kmene v několika pádech singuláru přízvuk na kořeni, kdežto v nom. plur. a snad i v jiných pádech na koncovce, t. j. přízvukové střídání »gen. sing. lūuka dat. sing. lūuku lok. sing. lūucē: nom. pl. luei«. A skutečně nalézáme v litevštině a v ruštině podobný stav. V litevštině má část mužských *o*-kmene přízvukové střídání typu »nom. sing. dēvas gen. sing. dēvo atd.: nom. pl. dēvaž (toto ovšem neodpovídá starému tvaru »-oi«)«; v ruštině některé *o*-kmény se přízvukují »nom. sadz gen. sáda atd.: nom. pl. sadý atd.« To nás dostatečně opravňuje k předpokladu, že ono očekávané přízvukové střídání skutečně bylo. Pak pochopíme onen nesouhlas v přízvukování mezi různými jazyky, na nějž jsme narazili výše: v praslovanském se tu snad přízvuk uvedeným způsobem střídá a to se nevyrovnaло u téhož jména v různých jazycích v témž směru, nýbrž v jedných ve prospěch oxytonace, v druhých ve prospěch paroxytonace. A tu je možno, že oxytonace u jména **umz*, již nalézáme v ruštině a musíme předpokládat i ve štokavštině (a slovinštině), byla vytvořena teprve v těchto jazycích z přízvukového střídání, o jakém byla právě řeč, a že se to na českém území vyrovnaло naopak ve prospěch paroxytonace.

Střední *o*- kmen *vědro* dá se vysvětliti podobně. U středních *o*- kmén oxytonovaných nalézáme totiž v ruštině paroxytonované plurály a naopak, a na totéž ukazuje z části i slovinština a bulharština (Valjavec Rad. 57, str. 33; Brandt Načert. akcent, 117, 3. oř.). Česky *vědro* může tudíž mít krátkost z plurálu.

Vidíme tedy, že se všecky výjimky od zákona Jagićova (budu jej psát krátkce »— ſ > č. — ſ«) dají vysvětliti.

Pedersen (KZ 38, str. 301) ho, jak řečeno, neuznává; míní, že se v češtině ve slabice předpřízvuké drží jen délka vzestupná jako v přízvučné (»... dass die Länge immer von der Intonation, niemals vom Akzent abhängig ist«). Z jeho dosti nejasného odstavce na str. 300—301 je viděti, co ho k tomuto předpokladu vede. Jest to ta okolnost, že v češtině nalézáme v genitivě plur. a v deminutivu jmen oxytonovaných stejně měnění kvantity jako u jmen přizvukovaných na kořeni: psl. **bornā* č. *brána*: gen. pl. *bran* dem. *branka*, psl. **golvā* č. *hlava*: gen. pl. dial. *hláv* dem. *hlávka*, tak jako psl. **līpa* č. *lípa*: gen. pl. *lip* dem. *lipka*, psl. **volso* (s přízvukem na kořeni) č. *vlas*: dem. *vlásek*. U jmen přizvukovaných na kořeni se tento zjev vysvětlí tím, že v gen. pl. a v deminutivu podle Šachmatovových zákonů ſ > ſ, ſ > ſ (Šachmatov Izvěst. VII. 2. str. 309; Kulibakin, »K istor. i dial. pol. jaz.« 174¹) s odpadnutím ſ, ſ nastala změna intonace, jak ukazuje sln. *lípa* gen. pl. *līp* dem. *lipka*; bylo *līip* gen. pl. *līip* dem. *līipka* (z *līipkā*), a proto v češtině *lípa*: gen. pl. *lip* dem. *lipka*. Pedersen patrně míní, že se ani střídání kvantit u jmen v praslovanštině oxytonovaných (*brána*—*bran*—*branka*, *hlava*—*hláv*—*hlávka*) nedá vysvětliti jinak než předpokladem, že se intonace měnila při odpadávání ſ, ſ i zde (ve slabice předpřízvuké), a že i různá intonace slabik předpřízvukých vede v češtině k různé kvantitě, že zachovaly délku jen při jedné intonaci, při vzestupné.

Ale tento předpoklad není nutný, měnění kvantity *hlava*—*hláv*—*hlávka*, *brána*—*bran*—*branka* dovedeme vysvětliti i jinak. Bylo asi *golvā* akk. *golvq* nom. pl. *golv̄y* (viz výše) gen. pl. *golv̄z* dem. *golv̄ka*, z toho vzniklo při odpadání ſ, ſ *golvā*—*golvq*—*golv̄y*—*golv̄* (ol je vzestupné) —*golv̄ka* (podobně), a dále v češtině **hláva* akk. *hlávu* nom. pl. *hlávy* gen. pl. *hláv* dem. *hlávka*; nom. sing. přijal kvantitu akkusativu sing. a nominativu-akkusativu plur.; naproti tomu gen. plur. a deminutivum délku udržely, poněvadž se tyto tvary lišily kvantitoa od ostatních i jinde, u jmen paroxytonovaných (*lípa*—*lip*—*lipka*; viz výše; opačné střídání kvantit) a u jmen s kořenovým vokálem krátkým (*hora* — gen. pl. stč. *hór* — dem. *húrka*; zde je délka náhradná za odpadlé ſ, stejně jako v nom. sing. *búh* atd.). A střídání kvantit *brána*—*bran*—*branka* atd. mohlo vzniknouti ana-

¹ »Sbornik Imperatorskoj Akademii«, oddělení filol., svazek 78.

logií podle jmen ostatních: bylo *lípa*—*lip*—*lipka* a pod. u jmen v praslovanštině paroxytonovaných, bylo *hora*—*hór*—*hórka* a p. n. jmen s vokálem krátkým, vzniklo, jak právě řečeno, *hlava*—*hláv*—*hlávka*, a tu bylo na snadě, zavéstí střídání kvantit i ke jménům našim; snad se odchylná kvantita cítila jako nutný znak genitivů plur. (krátkých, z prasl. *—*ta*) a deminutiv.

Možno, že se tento výklad našeho střídání kvantit někomu bude zdát méně pravděpodobný, ale snad aspoň připustí jeho možnost. A to úplně stačí; tím už přiznává, že si tato fakta teorii Pedersenova aspoň nevynucují, že jí nedokazují.

A proti ní mluví některá jména uvedená výše: **borna* r. *boroná*—*bóronu* č. *brána* (str. 24), **serda* r. *seredá*—*séredu* č. *střída* (vedle *středa*; str. 25), **chvorstz* št. *hrášt*—*hrásta* mlr. *chvoróst*—*chvorostú* č. *chřást* čák. *hrášt*—*hrásta* r. *chvórost*—*chvórosta*. Z nich jsem **serda* a **chvorstz* nechal nahoru stranou, poněvadž při nich některé jazyky ukazují na paroxytonaci. Sem se však hodí všecka. Ruština při nich ukazuje na sestupný přízvuk kořenové slabiky. Podle str. 27 byl tento přízvuk nejen u **borna*, nýbrž i u **serda* a **chvorstz* jen v některých pádech, kdežto v jiných byla přízvukována koncovka. I když nepokládáme sestupnost, taženosť za starou vlastnost těchto kořenových slabik, je pravděpodobno, že takové byly i ve tvarech oxytonovaných, že lisily-li se predpřízvuké slabiky intonací vůbec, bylo *bördä*, ne *bördä* (*or* vzestupné), kdyby než jiné příčiny, aspoň vlivem *bördq*, *bördy*. A přece tu v češtině nalézáme délku. Z tvarů paroxytonovaných, jež zněly *ču* *ču*, podle kap. III. pocházeti nemůže, musí tedy pocházeti z tvarů oxytonovaných, z tvarů typu *ču* *ču*. Naráží tedy Pedersenova theorie, jak výše ukázáno nijak nutná, na odpór materiálu.

II. Přízvučná délka vzestupná.

Jde především o to, kde máme v praslovanštině předpokládati přízvuk vzestupný a kde sestupný.

Dnes, nehledíme-li ke štokavštině, v níž přízvuk vzestupný vznikl nově, a k čakavštině, v níž přichází v jistých ne zcela jasných příkladech, rozeznává se přízvuk vzestupný a sestupný jen v ruštině a ve slovinštině. V ruštině tu vlastně není možno mluvit o přízvuku vzestupném a sestupném, nýbrž jen o přízvukování první nebo druhé slabiky skupin *oro*, *olo*, *ere*, vzniklých z praslov. *or*, *ol*, *er*, *el*; přízvukuje se jednak *oró* atd., jednak *óro* atd.; ale poněvadž tu bylo v praslovanštině znění jednoslabičné, vede nás ruské *oró* a *óro* již samo o sobě k tomu, že praslov. *or* (resp. *ol*, *er*, *el*) mělo intonaci dvojí, někde počáteční, jinde koncovou. Ve slovinštině jeví dvojí intonaci všecky slabiky (nevýjimaje ani původně krátkých, s vokály *o*, *e*; o ty nám však

zde nejde). Ale musíme dát pozor na dvě věci. Předně na to, že přízvuk ' vznikal i zvracením přízvuku koncového (psl. **golvā* sln. *gláva*; jako ve štokavštině); není tedy každé sln. ' poukazem na praslov. *✉* *✉*, je jím jen tam, kde jiné slovanské jazyky ukazují na paroxytonaci a žádný na oxytonaci. A za druhé, přízvuk ' je velmi často pošinut o jednou slabiku ke konci slova, v našich případech tedy na slabiku koncovou: psl. akk. **gòlvō* r. *gólovu* sln. *glavō*.

Že ruské *oró*, *oló*, *eré* a slovinský přízvuk ' je dosti spolehlivým svědectvím o praslov. *✉* a podobně r. *óro* atd. a sln. ' o praslovanském *✉*, že se tu stará intonace, nebylo-li k tomu zvláštních přičin, nezměnila, o tom svědčí shoda těchto dvou jazyků v ā-kmenech, kdež nebylo podnětu ke změnám. Je sln. *drága* (Rad 43 s. I.) št. *drágā* r. *doróga*, sln. *kláda* št. *kláda* r. *kolóda*, sln. *krásta* (Rad 43, str. 59) št. *krásta* r. *koróstā*, sln. *sláma* (Rad 43, str. 74) št. *sláma* r. *solóma*, sln. *sráka* št. *svráka* r. *soróka*, sln. *vlága* št. *vlága* r. *vológa*, sln. *vrána* (Rad 43, str. 42) št. *vrána* r. *voróna*, sln. *bréza* št. *bréza* r. *beréza*, sln. *mréza* št. *mreža* mlf. *meréza*. A podobně: sln. akk. sing. *bradō* (Valjavec Rad 132, str. 195) nom., akk. pl. *bradē* št. *brádu* — *bráde* (Pavić Rad 59, str. 18) r. *bórodu* — *bórody*; sln. akk. sing. *glavō*, nom. akk. pl. *glavē* št. *glávu* *gláve* r. *gólovu* *gólogy*. Jen proti sln. *strážā* (Rad 43, str. 24) stojí r. *storóža*.

Můžeme se tedy dosti spolehnouti jak na svědectví ruštiny tak na svědectví slovinštiny. Nejspolehlivější jsou však příklady, kde máme svědectví jazyků obou, a proto budu operovati v první řadě s nimi.

Tu pak v češtině nalézáme tento stav:

7 ā-kmenů má délku zachovanou: **dorga* r. *doróga* sln. *drága* (Rad 43 s. I.) č. *dráha*, **kolda* r. *kolóda* sln. *kláda* č. *kláda*, **solma* r. *solóma* sln. *sláma* (Rad 43, str. 74) č. *sláma*, **volga* r. *vológa* sln. *vláha* č. *vláha*, **vorna* r. *voróna* sln. *vrána* (Rad 43, str. 42) č. *vrána*, **berza* r. *beréza* sln. *bréza* č. *bříza*, **merža* r. *meréza* sln. *mréza* č. *mříže*. V 1 jméně je délka zkrácena: **svorka* r. *soróka* sln. *sráka* č. *straka*.

Vynechal jsem **gordja* r. *goróža* sln. *grája* č. *hráze*, poněvadž v čakavštině je *graja* (vedle *grája* a *grája*); **korva* r. *koróva* sln. *kráva*, poněvadž ve slovinštině přichází i *kravá* (Rad 45, str. 95 s. v. *krávar*); **pelva* r. *polóva* sln. *pléva* (Rad 43, str. 21) č. *pleva*, poněvadž je v ruštině i *plevá*. Jméno **storža* r. *storóža* č. *stráž* zní ve slovinštině *stráža* (Rad 43, str. 24).

Z mužských o-kmenů nemá délku v celém paradigmate žádný. 3 mají délku v nom. sing.: **gorchō* r. *goróchō* — *gorócha* sln. *gráh* — *gráha* (Rad 45) č. *hrách* — *hráchu*; **morzō* r. *moróz* — *moróza* sln. *mráz* — *mráza* č. *mráz* — *mrazu*; **porgō*

r. *poróg* — *poróga* sln. *prág* — *prága* č. *práh* — *prahu*. Jeden mužský o-kmen má krátkost veskrze: **Volch* r. *Volóch* sln. *Vlák* — *Vláha* č. *Vlach*.

Jméno **peln* r. *polón* — *polóna* č. *plen* zní ve slovinštině *plén*.

Střední o-kmen sém patří jen jeden a ten má délku: **bolto* r. *bolót* sln. *bláto* (Rad 57, str. 9) č. *bláto*.

Vynechávám **žerdlo* r. *žerélo* sln. *žrélo* (Rad 57 str. 2) č. *zřídlo*, poněvadž št. *ždrijélo* ukazuje na oxytonaci.

Jména, při nichž ukazuje na prasl. *u* — *u* jen ruština, která jsem u Valjavce nenalezl, jsou jen 2, a to mužské o-kmeny. Jeden má v češtině délku zachovanou, druhý zkrácenou: **perm* r. *poróm* — *poróma* č. *prám* — *prámu*; **cholp* r. *cholop* č. *chláp*.

Za to je veliké množství jmen, při nichž na prasl. *u* — *u* ukazuje jen slovinština, kdežto ruština starou intonaci poznati nedává.

Z ā-kmenů mají 34 délku zachovanou: **čaša* sln. *čáša* (Rad 43 s. l.) č. *číše*, **grabja* sln. *gráblje* pl. č. *hrábě* pl., **jama* sln. *jáma* (Rad 43, str. 74) č. *jáma*, **kanja* sln. *kánja* (Rad 43, str. 55) č. *káně*, **rana* sln. *rána* (Rad 43, str. 42) č. *rána*, **slava* sln. *sláva* (Rad 43, str. 23) č. *sláva*, **staja* sln. *stája* (Rad 43, str. 29) č. *stáje*, **tata* sln. *táta* č. *táta*, **méra* sln. *méra* (Rad 43, str. 71) č. *míra*, **péga* sln. *péga* č. *píha*, **répa* sln. *répa* č. *riпа*, **véra* sln. *véra* č. *víra*, **glína* sln. *glína* (Rad 43, str. 42) č. *hlína*, **griva* sln. *griva* č. *hřívá*, **iva* sln. *iba* (= siler) č. *jíva*, **pitja* sln. *píča* č. *píce*, **síla* sln. *síla* (Rad 43, str. 38) č. *síla*, **sliva* sln. *slíva* (Rad 43, str. 71) č. *slíva*. **sviba* sln. *svíba* (= cornus) č. *svída*, **žila* sln. *žíla* (Rad 43, str. 38) č. *žíla*, **dynja* sln. *dínja* (Rad 43, str. 55) č. *dýně*, **kyta* sln. *kíta* č. *kýta*, **burja* sln. *búrja* č. *bouře*, **gruda* sln. *grúda* č. *hrouda*, **luža* sln. *lúža* č. *louže*, **pušča* sln. *púšča* č. *poušt*, **suša* sln. *súša* č. *sous*, **nödja* sln. *nója* č. *nouze*, **stópa* sln. *stópa* č. *stoupa*, **méta* sln. *méta* (Rad 43, str. 59) č. *máta*, **těža* sln. *téža* č. *tiže*, **žéga* sln. *žéga* (Rad 43, str. 20) č. *žáha*; pak **baba* sln. *bába* č. *bába* (vedle *baba*), **stróga* sln. *strúga* (Rad 44, str. 1) č. *strouha* (vedle *struha*). — 14 jmen má kořenovou slabiku zkrácenou: **kaša* sln. *káša* č. *kaše*, **sadja* sln. *sáje* pl. č. *saze*, **céstá* sln. *céstá* (Rad 43, str. 57) č. *cesta*, **péna* sln. *péna* (Rad 43 str. 42) č. *pěna*, **gnida* sln. *gnjída* č. *hnida*, **niva* (?) sln. *njíva* (Rad 43, str. 71) č. *niva*, **slina* sln. *slína* (Rad 43, str. 42) č. *slína*, **chyša* (?) sln. *híša* *híža* č. *chyše*, **ryba* sln. *riňa* č. *ryba*, **ščuka* sln. *ščúka* č. *štika*, **móka* sln. *móka* č. *muka*, **slóka* (?) sln. *slóka* č. *sluka*; pak *baba* a *struha*, uvedené výše.

Vynechal jsem: **lésa* sln. *lésa* č. *lísá*, poněvadž mlr. *lisá* ukazuje na oxytonaci; podobně **strecha* sln. *streha* (Rad 44,

str. 4) č. *střechá* r. *strěchá*, **ikra* sln. *íkra* (Rad 43, str. 35) č. *jikra* r. *ikrá*, **iskra* sln. *ískra* (Rad 43, str. 35) č. *jiskra* bulh. *iskra* | *iskrá*, **lipa* sln. *lípa* č. *lípa* bulh. *lipá*, **vídla* sln. *vile* pl. (Rad 43, str. 38) č. *vidle* čak. *vili* | *vili*, **kyla* sln. *kila* (Rad 43, str. 38) č. *kýla* r. *kilá*, **kljuka* sln. *kljúka* č. *klika* r. *kljuká*, **struna* sln. *strúna* (Rad 43, str. 42) č. *struna* r. *struná*, **góba* sln. *góba* č. *houba* r. *gubá*, **próga* sln. *próga* č. *prouha* št. *prúga*, **volda* sln. *vláda* č. *vláda* št. *vláda*. Tím spíše jsem musil vynechat ta jména, u nichž na oxytonaci ukazují 2 jazyky: **tréska* sln. *tréska* č. *tříška* čak. *trěška* | *trěškù* r. *třeská*, **moucha* sln. *múha* (Rad 44, str. 4) č. *moucha* št. *múha* bulh. *muhá*.

Z o-kmenů mužských mají 3 délku veskrze: **plačb* sln. *plác* — *pláča* č. *plác* — *pláče*, **klinz* sln. *klin* — *klína* č. *klín* — *klínu*, **dymz* sln. *dím* — *díma* č. *dým* — *dýmu*. — 1 má délku jen v nom. sing.: **chlébz* sln. *hléb* — *hléba* č. *chléb* — *chleba*. — 7 jich má veskrze krátkost: **bratrz* sln. *brát* — *bráta* č. *bratr*, **gadz* sln. *gád* — *gáda* č. *had*, **rakz* sln. *rák* — *ráka* č. *rak*, **svatz* sln. *svát* — *sváta* č. *svat*, **dédz* sln. *déd* — *déda* č. *déd*, **jugz* sln. *jüg* — *júga* č. *jih*, **jeķz* sln. *jēk* — *jéka* č. *hek*.

Vynechal jsem: **časz* sln. *čás* — *čása* č. *čas*, poněvadž v ruštině je nom. pl. *časý*¹⁾; podobně **krajz* sln. *kráj* — *krája* č. *kraj* r. *kraj* — *krája* — *krají*, **syřz* sln. *sír* — *síra* č. *syjr* r. *syřz* — *sýra* — *syřý*, **plugz* sln. *plüg* — *plúga* č. *pluh* r. *plugz* — *plíuga* — *plugi*. Dále **chréntz* (?) sln. *hrén* — *hréna* č. *křen* št. *hrén* — *hréna*, **chormz* sln. *hrám* — *hráma* č. *chrám* št. *hrám* — *hráma*.

Ze středních o-kmenů má 13 délku zachovanou: **maslo* sln. *máslo* (Rad 57, str. 2) č. *maslo*, **pasmo* (?) sln. *pásмо* (Rad 57, str. 19) č. *pásmo*, **sadlo* sln. *sálo* (Rad 57, str. 2) č. *sádlo*, **dělo* sln. *délo* (tamtéž) č. *dílo*, **jédlo* sln. *jélo* č. *jídlo*, **léto* sln. *léto* (Rad 57, str. 9) č. *léto*, **sítō* sln. *sító* (Rad 57, str. 10) č. *sítō*, **rucho* sln. *rúho* (Rad 56, str. 2) č. *roucho*, **poto* sln. *póto* (Rad 57, str. 10) č. *pouto*, **ordlo* sln. *rálo* (Rad 57, str. 2) č. *rádlo*; **pljutja* pl. sln. *pňiča* (Rad 56, str. 2) č. *plice* pl., **jétra* pl. (Rad 57, str. 1) sln. *jétra* (Rad 57, str. 1) č. *játra*; **šidlo* sln. *šilo* (Rad 57, str. 2) č. *šídlo* (vedle *šidlo*). — 4 mají kořenovou slabiku zkrácenou: **bidlo* sln. *bílo* (Rad 57, str. 2) č. *bidlo*, **jutro* sln. *jútro* (Rad 57, str. 1) č. *jitro*, **njédro* (?) sln. *njédro* *njédra* pl. (Rad 57, str. 1) č. *ňadra* a **šidlo* č. *šídlo* | *šídlo*, uvedené výše.

Vynechal jsem: **město* sln. *město* (Rad 57, str. 9) č. *místo* | *město*, poněvadž čak. lok. pl. *mestěh mestěh* (Nemanic Sitzb. 105, str. 507, 2. odd.) ukazuje na oxytonaci; podobně **žito* sln. *žítō*

¹⁾ Jmen, u nichž je v ruštině nom. pl. s — á, jsem nevynechával, poněvadž tento nominativ je vlastně kollektivum a do paradigmatu původně nepatřil.

(Rad 57, str. 10) č. žito bulh. žito | žitó, *myto sln. míto (Rad 57, 10) č. myto čak, mító | mitò št. mito.

Jména, při nichž jak ruština tak slovinština ukazují na prasl. υ υ, vykazují tedy tento stav: v 7 ā-kmenech je délka zachována, v 1 zkrácena; v žádném mužském o-kmenu délka veskrz, ve 3 délka jen v nom. sing., v 1 všude zkrácena; v 1 středním o-kmenu délka zachována, v žádném zkrácena. Jména, při nichž na prasl. υ υ ukazuje jen jeden z uvedených jazyků, jeví toto: v 34 ā- kmenech je délka zachována, ve 14 zkrácena; ve 4 (1 + 3) o- kmenech mužských zachována v celém paradigmátě, v 1 zachována jen v nom. sing., v 8 (1 + 7) všude zkrácena; ve 13 o- kmenech středních zachována, ve 4 zkrácena. V obou skupinách mají jména s délkou zachovanou většinu.

To svědčí o tom, že se délka vzestupná v češtině držela. Ale jde o to, kterak vysvětliti výjimky tak četné.

Z 15 ā- kmenů (1 + 14) dá se dobře vysvětliti *struha*. To může mítí krátký vokál z dosť častého instr. sing. *struhon*, lok. pl. *struhách*, instr. pl. *struhami*; v těchto pádech vznikl asi hláskoslově; neboť tyto tvary byly v praslovanštině troj-slabičné (*strøgojq*), zněly υ υ υ, a v této formuli nastalo dle Šachmatova, Izvěst. VII. 2. 314. 2. od., v celé slovanštině krácení již před krácením pro jednotlivé jazyky speciálním. — Z ostatních jmen se tak dá vysvětliti *cesta*, neboť i tu je instr. sing. a lok. pl. častý. *Baba* bude vysvětleno v kap. IV. Ale jak máme vysvětliti 12 zbývajících? Snad tak, že by se bylo vlivem jmen v praslovanštině oxytonovaných, u nichž v češtině bylo asi střídání kvantity (viz kapitolu I.), stejně střídání vyvinulo i zde, že by bylo vzniklo *lipa*: akk. **lipu* nom. pl. **lipy* atd., a to že by se bylo u našich 12ti jmen vyrovnalo ve prospěch akkusativu sing. a nom. - akk. plur.? Není to aspoň nemožné. Výjimky ā- kmenové se tedy vysvětliti dají, třeba s jistou násilností.

Také mužské o- kmeny s délkou zkrácenou (3 + 1 + 1 + 8) se zdají na první pohled dobré vysvětlitelné. Ve slovanštině, bezmála celé, vládly podle Šachnatova (Izvěst. VII. 2. str. 309) a podle Kulbakina (»K istor. pol. jaz.« 174) zákony υ τ > υ υ, υ τ > υ υ, již nahoře uvedené. Dalo tedy *braatrž* hláskoslově *bráatr*. A tu se zdá samozřejmé, že právě zde máme klíč k vysvětlení našich výjimek, že totiž mají krátký vokál z nom. sing. υ τ > υ υ, kdež měl vzniknouti hláskoslově. Ale tomuto výkladu stojí v cestě dvě okolnosti:

Předně nevykládá jména *hráč*—*hrachu*, *mráz*—*mrazu*, *práh*—*prahu*, *chléb*—*chleba*; zde bychom totiž podle hořejšího čekali pravý opak, *hrach*—*hráču* atd. Výklad, který pro ně podal Černý, LF 24 str. 423—424, že tu je totiž stejně sekundární dloužení jako v *búh*—*boha* atd., je nemožný, jak správně napsal Vondrák (BB 30, str. 117); zde se přece měla ve všech

pádech délka zachovati, ne teprve vzniknouti, a to jen v nominativě. Vondrák na uvedeném místě podává výklad jiný: že totíž hláskoslovny výsledek byl *hrách—hráchu* atd. a že byl změněn analogií, vlivem poměru *bóh—boha*. Ale ani ten není pravděpodobný; neboť jména typu *búh—boha* nejsou příliš četná (jest jich 13; viz Vondrák, BB 30, str. 100¹) a nikdy příliš četná býti nemohla, vždycky jich bylo méně než jmen typu *král—krále* (všude délka) a typu *sad—sadu* (všude vokál krátký), poněvadž to byla jen jména s vokálem *o* (nejvýš ještě s vokálem *e*, to jest jména, která zněla v praslovanštině *o*); jen v těch mohlo nastati při odpadnutí *z* náhradné dloužení), kdežto ke druhým dvěma typům patřila jména s vokály *a, ē, i, y, u, ɔ, e* a se skupinami *or, ol, er, el, ɔr, ɔl, ɔr, ɔl*; sotva tedy zvítězil někdy typus *búh—boha* nad typy s kvantitou stejnou, sotva k sobě strhl některá jména příslušná k nim, spíše jim podléhal. — Zdálo by se, že se tato jména jedním způsobem dají vysvětliti přece, i když uznáváme zákon Jagicův »č > č č < v celém jeho rozsahu; totíž tak, že by tu hláskoslovny výsledek z »č č«, »gořch gen. gořcha«, jenž zněl »č gen. č č«, »görch gen. görcha«, byl dal v češtině **hrach—hráchu*, **mraz—mrázu*, **prah—práhu*, **chléb—chléba* (zcela dle zákonů Jagicových). a že by byl tento pomér, přicházející snad jen u těchto 4 jmen (a u **vétre*; viz kap. III. na konci) změněn vlivem poměru *bóh—boha* atd., jenž byl, jak z hořejšího patrno, přece častější. Musili bychom si to představit tak, že si národ byl vědom, že v nominativě jest u těchto jmen (*hrách* atd.) jiná kvantita než ve tvarech ostatních, ale že tu vlivem častějšího poměru *bóh—boha* atd. kvantitativní pomery zvrátil. Ale při úvaze podrobnější poznáme, že není příliš pravděpodobný ani tento výklad. U jmen typu č z musil totíž podle Šachmatovova zákona nominativ dátí č, musil tedy u nich vzniknouti poměr »č: gen. č č«, »saād: gen. sāada«,² a z toho by mělo býti v češtině »*sád* gen. *sádu*«, se stejným střídáním kvantity jako je v »*búh* gen. *boha*«; ale kdežto u jmen s *o* (*búh—boha*) se toto střídání, jak řečeno výše, ve 13 případech posud vyskytuje, nevyskytuje se z *o*-kmenů č z, uvedených v kap. III., ani u jednoho. To se snad nedá vysvětliti jinak než předpokladem, že z »č z gen. č č« sice vzniklo »č gen. č č«, ale pak že tu bylo zase provedeno intonování jednotné, intonace genitivu atd., že tu tedy vzniklo dále »č gen. č«, »sáad gen. sáada« a z toho dnešní *sad—sadu*. To pak svědčí o tom, že u jmen typu č z (u všech), když odpadnutím *z* nominativ dostal into-

¹ *důl—dolu, kůl, stůl, vůl, dvůr, kůň, dům, vůz, nůž, búh, půst*; ostatní jména, která uvádí, bud jsou *i*-kmeny, nebo mají nominativ dlouhý jen ve staré češtině nebo v dialektech. Ale mimo to sem patří: *hnůj* a *luj*.

² *aā=ā* vzestupné, *aa=ā* sestopné.

naci od ostatních pádů odchylnou, zase se s nimi vyrovnal. Proto by nám bylo nápadné, že by se bylo *görch*—*gorčha*, na hoře uvedené, udrželo nevyrovnané (a dalo dále *hrách*—*hrácha*). Ovšem není to zeela nemožné a tudiž není zeela nemožný posledně uvedený výklad dnešního *hrách*—*hrachu* atd.

Za druhé působí výkladu uvedenému v kapitole I. obtíže číselný poměr mezi jmény s délkou zachovanou ve všech pádech a mezi jmény s délkou ve všech pádech zkrácenou. Nalézáme totiž, jak je patrné ze str. 33., ve 4 jménech délku zachovanou (*prám*, *plác*, *klín*, *dým*), v 9 zkrácenou (*Vlach*, *chlap*, *bratr*, *rak*, *svat*, *děd*, *jih*, *hud*, *jek*); mají tu tedy jména s délkou zachovanou dvoutřetinovou většinu. U jmen typu $\text{---} \tau$ (s délkou sestupnou) nalézáme podle kap. III. v $14 + 36$ případech vokál zkrácený, jak jej očekáváme, a jen v 5 vokál dlouhý (a ty, jak tam bude řečeno, se mohou zakládati na $\text{---} \ddot{\sigma}$); nezvítězil tedy u nich nom. $\text{---} \tau > \text{---} \dot{\tau}$ nad ostatními pády buď v žádném případě nebo jen v nepatrém počtu, v 5 mezi 55 ($14 + 36 + 5$), v jedné desetiň. Proč by byl u jmen typu $\text{---} \tau$ nominativ $\text{---} \tau > \text{---} \dot{\tau} \text{ č. } \cup$ zvítězil ve dvoutřetinové většině?

Působí tedy výklad, podaný pro mužské o- kmeny se zkráceným vokálem na str. 33., veliké obtíže.

Z vokativu, kde podle kap. IV. asi $\text{---} \cup$ vzniklo, mohl by krátký vokál pocházetí nejvýš ve jménech *chlap*, *bratr*, *svat*, *děd*, poněvadž při ostatních vokativ přicházel jen zřídka nebo vůbec nikdy.

Z uvedených 4 neutrálních o- kmenů s vokálem zkráceným (*bidlo*, *šidlo*, *jitro*, *ňadra*) daly by se vysvětliti jen 2, *bidlo* a *šidlo*; byly by mohly kořenový vokál zkrátiti vlivem 3slabičných jmen na »-dlo«, *nosidlo*, *sedadlo*, *struhadlo* a j., v nichž »-i-«, »-a-«, před »-dlo-« bylo zkráceno podle Šachmatovova zákona $\text{---} \text{---} \cup > \text{---} \cup \cup$ (Izvěst. III. 1. 9, 1. od., uprostřed). Dvě zbývající bychom vysvětliti nedovedli.

Kdybychom tedy chtěli zákon $\text{---} \text{---} \cup > \text{č. } \cup \cup$ uznávati v celém jeho rozsahu, byla by nám nepochopitelná aspoň větší část výjimek mužských a 2 střední, a i ženské výjimky by se musily vysvětlovati dosti násilně. Byl tedy zákon ten nějak omezen? Nezachovala se v $\text{---} \text{---} \cup$ v českém dialektně spisovném délka za všech okolností? Slova tvaru $\text{---} \text{---} \cup$ zněla podle různé kvantity a intonace slabiky druhé buď $\text{---} \text{---} \cup$ nebo $\text{---} \text{---} \cup$ nebo $\text{---} \cup$; máme tedy předpokládati, že v jedné z těchto formulí nastalo krácení?

To by bylo nejsnadnější u formule $\text{---} \text{---} \cup$. Mohli bychom snad předpokládati, že v ní na českém území nastala dissimilace intonaci, že vzniklo $\text{---} \text{---} \cup$, v čemž podle kap. III. krácení nastati musilo.

Na takové dissimilace ukázal Valjavec (Rad 132, str. 153 atd.) ve slovinštině, ovšem v jiných případech. Tam jsou totiž jména *lopár* atd., se vzestupnou koncovkou »-ár«, vzniklou ze starého »-ärjv« (přízvuk na konec). Byl-li v takovýchto jménech přízvuk na

slabice kořenné a ta byla vzestupná (to ukazují jména základní, k nimž tato denominativa jsou utvořena), objevuje se tu přízvuk se-stupný: *cěsta—cěstar, góba—góbar, slíva—slívar, žába—žábar, hlěb* gen. *hléba—hlébar* atd.; koncovka byla asi i tu vzestupná, bylo tu *cěestaár* a to dalo *cěestaár*. Podobný zjev uvádí Valjavec u adjektiv na »-in« (*bába—bábin* atd.) a u jiných slov. — Slovinština tedy ukazuje, že takový proces je možný.

Kdybychom dissimilaci $\text{čč} \text{čč} > \text{čč} \text{čč}$ pro starou dobu na území českém předpokládali, mohli bychom *a-* kmeny s délkou zkrácenou vykládati tak, že mají zkrácený vokál z nom. sing. $\text{čč} \text{aà}$ (měl koncovku vzestupnou, raženou: ř. *ččeá* lit. *ranká*), kdežto jména, která mají dnes vokál dlouhý, že jej mají z akk. sing. $\text{čč} \text{øq}$, nom. akk. pl. $\text{čč} \text{yy}$ a j. Jako jsme shledali v kapitole I., že dnešní česká kvantita *a-* kmenů původně oxytonovaných zakládá se dílem na nom. sing., dílem na akk. sing. a nom. akk. plur.

Zkrácený vokál mužských *o-* kmenů, výše uvedených, pocházel by z nom. plur. $\text{čč} \text{iì}$ (že měl koncovku vzestupnou, o tom svědčí ř. *ččeòl*; viz Hirt Indog. Akz. 114. 17.) a z jiných pádů s koncovkou vzestupnou (možno, že byla i v akk. pl.; srv. ř. *ččeòvç*). Jména *hrách—hrachu, mráz—mrazu, práh—prahu, chléb—chleba* mohli bychom vysvětliti tak, že tu byl hláskoslovny výsledek »*hrách* gen. *hrácha* (délka!) nom. akk. pl. *hrachy*« (snad byl krátký vokál i v jiných pádech) a ten že byl změněn vlivem poměru »*bóh* gen. *boha* (krátkost!) nom. pl. *bozi*«, jenž byl častější (posud je u 13 jmen, jak výše řečeno).

Ze 2 středních *o-* kmenů, jež zůstaly výše (v kap. I.) nevysvětleny (*jitro, nádra*), vysvětilo by se velmi snadno jméno *nádra*; krátký vokál by pocházel z nom. akk. *náádraá*. Při *jitro* by byl ovšem tento výklad méně pravděpodobný, poněvadž u tohoto jména plurál není příliš častý.

Viděli jsme, že zákon » $\text{čč} \text{čč} > \text{č} \text{—} \text{čč}$ « nemůžeme tak snadno pokládati za všeobecný. Viděli jsme dále, že dnešní fakta vysvětlíme mnohem snáze, když připustíme, že byl omezen jen na případy $\text{čč} \text{čč}$ a $\text{čč} \text{čč}$, že v případech $\text{čč} \text{čč}$ nastala dissimilace v $\text{čč} \text{čč}$ a pak krácení. Nesmíme ovšem zapomenouti, že přímých důkazů pro tento proces nemáme.

Poznámka: Mohlo by se nám namítnoti, že se ona četná jména s vokálem zkráceným dají vysvětliti tím způsodem, kterým Kulibakin (»K istor. i dial. pol. jaz. str. 138) vykládá hornostravské a východomoravské *jama, klapa* atd., t. j. že tu zčásti pronik zákon » $\text{čč} \text{čč} > \text{č} \text{—} \text{čč}$ «, jenž vládne ve slovenštině a v polštině. Nevím však, jak bychom si to měli v západní češtině vlastně představiti. Na určitém místě mohl býti jen jeden z těchto zákonů, buď » $\text{čč} \text{čč} > \text{č} \text{—} \text{čč}$ « nebo » $\text{čč} \text{čč} > \text{č} \text{—} \text{čč}$ «, u všech slov. Neboť přes všechn někdejší odpor musíme snad uznati, že hláskoslovny zákony mají platnost všeobecnou, a že zdánlivé výjimky se musí vysvětliti zákony jinými, první zákony křížujícími.

III. Přízvučná délka sestupná.

Budu tu postupovat týmž způsobem jako v kap. II.

Předně tedy přehlédneme jména, u nichž na ſu ſ ukazuje jak ruština tak slovinština.

Feminin o-kmenů tohoto druhu není, mimo akkusativy sing. a nom.-akk. plur. (r. bórodu sln. *bradô* č. *bradu*, r. gólovu sln. *glavô* č. *hlavu*), a ty nechám stranou.

Mužských o-kmenů má 14 kořenových vokálů zkrácen: *borv̥ ſ. bórov̥ sln. *brâv* (Rad 45 s. l.) č. *brav*, *gold̥ r. gólozd̥ rln. *glâd* č. *hlad*, *kols̥ r. *kôlos* sln. *klâs* č. *klas*, *molt̥ j. mólot̥ sln. *mlât* č. *mlat*, *mork̥ r. mórok sln. *mrâk* č. *mrak*, *polz̥ r. póloz̥ sln. *plâz* č. *plaz*, *porch̥ r. pórnoch̥ sln. *prâh* č. *prach*, *smord̥ r. smórod̥ sln. *smrâd* č. *smrad*, *sold̥ r. sólzd̥ sln. *slûd* č. *slad*, *svorbz̥ r. svórbz̥ sln. *srâb* č. *svrab*, *volk̥ r. vólokz̥ sln. *vlâk* č. *vlak*, *čerpt̥ r. čérept̥ sln. *črêp* č. *střep*, *verst̥ r. vérest̥ sln. *vrês* č. *vřes*, *želbz̥ r. žblbz̥ sln. *žlêb* č. *žlab*. Žádný o-kmen nemá délku zachovanou.

Vynechal jsem *golſ̥ r. góloſ̥ sln. *glâs* č. *glas*, poněvadž v čakavštině je lok. sing. *glâsè* (Nemanic Sitzb. 104 str. 374, 2 od.); podobně *gord̥ r. górođ̥ sln. *grâd* č. *hrad* čak. *grâd*—*grâda* | *grâdù*, *chold̥ r. chôlod̥ sln. *hlâd* č. *chlad* čak. lok. *hlâdë*, *volſ̥ r. vóloſ̥ sln. *lâs* č. *vlas* čak. akk. pl. *vlâši* atd., *vorg̥ mlr. vórog sln. *vrâg* č. *vrah* čak. *vrâg*—*vrâga* | *vrâgâ*, *berg̥ r. bérgeř̥ sln. *brêg* č. *břeh* čak. *brêg*—*brêga* | *brêgâ*.

Oba střední o-kmeny sem náležející mají kořenový vokál zkrácen: *holgo r. bólogo sln. *blagô* (Rad 56. 1.) č. *blaho*, *dervo r. dérevo sln. *drevô* (Rad 57. 25.) č. *dřevo*.

Vynechal jsem *zolto r. zóloto sln. *zlatô* (Rad. 57. 10.) č. *zlato* bulh. *zlató* | *zláto*.

Jména, u nichž ukazuje na ſu ſ jen ruština, vynecháme-li zase akkusativy sing. a nom.-akk. plur. a-kmenů, jsou jen 2, a to mužské o-kmeny. Oba mají kořenovou slabiku zkrácenou: *verd̥ r. véred̥ č. *vřed*, *žerbz̥ mlr. *žéreb* č. *hřeb*.

U jmen, na nichž na ſu ſ ukazuje jen slovinština, nalézáme tento stav:

Z a-kmenů má 7 délku zkrácenou: *sétva sln. *sêtva* (Rad. 43. 66.) č. *setba*, *bitva sln. *bítva* (tamtéž) č. *bitva*, *britva sln. *brítva* č. *břitva*, *vydra sln. *viđra* (Rad. 43. 35.) č. *vydra*, *suknja sln. *sûknja* č. *sukně*, *šuba sln. *šûba* č. *šuba*, *čuba, *kletva sln. *kletva* (Rad. 43. 66.) č. *kletba*. — Jeden a-kmen má délku zachovanou: *prédja sln. *prêja* č. *přize*.

Vynechal jsem *storža sln. *strâža* (Rad. 43. 24) č. *stráže*, poněvadž to zní v ruštině *storóža*. Dále *gorna sln. *grâna* (Rad 43. 43.) č. *hrana* št. *grána*, *para sln. *pâra* č. *pára* r. dial. *pára* | *pará*.

Z mužských o- kmenů mají 34 délku zkrácenou: *čadz sln. čad Č. čad, *stānz sln. stān Č. stan, *bēs sln. bēs Č. běs, *bléškz sln. bléšk Č. blesk, *gléntz sln. glén dlén Č. hlen, *lēsz sln. lēs Č. les, *lēskz sln. lēsk Č. lesk, *réz̄ sln. réz Č. rez, *spéchz sln. spéh Č. spéch, *tréškz sln. tréšk Č. třesk, *věkz sln. věk Č. věk, *krikz sln. krik Č. křik, *kyjz sln. kij Č. kyj, *pychz sln. pih Č. pych, *brust sln. brús Č. brus, *gnusz sln. gnjús Č. hnus, *ljudz sln. ljúd Č. lid, *lubz sln. lub Č. lub, lupz sln. lúp Č. lup, *luskz sln. lúsk Č. lusk, *puchz sln. púh Č. puch, *slucht sln. slúh Č. sluch, *strupz sln. strúp Č. strup, *šumz sln. šum Č. šum, *trupz sln. trúp Č. trup, *turz sln. tür Č. tur, *blqdz sln. blód (= error) Č. blud, *mōžz sln. mōž Č. muž, *prqtz sln. prót Č. prut, *rqbz sln. rób Č. rub, *zqbz sln. zób Č. zub, *plęsz sln. plés Č. ples, *vęzz sln. věz Č. vaz, *čelnz sln. člén Č. člen. — Jedno jméno má délku jen v nom. sing.: *vêtrz sln. věter (Rad. 45. 89.) Č. vítr — větru. — 5 jmen má délku veskrze: *qmaz̄ sln. gnyját Č. hnát, *razz̄ sln. ráz Č. ráz, *trqdz sln. trôd (= Feuerschwamm) Č. troud, *ščirz sln. ščir Č. štir, *tyljz sln. týl Č. týl.

Vynechal jsem *darz sln. dár Č. dar, poněvadž zní v ruštině *darz* — *dára* — nom. pl. *dary*; podobně *kalz sln. kál Č. kal čak. log. sing. *kálè* (Nemanić Sitzb. 104, str. 374, 2. od.), *kvassz sln. *kvás* Č. *kvas* r. *kvasz* — *kvásy*, *sadz sln. sád Č. sad r. *sadz* — *sáda* — *sadý*, *strachz sln. *stráh* Č. strach čak. lok. sing. *stráhè*, *valz sln. *vál* (= unda, fluctus) Č. *vál* r. *valz* — *vála* — *valý*, *žarz sln. *žár* Č. žár r. *žarz* — *žára* — *žarý*, *bégz sln. *bég* Č. běg r. *běgž* — *běga* — *běgi*, *cépz sln. *cép* Č. cep čak. nom. pl. *cépì* r. *cépz* — *cépa* — *cépi*, *édz sln. *jád* Č. jed r. *jadz* — *jáda* — *jadý*, *kvétz sln. *cvét* Č. květ r. *cvétz* — *cvéta* — *cvětý*, *měchz sln. *měh* Č. měch r. *měchz* — *měcha* — *měchi*, *slédz sln. *sléd* Č. sled čak. lok. sing. *sledè* r. *slédz* — *sléda* | *slédá*, *slézz sln. *sléz* Č. slez čak. *sléz* — *sléza* | *slezá*, *sméchz sln. *směh* Č. smích čak. *směh* — *směhá*, *snégz sln. *snég* Č. sníh — *snéhu* čak. gen. sing. *snégá* (Nemanić Sitzb. 104; str. 374, 2. od.), *svétz sln. *svět* Č. svět čak. lok. sing. *světè* (tamtéž), *listz sln. *líst* Č. *list* r. *listz* — *listá*, *tiskz sln. *tísk* Č. *tisk* r. *tiskz* — *tiska* — *tiské*, *virz sln. *vír* Č. vir — *víra*, *žirz sln. *žír* Č. žir čak. *žír* — *žíra* | *žíra* | *žírá* r. *žírz* — *žíra* — *žirý*, *duchz sln. *důh* Č. *duch* št. *důh* — *důha*, *studz (*styd-) sln. *stúd* (= nausea) Č. *stúd* r. *stydz* — *stydí*, *uljz sln. *úlj* Č. úl čak. *úlj* — *úljá*, *dqbz sln. *dób* Č. dub čak. *dúb* — *dúba* | *dúbá* r. *dubz* — *dúba* — *dubý*, *kqsz sln. *kós* Č. *kus* čak. lok. sing. *kūsé*, *krqgz sln. *króğ* Č. *kruh* r. *krugz* — *krúga* — *krugi*, *logz sln. *lög* (= nemus) Č. *luh* čak. *lùg* — *lúga* | *lúg* — *lúga* | *lúg* — *lúgá*, *lqkz sln. *lök* Č. *luk* čak. *lük* — *lúka* | *lúká*, *tęgz sln. *tég* Č. *tah* běžejag — nom. pl. *cjagi* (Lesk. Unters. B, str. 38), *čelnz sln. *čeln*

čūn č. *člun* r. *čelnz* — *čelná*. **pôlkz* sln. *pôlk pôk* č. *pluk* r. *polkz* — *polka*.

Střední *o*-kmen sem nepatří žádný. Vynechávám: **séno* sln. *senô* (Rad. 57. 8.) č. *seno* bulh. *sjáno* | *senó*, **těsto* sln. *testô* (Rad 57. 10.) č. *těsto* bulh. *testó*, **męso* sln. *mesô* (Rad 56. 1.) č. *maso* bulh. *mesó*.

Při odvozování zákona z číselných poměrů musíme nechatí *ā*-kmeny stranou. Dle zákona Saussureova by totiž měl nom. sing. znítí »— ā«, ne »ā a« (viz kapitolu I.), je tedy sln. \cap v tomto případě podezřelé. Tím spíše, že tu štokavština, pokud v ní tato jména přicházejí, má přízvuk "brītva, vīdra, sūknja, šūba, kletva, prēdja", což ukazuje na ā u. Podobně má štokavština "proti sln. \cap i v četných jiných *ā*-kmenech. Slovinské *ā*-kmény \cap jsou převážnou většinou jména určitého rázu, jsou to: 1. jména se 2 souhláskami po kořenovém vokálu (*práska, stálva* atd., št. *práska, státva*), 2. četná jména přejatá, 3. jen několik domácích *jā-* kmeneů s jedinou souhláskou po kořenovém vokálu, 4. ještě méně takovýchto *ā*-kmeneů tvrdých. V prvních jmenech je přízvuk \cap v nějaké souvislosti s tím, že tu následují dvě souhlásky (viz Valjavec Rad 132, str. 149 a n.). V druhých mohl sestupný přízvuk být přejat z jazyka původního. U *jā-* kmeneů přicházejí i jiné nepravidelnosti (\cap v 9 *jā-* kmenech štokavských proti sln. ' ; viz Valjavec Rad 132, str. 159, e, a, a; případ opačný k onomu, jenž byl uveden výše). U *ā*-kmeneů tvrdých, pokud mají ve štokavštině přízvuk " (sln. *būka* = tumultus št. *būka* = Gebrüll, sln. *šūba* št. *šūba*), slovinské \cap vyvětliti nedovedu.

Když tedy *ā*-kmeny vyloučíme, dostaneme tyto číselné poměry: Ze jmen, u nichž na ā u ukazuje jak ruština tak slovinština, má 14 mužských *o*-kmenů délku zkrácenou, žádný zachovanou; 2 střední *o*-kmeny délku zkrácenou, žádný zachovanou. Ze jmen, u nichž pro ā u svědčí jen jeden z těchto jazyků, mají 2 + 34 *o*-kmeny délku zkrácenou, 5 jich má délku zachovanou veskrze, 1 (*vítr* — *větru*) v nom. sing. Oboje jména tedy svědčí zcela určitě pro zákon »ā u > č. u ā«.

Z výjimek se 5 mužských *o*-kmenů, jež mají délku veskrze, dá vysvětliti tak, že tato jména měla v praslovanském přízvukovém střídání a to se na českém území vyrovnaло ve prospěch tvarů oxytonovaných (srv. kapitolu I.).

Jméno *vítr* — *větru* zní ve štokavštině *vjetar* — *vjetra*. Znělo tedy asi ā z a ve sln. *veter* — *větra* se akcent \cap vyvinul týmž způsobem jako u *ā*-kmeneů *brītva* atd. (viz výše); neboť i zde následují za kořenovým vokálem 2 souhlásky (*vétr-a*). A z ā z se č. *vítr* — *větru* vyvinulo stejně jako *hrách* — *hrachu* atd. (viz kap. II., str. 36.).

IV.

Ke kap. I. a II. třeba ještě něco dodat o několika tvarech ustrnulých, jež nás při prvním spatření překvapují tím, že proti všemu očekávání mají kořenový vokál zkrácen. Upozornil na ně Pedersen (KZ 40, str. 214.).

Jsou to předně slova »*běda!*« (citoslovce; substantivum zní *bídā*), *zima* (»je *zima*«, i v dialektech, kde substantivum má délku, kde zní *zejma*), dial. »*chvalapámbou!*« (= *chvála pánu bohu*). Původem jsou to substantiva *ā*-kmenová, vesměs taková, která byla oxytonována (viz o nich v kapitole I.), a to nonominativy. Víme již, že se u oxytonovaných *ā*-kmenů kořenová slabika v češtině zkrátila v akkusativě sing. a v nom.-akk. plur. Pochopili bychom, kdyby se byl z této pádu krátký vokál rozšířil do paradigmatického nominativu sing. této jmen (jako u jiných, *u cena, hvězda* atd., viz kap. I.), kdyby substantiva zněla *běda, zima* (i v dialektech), *chvala*, a kdyby nominativy ustrnulé, s paradigmatem již nesouvisící, byly zachovaly délku. Ale zde máme pravý opak: v substantivách je délka a ve tvarech ustrnulých krátkost. Jak to vysvětliti?

Podobný zjev je citoslovce *věru* proti jménu *víra* (Pedersen KZ 40, str. 214.). Toto jméno znělo praslovanský *✉ 〽* (sln. *véra* št. *vjéra*). Čekáme tu délku buď i v nominativě i v akkusativě; nebo jen v akkusativě, přijmeme-li, co bylo řečeno v kapitole II., str. 36., předpokládáme-li proces *✉ 〽 > ✉ 〽 > ✉ 〽 > č. 〽 〽*. Kdyby mělo krátký vokál substantivum, kdežto citoslovce nikoli, pochopili bychom to velmi dobře: u substantiv mohl krátký vokál proniknouti z nominativu sing. do všech pádů ostatních, kdežto citoslovce, stojíc již stranou, mohlo tomu uniknouti. Ale zde máme zase opak: krátký vokál se objevuje v citoslovci.

K vysvětlení této dvou zjevů přispěje nám slovanské přizvukování vokativů. Nalézáme totiž ve štokavštině ke jménům typu *králj — krdlja* vokativ »*králju!*« (Pavič Rad 59, str. 4—5), s přízvukem na kořeni; podobně je v bulharštině, maloruštině (Brandt Načert. akcent. 98, 2. pozn.; tamtéž str. 119, 2. od.) a ve slovinštině (*hlév* vok. pl. *hlévi* vok. dual. *hléva*; Valjavec Rad 48 s. l.). Tyto 4 jazyky svědčí o tom, že jména oxytonovaná měla ve vokativě přízvuk na slabice první, a to (soudě podle štokavštiny a slovinštiny) sestupný, tedy *✉ 〽*. A rovněž u jmen *✉ 〽* nalézáme vokativ *✉ 〽*, a to ve slovinštině: podle Valjavee (Rad 44, str. 35, c) mají totiž slovinské *ā*-kmeny s přízvukem ' (k nim patří též všecka jména z *✉ 〽*) ve vokativech přízvuk 〽, je tedy k *žába* vokativ *žába*, vok. pl. *žábe*, vok. dual. *žábi*; dle Rad 48, str. 131 zní ke jménům typu *klin — klína* (ta vznikla vesměs z *✉ 〽*) vokativ plur. *klini*, vok. dual *klína*. To svědčí

o tom, že se ve vokativech přizvukovala slabika první, a to se stupně, že se tedy přizvukoval absolutní počátek slova. Že tak bylo i v češtině (a nejspíše v celé slovanštině), pro to svědčí, co bude uvedeno níže. Zjev tento souvisí asi s tím, že i ve staré indičtině vokativ je přizvukován vždycky na první slabice. Dá se dobře vysvětliti tím, že se vokativ vyslovuje s jistou emfasií, že to je zvolání, při čemž slabika první vyniká. A to její počátek; proto tu byl přizvuk ču u, ne ču u.

A tímto způsobem můžeme vysvětliti i ustrnulé tvary výše uvedené. I slova »*běda!*«, »*chrala pánu bohu!*« a »*věru*« byla vyslovována emfaticky, bylo to zvolání, proto měla nejspíš i ona přizvuk ču u a proto mají v češtině kořenový vokál zkrácen. Jen *zima* v dialektickém »*je zima*« (spisovné »*je zima*« nevykazuje nic zvláštního) tomuto výkladu vzdoruje. Ale není nemožno, že tak vzniklo i ono: podle jedné teorie (je to, tuším, teorie prof. Zubatého) takovéto věty byly bez podmětu a beze spony, bylo jen »*zima*«, patrně zvolání, výkřik.

Nedá se tedy z těchto ustrnulých tvarů dovozovati to, co z nich chce dovozovati Pedersen (KZ 40, str. 214. atd.).

*

Řekl jsem, že stopy toho, že vokativy měly přizvuk na samém začátku, u jmen s kořenovým vokálem dlouhým tedy přizvuk ču u, nalézáme i v češtině. Mínil jsem tím jméno *baba* | *bába* a vokativ »*pane!*«

Substantivum *baba* | *bába* vzniklo z **baabā* (viz kap. III.). S vokálem dlouhým (*bába*) funguje ve významu »stará žena« a ve významu »*Groszmutter*«, kdežto *baba* je nadávka. To lze vysvětliti předpokladem, že původně bylo ve všech významech *bába* vok. *bábo* (z **báubo*), (resp. *bába* gen. *báby* dat. *bábé* akk. *bábu* vok. *bábo*, podle kap. III., str. 36.), že však ve významu potupném se nejčastěji vyskytal vokativ (při spilání, v hádce) a podle něho že pro tento význam vzniklo krátké *baba*, kdežto při druhých významech že vokativ podlehl pádům jiným. Tím bychom aspoň pochopili, proč *bába* i *baba* se vyskytají v též dialektě a proč jsou významově rozlišeny.

Dále sem, jak řečeno, naleží jméno *pán* vok. »*pane!*« Praslovanský znělo **g̥panz*, jak ukázal O. Hujer (LF 30.). Byl-li přizvuk **g̥panz* či *g̥paanz*, nebudu rozhodovat; z obojího se česká délka (*pán* — *pána*) dá vysvětliti. Ale vokativ zněl patrně **g̥pane* > **gpáane*, neboť jinak bychom nepochopili, proč dnes je »*pane!*« Takové poměry byly snad u všech jmen z ču u a z ču z, ale u ostatních nastalo vyrovnání a vokativ má dnes takovou kvantitu jako pády ostatní. Že »*pane!*« a *pán* — *pánu* vedle sebe obstálo, může mít své příčiny; vok. »*pane!*« přicházel tak často a ve spojeních tak ustálených (*pane mistře*: atd.; skoro při každém zdvořilém oslovení), že nemohl být tak snadno změněn.

Úvahy.

David G. Hogarth: Ionia and the east. Six lectures delivered before the University of London. Oxford 1909, Clarendon press. Str. V a 117. S mapou. Za 3 sh. 6 d.

Zájem pro Kretu v odborných kruzích neochabuje. Jednak ohlašují se dosud nové objevy — uvádím jen výkopy Seagrový na Mochlu, malém ostrůvku, ležícím blízko u severových. pobřeží Krety,¹ jimiž obohacují se násle vědomosti o onom období, pro něž Knossos a Faistos podaly málo látky, totiž o ranné době minojské — jednak zpracovávají se historicky výsledky archaeologické,² jednak příklad Evansův a výkopeů italských i amerických na Kretě podnítil nová pátrání po stopách nejstaršího sídlení na četných místech v Řecku i jinde.³ Kreta rozšířila v praehistorii řecké mnoho světla, ale také vzbudila mnoho nových otázek, k nimž třeba leprve hledati odpověď. Materiální vzdělanost aegejskou, t. j. poměry, jaké byly v době předhistorické od konce doby neolithické až do začátku doby železné čili asi kolem r. 1000 př. Kr. v oblasti aegejské: na Kretě, Kykladách, Rhodu, Kypru a v Řecku, známe nyní s dostatečnou úplností, aspoň tak dobře, jako na př. vzdělanost v Mesopotamii. Ale o tom není shody, jaké historické závěry z archaeologických výsledků těch smíme činiti. Že kultura aegejská je samorostlá, že vyspělostí svou se úplně vyrovnala kultuře egyptské a babylonské, o tom nikdo dnes nemůže pochybovat. Také vztah její k Egyptu není dnes problémem: od doby staré říše až do dynastie XX. trvají mezi oběma vzájemné styky a působí vzájemné vlivy; Kreta přijímá na př. motivy egyptské, ale zpracovává je samostatně, a stejně činí Egypt. I poměr k Východu je znám. Hesla »Ex Oriente lux« smí se nyní užívat v menší míře.

Hlavní problém je otázka ethnografická: kdo jsou původci aegejské kultury? A tuto otázku lze vyjádřiti i jinak: Je-li aegej-

¹ Viz zprávu o nich v Am. Journ. of Arch. 1909, str. 273—303.

² Ferd. Noack, Ovalhaus und Palast auf Kreta. Ein Beitrag zur Frühgeschichte des Hauses, v Lipsku a Berlíně, 1908; pokračování úvah Mackenziových Cretan palaces and the Aegean civilisation IV, v BSA XIV (1909), str. 343—482; Ed. Meyer, Der Diskus von Phaestos und die Philister auf Kreta, v Sitzungsberichten der Berl. Akad. 1909, str. 1022 nn.; Tsountas, Αἱ προιστορικαὶ ἀνθρώποις Δυνατῶν καὶ Σέσηλον, v Athénách 1909.

³ Mínim výkopy Sotiriadovy v Chaironei (*Eph. Arch.* 1908, str. 65 nn.), anglické v Zerelii (Wace, Droop and Thompson, Excavations at Zerelia, BSA XIV, str. 167—223), v Rhitsoně, starém Mykalessu (Burrows and Ure, Excavations at Rhitsona in Boeotia, BSA XIV, str. 226—318) a ve Spartě (BSA XIV, str. 1—182), konečně srbské ve Vinče (Mil. M. Vasić, Southeastern elements in the prehistoric civilisation of Serbia, BSA XIV, str. 319—342).

ská kultura původu jižního či severního, středoevropského? Celkem lze vytknouti dva směry, mohli bychom říci skoro: anglický a německý. Angličané (Evans, Mackenzie, Burrows, Hogarth, Italové, Vasič) hájí mínění, že od nejstarších dob je na Kretě a na ostrovech obyvatelstvo domorodé; o stěhování ze severu není řeči až ke konci druhého tisíciletí př. Kr. Důkazy: nepřetržitý vývoj keramiky, stavitelských tvarů, písma, oděvu. Němci zase (Dörpfeld, Noack, Ed. Meyer, E. v. Stern a prachistorikové Hoernes, H. Schmidt) jednak odvozují původ aegejské kultury vůbec ze severu, nebo aspoň kladou účastenství indoevropského živlu do doby o mnoho starší. Neolitická keramika kretská má zprvu ornament rytý, potom se rytý ornament zaplňuje bílou barvou a teprve na samém přechodu v dobu bronzovou se vyskytuje ornament malovaný. Keramika, kterou našel Tsuntas v Thessalii, má už za neolitické doby vedle ornamentu rytého ornament malovaný, docela i polychromní, k němuž na Kretě došli teprve v pokročilé době bronzové. Je-li neolitická doba thessalská stejněho stáří jako na Kretě, vyplývá z toho, jak se zdá, nutně, že thessalská keramika, jsouc vyspělejší, nepodléhala vlivům aegejským, nýbrž spíše severním (Lengyel, Petrena, Butmír). Jinými slovy: v Podunají kultura byla vyspělejší a tudíž — prý — starší a původní, v oblasti aegejské je mladší a tudíž závislá na severu. Kdo tvrdí, jako na př. Vasič, že v nálezech srbských z doby neolitické, netoliko v keramice, nýbrž vůbec, nutno shledávat vlivy jižní, aegejské, musí pokládati aegejskou dobu neolitickou za starší, ježto její keramika je primitivnější.

Stejně sporná věc jest se tvary stavitelskými. Mackenzie tvrdí, že »mykenské« stavby v Řecku a stavby kretské pocházejí od lidí kmenově příbuzných: i »mykenské« i trojské megaron vyvinulo se organicky z obydli aegejského. Tsuntas našel však v Thessalii megaron s »prododem«, podobné megaru z druhé vrstvy trojské, už ve vrstvě neolitické, a soudí tudíž, že je původu severního. Touž tendenci mají oba spisy Noackovy:¹ chtějí dokázati, že severní vlivy na Kretě objevují se dříve než myslí Evans a Mackenzie a »mykenská« megara že jsou proti palácům kretským zbudována od lidí ze severu.

Shody není ani o zbytečných řeči, nalezených na Kretě. Conway a Solmsen pokládají je za indoevropské, Hall a Kretschmer za neindoevropské. Shody není dále o tom, kdy začalo stěhování ze severu na jih. Ed. Meyer se klání k tomu, že Severané přišli na Kretu dříve než myslí Angličané. Písmo na disku z Faistu je prý toho dokladem; nalezi prý jiným lidem než písmo pikto-grafické a ostatní dva systémy písma čárového, jichž se užívalo na Kretě. A jiných složitých problémů mohli bychom uvést i ještě značný počet.

¹ Vedle spisu, uvedeného na str. 42, pozn. 2. starší spis: Home-rische Paläste, v Lipsku 1908.

Podle dnešního stavu, ač definitivního rozřešení dosud nelze dojít téměř v žádné z otázek těch, myslím, že větší pravdě podobnost je na straně anglické. Mackenzie proti Noackovi ukazuje docela přesvědčivě, že na Kretě od neolithické doby se vyskytuje čtverhranné a oblé příbytky současně vedle sebe; nemohl se tudíž vyvinouti kretský dům a kretské paláce z oblé nebo z elliptické stavby v Chamaizi! Mackenzie nepřestává při svém důkaze jenom na kretském materiálu, nýbrž běže v úvahu architekturu za doby neolithické a bronzové v celé Evropě a ukazuje, pokud vím, po prvé a velmi případně na příčinu, proč se Evropa střední za oněch dávných dob opozdila ve vývoji proti pobřeží západnímu a severnímu: zde bylo účinkem golfského proudu mírnější podnebí než uprostřed v zalesněných a močálovitých krajích Uher a Německa. Ed. Meyer sám pak nevylučuje možnosti, že písma na disku mohlo se vyvinouti z domácího písma obrázkového.

I Hogarthovy přednášky o vztazích Ionie k východu jsou podníceny Kretou. Hogarth zná východní středomoří a Malou Asii dvacet let. Sám kopal r. 1899 v Diktejské jeskyni na Kretě, r. 1900 v Knossu, r. 1901 v Zakro a r. 1905 v Efesu; má tudíž vedle theoretické přípravy jistě také velkou způsobilost praktickou.

Jak si máme vysvětliti, táže se Hogarth, že v Ionii nalezeno tak málo zbytků aegejské kultury, když přece jinde na pobřeží, na př. v Hissarliku, Foinikii a na blízkých ostrovech Rhodu a Kypru, nalezeno jich daleko více? Za posledních anglických výkopů ve Spartě nalezeny pod chrámem Artemidy Orthie zbytky nejstarší řecké vzdělanosti z IX. stol. př. Kr. Nálezy ty opravily dosavadní mínění o původní malé umělecké zdatnosti dorského kmene. Ale přes tento nový objev třeba setrvati při mínění dosavadním, že jitro řecké vzdělanosti klásti jest i nyní do Ionie. Za jakých podmínek vznikaly počátky této řecké vzdělanosti, jest druhá otázka, již spisovatel hledí zodpověděti. Zkouší obě dosavadní hypotheses, Curtiou, jež předpokládala, že Ionie byla indoevropským obyvatelstvem osazena dávno před tím, než začalo stěhování z Řecka na břehy maloasijské na počátku doby historické, i druhou, která ionské počátky pokládá podle dnešního materiálu za prodloužení mykenské kultury (»Nachleben mykenischer Kultur«), a soudí, že ani jedné ani druhé nelze zhola zamítouti, ježto v každé je část pravdy, ale že dnes je možno leckteré mezery v obou hypotheses vyplnit a celkem vyjádřiti se o původu vzdělanosti ionské určitěji přes to, že velké části území, zejména ve Frygii, Kappadokii i na samém pobřeží M. Asie, nejsou dosud prozkoumány.

Že ionské pobřeží má tak málo památek kultury aegejské, Hogarth vykládá tím, že podléhalo politicky i kulturně vlivům silné vlády vnitrozemské, jejímž středem byla Kappadokie. Tato cizí moc, ovládající i pobřeží, vnutila svou vzdělanost obyvatelstvu. Hned za ranní doby bronzové začíná vsakování severního

živlu evropského mezi původní obyvatelstvo západního pobřeží maloasijského, Mysy, Maiony, Lydy, Káry. Zvlášť hustě usazovali se tito přistěhovalci kolem zálivu smyrnského. Odtud prý později část vystěhovala se i do Řecka, jak zdá se o tom svědčiti báj o Pelopovech. Potud tedy Curtiovy hypothesy prý bylo by lze hájiti.

Ke konci druhého tisíciletí pak poměry se mění. Rozvojem panství assyrského upadá říše chetitská, a společnost, která na byla — ve Frygii — vrchu po ní, nedovedla rozšířiti svého vlivu až na pobřeží. V touž dobou asi přivalila se na Řecko a ostrovyn první severní vlna — Achajové. Jedna část usadila se přímo na severozápadním pobřeží maloasijském u Hissarliku a v okoli; odtud vznikly aiolské osady. Druhá část, vniknusí do Řecka, vytlačila odtud staré aegejské obyvatelstvo, jež hledalo pak nových domovů na březích střední a jihozápadní Malé Asie a na blízkých ostrovech. Toto obyvatelstvo přineslo s sebou pozdní aegejskou kulturu, jejíž zbytky objeveny na Rhodu a v Karii. Potom teprve nastává stěhování ionské, o němž vypráví řecká tradice. Podle analogií pozdějších (Amerika, Turcei) lze se domnívat, že toto stěhování dělo se postupně v malých proudech. Pro stěhování z Řecka a ostrovů na pobřeží maloasijské je tento způsob jistě pravdě podobný, kdežto při stěhování ze severu do Řecka stěží, tuším, bylo by lze uvést tento způsob ve shodu s faktem, jež Hogarth sám uvádí, že vlna přistěhovalců vytlačila z Řecka původní obyvatelstvo; to mohl způsobit arci jenom velký proud příchozích.

Hlavní svou thesi, že vlivy východní dostávaly se do Ionie většinou vnitrozemím, přes sev. Syrii, Kappadokii a Frygii a že účastenství Foiničanů při prostředkování tom bylo menší než se myslelo dříve, Hogarth dokazuje docela přesvědčivě. I s tím, co praví o vztazích dunajské civilisace k aegejské za doby neolitické a bronzové, lze se srovnati.

E. Peroutka.

Thomas Day Seymour: Life in the Homeric age
V New-Yorku a Londýně 1907, Macmillian. XVI a 704 str.
S 37 obr., 5 tab. a 2 mapami. Za 17 sh.

Proti pokusům archaeologů o rekonstrukci doby mykenské chce spisovatel podat soustavné vyličení života doby homérské se stanoviska filologického. I probírá podle básní homérských a s pilným užitím literatury odborné homérské názory zeměvědné (hl. II.), homérský stát (hl. III.), život rodinný (hl. IV.), šat (hl. V.), dům a jeho zařízení (hl. VI.), potravu (hl. VII.), majetek a otroctví (hl. VII. a VIII.), obchod a řemesla (hl. X.), námořnictví a rolnictví (hl. XI. a XII.), živočištvo (hl. XIII.), představy náboženské (hl. XIV., XV. a XVI.), místopis Troady (hl. XVII.) a válečnictví (hl. XVIII. a XIX.).

Připustíme-li předpoklad spisovatelův, že kultura homérská je totožná s kulturou mykenskou v posledním jejím stadiu, jak soudí spisovatel podle A. Langa (*Homer and his age*, v Londýně 1906), ač se ozývají vážné pochybnosti o tom, že by kultura mykenská byla kulturou řeckou¹, jest otázka, můžeme-li kulturu doby homérské poznati podle básní homérských. Homérskou dobou miní spisovatel dobu, v níž básník žil, popíraje s Langem tvrzení Helbigovo (*Das homerische Epos aus den Denkmälern erläutert* 1887), že básník vědomě líčí dobu daleko starší než ve které žil. Než tolík jest jistó, že obraz, který nám podávají básně homérské, není úplný, ježto básně obsahují jen výsekly z plnosti života, a není jednotný, ježto je výsledkem několika činitelů: fantasie básnické, skutečného života, který básníka obklooval, a tradice. Vliv tradice nesmí být podceňován. *Ilias* a *Odysseia* nestojí na prahu poesie epické. Víme z guslarské poesie srbské, že má ustálený způsob pro vyličování výzbroje a zápasů a že typ, jenž se jednou osvědčil, přejímá se i do situace jiné v básni pozdější. Tak tomu bylo i v řecké poesii epické; spisovatel sám vykládá přesvědčivě (str. 568), že způsob, kterým se popisují velké boje v *Iliadě*, zkreslován jest pod vlivem zpěvů o potyčkách menšího rozsahu z periody, předcházející velkou epopeiu. Jak je tedy možno chtiti uváděti v systém něco, v čem není jednoty a co jest kusé? Kromě toho jsou mnohé partie interpolovány, ale spisovatel užívá jich přes to k rekonstrukci života »doby homérské«, jako ličení sňatku v rodině Menelaově na začátku δ (str. 567).

Slova básníkova bere spisovatel po způsobě starověkých vykladatelů Homéra za skutečnost, nehledě k fantasii básnické a právu quidlibet audendi. Vypočítává-li (str. 527) s Mac Laurenem, v kolika řádách mohlo státi 1186 korábů řeckých mezi Sigeiem a Rhoitem, nebo vykládá-li (str. 626 pod. záhlavím »Lékařství«), že Kyklopové myslili, že jejich křičící druh je stižen cholerou, upomíná to na aporemata starověkých grammatiků.

Přes to má kniha Seymourova svůj praktický význam, tak jako jej mělo Buchholzovo dílo »Die Homerischen Realien« (1871—85 ve třech dílech); pro svůj neobyčejný rozhled po literatuře moderní má cenu mnohem větší než spis Buchholzův. Nelze popříti, že parallely na př. zvyků arabských a židovských — v tom asi následoval spisovatel pokynu, daného vykladatelům Homéra prací Gladstonovou *Studies on Homer* — jsou velmi zajímavé. Dovídáme se, že těžká práce mletí obili, nad kterou naříká žena v domě Odysseově (v 106 n.), jest dosud údělem žen v Palaestině (str. 232), že parfumování oleje (*εὐωδες ἔλαιον*) bylo zvykem u Židů (str. 217), že lotosu odpovídá libyjská rostlina

¹ Srov. Peroutkovu recensi spisu Langova v Listech fil. 1907, str. 261.

jujub s třešňovitými plody (str. 325). Zajímavé jsou i mnohé zmínky o literatuře homérské, jako o kuriosní práci amerického presidenta Warrena (Paradise Found, The Cradle of Human Race at the North Pole, 1885), který dokazuje, že cesta Odysseova je poetickým zpracováním domnělého obeplutí země a výpravy k severnímu polu, kde je *δυφαλος θαλάσσης*.

Pro komentátory básní homerských bude spis Seymourův bohatým nalezištěm výkladu reálií homérských. Originálním není a snad ani nechtěl být. Ferdinand Hoffmeistr.

Th. Zélinckij: Starý svět a my. (Древний миръ и мы.)
Přednášky o antice. Z druhého vydání přeložil dr. Fr. Novotný.
V Praze 1910, Unie. Str. 136. Za K 250.

Kniha obsahuje přednášky, které Zélinckij, professor na univerzitě v Petrohradě, konal r. 1903 abiturientům petrohradských gymnasií a reálek. Setkala se s takovou oblibou, že byla již přeložena do němčiny, francouzštiny i angličtiny. O německém překladě referoval v těchto Listech XXXIII, 1906, str. 56 nn. prof. Jiráni, jenž podal obšírný nástin hlavních myšlenek. Odkazuje čtenáře k tomuto referátu, poznámenávám o obsahu pouze tolik, že Zélinckij pojednává nejprve o vzdělavacím významu antiky, pak o kulturní ceně její, načež zmiňuje se ke konci o úkolech vědy o antice, totiž klassické filologie. Budí mi dovoleno, pronést ti nyní, když se nám dostalo českého vydání, též některé myšlenky o této knize.

Zélinckij vzal si za úkol, podat charakteristiku antiky, ne obranu její. Ač hleděl dostáti tomuto požadavku svědomitě, přece se mi zdá, že tu a tam živel apologetický způsobil jistou upřílišenost. Jsou místa v jeho knize, která by střízlivý kritik sotva uznal za správná v celém jejich rozsahu, anebo by aspoň žádal určitějších výrazů a zevrubnějších důkazů. Na př. celý výklad o onom Nietzscheovském »dvojím já«. Nestačí říci, že nepřátelský soud nynější společnosti o klassickém vzdělání jest vynesen toliko od jejího »malého já«, kdežto prý její »velké já« hájí klass. vzdělání. (Velké — malé nikoli v platnosti matematické!) Rovněž tak nebude leckdo spokojen se všemi pěti pravidly, jež se uvádějí jako fakta na str. 10 n., a uzná-li je přece, zůstane stále ještě nezodpověděná otázka, zdali jen klassická soustava jest nutnou přičinou oněch zjevů. Nepůsobí tu snad ještě jiné příčiny, nám neznámé? Nejsou tyto zjevy příliš podrobeny subjektivismu nazírání? Povážlivé zdá se mi dále tvrzení, že kulturní historie každého z nových národů byla malinkým potůčkem až do těch dob, dokud se do ní nevlila široká řeka antiky (str. 72). Podobné věci snadno se vyslechnou v přednášce, kde výklad plyne rychle, a než si věc promyslíš, již tě řečník zahrnul všechny novými; ale v knize tě zastaví a žádají posečkat chvíli.

Přes to jest třeba říci, že se spisovateli podařilo charakterizovati antiku jako věc i pro naše pokolení potřebnou, důležitou a bláhodarnou. Přiležitostně dotýka se Zéinskij také různých otázek vedejších, zabíhá do psychologie a jiných věd, ukazuje správně, že významnou vlastnosti studia antiky jest zvláště její universalismus; kdo chtě proniknouti důkladně spisy starých, opět a opět musí studovati i jiné vědy odborné, jak příklady doloženo.

Veimi vhodně uvažuje též o otázce, jak uspořádati vyučovací osnovu střední školy vůbec. Žádá pravem, aby poskytovala takovou přípravu rozumu, která jej upříslobi, aby s nejmenší ztrátou sil i času a s největším užitkem přijímal vědomosti, které mu budou později potřebné (str. 19). Souhlasim též s jeho přesvědčením, že zavrhuje t. sv. „jednotnou školu“, již nazývá mrtvé narozeným dítětem paedagogické dobrodružnosti; přeje si, aby bylo několik různých typů střední školy pro různé schopnosti lidi. Docele souhlasim dále s tím, aby na školu byly činěny přísné požadavky; lehká škola — toť sociální zločin, a přílišná humannost tu více škodivá než prospívá. Nadání a píle, to jsou dvě nutné podmínky zdárného prospěchu každé školy střední; nemá-li kdo nadání ke studiu, nemůže studovati, nemá-li píle, ať se obráti jinam, do střední školy nepatří.

Kniha Zéinského může být výborným informátorem všech, kteří se zabývají otázkou o významu antiky vůbec; vzbudi-li někde plodnou diskusi přivrženců a odpůrců klassického vzdělání, splnila svůj úkol měrou náležitou.

Překlad jest obratný a zdařilý; těším se, že uvidíme záhy i slibené exkursy k těmto přednáškám. *Josef Hruša.*

*K. Pelant: Plato. Návštěvy u velkých lidí. Svazek I.)
V Praze 1909, A. Reis, Str. 39. Za 50 h.*

Dobrě připomněl p. spisovatel kritikům, že za půl hodiny zdvořilé návštěvy nelze proniknouti člověka úplně, nýbrž jen trochu poznati. Jeho spisek podává také skutečně jen trochu toho, co možno říci o muži tak znamenitém, jakým byl Plato. Není pochyby, že Pelant napsal by nám pěknou knihu o Platonovi, kdyby — nu, kdyby mu nebránilo přílišné dilettantství.

P. Pelant jest přesvědčen, že jest lépe, znáti nejlepší lidi světa aspoň trochu, než nevěděti o nich vůbec. Znáti Platona aspoň trochu, znamená, jak se domnívám, znáti jeho myšlenky. Myšlenky Platonovy, toť jeho soustava filosofická, jeho světový názor, jeho nauka o ideách; ale právě u tohoto odstavce pozdržel se p. spisovatel nejméně. Než jeho svazeček nechce být ani odborným spisem, ani historickým románem, chce za půl hodiny pověděti aspoň něco a to jistě pověděl.

Věcené třeba vytknouti toto: Plato neuprchl z Athen před smrtí Sokratovou, nýbrž až po jeho popravě: Akademie nebyla tak nazývána proto, že r. 386 prodal občán Akademos Platonovi háj, nýbrž proto, že ležela v posvátném okrese herova Hekadema (Akadema): bůh vína slul Dionysos, nikoli Dionysios: neříká se bitva u Deliánu, nýbrž u Delia; zeela nesprávný je gen. Kerameikou; neříká se Medontida, nýbrž Medontovic; v Řecku neznali Merkura, nýbrž Herma; také datum cest Platonových na Siciliю není docela správné.

Z chyb tiskových nejzávažnější jsou: z rodu *Dekklalionova* m. Deukalionova; *Archealaos* m. Archelaos, *anthria* m. *andreia* (*η ἀρδοτία*); dvakrát Sokrates m. Plato (str. 27 a 32). Typografická úprava knížky, ozdobené podobiznou Platonovou dle sochy vatikánské, jest velmi výkusná.

Jos. Hruša.

Návodná cvičebnice ke skladbě jazyka latinského, založená na Caesarových »Pamětech o válce gallské«. Pro čtvrtou třídu gymnasiální sestavil Alois Holas. V Praze, 1909, Unie. Str. 166. Váz. za 250 K.

Knihou touto zakončuje Holas své pomůcky, určené pro vyučování latině na nižším gymnasiu, založené na methodě induktivní. Jak po stránce methodické, tak didaktické shoduje se úplně s cvičebnicí pro III. tř. gymn., jsouc zpracována na týchž zásadách a zachovávajíc totéž uspořádání (L. fil. 1909, str. 145 n.).

Látku určenou pro IV. tř. probírá Holas ve shodě s čítankou pro II. tř. týmž postupem, jak se děje v mluvnici a cvičebné knize Hrbkové, t. j. probírá nejprve skladbu jmenných tvarů slovesných a pak teprve skladbu časů a způsobů slovesných. Příklady návodné vybírá z absolvované četby Caesarových Paměti o válce gallské, a to z nejjazdímnějších a nejčastěji čítaných partií (z kn. I., IV. 16—36, V. 1—23, VI. 9—28, VII. 1—4, 63—90). Kde neposkytuje probraná četba dosud dosti vhodných příkladů, přibírá je z četby minulého roku, totiž z Nepotových Životopisů, ano i z čitanek pro I. a II. tř.; tak hlavně na počátku knihy na opakování pravidel o řeči nepřímé, známých z III. třídy. Správno jest, že spisovatel pravidla ta aspoň ve známých příkladech již na tomto místě žáku na pamět uvádí, ježto hned v prvních kapitolách Caesara hojně řeči nepřímých se vyskytuje. Za příklady návodnými se uvádí cvičivo vesměs v souvislých článcích, sestavených rovněž z absolvované četby; ale také partie ve škole nečtené jsou sestaveny v článek, takže se žák ve cvičebnici seznámuje s obsahem celého spisu Caesarova a četba auktoru se tak stává, jak instrukce správně žádají, skutečným středem celého vyučování latinského v této třídě. Tato dobrá stránka knihy se zvyšuje ještě tím, že

některé články jednají o vojenském životě a vůbec o římských starožitnostech vojenských, čerpaných z probrané četby Caesarovy, jiné podávají charakteristiku hlavních osob, zúčastněných v bojích v Gallii. Tak podává učebnice tato nejen látku pro systematický přehled a načečení pravidel syntaktických, určených IV. tř., nýbrž i propracovává, prohlubuje a doplňuje četbu auktora.

Kdě se Holas uchýlil v postupu od mluvnice Hrbkovy neb Kořinkovy, učinil tak jen z potřeby školské a na prospěch přehlednosti. Tak na př. probrav úplně věty úcelové, výsledkové, časové, podmínkové, jedná ještě zvlášť přehledně o quin, cum a o spojkách vět podmínkových. Vzájmu školy byl by si ref. přál, aby byl podobně zvláštní odstavec věnován při participiu obratům, jimž latina nahražuje part. prf. act. (Caesar de tertia vigilia *projectus* ad eam partem pervenit I. 12, 2 — Boios *receptos* ad se socios sibi asciscunt I. 5, 3 — *Postquam* id animum *advertisit* I. 24, 1 — Hoc *responso dato* discessit I. 14, 7).

Jak vhodným způsobem přihlíží Holas k latinské stilistice, fraseologii a synonymice, dále jak pečlivě sestavil přídavky a slovníček, o tom všem platí, co pochvalného povíděl ref. ve svém posudku o cvičebnici pro III. tř.

Uvádí-li ref. přece několik nedopatření, činí tak spíše, aby ukázal, jak jen nepatrné nedostatky lze knize Holasově vytýkat, než aby jí chtěl ceny ubírat. V návodné větě na str. 6. odst. 1 β Nobis est in animo iter per provinciam facere není infinitiv předmětem, nýbrž podmětem (jinak při habere in animo, cf. Hrbek 385, 1); str. 41. III, 2. Hanc consuetudinem [victus] non esse comparandam cum illa přeložil bych: m. v této zemi ustálený zvyk — zdejší způsob života; str. 42. IV, 1. legionem, quam equis devexerat m. kázel legiijeti bud' doslově legi ssebou přivezl neb s legií přijel. — Slovníček doplniti jest s. v. příčina: jsem příčinou čeho (5, 30); důsledně zařídit věc (23, 2 či má státi spíše důmyslně?); dobytí náhlé (oppugnatio repentina 38, 8); s. v. potrava: dovoz potravy a obilí (frumentum et commeatus, 38, 35). S těmito českými obraty nelze se spřáteliti: osobovati si domýšlivost (16, 1, 8 spiritus sumere) musiv se zdržeti (str. 63, 1, in loco commoratus), předčiti před někým (37, 1).

Úprava knihy i korrekturna tisku je velice pečlivá; několik omylek tiskových opraví si snadno žák sám a učitel doplní neb opraví některé poukazy in margine na příslušné paragrafy mluvnice.

Konečně připomenouti sluší, že Holasový cvičebnice pro III. a IV. tř. tvoří svým složením a postupem celek nezávislý na čítáncích pro I. a II. tř., takže jich možno užívat, i když v prvních dvou třídách nebylo vyučováno dle knih Holasových.

Ref. po zásluze vyslovil se pochvalně hned při posudku Čítanky pro I. tř. (L. fil. 1907, str. 281 n.) o methodě spisovatelově; nyní po vydání cvičebnic pro celé nižší gymnasium jest ve svém příznivém úsudku o práci Holasově jen utvrzen. V novější době se často píše a mluví o tom, jak jest třeba zavést novou methodu při vyučování latinském na gymnasiích, a přece, pokud ref. známo, jen na nemnohých ústavech jsou zavedeny knihy Holasovy o nové methodě. Úkaz ten svědčí, jak i zde theoretické mluvení od praktického jednání jest vzdáleno.

Jos. Němec.

G. Schubela: Lehrbuch der niederwendischen Sprache.
I. Teil: Grammatik. Cottbus 1905. Stran IX + 103. Za 2 m 50 pf (vázaná o 30 pf více).

Ti, kdo se dolní lužičtině chtěli naučiti prakticky) i ti, kteří snadno a rychle se chtěli poučiti o rázu jazyka dolnolužického, o jeho postavení v rodině slovanské, jakož i o stycích jeho s oblastí německou, již dávno toužili po stručné a účelné mluvnici. Jediná posud, a hledíc k době, kdy byla složena, zcela dobrá dolnolužická grammatika Hauptmannova (1761), jakož i naprosto nedostatečná knížka »Kleines niederwendisches Lehrbuch nach Ahns Methode« od Dahle (1857) již dálno jsou rozebrány. Obšírná a všecky zastaralé i dialeklické tvary probírající práce dra E. Mucke, »Laut- und Formenlehre der niederwendischen Sprache« (Preisschrift, Leipzig 1891), pak má na myslí především vědecké účely jazykozpytné.

Jsme tedy vděční p. pastorovi, že vyhověl naléhavé potřebě a napsal novou praktickou mluvnici spisovného jazyka dolnolužického. Učebnice ta je dílo venkonecem zralé a důkladné. V ní konečně je ustálen a normován dolnolužický pravopis a ve čtyřech oddílech soustavně probrány hláskosloví, tvarosloví, nauka o tvorení slov a skladba. Látka je všude spořádána jasně a přehledně a při veškeré stručnosti zpracována spolehlivě, takže kniha jednak výborně hoví účelům praktickým, jednak bezpečně vodítko a yzor podává i dolnolužickým spisovatelům, kteří zejména ze zdařilé nauky o slovese a z výkladů o zvláštnostech syntaktických mnoho se zde mohou naučiti. Obětavý skladatel a zároveň i nakladatel mluvnice plnou měrou zaslubuje obecného uznání a jeho kniha hojně odběratelův a pilných čtenářů.

Dr. Arnošt' Muka.

Короледворська рукопись в перекладі Маркіяна Шашкевича. (Текст з поясненами і замітками автора.)
Подав Михайло Тершаковець.

V LXVIII. svazku (XIV. roč. 1905, kn. VI.) dvouměsíčníku Записки наукового товариства імені Шевченка otiskuje Mi-

chajlo Teršakovec překlad Kralodvorského rukopisu od básníka Markijana Šaškevyče. Rukopis překladu chován byl v rodinném archivu Srezněvkých, odkud prostřednictvím dra J. Svatišského vydán byl majitelem archivu M. Teršakovci.

Překlad uchoval se v stavu velmi pěkném. Jest to sešitek o 24 popsaných, 1 titulním a 2 čistých listech malé 8°. Písmo rukopisu jest velmi pečlivé. Celý překlad psán rukou samého Markijana, jenom dokončení překladu »Любушин Суд« a titulní list psány rukou jinou, totiž Hołovačkého. Do rukou J. Srezněvkého dostal se rukopis prostřednictvím Hołovačkého, neboť o bezprostředních stycích Šaškevyčových se Srezněvským není nic známo. Srezněvskij zamýšlel asi překlad vydati, ale tento jeho záměr zničila smrt básníka Šaškevyče (1843). Po smrti Š. nebylo už rukopisu v Haliči, neboť Hołovačký nemohl ho uveřejnit ve »Вінку«. Do očí bije také maličkost, že konec překladu »Л. С.« učiněn (ukazují na to některé rozdíly jazykové proti celému předchozímu překladu) a napsán Hołovačkým. Možno objasnit a vysvětlit tuto okolnost tak, že při dokončování překladu zachvítala Š. nemoc a dále smrt. Ze překládan byl v posledních dobách činnosti Š., tomu nasvědčuje jeho básnický rozvíta řeč a obratnost rozměrů: nejedno namáhavé místo originálu překládá velmi zdařile.

Celý překlad nebyl ukončen před r. 1837, Š. byl by jej jistě uveřejnil ve sborníku »Русалка Днѣстровая« (vyšel v Budíně r. 1837), kde byly otiskeny jen 4 drobné piecy (»писеньки«) jako část ku překládání nejlehčí. Básník podával překlad na ukázku: jeho dokončení odložil na dobu pozdější. Podle toho překlad zbývající, mnohem větší části RK vznikal pomalu od r. 1837 do r. 1843. Jak vážně překladatel pojímal svůj úkol a s jakou péčí se zabýval tou prací, tomu nasvědčují drobné fragmenty jeho rukopisů v archivu knihovny Народного Дому ve Lvově, z nichž viděti, že se Š. nespokojoval s originálem a německým překladem připojeným k českému vydání, nýbrž užil i překladu ruského, z něhož si opsal: Елень я Забой, Славой и Людекъ. Jaký to byl překlad; neznámo. Jediný známý převod za doby Š. byl od A. Šiškova, ministra nár. osvěty, podaný v Извѣстіяхъ Императорской Россійской Академіи r. 1820. Na jediném místě ve Lvově, kde Š. mohl jej dostati, totiž v bibliothece Ossoliúských, Teršakovec překladu nenalezl. Nebylo však Š. potřebí hojně užívat ruského překladu. Na místech pochybných opíral se o převod německý a jinak snažil se snad až příliš být věren originálu.

Dnešních požadavků překlad neuspokojuje z lekterých důvodů. Jsou v něm slova, fráze mnohdy nesrozumitelné, zvláštní obraty uchu nezvyklé. Je nutno dobré se včísti, a někde bez pomoci originálu vůbec neporozumíme. Vmyslíme-li se však na stanovisko překladateľovo, poklesky se nám objeví v jiném světle. Především

sám originál co do vnitřní formy, popisů, vedení fabule nevyhovuje nám i jest si při něm mnoho přáti co do plastiky a hladkosti. Tytéž chyby musily se obrážeti v překladu ještě vše, k čemuž působily dve důležité okolnosti: úplná nepropracovanost tehdejšího literárního jazyka — Š. byl nucen opírat se o své vlastní sly — a zároveň snaha překladatelova držeti se co nejvěrněji originálu.

Ve výboru technických terminů z oboru války, boje, řídil se Š. věrným citem pro jazyk. Nešťastným však jest nazvatí plné respektování origin. textu; překlad podržel nejen rozměr originálu, nýbrž i český slovník v těch místech, kde užití ukrajinského slova nebo fráze bylo by porušilo rozměr originálu. V překladě jest proto řada če chismů: jednotlivá slova, fráze, flektivní koncovky, poklesky syntaktické. Uvážíme-li pietu, s níž za doby Š. pohlíželi na sborník královédvorský, rozumíme, proč se Š. neodvážil prováděti změn nebo nedovolil si překládati poněkud volněji.

Na svou dobu byl Š. překlad vzorný. Doplněn byl poznámkami potřebnými pro haličské Rusiny. Poznámky byly vybrány z českého vydání 1829, ale často Š. neprestává na nich, nýbrž podává látku srovnávací a staví před oči slovanskou kulturní vespolenost, věren jsa romantickému slovanofilství.

Vlastní RK přeložen jest celý i se dvěma básněmi LS.

Vydavatel otiskuje z rukopisu Sreznévského všechny písni kromě čtyř (Олень, Сирота, Рожа, Зазуля, u nichž označuje pouze rozdíly proti vydání dra Kocovského v knih. Onyškevycově sv. III, 34—35; změny v nové redakci jsou ve směru ukrajinštění jazyka), s poznámkami překladatelovými a svými tam, kde se překlad liší od originálu nebo kde ukazuje zvláštní pozoruhodné shody.

Josef Tichý.

Е. О. Карский: Малорусский луцидарий по рукописи XVII. вѣка. Текстъ, составъ памятника и языки. Варшава 1906. Stran 57.

Ruský Lúcidář byl asi ve 2. polovici XVI. stol. přeložen z němčiny a záhy se stal čtením velmi oblíbeným. Původní ruský překlad byl při opisování různě měněn a tím vznikla řada redakcí. 59. jich stanovil prof. A. S. Archangelskij (Къ исторіи древнерусского луцидариуса. Ученые записки Казан. Универс. 1898, 2. янв., 146—154) a bylo jich ještě víc. To dokazuje text, jejž professor Karskij otiskuje ve své rozpravě.

Popsav stručně rukopis, z něhož otiskl svůj text (jest to ruk. jihozápadoruský ze XVII. století), ukazuje Karskij, že tento maloruský Lucidář byl přeložen z češtiny. Český Lucidář zkoumal profesor Archangelskij (Къ исторіи нѣмецкаго и славянскихъ луцидариусовъ. Ученые зап. Каз. Унив. 1897, 2. апр.)

a shledal, že základem je redakce německá, ale že všechny české texty rukopisné i tištěné mají jisté společné odchylky. Český text jest celkem stručnější než německý, ale má o několik otázek a odpovědí více. Tak na př.: Czo znamenawa zwon? a pod. (Karskij cituje podle ruk. Fürstenb. z pol. XV. stol.)

Jest ostatně možno, že i tyto otázky se vyskytuje v některé rедакci německé, poněvadž přesné srovnání českých textů s německými není — jak Karskij poznámenává — dosud provedeno. Ale důležitější jest, že právě tyto otázky nalézá Karskij též ve svém textu maloruském. I tam čteme: Що значить звонъ? a podobně.

Tuto shodu zesilují výsledky, k nimž Karskij dospěl podrobným srovnáním textu malor. s textem otištěným u Zíbrta. (Staročeský Lucidář. Text rukopisu Fürstenberského a prvoisku z r. 1498. V Praze 1903.)

Výsledky prof. Karského lze shrnouti asi takto:

1. Maloruský Lucidář byl přeložen z češtiny. To dokazuje množství bohemismů. Na př. malorusky *красного* (místo *красиваго*, прекраснаго) — česky krásného (Fürstenb.); malorusky *барву мудрую* (místo *сынью краску*) — česky modrú atd.

2. Srovnání s texty otištěnými u Zíbrta ukázalo vedle shod s českou redakcí stol. XV. též některé odchylky, jež lze vysvětliti buď tím, že překladatel sám měnil, rozšiřuje některá místa podle bible nebo známých mu apokryfů, nebo tím — jestli ovšem maloruský překlad vznikl teprve ve 2. polov. stol. XVI., — že překladatel užil textu ruského Lucidáře, nebo tím, že znal některé z jihoslov. zpracování českého Lucidáře (cf. Über den kroatischen und böhmischen Lucidarius von J. Milčetić, Arch. für slav. Phil. XIX, 555 násl.).

Konečně jest možno, že překládal z českého textu, který byl velmi blízký redakci století XV., ale přece se na některých místech od ní lišil. K této domněnce vede nás další rozbor maloruského překladu. Text Karského jest totiž opis. Tuze pokažené názvy a vlastní jména latinská dokazují, že opisovač neznal jazyka latinského. Ale někde vyskytuje se jiná jména vlastní než v českých textech XV. stol., což lze zase vykládati tím, že maloruský překlad byl upraven podle originálu českého, který sice byl blízký textům stol. XV., ale přece ne s nimi totožný.

Tento text není dosud nalezen (zachoval-li se vůbec). Od úryvků z českého vydání XVII. a XVIII. stol., citovaného Archangelským (Уч. зап. Каз. Унив. 1897), se text Karského liší mnohem více než od textů stol. XV.

Rozebrav takto otázku po původu maloruského překladu, prof. Karskij podává text (str. 9—42). V poznámkách otiskuje varianty české podle vydání Zíbrtova. Odchylky uvedeny všechny, z četných shod jen důležitější.

Str. 43.—56. jsou věnovány rozboru grammatickému. Jazyk tohoto maloruského Lucidáre jest pozoruhodný tím, že charakteristické rysy maloruštiny jsou tu provedeny důsledně (pokud to grafice stol. XVII. bylo vůbec možno).

Bohemismy ukazují na předlohu českou. Vedle polonismů obvyklých v jihozáp. ruských památkách XVII. stol. objevují se tvary vlastní jednak nářečí běloruskému, jednak společné běloruštině s nářečími severomaloruskými. Stopy běloruské Karskij vykládá tím, že jeho text není přímo přeložen z češtiny, nýbrž že je to opis překladu běloruského, pořízený Malorusem snad z oblasti severní.

Jiří Horák.

Dr. Franciszek Krček: Grupy dźwiękowe polskie tart i cir(z)ć, jako odpowiedniki starobułgarskiej trъt, oraz ich doniosłość dla odbudowy wokalizmu prasłowiańskiego i prawindoeuropejskiego. — We Lwowie 1907. Nakładem autora. Słan XVI + 222.

K nejzajímavějším zjevům v hláskosloví jazyků slovanských náleží skupina hlásek, v níž v jazyce stsl. po plynnych *r*, *l* následovala polohláska *t(z)*, skupina, kterou Miklosich v své rozpravě »Über den Ursprung der Worte von der Form altsl. *trъt*« (Wien 1877) označil pro stsl. formulou *trъt*; v ostatních jazyčích slovanských se za toto *trъt* objevuje dílem slabikotvorné *r*, *l*, dílem nějaká samohláska před plynnyimi nebo po nich. Tím důležitější pak je tato skupina, že splynuly v ní typy původně zcela různorodé, jednak **tr.t* (*trъt*, *trъt*), jednak **t.rt* (*tort*, *tort*).

Příspěvkem k řešení otázky té je nová práce dra Krčka o pol. skupinách *tart* u *cir(z)c* jako střídnicích a zstsl. *trъt* a o jich poměru k hláskosloví prsl. a indoevr. vůbec. Rozprava týká se tedy pouze skupiny *t.rt*, a to se samohláskou z řady *e* na stupni nejslabším, již Krček naproti starému označování *tart* (viz Leiskien, A. Sl. Ph. III, 702) píše jako *tort*. V polštině jeví se skupina ta v podobě dvojí:

1. *circ* n. *cirzc* (od XVI. stol. *cierzc* n. *cierc*) před měkkými souhláskami *i*, *e*, na př. *cierpiec* (pův. *cirzpiec* Ž. Flor. vedle *cirpiec*); srov. hl. *cerpjeć*, dl. *serpjeś*, č. *trpěti*, sln. *trpeti*, rus. *terpēl*, srbsk. *trpeti*, stsl. **търпѣти**, všechno z **tarp-* (= *tarpl-*);

2. *tart* před samohl. jinou: *tarn*, srbochorv. *trn*, č. *trn*, rus. *terň*, stsl. **търпѣть** z prsl. **torn*.

Mimo to vyskytuje se tu ještě mladší skupina:

3. *cart* resp. *caré* (psané *ciar-*), již dr. Krček správně vykládá kontaminací (křížením) skupin předešlých *circ* × *tart*: na př. dial. *ciarnieć* „trpěti“ z **ci(e)r(z)nieć* (= *tarnać* × **cir(z)-nieć*). Srov. též dial. *ciarki* vedle *tar(n)ki* „trnky“ Karł. Sł. gw. pol.

Studie Krčkova dělí se ve dvě části. První část (od str. 1—198) obsahuje abecedním pořadem 90 dokladů na **tert*, pečlivě vyložených a zdůvodněných pro polský jazyk podle všech slovanských jazyků a indoevr. jazyka vůbec; v druhém oddílu pak (str. 199—222) podává spisovatel své názory o této skupině vzhledem k rozličným theorím mluvnickým. V dokladech svých určuje nejprve význam uváděného hesla, dokládá je, pokud lze, ze všech slovanských jazyků, spojuje s jinými jazyky indoevropskými a snaží se vyabstrahovat původní skupinu *tert*; takovým způsobem se autorovi podařilo spojiti rozmanitá hesla Miklóšichova v EW. pod jednou (na př. *tvor*, *tvář* spojuje s adj. *tvrd-*, vycházejí z výkladu Fickova, jenž srovnává *tvor* s lit. *tverti*, *tveriu*, „tvořím“, tak že *tvor* značí »něco utvořeného, ustáleného«; u Mikl. E. W. jsou hesla dvě: *tverdū-*, *tvorū-*). Uváděti jednotlivé výklady a výhody těchto výkladů znamenalo by probírat heslo za heslem. Spornou otázkou bude asi řazení dokladů *charna*, *charst* a pod., jen v kašubštině doložených. Mámeť ve všech slovanských jazyčích tvary ukazující k *chorn-*: stsl. *хранъ*, „strava“, srbochorv. *hrana*, sln. *hrana*, čes. *o-chrana*, pol. *chronić*, rus. *po-chorony* atd.; vedle *charst* „chrastí“ máme ovšem již *chróst* jako *karw* vedle *krowa*, *barna* vedle *bronic* atd. (viz Kapłowicz: Gwara kaszubska, str. 19 a násł.), ale je otázka, možno-li raditi je mezi hesla druhá, nejsou-li to snad ještě zbytky z doby litevskoslovanské (srv. *karw* s lit. *karvē*) a p.

Celkem kniha dra Krčka tvoří pro hláskosloví polského jazyka důležitou a cennou příručku, jejíž výklady snad zde onde budou proměněny, ale v jádře zajisté zůstanou v platnosti.

Dr. Josef Páta.

М. Сперанскій: Изъ исторіи отреченныхъ книгъ IV, Аристотелевы врата или Тайная тайныхъ. Спб. 1908. Str. VII + 318.

V pozdním středověku a v prvních stoletích věku nového byla rozšířena a oblíbena kniha mylně Aristotelovi připisovaná, t. zv. »Secreta secretorum Aristotelis«, »Tajnosti tajnosti«. Původní rедакci sluší hledati v X.—XI. století po Kr. na východě u Arabů. Šířením islamu a východní vzdělanosti dostala se pak asi do Španělska a odtud dále do Evropy, kde přeložena do latiny, řečtiny (zde asi přímým vlivem blízkých styků s východem) a různých jazyků národních. K rozšíření přispělo domnělé autorství Aristotelovo, vymyšlená korrespondence s jeho žákem, slavným Alexandrem, a filosofie jeho na východě upravená, scholasticky nezbarvená. To přineslo knize také zákaz na Rusi, kde se dostala na index (Stoglav). Záhy však obsah skryl se pod rozmanité tituly, od přepisovatele křestanský byl zabarven, a v té způsobě kniha se šířila, poučujíc čtenáře v duehu

jiném, než jaký vladl křesfanským středověkem. Vycítil to také český překladatel, který ve své předmluvě omlouvá Aristotela jako pohana, jemuž přece slouží ke cti, že vychoval Alexandra a zanechal také knih poučných.

Stanovili vzájemný poměr a prameny jednotlivých zpracování v jazycech evropských vůbec a určili předlohu textu ruského jest obsahem první části spisu (str. 1—130). V druhé části otištěny jsou texty: I. Ruský »Аристотелевы врата или Таинная тайныхъ« podle rkp. Vilenského; pod čarou je pečlivý komentář z jiných rkp. též památky (str. 131—241). Dva české: II. »Český starý překlad« úplný, podle rkp. v Zem. arch. král. Českého (str. 243—260). III. »Tajnosti tajností«, úvod a hesla kapitol z tří knih „Secreta Aristotelis“ Bavora Rodovského z Hustiřan (str. 261—268). Dva latinské: IV. »Epistola de regimine sanitatis«, v levém sloupci podle vyd. Suchierova cod. Dorp., v pravém podle cod. Vindob., onen s varianty a opravami doplněn v poznámkách (str. 269—293). V. »Abubetri Rhazae Maomethi ad. regem Mansorem libri X«, podle vyd. Gerarda et cons., Basileae 1544 (str. 295—218).

Auktor všímá si hojně literatury těchto knih, jednak starší ruské (M. Grek, Polevoj, Buslajev, Tichonravov, Sobolevskij), jednak západoevropské latinské a německé (Steinschneider, Knust, Förster), zmíňuje se také o naší nevelké literatuře »Secret« (jsou to zmínka u J. Jungmanna a drobné ukázky textu u J. I. Hanuše v »Malém výboru«); mínění auktorovo o původu českých »Secret« je tedy pro nás poučné.

Starší rkp., zachovaný zlomkovitě, zaujmá asi třetinu celého traktátu, jest anonymní překlad z latiny ze stol. XVII, ale je jazykově asi o století starší. Pozdější rkp. je volné zpracování předlohy chorvatské od Bavora Rodovského z Hustiřan z r. 1574. Činnost tohoto alchymisty a astrologa obširně vylíčil Otakar Zachar (ČČM 1899, 1900; Věstník Král. česk. spol. náuk, třída hist., 1902). Zpracování »Secret« rozbírá auktor. Vyvrací domněnku, že by Rodovský nebyl použil chorvatské předlohy, a dokazuje, že neznał staršího českého překladu. Rodovský výslově praví v úvodě: *Kniha Lidzkeych Cznofti a mnoheych Nauczeni... Odemne Bawora Mladissiho Rodowského z Hustirzan a na Radoftowě z Charwatské rzeczi w Czeskey Jazyk uwedená Letha 1574.* Věnováu svědčí purkrabímu království Českého panu Vilému z Rožmberka. Potom následuje velmi zajímavá předmluva. Rodovský se v ní dotýká také své předlohy. Rozdělíl prý svou práci odchylně na tři knihy, »a toliko, kdež toho potřeba ukazovala, některá kratkymi charvatskymi slowy propowědieni (wsfak take bez przewraczeni gich Rozumu) pro lepszy wyrozumieni slowy czechymi sem rozmnoziti a ozdobiti myſyl, yak tomu wssemu z exemplarze stareho milostiwě porozumieti raczite«. Mluví tedy

výslovňě o předloze chorvatské, a nemaje příčiny, proč by starší překlad český umlčoval, svůj převod uvádí jako něco dotud neznámého. Srovnání míst obsahově sobě nejbližších nás o tom také poučuje; na př. za lat. radix v překladě starším jest „kořen“, u Rodovského „kmen“, podobně vitium — hřich — ohyzdnost atd. Ostatně »druhé psaní« Alexandrovo k Aristotelovi Rodovský našel asi v chorvatském předloze nebo je přičinil sám; v latinských textech toho není. (Od Rodovského pocházejí také zrýmovaná »Uziteczna propowiedeni a Potrzebna Nauczeni . . . z Charwatske rzeczi w Czeskey jazyk uwedena«, v též rkp. po ukončení „Sekret“.) Tudiž rozbor českých textů podává závěr: 1. existují dva texty české návzájem nezávislé; 2. oba texty na konec hledí k latinskému překladu Filippa Tripolského (již s prvký křesťanskými), starší text jeví doslový překlad tohoto textu, mladší ze stol. XVI. hledí k témuž latinském zpracování oklikou přes předlohu chorvatskou, nyní neznámou, vzniklou asi na pobřeží dalmatiském; tento chorv. text Rodovský, jak sám praví, přepracoval ze čtyř knih ve tři knihy; 3. vztahu překladu Bavorova k textům latinským blíže určiti nelze, ježto tomu brání ztracený text chorvatský. Tak tato dvě vzdělání česká a předpokládané vzdělání jihošlovanské zvětšují prostě počet latinských západoevropských redakcí „Secret“.

Této poslední these auktor dospěl bedlivým studiem památky v různojazyčných vydáních, a to hlavně podle vnějšího rozdělení látky na knihy, kapitoly, главы, врата atd., podle jinorodých vsuvek. To je jádro knihy, a tímto rozborem, zejména textu ruského, vydavatel dochází výsledku, že předlohou zde byla redakce z původních arabských (A). Proto text ruský liší se v uspořádání látky od latinského. a) Rozdelen jest v osm kapitol (книга сия осмь главизнь . . .) a podobně dělení je v textu arabském, hebrejském, kastilském; b) neví o lat. překl. Fil. Tripolského; c) v kap. VII připojen jest tabellární přehled; d) rozšířen jest doplnky Mosesa ben Maimuna, Rhazesovými a j. Vedle toho se spatřuje veliká shoda textu ruského s hebrejským, jak ve vnější úpravě, tak i ve zvláštnostech lexikálních (typické hebrejské dělení podle dní, hebraismy); vsutá staře arabského medika Rhazesa vzata až z textu hebrejského. I tvrdí auktor, že ruský překlad podle předlohy hebrejské pořídil asi Běloruš, snad původu židovského, jenž málo znal tehdejší mluvu východoruskou, moskevskou; to není nemožné, ježto pro tu dobu (stol. XV—XVI) máme v ruské literatuře některé památky původu židovského (Псалтырь, книги прор. Даниила, Логика Маймонида, списки Пятокнижия), které svojí západoslovenskou terminologií (господарь — государь, дорозумѣти, недѣбати, жадный = nullus, радити atd.) se shodují s mluvou „Secret“ (жадчого, омилитися, листъ = посланіе, вага = вѣсъ, але = убо atd.).

A. J. Sobolevskij poznal úplnou odlišnost ruského textu od latinského, doporučoval však, aby se přirovnal k českému (Rodovského; ukázky z něho měl od prof. Polívky): bylo by interesseno srovnat náš text s českým, sdělaným s chorvatským; být možné, obojí oba vychází z jednomu chorvatskému originálu... náš text může být koe-čto obecně českým (str. 9.); studiem M. Speranského poznáváme rozdíl ve zpracování.

Jak uvedeno, autor v své knize vydal oba texty české, první úplně, druhý částečně, oba v transkripci. Velikou jistě bedlivost obracel na toto vydání. Nicméně je zjevné, že naše diakritická znaménka činí sazečům v cizině veliké potíže; buď jsou vynechávány, nebo jsou přesunuta na samohlásku, což čtenářův zrak trpělivě si opravuje; jsou však také záměny typů a tím vznikají zkotoleniny, na příkl. zboradilých — zhovadilých (265, 14), tuje — tyje (268, 15), ba dokonce peštarnu — pěštaunu (263).

První rkpis vydán je nepoměrně lépe nežli ukázky z rkp. druhého. Přirovnávaje tisk k rkp., našel jsem však také nedostatky, jež zde uvádím. V prvním textě: z počtu m. z poczta (245), království — králowftwa (257), skutku — skutka (254), odvykl — obvykl (248), zachovávati — zachowati (250), plaveuom m. rkpného zplawczuom (260); Čež četl bych Což (246), vinné kořeny „radices“ četl bych koření (260); vynechána jsou slova: otázal žádáš — otázal a žádáš (248), království všeho — k. v. svého (251), zněmovati — s. se (255); mimo to našel jsem záměny liter: zpsav m. zprav, vypravili by věci — v. ty věci, rozvodňují ve řeky — r. se řeky a j., které čtenář snáze uhodne; jinak je vše věrně podle rkpisu. — Hůrce vydány ukázky z Rodovského. Autor rkpnej stahuje v ý, na př. lidských za lidskeych; nevede si důsledně v přepise dvojhl. ou, ponechávaje ji také tam, kde v rkp. jest ú: životczichuw přepsáno životčichuov, fwug — svuoj, zuftati — zuostati a j. Další opravy řídím postupně podle textu: Str. 263 dole přidej: Podpis — Titul atd., podobně na straně hned následující: slovy obširnými Alexandrovi králi voznamujíc, I. 1. vypravuje m. spravuje, 3. každého člověka — k. krále, shromazdovati — shromažďovati, v časě m. rkpného v času, 14. viz výše, 15. krve m. krve lidské, 17. panijeti — pomíjeti, 18. poslušenství lidu svého — p. l. svého poznati, II. 4. obsažený m. ohrazený, 8. vo pěti smyslech vod Boha — vo pěti smyslích od Boha, 10. viz výše, 11. nie — nic, 12. kterak — kterak král, i jiných — potom i jiných, 14. zvláště m. rkpného vzláště, 16. chovati m. pouze chovati, III. 5. kdož sobě — kdož s. zde, 11. viz výše, 15. spuosobu a přirození — s. v p., 15. viz výše, 16. druhé m. druzí, 17. přirození — přirozenosti. K tomu na str. 59 a d. jsou tato větší nedopatření: Alexandru, se widi (!)

m. Ale mně se widi, gsezu — gsau, boge russi — bogowé russi, prziprawené — pieknie p.

Knihou svou auktor velmi přispěl k vyjasnění spletité historie „Secret“ a pečlivě sebranou látkou dává podnět k další práci nejen lit. historické, nýbrž také k studiu textů slovanských po stránce filologické. Vydáním celého našeho rukopisu kniha budí také náš zájem, a bylo by žádoucí, aby i rkp. Rodovského tiskem vyšel úplně. U nás dosud se tak nestalo.

E. Solařík.

Dr. Jan V. Novák a dr. Arne Novák: **Stručné dějiny literatury české.** V Olomouci, nákladem knihkupectví R. Prombergra, 1910. Stran 592. V angl. vazbě za 5 K, pevně váz. za 6 K.

Byla-li potřebí kritického zpracování některé části dějin literatury naší, byla to jistě doba nejnovější, která po hodnocení a kritickém utřídění svých posledních zjevů již naléhavě volala. A bylo nutno, aby se práce té podjal opravdový kritik literární, jenž by měl náležitý rozhled po literatuře světové, jenž by měl osobní, vnitřní vztah k literatuře doby poslední a jenž by sám uměleckým způsobem dovedl zachytiti nervosní naši dobu a její poesii, velikou i malou. K tomuto úkolu posléze bylo potřebné kritika nejen vylíbeného vzdělání aesthetického, kritika proniklého duchem vědeckým, nýbrž i muže, který by měl také odvahu úsudky své, jichž dospěl, bez váhání projevit. O takový úkol pokusil se dr. Arne Novák.

V Prombergrově »Sborníku příruček pro učitelstvo a studentstvo« vyšly jako svazek XIII. »Stručné dějiny literatury české«. Podávají je dr. Jan V. Novák, gymn. professor v Praze, a dr. Arne Novák, docent české univerzity pražské.

Jak z doslovou auktorů je patrno, příruční tato kniha vzešla z potřeby praktické. Původně dějiny tyto byly zamýšleny jako nové, předělané vydání knihy V. Staňka, v témže sborníku nedávno vydané, kterážto kniha, ač naprostoto neoborně sepsaná, záhy byla rozebrána. Posléze však vzniklo dílo ze zcela samostatné.

Stanovisko své, podle něhož si práci rozdělili, vykládají spisovatelé v doslovou na str. 636. »Ježto pro dobu starou a střední po ruce je hojnou případných pomůcek a ježto období to má pro obecenstvo neoborné celkem menší význam, podán v oddílu J. V. Novákově pouhý vědecký přehled, jenž látky nikde nechce vyčerpávat, nýbrž jen do jejího studia uváděti. Jinak jest s oddílem druhým. Nová doba literatury české studována jest na školách i v soukromí vždy horlivěji a důkladněji, a tím tíž se pocituje při veškeré výbornosti některých velkých děl o našem literárním obrození nedostatek menší, úsečné pomůcky, která by objímala novočeské písemnictví celé až na naše dny. Nedostatku

tomu chce tato kniha odpomoci, a proto čím [více] bliží se vědecky nezpracované přítomnosti literární, tím jest obšírnější, jak ve výkladu, tak i ve výčtu a rozboru příslušné literatury.«

Již z rozdělení látky, z toho, že pět šestin celku bylo vyhrazeno době nové, je patrné, kam »Stručné dějiny« kladou vlastní váhu předmětu. Na str. 93. čteme výslovně: »Teprve novočeské písemnictví vypracovalo se k plnému pochopení slovesného umění, jež hledá i nalézá svůj účel v sobě samém.«

Proto zde přihlížíme pouze k této druhé části knihy.

Na 535 stranách podává auktor její, Arne Novák, kterému nelze upříti všeestranného vzdělání a kritického rozhledu po literaturách evropských, s delikátním porozuměním pro krásy látkové a zejména formové skvělým slohem nárys písemnictví novočeského až do dob posledních.

Přede dvěma lety vydal dr. Novák v Amelangově sbírce »Die Litteraturen des Ostens« společně s prof. Jakubcem zpracování literatury české, jehož novější část namnoze vyvolala u nás hlasitou nevoli, zejména u spisovatelů, kteří v knize té domnívali se býti nedoceněni.

Na toto české zpracování hledí se jako na jakousi oprávu prvního díla německého. Zdá se mi však, že ne zcela právem. Ve zpracování prvním se auktor obracel ke vzdělaným vrstvám obecnstva německého; v české příručce mluví k nejsírším kruhům čtenářstva našeho. V německé knize své poprvé hodnotil a třídil, úsečným a snad někde příliš ostrým tónem odsuzoval; po četných odmítavých kritikách německého zpracování volí v české knize výraz mírnější, a zejména maje více míst, u jednotlivých zjevů podrobně zjišťuje positivní kvality umělecké. Ani při úsudku sebe odmítavějším německému dílu Novákovu jedné zásluhy nelze upříti: že se první podjal nesnadného úkolu soustavně a kriticky zpracovati literaturu nejnovější. Příčina, proč kniha Novákova nedošla obecného uznání také u nás, tkvěla zajisté hlavně v tom, že dílo, které ponejprv kriticky hodnotilo naši literaturu nejnovější a které proto projevovalo silný ráz subjektivní, bylo zároveň informačním dílem pro cizínu, často zaujatou proti nám. Má tedy české zpracování tu výhodu, že je značně obšírnější a že je psáno jaksi pro domo nostra. Mírnější formou odsudků si dílo proklestí cestu i k těm, kteří se úsudky jeho cítí dotčeni nebo kteří se zásadami kritikovými již předem se nesrovnávají.

Nová doba literatury české tvoří dru Novákovi organický, pro sebe uzavřený celek. Nesouvisí vnitřně s písemnictvím období předcházejícího, ba naopak vědomě a úsilně se odpoutává od vůdčích jeho idef i slovesných forem.

Období od Dobnera až po Nerudu zpracováno jest podle vědecké literatury, jejíž celkový výčet auktor podává na str. 95—96. Z této partie je pro dnešní polemiku zajímava kapitola o Jungmannovi. Na str. 137. čteme: »Osobnost Jungmannova nelze vy-

stihnouti jedinou formulí: epitheton ‚tichého genia‘, jež mu po celé půlstoletí bylo dáváno, ukázalo se novějším šetřením vědeckým jako nepřípadné a pochybené. Rozhodně stojí Jungmann jako vědecký pracovník, jako literární organisátor, jako všestranný spolutvůrce novodobé české literatury, jako buditel národní, nepoměrně výše než Jungmann člověk.« A dále kniha na Jungmannovi konstatuje »nedůvěrové opatrnictví, podezírávou bojácnost, úlisné volení vedlejších cest, osobní nevraživost a příkré stranictví, rysy to, jež ostře se odrážejí od skvělých vlastností jeho povahy.« Dokonce shledává pravděpodobným, že Jungmann byl při vzniku podvržených RKZ značně účasten (137), jakož auktorovi není rozhodnuto, zda vedle Jungmanna také Antonín Marek nebyl též důvěrně zasvěcen do celého podniku padělatelského a na něm neměl podílu (147). Co do »Počátků českého básnictví« z r. 1818 konstatuje auktor (167), že Jungmann »se ukázal spolupůvodcem ‚Počátků‘. Tyto jednotlivosti dost výrazně projevují stanožisko auktorovo k nejnovejší studii dra Chalupného, jehož listu Arne Novák je vynikajícím spolupracovníkem.

Co se týče techniky dila, stěžoval práci auktorovi rozpor dvojího požadavku. Celkový ráz příručky nutil jej, aby látku spozádal prakticky, odborné stanovisko pak vymáhalo zřetel vědecký. Sebrati neprozkoumanou látku, povznéstí se nad var denní diskusse a efemerní kritiky, mítí po úplném ovládnutí a zralém proniknutí materiálu pevné, přísně vědecké a zároveň velmi široké stanovisko literárního kritika umělce, vybírat a nalysonu prvky shodné a podle nich autory třídit — to vše se při různotvárné a pestré činnosti jednotlivých spisovatelů velmi málo shodovalo s požadavky praktické příručky, která chce auktoru celého, neděleného do desíti odstavců, a žádá chronologický výčet jeho děl s krátkou jich charakteristikou. Kniha Novákova má ovšem aspirace vědecké; chce psátí ne subjektivní, nezávazný soud, nýbrž v době novější podávati základ pro další badání o nové naší literatuře. A s druhé strany prostý čtenář (i neodborný intelligent) bude v knize často hledat poučení o předmětu, bude chtít podle soudu kritikova svou znalost věci ze čtení doplnit, obzory rozšířit, látku utřídit a úsudek opravit. Doporučuje se tedy, aby spisovatelé byli podáváni v organickém rozvoji, aby linie vývojová mohla se sledovat od narození až do smrti auktorovy nebo do dnešního dne.

Tento rozpor se kniha snaží překlenouti. Ponechává téměř všude (ne vždy) souvislost celého životního dila spisovatela, naznačuje jeho vývoj. Při tom však činí zdařilý pokus o kompromis s klasifikací vědeckou; neserazuje totiž auktorů jen formálně, třeba chronologicky nebo jinak, nýbrž základním dělidlem práce jest rozvoj ideí, jak se jeví na naší půdě podnes. Do tohoto stežejního rozdělení pak »Stručné dějiny« vkládají jednotlivé

spisovatele celistvé, nerozkládajíce jich do několika kategorií, nýbrž řadice je tam, kde podle názoru dra Nováka mají význam největší.

Tato soustava klassifikáční má ovšem také značné nevýhody. Spisovatel totiž někdy vyniká na několika třeba protilehlých polích tvoření nejen uměleckého, nýbrž vůbec literárního. Karel Havlíček na př. byl právě tak znamenitý básník jako publicista; o Vrchlickém jsme na rozpacích, je-li větší jako básník původní, či jako překladatel; Machar nemá menšího významu jako skladatel intimních nebo nervosních nebo antický slunných básní, než jako dravý satirik, útočný feuilletonista a polemik. Tím se stává, že v kapitole »Nová česká poesie« čteme úsudky o Macharových »Konfessích literáta«; že v kapitole o moderní kritice hudební se dovídáme, že V. V. Zelený vydal dobrý životopis Tomáše Pešiny z Čechorodu; že v kapitole o realistické novellistice čerpané ze života venkovského lidu poučujeme se o Mrštíkově »Maryši«; že v téže kapitole dovídáme se o prostičkých, sentimentálních, ale jistě ně venkovských realistických básních Raisových z první doby jeho tvoření, atd. atd. To jsou zjevné nedostatky tohoto kompromisu.

Nicméně ani výhody přijatého rozdělení nejsou nepatrné. Poddává spisovatele celého, a stručně, ale při příležavém výrazu a charakteristickém epithetu, jímž vládne dr. Novák, přec výstižně sleduje vývojovou čáru jeho, která právě u nejmladších často bývá značně křivolaká, bez níž však si o auktorovi správného ponětí učiniti nelze. Tímto rozdílením jest posléze kritikovi dáná možnost, aby se již samou klassifikací zřetelně a důrazně vyslovil o tom, v čem spatřuje vlastní význam a kulturní platnost spisovatelova.

V rozdelení látky vyniká ještě jeden rys. Pro literaturu nejnovější, pokud se týče *techniky* zpracování kritického, p. dr. Novák je stoupencem francouzského vynikajícího kritika Brunetiéra. Brunetiéreovi záleží na tom, aby kritik dokonale znal historii každého genru (na př. dějiny tragedie, idilly, venkovské povídky atd.). Historie takového genru poví nám o významu spisovatelově nejvíce; kritikovi nutno přirovnávat jej ku předchůdcům, mítí rozhled po produkci předešlé, současné i následující, domácí i cizí na poli genru zvoleného. Jako v moderní vědě zoologické mají jednotlivé druhy živočišné svůj vývoj, s nímž nauka bezpečně pracuje, tak Brunetiére chce stvořiti i srovnávací dějiny jednotlivých genrů. A takovými srovnávacími dějinami genrů jest vlastně v podstatě celé zpracování doby moderní u Arne Nováka. Tu jest nutno, aby kritik viděl za hranice, aby určoval vlivy cizích spisovatelů stejně odrády; to jest kritikovou povinností, a není to jen kmotrovství a patronát ciziny, jak tomu rozuměla Eliška Krásnohorská v referátu o německé knize Novákově (v Osvětě 1908), kterým by snad kritik dokonce ubíral významu některemu spisovateli.

Rozdělení nové doby literatury české, jak se řídí jeví v knize Novákově, vyplývá již z toho, co bylo řečeno. Pro dobu starší drží se osvědčených prací a tedy i postupu již ustáleného, pro dobu novější, kde vystupuje více jako kritik a umělecký soudce než jako literární historik, přijímá zásadu Bruneštíreovou a podává přehled genrů.

Novou dobu literatury české dělí auktor na literaturu národního obrození a na literaturu obrozeného národa. Mezníkem je rok 1848. Literaturu národního obrození třídí samozřejmě na literaturu osvícenskou a na dobu romantickou. V době osvícenské probírá snahy vědecké a potom pokusy o literaturu krásnou. Doplněkem přidává zde, jakož i ve všech následujících obdobích, kapitolu o Slovensku. Před obrazem české literatury romantické podává velmi cennou úvahu o romantismu v literaturách evropských na rozhraní věku XVIII. a XIX., osvětluje podstatu romantismu, jeho vznik, filosofický podklad, přechod od individuální aesthetické romantiky jénské k úctě národnosti a poesie lidové, jak se jí vyznačovala škola heidelbergská. Načrtňuje ještě rozdíl mezi romantismem německým a francouzským, přechází ke kapitole o povaze českého romantismu literárního. Do kapitoly o české romantice shrnuje pak první období české romantiky (Nejedlého »Hlasatele«), Josefa Jungmanna a jeho školu básnickou, družinu Hankovu a podvrhy RKZ. V této obšírné hlavě promlouvá o vědeckých i literárních organizacích za doby romantické (České Museum, Matice česká, časopisy); slovanská myšlenka v poesii českého obrození tvorí zde zvláštní oddíl, rovněž historie ve službách národního obrození. Rozdělení auktorovo a zřetel praktický podmiňovaly, že v této kapitole je podán Palacký celý, tedy při české historii také Palackého práce aesthetické, filosofické, kritiky literární a význam »Počátků«. V této kapitole čteme však také životopis Pavla Josefa Šafaříka a ocenění jeho, ačkoli není docela jisté, je-li stežejní význam Šafaříkův právě v historii; dále pak ještě úvahu o Vocelovi, Bočkovi a Šemberovi.

Čelakovský, Kamarýt, Chmelenský, Vinarický, Šnайдr, Vacek-Kamenický, Picek, též Langer a Jablonský, Štule, Sušil, Kalina a Erben jsou dosti volně zařazeni do kapitoly »České básnictví pod vlivem písni lidové a poesie vlastenecká.« Zvláštní oddíl ve velké kapitole o české romantice tvoří Karel Hynek Mácha, podaný velmi zdařile. Význam Máchův spatřuje autor v odvaze, jakou Mácha do idealizujícího a klidného básnictví vlastenecké romantiky české uvedl jednak vášeň lásky a zmaru, jednak hloubku filosofických úvah o posledních záhadách života, a posléze i novou, syrovou a nekonvenční skutečnost. Dal geniální podněty, z nichž žilo několik pokolení básnických, a vytvořil i nový poetický sloh. V kapitolě o české literatuře novellistické a dramatické do r. 1848 charakterisuje kniha Klicperu, Tyla, Turinského, Jana Jindřicha Marka, Chocholouška, Marii Antonii a Rubše.

Přechod od literatury obrozeneské k literatuře obrozeného národa tvoří dobrý a populární výklad o významu roku 1848. V době nové přirozeným způsobem odborná věda odlišovala se více a více od literatury řečené krásné. Proto se auktor omezuje na vylíčení rozvoje věd duševních, jejichž souvislost s poesii stále je patrná, a upouští od výkladu rozvoje věd exaktních, přírodních i technických.

Přehlednost žádá, aby i doba nejnovější byla rozčleněna. I seskupuje spisovatel, ač přiznává, že jednotného spolehlivého dělítka pro tuto dobu není, látku na dobu přechodu a reakce (do polovice let padesátých), na dobu Nerudova a Hálkovu (do polovice let sedmdesátých), a na dobu nynější (do dneška). Pouhý pohled na seznam literatury, — a také pro populární knihu je velikou předností, že auktor na konci každého období podává stručný a případně charakterisovaný přehled pomůcek, — která kriticky rozbírá zjevy nejnovější, ukazuje bedlivou přípravu a mnohostrannou práci auktorovu.

Arne Novák neváhal v německém díle a neváhá ani zde zřetelně a ostře charakterisovati svůj poměr literárního kritika k jednotlivým dílům uměleckým. Celkem, jak už naznačeno, lze říci, že názorům svým zůstal věren. Stejně, jako v německém díle, hodnotí Čecha, Vrchlického a Zeyera, Machara i naše modernisty. Přibírá ovšem více veličin druhého rádu; jeho tón však i tam, kde vyznívá záporně, je vědecky klidnější a objektivnější.

Dopodrobna sledovati vývody dra Nováka o jednotlivých spisovatelích na tomto místě nelze. Také auktor je si zajisté dobře vědom, že o zvlněné a těžko prozkoumatelné naší době není proneseno již slovo poslední. Jen tolik ještě: to, co dává spolehlivý vědecký základ této knize, jest pevný zorný úhel, kterým se kritik divá na produkci. Nehledá v literatuře vlasteneckých tendencí, ale také vlasteneckou tendenci přijímá rád, je-li organicky sloučena s uměleckým dilem (viz posudek *Zpěvů pátečních*); nehledá v literárním díle morálky: umění mu není morální ani nemorální, je prostě amorální. Opravdový umělec nemusí být sluhou a sloupencem nižádné školy, zvolenými prostředky jakékoli methody dovede zobraziti věčné drama lásky a smrti, bolesti a myšlenky. Umělec zůstává mu všelidským, v tomto smyslu je kosmopolitou, a přece z individuálního života národního, z podvědomých příčin račové disposice umí podat dílo rye národní. Krásná myšlenka, hluboce tragicky pojatá, intensivně procitěná umělecká kompozice, bolestně hledaná forma podrobující se látce — tof jsou problémy, které u literárního umělce čekají šťastného rozrešení. To jest kritérium, podle kterého dr. Arne Novák ve své nové knize hodnotí naši moderní produkci literární.

»Stručné dějiny literatury české« budou zajisté přijímány s pocty smíšenými. Jisto je však, že Arne Novák v díle tom podává

něco dávno a velmi potřebného, že je to kniha psaná vědecky se širokou perspektivou uměleckou, skvělým slohem poučujíc čtenáře o nejnovější fasi našeho kulturního života. Není pochyby, že »Stručné dějiny« budou hojně vyhledávány studenty, učiteli a intelligenční neodbornými, že budou studovány, posuzovány, tříbeny a doplňovány, a že budou šířiti zdravé, střízlivé a pokrokové myšlenky a při tom buditi lásku k opravdovému umění.

Petitový tisk knihy je dosti úhledný. Škoda jen, že četné sazecké chyby, na konci opravené i neopravené, co chvíli čtenáře vyrůsají z plynného a lahodného čtení. *Karel Hikl.*

Hlídka programů středních škol.

Dr. Ant. Polák: *Karthago.* (Výr. zpráva c. k. st. gymnasia v Prostějově 1908.) Str. 16.

Tento »obrázek z cesty«, jak autor sám jej nazývá, skládá se ze dvou částí, stručného přehledu historického a popisu dnešních zřícenin Karthaginských, jak je autor při dvoudenním pobytu svém shledal.

Cestopisy mají svůj půvab v sobě; jsou zajímavý i nejsouložitější mistrovský. Obrázek p. Polákův není napsán špatně; studenti prostějovští jistě si ho přečtli asi s větší zálibou než nějaké odborné pojednání. Přiložený plán Karthaga nevyhoví však svému účelu, protože je přeplněný a příliš drobný.

Ale o to jde, že v programech mají být vědecká pojednání. Arci i popis zřícenin lze podat vědecky, ale fofo nároku cestopisný obrázek autorův, tuším, nečiní. *E. Peroutka.*

Jaroslav Vocička: *Eumenes z Kardie.* (Výroční zpráva c. k. vyš. gymasia v Žitné ulici v Praze 1909). Str. 31.

Autor podává podle pramenů svědomitý a slušný obraz života a činnosti Eumena z Kardie, bývalého kancléře Alexandrova, jež poměry, nastalé po smrti Alexandrově, jistě proti jeho vůli, postavily doprostřed událostí válečných. Vnější běh událostí excerptován z pramenů a podán dobré, i pohnutky jednání Eumenova i ostatních velkou většinou správně vystíženy. Ale u Perdikky mělo s větším důrazem být ukázáno na sobeckost jeho jednání. Jako žádný z ostatních kromě jediného Eumena ani Perdikkas nemínil poctivě usilovati o to, aby říši uchoval dědičkám Alexandrovým. Na str. 16 spisovatel, jak dí, je na rozpacích, jaké pohnutky přisouditi má počinání Eumenovu: byly-li to pohnutky ryzí, když na vyzvání Polyperchontovo a Olymp-

piadino se postavil v čelo vojska asijského, aby hájil říše proti Antigonovi a ostatním, či »byla-li to jen stará zchytralost«. Ne-myslím, že tato antithesa je zde vůbec přípustna. Duševní převaha Eumenova nad celým okolím Alexandrovým je věc nesporná, události ji potvrdily s dostatek. Eumenes jistě znal dokonale ne-zkrotnou »váli k moci« všech pobočníků Alexandrových, Makedonů tvrdých srdečí, a také dobře znal, jak nepatrnu cenu má v tak dlouhých válečných dobách život lidský, obzvláště kdyby šlo o život jeho — Řeka a »písáře«. Eumenovi bylo tudiž hned od počátku jasno, že jediná spása pro něho je v tom, zůstane-li říše nerozdělena a zůstane-li zachována zákonným dědicům Alexandrovým. Za tu myšlenku se bil docela upřímně a s veškerou silou svého ducha. Motivem jeho jednání je tudiž pud po sebezachování, egoismus docela zdravý a oprávněný. Tím třeba se spokojiti. Antithesa »idealism a zchytralost« je neoprávněná; tím bychom Eumenovi ublížili. V jednání jeho je obojí, a zchytralost přiznávám jen bez přihany, ve slově tom ležící.

Kdyby byl spisovatel rozebral kriticky prameny a literaturu, byl by arcí cenu práce o hodně zvýšil. Než dlužno jej omluvitou vnější okolnosti, že mu čas k práci vyměřený, jak referentovi známo, nestačil.

Genus dicendi prozrazuje ještě často školu, jest přeplněné a nevyvřelé, častý zjev u prvních prací. *E. Peroutka.*

Platonův Lysis. Přeložil Dr. Alois Mazánek. (Program c. k. gymnasia v Mladé Boleslaví za školní rok 1908—1909.) Str. 18.

Úkol, přeložiti Platonova Lysida, byl dobré volen, jednak z té příčiny, že tím učiněn opět další krok, abychom měli v překladě celého Platona, jednak proto, že zvlášť Lysis jest dialog, jenž svou látkou i methodou povznáší mladé čtenáře — kterým se překlad dostává do rukou — od mladistvých naivností Ly-sidových a Menexenových až k nadzemské výši Sokratova pojmu dobra. A kromě toho překlad je práce, již lze ještě nejsnáze s úspěchem na venkově výkonati.

Překládáno bylo podle vydání Šchanzova, s čímž nelze souhlasiti; spíše měl pan překladatel vzít za základ vydání Burnetovo, které jest dnes svou střízlivou kritičností nejdokonalejší. I jinak by bylo lze ledacos namítati proti výběru pramenů, ale uznáváme, že vnější příčiny tu kollidovaly se svědomitostí páne překladatelova. Úvod k překladu je sice stručný, ale vyhovuje. Jen by snad slušelo jeho informativnímu účelu, uvéstí místo letopočtu, kdy byl Lysis složen, nebo vedle něho relativní dobu složení, t. j. stručně se zmínit o časovém a ideovém jeho poměru k jiným dialogům Platonovým. Druhá věc pak, která by mladému čtenáři leccos v dialogu vysvětlila, jest, říci mu něco

o poměru mužů k hochům u Řeků — ovšem jen o lepší stránce toho poměru, tím spíše, že ani při vyučování není možno, této věci se prostě vyhnouti.

V překladě samém jest viděti snahu o vystižení originálu a o přirozenost i srozumitelnost češtiny. Panu překladateli se obé celkem podařilo, ačkoli to nebyly věci snadné; vzpomeňme si jen ku př., v kolika různých odstínech významu a syntaktických vazbách vyskytuje se v našem dialogu slovo *φίλος*. Méně správný nebo nepřesný překlad čteme na těchto místech. Str. 9, ř. 1 celé město ví (orig. *ὅδει*); ř. 25 strašná neobratnost, podobně ř. 29 strašná pošetilost; str. 11, ř. 7 přeloženo příliš rozvláčně: nezachoval jsi se snad v něčem nepěkně k otci nebo matece (stručněji: neudělal jsi něco otci . . .); ř. 17 zd. do omáčky (m. do polévky); str. 13, ř. 3 nepřeloženo druhé srovnání *μᾶλλον η αὐτὸν Δαρεῖον*; ř. poslední: buď jich naprostě nemilují (m. děti, které buď ještě neumějí milovati); str. 14, ř. 7 pošetilost (*ἀλογία*, spíše: nesrovnalost, nesmysl); str. 15, ř. 5 ač-li špatní lidé jsou všichni stejní (orig. *εἴπερ οἱ πονηροὶ ἀλλήλοις δύοιοι*); str. 17, ř. 12 zd. rozmáhá-li se však zlo (*η δὲ κακὸν ποιοῦσα sc. παρονοία κακοῦ*); zejména str. 20, ř. 3 dobro však samo pro sebe žádných potřeb nemá (*αὐτὸ δὲ αὐτοῦ ἐνεκα οὐδεμίαν χρείαν ἔχει* = samo o sobě [vl. k vůli sobě] není k ničemu).

Vystižení řeckých častic a spojek byla právem věnována péče, někde snad až přlišná; nepěkná je ku př. věta: A Lysis, spatřiv ho, šel tudíž za ním (str. 10, ř. 8); a hned za tím: Přistoupili o všem i ostatní a arcí také Hippothales (v orig. dvakrát *όη*); str. 13 před citátem: nýbrž mylí se básník (m. ale n. a mylí se); str. 9, ř. 3 zd. většina o všem hrála venku na dvoře, někteří však hráli v koutě šatny (v orig. *οὖν*); několikrát je vsunuto nadbytkem slovo »právě«; zbytečně je tu a tam řec. *καὶ* rozvedeno v čes. jak . . . tak.

Aby byl zachován ráz dialogu nepřímého, bylo nutno překládati všechna *ἔρη*, verba dicendi; jen myslím, že bychom jich neměli napořád vkládati do přímé řeči, neboť jistě nejsou nám příjemné věty jako na zač. kap. VIII: Zatím co jsme si právě toto povídali, Co pak, řekl Ktesippus, že vy přejete jen sobě atd.

Překlad provázejí poznámky na okraji i pod čarou, vytýkající a ilustrující chod myšlenek; uváděti však věty originálu jest podle mého minění — nejde-li zrovna o význačnou definici — zbytečně. Nesprávná jest pozn. 4 na str. 7, že Attika byla rozdělena na 100 obcí (*δῆμοι*); známe z nápisů demů mnohem více. Počet demů nemohl býti vůbec určitě stanoven, poněvadž mohly vždy vznikati obce nové.

Korrektura provedena velmi pečlivě, tiskových chyb — mimo jednu str. 21, ř. 16 zd. (opakování slabik ani mí) — jsem nenalezl.

Fr. Novotný.

Dr. Josef Sedláček: *M. Tullia Cicerona Hovorů Tuskulských kniha druhá.* (Program c. k. vyšš. gymn. v Třebíči 1907). Stran 23.

Po překladě první knihy Hovorů Tuskulských (srv. LF. 1907, str. 154 n.) následuje nyní kniha druhá. Má-li pan překladatel úmysl vydati jednou překlad celý jako samostatnou knihu pro širší čtenáře, pak nutno upravit překlad tak, aby byl jasný a srozumitelný a pěkně se četl. Není zde možno, abychom podrobně probírali překlad Sedláčkův; přestaneme jen na některých příkladech.

§ 4. »přece však jsem tak vzdálen přání, aby se proti mně nepsalo, že naopak nejvýše si toho přejí«, lépe: »ale přece ani z daleka si nepřejí, aby se nepsalo proti mně; naopak, je to mé nejvroucenější přání.« § 10. »takovéto obtíže jsem tuším tak dalece prost, že nic nepokládám za méně starosti hodno než toto«, lépe: »této stížnosti jsem, věř mi, tak prost, že jak se domnívám, nic mi nepůsobí méně starostí.« § 12. »že zdobíš lichou slávou filosofii«, lépe: »že filosofii nesprávně vychvaluješ.« § 61. *cum quasi faces ei doloris admoveantur m.* »a když k němu takořka pochodně bolesti byly přikládány,« lépe: »a kdykoli ho palčivé bolesti zrovna jako žár pochodně napadaly.«

Nejasný je celý témař § 3. Větu *et cum obruerentur etc.* nesmíme vyjádřiti hlavní větou: Ti jsouce etc., jinak zůstane vše předcházející viset ve vzduchu jako věta vedlejší. Zrovna tak nejasný je § 41. *ergo hoc poterit Samnis m.* »tedy bude moci Samnifan« musíme přeložiti na př.: To tedy dokáže Samnifan (muž však atd.).

Leckde je slovosled nečeský. Tak na př. nepěkně se čte věta (§ 41): »Když však zločinci mečem bojovali, mohly snad pro uši býti mnohé, pro oči však žádná škola na potíráni bolesti a smrti účinnější.« Nebo v § 43.: »Co tedy se i vyžaduje po muži statečném i na něm chválí, když to činí, toho se bud báti, ano přichází, nebo nesnéstí toho, ano jest již zde, zda nemí hany hodno?«

Místo »háncům« (= vituperatoribus) užil bych ráději »zlehčovatelům«, místo »městky« (= varices) lépe »křečové žíly«.

Celkem druhá polovina překladu čte se mnohem plynněji, než část první.

Jos. C. Čapek.

Josef Němec: *Staré české tisky v knihovnách německobrodských.* (XXXI. výroční zpráva c. k. stát. vyšš. gymn. v Německém Brodě za šk. rok 1905—1906.) V Něm. Brodě 1906. Stran 24.

Přese všecky úklady, jež vítězná protireformace kladla české knize, dochoval se naší době po knihovnách a skříních soukromníků značný počet starých tisků a to netolikо katolických, jak jasně dosvědčují krajinské výstavky národopisné. Prof. Němec jen lituje, že nebyl pořízen soupis těchto starých tisků, jenž by podával poučení, které knihy se zachovaly a v jakém množství z těch, jež vycházely před katolickou restaurací, a které a v jakém počtu z oněch, jež vítězná reakce podala národu za knihy zničené. Práce taková vyžadovala by ovšem, aby se prohlédly všecky knihovny školní, farní a klášterní, a aby se pořídil katastr českých knih, což by asi odpovídalo návrhu dra Jaroslava Šťastného (viz Lfil. 1904, str. 427).

Programová stař prof. Němce je v tomto směru počátkem sebrání všech českých tisků v knihovnách německobrodských až včetně do r. 1848. Počátek učiněn knihovnou gymnasiální. Auktor rozdělil všecky tisky na čtvero skupin: I. Bohosloví, filosofii, politiku a vědy právní; II. dějepis, zeměpis, městopev a národopis; III. filologii a IV. matematiku a přírodopis. Mezi české tisky pojali i mluvnice a slovníky psané německy nebo latinsky, pokud se týkají jazyka českého nebo aspoň obsahují jednotlivá česká slova. Nalézají zde také díla cizojazyčná, jednající o české historii, ovšem tiskem odlišená.

Úvodem jsou stručné dějiny knihovny gymnasiální, jež chová knižní pozůstatost také po P. Václavu Divokovi, učiteli Karla Havlíčka, jakož i Havlíčkovy dary. Prof. Němec dosud uvádí 388 čísel, mezi nimiž jsou tisky vzácné, na př. »Vohrada. Přeložená, z němč. na česko markrabí Albrechtovi z Brandenburga odeslaná, pro které přičinily král. Jeho Milost a ku first saský proti témuž markrabovi tažení vojenské před se vzítí san ráčili. L. P. 1553. Vytiskeno v Starém městě Pražském v pondělí po sv. Jakubu u Jiříka Melantricha Rožďalovského,« 4º, súr. 21, jehož neuvádí ani Jungmann v Historii lit. č., ani Rybička v čl. »Melantrichové z Aventinu a tiskárna jejich« (ČČM. 1865). Dále Bibl česká (Melantrichova) z r. 1557, Beckovského »Labarum triumphale, Vítězná korauhev Spasitele světa« . . ., která rovněž u Jungmanna chybí, M. Henricha Buntinga »Itinerarium sacrae scripturae« v českém překladu Veleslavínově z r. 1592, Kroniky dvě (Kuthenova a En. Sylvia) vytisklé u Veleslavína r. 1585; dále řada tisků z konce XVIII. a začátku XIX. století. R. 1845 vyšla v Praze u Jaroslava Pospíšila báseň V. Vojáčka »Václav«. A na exempláři, chovaném v knihovně německobrodského gymnasia, jsou, nejspíše rukou Vojáčkovou, připsána

tato slova: »Tento zlomek básně není než fantasie na thema „minulost“. I já mám minulost a miluji těch, kteří svou minulost mají. Než jak divná to průpověď: „Vergiss! Wer nicht vergessen kann, gehört lebend den Toten an!“ S toho hlediště buď tento skromný zlomek posuzován; neb ostatně by nemohl dojít než za vržení. Jak se měníme! Nyní bych psal zas zcela jinak.«

Dr. Josef Pešek.

Frant. Hníf do; K. V. Rais. Vzpomínka na padesátileté jubileum českého spisovatele. (Program c. k. gymnasia v Klatovech za šk. rok 1908/9.)

Práci tuto lze posuzovat buď jako vědeckou studii literárně historickou, nebo jako školní pomůcku určenou především žákům. Ukáži, že ani s jednoho ani s druhého hlediska nemá ceny. Nelze přece pokládati za studii literárně historickou pouhé obsahy (třeba až zbytečně důkladné a k tomu ještě nesamostatné, neboť obsahy dvou hlavních spisů jsou dělány podle Staňkových Stručných obsahů, vydaných F. A. Urbánkem v Praze 1906), k čemuž se pojí několik slov o životě Raisově (kterého dne se Rais narodil?) a chudičká charakteristika jeho románových osob. Co staf podává mimo to, je komplikováno z prací jiných, ale pomůcky se uvádějí jen úhrnem a neurčitě: »O působení Raisově psal A. Novák, K. V. Rais, Obzor lit. a uměl., 1900; dr. Jan Máchal, O českém románu novodobém, 1902, str. 95 a násl.; J. Voborník, Ottův Slovník naučný, XXI., str. 69. Četné zmínky jiné, roztroušené po časopisech.« Podle toho ze zdá, že práce tato nebyla ani míněna jako vědecká studie literárně historická.

Je snad tedy určena žákům? Nasvědčovaly by tomu řečené už velmi podrobné obsahy, dále pak charakteristiky hlavních osob, jak se asi podávají ve školních cvičeních řečnických. Proti tomu však mluví sloh i vnější úprava statí. Viz jen některé příklady: Pilařka by ráda také něco *sebou* přivezla (na str. 15); inspektor přinesl *sebou* globus (str. 21); Podzimek vzal dceru svou *sebou* domů; farář navštívil oba učitely (st. 24). Nesprávně rozděluje do-brého, do-brota; píše *z* počátku, *jest-li* by ztrávili a j. Na str. 15. čteme: Chalupa *poskytovala* obživu celému rodu, na str. 17. *musíme obdivovat* tu *promyšlenost*, na str. 24. žádná z dcer není dosud zadaná, zábava *počala*, na str. 31. pantáta *lituje dobrou dívku*; paní Zuranové, manželky komisaře a j. Sloh jest jednotvárný, interpunkce nesprávná. Věty nespojují se podle stupně podřazenosti, nýbrž krátké věty hlavní kladou se prostě vedle sebe skoro bez spojek, jen čárky je oddělují. A jak se čárkami jednou plýtvá, tak se jimi jindy příliš šetří. (Příkladů zejména při apposicích kolik libo.)

Na konci slibuje spisovatel, že ostatní knihy Raisovy a a vlastnosti jeho tvoření probere obširněji. Jest si důvodné přáti, aby se mu práce ta v každém směru zdařila lépe.

Dr. Ant. Kudrnovský.

Drobné zprávy.

Ant. D. Keramopoulos, inspěktor starožitnosti, vydal nedávno pěkného průvodce po Delfech v jazyku francouzském (*Guide de Delphes par Ant. D. Kéramopoulos*). V Athénách 1909, Beck & Barth Str. 79 s 2 plány. Za 2 drachmy = 1·60 mk.). Je to překlad novofeckého průvodce, vydaného r. 1908, ovšem překlad přehlédnutý a rozmožněný. Nejprve podává se popis musea (str. 5—24), načež následuje procházení zříceninami (str. 25—76). Skladatel ovládá svou látku dokonale i možno se jeho vedení s plnou důvěrou svěřiti. Ač knížka je především určena pro návštěvníky výkopů, přece poskytne i tomu, kdo cestu do Delf vážiti nemůže, cenného poučení.

Dobrou populární knížku o topografii starého Říma vydal *Arnošt Diehl*, professor na universitě v Jeně (*Das alte Rom. Sein Werden, Blühen und Vergehen*. Von Ernst Diehl. V Lipsku 1909, Quelle & Meyer. Str. 126. S 16 obr. a 4 plány. Váz. za 1·25 mk.). Výklad podán je postupem historickým.

Pěknou a lacinou knihu o řeckých vásach, psanou se stano- viska uměleckého, vydal pro širší kruhy *Fritz Hoeber* (*Griechische Vasen*. V Mnichově a Lipsku 1909, R. Piper & spol. 140 str. formátu slovníkového. Váz. za 4 mk.). Jest to 5. svazek sbírky »Klassische Illustratoren«; ilíř řeckou malbu na vásach postupem historickým od nejstarších časů až do doby hellenistické. Knihu zdobí 78 skoro vesměs zdařilých obrazů, z nichž čtyři jsou provedeny v barvotisku; připomínáme však výslovně, že nejsou určeny in usum Delphini.

»Einleitung in die Altertumswissenschaft« jest název důležité encyklopaedie klassické filologie, kterou za pomocí četných odborníků pořádají *Alfred Gercke* a *Eduard Norden*. Právě vyšel první svazek, jenž se obírá methodikou, řečí, metrikou a literaturou řeckou i římskou (v Lipsku 1910, u Teubnera. XI a 588 str. formátu slovníkového. Za 13, váz. za 15 mk.). Dílo, na něž jsme upozornili hned, jak bylo poprvé ohlášeno (sr. LF XXXIII, 1906, str. 317), obraci se sice především k posluchačům universitním, ale větší prospěch z něho budou mít ti, kteří studia svá již ukončili a dále se vzdělávat chtějí; proto nemělo by chyběti v žádné knihovně gymnasiální. Poněvadž přineseme v sešitě příštím obšírnější posudek, dodáváme zdejen, že celá encyklopaedie bude sestávat ze tří svazků a že ti, kdož se zaváží ke koupi všech, dostanou svazek druhý a třetí za sníženou cenu.

Všem, kdož se obírají studiem řeckých nápisů, nezbytnou pomůckou bude kniha *Adolfa Wilhelma* »Beiträge zur griechischen Inschriftenkunde«, která nedávno vyšla jako VII. svazek samostatných spisů (Sonderschriften) rakouského ústavu archaeologického (ve Vídni 1909. VII a 379 str. 40. Váz. za 42 K.). Obsahuje řadu nových pozorování k nápisům již známým nebo nově objeveným (celkem 227 čísel) a důležité pojednání »o veřejném zaznamenávání listin«. Bylo by žádoucno, aby se Wilhelm odhodlal, sebrati svá četná

pojednání epigrasická, která jsou rozptýlena po časopisech, ne vždy snadno přístupných; prokázal by tím dobrou službu studiu vědy, jejímž jest předním zástupcem.

Právě vyšel dlouho ohlašovaný slovník řeckých starožitností, který k potřebě škol uspořádali *Pierre Paris* a *Gabriel Roques*, profesoři university v Bordeaux (*Lexique des Antiquités Grecques par Pierre Paris et G. Roques*. V Paříži 1909, A. Fontemoing. II [správní VII] a 481 str. S četnými obr. a 2 tab. Za 10 fr.). Podává stručný výklad rozmanitých pojmu z řeckých starožitností všeho druhu, a to podle hesel řeckých. Nejméně jest tu zastoupeno náboženství, poněvadž, jak prof. Paris sám v předmluvě vyznává, byla by tím kniha vzrostla na rozsah dvojnásobný. Většina hesel jest opatřena malými obrázky, zdělanými podle vzorů antických; dvě připojené tabulky podávají pohled na Herodovo odeion a na Parthenon. Ke konci (str. 445—477) připojen systematický přehled hesel, rozdělený podle odborů. Přes všechnu pilí, kterou vydavatelé dílu věnovali, nemůžeme se pro nový slovník nadchnouti. Není nám jasno, komu jest vlastně určen. Pro žáky gymnasijské podává mnoho hesel, s kterými se v četbě školní nikdy nesetkají, pro studium universitní zase obsahuje příliš málo jak po stránce obsahové, tak illustrační. Vadou jest dále, že tu není dokladů, kde se jednotlivá, zejména řídší jména vyskytují a že není označeno, z jakých památek jsou vyobrazení vzata. Mimo to bylo za nynější doby zcela zbytečno, dáti obrázky kreslití žákům a žákyním školy krásných umění, když bylo možno mechanickou cestou dosíci výsledků týchž, ne-li ještě přesnějších.

Ve sbírce »Aus Natur und Geisteswelt«, vydávané v nakladatelství Teubnerově, vyšlo jako 258. sv. velmi zajímavé dílo »Antike Wirtschaftsgeschichte«, jež napsal *Otto Neurath* (Lipsko, 1909. Str. VI a 156. Za 1 mk., vázané za 1 mk. 25 pf.) Přes svůj populární ráz hodí se velmi dobře i klass. filologům a historikům, podávajíc v jednotlivých typech přehledný a pokud možno jednotný obraz sociálně-oekonomických poměrů starověkých, k nimž se nyní obraci moderní historie se zvláštním zájmem. Po úvodu, jenž obsahuje přehled studia hospodářství starověkého až do Belocha, Pöhlmannova a E. Meyera, následuje výklad o hospodářském rozvoji v orienti, načež jsou věnovány čtyři kapitoly chronologicky stanoveným periodám hospodářského vývoje Recka a států řecko-východních; kap. 6.—8. líčí vývoj hospodářství římského, jež se stalo vráustum říše hospodářstvím světovým. Výklad jest oživen hojným srovnáváním s poměry nynějšími.
F. N.

Zdařilé dějiny římské republiky vydal Angličan *W. E. Heitland* (*The Roman Republic. By W. E. Heitland*. V Cambridži 1909, University Press. Ve třech dílech: XIV a 356, IV a 584, IV a 563 str. S 19 mapkami v textu. Váz. za 30 sh.). Při nedostatku většího novějšího díla o římské republice vítáme dílo Heitlandovo s radostí tím větší. Chvály zaslubuje, že spisovatel podává vždy výklad o pramenech a jejich ceně a že klade důraz na vylijení dějin ústavy římské.

Důležité dílo *Ed. Nordena* »Die antike Kunstsprosa«, vydané r. 1898, bylo delší dobu rozebráno; antiquáři žádali za ně ne-křesťanské peníze. Spisovatel proto svolil, aby se uspořádal nový nezměněný otisk, k němuž po anglickém způsobu připojeny na konci dodatky, zvláště číslované. (V Lipsku 1909, u Teubnera, XX a 450 + 17; III a 451 — 968 + 18 str. Svazek po 14 mk.).

Eduard Schwartz vydal r. 1903 v Lipsku u Teubnera pěknou knížku »Charakterkörpe aus der antiken Literatur«, která vznikla z přednášek, které konal ve Frankfurtě před širším obecnstvem.

Schwartz podával tu charakteristiku Hesioda a Pindara, Thukydida a Eurípida, Sokrata a Platona, Polybia a Poseidonie a konečně Cicerona. Neocíkávaný úspěch knížky — vyšla r. 1906 v druhém a letos ve třetím vydání — přiměl spisovatele k tomu, že připojil »druhou řadu«, která podává taktéž jeho přednášky frankfurtské (Charakterköpfe aus der antiken Literatur. Zweite Reihe. Fünf Vorträge von Eduard Schwartz. V Lipsku 1910, Teubner. VI a 136 str. Za 2·20 mk., váz. za 2·80 mk.). Nová knížka pojednává o kynických Diogenovi a Kratetovi, o Epikurovi, Theokritovi, Eratosthenovi a sv. Pavlovi. Lze doufati, že se setká se stejnou přízní jako dílko původní.

Nové vydání Sofokleova *Oidipa na Koloně* uspořádal Lud. Radermacher (Sophokles erklärt von F. W. Schneidewin und A. Nauck. Drittes Bändchen. Oidipus auf Kolonos. Neue Bearbeitung von Ludwig Radermacher. V Berlině 1909. IV a 202 str. Za 1·80 mk.). Proti předešlému vydavateli, Nauckovi, stojí Radermacher na stanovisku konzervativním. Dobře pojmenovaná v předmluvě, že konjunkturální kritika nacházela zpravidla závadu tam, kde se básník odvážil něčeho neobvyčejného; při tom však zapomněli kritikové na to, co dobře věděli antičtí grammatikové, že totiž právě odchylka od obyčejnosti činí teprve poetický výraz.

Jan Leeuwen vydal po druhé Aristofanovy *Vosy* s latinskými poznámkami (Aristophanis Vespaie. Cum prolegomenis et commentariis iterum ed. I. Leeuwen. V Leydenu 1909, Sijthoff. XXIII a 247 str. Za 7 mk.). Pro nové vydání užil vydavatel zejména faksimili rukopisu Ravennského i Benátského, anglického kommentáře Starkieova (v Londýně 1887), jakž i jiných příspěvků k výkladu této komodie, takže nové vydání jest proti předešlému (z r. 1893) zdokonaleno. Přece však trpí hyperkritičností jako celý Leeuwenův Aristofanes. Charakteristická jsou v té příčině slova předmluvy (p. XXII): *ante omnia operam dedi, ut meus manerem. Zbytečnou novotou jest, že koncové s tištěno zde všude jako σ.*

Nové vydání Aristofanova *Míru*, uspořádané od *Konrada Zachera*, nedávno vyšlo (Aristophanis Pax. Edidit Konradus Zacher. Praefatus est Ottomarus Bachmann. V Lipsku 1909, u Teubnera. XXXII a 127 str. Za 5 mk.). Je to velké vydání kritické, uspořádané týmž způsobem jako druhé vydání »Jezdců«, které po Velsenovi uspořádal Zacher r. 1897. Jediný rozdíl spočívá v tom, že na konci připojena scholia metrická. Bohužel nebylo Zacherovi dopřáno, dozíti se vydání díla, o kterém přes 10 let úsilovně pracoval; zemřel jako mimořádný professor university Vratislavské v listopadu roku 1908. Tisk dokončil a samostatný úvod o rukopisech a jejich ceně připojil Ottmar Bachmann. Nelze pochybovat, že pečlivá taťo práce bude na leta základem dalších studií o této nesnadné komoedií Aristofanově.

Konstantin Ritter, známý svými četnými pracemi o Platonovi, přikročil nyní k systematickému vypsání výsledků, kterých se dodělal svými studiemi o životě, spisech a učení Platonově (Platon. Sein Leben, seine Schriften, seine Lehre. Von Constantin Ritter. Erster Band. V Mnichově 1910, C. H. Beck. XV a 588 str. Váz. v plátně za 9 mk.). Jest to dílo zdařilé, které se obraci nejen k odborníkům, nýbrž ke všem vzdělancům; tím je dán ráz jeho. Vydaný první svazek pojednává o životě a osobnosti Platonově (str. 1—193), načež po zcela stručné zmínce o pravosti spisu (str. 197—200) vyloženy podrobně různé metody, dle nichž lze stanoviti chronologické pořadí jednotlivých spisů (str. 200—283). Po té následuje rozbor a ocenění spisů první doby, počínaje Lachetem a Hippiou menším až do Faidona (str. 284—586); tuto dobu určuje Ritter asi od 405 až do r. 380 př. Kr.

V druhém svazku, kterým dílo bude ukončeno, budou probrány ostatní spisy a podán celkový přehled. Doporučujeme dílo všem, kteří se obírají spisy Platonovými, pro rozvážný úsudek, kterým se vyznamenává.

Důležitý sborník »Commentaria in Aristotelem Graeca«, vydávaný péčí Berlinské akademie, byl koncem roku loňského dokončen. Skládá se z 23 svazků a tří dodatků (Supplementum Aristotelicum). Vydávání trvalo 28 let a účastníci se ho filologové němečtí, anglickí, italští a řečtí. Celý sborník vyšel v nakladatelství Jiřího Reimera v Berlíně a stojí 699·20 mk.

- Th. Birt vydal zajímavý spis: *Jugendverse und Heimatpoesie Vergils. Erklärung des Catalepton* (v Lipsku 1910, u Teubnera, V a 198 str. Za 360 mk.). Je to důkladný kommentář básniček, zahrnutých názvem Catalepton. Birt vyslovuje se pro pravost všech, kromě čísla IX. Výsledek tento má důležitost pro obohacení biografie Vergiliovy i pro studium jeho literárního vývoje.

Laciné vydání Petroniovy Hostiny Trimalchionovy uspořádal nedávno Vilém Heraeus (Petronii Cena Trimalchionis nebst ausgewählten Pompejanischen Wandinschriften herausg. von W. Heraeus. V Heidelbergu 1909, Winter. VI a 47 str. Za 1·20 mk.). Jest to druhý sešit sbírky, nazvané »Sammlung vulgärlateinischer Texte«, určené především k akademickým cvičením z vulgární latiny. Nové vydání obsahuje stručný úvod o Petroniovi a jeho románu, jakož i přehledný seznam příslušné literatury; pak následuje text, opatřený stručným apparátem kritickým. Ke konci připojeno 75 nášťenných nápisů z Pompej, vybraných s hlediska jazykového, a parodie, známá pode jménem *Testamentum porcelli*.

Známá sbírka Poetae Latini minores, kterou v l. 1879—1883 vydal v bibliothece Teubnerské Emil Bährens, bude nyní vydána znova od Bedřicha Vollmera, professora university Mnichovské. Právě výšel první svazek, obsahující menší básně, Vergiliovi přiřčitáne, jakož i báseň Aetnu a elegie na Maecenata (*Poetae Latini minores. Post Aemilium Baehrens iterum recensuit Fridericus Vollmer. Vol. I. Appendix Vergilianae. V Lipsku 1910, u Teubnera. VIII a 208 str. Za 2·40 mk.*). Vollmer vykonal pro vydání rozsáhlé přípravy, opatřiv si fotografické snímky téměř všech rukopisů; jeho text, opatřený rozsáhlým apparátem kritickým, svědčí o jeho bystrosti kritické i exegetické i bude nyní základem všech dalších prací. Ellisova »Appendix Vergilianae« (v Oxfordě 1907) zatlačena touto prací do pozadí.

Weissenbornovo poznámkové vydání Livia obnovuje se nyní, jak se zdá, systematicky, což třeba uvítat jen s radostí. R. 1906 výšlo nové vydání knih 35. a 36., r. následujícího knih 37. a 38., loňského pak roku měli jsme již příležitost ohlásiti nové vydání knih 39. a 40. (LF 1909, str. 159) a nyní přistupují k tomu knihy 41. a 42. (T. Livi ab Urbe condita libri. Wilhelm Weissenborns erklärende Ausgabe. Neu bearbeitet von H. J. Müller. Neunter Band. Zweites Heft. Buch XXXXI und XXXXII. Dritte Auflage. V Berlíně 1909, u Weidmannů. III a 220 str. Za 2 mk, 80 pf.): Osvědčený vydavatel mohl zde kromě jiných prací užít zejména fotografického vydání rukopisu Vídeňského a výborného vydání Zingerlova.

Praktické ročenky The Years Work in classical studies, kterou rediguje W. H. D. Rouse, výšel právě ročník čtvrtý za r. 1909 (V Londýně 1910, John Murray. VIII a 176 str. Za 2 sh. 6 d.). V devatenácti kapitolách referují tu povolani odborníci stručně o všech oborech klassické filologie za dobu od října 1908 do konce září r. 1909. V letošním svazku přibyl nově referát o novoročtině, ale za to chybí zpráva

o literatuře. Doporučujeme opětně ke čtení i k odebíráni (sv. LF XXXV, str. 397, XXXVI, str. 318).

Engelmannově *Bibliothece scriptorum classicorum* (8. vyd. od E. Preusse, v Lipsku 1880 a 1882), v níž jest sestavena literatura vyšlá od r. 1700 až do r. 1878, dostało se pokračování v neobýčejně svědomitém a záslužném díle *Rudolfa Klussmanna Bibliothece scriptorum classicorum et Graecorum et Latinorum*, jež bude zahrnovati literaturu od r. 1878—1896. Vyšel dosud první díl jako doplněk k loňskému ročníku Bursianova *Jahresberichtu* (v Lipsku 1909, O. R. Reisland. VIII. a 708 str. Za 18 mk.). V první části obsažena jsou pod titulem *Collectiones tato hlavní hesla; anecdota Graeca, oratores Attici, poetae, rhetores, scriptores;* v části druhé jsou hesla Abergius — Homerus. Z českých pojednání pojal Klussmann do seznamu jen články z Listů filologických a z Českého musea filologického, ostatní literaturu českou a slovenskou vůbec (částečně i maďarskou) vynechává, patrně z neznalosti.

Některé svazky ze známého *Handbuchu*, řízeného Ivanem Müllerem, vyšly právě v novém, již čtvrtém vydání. Upozorňujeme zejména na svazku II. oddíl 2, věnovaný latinské grammatice, poněvadž jest značně rozšířen a částečně i přepracován (XVI a 779 str. Za 15 mk., váz. za 17·50 mk.). Hláskosloví a tvarosloví jest rozšířeno o více než 100 stran, skladba a stilistika o více než 80 stran. — Za to dějiny řecké od Rob. Poehlmanna a římské od Ben. Niese rozšířily svůj obsah jen nepatrně.

Classical Journal přináší v posledním sešitě (vol. V, str. 52—58) zajímavý článek od Viléma F. Abbotta o klassických kroužcích středoškolských professorů v Americe. Na gymnasiu (Classical High School) ve Worcestvu, Mass., existuje od r. 1891 latinský a od r. 1893 řecký kroužek. Členové se scházejí několikrát za měsíc a čtou společně spisy spisovatelů antických, které se ve škole nečítají, nebo konají přednášky k vzájemnému poučení. Tak na př. r. 1897/8 čten byl Plautův *Trinummus* a Tacitův *Dialogus*, roku následujícího Ciceronův *Brutus*, r. 1905/6 výbor z listů Ciceronových. V řeckém kroužku r. 1899/1900 čten *Theokrit* a probrány v přednáškách hlavní poučky o řeckých vásach, roku následujícího čten Platonův *Faidon* a přednášeno o některých thematech z dějin filosofie řecké. Nemohl by se u nás tento příklad napodobit?

*

Ve sbírce „*Bibliografické příručky*“, vydávané K. Novosvkým, vyšel B. Menšíkův »*Soupis současné literatury dramatické*« (str. 196), jež pořadatel sám označuje jako pokračování Stankovského »*Divadelního slovníka*« (1876). Pohřebu má práce B. Menšíkova při svém uspořádání cenu jen pro praktickou potřebu knihkupeckou a divadelní; literárně historickému pracovníku nemůže poskytnouti vlastní nic. *Divadelní hry* srovnány jsou totiž podle svých titulů a nikoliv podle jmen autorů, a ani nějaký index nepodává tu orientaci; nikde není uvedeno ani datum uveřejnění, ani datum provozování, a je-li nějakáhra na knihkupeckém trhu rozebrána, scházejí vůbec veškerá podrobnější určení. I byla hojná práce vynaložena většinou marně. Zamělouvali se soupis dramatických prací alespoň relativní úplnosti (zabíral i dramatické práce rukopisné), jest přídavek, obsahující bibliografiu »spisů o divadle pojednávajících než k němu se vztahujících«, pro svou kusost a povrchnost naprostě bezcenný; není to bibliografie, ale velmi nahodilý výběr bez principu a soustavy. Zde onde vybráno jest něco z literatury historické, něco z přiležitostních spisků, ale ani písemnictví vzpominkové (Kronbauer, Quis, Smaha, Štolba atd.), ani hojná žěň brošurková (na př. o H. Kvapi-

lové) nebyly sem pojaty. Pouze soupis dramaturgických spisů F. A. Šubertových jest authentický a úplný. Snůškami tohoto rázu se zane-dbané české bibliografii nepomůže.

Dodatkem k oběma katalogům latinských i českých rukopisů universitní knihovny pražské od Josefa Truhlaře vydal právě mladý učenec Walther Dolch nákladem firmy Calveovy a s podporou spolku »Gesellschaft zur Förderung deutscher Wissenschaft etc. in Böhmen« 1. svazek obdobného díla pro německé rukopisy v Klementině »Katalog der deutschen Handschriften der k. k. Universitätsbibliothek zu Prag« (Str. 153.) W. Dolch, jenž měl před sebou cennou průpravnou práci Kelleova v Naumannově »Serapeu« (1859—1861 a 1868), řídí se v popisu vzorem Truhlářovým a popisuje 163 kusy celé a 41 zlomků (kromě některých dodatků); výcerpává také 5. dílem své práce látku asi k r. 1550. Cenným přidavkem jest přehled původu jednotlivých rukopisů jakož i seznam chronologický, čímž kniha vedle ceny bibliografické nabývá i hodnoty literárně dějepisné. V úvodě priznává Walther Dolch sám, že literárně mnoho nového po Kelleovi nepřináší; některé zlomky světského obsahu rytířského a řada nově určených rukopisů mystického rázu vytýká za svou nejcennější kořist. Právě po této stránce poskytuje práce Dolchova i dějepisci české literatury nejedno poučení: od druhé poloviny XIV. věku vyskytují se na české půdě velmi hojně opisy, překlady a výklady mystických bohoslovčů, a hlavně kláštery Klářisek v Chebu (1270—1782) a v Krumlově (1361—1782) jsou semeniště-přemnictví rozjímového a vzdělávacího obsahu mystického. Dostí záhy naskytují se německé texty autorů a knih, v nichž se zalíbilo i Tomáši ze Štítného; ale kdežto v literatuře české zájem mystický vystřídán byl hnutím reformním, němečtí mniši a jeptišky ulpěli na této fasi náboženské až blubové do XVI. věku. Jinak neposkytuje německé rukopisy Klementinské významnějších dokladů pro duševní styky českého a německého obyvatelstva.

(Der Butter — ten putra?) V. Lesný, mluvě ve svém článku »Ein Beitrag zur Sprache der alten Makedonen« (Zeitschrift für vergleichende Sprachforschung, sv. 42, str. 297—302) o vlivu jazyka na jazyk (rozeznává vědomé napodobení a vliv neuvědomělé), praví (str. 301): »Nicht ohne sprachliches Interesse ist auch ein Beispiel aus der tschechischen Umgebung von Budweis, wo die Butter (wie sonst in Südböhmen) putra heißt, aber dieses Wort trotz der Femininierung ein Masculinum ist. Es ist schwer zu glauben, dass das eine Analogie zu chleba ist (Brot. Genitiv als Nominativ gebraucht), besonders wenn wir in Betracht ziehen, dass die Deutschen in der Budweiser Umgegend dialektisch der Butter sagen. An dem deutschen Einfluss auf das Čechische ist bei diesem Worte, wie ich glaube, nicht zu zweifeln.«

K tomu několik poznámek spíše proto, abých na věc upozornil, než abych ji snad chtěl rozhodnouti. Tvaru putra (mask.) — pokud vám — neužívá se ani v Budějovicích ani v okolí; v jižních Čechách jest obvyklý tvar putr, stejně jako v Budějovicích (působil jsem tam tři roky); ba není zde ani tvaru putra (femininum), jenž jest v nářečích moravských vedle tvaru putr [srov. v Bartošově Dialektologii moravské II, str. 518, v jeho Dialektickém slovníku moravském (1906), dále v slovníku Kotkově, jeho doplňcích a Přispěvích atd. (1896)]. Ustálená dvojice jihočeská jest: putr (máslo čerstvé) — máslo (t. j. pře-vařené); odpovídá pražské dvojici: máslo — šmalc.

Budějovické der Butter nemá v sobě nic nápadného; střhn. Buter v rodě kolísá, rodu mužského je slovo to v Bavorích, Tyrolích, Švýcarsku (oberdeutsch), ve Falci a Francích. Ale o vlivu rodu slova

»der Butter« na rod domněle jihočeského putra (mask.) nemůže být řeči; i vliv tvaru chleba byl by blížší. O rodě přejatého slova nerozhoduje rod slova mateřského, nýbrž jen a pouze jeho koncovka, jeho tvářnost a vzhled;¹ proto je putr m., putra f., morav. numera f., čes. numero n., učená maskulina kometa a planeta stávají se při širší známosti femininy (Gebauer, III¹, 200—201). Srov. pěkná pozorování v článku H. Hoffmannově »Einfluss des Polnischen auf Aussprache, Schreibung und formale Gestaltung der deutschen Umgangssprache in Oberschlesien« (Zeitschrift für deutsche Mundarten, 1909, 263—279); z úst polských slyšíme »wenn ich einmal den (diesen) Haus verlasse, so...« a maně vzpomínáme na jihočeský (třeboňský) rathouz (mask.); přirozený rod podmínil větu »sei brav und eine ordentliche Mädchen« (str. 274—75). Jak málo působil rod slov původních na rod přejatých, ukazuje následující, daleko ne úplný seznam [slova většinou čerpána z Gebauerova »Slovniku Staročeského« I. (1903) nebo Slovníku Bartošova]: bělpuch m. — věl a buoch n., blaivajs, blejvajs, bl'ajbaz (laš.), plevajs (slov.) m. — bleiweiss n., dek m. (dnešní deka f.) — decke f., doch m. — dach n., fald m. — valde f., fěrtuch, hantuch lajntuch m. — tuch n., folk m. (povolení, poshovéní) — volge f., fasunek, -něk m. — vazzunge f., fedrunk, fedruňk m. — vürderunge f., frau-cimer m. (kollekt. ženstvo) — vrouwenzimmer n., frejunk m. — vřiunge f., funt m. — phunt n., hamfěst m. — hantveste f., hofrecht m. — hooverěht n., heft m. (na př. u nože) — heft n., kal'fas m. — kalk-fass n., kvalt m. — gewalt (střhn. m. f.), kvelb m. — gewölbe n., l'and-voch m. (landvoši) — landwache f., obštrlez, obštiliz, vostrliz, ostr-l'ézl m. — obstlese f., pant m. — band n., papír m. — papier n., patroniáš m. — patrontasche f., sulc m. — sulze-f., šrám m. — schramme f., štyft m. — stift n., tringel't m. — trinkgeld n., časopis »Zeite m. — die Zeit« (femininum řídké a strojené). Tedy vlivu V. Lesným předpokládaného není; bude potřebí mužskému tvaru putra, je-li vůbec, hledati výkladu jiného. O budějovickém tvaru německém »der Butter« při známém číselném ethnografickém poměru obou národností svého úsudku pronášeti nechci. Dr. Ant. Beer.

Zasláno.

K recensi prvního sešitu svého díla »Hranice Makedonie ve starověku I.«, uveřejněné p. professorem Dr. Peroutkou v L. F. XXXVI, str. 384 nn. musím poznámenati toto:

1. Přidavek, obsahující vysvětlení zkratek, nebyl v otisku z programu nikterak vynechán nedopadením. Vždyť spis (I. díl) bude mítí sešitů více a podobné přídavky dávají se vždy na konec díla.

2. Nesprávné jest (str. 385), že bych byl od r. 1905 »změnil úplně plán i co do uspořádání látky i co do rozsahu«. I. a II. díl s. isu jest (ve skizzách) úplně hotov; I. díl skládá se z pojednání: 1. Hranice Makedonie, 2. Territoriální vývoj; II. díl bude mítí nadpis: Problemy národopisné. To mohl p. recensent poznati z prvních slov ukázky »Thrakové«, vyšlé r. 1905, o které dokonce dvakráté referoval.

3. Diktátu p. recensentovu, že nesmějí se psátí dějiny territoriálního vývoje Makedonie dříve, než budou úplně provedeny výkopy ve všech zemích poloostrova balkánského, sotva se kdo podrobí. Jest to asi takový požadavek, jako kdyby k to stanovil, že, pokud nejsou roz-

¹ Srov. K. Brugmann »Über das Wesen der sogennanten Wort-zusammensetzung« str. 380; Berichte der Königl. sächs. Gesellschaft d. Wissenschaften, Phil.-histor. Kl. 1900 (sv. 52).

luštěny neřecké nápisy, nalezené na Krétě a j., nesmí se psát o předřeckém obyvatelstvu. Než i kdyby archaeologické výzkumy byly provedeny v tom rozsahu, jak toho žádá p. recensent, nikterak bych své práce neměnil. Methoda má záleží právě v přesném rozlišování textů a archaeologie; problémy archaeologické prozatím ně eliminují a teprve, až budou texty (samý pro sebe!) vyloženy a až budou (zasé samostatně!) probrány pozůstatky, jichž významu nikterak nepodceňuji, zkombinuji resultáty obou v definitivní závěry. Že methoda tato není zastarálá a nevědecká, toho důkazem jest, že jí r. 1907 užil J. L. Myres v pojednání o Pelaszích v Journal of Hellenic studies XXVII, str. 170 n., přijatém s pochvalou, v němž přece mohl vyjít od výkopů. Proto také není práce má, ač jen na pouhých textech založená, bezcenná, ježto by přece vždy musila být právě v té formě vykonána. Odpírati práci takové, třebaže jinak všechn požadavkům vyhovovala, název vědecké práce (str. 385), nezdá se mi spravedlivé a pochybuji velice, že by jinde než u nás mohl takový úsudek vážně být pronesen (srovn. slova Buzeskulova, Úvod do řeckých dějin, str. 349: »vždyt východiskem každého dějepisce-badatele jest text«). Dychtivost, chtití viděti všude hned à tout prix hotová a konečné výsledky, jakou projevuje Peroutka (str. 386), jest asi taková, jako kdyby kdo dával přednost vydání školnímu, které nesnáší textové odstraňuje libovolnými konjekturami, aby se jen dodělalo nerušeného čtení textu, před vydáním skutečně kritickým, jež přirozeně musí mnoho zůstavití nerohodnuto.

Rovněž výtku, že jsem měl počítí přímo od nejstarších dob (str. 385), musím rozhodně odmítouti. Kdybych psal knihu školní nebo nějaké kompendium, pak by snad se doporučoval výklad chronologický; zde však se jedná o nejpodrobnejší, samostatnou práci monografickou, jejíž thema mohu si přece svobodně volit a omezit, nejsa vžádno šablonou. Proč počinám právě dobou historickou, vyšvětil jsem na str. 5.

4. O Kárech právě p. recensent nyní (v čínu 1909), že »jsou v Řecku a v M. Asii již za doby kretské a mykeňské, že jsou kmenově příbuzní s Kretany, jen že ne na témž stupni kultury« (str. 388). Táži se, jaký jest rozdíl mezi tímto (celkem) správným méněním a Köhlerovou »hypothesou kársou«, jak jest nyní obecně recipována (srovn. Peroutkovy Dějiny řecké, str. 258)? Myslím, že žádný; proto jsem byl v plném právu přidržetí se této hypotézy ve svém pojednání a výtknoti ve své recensi díla Peroutkova spisovateli, že odvozuje krétské slovo *labyrinthos* z kárštiny a přece polemisiuje jedním dehem proti »hypothese kárske«. Vždyť přece přívrženci této hypotézy netvrdí, že původci vzdělanosti krétské a mykenské jsou Kárové z Kárie, jak předpokládá Peroutka ve své polemice. Kdo schvaluje vývody Kretschmerovy (jak to činí Peroutka), že některá jména řecká, hlavně místní, a zejména koncovka *-νθος* jsou důkazem, že v krajích těch sídlo původně obyvatelstvo neřecké, musí důsledně s Kretschmerem stanoviti, že toto neřecké obyvatelstvo bylo hlavně původu kárskeho, ježto tato jména mají ráz specificky kárský. Okolnost, že Kretschmer, na jehož vývodech hlavně spočívá argumentace Peroutkova o neřeckém obyvatelstvu, úplně se shoduje¹ s méněním, jež jsem pronesl já, přece měla Peroutkovi být pochutkou, aby nezavrhoval názor, jenž nyní jest obecný u těch badatelů, kteří zastávají se neřeckého původu vzdělanosti kretské a mykenské (srovn. Ed Meyera, Geschichte des Altertums I², 2, str. 683 n.) Neznám také příčiny, popírat, že obyvatelstvo celého balkánského poloostrova bylo v jisté době hlavně národností kárské, jak vykládám na str. 25, když také v severní jeho části vyskytují se charakteristické názvy kárské,

¹ Výrok Kretschmerův (Glotta I, 1908, str. 19), že Pelasgové jsou »halbkarische Bevölkerung«, není nikterak závislý na platnosti či neplatnosti jeho hypothézy o Ionech, jak myslí Peroutka (str. 388).

jež sebral Fick, Vorgriechische Ortsnamen, str. 106 a a 151, mezi nimi zvláště význačné jméno města Perinthos. Tvrzení Peroutkovo (str. 386), že mezi mými poznámkami 11 a 12 a 13 jest »patrný odpor«, jest ne-správné. Pravím přece v pozn. 11, že h l a v n í m kmenem (ne tedy jediným) byli Kárové a v dalším výkladu proto všude slovo Kárové dávám do uvozovek, čehož si p. recensent asi nevšiml. Myslím tedy, že jsem tyto problémy pochopil úplně jasně (dokladem toho jest mi, že Ed. Meyer rok po mně užívá ve svém výkladu na uv. m. skoro týchž slov jako já) a že jest povinností p. Peroutky, aby svůj výklad, který jsem ze šetrnosti eufemisticky nazval »nejasným«, loyálně již nyní opravil.

O ostatních sporných otázkách, jež p. Peroutka nazývá (str. 386) »odlehlými«, zmíním se — ježto se týkají hlavně mé recenze Peroutkova spisu »Dějiny řecké« — až v předmluvě k svému dílu, v níž v souvislosti vyložím své názory o vědecké práci v oboru dějin starověkých.

Na Král. Vinohradech dne 13. ledna 1910.

Jaroslav Šťastný.

Odpověď.

Koll. Šťastný neprávem tvrdí, že jsem v referátě svém pojednání jeho prohlásil za nevědecké a bezcenné. To mohla sít z něho vyčisti jenom autorova nedůtklivost, která jej vůbec svedla k nespravedlivým slovům. Spisovatel v pojednání svém mluvil o plánu celého díla. O tomto plánu a o plánu podobných prací vůbec jsem řekl, že bych s dnešního stanoviska představoval si jej jinak. Stejně nemůže klidný čtenář viděti v mých slovech nějaký diktát ani mluviti o mé »dychtivosti po hotových faktech à tout prix.« To, co jsem řekl, jsou požadavky samozřejmě a sebe říznější a sebevědomější tón ani žádná komparačce jich neoslabil. Mysl koll. Šťastný skutečně, že bylo třeba citovati Buzeskulou větu o tom, že pro historika badatele hlavní věci zůstane text? Pro koho?

Dovídáme se, že autor nepíše ani školní knihy ani kompendia (kdo čteš, rozuměj!), nýbrž nejpodrobnejší vylíčení Makedonie, a že není tudíž vázán žádnou šablonou, že může si látku omezit, jak se mu líbí. Toho práva nikdo mu neupírá, ale kritika má právo říci, že cena práce by se zvýšila, kdyby se začalo od začátku, právě proto, že to má být »nejpodrobnejší vylíčení atd. Hanc veniam damus petimusque vicissim.

O Kárech nebudu zde znova vykládati. Koll. Šťastný nechť je klidný; jakmile shledám, že můj výklad o kárske hypotese třeba nahraditi pravděpodobnějším výkladem, učiním to. O tom by přece nemusil pochybovat. Ale věc prozatím nekvapí, ani po jeho vylíčení v Zaslánu.

Koll. Šťastný, jak se zdá, zakládá si nějak mnoho na své recensi mých Řeckých dějin, bezpochyby proto, že jsem neposlal také takového obrněného Zaslána. Chce-li koll. Šťastný mluviti o šetrnosti, zde jsem mu ukázal, co je tato ctnost. Vytkl mně devět věcí, jež se mu nezdaly zdařilé. Výky 7., 8. a 9. snažil se odůvodnit, a proto jsem na ně reagoval, a to v referátě, o něž jde, a myslím, že jsem dos tí jasně vyložil, na čí straně je pravda. Při ostatních výtkách nelze o věcném zdůvodnění mluviti a přece jsem mlčel, přes to, že čtenářů, kteří mohou samostatný soud o věci si učiniti, u nás není mnoho. I zde na ostatní věci Zaslána neodpovídám úmyslně, aby věc byla kratší.

Em. Peroutka.

Stav mythologického badání v posledním desítiletí.

Napsal **O. Jiráni.**

(Pokračování.)

Vedle tohoto směru, jenž značnou část mythů a postav božských odvozuje z Foinikie a jiných semitských krajů asijských, připisuje jiná skupina badatelů v té příčině značný vliv národům, které v historické době nalézáme v Malé Asii, ale kteří dle svědectví četných jmen místních sídlieli před Helleny ve vlastním Řecku i na ostrovech moře aegejského. Jako zvláště význačný doklad tohoto směru uvádím předeším článek *U. von Wilamowitz-Möllendorffa*: Apollon (*Hermes*, XXXVIII, 1903, str. 575 až 586). Poněvadž Apollon jest v Iliadě ochráncem Trojanů a Lykiů, naproti tomu však nepřítelem Achajů, poněvadž dále celé maloasijské pobřeží jest takřka poseto svatyněmi a věštírnami Apollonovými, soudí Wilamowitz, že bůh ten jest původu maloasijského, který od Hellenů byl přejat a hellenisován. Spolu s ním přijali Řekové ovšem i matku jeho Leto a sestru jeho Artemidu. Leto prý pochází najisto z Lykie, kde se těšila značnému kultu, kdežto v Helladě objevuje se skoro jen jako průvodkyně syna svého. Také Artemis jest asijského původu, ale nejen jméno, nýbrž i celá bytost její jest úplně vyrovnaná s duchem hellenským. Naproti tomu Apollonovi zůstalo jméno neřecké (odtud marné pokusy je vyložit) a jeho přizpůsobení ke kultům různých kmeneů řeckých zůstalo dosť vnější a povrchní; toliko v jednom případě, v Delfech, způsobil vnitřní přeměnu řeckého náboženství. O národu, z něhož Apollon vyšel, vyslovuje se Wilamowitz pouze hypotheticky; nejspíše však jest vlastí jeho Lykie. K té ukazuje mezi jiným jméno matky Leto, rovněž i epitheta *λυγηγενῆς*, *λύνειος*, *λύκιος*; při těch jest si ovšem Wilamowitz vědom jiných známých výkladů, ale bez udání bližších důvodů rozhoduje se sebevědomě pro etymologii, svědčící jeho výkladu.

Hypothesa Wilamowitzova, jakkoliv na pohled dosti přesvědčivá, neobstojí při bližším zkoumání a právem obrací se proti ní O. Gruppe ve svém posledním přehledu, str. 402 n. Nesprávný jest již hlavní důvod, z něhož Wilamowitz vychází; neboť jen po vyloučení dosti četných míst možno tvrditi, že básně homerské neznají boha tohoto ve vlastním Řecku a prostředek takový jest vždy podezřelý.

Ale nedlouho po článku Wilamowitzově objevila se kniha A. Ficka: *Vorgriechische Ortsnamen als Quelle für die Vor geschichte Griechenlands*, v Gottingách 1905, v níž dosti značná část mythů a náboženských postav řeckých připisuje se národům, kteří v předhistorické době usídleni byli v Řecku a na ostrovech moře aegejského, ale později omezeni byli na pevninu maloasijskou. Zvláště Lelegové a Pelasgové měli značný vliv na vznik četných postav mytu řeckého. Lelegum naleží prý nepochyběně *Endymion*, původně bůh sluneční, jenž ctěn byl v Karii na Latmu, ale objevuje se též v Eliď; obě země byly totiž osídleny kdysi Lelegy (str. 112). Také nejstarší obyvatelé Lakonie a Messenie byli Lelegové. Jim naleží tu *Hyakinthos*, původně bůh národa toho, a rovněž i *Dioskurové* (str. 113), jakož vůbec uctívání božských blíženců jest charakteristické pro kult leležský (str. 140). I patří sem blíženci v Eliď uctívání *Eὐρυτος* a *Κιέαρος* (zvaní *Ἄρτογιων Μολίονε*), dále thebský Amfion a Zethos a j. (str. 141). Ovšem i Fick přiznává, že domněnce jeho odporuje to, že kult takovýchto božských blíženců nelze dokázati na ostrovech a pobřeží maloasijském, kde Lelegové najisto sídlieli, i jest ochoten uznati ve shodě s obvyklou theorií Dioskury za příbuzné védským Aśvinům (str. 141). Leležským zdá se Fickovi i kult Apollona zv. *Σμινθεύς* (str. 116) a podobně jako představu o božských blížencích připisuje Lelegum i názor, že slunce jest okřídlený bůh nebo pták, který s výše nebes klesá do moře, aby znova k životu procitl. Názor tento jeví se v četných zvycích, mythech a pověstech, jako v každoročním svrhování člověka, později obyčejně zločince, se skály Leukadské, neb v pověsti o zlatém vlasu krále Tafiu Pterela, na němž závisel život jeho a jejž z lásky k Amfitryonu vytrhla svému otci Komaitho. Stejněho rázu a původu jest i pověst o purpurově kadeři krále megarského Nisa a také v pověsti o Ikarovi odráží se táz představa (str. 137 n.).

Náboženství Pelasgů vyznačovalo se dle Ficka (str. 145 n.) hrubě smyslným uctíváním plodistvé sily přírodní. Jejich vlivem vnikly v náboženství řecké různé kulty fallické. Příliš daleko ovšem zachází, jestliže spatřuje v kameni, v jehož podobě uctíván byl v Thespíích Eros, původní fetiš fallický (str. 146). Tyto a podobné idoly příbuzny jsou spíše památkám anikonického kultu minojské doby kretské (sr. Peroutkovy Dějiny řecké I, str. 166 n.).

Jest jistlo, že hojně shody místních jmen v Řecku a Malé Asii svědčí o starším obyvatelstvu předřeckém v oblasti kultury aegejské, původu nejspíše neindoevropského. Ale právě tak jako domněnky Fickovy o rozsazení kmenů těch na půdě pozdějšího Řecka a rozlišování jich podle jmen místních jsou leckdy značně nejisté, tak nelze, myslím, také dosud vymezití určitěji účast kmenů těch na vývoji řeckého mytu a náboženství. Zdaž možno na př. z toho, že na místech, kde snad kdysi sídleli Lelegové, vyskytuje se kult božských bliženců, vyvazovat, že kult ten jest také skutečně od nich přejat? Nemohla to být představa čistě řecká, nebo snad dokonce všem Indoeuropanům společná, jak sám Fick připouští?

Také vlivy babylonské byly v této době nalézány v řecké mythologii. Ukazuje na ně v řadě článků zvláště C. Fries (srov. přehled Gruppův, str. 67). Přihledněme tu pouze k některým parallelám mezi mythy řeckými a babylonskými, jež uvádí v článku »Griechisch-orientalische Untersuchungen. I. Homerische Beiträge« (Klio. Beiträge zur alten Geschichte, sv. IV, r. 1904, str. 227—251). Poseidon, jenž se svým vozem po vlnách ujízdí a trojzúbecem moře krotí, staví města a vysílá mořské obludy, které rekove přemáhají, jest prý podoben babylonskému Mardukovi, v jehož mytice o boji s Tiāmatem a j. lze všecky uvedené rysy shledati. Střední člen mezi oběma božstvy jest prý trojzubem a kladivem ozbrojený vodní bůh z Malé Asie, jménem Tešub. Podobná představa o bohu, jenž moře ovládá a je tiší, vystupuje také u Izraelitů (str. 227 n.). Také Artemis, jež způsobí smrt Aktaiionovu, jest podobna Ištaře, která také dala rozsápati pastýře od svých psů (str. 228). Čtyři proudy v ráji, čtyři řeky v Hadu a stejný počet jich na ostrově nymfy Kalypso pocházejí ze společného babylonského pramene (str. 230). Známou představu, že duše lidská jeví se v podobě ptáka, jež vyskýtá se u Řeků a Egypťanů, lze dokázati již v babylonském eposu o sestoupení Ištary do podsvětí (str. 230 n.). Jak na tyto a podobné parallely, jichž hojně nalézá Fries zvláště mezi jednotlivými motivy básní homerských a eposů babylonských, jest hleděti, není ze článku jeho jasno. Přestává zpravidla na uvedení parallel a varuje před ukvapenými závěry, dokud není celý materiál zpracován (str. 228), ale zdá se, že jest spíše ochoten uznati, že shody ty vysvětliti jest vlivem orientálních představ na ducha řeckého než mimovolnou a ve stejném uzpůsobení myslí lidské kotvíci shodou představ. Pokud však přihlížíme v souhlasu s thematem naším pouze ke shodám mythologického rázu, nesvědčí ani jediný doklad pro přímé přenesení mythů těch.

Konečně třeba připomenouti, že i v době, o níž jednáme, byly shledávány přímé vztahy mezi náboženstvím řeckým a egypťským. Hlavním zástupcem směru tohoto jest P. Foucart,

jenž v několika pojednáních¹ svých snaží se dokázati, že Demeter eleusinská a sdružený s ní Dionysos jsou původem svým egyptská dvojice božská Isis a Osiris. Ukazuje především na archaeologické nálezy kretské, mykenské, rhodské a eleusinské, jako jsou zvláště skarabeje krále Amenhotepa III. a jeho ženy Thii z XVIII. dynastie (asi r. 1450 př. Kr.), nalezené v Ialysu, Faistu a Mykenách a dále soška Isidina z nejstarší části nekropole eleusinské; nálezy ty svědčí, že kraje uvedené byly v polovici II. tisíciletí v úzkém styku s Egyptem. Do téže doby klade však tradice řecká, jak zachována jest nám u Apollodora III, 14, 7, přichoď Demetřin a Dionysův do Attiky; i soudí Foucart, že v tradici té tají se správné historické jádro a že v době té byl skutečně kult obou bohů přenesen do Attiky buď přímo kolonisty egyptskými nebo prostředím kretským. Dionysos eleusinský nemá nic společného s Dionysem thebským, který původem svým jest thrácký bůh vegetace, jehož podstatu nejlépe vystihuje attribut *μαυρόερος*. V Eleusině jeví se Dionysos jako bůh vlídný, lidem nakloněný, jenž s družkou svou Demetrou chrání rolnictví a civilizaci, vedle toho však též jako bůh mrtvých. Tato dvojí povaha boha toho jest zcela obdobná podstatě egyptského Osirida a proto, právem ztotožňovali Řekové obě božstva a odvozovali řeckého Dionysa z Egypta (Herodotos II, 42, 123 a 144, Diidoros I, 11 a 13 a j.).

Tento egyptský Dionysos jeví se však nejen v Eleusině, nýbrž i v některých slavnostech attických, především ve venkovských Dionysiích a Anthesteriích. Při prvé slavnosti projevují se vlivy egyptské při obřadu falloforie, jež přenesena byla do Attiky ze slavností Osiridových, o nichž zmiňuje se Herodotos II, 48 a j. Při Anthesteriích zase nejpatrnější jest vztah legendy řecké k egyptské v obřadu mystického sňatku Dionysova s manželkou archonta krále při slavnosti *Xóēs* za účastenství žen zvaných *γεραγαῖ*, jichž bylo čtrnáct. Počet ten, jenž shodoval se s počtem oltářů, na kterých ženy ty obětovaly, odkazuje dle Foucarta k egyptské legendě, dle níž byl Osiris rozsápn od Tyfona ve 14 kusů, které Isis opět spojila a oživila. Takový byl též obsah tajemných obřadů při slavnosti athenské; úkol Isidin připadl tu manželce archonta krále, jež představovala inkarnaci bohyně té. I při slavnosti *Xύρqoi* jest patrný vztah ke kultu egyptskému. Dionysos a Hermes zvaný *Xθόνιος*, jimž připadl tu hlavní úkol, jest egyptský Osiris a Anubis a plody všechno druhu, jež uvařené byly Hermovi v hrncích (*χύρqai*) přinášeny a z nichž nikdo nicého neokusil, byly určeny mrtvým příbuzným, kterým se jich

¹ Recherches sur l'origine et la nature des mystères d'Éleusis; Les grands mystères d'Éleusis; Le culte de Dionysos en Attique (Mémoires de l'Académie des inscriptions et belles-lettres, r. 1895, 1900 a 1904).

mělo dostati zeela po způsobu kultu egyptského prostřednictvím onoho boha, aby mohli žít novým svým životem v podsvětí.

Jakkoli důmyslné jsou tyto kombinace Foucartovy, nelze, myslím, uznati je za správné, aspoň ne v celku jejich. Možno, že však tu působily tu do jisté míry vlivy egyptské; nápadná jest aspoň shoda ve dvojité povaze obou božstev, také číslo 14, jež jeví se v obřadech při slavnosti *Xóeç*, nemá analogie v kultu řeckém, ale to vše musilo by se bliže odůvodnit, než jak učinil Foucart; zvláště bylo by nutno hleděti více k přímým pramenům egyptským a nespolehati na literární zprávy řecké. V tomto přečtenování tradice řecké jest vůbec hlavní vada vývodů Foucartových; neboť co lze na př. vysuzovati ze zprávy Apollodorovy o stáří kultu eleusinského? Při tom však, jak správně vytýká Gruppe ve svém přehledu, na str. 74, nedbal Foucart svědectví nejstaršího pramene našeho, homerského hymnu na Demetru,jenž neví o spojení Dionysa s kultem Demetřínym. I není divu, že hypothesisa Foucartova setkala se s téměř všeobecným odporem (srov. Gruppův přehled, ná str. 76).

Tím jsme probrali a dle možnosti i posoudili význačné představitele tohoto směru mythologického. Shledali jsme v celku týž obraz, jaký poskytoval poslední přehled Králův. Jest nesporno, že v leckterém z mythů fu probraných i v jiných, o nichž neměl jsem příležitosti se zmínit, skrývá se jádro neřecké, z orientu přejaté, bohužel však nenašel se až dosud mytholog, jenž by s náležitou kritikou a přesvědčující methodou nás poučil, do jakého stupně jsou oprávněny *ony theorie* a v kterých mytēch jest vliv orientálních představ nepochybný. Až příliš snadno dávají se tu badatelé svěsti na cesty nekritické a v jednostrannosti své jen poškozují myšlenku v jádře správnou; neboť seslabují tak důvěru k vývodům svým i tam, kde by nás jinak plně přesvědčovali.

II. Srovnávací mythologie směru Kuhnova a Müllerova.

Dle kritiky, kterou o tomto směru srovnávací mythologie, zastoupeném v poslední době hlavně Maxem Müllerem, podal J. Král (Listy fil. XXVII, 1900, str. 97 n.), mohlo by se zdát na první pohled zbytečným, věnuji-li mu i v tomto přehledu zvláště odstavec. Nemůže být ovšem pochyby, že směr tento, jenž uvítán byl s takovými nadějemi, jest dnes, nehledíme-li k některým opozděným ohlasům, úplně překonán. Nejlepším dokladem toho jest, že ani nejjistější shoda mytickyjch jmen, kterou škola tato uznávala (*Djauš pitā — Ζεὺς πατήρ — Juppiter*), nedochází nyní víry, ba že již na počátku období, jež tu probíráme, dovozuje

O. Gruppe (Archiv für Religionswissenschaft, II, 1899, str. 277) možnost, že představa otce nebes a synů jeho (řečtí Dioskurové, indští Ašvinové) vznikla v zemích při Eufratu a Tigridu a odtud teprve se dostala k národům indoevropským. Třebas názor tento nelze dosud dokázati (a jak myslím, jest vůbec málo pravdě podobný), ukazuje, jak málo lze se spolehnouti i na tento nejistější doklad srovnávač mythologie tohoto směru.

Nicméně není směr Müllerův mrtev naprosto, nýbrž žije v jiné, jaksi zjednodušené formě. Jak v předešlých přehledech bylo uvedeno (srov. Listy fil. XV, 1888 str. 342 n. a XXVII, 1900, str. 106), vykládal Max Müller značnou část mythů tak, že uváděl je v souvislosti se sluncem a zoří, takže právem bylo lzé mluvit o solární teorii Müllerové. A tato teorie, jež v značném počtu božstev různých národů indoevropských spatřuje personifikaci zjevů nebeských, zvláště slunce a měsíce, došla v době, o níž jednáme, velké obliby a vytvárala dosti hojnou literaturu mythologickou, jejíž význačným zjevům chci tu věnovati pozornost.

Na těsnou souvislost tohoto směru výkladu s theoriemi Müllerovými ukazuje zvláště jasně článek hlavního zástupce jeho Arnošta Siecka nadepsaný »Max Müllers mythologisches Testament« (Archiv f. Rel. V, 1902, str. 105—131). Podává tu rozbor a kritiku hlavních názorů Müllerových, jak uložil je v posledním díle svém »Contributions to the science of mythology«. Jádro Müllerova názoru spatřuje Siecke (str. 107 n.) v myšlence, že základem mythologie národů arijských bylo uctívání sil přírodních, zvláště slunce a myšlenka ta zakládá se prý na nezvratných faktech. Se všemi názory Müllerovými ovšem Siecke nesouhlasí. Zvláště mu vytýká, že přecenil význam jitřenky při výkladu mythů a tím často došel pojetí, blížícího se allegorii, kterou prý nutno od mytu přesně lišiti. Jiná výtká jest, že Müller přecenil důležitost etymologie pro výklad mytu (str. 113). Věda tato nemůže být dle Siecka východiskem zkoumání, nýbrž pouhou jeho podporou. Blížší a bezpečnější cesta jest pokoušeti se nejprve o výklad věcného obsahu mytu, nikoliv počinati etymologickou analysou jmen bohů a heroù; ta po případě potvrzuje dodatečně získaný výklad, ale nutná není. Na ukázku své methody rozbírá pak Siecke dva doklady Müllerovy, jednak mythus o indských Ašvinech a jejich příbuzenstvu a dále mythus o Demetře, v níž spatřoval Müller bohyni země, kdežto Siecke pokládá ji za personifikaci měsíce, stejně jako indskou Saraujñi, které ve shodě s Müllerem pokládá za bytosti totožné. Na důkaz tohoto výkladu uvádí zvláště některá epitheta Demetřina jako δρεπανηφόρος; tak zvána byla pro srpovitou podobu měsíce(!). Také jiná epitheta ukazují prý jasně na tento význam: Ἐπωπίς = »die Weitschauende«, εὐστέφανος, λαμπαδέσσα, ξανθή, φοινικόπεζα, χονσάριος a j. (str. 128 n.).

Tento solární, nebo lépe ještě řečeno lunární theorii vyležil Siecke v době, o níž referujeme, velké množství mytů různých národů indoevropských, zvláště řeckých a germánských. Učinil tak v několika spisech a pojednáních, z nichž zvláště zasluhují zmínky tyto dva: »Mythologische Briefe. I. Grundsätze der Sagenforschung. II. Uhlands Behandlung der Thorsagen« (v Berlině 1901) a »Drachenkümpfe. Untersuchungen zur indo-germanischen Sagenkunde« (v Lipsku 1907).

Postup, jímž Siecke dopisívá k většině svých výkladů, jest zcela jednoduchý. Zvolí si určitý mythus nebo jednotlivý rys jeho, vyloží jej jako solární nebo lunární a na výklad ten pak aplikuje všechny ostatní mythy, které jeví jistou, třebas dosti skrovou příbuznost s mythem základním. Tak ve spise na prvém místě uvedeném pokládá na př. Nisa, jenž dle známé báje pronásleduje deeru svou Skyllu, za boha slunce, Skyllu za bohyni měsíce a stejně vykládá ovšem i obdobný mythus o Pterelaovi a Komaitho (str. 40 a 44). Vůbec všude tam, kde mythus přikládá muži nebo ženě dlouhé a krásné zářící, zlaté a pod. vlasy, spatřovati jest neklamně božstva sluneční nebo měsíční. K nim patří tedy nejen Helios a Selene, než i Demeter, Athena, Afrodite, Artemis, Myrrha, Medusa (str. 103). Poněvadž Priamos, jenž měl 50 dítka, jest původně bůh měsíce, vyplývá stejný výklad pro všechny reky řecké, stejným počtem dítka požehnané, jako byli Endymion, Aigyptos, Danaos a Thestios (str. 66).

Ježto dle Siecka představovali si Indoevropáni bohyni měsíce předouci, jest bohyní takovou i Arachne, KloTho a Penelope (str. 143 a 163); poněvadž pak Selene jezdí časem na beranu, jest vyložiti jako měsíc i berana, na němž se vezl Frixos a pod nímž se skryl Odyssens, nebo zlatého berana, na němž závisela královská moc v rodě Tantalově a Pelopově (str. 171).

Tato oblíbená představa vnučuje se Sieckovi i v mytech, kde bychom ji sotva hledali. Zvláště zajímavý jest v té přičině rozbor pověsti o Pelopovi (str. 160 n.). Dione jest bohyně měsíce, Tantalos jest druhý Zeus. Pelops a Niobe není opět než slunce a měsíc. Mythický výraz představy, že slunce stíhá měsíc, uložen jest v pověsti o Oinomaovi a jeho závodu s Pelopem. Oinomaos jest bůh sluneční a třináct závodníků, jež přemohl, jež třináct měsíců ročních, překonaných sluncem. V tomto mytu jest ovšem Pelops měsícem, kdežto v poměru k Hippodamii jest bůh sluneční. Siecke vykládá nesrovnalost tuto vývojem mytu, při čemž prý u Pelopa působil i cizí původ pověsti; nebot Pelops jest prý vlastně národní hrdina nebo bůh lydský. Jinak však jest Pelops původně bůh lunární, což vyplývá prý z pověsti, že Tantalos jej zabil, rozsekal, až pak jej bohové opět složili; to vše prý jsou symbolické výrazy pro ubývání a přibývání měsíce. K témuž výkladu vede i etymologie; nebot Pelops jest tolik co »Vollauge«, »Vollantlitz« (kořen *πλᾶ-*, jenž jest v *πίμπλημι*).

V druhém z uvedených spisů (»Drachenkämpfe«) dokazuje Siecke, že boje bohů nebo hrdin se saní nebo hadem, o nichž vypravují mythy různých národů indoevropských (háje o Indrovi, Apollonovi, Bellerosontovi, Herakleovi, Kadmovi, Thorovi, Siegfriedovi), zakládají se v pozorování jistých zjevů nebeských i jest je vesměs vyložiti jako mythické výrazy pro stále se opětující a všude pozorovatelný boj světlodárného boha s daemonem, jenž zatemňuje měsíc a jenž s ním byl úzce spojen. Nejužší forma měsice, jež bývá obyčejně představována a nazývána dle srpu, člunu, rohu, číše a pod., vzbuzovala však také představu hada a tím byl dán podnět ke vzniku pojních oněch mythů.

Ponechávaje prozatím stranou posouzení názorů Sieckových, zmíním se ještě o některých zástupcích této solární teorie. Náleží sem na př. A. Döhring svým článkem »Kastors und Balders Tod« (Arch. f. Rel. V, 1902, str. 38—63 a 97—104). Dle něho měli Indoевropáne jisté společné pověsti neb mythické představy a jejich stopy z doby před rozchodem jejich lze ještě tu a tam objeviti. K tému starým, proetnickým pověstem náleží také mythus o smrti Kastorově při svatbě synů Afareových, Idy a Lynkeia s deerami Leukippovými, Foibou a Hilairou, jemuž analogická jest germánská pověst o smrti Baldera, syna Othinova (str. 39). Také islandské pověsti o Baldrovi a Hödrovi jeví některé shody s řeckým mythem (str. 49). Ježto dle méněně spisovatelova vyloučena jest možnost, že by mythus byl přenesen od jednoho národa k druhému, nelze shody jich vysvětliti jinak, než uznáme-li staré indoevropské jádro této pověsti, které pak různí kmene v jednotlivostech různě vytvářili (str. 52). I jsme oprávněni pokusiti se o společný výklad všech těchto pověstí, což také Döhring činí, vycházejí při tom od etymologie jmen, ač ovšem ani jemu, podobně jako Sieckovi, není prostředek tento rozhodující. Polydeukes jest mu »der sorgliche«, Foibe »die schimmernde« a jest to vlastně příjmení Artemidy, právě tak jako Hilaira, jejíž jméno odvozuje z ἄρη a οὐλας (str. 52), jest příjmení Selenino. Lynkeus upomíná na rysa (λύγξ), ale možná jest prý též etymologie od kmene λύγη, který jest v subst. λύγη = temnota a adj. λυγαῖος. Ve jménu Κάστωρ spátruje Döhring týž kmen jako v lat. *castus*, takže značí »čistého« boha. »Ιδᾶς náleží k Ιδη, což dle starých lexikografů znamená τὸν ἄνθρωπον ὅρος«, takže Idas jest »mocný pán hory« nebo »mocný horský a lesní duch«. S tím souvisí jeho původ od Afarea, kteréž jméno rozkládá Döhring dle Herodiana v ἀρ- a αρεύς. V prvé části shledává kmen Φαρ-, jenž jest v něm. »weben« a »wabern«, v řec. ἴφιχασμαι, v druhé pak homerské appellativum ἀρή = po-hroma (Σ 102). I jest tedy Afareus »duch neblahého tkání v přírodě«, čímž označen bůh temnoty, který závojem noci zastírá zemi. Naproti tomu znamená bratr jeho Tyndareos světlého boha, jenž onu pohromu (ἀρή) rozptyluje (str. 53 n.).

Již z těchto etymologií vidíme, jak vypadne asi Döhringův výklad celého mytu. Hilaira a Foibe jsou bohyně měsíce; o ně se uchází mocný bůh hory (Idas), který odvozuje původ svůj z neblahého temna v přírodě (Afareus); soupeři jeho jsou bohové světla Dioskurové a dle jiné verše sám Apollon, jehož jméno dle Döhringa (str. 56) značí »den am Himmelsgewölbe ($\pi\delta\lambdaος$) sich drehenden ($\piεριπέλλων$ oder $\piεριπλόμενος$)«. Smrt Kastorova, již způsobil »der mond beglückte Berggeist« Idas, znamená každodenně se opětující západ slunce za hory na obzoru, nad kterými pak rozlije měsíc své mírné světlo. Lynkeus, jenž dle báje přináší pomoc svému bratru Idovi, jest večernice, objevující se při západu slunce (str. 60). Světlo večernice odhalí též úkryt Kastorův v dubu, kam skryl se dle líčení Pindarova (Nem. X, 115); dub ten jest symbolem mraku, který představuje si mytické myšlení často jako široký, rozložitý strom (str. 60). Z tohoto výkladu poznáváme, že Döhring není po způsobu Sieckově výlučným přivržencem Müllerovy solární theorie, nýbrž kloní se též k nubilárním výkladům, jichž s oblibou užíval Vojt. Kuhn (Listy fil. XV, 1888, str. 334 n.). Směrem tím běže se Döhring i ve výkladu jiné verše tohoto mytu, dle něhož zavinilo smrt Kastorova nikoliv, že unesl Leukippovny, nýbrž že uloupil krávy; snadno uhodneme, že prý jsou tu miněny krávy oblačné, známé z výkladů Kuhnových. Idas a Lynkeus, reprezentanti temnoty, zápasí tu s bratry světelnými Kastorem a Polydeukem o tyto oblačné krávy v témž smyslu jako zápasili jinde o měsíc (str. 102).

Způsobem Kuhnovým vykládá některé mythy v pojednání mně nepřístupném *R. Schröder* (Die Argonautensage und Verwandtes. Beilage zum Jahresbericht des Kgl. Berger-Realgymnasiums zu Posen, 1899; svr. poslední přehled Gruppů, str. 19). Rouno ovci Kyklopových sluje *Ιοδνερφές* (ι 426); to vztahuje se dle Schrödera (str. 5) k fialkově modré barvě oblak. Zahalující mrak spatřovati též v známé přílbě, jež činí neviditelným a již mají Hermes, Hades a Perseus. Plující mraky jsou i *πλωταὶ νῆσοι* Aiolovy; neboť ježto prý Indoevropané před svým rozdelením nejspíše neznali moře, jest všude tam, kde se o něm v mytu mluví, rozuměti moře vzdušné (str. 6 n.), při čemž ovšem, jak dobře podotýká Gruppe, zůstává hádankou, jak mohli Indoevropané srovnávat vzduch s mořem, když moře neznali.

Vidíme tedy, že ani Kuhnův způsob výkladu mytů není opuštěn, ale že v poměru k solární theorií Maxe Müllera ustupuje v pozadí. Tato theorie docházela i do nedávné doby hojně přznivců, kteří jí vykládali mythy, v nichž bychom sotva hledali solární význam. Chápeme ještě výklad, který podává *H. Schmidt* ve spise »Iona. Eine Untersuchung zur vergl. Religionsgeschichte«¹

¹ Spis H. Schmidta jest mi znám jen z referátu C. Friesa: Woch. f. klass. Phil. 1907, str. 766 n.

(v Gottingách 1907), že v biblickém Jonášovi tají se bůh sluňční, jenž jest temnotami pohlcen, ale z nich opět vítězně se vynoří; najislo však překvapí každého čtenáře Herodotova výklad *S. Eitrem: Kleobis und Biton* (Videnskabs Selskabs Forhandlinger for 1905, Christiania 1905), jenž ve známé legendě o Kleobidovi a Bitonovi shledává mythus solární.¹ Vycházeje z reliéfu na benátském sarkofagu z doby cisařské (Archäol.-epigr. Mitt. aus Österreich VII, 1883), který představuje ženu na voze, taženém dvěma býky a jinochou, soudí Eitrem, že tu máme zachován střední vývojový stupeň této legendy. Oba bratři náležejí do řady božských bliženců a dle obvyklého u těchto božstev způsobu představování byli původně ov podobě koní, ale poněvadž spolu s matkou uvedeni byli v souvislosti s kultem Heřínym, změněni byli v býky. Další stupeň vývoje, jež předvádí nám zmíněný relief, jest, že vezou matku svou vedle býků, až konečně u Herodota nastoupili úplně na místo jejich. Zbytek prastarého názoru zračí se prý ve jméně matky jejich Kydippe (*ἴππος*), při čemž ovšem jest nesnáz, že jméno to vyskýtá se teprve u Plutarcha, kdežto v nejstarší formě legendy, u Herodota, jest matka bezjmenná. Poněvadž ve střední scéně reliéfu zobrazena jest žena nesoucí pochodeň, soudí Eitrem, že matka obou jinochů jest božstvo světelné, a to Selene, jež se svými syny denně projíždí po nebi. Synové jsou jitřenka a večernice a jejich časná smrt značí časný západ jitřenky, po němž následuje záhy západ měsíce. I matka totiž, jak pozdější verše legendy vypravuje, zemřela hned po smrti svých synů. Nehledě k tomu, že nejsme oprávněni z tak pozdního reliéfu, jehož výklad působí různé obtíže, vyzovovati závěry tak dalekosáhlé, jako činí Eitrem, příčí se celý jeho výklad tohoto »mythu« základní představě o zjevu, jež prý zobrazuje; neboť jak může Selene projížděti po nebi provázena jsouc současně jitřenkou i večernicí? A proč umírají oba bratři současně, kdežto hvězdy, jež představují, nezapadají stejně?

Ale i tento výklad, třebas nesprávný, jest pravdě podobnější než vývody *E. Böcklена* v článku »Die Sintflutsage. Versuch einer neuen Erklärung« (Archiv f. Rel. VI, 1903, str. 1—61 a 97—150), v němž s vynaložením značné učenosti se dokazuje, že v pověstech o potopě, jak nám je zachovala zvláště semitská, starozákonní a řecká mythologie a jež obyčejně vykládají se jako temná historická vzpomínka na katastrofu, která kdysi lidstvo stihla, skryt jest mythus lunární a že jen tak lze vyložiti správně jednotlivé rysy pověsti těch. Mythus o potopě vznikl prý z těchto prastarých a četným národům společných představ: 1. Za viditelnou klenbou nebeskou nalezá se nebeský oceán (»das Urmeer«);

¹ Pojednání Eitremovo znám z referátu A. Dietricha: Arch f. Rel. VIII, 1905, str. 490, H. Steudinga: Woch. f. klass. Phil. 1907 str. 232 a L. Deubnera: Berl. phil. Woch. 1905, str. 1402 n.

2. měsíc jest zlatý člun, který přejíždí přes tento oceán; 3. měsíc jest právě jako slunce pramenem všeho života a vzrůstu, ba v něm jest sime všeživoucího (str. 4). Potopa vznikla průtrží vod onoho nebeského oceánu, nemůže však měsíci na nebi projíždějícímu uškoditi, nýbrž jej pouze zatemniti. Měsíc vyjde neporušen z katastrofy a s ním i živoucí bytosti, které v něm našly útočiště (str. 5).

Než přihlédneme, jak provádí Böklen tuto svou bizarní hypothesu v jednotlivostech! Noë jest heros měsíční, a to proto, že v aethiopské knize o Henochovi kap. 106, 2, tedy prameni velmi pozdním, lici se bílá a červená barva jeho těla, bělost jeho vlasů a oči jeho přirovnávají se paprskům slunečním, což vše, jak zvláště Siecke prý dokázal, hodí se na takového heroa (str. 6 n.). Rovněž i archa jest měsíc (str. 12 n.); neboť u mnohých národů setkáváme se s představou, že měsíc a slunce jsou vlastně člun, který projíždí po nebeském oceánu. Jestliže archa měla míti (Gen. 6, 15) 300 sáhů délky a 30 sáhů výšky, souvisí to prý nepochybně s třicetidenním měsícem (str. 18). Tři patra archy jsou tři fáze přibývajícího měsíce (str. 19), plnění její jest plnění měsice (str. 26). Zvířata do archy vzatá jsou fáze měsíce; neboť jako si představovali starí národní slunce jako nebeského orla, býka a pod., tak opět měsíc jako krávu, jelena, psa, lva a pod. (str. 28). Dle Genese 7, 6 byl Noë při počátku potopy stár 600 let a dle Gen. 5, 32 byl stár 500 let, když zplodil své syny. To upomíná spisovatele na ptáka Foinixe, jehož stáří udává se též na 500 nebo 600 let. Foinix jest však nepochybně měsíc a tak potvrzuje se prý hypothesa, že i Noë jest heros měsíční (str. 49 n.). Zvířata, jež Noë z archy na výzvědy vypouštěl, jsou opět fáze měsíční (str. 109). Dle pověsti řecké zřídil Deukalion po potopě Diovi, příjmením *Ἀφέσιος*, oltář u Nemeie. Příjmení Diovo vykládá Stef. Byz., p. 104, 13 odtud, že na ono místo u Nemeie byl spuštěn (*ἀφείθη*) z měsíce lev nemejský; tohoto lva spisovatel ve shodě se Sieckem identifikuje s měsícem (str. 115). Kameny, které dle pověsti řecké házejí za sebe Deukalion a Pyrrha, nejsou nic jiného než slunce a měsíc, které byly po-kládány za nebeské kameny (str. 121). Ovšem má tu pak měsíc dvojí úkol: jest zároveň osoba, jež kameny vrhá, i kámen, který vrhá, ale to se prý přihází často a nevadí (str. 122). Oblouk na nebesích, jenž po potopě se zjevil, není dle Böklena duha, neboť zjev tento ohlašoval dle antického názoru spíše špatné, deštivé počasí (srov. Ovid. Met. I, 271), nýbrž srpek měsíční (str. 125 n.) a Iris není původně bohyně duhy, nýbrž měsíce (str. 129).

Shody, jež se vyskytují mezi jednotlivými versemi této pověsti u různých národů nejen indoevropských a semitských, nýbrž i u t. zv. přírodních národů, vedou spisovatele k závěru, že máme tu zbytki jakéhosi všeobecného pranáboženství, jež si přerůzní

národotvóré ze společné pradoby tu věrněji, tam nejasněji zachovali. V náboženství tom náležel hlavní úkol měsíci a slunci, což prý správně stanovil, ovšem jen pro Indoevropány, Siecke.

Myslím, že ukázky tu podané stačí k charakteristice tohoto směru. Siecke a jeho následovníci vycházejí z myšlenky, že nerozdělení ještě Indoevropánů cítili v rozsáhlém stupni měsíc a slunce. Představy o těchto mozech přírodních, pro primitivního člověka tak významných, se u jednotlivých národů indoevropských shodují a docházejí výrazu v četných mytotech jejich. Pro výklad mytů těch jest rozhodující shoda mytického podání: etymologie jmen má, aspoň u Siecka, podřízenou roli, naprostě pak nehledí se ke shodě jmen v jednom a též mytu u různých národů. Tímto zmírněním požadavků při výkladu mytu liší se směr tento nejvíce od teorií Müllerových a Kuhnových, arci ne ke svému prospěchu; neboť důsledným provedením těchto zásad mění se takřka hravě skoro všechny postavy mythologie řecké a indoevropské vůbec v božstva solární a ještě spíše lunární a odpůrcům teorie této usnadňuje se značně důkaz o jednostrannosti, ba absurdnosti mnohých výkladů. Vady teorie této jsou však hlubší a správně poukázal na ně již J. Král (Listy fil. XXVII, 1900, str. 179 n.). Jisto jest, že Indoevropáni měli určité názory o vlivu slunce, měsíce a jiných zjevů přírodních na člověka, jisto jest také, že za doby, kdy již byli rozděleni, cítili bohy sluneční a měsíční, ale naprostě nelze dokázati, že bohové ti vznikli již v době pravěku indoevropského; neboť vedle shod jsou v jednotlivých vlastnostech a celém rázu božstev těch pronikavé neshody, které ukazují, že božstva ta vyvíjela se za doby, kdy jednotlivé kmeny žily již samostatně.

Co konečně pronáší Böklen v uvedeném článku o možnosti jakéhosi pranáboženství, z něhož dochovaly se zbytky u nejrůznějších národů světa, jest ovšem holá fantasia, neslučitelná s moderním stavem anthropologie.

(Pokračování.)

Nynější stav našeho vědění o dialektech s aro-řeckých.

Napsal Oldřich Hujer.

(Dokončení.)

6. Již podle toho, co tu pověděno, je patrné, jak se utvářely jazykové poměry v Řecku. Kmeny achajské a ionské nalézáme ode dávna vedle sebe; jazyk achajských těchto kmenů se zajisté nejlépe uchoval na Lesbu a na severním pobřeží malo-

asijském, kde vůbec Achajové nepřišli do styků s Dory, dále v Arkadii a na Kypru a do jisté míry také v Thessalii. V těchto končinách najdeme tedy podstatné rysy jazyka achajského. Všude jinde podléhá vlivu dorskému, ale nezaniká v něm bez stopy: skoro všude na území dorském lze najít rysy, vlastní nárečí achajským; někde jich je méně, jinde však více, tak že může vznikat pochybnost, máme-li dialekt ten řaditi k dialektům dorským nebo achajským (Boiotie, Pamfylie).

Dialekty ionské a achajské mají některé znaky společné: je to především změna pův. *-τι* v *-σι* i v slabikách koncových, kdežto v dialektach ostatních (dorských) zůstává takové *τι* nezměněno; na př. proti dorskému *δίδωτι* je attické, arkadské, lesbické, kyperské *δίδωσι*, nebo číslovka „dvacet“ zní v dorštině *Σίξαντα*, kdežto jinak *είκοσι* (jde zde o slabiku koncovou). Jiná změna, oběma skupinám společná, je v nom. plur. *οι*, *αι*, který v dialektech dorských zachoval znění starobylé *τοι* (srv. slov. *ti*, lat. *is-ti*), *ται*.¹ Shody tyto vysvětlují se asi právě tím, že obě dialektické tyto skupiny již od počátku se vyvíjely vedle sebe, tak že proud, působící tyto novoty, zasáhl oba dialekty. Liší se od sebe tím, že dialekty ionské za pův. řec. *α* mají *έ*, kdežto dialekty achajské zachovaly pův. *α* beze změny, shodující se tak s dialekty dorskými. Tedy za býv. **μάτερ* má nárečí ionsko-attické *μήτηρ*, achajské a dorské *μάτηρ*. S dialekty dorskými se achajské shodují ještě v některých jiných jednotlivostech: mají *αι* (až na arkad.) tak jako dorština proti ionsko-attickému *ει*, mají *χε(v)* ve shodě s dorským *χα* proti ionsko-attickému *έν*, mají v aoristě *-ξα*, kde ionsko-attické dialekty mají *-σα*, atd. Proto, že dialekty achajské mají některé věci společné s dialekty ionskými a jiné s dialekty dorskými, nazývá Thumb dialekty ty dialekty centrálními (zentralgriechisch). Kretschmer však raději zůstává při názvu »achajské dialekty«, kteremuž dává přednost před pojmenováním »aiolský«, protože tohoto názvu se hojně užívá o nárečí lesbickém a maloasijském (*ἡ Αἰολίς*). Ovšem ani název jím přijatý není úplně prost dvojvýznamnosti: »achajský« může také znamenati obyvatele a dialekt peloponneské Achaie. Ale poněvadž jsme zvyklí slovem Achajové označovati předdorské obyvatele krajů později dorských, žádá toho důslednost, abychom jazyk těchto kmeneů zvali jazykem achajským a dialekty, v nichž se nám zachoval, dialekty achajskými.

7. Jazyk kmenei ionských se vyvíjel celkem nerušeně a proto jeví se nám na první pohled dialekty skupiny ionsko-attické jako celek. Celek ten charakterisován je především uvedenou již změnou pův. řec. *α* v *η*. Kdy asi novota tato na půdě ionské

¹ *οι*, *αι* je také na Kretě jakožto zbytek předdorského nárečí achajského.

vznikla, nelze s bezpečností říci. Někteří se domnívají, že dosti pozdě, teprve v dobách, kdy Ionové již rozšířeni byli po ostrovech a v Malé Asii; ale myslím, že blíže pravdě je Thumb, jenž klade novotu tuto do doby praionské. Ze tato změna jest tak důsledně provedena po celém území ionském a jen po území ionském, zdá se aspoň svědčiti proti mínění, jako by změna ta vznikla — snad vlivem eizím — v ionii maloasijské a odtud se šířila dále na západ až do Attiky. Tomu neodporuje faktum, že na nápisích ostrovů Naxu, Keu, Amorgu se v pravopise činí rozdíl mezi ē — starému, původnímu ē a mezi ē, vzniklým z býv. ā (ono se píše E, toto H, tedy na př. *MHTEP*); to svědčí jen o tom, že toto nově vzniklé ē neznělo tak jako staré původní ē a že tento rozdíl na uvedených ostrovech se zachoval a orthograficky také vyjadřoval. Po celém území ionsko-attickém změna ā v ē byla provedena v témž rozsahu jako ji nalézáme v ionštině; tedy i v attiètině tam, kde v dobách historických nalézáme t. zv. »*a purum*«, bývalo kdysi η, jež časem — ale již v dobách předhistorických — se vrátilo zase v jistých těch případech ke znění ā. Jinak charakteristická je pro skupinu tuto ztráta souhlásky F, jež nastala později sice než změna ā v ē, ale přece již velmi záhy, takže na nápisích ionských vůbec F není zachováno. V nářečích ostatních udrželo se F až do dob historických.

Jest přirozeno, že mluva ionských kménů se rozštěpila v řadu místních, více méně odlišných nářečí. Herodotos I, 142 rozeznává čtvero nářečí v maloasijské Ionii (*τρόπους τέσσερας παραγωγέων*): kárské v Miletu, Myuntě a Prieně, lydské v Efesu, Kolofoně, Lebedu, Teu, Klazomenách, Fokaji, pak nářečí na Chiu a v Erythrei a konečně čtvrté na Samu; o lydském pak poznámenává, že se úplně liší od ostatních (*αὗται δὲ αἱ πόλιες τῇσι πρότερον λεχθείσησι δύμολογέονσι κατὰ γλῶσσαν οὐδέν*). Ale o rozdílech těchto nic nevíme; jazyk nápisů z těchto krajin je celkem jednotný: máme tu asi doklad toho, jak i v nápisích se ujímal jakýsi dialekt officiální na újmu dialeků místních. Podle toho, jak my známe dialekty ionsko-attické, vidíme, že se rozpadají ve dvě skupiny: ionskou a attickou. Liší se od sebe tím, že všeionské ē, vzniklé z býv. ā, na půdě attické přešlo v jistých případech zase do ā (*a purum*), a pak tím, že v attiètině je od dob nejstarších za prařecké σσ v některých případech ττ (ion. *πρήσσω*; att. *πράττω*). Jest zajímavé, že toto ττ je také známkou dialekту boiotského, a není, trvám, pravdě nepodobno, že Boiotie je východištěm této změny, odkudž tato vlna rozšířila se i na území dialektu attického a odtud — vlivem attickým — přenesena i na Euboji do Eretrie a Styry (jak soudí Kretschmer). Jinak charakterisován je dialekt attický proti dialektem ionským kontrakcij souseďních vokálů, jež v ionštině ostatní zůstávají nestaženy.

Na zbývající části území ionského lze pak rozeznávat trojí podřečí: a) podřečí maloasijských krajin spolu s ostrovem Chiem a Samem, v němž velmi záhy zanikl spiritus asper, b) podřečí ostrovů kykladských, c) podřečí ostrova Euboje.

8. Již výše povíděno, že charakteristické známky jazyka, jímž mluvili kmenové a chajští, najdeme na Lesbu, v Arkadii, na Kypru a také v Thessalii; nalezneme-li v dialektech těchto krajin rysy společné, které jsou dialektům jiným cizí, můžeme se domnívat, že to jsou rysy onoho jazyka kmenů áchajských a že uvedené dialekty tvoří dohromady celek. Takové rysy tu skutečně jsou, a jestliže jeden nebo druhý v tom neb onom dialektem není zastoupen, nepadá to na váhu; neboť jde zde o souhrn těchto rysů; v jednotlivostech musíme mít na paměti, že dialekty tyto již vydané jsou značně vlivem cizím.

V nářečích těchto přešlo koncové *-ui* v *-σι* a nom. pl. členu zní *οι*, *αι*, tak jako ve skupině ionsko-attické; *α* však zůstalo beze změny — tím se podstatně liší obě skupiny. Vedle toho pak nalézáme tyto rysy: *ο* za *ᾳ* jiných dialektů (*στροτός* místo *στρατός*), bezpríznaká konjugace sloves na *-άω*, *-έω*, *-ώω* (tedy na př. *φίλημι*, *χάλημι*, *λύπης* atd.), přechod koncového *ο* v *v* (*ἀπύ=ἀπό*, kyp. *ἄλλν=ἄλλο*), také *δν* (po případě *ὑν*) proti obyč. *ἀνά* je omezeno na tato čtyři nářečí (v thessalském částečně); vokalismus ve slovech jako *ηρέτος*, *θέρσος* proti dorskému a ionsko-attickému *ηράτος*, *θέρσος*, podobně vokalismus číslovky *δέκατος* proti *δέκατος*; dále je pro tato nářečí charakteristické *ζε* proti dor. *ζὰ* a ionsko-attickému *ἄν*, předložka *πεδά = μετά*, *ἔς = ἐξ*, vazba *ἐν* s akkusativem a velmi rozšířené apokopování předložek.

Jest přirozeno, že vývojem dalším nářečí tato vytvořila některé rysy samostatné. A tu zase lze stanoviti řadu věcí, jež jsou společny jednak dialekta thessalskému a lesbickému, a jednak dialekta arkadskému a kyperskému. Proto mluvívá se o skupině severoachajské a jihoachajské. První lze charakterisovati těmito rysy:

1. zachováno je prařecké *μη*, *νν*, *ϙϙ*, *λλ*, jež vzniklo assimilací pův. *σμ* nebo *μσ* a pod., kdežto v řečtině ostatní skupina ta zjednodušena (po případě s náhradným dloužením předchozího vokálu): na př. z pův. **esmi* je zde *ἔμαι* (att. *εἰμι*), thess. *ἀποστέλλαντος* proti att. *ἀποστέλλαντος*, thess. *συνμενάντοντα* = att. *συνμενάρτοντα*, lesb. *φθέρω* = att. *φθείρω*, *ἐνέμματο* = att. *ἐνείματο*, *φάεννος* = att. *φάεινος* atd.

2. za *μία* je zde *ἴα*,

3. za pův. hrdelnice labialisované není tu před úzkými samohláskami zubnice (*τ*, *δ*, *θ*) jako v řečtině ostatní, nýbrž retnice *π*, *β*, *φ*; na př. *πέμπτε* = att. *πέντε*; thess. *φήρ* = att. *θήρ*, lesb. *πέσουρες* = *τέσσαρες* atd.;

4. participium perfecti activi má koncovku *participia praesentis -ων* (*πεποιήκων*);

5. místo genitivu jmen vlastních k označení původu užívá se pravidlem adjektiv¹, na př. *Λυνίνος Πολίταιος* (= *Λ. Πολίτον*), *Ἄγειστίνος Λυνίνειος* (*A. Λυνίνον*) atd.;

6. posléze dat. plur. konsonantických kmenů má koncovku *-εσσι* (*πόδεσσι*).

Znaky uvedené pod č. 3.—6. má také boiotština; patrně podkladem dialektu boiotského byl dialekt týž, který máme v dialektech thessalském a lesbickém. S toho stanoviska zde lze tedy boiotštinu, která jinak má také četné rysy dorské, spojovat s thessalštinou a aiolštinou v celek, jak to činí na př. Brugmann, Hirt, Thumb a s nimi ji ovšem řaditi k dialektem achajským.

Skupina jihoachajská (arkadsko-kyperská) vyznačuje se témito společnými rysy: *ἴν* za *ἐν* (srv. i *Ἴμπεδον λῆγς*), nom. sg. substantiv na *-ενς* zni v dialektech těchto na *-ης* (*ἰερῆς*; kyp. *ἴηρές*, *γραφῆς* atd.), 2. a 3. osoba konjunktivu akt. má koncovky *-ης*, *-η* (*νέμε*, kyp. *λέσε*), proti předl. *πρός* ostatních dialektů je zde *πός* (arkad. *πός αὐτός* = *πρός αὐτόν*); obě tato nářečí mají za bývalé hrdelnice labialisované před úzkými samohláskami zvláštní zvuk, který se v Arkadii označuje zvláštním znakem, na Kypru se пиše jako *σ* (*σίς*, *σί* = att. *τίς*, *τί*, pův. **quīs*, **quid*). Také konstrukce předložek *ξ*. *ἀπό* s dativem výskytuje se jen v těchto dvou nářečích. Rysy tyto vyvinuly se zajisté v dialektech peloponneských Achajů dříve než nastalo stěhování Achajů na východ. Po tomto odloučení žijí dialekty tyto samostatně a tak vznikají v jednom i druhém zase novity, jimiž se pak oba dialekty od sebe liší; totéž platí o obou členech skupiny severoachajské.

V některých věcech shoduje se se skupinou (jiho)achajskou, zejména s dialektem kyperským, dialekt pamfylský: tak i zde nepřízvučné *ο* přechází v *υ* jako na Kypru, *ε* přechází v *ι* před širokými samohláskami, předložka *ἐν* zněla *ι* zde pravdě podobně *ἴν*; ale jsou tu také rysy dorské (*ἴαρός* = *ἰερός*, *φίλανη* = dor. *Finan* = att. *εῖνοσι*, *ἥνα* = *ὅτε* a j.); ve věcech jiných jeví se zase shoda s nářečím aiolským (na př. v osudech počátečního *F*).² Je pravdě podobno, že podkladem nářečí tohoto je dialekt týž, jenž je podkladem dialektu kyperského; a tím smyslem lze dialekt pamfylský spojovat s dialekty jihoachajskými a s nimi řaditi jej do skupiny achajské, jak to nalézáme na př. u Hirta i Wagnera, kdežto Thumb staví jej úplně stranou dialeklických

¹ V této věci zachovala tato nářečí starobylou vazbu, která bývala všem Řekům známa a která se zakládá na vazbě prajazykové (srv. slovanská adjektiva possessivní a pod.), jak pěkně vyložil v pozoruhodném článku J. Wackernagel v *Mélanges de linguistique offerts à M. F. de Saussure* (Paris 1908) na str. 137 nn.

² Srv. Meillet, *Glotta* II, 1909, 26 nn.

skupin jakožto dialekt smíšený z dialektů západoreckých (našich dorských) a centrálních (u nás »achajských«). Že na území tohoto dialektu nastalo silné míšení různých nářečí, je nepochybně a neží pravdě nepodobná domněnka, že snad již jméno *Πάμφυλοι* ukazuje na splynucí rozmanitých kmenů.

Více ještě než v Thessalii, Boiotii a Pamfylíi musily ustoupiti dialekty achajské ve všech ostatních krajinách dialektu vítězných Dorů, ale ne bez vzájemného vlivu na ně. Všude téměř, kde se mluví dorsky, nalézáme také více nebo méně rysů achajských. O Boiotii, jež se počítává k území dorskému, byla již řeč. Ve středním Řecku ostatním ubývá těchto známek achajských k západu, v Aitolii a v Akaránii jich vůbec není. Na Peloponnesu sledy achajské nalézáme v samém středu dorismu, v Lakonii, ve jméně boha *Ποροιδάν*; to je znění achajské (arkad. *Ποσοιδάρ*), dorsky sluje *Ποτειδάν*. A ojedinělé zjevy achajské lze konstatovati v Messenii (*Θέρσος*), v Eliď (dat. pl. *φυγάδεσσι*) a tak i jinde a zkoumáním dalším najde se jich asi ještě více. Na Kretě, kde lze konstatovati podřeční různosti, nalézáme nom. pl. *οἱ*, *αι* proti dor. *τοί*, *ταὶ*, předložku *πεδά* m. *μετά*, *τι* za *ἐν*, věci to, které jsme seznali v dialektach achajských a které svědčí, že předdorské obyvatelstvo Krety bylo v úzkém vztahu k obyvatelstvu Arkadie a Kypru. Také na jižních Sporadech lze konstatovati prvky achajské; o dialektně pamfylském byla již řeč.

9. Dialekty dorské zaujaly tedy většinu území, kde dříve žily dialekty achajské, a podléhaly také tu větší tu menší měrou vlivu těchto dialektů, jak právě bylo vyličeno. Znaky dorštiny lze stanoviti pouze srovnáváním všech těch dialektů, které vznikly na území kdysi achajském. Některé z rysů těch již uvedeny: zachování starého *ā*, koncového *-ti* (*λέγοτι*, *τίθητι*; svr. i *τύ* = att. *σύ*), nom. pl. *τοί*, *ταὶ* (= att. *οἱ*, *αι*); vedle nich pak je ještě řada jiných: *a* + ŕ se stahuje v *ā* (gen. plur. *τᾶν* = att. *τῶν* z býv. *τάων*; *Ηρακλεῖδα* = att. *-δον*), *a* + ε se stahuje v *η* (na př. *ἐρίνε* = att. *ἐρίνα* z býv. *-αιε*, *-αε* nebo *νικεῖ* = att. *νικᾷ* z býv. *-αιει*, *-αιι*), číslovky *τέτορες* a *εἷνατι*, *εἴνατι*; jména na *-ις* se skloňují tak, že kmen *πολι-* přenesen do všech pádů (gen. sg. *πόλιος*, dat. *πόλι* atd.), jména na *-ευς* mají gen. na *-εος*, 1. os. plur. u. sloves má koncovku *-μες*, slovesa na *-ζω* mají futurum a aorist na *-ξω*, *-ξα* i tam, kde ostatní dialekty řecké mají *-σω*, *-σα* (u kmenů zubných; na př. *ψηφίξασθαι*), infinitiv sloves na *-μι* má koncovku *-μεν* (*ἀποδόμεν*), za ion.-att. *εἰ* je *αι*, za *ἄν* (achaj. *ηὲ*) je *ηὰ*, atd.

Že druhdy nalézáme v nářečí některém vedle sebe rysy achajské i dorské, je podle toho, co dosud pověděno, docela pochopitelné. Je to zejména boiotština, která má řadu obojích rysů: s dorštinou se shoduje v číslovec *εἶνατι*, v koncovce *-τι*,

v nom. pl. *τοῖ, ταῖ*, má částici *καὶ* atd. Podle toho, nač se klade při dialektech takovém větší důraz, bývá pak řaděn ke skupině té neb oné; viz o tom výše. Také thessalština, dialekt jinak hlásící se ke skupině achajské, má některé shody s dorštinou: je to koncové *-ιι*, které ovládlo snad v thessalštině veškeré, dialekticky pak se v některých místech objevuje *τοὶ, ταὶ* vedle *οἱ, αἱ* v jiných krajinách, dorské *ἰαρός* vedle *ἰερός*; v thessalštině máme vedle sebe (z různých míst) tvary typu *φίλημι* i *φίλέω, φερέμεν* i *φέρειν* atd. Souhrn všeho toho ukazuje, že v Thessalii byly dialeklické rozdíly, v nichž jeví se zejména od západu k východu slábnoucí vliv dorský.

V jakém poměru je dorština k druhým dvěma skupinám dialeklickým, je těžko říci. Herodotos (I, 56 a VIII, 43) praví, že dorština a makédonština jsou blízce příbuzny; je-li tomu tak, pak by ovšem dorština, jak my ji známe, byla značně změněna — snad právě stálým stykem a mísením s dialekty achajskými. Pak by mohla být oprávněna domněnka Kretschmerova¹, že Makédonové byli kmen Řekům blízce příbuzný, který se však od nich odloučil a samostatně vyvíjel dříve ještě, než se kmenové řečti v jeden celek konsolidovali. Ale to je otázka přiliš sporná a v základě nás se netýkající, i není třeba obírat se jí zde podrobněji.

Jest přirozeno, že oblast dorštiny, zaujmající velkou část vlastního Řecka (Peloponnes až na Arkadii, střední Řecko až na Attiku, dále Epeiros), řadu ostrovů, jižní pobřeží maloasijské a četné kraje dolnoitalské, rozčlenila se dialeklicky: působil tu vyložený již vliv jazyka achajského, jímž mluvilo předdorské obyvatelstvo óněch krajin, a působil tu i samostatný vývoj jednotlivých dialektů. Seskupiti nějak tyto dialekty ve větší celky se dosud nepodařilo. Hoffmann rozeznával skupinu jihodorskou, středodorskou (Elis, Lokris, Aitolia) a severodorskou; Hirt činí rozdíl mezi vlastní dorštinou a mezi severozápadními nářečími (nordwestgriechisch) ve shodě s Brugmannem, který však obě ty skupiny uvádí jako skupiny samostatné a dialekt elidský nepočítá k žádné z nich; tytéž tři skupiny (nordwest- und mittel-griechisch, eleisch, dorisch) nalézáme i u Wagnera, kdežto Thumb svou skupinu západofeckou (kterou my zveme dorskou) člení v dialekty dorské, dialekt peloponneské Achaje, dialekt elidský a dialekty severozápadní (nordwestgriechisch). Zcela přesvědčivých důvodů pro dělení ta není, jak jest patrnö již z toho, že dialekty ty se opět a opět rozdělují způsobem jiným; nezbývá než spojoviti se pouhým výčtem.

10. Ze stručných výkladů, podaných na rádech předcházejících, je viděti, že nejnověji se setrvává při starém dělení řeckých dialektů na tři oblasti, ovšem v jiném smyslu než se to

¹ Nejnověji v Göttingische gelehrte Anzeigen 1910, str. 76.

dálo dříve. Je viděti, že takové seskupení řeckých dialektů odpovídá — aspoň pokud my nyní víme — i poměrům jazykovým i poměrům kmenovým, jak v Řecku vznikly. Může být při tom nebo onom dialekť spor, kam jej zařaditi; ale tu si musíme být vědomi toho, čím je nesnáz tato způsobena. Hlavní věci je přece vždy, abychom si dovedli ráz takového dialekta vysvětlit, ať už pak jej řadíme do skupiny té či oné anebo stavíme mimo skupiny ty vůbec.

11. Jak dlouho tyto dialekty žily, není možno přesně stanoviti. Neboť přestává-li se v nápisích užívati dialektu, není to ještě důkazem, že se přestalo již dialektem tím také mluviti, jako není důkazem skutečného užívání dialekta, píše-li se jím ještě. V nápisích vliv tvořícího se jazyka všeřeckého počíná se objevovati od IV. stol. př. Kr. a časem — tu dříve tu později — zatlačuje dialektickou mluvu úplně. A také mluvené dialekty ustupovaly víc a více se šířicímu dialektu attickému, z něhož se ovšem při tom stává dorozumívací řeč všeřecká, v četných rysech se od dialekta attického odchylující. Ze Suetonia se dovídáme, že dorsky se mluvilo ještě za Tiberia, Pausanias vypravuje, že za jeho doby se mluvilo dorsky ještě v Messenii. S tím by souhlasilo, že lakonský jeden dialekt se dochoval až na naši dobu v nynějším nářečí cakonském (*Tσάκωνες*), jímž mluví se na východním svahu pohoří Malevo (staré *Πάροντα*) a jež úplně se liší od ostatních nářečí novorořeckých. Nářečí staré se zde zachovalo asi proto, že bylo odloučeno od ostatního světa a styku s ním, a tak je možno, že i jinde v krajinách hornatých a odlehlych se dialeklické rozdíly udržely déle než v městech, kde styk s ostatními Řeky a jejich středisky byl čilejší. Nejsme asi daleko pravdy, řekneme-li, že v prvním století po Kr. vládla celkem po Řecku *κοινή*, vzniklá na podkladě attickém.

Štítného Řeči nedělní a sváteční.

Napsal Josef Straka.¹

A) Štítného sčetlost v písmě sv. a v legendách.

Již přepisovatel Štítnských Řečí besedních poznamenal o něm, že byl »literát dobrý, písma sv. starého i nového zákona, i doktorov sv. požívaje« (v Hatt. 1, 10); také vskutku od té doby, co se Štítný ve své osamělosti nadobro oddal spisování, stále více přibývalo v jeho dílech míst původu knižního. Bylo to zvláště písmo sv., jež se mu stalo bohatou špižírnou (jak

¹ Viz Lfil. XXXVI, str. 462.

praví na l. 7b); vykládával »mnoho písma na pomoc maje« (v Erb. 86, 18), a volival též rád odtud příklady, poněvadž prý »což je psáno, vše jest pro naše psáno naučenie« (v Erb. 77, 30).¹ Ježto cituje zpravidla po paměti,² nebývá ovšem bliže označováno místo sv. písma, ani citát neuveden slovně, nýbrž jen podle smyslu; výjimečně bylo při tom i pochybeno. V Řečech jsou překlady několika celých sv. čtení, ale nekryjí se slovně s textem střeských evangeliářů; patrně bylo tu všude překládáno přímo z latiny, jak správně usuzuje již J. Jireček v Č. Č. Mus. 1864, 382. Vedle evangelií, listů sv. Pavla a žalmů zvláštní oblibě Štítného těšila se kniha Tobiáš a pak kniha Esther; překlady volival rád z historických knih starozákonních. A jeho materiál překladový byl hojný, léty stále ještě rozmnожovaný; není ovšem vyloučeno, že i jej namnoze přejímal hotový z tradice ústní.³

¹ »V sv. písmě jako v bohaté špížerně jest hojnost rozličného pokrmu duchovního. Jest v něm, co by vzal sobě dospělejší ku pokrmu silnějšemu, a jest v něm, co by malým k užitku bylo jako mléko, až by i odchováni byli a velici vzrostli. A ať řku kráte, každý spásitelní rádu móz jmieti z písma« (7b). — Vedle přímých citátů je u Štítného mnoho skrytých reminiscencí z písma sv.; na př. na místě, jež bylo právě otiskeno v této poznámce, je narážka na slova sv. Pavla v 1. Kor. III, 2. Na l. 32a jsou zase v textu Štítenském (»Raději řku, ež já něvědě, které jest z toho, než bych řekl toto neb toto. Vysoká jest mудрост božie; činit, co chce. Kto móž řeći jemu: Proč to tak činíš?«) reminiscence na list sv. Pavla k Rím. XI, 33 a IX, 20; na l. 43a podobně na 1. Kor. XV, 22, 41 a 42; na l. 44a čte se ohlas z Abd. I, 3; na l. 47b ze Sap., V, 16 atd.

² Na l. 221a: »A protož volá Kristus neb sv. Jan: Čiňte hodný užitek pokání!« (z Luk., III, 8); ve vyd. Vrt. 113, 19: »A die k t e r ý s p r o r o k . . .« — Výroky z písma sv. uváděny bývají neurčité, na př: die Mojžieš, Amos prorok, žaltář, žaltářník, písmo starého zákona, Boh skrze Jeremiáše, Kristus ve čtení, sv. Pavel, psáno j' v Apokalypsi, v knihách zěvenie tajného (v. Erb., 60), die písmo Sirákovo (138b), kníhy Job dějí, kníhy mудrosti a pod. Zřídka bývá místo určeno přesněji, na př: dieť Izaiáš v třetí svých knih kapitole (na l. 35b a ve Vrt., 120, 19), jakož pokládá sv. Marek v desátéj kapitole (187b); pod. v Erb. 96, 4 a ve Vrt. 85, 11.

³ »Starého Dobeše nebo »knih Dobešových« dovolává se Štítný v Erb. 90, 39 n.; 92, 88 n.; 100, 3 n.; 101, 19 n.; 113, 17 n.; 251, 35; 255, 16; 296, 37; ve Vrt. zvláště v kap. 33 a mimo to i jinde; v Hatt. 107, 33; v Řečech na l. 30a, 51b, 102b, 182b, 190b, 191a. Skromné Hestery v Erb. 295, 27, ve Vrt. 231, 7 n., v Hatt. 99, 9 n., v Řečech na l. 28a, 205b; ostatně i zmínka o králi Artaxerxovi, kterouž čteme na l. 18b, je z knihy Esther XIII, 1. Ze starozákonních překladů, jichž užito v Řečech, upozorňují především na tyto: na l. 18b o odstoupení lidu izraelsk. od syna Salomounova z I. Králov., 12, 13 n.; na l. 90a o králi Saulovi, jenž chtě, aby někdo podstoupil obra, slíbil troji velikou věc, z I. Králov., 17, 25; na l. 90b: »Čte sě o rytieri jednom v králových knihách z I. Králov., 20, 5; tamže o Davidovi z I. Králov., 18, 6; na l. 154a o Elizeovi z II. Králov., 4, 9 n.; na l. 209b o zápopovědi krále Saula z I. Králov., 14, 27; na l. 224a o Nathanovi z II. Králov., 7, 1 n.; jinde o machabejském Jonatě z I. Makk., 10, 20 a o králi Davidovi, jenž nechtěl pít dobyté vody, z II. Samuel. 23, 15—17 a I. Paralip.

Z jiných míst Štítenských poznáváme jeho znalost středověké literatury legendární; zvláště jsou tu zajímavé shody se sbírkou legend Jakuba de Voragine, zvanou Legenda aurea (kterouž vydal Dr. Th. Graesse v Drážďanech a Lipsku, 3. vyd. r. 1890). Je totiž na l. 10a a 10b příběh sv. Lucie vypravován takto: »Čte se o ní, ež když sv. Agata v panenství byla smrt přijala pro boží milost, a Bóh skrze ni veliké divy činil u její hrobu, tehdy sv. Lucia svůj nemocný matku, ještě několik let jměla nemoc, tam vymluvila a s ní šla také. A přišedše k hrobu, sv. Lucia snažně prosila za svou matku. A tak sě tu u hrobu vzdříeme v kakés otrapě, a sv. Agata ukáže sě jí řkúc: Sestra Lucia, dievko libá Bohu, co mne za to prosíš, ještě sama móžeš učiniti? Aj, skrže tvůj vieru matka jest tvá uzdravena. Pak sv. Lucia pověděla to vše mateři řkúc: Již matko, neřiekaj mi nic o muži, a to věno, ještěs mi za muž dátí chtěla, daj mi, ať je obrátím Bohu na čest! A tak vrátile sě domov, a sv. Lucia počala sbožie prodávati. A pak ten, zaň sv. Lucia smluvena byla, otázal v její čeledi jedné starosti, proč by tak sbožie prodávala. A ta jemu odpovědě řkúc: Tvá panna nalezla je velím lepšie sbožie, i chce toto prodati, aby onoho dosáhla za ně. A tento tělesně tomu rozuměje, pomohl jí prodati sbožie toho. A ona to, zač prodala, chudým rozdala . . ., až pak potom i své tělo (v obět dala Bohu), a svůj krev prolila pro jmě božie, když ten, ještě mněl, by jměl ji jmieti, obžaloval ji, že j' křesťanka a nedrzí ustavenie kniežat římských.« Příběh o sv. Lucii, jak byl tuto vypravován, shoduje se, částečně slovně, s kap. IV Legendy Jak. de Voragine, a podobné shody jsou mezi vypravováním Štítného o sv. Šebestianu a o sv. Nětiši — a kap. XXIII a XXIV. Na l. 45b vypravuje se o onom mučedníku toto: »Čte sě o něm, když dva bratry pro křesťanskú vieru ku popravě vedli, příběhši jich máti a též i otec velmi řečí žalostivý počechu svá syny rozmluvati táhnuc od viery a řkúc k nima, ač by svých životový nelitovali, by sě asa nad jich starostí slitovali a nedali jim nad sebú viděti té ohávy. Ty řeči slyše sv. Šebestian, pro spasenie těch mládencov netbaje života svého poče hlasně těch sv. mu-

11, 17—19; srw. i v Erb. 10, 4 n.; 39, 3 n.; 117, 11 n.; 124, 3 n.; ve Vrf. 68, 1 n. atd. V stejných traktátech Štítenských vracejí se stejné příklady; na př. v Erb., 127, 1 n. a ve Vrf., 74, 28 n. o Jakubovi i dvou jeho ženách, v Erb., 168, 10 n. a ve Vrf., 95, 1 n.: Mojžíš—Finees—král Saul. Není pochyby, že leckteré z těch příkladů uváděny byly tradičně, jako na ukázání toho, jak Bůh mstil nečistotu, propadnuti se pěti měst a Ruben (Erb. na str. 113 a na l. 102b), nebo na příklady pravého pokání David—Manasses—Magdalena—lotr na kříži (v Hatt. na str. 105). Záliba Štítného v takových příkladech prozrazuje se tím, že při nich rád prodlévá; srw. na př., jak obšírně vypravuje v kap. 28 Vrf. o pokání Máří Magdaleny, nebo v Erb. na str. 261 a na l. 206b o Jeremiášovi, jemuž kázel Bůh učiniti sobě na hrdlo dřevěný řetěz, a poslal jej ku pěti kráľům.

čenníkův posilovati, aby ústavní byli v božiem rytieřství, a v tom otec a mateře neposlúchali. A tak i otec jich i mateři mluvil slovo božie, až i je obrátil. A pro jich spasenie pronesl sě křesťanem a tak smrt trpěl znamenitější, že j' byl člověk znamenitý mezi dvořany ciesařovými; neb jako k cili kázal ciesař střeleti k němu.« Konečně na l. 48b a 49a praví se o sv. Nětříši: »V tom trém, jakož dnes čtú i zpievají o ní, zveličie sě, že j' usnúbena synu božiemu, i dary od něho vzala, i vešla již v manželstvo k němu. Die o prvém, když chtěl ji k manželstvu syn vladare, syna ciesařova: Jiný sě jest milovník utekl ke mně, ještě j' tebe urozenější, v tvárnosti kraší, jehož milost rozkošnějše, a jest ve všem nad tě bohatější. Tomuť jsem již usnúbena, jemuž slúžie i andělé. O druhém die: Již mi jest dal svój prsten v dar, mū pravici i mé hrdlo kamením drahým otyčal(!), v plášť mě oděl zlatem tkaný a mnoho záponami okrásil mě. V mū tvář uložil své znamenie, abych nebrala jiného milovníka, a krev jeho mé líce jest osdobila. O třetiem také jest řekla: Dánať jsem již objetí čistému jeho, jeho tělo již jest dáno tělu mému. Ukázal mi své poklady, k nimž nenie vrovnánie i jednoho, ještě j' mi je slíbil dáti, ač sě u vieře zachovám jemu. A na tom buď dosti, krátce dotknuvše manželstva této sv. dievky, ještě j' v své mladosti ve třechnádacet létech tak věrna byla choti svému Ježi Kristu, ež ani těžkým mukám ani smrti dala sě s ním rozlúčiti...«

Je sice pravda, že části legend přecházely do kněžských officií, a že je Štítný mohl znáti též odtud (slova, jimiž uvádí hořejší výroky sv. Anežky, zdají se tomu jasně nasvědčovati, a vskutku čteme ony výroky v brevířích jako antifony toho svátku), než pochybuji, že jsou z officií všecky podobné zmínky. Tak když na l. 33a (v řeči »O mládencích«) vzpomenuto je žalostného konce Herodova, o němž prý »jest psáno, že j' u přeukratné a ohavné bolesti sšel s tohoto světa, a ta muka byla j' jemu počátek pekla. I to j' byl nař Bóh přepustil, že j' třem svým synům smrt učinil a byl i svých dětí vražedníkem. A když byl lidu rozličně těžek věda, že by ho, když umře, nepykali, kázal mnohým znamenitým, aby inhed toho dne, jakž on umře, smrt jim také učinili, aby ač by jeho lid nepykali, aspoň zbitých svých přátel. A že j' byl tak ukrutné myslí, ovšem ukrutnú smrt Bóh nař přepustil. Téžměř v každém údu ono jiný jměl neduh a ono jiný, a když lékaři chtěli z jednoho neduhu pomoci jemu, jiných neduhov posilnili, tak ež i lékařov několik kázal na smrt dáti, ež jsú bolest jeho obtěžovali. A když trál dlúho v tom hubenstvie žádaje smrť a nemoha jie jmieti, najposlé dosáh špice kakés neb nožíka zabil sám sě.« Vypravování Štítného o smrti Herodově shoduje se s koncem kap. X (De innocentibus) sbírky Voraginovy. — Na l. 88a je vzpomenuto, že prý Kristus »Šimonovi čarodějníku moc jeho odjal, ež upadl, když jej črtie

v povětří nosili skrze čáry.« O tom se dočítáme v kap. LXXXIX (De s. Petro apostolo) zmíněné sbírky. — Vypravování o císaři Oktavianovi a Sibylle, obsažené ve vyd. Vrf. na str. 177, shoduje se s kap. VI (De nativitate domini nostri Jesu Christi). — Posléze to, co Štítný praví na l. 32a o sv. Janu evang., na l. 58a á. ve vyd. Vrf. na str. 135/6 o sv. Benediktu, na l. 141a o sv. Vítu a Kateřině, na l. 180b o sv. Řehoři, ve vyd. Vrf. na str. 37 o sv. Alexi, na různých místech (a to na l. 8a, v Erb. 96, 17 n. a 256, 15, ve Vrf. 37, 27 n.) o sv. Mikuláši, možná i to, co díl v Erb. 10, 27 n. o Pilátovi — to vše čteme v příslušných legendách sbírky Voraginovy, aniž ovšem máme tím bezpečně prokázánu Štítného v ní sčetlost. Mohlť mítí všecku tu znalost i z různé jiné četby, nebo dokonce jen z ústní tradice.¹

¹ Na l. 32a čteme, že »když stár byl sv. Jan, zdráv jsa v rov vstúpil a světlo j' jej obkločilo. A pak, když ten blesk minul, nenalezli těla jeho, jen mannu v rovu. Živ-lit pak jest nebo umírel, nevědě; vyšoké jsu božie tajnice.« O tom zázraku obšírně vypravováno v legendě Voraginově o sv. Janu ev. (celé sbírky kap. IX), ale také již v řeči Bedově XCII, jež je celá miláčku Páně věnována, a kterou tudíž nemohl ménit Štítný řka hned po tom: »Než to vědě, ež Béda die: Když Jan viděl, ež den přišel, aby šel odsud, svolav své mlazšie, kázaném je napomenuv, po oběti těla božieho na slavné službě vzem odpuštěnie vstúpil v rov pohřebu svého. Vzدav modlitvu přiložen jest k otcům, tak prost od smrtelné bolesti, jako j' byl prost i od porušenie těla svého. A tak druzí za to mají, ež jest umírel, ale bez smrtelné bolesti; neb tu smrtelnú hořkost jměl jest v svém srdeci vida, když na kríži umieral milý mistr a přítel jeho« atd. Nic takového nečteme v zmíněné řeči Bedově, nýbrž naopak: »Et cum aurora appropinquavisset, praecepit foveam fieri juxta altare, et intravit in eam, et subito venit lux de coelo, et descendit Dominus cum multitudine angelorum, et accepit eum v i v u m, et portavit in coelum, et sic stat coram Deo in oratione pro nobis.« Konečně je povšimnutí hodno, že podle Erb. 262, 27 přičítán byl výklad o bezboleстném skonu sv. Jana sv. Jeronymovi. — Na též listě 32a, o něco níže, dotýká se Štítný dvou jiných zázraků, připínajících se k osobě miláčka Páně a obšírně líšených v lat. legendě, řka, ež »ani jed, ješto j' jej pil, ani vrúci olej, veřž byl uvržen, uškodil jemu.« — I co praví na l. 30b, v Erb. 68, 19 a ve Vrf. 10, o sv. Janu, že »takéž byl povolil k manželstvu, ne z žádosti těla, ale podle ustavenie zákona starého, a když odtud syn boží k čistotě panenské pozval jeho, mile a statečně přijal ji a držal,« je doloženo z lat. legendy o sv. Janu ev.; nikoliv však na l. 58a zaznamenaná domněnka, že sv. Jan ev. byl ženichem při svatbě v Káni galilejské a nevěstou jeho sv. Mári Magdalena, domněnka to některých středověkých exegetů, kteří se odvolávali (podle lask. poučení, jehož se mi dostalo od vdp. Frant. Hrbáčka, arcib. bibliotékáře v Kroměříži atd.) na slova sv. Jeronyma v prologu k jeho výkladu evangelia sv. Jana. Ale u sv. Jeronyma nic podobného není, co by jejich domněnkou podporovalo; zato je, jak jsem poznal, v kap. XCVI (De s. Maria Magdalena) sbírky Jak. de Voragine poznámenáno toto: »Ajunt quidam Mariam Magdalenum sponsam fuisse Johannis evangelistae, quam duxerat tunc, quando de nuptiis Christus eum vocavit: ex hoc ipsa indignata. quod scilicet sponsum sibi abstulerat, abiit et omni voluptati se dedit. Sed quia congruum non erat, ut Johannis vocatio damnationis sibi occasio fieret, dominus ad poenitentiam ipsam misericorditer convertit, et quia a

Ve sbírce Legenda aurea není životů sv. Hedviky a Lidmily, jichž je vzpomenuto ve vyd. Vrf. na str. 31; též v našem rkpse na l. 38b praví se, že »ona v Čechách prvně křestanka Lidmila slula a lidem i Bohu milá byla.« Ani o sv. Alžbětě a o sv. Augustinovi nevypravují lat. legendy Jak. de Voragine vše, co Štítný. Tak neobsahuje odpověď sv. Alžběty, jak ji čteme ve vyd. Vrf. na str. 31, ani o tom, že »vše, což jměla i od dětí, chudým rozdala« (ve Vrf., 35)¹; též ze života sv. Augustina zná Štítný leccos na víc, než obsaženo je v dlouhé lat. legendě (otiskté ve vydání Graessově na str. 548—566), takže máme-li spolu na mysli hojně citáty jeho ze sv. Augustinových knih XIII Confessionum, rádi uznáme, že znal »knížky z povědnice« důkladněji, — snad z přímé četby. Na l. 42a počíná svou řeč o sv. Anthoni, »o němž (prý) řekl sv. Augustin, když slyšal jeho svatý život: Aj, vstávají neučení a jdú do královstva nebeského, a my s naším učením tonem do pekla. Nestydíme-li sě, ež jdú před námi, aspoň sě stydíme, obmeškáme-li sě a obleníme jítí po nich. A tak vzem sv. Augustin posilu příkladem sv. Anthonie tiem

summa delectatione carnali eam removit, ideo ipsam summa delectatione spirituali, quae est in Dei amore, prae caeteris implevit.« Slova Štítného znějí: »Něteří mají za to, by třeba svatba sv. Jana, o němž die sv. Jeronym, že pozval ho Kristus, an chce v manželstvo. Ale ještě praví, by byl měl sv. Maří Mandalenou pojmati, nezdá mi sě toto rovných lidí: chudý člověk a ona bohatá hradořna.« (Citát tento, mimochodem řečeno, otiskl již v Geb. Slovníku pod heslem: hradořna, ale vyložen omylem na sv. Jeronyma). — Na l. 141a: »Aj sv. Vít dietřtem jsa trpěl muky, i libost přemohl neporádnou tohoto světa a přešel toto hořké moře za synem božím. Sv. Nětiše, mdlá děvčka a mladá ještě, bránila až do smrti panenství svého u vieče křesťanskéj. Sv. Kateřina jsúc královna bohatá, krásná, vzácná světu, přo viero a pro čistotu bojovala až do smrti, i ciesaře pojetti nechťie.« — Na l. 180b: »Tak sv. Řehoř jměl umrtvený libost k světským věcem, že ač držal veliký úřad, však onen pústenník větší jměl libost kočku svu bládě, nežli tento ve všem svém panstu.« V kap. XLVI (De s. Gregorio) sbírky Jak. de Voragine čteme, v oddile 7: »Eo tempore fuit quidam eremita, vir magnae virtutis, qui omnia propter Deum reliquerat et nihil praeter unam cattam possidebat, quam blandiens crebro quasi cohabitatrix in suis gremiis refovebat.« Dále vypravuje legenda, jak byl onen poustevník ve snu napomenut, aby se nepovažoval pro svou chudobu za hodnějšího větší odměny v nebesích, než pápež sv. Řehoř. — Na l. 8a o sv. Mikuláši, že »jsa malíček ještě, prší materňých požívaje, však v středu a v pátek jen jednú za den bral pokrm«; tamže čteme, že prý se o jeho divech mnoho čte, »a mnohokrát slýcháte o tom.« Vskutku také vypravuje lat. legenda o sv. Mikuláši (kap. III sbírky Jak. de Voragine) mnoho zázraků, ale Štítný i tuto i jinde projevil velikou umírněnost v jejich zaznamenávání. — Na konec připomínám, že je u Štítného ještě několik zmínek malomluvných (na př. v Erb. vyd. na str. 31 o umučení sv. Vavřince a Bartoloměje), jež jsou ve shodě s příslušnými legendami Jak. de Voragine.

¹ Mimo to čteme o sv. Alžbětě zmíinku ještě ve vyd. Erb. na str. 87, ve Vrf. na 231 a na l. 37b našeho rkpse tuto: »Jakož sě čte i o sv. Elžbětě, dotud sě za muže v tom (v okrasce královské) skrovnila, až pak po muži ostala všeho.«

u větší žádosti obrátil sě a křest přijal, a byl také počal krýti sě na půsti světa, ale způsobem božím vyňat z půště, byl biskupem . . .« Podle kap. 6—8 osmé knihy Konfessi přinesl zprávu o sv. Antonínovi Pontitianus, a tu prý sv. Augustin řekl Alypovi, jinému příteli svému: Quid patimur? quid est hoc? quid audisti? Surgunt indocti et coelum rapiunt, et nos cum doctrinis nostris sine corde, ecce ubi volutamur in carne et sanguine? An quia praecesserunt, pudet sequi, et non pudet nec saltem sequi? — Na l. 52b je řeč o matee sv. Augustina, »jakž on praví o tom, ež jednú jsúc s ním sama, rozmlúvala s ním a tážic jeho o té nebeské radosti, ješto mají svaté duše. A tak v těch rozkošných řečech umlkne kaks šlechetná žena, ano ji divně kaks popadla žádost těch nebeských věci a roznietila. A sv. Augustin to znamenav také sě utájí, aby jí v tom nepřekazil. A když poby v tom něterú chvíli, přišedší k sobě poče řeči: O kaká to poby chvílka; é, by tak již bylo věčně být! Tuť jsem poznala lépe, než by mohl pověděti, která j' svatých důš útěcha. Pak potom skoro roznemohší sě i umřela.« Vypravování Štítného shoduje se, nikoli slovně, s kap. 10 a 11 deváté knihy Konfessi. — Na l. 86a: »Tak čtem o sv. Augustinovi, ješto j' byl také milovné myslí, ež měl toho někakú tesknost, když sě chtěl po Bohu obrátit, ano jakoby jej odvolávaly něteré obyčené jeho kratochvíle, a jako řkúc: I chceš nás tak ostatí? Již vice po ten den nebudém s tebú? A pak, jakž chutně to přemohl a statečně ostal všech takých věcí, vyznal sám potom a řka: Ó, jak mi jest rozkošno a utěšeno mých dřevních utěšení prázdnu býti!« První slova jsou ohlasem kap. XI knihy osmé, druhá, jež se čtuje ještě na l. 99a, kap. I knihy deváté. — Na l. 119a: »Jakož sv. Augustin o jednom svém píše, ješto sě nechtěl u prvé dívati takovým tržištným dvornostem a jmaje to i jiným za zlé, až jej jednú pojeli jak bez dieky tovarišie, an k nim pravieše: Ač mě s sebú potáhnete k těm marnostem, tovarišem mne s sebú jmieti nebudete té marnosti. I sta s nimi zavřev oči. Ale by byl také zatkal i uši! Neb když páde (sic) jeden, vzvola naň lid, jakož sě často u klánie stává, a tento křík slyše otevře oči chtě uzřeti, co sě to sta, a potom s nimi sě dívati poče a tu marnost tak oblíbi, ež vice by k tomu hotovějí nežli ti, ješto jej biechu bez dieky najprv pojeli s sebú.« Podle kap. 7 a 8 knihy šesté Konfessi byl to Alypius, nejdůvěrnější přítel sv. Augustina. — Na l. 16a je zmínka o sv. Augustinovi ta, « že, již poznav blud té viery, ješto v ní byl, nepřistúpil let několik k vieri práve, boje sě vrtkosti neústavné, vstychaje sě, by snad i tu nenalezl bludu, až i poznal pravdu viery»; jiné zprávy čtu se ve vyd. Erb. na str. 310 (z J. Hrad.), ve Vr. na 58, 59 a 291. — Při citátech jen zřídka přiznává Štítný původ jejich z Konfessi (v Hatt., 32, 21 v třináctých kniehách zpovědních; 82, 23 v kniehách své zpovědi; ve Vr., 138, 2 n. v desátých svých zpovědních

kníhách; v našem rkpse na l. 176a: »Die sv. Augustin v své zpovědi«), za to tím častěji z nich cituje bez bližšího označení díla (na př. jen v Řečech na l. 3a, 31b, 72b, 99a, 186b, 189b, 203a, 216a). — Konečně mluvím-li již jednou o zmínkách Štítenškých o sv. Augustinovi, uvedu tu ještě jeden delší úryvek toho druhu (na l. 135): »Ale jakož jest řekl syn sv. Augustina Deodatus, a to j' slovo sv. Augustin vážně přijal: Kto j' ten, ješto by nejměl duchu nečistého? K tomu řekl sv. Augustin: Jelikož rozuměji, dvojím činem slove, ež má někto nečistého ducha, aneb když zěvně zmiešie rozum a zatmí, postavy obrazov někakých svů lstí uveda a zabyla, nesmyslna učině člověka, vzbudě v ném, ež bude jej tržeti žádost nepořádná, a bude teskností a zabylostím trýzniti mysl jeho; anebo pak druhým činem slove duše nečistá, když sě zprzní hřiechy a rozličnú nepravosti a bludem, mohúce rozumu užívati. I tieží řebe, synu Deodate, kdo má duch nečistý, ten-li, jehož diábel zěvně trýzní, čili ten, ješto j' svú duši hřiechy zprznil? Kto lít sě zdá, by nejměl ducha nečistého? A on odpověděl: Ten by nejměl duchu nečistého, kdož by čistě bydlil. A sv. Augustin opět dle jemu: Koho mieniš, by čistě bydlil, toho-li, ješto nehřeší, čili toho, ješto sdrží sě od skutku tělesného, ale hřiechov jiných neostane? An odpoví: Tenť jest právě čist, kdož Boha miení a k němu táhne k jedinému. A sv. Augustin pochválil synu svému úmysla toho; neb kdož by ten byl, ješto by vším úmyslem mienil Boha a k němu sě táhl k jedinému, dobrě by živ byl a čistý by duch jměl.« Rozmluva tato je částí nábožné disputace, líčené ve spisku sv. Augustina *De beata vita* (Migneovy Patrologie lat. svazek XXXII). O nařozinách svých shromáždil prý veliký onen círk. otec k třídenní rozmluvě svou matku, bratra Navigia, jakési »cives et discipulos« Trygetia a Lycentia, Lastidiana a Rustika »consobrinos«, a také mládčíkého, ale nadaného syna svého Adeodata. Mezi jinými tázán, řekl prý Adeodatus: »Is habet Deum, qui spiritum immundum non habet (cap. II, num. 12). Když potom došlo i na rozbor těchto slov, sv. Augustin řekl: Tertium vero illud paulo diligentius considerandum est, propterea quod ritu castissimorum sacerorum spiritus immundus, quantum intelligo, duobus modis appellari solet: vel ille, qui extrinsecus invadit animam sensusque conturbat . . .; aliter autem dicitur spiritus immundus omnis omnino anima immunda, quod nihil est aliud, quam vitiis et erroribus inquinata. Itaque abs te quaero, tu puer, . . . quis tibi videatur immundum spiritum non habere: illene, qui daemonem non habet, quo vesani homines fieri solent; an ille, qui animam suam a vitiis omnibusque peccatis mundavit? Is mihi videtur, inquit, immundum spiritum non habere, qui caste vivit. Sed castum, inquam, quem vocas: eumne, qui nihil peccat, an eum, qui ab illicito tantum concubitu temperet? Quomodo, inquit, castus potest esse, qui ab illicito tan-

tum concubitu abstinen sese, caeteris peccatis non desinit inquinari? Ille est vere castus, qui Deum attendit, et ad ipsum solum se tenet. — Jak viděti, úryvek Štítného shoduje se zčásti doslova s otištěnými větami sv. Augustina, které přešly u výtahu (s některými místy z Konfesí) též do lat. životopisu toho světce (uveřejněného v témže svazku Patrologie lat. pod názvem: *Vita S. Augustini ep., ex ejus potissimum scriptis concinnata*).

Z tradice měl Štítný vypravování o sv. Františku (v Erb. 46, 9 n.), nejspíše i příběh o mnichu (v Erb. 137, 20 n.) a o sv. opatu (ve Vrf. 124, 20 n.). Ve vyd. Hatt., 66, 37 n. vzpomenuto slov, jež prý »die jeden opat v pomluvách starých oteců,« čímž miněny jsou snad tak zv. Životy sv. Otců. V našich pak Řečech je na l. 209b tato zajímavá zpráva: »Cte sě také o jednom svatém biskupu, že nemohl sě postiti, až jeden veliký pátek po službě kázel sě na lodí vézti na jedno jezero a přikázel, ač by i chtěl, aby nikakž jeho k břehu nepřivezli, mieně, aby sě musil ten den postiti. Když pak vzchotěl, aby sě s ním přivezli ke kraji, řka, že nemóž býti bez jedenie, a oni nechtěli, jakž najprv jim byl přikázel, požehnav sě vystúpil z lodi, šel po vodě jako po zemi. To sě v Švábiech stalo, a Kunrat jmě bylo biskupu tomu, a město slove Konstantina, a tuť jest to veliké jezero, jako mi pravil odtud jeden.« Podle lask. sdělení vdp. Frant. Hrbáčka, kníž. arcib. bibliotekáře v Kroměříži, byl to Konrád z Altdorfu, biskup v Kostnici v letech 935—976, r. 1123 prohlášený za svatého. V životopisech Konradových, vydaných v *Monumenta Germaniae historica (Scriptores, tom. IV, pag. 430 sequ.)* nenalézá se nic podobného o něm, ale v téze sbírce, ve svazku XXIV na str. 244 čteme: »Tunc floruit sanctus Chunradus Constancie, qui super lacum Potanicum siccis pedibus ambulavit.« Zpráva Štítného pochodí, jak myslím, z doslechu a je nejstarší v české literatuře doklad místního jména Kostnice, jenž ušel Gebauerově pozornosti.

Na l. 140a čteme o Josefu, »jinochu ctném«, o něhož prý se pokusila jeho pána žena »chtiec jej k sobě rozdrážditi, jakož psáno o něm v jedněch knížkách, kakžkoli u Mojžiešových kníhach ne všeho j' popsáno, ale něteré jen znamenitě.« Místo shoduje se (až na slova právě otištěná) téměř úplně s textem vyd. Erb. na str. 116, ř. 8—17. Třetí místo parallelní, z něhož poznáváme, že znal Štítný staročeský »Život Josefův« (v. ČČMus. 1862, 65), je ve vyd. Vrf. na str. 67. — V témže vydání na str. 85 vzpomenuto je zvláštních »knížek Barlamových«; vskutku také nenalézáme slov »šlechetného krále Jozafata,« jež se tu uvádějí, v kap. CLXXX sbírky Jak. de Voragine (v kap. nadepsané *De sanctis Barlaam et Josaphat*). — Konečně v první řeči na Květnou neděli zachován byl dlouhý úryvek nějakého stčesk. Umučení Páně. Štítný totiž praví na l. 146b: »I muši v kratochvíli dne tohoto jednoho starého skladace rýmem knih českých

řeč o dni tomto pověděti. Ten takto die: »Viz, člověče bobo-bojný« atd.

Poznali jsme Štětného sčetlost v literatuře legendové. Přehlédneme tuto ještě jeho zmínky povídek a básní světských. Varuje sice ve vyd. Vrf. na str. 291, aby chom nestáli »po knihách, kteréž jen krásné řeči skladem neb básní kratochvilných bez užitka těšie srdece marná«, vystříhá jmenovitě panny a paní, aby se nepyšnily tím, »ež zpívají o nich mladí blázni...« (na l. 102a, pod. j. v Erb. 112, 26 n. p. j.), ale přes to zná sám leckterou knihu světskou. Tak připomíná ve vyd. Erb. 83, 6 n. tři římské vdovy, kteréž prý nechály za muže, a týž příklad čteme ve Vrf. 29, 17 n., ale pod jménem sv. Jeronyma; nemýlim-li se, je to povídka otištěná v Oesterleyově vyd. Gest Rom. pod číslem 75 (quare tres filie regis pulcherrime post obitum primorum virorum secundo nuptui tradi non volebant). Na l. 117a uvedeno je zase příkladem, »jakož sě čte o jedné vdově, ješto jí zabili muže, ana pak schovala jeho krvavé rúcho pro pamět svým dětem, aby jim je ukazovala, aby rozžalostnici sě nevcházel v přezn s vrahym svými«; ale povídky stejné jsem nenalezl ani v lat., ani v českých Gestech Rom., jen shodu jakousi s povídou lat. LVI a XII. Ve Vrf. 121, 13 n. je známé vypravování o lakomém a závistivém; v Erb. 55, 26 n. a v JHrad. o pohanském králi, jenž »uprosil na svých boziech, že, čehož se jen dotekl, to vše ozlatělo«; ve Vrf. 230, 24 a Hat. 99, 22 připomenut je spolu s chlubným Ásverem Alexandr, o němž zmínka též v Erb. 10, 12 n. a na l. 17 b našeho rkpsu tato: »Čte sě o králi Alexandru: Jeden chudý po prosil, aby jej podařil něčím, a on kázal jemu dáti město a pánum jej nad ním učiniti. A ten řekl chudý: Tohof já dóstojen nejssem. Odpověděl král: Ač ty velikého daru dóstojen nejsi, ale dóstojna je má velebnost, abych i malému dal velikú věc.« A na l. 90a čteme: »Jiné obecné dary znamenajte, jimiž od davná, jakž kroniky svědčí, vítězi jsú darováni. A ty troje nalézáme: rúcho, pokrm a zvláštie počest. Čte se v kronikách starých, ež africkánské knieže, kterýž byl v boji znameníč dobrým druhem, dal jemu rúcho zlaté řka: Tatoť oděv slušie silnému muži, jakýž ty jsl.«

(Příště konec.)

Kde byl vězněn Vratislav z Mitrovic?

Napsal Josef Král.

Ve svých článcích »Dojmy z cesty po Řecku a Turecku«, uveřejněných ve Zvonu 1906, str. 551, hleděl jsem podle popisu Vratislavova zjistiti, i kde r. 1591 jakožto komorní pachole císařského oratora v Cařihradě bydlil i kde byl později v Cařihradě a na Bosporu vězněn. Tvrdil jsem, že podle jeho zcela určitého

popisu ona »černá věž«, ve které byl vězněn, jest *Rumili Hisár*, hrad asi 10 kilometrů od Cařihradu vzdálený, jenž byl vystavěn od Mohameda II. rok před dobytím Konstantinopole, tedy r. 1452.

Téhož roku, kterého uveřejněny byly moje články, vyšlo pěkné vydání Příhod Václava Vratislava z Mitrovic, pořízené Václavem Ertlem (Česká Knihovna zábavy a poučení, č. XX., pořádá František Bílý), kde se za vězení Vratislavovo pokládá *Anatoli Hisár*, hrad stojící naproti *Rumili Hisáru* na půdě asijské.

Vratislav sám na str. 75 vydání Ertlova praví o poloze tohoto svého vězení toto: »Od toho místa málo koliko milí ukazovali nám to ouzké moře, přes něž Darius, král perský, vojska svá proti evropským Scytám přepravil; ale uprostřed téměř těch obou klaus mořských stojí dva zámkové, jeden jest v Evropě a druhý právě naproti v Asii. Z těch *tento* (t. asijský) ještě před dobytím Konstantinopole Turci v své moci měli, *onen* pak (t. evropský), na kterém jsme my v Černé věži více nežli dvě létě v těžkém vězení seděli, vystavil sultán Mehemet nehrubě dávno, nežli Konstantinopole oblehl, a sám tu v té jedné věži pokojiky a lozument mramorem pěkně podlážděný udělati dal a se tu zdržoval, až města Konstantinopole dobyl. Nyní ještě Turci tu pevnost, poněvadž v ní pevné věže vystavené jsou a vůkol městečka valy a příkopy hluboké jsou, místo žaláře znamenitějších věznů užívají, kteréhož já smutný tak bídne zakusiti jsem musel.«

Z místa toho samého vyplývá jasně, že Vratislav označuje jakožto své vězení *Rumili Hisár*, západní hrad, ležící v Evropě, nikoli *Anatoli Hisár*, hrad východní, ležící přímo naproti v Asii.

K tomu místu připomíná však Ertl na str. 198 v poznámkách: »*Anatoli-hissar* jest ona pověstná Černá věž, v níž tak mnohý zajatec úpěl (Vrat. to zde obrátil)« a na str. 182 podává vyobrazení Černé věže (*Anatoli Hisáru*), patrně jako vězení Vratislavova (srv. i str. XIII úvodu, kde se *Anatoli Hisár* označuje zřejmě jako vězení Vratislavovo). Proč Ertl tvrdí, že Vratislav, jenž se jistě dobře na své vězení pamatoval, věc obrátil a název Černé věže, patřící prý *Anatoli Hisáru*, přenesl na *Rumili Hisár*, a proč tvrdí, že místo svého vězení označil nesprávně, řka, že byl vězněn v evropském hradě, ač byl (podle Ertla) vězněn v hradě asijském, jest nesnadno uhodnouti. Ertl spokojuje se pouhým tvrzením, neuvádíje důvodů. Snad ho přimělo k tomu tvrzení cestovních knih (na př. Meyerovy), že v evropských vojnách tureckých byl *Anatoli Hisár* pověstný jako *Černý hrad*, v němž mnoho zajatců válečných bývalo vězněno, kdežto při výkladu o *Rumili Hisáru* nikde se o nějakém Černém hradě nebo věži

nedovídáme. Ale věže byly v obou hradech a obojí mohly obsahovati vězení a nazývati se asi proto černé.

Nemůže však býti sebe menší pochybnosti o tom, že Vratislav se nemýlil a že vskutku byl vězněn na hradě europském. O tom svědčí nejen místo jeho cestopisu již uvedené, nýbrž i některá m'sta jiná. Hrad, v němž Vratislav byl vězněn, ležel aspoň částečně na výšině, ježto Vratislav a ostatní zajatci (str. 131), když k hradu lodí přijeli, »nahoru do pevnosti za tím reisem neb kapitánem kráčeli«. *Rumili Hisár*, v jehož mohutných zříceninách jest nyní ves téhož jména, leží dílem u moře, dílem na dosti značné výšině; věž dosti vysoká, kulatá a neširoká (srv. popis Vratislavův na str. 132), dosud zachovaná, do níž zajatec kráčeli, leží vskutku vysoko nad břehem a nižšími částmi hradu, kdežto *Anatoli Hisár*, jak je i na obrázku Ertlově patrno, leží celý na nízkém a plochém břehu. Okolo věže té bylo za doby Vratislavovy městečko *Jení Hisár* (t. j. Nový hrad; str. 139), jehož jména na mapách již není. Patrně se pro ves, jsoucí u hradu a později i v zříceninách jeho, ujalo později jméno hradu samého *Rumili Hisár*, jak se ves ta nyní nazývá. I toto jméno vsi »Nový hrad« svědčí pro *Rumili Hisár* a proti *Anatoli Hisáru*; nebo *Rumili Hisár* byl vskutku později vystavěn a mohl se proti staršímu hradu asijskému právem i se vsí pod ním ležet nazývat »Novým hradem.«

Nemůže tedy býti sporu, že *Vratislav* byl vězněn v europském *Rumili Hisáru*, nikoli v *Anatoli Hisáru* asijském.

Jungmannův článek o klassičnosti v literatuře.

Rozbírá Arne Novák.

I.

Na úsvitě české literární kritiky a aesthetické theorie se tkáváme se se základní otázkou novověké západoevropské kultury slovesné, s otázkou po oprávněnosti a podmínkách klassicismu. Problém ten doléhá do písemnictví našeho o více než o století zpozděně: r. 1688 rozdmýchují Perrault a Fontenelle slavnou »Querelle des Anciens et des Modernes«, ale u nás teprve r. 1818 nacházíme v »Počátcích českého básnictví obzvláště prosodie« slabý její ohlas. Kritické a aesthetické boje ve Francii na rozhraní XVII. a XVIII. věku podvrátily obecný názor »velkého« století, že starý věk vytvořil klassické vzory literární a že tedy jest úkolem písemnictví moderního pokud možno vzorům těm se přiblížiti; antika — toť klassičnost sama, toť závazná dokonalost.

K tomuto názoru, zatím již zplna vyvrácenému nejen theoretiky jako Diderotem, Mercierem nebo Lessingem, nýbrž i celou praxí slovesnou, vracejí se v době rozkvětu romantismu naši mladí novoklassicisté Palacký a Šafařík. Ačkoliv srdce jejich zřejmě plála pro kulturní ideály romantické, ačkoliv myšlenky jejich stály pod vlivem moderních ideí výmarských a heidelbergských, přece dali se jednostranností svých prosodických učitelů svésti k reakčnímu klassicismu: antické jazyky, starověké literatury, řeckořímská kultura značí jim vrchol, jehož kdy bylo dosaženo; v moderní době nejde ani v řeči, ani v písemnictví, ani ve vzdělanosti o pokrok a samostatný vývoj, nýbrž o přiblížení se starým klassickým vzorům a nápodobu jich. Velmi případně položeny mottem ke čtvrtému listu »Počátků« verše Vossovy »Gleich dem Griechen erklimmt mutvoll der Schönheit alte Pfad«, und versucht auch neue mutvoll!« Mladí autoři vyložili v rámci prosodického spisu ovšem svůj klassicismus jen jednostranně, leč pozornější čtení jejich výbojného dílka nemůže nechat v pochybnostech o celém pozdně klassickém stanovisku — autorů v podstatě romantických. Spor, jenž se později rozpoutal mezi původci »Počátků« a mezi stoupenci starší školy básnické a jenž vynesl na povrch hlavně diskusi, zda napadení básníci rovnají se velkým zjevům klassickým, případně byl nazván »posledním zázvukem boje mezi Starými a Moderními«¹; dnes uvěříme stěží, že Palacký a Šafařík byli na straně Starých, kdežto Vojtěch Nejedlý a Hněvkovský hájili vše Moderních. Že tomu bylo opravdu tak, o tom máme malý, ale průkazný doklad u Palackého. Ve svém »Přehledu dějin krásovedy a její literatury« z let 1819—1821 zmiňuje se (Drobné spisy díl III., str. 93 a 94) též o této »Querelle« těmito slovy: »Boileau účastnil se také oné tuhé a dlouhé hádky krajanů svých o přednosti starých klassikův před novějšími francouzskými umělci, zvláště pak básníky; kteroužto předně Perrault, potom Fontenelle a La Motte, s větší drzostí nežli důkladností, zapírali, on pak, Racine a paní Dacier a jiní dosti slabě zastávali. Pro známost zákonosti krásy byla hádka tato cele bez užitku« atd. Tenor tohoto soudu zní příznivě pro »Staré« a nepříznivě pro »Moderní«, úplně ve shodě s »Počátky«.

Avšak Palacký a Šafařík přirozeným vývojem zhostili se zastaralého a přepiatého klassicismu jinošských svých let; životní dílo obou spočívalo na širokých základech národní vědy romantické. Stanovisko jejich se přežilo; v době Goetheově a Schillerově i bratří Schlegelův pojem klassicismu nabyl zcela nového obsahu, jsa v Německu, ve Francii i ve Vlaších pokládán za protiklad nově pojatého romantismu. Sporu mezi těmito dvěma

¹ L. Čechem v Palackého »Spisech drobných« sv. III., str. 3.

směry, mezi romantismem a klassicismem, naše literatura obrozenská nezná, přední její zástupci jako Jungmann nebo Čelakovský ve své osobnosti slučují organicky směry oba.

Avšak o klassičnosti a klassických spisovatelích v Čechách mluvit se neprestalo; malicherné literární a mluvnické spory způsobily, že výrazy ty nebyly vyslovovány bez polemického přízvuku. Hněvkovský ve »Zlomečích o českém básničtví« r. 1820 neprozřetelně reklamoval klassičnost pro spisy svých straníků, ti pak, jmenovitě Jan Nejedlý a Palkovič, v pravopisných hádkách se skupinou Jungmannovců sami za klassické spisovatele se vydávali, buděc oprávněný posměch svých odpůrců. Fr. Palacký, zakládaje »Časopis českého musea«, položil mu také za účel zakročiti proti »jazykovému zmatku, anarchii, která ohrožuje řeč i literaturu« (2. návrh ku zřízení musejných časopisů ze 14. května 1826, Drobňých spisů sv. III., str. 267); umínil si tedy zaujmouti vyšší stanovisko v osobních svárech orthografických, na které díval se, podle slov V. Zeleného, »spíše s útrpností než živým účastenstvím«. Proto i osudné pojmy »klassičnosti« a »klassického« spisovatele měly být pojaty evropštěji, hlouběji, než bylo zvykem v tehdejším písemnictví českém; svědčí o velkém osobním taktu mladistvého Palackého, že úkol ten neprevzal sám, nechtěje si osobovati práva autoritativního rozhodování, nýbrž že svěřil jej vůdci tehdejší literatury naší, Jungmannovi, ačkoliv tento byl v oněch sporech sám také živě zúčastněn.

Tak diskutuje se v Čechách znova r. 1827 o klassičnosti v literatuře a to s nového, povýšenějšího hlediska; děje se tak hned v prvním svazku Musejníka Jungmannovou statí »O klassičnosti v literatuře vůbec a zvláště české«. Článek Jungmannův, bohatý myšlenkově i slohově, projevuje celou svou disposicí způsob, jak vznikl; ba lze říci, že Jungmannovi nepodařilo se jednotlivé součástky pevně skloubiti v celek naprosto organický. Staf skládá se totiž ze tří samostatných dílců.

I. Úvodní část, sahající od začátku statí až k definici klassičnosti (tedy až ke slovům *aliquis scriptor, non proletarius*), ukazuje, jmenovitě v původním, nezkráceném znění, polemický svůj původ. Jest to část v podstatě negativní, popírající proti škole Nejedlého, že by naše literatura již klassičnou slouti mohla. Přímá polemika byla vpletena dilem do úvodních vět, dilem mezi různé slovníkářské definice slova *classicus*.

II. Výměrem klassicismu počíná druhá část statí, obsahující její vlastní jádro. Když byl náležitě vymezil a příklady objasnil podstatu klassičnosti, podává přehled podmínek kulturních, ze kterých pravá klassičnost vzniká; z nich zejména obšírně probírá jakožto součinitele zvláště důležitého souměrné a současně vzkvétání tří hlavních druhů literárních: básničtví, historické nebo filosofické průsy a řečnictví. Dosti neorganicky přidružen jest následující oddíl o poměru jazyka ke klassičnosti literární; do

něho však případně k úvaze o starověkých jazyčích položena důležitá poznámka o rozdílu literatur antických a novověkých. Stručný odstavec o relativnosti klassičnosti případně zavírá II. oddíl, sahající až ke slovům »ku větší dokonalosti zrající a doprovázející«.

III. Poslední část úvahy jedná výlučně o českém vývoji jazykovém, slovesném a kulturním; dýše pravým duchem Jungmannovým. Slévá se tu trojí proud myšlenkový: historický přehled našeho vývoje vede k úvahám o naší přítomnosti a jejích úkolech, ale zároveň se znova a znova vynořuje polemická tendence, táz jako v části první. Idea klassičnosti působí také v tomto oddílu jednotlivě a souborně, avšak nakonec přece nabývá převahy myšlenka obrody národní.

Článek Jungmannův rozbírána a vykládán byl častěji (nejzervrubněji v Dějinách Vlčkových II., 2., str. 155—157). Vždy kladen při tom důraz na oddíl III., neobyčejně důležitý pro poznání jazykového a národního úsilí Jungmannova; také polemické pozadí statí, rýsující se zejména v začátku jejím, nejednou bylo objasněno. Za to o středním oddílu, který k titulu a thematu úvahy nejúplněji přiléhá, jednáno posud skrovnejí. Tuto chceme pojednat právě o tomto oddílu rozpravy Jungmannovy, nepřihlédajíce zatím k otázce její původnosti. I když anticipando předešleme, že teprve ve III. oddílu svého článku podal Jungmann své vlastní názory ve formě původní, neztrácíme zájmu o to, pro které současné řešení otázky klassicismu se Jungmann rozhodl.

V zásadním rozdílu od normalisujících »Počátků« nepřiznává se Jungmannova úvaha ke klassicismu dogmatickému t. j. tomu, jenž klassičnost starověkou pokládá za měřítko a vzor pro literatury moderní. Stejně vzdálena jest však také stranického pojetí, které vyjádřili bratři Schleglové a jich nohsledové antithézi: buď classicismus nebo romanticismus. Klassičnost jest Jungmannovi určitou fasí literárního vývoje, fasí velmi pokročilou, jež však vázána je řadou jistých podmínek kulturních; tuto vývojovou možnost Jungmann připouští u každého národa. Vůbec neuvažuje o pojmu klassičnosti osamoceně, nýbrž souběžně s pojmem národnosti a národního svérázu v literatuře. To pomáhá mu obeplouti osudné ono úskalí, jímž od renaissance až po naše doby bylo rozhodování, náleží-li přednost Starým či Moderním. Jungmann praví osvíceně: »Pročež klassikové novější v jazycích k zlatému věku dospělých nestojí ani pod klassiky starožitnými, ani nad nimi, ale vedle nich v rovnosti, jelikož rozdíl věků a národů, ku kterýmž tito vzorní spisovatelé náležejí, šetřen být musí.«

Další postup statí jest geneticko-historický. Podmínky klassičnosti hledají se v poměrech politických, náboženských a mravních; hlavní však důraz klade se na vývoj jazykový, takže bed-

livější čtenář snadno pozná, jak Jungmann se náhle vychyluje z daného rámce. Jest to ovšem vysvětlitelnou pouze předlohou, kterou byl vlastně úvod k dílu o dějinách jazykových. Jungmann velice bystře liší průvodní okolnosti a genetické podmínky od vlastního obsahu klassičnosti: ten vidí nikoli ve sféře sociální a mravní, nýbrž v oblasti a esthetické. To je patrnou jednak z velmi důrazného požadavku souladu literární látky s formou, jednak ze široce provedeného výkladu, že jen u toho písemnické, kde vedle básnické zkvětají i prósa buď dějepisná nebo filosofická a řečnická, možno mluvit o klassičnosti. Jako rozprava o jazyku, tak i podrobné rozvedení této trichotomie literární není úplně do celkové jednoty vpracováno; vysvětlí nám to opětěně jen vyšetření poměru Jungmannova ku předloze. Slovem: ve sporu Starých s Moderními stojí Jungmann, ačkoliv jest opravdovým cítlelem antické literatury, bez výhrady na straně literárního pokroku, jenž nevidí ideál svých v minulosti. Mocné přesvědčení o svéráznosti každého útvaru národního a o důležitosti momentu jazykového sílí jej v tomto názoru. Při všem porozumění kulturně společenském jsou jeho poslední touhy a požadavky a esthetické; diskusé literární neopouští své vlastní a přiměřené pudy.

Myšlenky tuto shrnuté opravdu prosycovaly ovzduší, z něhož rozprava vznikla; není věru obtížno odkrýt jejich virtuální zdroje. Idea dějinného pokroku a historického vývoje jest velkým odkažem, jež německá romantika přijala z rukou Herderových. Z téhož kořene vyrostlo i přesvědčení, že každý jev duchovního světa možno a nutno vyložiti z dějinných podmínek kulturních a společenských; v tom A. W. Schlegel jest na dějinné filosofii Herderové právě tak závislý jako paní de Staël. Avšak stář čerpá i z pramenů pozdějších, na př. její názory o a esthetické autonomii literatury, o nutnosti harmonie mezi vnější formou i vnitřním obsahem, jsou ratolestí krasovědného přemýšlení výmarského kruhu, jak se jeví jmenovitě idef »organismu«, kterou ze Shaftesburyho přijal a domyslil Goethe. Poměr Jungmannův k antice jest obdobný, jaký poznáváme v t. zv. novohumanistickém hnutí, jehož hlavou byl Wilhelm Humboldt, stoupence výmarského kruhu. Novohumanismu není starověká literatura (a to spíše řecká než latinská) normativním vzorem, nýbrž plodným prvkem pro zdarný rozvoj vzdělanosti a slovesnosti národní. Novohumanismus přijímá Herderova, Kantova a Schillerova ideu lidskosti, avšak slučuje ji co nejtěsněji s ideou národnosti... vždyť celý tento proces se odehrává za národnostně vzkypělého nadšení válek protinapoleonských. K této kolébce vlasteneckého smýšlení a cítění novoněmeckého hlásí se i naše úvaha; proto přikládá se nejzávažnější místo mezi kulturními podmínkami klassičnosti právě jazyku a jeho rozkvětu.

Tomuto řetězci myšlenek dlužno nejen přiznat, že vybírá z ideové náplně své doby nejdůležitější a života nejschopnější

prvky, vlastní veleduchům věku,¹ ale i že je synkreticky zpracovává ve vyšší jednotu. Pouze několik myšlenek zachovává ráz příliš odborný bez případného zapětí do řetězce přemýšlení kulturního.

Avšak nyní dlužno položiti si otázku: patří zcelení těchto časových idej přímo Jungmannovi, či jest jeho zásluhou pouze, že šťastnou rukou přivedl k nám projev tak pozoruhodný, stojící na výši doby? Otázku tu zodpovíme vyšetřením Jungmannova poměru ku předloze.

II.

Jungmannovy vývody o klassičnosti, jež vyplňují střední část jeho statí programní, nejsou jeho vlastnictvím; jako ve »Slovesnosti«, jako v nejednom publicistickém projevu, také tentokrát se Jungmann měrou vydatnou opřel o předlohu cizí, německou. Jungmann nebyl duch tvůrčí a originální: na rozvoj krásné literatury naší působil svými mistrovskými překlady a také obě úhelná díla jeho vědecká, jimž zasloužil tolik ze svého života a ze své bytosti, »Historie literatury české« a »Slovník českoněmecký«, vznikla s příklonou k velkým vzorům; ona k »Opytu« Grečovu, tento k veledílu Lindeho. Jest obecně známo, kterak Jungmann cizí popudy samostatně rozvíjel, kterak spisům vzniklým buď nápodobou neb i parafrázi vždy dovedl vtisknouti pečeť svého ducha; kterak je vyplnil smýšlením a cítěním českým a slovanským; kterak je mistrovsky — a to nejen dokonalou formou slovesnou — přizpůsobil národním našim poměrům. Šťastnou ruku a velkou prozřavost literární osvědčil Jungmann výběrem svých předloh a svých vzorů; byla-li to v písemnictví krásném díla opravdové hodnoty slovesné, buď obsahově nebo formálně mistrovská, byly to v oboru naukovém spisy ne sice vždy epochální, leč stojící na výši vědeckého pokroku své doby a případně shrnující veškeré poznatky důležité. Pro Jungmannovu methodu pracovní a pro jeho poměru ku předloham článek o klassičnosti je dokladem zvláště poučným.

Svůj hlavní pramen jmenuje Jungmann sám: jest to Pöllitzův spis »Das Gesamtgebiet der teutschen Sprache« z r. 1825.

¹ Že zásady, tlumočené statí Jungmannovou, vyznávali opravdu duchové vůdci, ukazuje na př. nahlédnutí do theoretických prací Schillerových a Goetheových. R. 1795. promluvil Goethe v článku »Literarischer Sansculottismus« (Jub. Ausg. XXXVI, str. 139—144) o podstatě klassičnosti v umění a o podmínkách nutných k jejímu vzniku, způsobem stati oné blízkým; i tu jest pojata klassičnost — což u Goethea nemí pravidlem — jako stupeň dokonalosti literární. O. Walzel upozorňuje případně, že skoro současně (1793—1794) i Schiller pronesl obdobné názory o podmínkách vzniku a dokonalé bytosti pravého umělce, v IX. listě serie »Über die aesthetische Erziehung des Menschen« (Saec. Ausg. XII, str. 29—33).

Autor knihy té, Karl Heinrich Ludwig Pölitz (1772—1838), professor university wittenberské a lipské, známý polyhistor a polygraf, má i jinak vynikající účast v aesthetickém a theoreticky poetickém snažení Jungmannově; i zasluhuje proto pozornost. Mezi neobyčejně četnými, zřídka kdy však rázovitými spisy Pölitzovými z oboru dějepisu, státních věd a veřejného práva shledáváme v l. 1800—1825 dosti velkou skupinu prací o teorii slohu, o poetice, o t. zv. filosofii jazyka; práce ty zakládaly se většinou na universitních čteních Pölitzových a přinášely pravidelně nové, důkladnější zpracování téze věci. Spisy ty jsou¹: »System des teutschen Styls« (od r. 1800 ve IV. sv.; poslední svazek »Versuch einer Theorie des teutschen Styls« z r. 1801 tvoří celek zcela samostatný); »Allgemeine teutsche Sprachkunde, logisch u. aethetisch begründet« (1804), »Systematische Encyklopädie der stylistischen Wissenschaften« (1805), kterýžto spis pod titulem »Lehrbuch der teutschen Sprache« (1810) vyšel podruhé; »Die Sprache der Teutschen philosophisch und geschichtlich dargestellt« (1820) a posléze »Das Gesamtgebiet der teutschen Sprache, nach Prosa, Dichtkunst und Beredsamkeit theoretisch und praktisch dargestellt« (1825 a násł. ve IV. sv.). Spisy Pölitzovy vynikaly nejednou předností: po Adelungovi se poprvé dopodrobna zabývaly teorií slohu a poetikou jakož i t. zv. filosofii řeči a jejími vnějšími dějinami na dosť širokém základě filosofickém a historickém; vyčerpávaly až do nové doby písemnictví německé a honosily se důkladnou bibliografií; přinášely vedle nesčíslných jasných definicí spoustu praktických příkladů; důsledně provedenou methodou a průhledným, třeba že chvílemi poněkud rozvyleklým slohem dobře hověly potřebám studijním; konečně nadšené vlastenecký a výmluvná lásku k německému jazyku činily je spisy časovými v době napoleonské. Vedle těchto předností unikaly průměrnému čtenářstvu nedostatky, založené hlouběji; co soudili přísnější aesthetici odbornici a myslitelé o Pölitzovi, pěkně propověděl mladistvý Palacký r. 1819 v »Přehledu dějin krásovedy a její literatury« v odstavci, kde mluví o »krásovědcích a kritických německých novějších, neoddaných nikteré zvláštní škole«: »eklektický Pölitz zůstal více na povrchnosti« (Palackého Spisy drobné, sv. III., str. 109).²

¹ Řídím se v bibliografickém výčtu jednak vlastní Pölitzovou zprávou o úvodě k spisu »Die Sprache der Teutschen« (1820), jednak Matajovou statí v Allgemeine Deutsche Biographie, sv. XXVI, str. 390 a násł.

² V knihopisném svém dodatku Palacký uvádí Pölitzovu »Aesthetik für gebildete Leser« (1807), spis, jenž stojí stranou skupiny námi vykládané.

Všemi Pölitzovými knihami o slohu a o poetice jako červená nit se proplétá jedna methodicky plodná myšlenka. Jsou tři hlavní druhy slohové: prósa, básniectví a řečnickví, jež odpovídají třem hlavním schopnostem duševním: představovací, cítící a snažící; kromě toho vždy se Pölitz vrací k rozdelení slohu v nižší, prostřední a vyšší (vznešený). Tyto základní myšlenky Pölitzovy přijal z jeho »Versuch einer Theorie des teutschen Styls« Jungmann již r. 1820 do své »Slovesnosti«, jsou tu kostrou jeho teorie; v dalších vydáních »Slovesnosti« jest teorie ta úplně v duchu Pölitzové rozvíta; definice jsou tu vždy věrným překladem z Pölitze.

R. 1820 ve spise »Die Sprache der Teutschen« Pölitz poprvé podřizuje své základní teorie idei klassičnosti a v § 43. podává tento důležitý výměr klassičnosti a spisovatele klassického: »Der Begriff der Klassicität eines Schriftstellers beruht auf der Annäherung desselben an das Ideal der vollen-deten stilistischen Darstellung, wie dieses Ideal in dem Gesetze der Form mit unbedingter Gültigkeit entwickelt und die Annäherung an dasselbe teils durch die erreichte Vollkommenheit in der Sprache der Prosa, der Dichtkunst und der Beredsamkeit, teils durch die bestimmte Durchführung des Charakters der niedern, mittlern und höhern Schreibart vermittelt wird. Es verdient daher nur derjenige den Ehrennamen eines Klassikers, welcher mit dem deutlichen Bewußtsein des Gesetzes der Form, als des höchsten Maßstabes für alle stilistische Vollendung, entweder als Prosaiker, oder als Dichter oder als Redner, oder auch in mehrern dieser Gattungen des Stils zugleich, in seinen stilistischen Formen Richtigkeit und Schönheit unauflöslich verbindet, und sich in der niedern, oder in der mittlern und höhern Schreibart — oder in mehrern derselben — ununterbrochen gleich bleibt. Nur dann ist er im dem Sinne klassisch, in welchem es überhaupt ein Schriftsteller in einer lebenden Sprache sein kann.« V této definici leží klíč k Pölitzovu pojedí klassičnosti, neboť rozsáhlý úvod následujícího jeho spisu »Das Gesamtgebiet der teutschen Sprachen nach Prosa, Dichtkunst und Beredsamkeit« (1825 a násl.), postavený v čelo prvního dílu »Philosophie der Sprache«, není než rozvedením těchto zásad, s tím pouze rozdílem, že Pölitz nyní nespoukuje se výměrem klassického spisovatele, nýbrž zkoumá podmínky klassické literatury a vyšetřuje dosti zdalek poměr klassičnosti a národnosti v literatuře; stará trichotomie: prósy, básniectví a řečnickví se stále i tam vrací.

Tento úvod prvého dílu Pölitzovy knihy »Das Gesamtgebiet der teutschen Sprache«, zaujmající 34 strany, jest vlastní předlohou článku »O klassičnosti v literatuře vůbec a zvláště české«. Že Palacký vyžádal si od Jungmanna práci v podstatě přeloženou a nikoliv původní, úplně se srovnávalo s programem

českého Musejníka, jak vysvítá z 1. podání Palackého z 27. prosince 1825 (Drobné spisy, sv. III., str. 261), kde při rozpravách z oboru krásné literatury, filologie a prostonárodní filosofie Palacký zřejmě především pomýslí na překlady. Jungmann od příprav ke své »Slovesnosti« zajisté pečlivě sledoval i další příslušné spisy Pölitzovy a vyvolil si z nich spis zcela nový.¹ Pölitzův spis úplně vyhovoval Jungmannovým zálibám, snahám i potřebám: bylo to rozsáhlé dílo filologicko-historické, vyzbrojené aesthetickou teorií a kulturně filosofickým názorem; duch populárního, nevýbojněho romantismu i nadšení vlasteneckého a jazykového, jaký vanul z vývodů Pölitzových, byl Jungmannovi příbuzný; vždyť Jungmann již před lety přeložil obdobný projev Jahnův. Že vlastenečtí naši romantikové obřatem ruky dovedli proměnit nejnadšenější výrok překupujícího sebevědomí německého v neméně nadšený výlev vlastenectví českého a slovanského, jest obecně povědomo.

Jungmann nepřeložil Pölitzův úvod celý: vymýtil vše, co v něm mělo vztahy k německému národu a jeho dějinnému rozvoji; škrtil odstavce zabývající se jazykovými otázkami v užším smyslu slova, zejména Pölitzovu pochybnou teorii o jazyčích původních nebo kmenových a jazyčích smíšených; vyňal z časové úvahy o nebezpečí cizí invaze pouze citát z Heerená; vynechal plynký odstavec o vzájemné podobnosti jednotlivých jazyků. Ani pořad vývodů Pölitzových nebyl zcela zachován; vzájemný poměr překladu k originálu ukazuje tato srovnávací tabulka, kdež vedle sebe vždy postavena jsou místa korrespondující:

J. J. S. S. ² str. 177. ř. 22 — ř. 29.	Pölitz str. 13. ř. 33 — str. 14. ř. 8.
> > > > 177. ř. 29 — str. 178. ř. 16.	> > 14. ř. 8 — str. 15. ř. 22.
> > > > 178. ř. 17 — ř. 18.	> > 17. ř. 15 — ř. 25.
Z. Ž. J. J. » 402. ř. 6 — ř. 7.	> > 17. ř. 25 — ř. 29.
J. J. S. S. » 178. ř. 19 — ř. 25.	> > 17. ř. 29 — str. 18. ř. 6.
Z. Ž. J. J. » 402. ř. 9 — ř. 13.	> > 18. ř. 6 — ř. 9.
J. J. S. S. » 178. ř. 25 — str. 179. ř. 25.	> > 18. ř. 11 — str. 19. ř. 30.
> > > > 179. ř. 25 — ř. 36.	> > 19. ř. 33 — str. 20. ř. 23.
> > > > 180. ř. 1 — str. 180. ř. 36.	> > 23. ř. 20 — str. 25. ř. 8.
> > > > 180. ř. 37 — str. 181. ř. 11.	> > 26. ř. 8 — str. 26. ř. 25.
> > > > 181. ř. 15 — str. 182. ř. 12.	> > 27. ř. 10 — str. 29. ř. 3.
> > > > 182. ř. 12 — ř. 18.	> > 29. ř. 31 — str. 30. ř. 6.
Z. Ž. J. J. » 402. ř. 20 — ř. 22.	> > 1. ř. 1 — ř. 3.
> > > > 402. ř. 22 — ř. 25.	> > 2. ř. 18 — str. 3. ř. 1.
> > > > 402. ř. 41 — ř. 42.	> > 3. ř. 8 — ř. 13.
> > > > 402. ř. 42 — str. 403. ř. 3.	> > 3. ř. 19 — ř. 30.
> > > > 403. ř. 4 — ř. 18.	> > 11. ř. 32 — str. 12. ř. 29

¹ Ježto spis Pölitzův vyšel někdy z jara r. 1825 (jet předmluva datována 12. února 1825) a Jungmann psal úvahu svou na podzim r. 1826 (u censury byla již 27. listopadu 1826), vývody Pölitzovy nebyly starší půldruhého roku.

² J. J. S. S. značí Josefa Jungmanna Sebrané spisy veršem i prósou. V Praze 1841. (Novočeské bibliotéky sv. I.) Z. Ž. J. J. značí Zeleného Život Josefa Jungmanna. II. vyd. V Praze 1881. (Urbánkovy

Podle toho, co již uvedeno, Jungmann i v střední části svého článku podává volný a samostatný překlad úvodu Pölitzova. Osvědčeného překladatele poznáváme v umění, s nímž krátky a zhuštují rozvleklé periody Pölitzovy, čehož alespoň jeden příklad budiž uveden.

Pölitz na str. 18., ř. 11. — ř. 21. praví: »Je reiner und edler eine Religion ist, desto kräftiger strebt die Sprache empor; besonders muss mit der Ausbildung der Wahrheiten, welche der übersinnlichen Ordnung der Dinge angehören, auch im Umfange der Sprache ein Reichtum von abstrakten Begriffen sich entwickeln, welcher allen den Sprachen fehlt, wo die Völker, die sie reden, auf den Stufen blos sinnlicher Religionsbegriffe und eines äussern, der Sinnlichkeit zusagenden Kultus stehen geblieben sind.« Jungmann reprodukuje na str. 178, ř. 25. — ř. 29. o mnoho stručněji a jasněji: »Čisté ušlechtilé náboženství mluvu lidskou mocně povyšuje, a k vyznamenání pravd, nadmyslnému a netělesnému světu nalezejících, hojnost poněti odtažených v řeči rozvíjí, nedostávajících se jazyku, kdež národ na stupni cele smyslného náboženství a obřadu stojí.«

Velice charakteristické jest, co Jungmann v textu Pölitzově buď vynechal buď změnil; při výpustkách mluvíme pouze o kratších slovních nebo větných škrtech, kdežto o vynechání celých delších partií pojednáno již obecněji výše. Na str. 14. nepojal Jungmann Pölitzův exkurs o korrektnosti a kráse ve slohu novějších německých spisovatelů po r. 1740. Na str. 15. podal Pölitz seznam předních klassiků moderních; Jungmann rozmniožil jej o oba klassiky německé Schillera a Goethea a o klassiky polské a ruské Kochanovského, Krasického, Lomonosova, Deržavina; k nim v Sebraných spisech r. 1841 přistoupila ještě jména Mickiewiczo, Karamzinovo a Puškinovo, pěkný doklad pro Jungmannův živý smysl literární, zároveň však i nové svědectví, jak Jungmann »své překlady rád přizpůsobuje domácímu prostředí, zejména ve jménech vlastních«.¹ Na str. 19. se Pölitz zmiňuje o neschopnosti francouzštiny vystihnouti v překladech hloubku Kantova neb Fichteova; Jungmann vypoouští tuto zmínku. Na str. 25. a 26. Pölitz dosti zevrubně pojednává o mrtvých jazycích a vypočítává některé; Jungmann passus tento značně zkrátil, ale v souhlase s svým živým, ryze romantickým zájmem o vzdělanost staroindickou věnoval jí na str. 181. ř. 3. zvláštní zmínku, které u Pölitzu nenalezáme. V oddílu hned potom následujícím na str. 181. ř. 11.—4. přičinil Jungmann pěknou, trvám zcela samostatnou charakteristiku spisovatelů starověkých, »kteří svou

bibliotéky paedagogické sv. LXXXVII.); Pölitz značí uvedený spis Das Gesamtgebiet der teutschen Sprache, Leipzig 1825. I. Band. Philosophie der Sprache.

¹ Jan Jakubec v »České literatuře XIX. stol.«, díl I., str. 558. V Praze 1902. (1. vyd.).

důstojnou prostotou a krásou, velikým, mnohoobsáhlým smyslem a plastickou dokonalostí ku vzdělání a dobytí podobné klassičnosti napotomním národům nesmírně posloužili.« Nazývám-li tento odstavec majetkem Jungmannovým, myslím především na jeho slohovou podobu; myšlenka sama od dob Lessingových a Winckelmannových jest v Německu obecná a nejednou se ozývá také z různých výkladů Pölitzových.

V závěrečné partii svého pojednání, kterou Palacký potlačil a kterou tudíž známe jen z přlohy V. Zeleného, nakládal Jungmann se svou předlohou volněji. Jak z tabulky výše uvedené vysvítá, sloučil tu několik různých a ne zcela spolu souvisících statí úvodu Pölitzova a zcelil je rozhodným uvědoměním vlasteneckým i slovanským. Nadšený výlev o »velikém, předhistorickém, prastarém, slavném národu slovanském« jest ovšem původní projev Jungmannův, ale i sentimentalita nad zříceninami starého světa jest jeho vlastní stilisace. Závěrem celé stati jest citát z Heerenova článku »Über die Mittel zur Erhaltung der Nationalität«, původně otištěného r. 1810 v hamburském »Vaterländisches Museum«; i Heerenův výrok vzal Jungmann z Pölitze. Kdežto Pölitz k objasnění citátu poznamenává, že Heeren pronesl svá slova v době, kdy železná vůle Napoleonova tisnila Německo, Jungmann tuto zmínku vynechává, nazývá však Heerena »znamenitým«, čehož u Pölitze není. Překlad citátu jest opětne příkladem »přizpůsobování domácímu prostředí«. Heeren praví doslova: »Der Deutsche, der französisch, der englisch spricht, muss während dessen aufhören, Teutscher zu sein, so weit er es kann. Er muss französisch, englisch denken, wenn er nicht schülerhaft sprechen will.« Jungmann ta slova obměňuje takto: »Čech mluvě německy, francouzsky, v tom okamžení Čechem býti, pokud jen může, přestává. Dlužno mu německy, francouzsky mysliti, nechce-li mluviti po žácku.«

Shrneme-li tedy pozorování svá o poměru Jungmannova překladu k originálu Pölitzovu, můžeme říci, že závislost Jungmannova na předloze německé nikterak není otrocká. Vlastním majetkem Jungmannovým jest jak úvod, jenž zejména v rukopise před škrtý Palackého polemickou svou tendencí tvořil samostatnou velezajímavou úvahu časovou, tak i třetí rozsáhlá část o českém jazyku a české slovesnosti. V oddílu tomto opětne úvahy o náboženské povaze staré naší slovesnosti jsou i se zřejmým liberalismem svým ryze Jungmannovské. Vzhledem k tomuto oddílu jeví se velmi případnou Palackým provedená a Jungmannem schválená proměna původního titulu »O klassičnosti literatury a její důležitosti« v název »O klassičnosti« v literatuře vůbec a žvláště české. Střední oddíl stati, jednající o klassičnosti v literaturách vůbec, nepodává arcit více, než překlad nebo parafrasi vět Pölitzových; avšak i tu výběr, spojení, soustředění jednotlivých partií Pölitzových nese pečeť vynikajícího ducha Jung-

mannova. Jungmann se ostatně přiznal otevřeně, že předkládá vlastní parafrasi práce cizí, kterou zřetelně jmenoval.

Bыло бы nesprávné, činiti z tohoto článku (právě jako ze »Slovesnosti«) jakékoli závěry o Jungmannově schopnosti nebo neschopnosti aesthetické a literárně theoretické; aesthelickým myslitelem nebo samorostlým theoretikem literatury Jungmann nebyl a nechtěl ani být: i tuto jako v »Dvojím rozmlouvání o jazyku českém« r. 1803 nebo v článku »O různě českého písemného jazyka« r. 1832 Jungmann jest hlavně nadšeným publicistickým mluvčím našeho jazykového a národního obrození.

III.

Jungmannova staf »O klassičnosti v literatuře vůbec a zvláště české« dochovala se nám ve znění trojím. Původní rukopis Jungmannův A z r. 1826 přešel z majetku Palackého do archivu musejního, tam kollacionoval jej Jungmannův životopisec V. Zelený s textem druhým B, totiž s otiskem v I. sv. Čas. Čes. Musea z r. 1827. Výsledky srovnávání podal Zelený v příloze T svého spisu. Změny ty jsou četné a všeobecné: slovné, stilistické, větné i ideové, jak u Zeleného snadno lze se přesvědčit. Pocházejí od redaktora Musejníku Palackého, jenž z trojích důvodů provedl jmenovité trojí škrty. Censor Willmann dne 27. listopadu 1826 vynutil potlačení některých smělejších výroků o náboženství a despocii, vesměs z Pölitze přejatých. Se zřetelem na literární shodu Palacký škrtl na počátku textu A velmi ostrou a osobní polemiku s Janem Nejedlým a jeho táborem. Ač nelze upřít, že s hlediska myšlenkové oekonomie a slohové jednoty tyto exkursy působí rušivě a že tudíž Palacký i s tohoto vyššího stanoviska právem je potlačil, přece svou bystrou ironií a vtipnou charakteristikou Jungmannových odpůrců nezaujímají poslední místo v publicistice Jungmannově. Co tuto Jungmann pronesl v podráždění na př. o ziskuchitivosti a nadutosti Jana Nejedlého, to se shoduje s obrazem, jež nejnovejší o povaze jeho na základě klidného badání nakreslil strízlivý učenec.¹ Třetí řada škrť, týká-

¹ Jan Jakubec na uved. m. str. 605 a 606. Slovní hříčka, vyjádřená větou: »Nedim konečně, že by pouze českým rozumem na klasy pomejšeli, poněvadž, jak praví naš básník: Ještě stébla není, by chtěli míti klasy«, přejata jest z Kollárova epigramu »Klassičnost«: »Kam se našim děla, ach básnířům Musy klassičnost? — Ještě stébla není, již chcete míti klasy!« Jungmann v podstatě podává tu výklad z II. vydání své »Slovesnosti«, kdež v § 35, pozn. 3, na uvedeném nápisu Kollárově ukazuje, kterak rozličné podřazené mohutnosti duševní (um, smyslivost, vtip, cit, rozum) základním třem mohutnostem duševním (představovací, cítící a snažící) slouží. V příčině vtipu praví Jungmann, vykládaje nápis Kollárův: »Vtip dvě rozličné věci jako je klassičnost římská a klasy obilné pro podobnost zvuku přivádí v spojení a činí hru slovní svou formou, libost nám působící.«

jících se vesměs závěru statí, zasáhla Jungmannovy vášnivé, byť většinou přeložené projevy jazykového uvědomění; Palacký ne-snášel se ani v theorii ani v praxi s těmito názory Jungmannovými. Škrty mladistvého redaktora vzbudily u Jungmanna a jeho stoupenců nevůli, ano i nedorozumění; o tom všem zejména jedná příslušná literatura.¹

Třetí text rozpravy C podávají nám Jungmannovy »Sebrané spisy veršem i prósou« z r. 1841; úprava textu jest od Jungmanna samého a značí definitivní jeho redakci. Text C vznikl nikoliv z původního rukopisu A, jehož Jungmann neměl po ruce, nýbrž z textu B; nikoliv svůj originál, nýbrž úpravu Palackého učinil svým východiskem. Zelený však neoznačuje poměr textu B a C zcela přesně, praví-li na str. 403: »Sluší doložiti, že Jungmann pojednání toto v „Sebraných spisech“ 1841 se všemi změnami Palackého položil, přijav je tím sám jaksi za své.« Text C liší se od B velmi podstatně: opětne přistoupila řada nových zkratkov, takže objem článku postupně se zmenšoval. Škrty ty zase zasáhly druhou samostatnější část článku Jungmannova, týkající se našich poměrů národních. V S. S. J. J. str. 183, ř. 12 za slovem zůstalo vypadl passus liberalistickým názorem Jungmannovým prodchnutý: »a celá literatura té epochy při vší ostatní dokonalosti jednotných spisovatelů má předně jednostranný ráz a jako jeden obličej — bohomluvecký. Byl to tehdy v celé Evropě a zvláště v Čechách obyčej, že, cokoliv psáno, byť to o hvězdách neb hospodářství bylo, jako v meze písma svatého zavřeno, nebo polemickými, nebo alespoň křesťansko-mravnými výběhy hojně nadáno bývalo. Což třeba chvalitebná strannost byla, vždy strannost zůstává a jednotu a dokonalost klassičnou vylučuje.« Téměř na polovici byl zkrácen odstavec následující, jenž v textech A i B obsahoval známý okamžitý výkřik národního pessimismu Jungmannova (S. S. J. J. str. 184, ř. 29 a 30, končí »a podati se vše přeplavujícímu cizích literatur návalu«). Místo toho čte se v B celý

¹ Nejnověji k výkladu Zeleného (Život Jungmannů II. vyd. str. 269), k odstavci u Jar. Vlčka (Dějiny české literatury II., 2. str. 155 a 157), k článku A. Truhlářovi (Památník Palackého, str. 290—298) přistupuje zmínka v knize Em. Chalupného (Jungmann, str. 98 a 99). Na rozdíl od ostatních uvedených autorů Chalupný nestojí ve sporu na straně Palackého, nýbrž Jungmannově; zastává tu jeho věc sice s vášnivostí sobě vlastní, avšak ne bez přesvědčivosti. Tím ruší vějí působí Chalupného nepřesnost v citování. Chalupný nejprve uvádí z dopisu Jungmannova Kollárovi 4. ledna 1827 známá slova: »Zvláště mne mrzí, že p. Palacký mi odřezal konec, v němž jsem s Heerenem pravil, že kdo píše německy, na tu chvíli přestává být Čechem a musí být Němcem...« K tomu dodává Chalupný: »Jungmann tu ono místo parafrasuje ostřejí, nežli znělo v jeho rukopise. Tam znělo: „Kdo sám chtě mimo potřebu cizího jazyka užívá, ten se aspoň na tu chvíli své národnosti zříká.“ Ale Chalupný měl čísti a citovati také větu hned následující: »Čech mluví německy, francouzsky, v tom okamžení Čechem býti, pokud jen může, přestává.«

odstavec, otištěný u Vlčka l. c. str. 156, ř. 17—33, počínající slovy »a jazykem připojiti se«. Na to v B následoval ještě čtyřveršový citát z Puchmajera, u Vlčka vypuštěný, ale u Zeleného (str. 268) otištěný.¹ Také v následujícím odstavci se C uchyluje poněkud od B. V S. S. J. J. str. 184, ř. 34—36 zní: »ač jen mezi životem a smrtí, od kteréž poslední ji takto spojená mnohých snažnost uchránit může«; místo toho stálo v B: »mezi životem a smrtí, jako byl onen básněný mouření neb Uzim Ošantay ve Wielandově „zimní báji“ (Wintermärchen)«.

Ostatní odchylky C od B jsou nepatrné: C str. 178, ř. 9 Rusové místo Rosanini v B; tamže ř. 11 a 12 přibylo v C proti B, jak již svrchu uvedeno, jméno Mickiewiczovo, Karamzinovo a Puškinovo; C na str. 179, ř. 1 dějepisectví místo dějopisectví, které je v B (a tak i všude dále); C na téže str. ř. 2 nestáčí místo není v stavu; C na str. 181, ř. 17 za slovo »náboženství« vypadlo patrně tiskovou chybou »křesťanského«, které jak v B tak i v předloze na str. 27, ř. 18 se čte a jasnost kontextu podporuje; C str. 182, ř. 25 stojí »Teutonů« místo »Germanů«, které se čte v B; C na str. 183, ř. 12 tma pověrečnosti, kdežto v B je duch pověrečnosti.

Jak patrno, článek »O klassičnosti v literatuře vůbec a zvláště české« má velmi zajímavou historii kulturně literární, časově osobní a posléze i textovou. Po všech těchto stránkách ukazuje nám však také, jak hojně a složité jsou úkoly toho, kdo by chtěl buď spisy Jungmannovy kriticky vydati, nebo doprobina vyložiti velkou a bohatou osobnost Jungmannova.

Některé prameny ke Štítného Řečem besedním.

Napsal František Ryšánek.

Podávám tuto, co jsem pátraje po pramenech a předlohách spisu Tómy ze Štítného našel. Jsou to prameny některé, nikoli všecky — přece však je toho dosti, aby se obvyklý názor o Řečech besedních snad trvale poopravil.

Osud díla toho je zvláštní. Když s rukopisu setřen byl statětý prach, dílo oslnilo první čtenáře a zkoumatele tak, že, jako na př. I. J. Hanuš, v něm viděli slibný počátek šamostatného přemýšlení filosofického. Ovšem střízlivější badatelé poznávali souvislost se středověkou scholastikou, přece však Řeči besední pokládali za původní, české zachycení filosofie tehdy obvyklé, filosofie sv. Tomáše. V době nejnovější teprve hledá se odpověď na otázky:

¹ Jinak Zelený tento passus po stránce textové nereprodukuje zcela bezvadně.

Kolik je v díle Štítného vlastního, původního myšlení? Jsou Řeči besední vrholem spisovatelské obratnosti staročeského zemana? Kolik je přejato odjinud, a odkud?

Do nedávna nebylo pro to dosti pochopení, že je nutno, má-li být obraz Štítného správný, odlišiti eizí majetek od vlastního; kreslil se obraz jenom podle toho, co se ve spisech Štítného podává, beze zření na prameny.

O Řečech besedních, tuším, se ani nepochybovalo, že jsou samostatným zpracováním scholastického názoru na svět, člověka atd. Svádělo k tomu hlavně to, že Štítný sám připomíná o vzniku díla: »O tom tak myslí a vzpomínaje, jak mi jest z mládu milo bylo cos buď slýchati křesťanských věcí od otce svého a od mateře . . . vymyslil sem knihu, jako by děti tázaly otce a otec jim odpovídal.« (Hatt. 2, 35 sl.) — »Vymyslil« však možno vztahovat jen k formě dialogické a uspořádání věcí, nikoli k myšlenkám, obsahu Řeči besedních, poněvadž spis ten je vlastně dosti obratné rozšíření výpisků z pramenů latinských, mezi něž jen sem tam vloženo Štítného mínění vlastní.

Uvádívá se, že Štítný *cituje* sv. Augustina 21krát, Řehoře 21krát atd., a důvod pro to prý je, že jako laik musil mít za svým míněním nějakou autoritu církevní. Věc má se poněkud jinak: citování už ani není citováním, kde kapitola, často i několik kapitol, se více méně doslova přejímá z předlohy latinské, kdežto z vlastního přemýšlení spisovateleva jen drobné poznámky se přidávají. Pokud jsem srovnal ruk. Bud. (otisk Hattalův) s některými prameny, shledal jsem, že Řeči besední jsou zrovna tak málo původní jako Řeči nedělní a sváteční. A je to už samo sebou myslitelné při spisovateli laikovi. Dosud se většinou prameny udávaly jen obecně: učení školské, mistři, čtení knih, kázání, rozmluvy, vlastní přemýšlení. Co je odkud?

Pro Řeči besední měl Štítný tyto prameny:

1. *Eruditionis didascalicae libri septem*, vlastně jich knihu sedmou od Pseudo-Hugona a S. Victore. Migne, Patrol. lat. 176, 811—837 sloupec. Odtud je přejato: »Nenie dobré mnoho kniežat«, rozbor krásy, odtud Štítný přejímá látku zhruba řečeno pro kap. 7—25 svých Řečí. Ale Štítný vkládá do kapitol těch i jiné věci, vykládá »ještě učení pohanských mudrcov filosofia«. Má-li to z knihy některé, nevím; je to středověký názor o kosmu. Mimo to vkládá sem věci z Lombarda atd.

2. Jiná větší předloha je Sv. Bernarda *De consideratione I. V ad Eugenium Tertium*, otištěné v Migne, Patrol. lat. sv. 182, 787—808. Štítný sám spisek »*cituje*«: »a řeč jest to svatého Bernharda k papežovi Eugeniovi« (Hatt. 9, 1.). Není to však pouhý citát, poněvadž veliká část V knihy uvedeného spisu je pojata do Řečí besedních, a to do kap. II Řečí bes. — V kap. (12 odstavec) knihy páté; do III kap. R. b. — kap. VI (14. odstavec kn. páté De cons.) a kap. XII odst. 25, 26;

do IV kap. Ř. b. = začátek kap. XIII (27 odstavec, sloupec 804); do V kap. Ř. b. = pokračování XIII kap., odstavce 28, 29 a kap. XIV (odst. 30, 31, 32); pak zase až do kap. XXX Ř. b. = kap. IV Bern., odst. 7 a 8; do kap. XXXI = kap. IV (odst. 9.-10) a začátek kapitoly V (odstavec 11), jež pokračuje v kap. XXXII Ř. b. = (odstavec 11, 12).

3. Sv. Řehoře *Liber Moralium seu Expositio in librum Job*, Migne, Patrol. lat. 75, 76 sv., a téhož auktora *Homiliae in Evangelia*, Migne 76 sv. Část XLI kap. Ř. b. = Ř. sv. 76, 686 (a totéž 1195) sl.; XLII Ř. b. = Ř. 76, 698; XLIII Ř. b. = 75, 1135; konec kap. XLIII Ř. b. = 76, 699 kap. XLIV konec (t. j. u Hatt. konec str. 70 a zač. 71) = 76, 521 až 522; XLVII (t. j. u Hatt. 69, 9—30 a str. 67, 2 sl.) = 76 sv., sl. 686. Tím také se najisto potvrzuje důmyslné rozpoznání švů, které učinil K. I. Černý, L. F. 33, 258. Latinský text švu 687 sl. zní: »Ad hoc quippe in Scriptura sacra virorum talium, id est David et Petri, peccata sunt indita, ut cautela minorum sit ruina majorum: Ad hoc vero utrorumque illic et poenitentia insinuatur et venia ut spes pereuntium sit recuperatio perditorum: De statu ergo suo David cadente nemo superbiat. De lapsu etiam suo David surgente nemo desperet. Ecce quam mirabiliter Scriptura sacra eodem || verbo superbos premit, quo humiles levat. Unam namque rem gestam retulit et diverso modo superbos quidem ad humilitatis formidinem, humiles vero ad spei fiduciam revocavit.« Kap. Ř. b. XLVIII = 76, 1551 (začátek; parafrase); Ř. b. XLIX = parafrase 76, 1131, (převrácen pořad semen); psáno po paměti? L kap. Ř. b. = 75, 815; LI Ř. b. = 76, 817; LII Ř. b. = 76, 159; LV Ř. b. = 75, 784; LVII Ř. b. = 76, 889 (ř. 17/19, 40 Hatt.); od 28. rádku následující stránky Hatt. až do konce = 76, 734.

4. Nejznámější je překlad knihy *Pseudo Augustinovy De conflictu vitiorum et virtutum*, Migne, Patrol. lat. sv. 40, 1091 sl. Věc je obecně povědoma.

5. Štítný cituje sice Sv. Augustina *De Trinitate*, *De civitate Dei*, *De poenit.*, ale pokud je vzata z Augustina samého, jsem nemohl zjistit, jelikož texty lat. mi nebyly přístupný ani dříve, ani nyní. Zdá se však, že často Augustina cituje z nějaké

6. sbírky sentencí (Lombardovy?), poněvadž citáty tytéž bývají při téže věci u Lombarda. na př. I. kap. Ř. b. (Hatt. 4, 7). »Mistra hlubokých smyslů« cituje Štítn. Hatt. 45, 11 ř.; vybíral z něho citáty a nevěděl, pokud jde citát a kde začíná vlastní výklad Lombardův. Přiznává to ve sbor. Vávrově 141 a 1: »Mluví pak slovutný učedník Beda o tom k tomu slovu, ještě-j řekl svatý Jakub... Toť pokládá ten mistr; ale dokud jest Bedova řeč, nemohuť toho znamenati. Než jáť řku...«

Uvádím pro stručnost nahoře prostě kapitoly a jenom někde je připomenuto, pokud kapitola je přejata celá či pouze část. Zvláště u Řehoře jsou to většinou jenom úryvky kapitol.

Úvahy.

Homeri opera recognovit breviue adnotatione critica instruxit *Thomas W. Allen*, collegii reginae apud Oxonienses socius. Tomus III. IV. Odysseae libros continens. Oxonii e typographo Clarendoniano. 1908. Za 6 sh.

Oxfordské vydání básní Homerových zaujímá čestné místo vedle vydání Ludwichova (*Homeri carmina* v Lipsku 1889—1907). První dva svazky vydání oxfordského, obsahující Iliadu, uspořádal r. 1902 Monroe s Allensem, druhé dva, obsahující Odysseiu, vydal po smrti Monroově Allen sám. Allen srovnal a roztrídil k své práci kolem 70 rukopisů, roztroušených po knihovnách německých, francouzských, anglických, italských a jiných. Ze svého materiálu podává sice jen výběr, avšak tím, že shrnuje své rukopisy v třídě — namnoze jinak než Ludwich — a cituje dle nich, jest jeho citování úspornější a přehlednější než Ludwichovo. Při stanovení textu nechce jít přes dobu alexandrijskou. Zamítá výstřelky hollandské filologie, tvary *tóρς*, *τάρς*, digamma, než přece očišťuje text od attických znešvařenin jako *εῖως*, *εῖλατο*.

Nutnost nového srovnání rukopisů odůvodnil Allen v několika článcích v *Classical Review* (XIII, 1899, str. 110 n., 334 n., XV, 1901, str. 242 n.). Soudí, že základem homerského textu byla už ve starověku a dosud jest vulgáta, *κοινὴ ἐκδοσις*. Vulgáta jest předalexandrijská (srovn. článek Jos. Krále v *Listech fil.* XXVI, 1899, str. 406 n.); lze ji stopovat do V. století př. Kr. Aristarchos neměl na vulgátu vlivu přímého, jeho čtení (celkem 664) dostala se do našeho textu jen náhodou z marginálních scholií. Je-li vulgáta základem kritiky textové, jest důkladné poznání všech rukopisů předpokladem zdárné kritiky.

Cenným přídavkem poznámek kritických jest výběr ze scholií, někdy i neznámých. Nadpisy zpěvů Allen zamítá, ježto se v rukopisech zřídka vyskytují a důsledně uváděny jsou jedině Eustathiem. Že by však citáty z Ailiiana (V. H. XIII, 14) a Pausania, které v poznámkách Allen uvádí (*Καλυψοῦς ἀντιον* atd.), měly větší oprávněnost, jest mi pochybno.

Kdežto Ludwich verše athetované označuje drobnějším typem a závorkami, podává Allen vše, co nám z básní homerských dochováno, beze všeho označení. Způsob ten nezdá se být pro užívání příruční praktickým. V otázkách orthografických zavádí Allen jednotný tvar ve všech případech. Tak píše s Aristarchem bez augmentu na př. *ὅρνυτο*, *ὅμηντε*, přibírá k zamezení hiatu *ν* *ἔφελκυστικόν*, hledí na digamma, píše *ἔβήσετο*, *ἔδύσετο*. Monroe zavádí do textu tvary *ἔτεισα*, *ἔμειξα*, *σφέω*, *οἰκτίω*, dochované jen nápisně, Allen však píše *ἔτισε* (a 42), *μιξεσθαι*

(§ 136), *σωζων* (ε 490). V jiných otázkách orthografických přizpůsobuje se Monroovi.

Chyby tiskové shledal referent v μ 59 (*αντὰ* místo *αὐτὰς*), μ 364 (*μῆρε* zájn místo *μῆρο* *ἐξάνη*), μ 294 (*ἱγνεον* místo *ἱγνεον*), ρ 269 (*ἐκ αντῶ* místo *ἐν αντῷ*), χ 296 (*ἱλασα* místo *ἱλασε*).

Úprava knihy je skvělá.

Ferdinand Hoffmeistr.

Omero. L' Iliade. Brani scelti collegati col racconto del poema ed illustrati nel testo e nei monumenti antichi per cura di *Nicola Terzachi*. Con 102 figure nel testo, due tavole ed una carta geografica a colori. Ve Florencii, 1909, G. C. Sansoni, XXX a 430 str. Za 3 l. 50 c.

Spisovatel byl při svém výboru veden přání, aby žáci poznali celou báseň v její plnosti. Proto vybírá nejrázovitější části básně, doprovázi je poznámkami, ve které pojali i slovíčka, a části vynechané ponechává v stručném obsahu, kterým přerušuje řecký text. Při výběru není nikterak úzkostlivý, tak *ἰερὸς γάμος* v Ε podává úplně. Text doprovádí četnými vyobrazeními, která vybírá s hlediska estheticko-uměleckého, přihlížeje hlavně k dílkům doby pokročilejší. Užívání »fikového listu« zavrhuje jako nemorální. V úvodu podává dle Proklovy chrestomathie báji od sňatku Peleova do pádu Troje. O homerské otázce se tu nezmiňuje ani slovem. Soudí, že je žáku nepřístupna a že ho učí jen iurare in verba magistri. Text přejal z vydání Ameis-Hentzova, interpunkci však upravil k potřebě školní.

Myšlenka illustrovaného Homera jest stará, jak svědčí Ilias picta, a její využitková k účelům školním jest jistě šťastné. Homerský svět nabývá tak pro žáka konkrétní formy, do které pak plastické a názorné líčení básně vtěluje. Že esthetické ohledy spisovatelovy jsou do jisté míry oprávněny, dokázal neúspěch Engelmannova atlasu homerského, který ohledů těch neměl. Provedení myšlenky jest však zcela pochybené. Terzachi připojuje obrázky k textu a někdy i k parafrasi beze všeho důvodu a potřeby. Tak slova »οἰωνοῖσι τε δαῖται« (Α 5) doprovádí reprodukcí gemmy, představující asi trest Prometheův, slova »δὸς νίκηνν *Αἴαντι*« (Η 203) sochou Niky Paioniový, verš »(Σκάμανδρος) κόρωνσε δὲ κῦμα δόοιο ὑψόσ’ ἀειρόμενος« (Φ 306) vlastíanskou skupinou Nilu s přítoky. Taková vyobrazení jen odvádějí pozornost žákovu od slov básníkových, ba ruší dojem jeho veršů. Také jsou reprodukce velmi chatrné.

Způsob, kterým chce spisovatel nahradití dosavadní upravování výborů homerských, nezdá se být referentu šťastným. Parafrasi do textu vloženou ruší se *ῃθος* epopeje, a žák jest sváděn k mylnému názoru o povaze epického zpěvu. Všechny

»rozvláčnosti«, opakování, řeči, ba i odpovědi jsou vynechány a děj spíše přimočárně dál. Zvláště nepříjemně působí odstavce několika veršů, po nichž následuje prosaická parafráze následující statí. Je nepochopitelné, kterak mohl vydavatel vypustit odpověď Diovu Thetidě v *A* se slavnými verši »ἡ οὐαὶ κνωπέστιν . . .« (v. 528 n.). Že dbá interpunkce, dosti v básních homerských zanedbávané (srovn. E. Bekker »Homer. Blätter str. 180 a článek P. Caueru v Rh. M. 1889 »Zur homerischen Interpunktions«), zasluguje uznání.

Komentář je stručný a správný. Ruší však některé rationalistické výklady (hned v *A* v. 47 »ὅδος ἦτε νυνὶ ἔστινώς«) a rozvláčné výklady mythologické, při nichž Terzachi pramálo dbá zásady Aristarchovy, že Homer má být vykládán z Homera.

Ferdinand Hoffmeistr.

Paul Cauer: Grundfragen der Homerkritik. Zweite, stark erweiterte und zum Teil umgearbeitete Auflage. V Lipsku 1909, S. Hirzel. VIII a 552 str. Za 12 mk., váz. za 13 mk. 35 pf.

Cauerovo známé dílo o homerské otázce vyšlo poprvé r. 1895. Poněvadž uplynulé mezidobí přineslo množství důležitých prací, je přirozeno, že dílo vzrostlo, a to téměř o polovici; první vydání mělo 322 strany, druhé 552.

První vydání členilo se na dvě knihy: I. Textkritik und Sprachwissenschaft, II. Analyse des Inhalts. S nimi shledáváme se opět ve vydání druhém, ale v první knize přibyly na počátku dvě kapitoly o rukopisech a o vulgátě. V kapitole první obsažen jest nejprve výklad o pracích Leafových a Allenových o poměru rukopisů Iliady; Cauer upozorňuje zejména na význam Allenovy třídy *h*, jejíž původ je dosud nejasný. Dále pojednáno tu o zlomcích homerských na papyrech; velmi zajímavou jest, že některými papyry z Egypta byly potvrzeny konjektury novověkých učenců (str. 29). V kapitole druhé, jednající o vulgátě textu Homerova, souhlasí Cauer s názorem Allenovým, že dnešní vulgáta vznikla z vydání buď napsaného anebo aspoň variantami opatřeného brzy po Aristarchovi; z něho pak dostal se do všech větví naší tradice výběr ze čtení Aristarchových. Učenci alexandrijští neutvořili vulgaty sami, nýbrž pomohli k vítězství vulgátě již existující. V kapitole třetí, věnované Aristarchovi, trvá Cauer při svém mínění, že Aristarch vkládal do textu vlastní své konjektury; leč myslím, že materiál nás nestací k rozhodnutí této otázky. V kapitolách dalších pronikáme do dob před recensí alexandrijskou a přistupujeme k periodě, kdy básně poprvé byly napsány; Cauer soudí, že stalo se to za Peisistrata. V epopejích jsou indicia jazyková, jež dovolují nám vniknouti do dob, kdy epos se tvořilo; řeč Homerova jest ionská se živly aiolskými, zjevně tedy, že Ionové, kteří mají na vývoji epopejí podíl hlavní, přejali pěstování básnictví epického od Aiolů.

Tento názor potvrzuje se také rozborem obsahu, jemuž věnována jest kniha druhá. Nová jest tu kapitola o vlasti Odysseově, kde projevuje Cauer svůj souhlas s teorií Dörpfeldovou o Homerově Ithace — Leukadě, ač jest si vědom nesnází, s nimiž je spojena (str. 256). Velmi rozhjněn byl výklad o bozích, jenž plní nyní dvě kapitoly; v jedné stopuje spisovatel vývoj víry v bohy, jak se v eposu jeví, ve druhé ukazuje, jak zasahování bohů v děj, zprvu docela vědomé, mění se znenáhla v šablonu.

K těmto dvěma knihám přistupuje v novém vydání kniha třetí (*Der Dichter und sein Werk*), vzniklá novým zpracováním posledních kapitol vydání prvního. Starší práce o Homerovi bývaly zároveň pokusy o výklad vzniku epopejí; novější snaží se objasnití básníkův styl, způsob výkladu, zkrátka jeho psychologii. Je přirozeno proto, že je tato kniha nejrozsáhlejší (p. 361—535). Nalézáme tu výklad o logičnosti a nelogičnosti u Homera s hojnými parallelami z básníků jiných, o stylu Homerově, charakteristiku obou epopejí, i rozbor zásadních otázek o mezích kritiky a právu na ni. Jak vidno, obsah bohatý a pestrý, který činí tuto část díla čtením velice poutavým Cauer podával v předešlém vydání stručný nárys vývoje obou básní, jak si jej představoval, ale nyní odmítá podobný pokus jako předčasný (str. 526).

Soudím však, že v díle prvním měl se odhodlati spisovatel ke změnám hlubším. Pochybuji, že by dnes došel se svým názorem o redakci Peisistratovské více souhlasu nežli před patnácti lety. Podivně zní v ústech Cauerových důvod, že Římané znali dávno písmo, než přišli na myšlenku, napsati svůj občanský zákonník (str. 139); tu přece působily hlavně důvody politické. Abych neuváděl zbytečně starých dokladů proti této teorii: Cauer (str. 144) líčí činnost komisie Peisistratovské takto: »...er (Peisistratos) schuf den Rhapsoden dadurch eine feste Grundlage, daß er durch Sachverständige die Gesänge sammeln und sichten, wo es nötig schien, durch kleine Füllstücke ergänzen und, was das Wichtigste war, aufschreiben ließ.« Bylo by svědectvím opravdové geniálnosti členů komisie, Onomakrita et cons., že bychom tyto přechody nikde nemohli dokázati. Vždyť Cauer sám (str. 462—468) polemisiuje proti těm, kteří svalují poklesky básníkovy na »redaktora«. Dle Cauera nevestavili pořadatelé díla ze samostatných písni; epopeje měly již svou základní myšlenku, tvořily celky, které dosud nebyly zaznamenány. Jak si představiti, že básník skládal tak veliké dílo bez pomoci písma? A dále, jak se mohla udržeti tato díla po dobu staletou pouze ústním podáním?

Patrno, že bylo by v zájmu Cauerově, aby mezera časová mezi vytvořením epopejí a napsáním jich byla co možno nejkratší. Proto byla mu vítána teorie Dietricha Müldera o poměru mezi Iliadou a ionskou elegií, pronesená ve spisku »Homer unu die altionische Elegie« (v programu hildesheimském z r. 1906).

Mülder nalézá v některých zlomečích ionské elegie vzory pro některá místa homerská, a převrací tedy dosavadní názor na ruby. Základním kamenem jeho teorie je shoda mezi místem X 71 nn. a Tyrtaiovým zlomkem 10, v. 21 nn. U Homera odvrací Priamos Hektora od boje tím, že ho prosí, aby se nad ním slitoval; snad dojde k tomu, že ho vlastní psi u paláce rozsáhou. K tomu dodává: Když mladík v boji padna leží, jest krásné vše, cokoliv jest viděti; jinak jest tomu u starce:

ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον
αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες ιταμένοιο γέροντος,
τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.

Tyrtaios vyzývá mladíky k boji těmito slovy:

αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε τέρεων ἀνδρα παλαιότερον,
ἡδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
ὢνυδὸν ἀποπνείοντ' ἀλκιμον ἐν κονῇ,
αἰματέεντ' αἰδοῖς φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα —
αἰσχρὰ τάγ' ὄφθαλμοῖς καὶ νεμεσηδὸν ἰδεῖν —
καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν πτλ.

Mülder praví, že výrok Priamův je spíše s to, syna k boji pohnouti než jej od něho odvrátiti; vzat jest tedy ze situace podstatně jiné, kterou máme u Tyrtaia. Proti této theorii polemisoval Karel Rothe v Jahresberichte des phil. Vereins in Berlin (příloha k Zeitschr. f. d. Gymnasialwesen XXXIII, 1907, str. 294 nn.). Cauer zná jeho důvody a pohnut je jimi k takovéto modifikaci názoru Müldrova (str. 532): Místo Homerovo není asi napodobením Tyrtaiových slov, nýbrž obojí čerpáno ze společné předlohy, starší nějaké elegie.

S názorem tím souhlasiti nemohu. Vedle důvodů, již odjinud známých, možno uvésti proti němu ještě toto:

Priamos dle celého líčení Homerova je stařec boje již naprostě neschopný (velmi dobře vystihl to Vergilius Aen. II, 510 nn.); chápeme tedy, že prosi syna: Nechoď do boje! Vzpomeň, že tvůj bezbranný otec stojí a padá s tebou; zahyneš-li ty, pak šediny jeho budou poskvrněny, a jeho tělo budou rváti psi.

Představme si nyní situaci u Tyrtaia. Básník praví: Mladíci, bojujte udatně a nepřipustte, aby muži starší předstihli vás a postoupili do prvních řad! Neboť hanebně jest, leží-li v první řadě (*μετὰ προμάχοισι*) starší muž (*ἀνδρα παλαιότερον*, přece však ještě zdatný bojovník), jenž hlavu maje pokrytu šedinami vypouští v prachu statnou duši svou a ve smrtelném zápasu tiskne rukou *αἰδοῖα*, do nichž jest raněn (tak vykládám, ne s Cauerem, str. 532). Takové podívání je strašné zraku, hrůza pohleděti. Mladík je krásný i v smrti. — Mimoděk vtírá se nám myšlenka:

Proč ličí nám zde básník hrůzu, jakou působí mrtvola staršího bojovníka? Což by ten pohled byl méně hrozný, kdyby nepadl *μετὰ προμάχοις*, nýbrž kdesi vzadu? A měli by mladíci takovou vinu na jeho smrti, jako by měl Hektor na smrti Priamově? Zajisté nikoliv; neboť muž ten je bojovník, jemuž smrt v poli je přirozeným údělem. Vidíme tedy, že myšlenky Tyrtaiové se přesunuly na jiné pole; chtěl říci: Je to hanba pro mladíky, předstihne-li je v boji starší! a dal se, jistě vzorem nějakým, závesti k líčení pohledu na zabitého šedivce. U Homera je — pokud aspoň mohu souditi — postup myšlenek docela korrektní; tedy je pravdě podobno, že vzorem Tyrtaiovým byl Homer.

Proto pokládám místo Homerovo za originál, Tyrtaovo za kopii. Tím ovšem odpadá také nejvýznamnější důvod pro tvrzení Cauerovo (str. 532): »fast mit Augen sehen wir, wie die Ilias noch wird in einer Zeit, in der schon die Elegie wurde.« Zároveň zeje nepřeklenutá propast mezi dobou, kdy Ilias byla složena, a věkem Peistratovým, kdy dle Cauera byla napsána.

Vytkl jsem, co jsem pokládal za nesprávné, ale nechci tím nikterak knize ublížit. Prožil jsem nad knihou mnoha krásných chvil, za něž jsem spisovateli upřímně vděčen. V rozsáhlém labyrintu homerské otázky jest Cauer průvodcem zkušeným a spolehlivým. Ovšem, z celého rázu knihy vysvítá, že není určena k zběžnému čtení, nýbrž k vážnému studiu. Zmíniti se musím i o krásné formě výkladu, jež se stává pomalu ve vědeckých knihách německých opravdovou vzácností.

Antonín Salač.

Ausgewählte Reden des Isokrates, Panegyrikos und Areopagitikos, erklärt von Rudolf Rauchenstein. 6. Aufl. besorgt von Karl Münscher. V Berlíně 1908, u Weidmannů. Str. X a 234. Za 3 mk.

Teprve po více než čtvrt století došlo k nové úpravě Rauchensteinova vydání Isokrata, jež kromě úvodu životopisného obsahuje Panegyrikos (řeč IV.) a Areopagitikos (řeč VII.) s úvodem a poznámkami. Wilamowitz doporučil za vydavatele svého žáka Karla Münschera, který v literatuře, Isokrata se týkající, zaujmá čestné místo i pro své články samostatné i pro nabádavé recenze. Z toho, že vybrán byl k nové úpravě osvědčeného vydání znalec osobně na různých sporech súčastněný, vzešly novému vydání značné výhody, spolu však i jisté nevýhody. V pěkně psaném životopise Isokratově (str. 1—21) lze totiž pozorovati jakousi nesouměrnost. Münscher probírá na př. dosti obšírně otázku o existenci Isokratovy učebnice (*τέξνη*) (str. 19, pozn. 1), nebo sporou otázku o datování Busirida (str. 15, p. 1) nezmíňuje se však na př. o zajímavé řeči XV (*Περὶ ἀνιδόσεως*), jež má přece značný význam i pro Isokrata i pro historii literatury řecké vůbec,

jsouc první ukázkou autobiografie.¹ Na str. 11 při zmínce o leiturgiích Isokratových naskytalo se Münscherovi dosti příležitosti všimnouti si v poznámce literatury novější touto řeči se zabývající.

Při podrobnějším šetření shledá se, že zmíněná nesouměrnost zaviněna jest jakousi subjektivností autorovou. Münscher jedná totiž o těch otázkách, do nichž dovedl zasáhnouti sám nějakou vlastní myšlenkou nebo aspoň úpravou. Leč ve vydání žádáme souměrného poučení o všem a zajímáme se zajisté více o Isokrata než o Münschera. Životopis Isokratův ve zpracování Münscherově má pro potřebu školní, na niž Münscher sám zdá se také pomýšleti na str. VIII, příliš mnoho látky, pro potřebu posluchačů universitních však příliš málo, takže nedostihuje celkem ani životopisu, nastíněného v nejnovějším vydání Christovy řecké literatury (5 vyd. od W. Schmida, 1908, str. 531 nn.).

Ještě jinou výtku lze učiniti Münscherovi. Rychle se rozhoduje a příliš určitě pronáší soudy o otázkách, v nichž odkázání jsme jen na větší nebo menší pravdě podobnosti. Z toho plynou pak některé vady. Na př. Busirida datoval Münscher nejdříve (Rh. Mus. 1899, str. 268 n.) do doby před r. 380, později (Gött. gel. Anz. 1907 str. 775, p. 3) datování to výslově prohlásil za špatné, za rok však (ve vydání str. 15, pozn. 1) zase se k němu vrátil. Někdy se změna smýšlení děje dokonce mezi tiskem téhož díla! Tak ve vydání tomto na str. 7, p. 3 shledává Münscher v XIII. řeči útoky na Platona, ale na str. 190 názor ten odvolává.

Co se jednotlivosti úvodu týče, nemyslím, že nepravost řeči XXI (*ἀπάρτιος*) byla Drerupem, jehož se přidržuje Münscher na str. 4, p. 1, dokázána. Proti pravosti uvádí se totiž jen větší počet živlů Gorgiovských, jež se však v menší míře vyskytuje i v jiných řečech Isokratových, což Münscher sám na str. 15 n. připouští. Uvažme dále, že Isokrates byl v mládí žákem Gorgiovým, a že řeč XXI. sepsána byla na počátku literární činnosti Isokratovy. Nelze tedy v řeči té uznati značný vliv učitelův, jenž se později zmenšoval? — Není též jistlo, že byl Isaios žákem Isokratovým, jak uvádí Münscher (str. 10). Cicero ho asi právem vyneschal v seznamu žáků Isokratových (De orat. 2, 94). — V sporné otázce o smrti Isokratově přidržel se Münscher (str. 12 n., p. 3) legendy, že Isokrates zemřel dobrovolnou smrtí za několik dní po bitvě u Chaironeie a zavrhl pak pravost III. listu, jenž byl psán několik měsíců po bitvě. Tato otázka je však velmi sporná. Po stránce jazykové není přesvědčujících důkazů proti pravosti onoho listu, jak uznal Münscher sám v Berl. ph. Woch. 1908,

¹ Poněvadž Münscher uvádí literaturu Isokratovy *τέχνη* se týkající dosti úplně, upozornil bych ještě na tyto důležitější dodatky: *Blass*, Attische Beredsamkeit III, 2, str. 375 n.; *O. Navarre*, *Essai sur la rhétorique grecque*, v Paříži 1900, str. 188 nn.; *Wendland*, *Anaximenes von Lampsakos*, v Berlíně 1905, str. 36 n., p. 3.

sl. 423. Odpůrcům pravosti nezbývá pak než tvrditi, že skladatel listu ovládal výborně sloh Isokratův. Úsudek o ceně zpráv legendy jest též sporný. K zoufalosti po bitvě u Chaironeie neměl Isokrates se svého stanoviska příčiny. — Ve sporu o cenu politických zásad Isokratových kloní se sympathie Münscherovy (str. 13 n.) na stranu Demosthenova. Překvapuje však, že neuvídí nic z příslušné literatury kromě poukazu na Niebuhrův soud o Demosthenovi. Jen v předmluvě na str. VIII proti Niebuhrovi ukazuje na Ed. Meyera! — Schvalovati dlužno, že o anonymních narážkách polemických, obsažených v řečech Isokratových, zmiňuje se Münscher (str. 8 n.) jen povšechně. Na všech téměř místech pokusy zjistiti osoby, Isokratem napadené, skončily úplným nezdařem. Škoda úsilí, které vyplýtváno bylo na př. na domnělý útok Isokratův na Alkidamanta v řeči XIII, 9—13. Velmi mnoho píše věnoval však přece Münscher otázce o poměru mezi Platonem a Isokratem. Dotknut se nejprve stručně velmi sporného toho problému na str. 7 n., p. 3, vrátil se k němu dodatečně v obšírném exkursu (Die Auffassungszeit des Phaidros) na str. 187—191. Je to velmi vitaný a cenný přidavek; neboť v něm sestavil Münscher velikou literaturu a přehledně a zhuštěně nastínil různé pokusy o datování onoho dialogu. K doplnění přehledu Münscherova možno uvést, že jsme článkem Räderovým v Rh. Mus. 1908, str. 504 nn. vyčerpali všechny čtyři možnosti o vzájemném poměru mezi Isokratem a Platonem. Spengel soudil, že se původní přátelství obou mužů změnilo časem v nepřátelství, Gomperz uznával postup právě obrácený, Hagen dokazoval poměr nerušeně přátelský, a Räder (na uv. m.) poměr stále nepřátelský. Poslední dvě mínění jsou ovšem extremní a proto zbývá rozhodnouti mezi názorem Spengelovým a Gomperzovým. Münscher vrací se zase k starému mínění Spengelovu. Než o tak spletité otázce není možno zde pojednávat.

Obě řeči, ve vydání tomto komentované, opatřil Münscher ještě zvláštními, pěknými úvody. Při Panegyriku uznává právem tendenci politickou. Kromě ideje panhellenské obsahuje tato řeč i agitaci pro druhý spolek námořní. Na tomto místě kromě Wilamowitze a Ed. Meyera mělo být upozorněno i na článek Drerupův ve Philologu, 1895, str. 636 nn. Příliš obšírně (na str. 29—31) obírá se Münscher překonanou dnes hypothesou Engelovou a Friedrichovou o dvojím vydání Panegyriku. Stručné zmínky zasluhovaly však shody mezi Panegyrikem a Pseudo-Lysiovým Epitafiem (o nich jednal v poslední době na př. E. Wolff, diss., v Berlíně 1895). Také v komentáři nenalezl jsem u nejnápadnější shody (Paneg. 96 ~ Pseudo-Lys. 33 a 37) poukazu na literaturu (viz Blasse, Attische Beredsamkeit II, str. 262, pozn. 4).

V úvodu k Areopagitiku rozbirá Münscher obšírně (str. 133 až 137) otázku datování této řeči, zamítá datování do r. 346 a

rozhoduje se dle jiných (mezi nimiž postrádám poukazu na úvod Drerupova vydání Isokrata, str. CLIV n.) pro r. 355 př. Kr. Pěkně líčí pak situaci, v níž řeč vznikla, a vykládá pak až zbytečně obsírně o Areopagu (str. 139—146). Pranic nedbal Münscher pozorování Gomperzova (Wien. Stud. 1905, str. 204 nn.), že tato řeč je ze všech řečí Isokratových nejvíce proniknuta duchem filosofickým a že i hlavním thematem, totiž utopistickým líčením starých časů, i jednotlivými myšlenkami prozrazuje vliv filosofie sokratické.

Text Isokratův byl záslužnými pojednáními Drerupovými postaven na spolehlivý základ. V dosud vyšlém I díle vydání Drerupova nejsou dosud řeči IV. a VII. obsaženy.¹ Laskavostí Drerupovou mohl však Münscher užiti pro řeč IV. rukopisu Drerupova a pro řeč VII. Drerupových kollací. V kritickém dodatku (str. 192—226) odůvodňuje Münscher v důležitějších případech své stanovisko k variantám rukopisů a moderním konjekturám.

Vydání Münscherovo, jež poukazem na některé neúplnosti a ukvapenosť nemá a nemůže být nijak znehodnoceno, ukončeno jest vhodně ukazateli (str. 227—234). *K. Wenig.*

Ernst Stoezel: Die Behandlung des Erkenntnisproblems bei Platon. Eine Analyse des platonischen Theaitet. Halle 1908. Max Niemeyer. VIII. a 139 stran. Za 4 mk.

V řadě četných rozborů Platonova Theaiteta zachová si i tato kniha jistě svou důležitost ne tak celkovým pojetím, v němž se neliší od svých předchůdců, nýbrž objasněním četných, dosud nevyložených částí dialogu tohoto.

Je to zejména správné pochopení mnohoznačné a často zneuznané »Sokratovské ironie«, kterou Platon povznesl na vysokou úroveň uměleckou, a již užívá v tolika odstínech, že často ztěžuje interpretům výklad. Ironie v Theaitetu má důležitou úlohu. Ironicky, jak ukázal Stoezel (str. 14), musíme vykládati žert, který si Platon dělá ze srovnání Sokrata s porodní bábou, ironicky třeba chápati ona *μυστήρια*. Protagorova, jež tento sdělil tajně svým žákům (p. 156 A) a jež přece mohl každý za peníze od něho dostati (str. 22) a ironicky jest též méněna velká obhajovací řeč Protagorova (str. 59). Tu zejména zmizela při ironickém výkladě obtíž, jež vadila ještě Hornovi, který uznával sice (Platostudien. Neue Folge. Ve Vídni 1904, str. 225), že Protagoras v řeči své vlastně stále ustupuje, ale zapomněl dodati, že Platon celou řeč míní ironicky, i náleží zásluha ta prá-

¹ Drerup upustil totiž ve svém vydání od staletími ustáleného číslování řečí, jež zavedl basilejský vydavatel Isokrata H. Wolf, a očísloval všechny řeči i listy nově. Tak Panegyrikos má u Drerupa čís. XIV a Areopagitikos čís. XVIII! Tato reforma Drerupova byla však po zásluze ode všech recensentů odmítnuta.

vem Stoelzelovi. Jinak však má Stoelzel s Hornem mnoho společného a kde i zdánlivě s ním polemisiuje, musí mu konečně přiznat, že má pravdu.

Ve výkladu jednotlivých částí dialogu podařilo se Stoelzelovi podati skutečně mnoho nového. Méně šťastný byl však v celkovém pojetí. V celém jeho spise zříme úzkostlivou snahu ukázati, že Theaitos není pouze spis zetetický (viz str. 3, 80 a j.), nýbrž že Platon zamýšlel jím dosíci více, totiž získávati stoupencé, jinak řečeno: Theaitos je spis také protreptický (Streit- und Werbeschrift, str. 130). Dialogy Platonovy vykazují pro mnohostrannost svého geniálního tvůrce tolik stránek, že v každém lze nalézti více »účelů«, z nichž pak si vybírá za hlavní který kdo chce, a ostatní pokládá — neprávem — za vedlejší.

Nesprávně též zamítá Stoelzel methodu logického vývoje (str. 87, pozn. 3), zejména pokud se týče theorie soudu, jež jest jistě v Sofistu podána zevrubněji a důkladněji než v Theaitetu. Že jest možno takovýto vývoj popírat, toho příčinou jest zase zvláštní ona vlastnost spisů Platonových, jež, jsouce určeny pro ctitele mistrový, žádají jistou předchozí znalost jeho filosofie a nedotýkají se proto Platonových názorů všech a ne všech stejně zevrubně.

Přes tyto principiální vady zůstává spis Stoelzelův důležitým právě pro obratné využitkování »Sokratovské ironie«.

Ferd. Pelikán.

H. B. Walterse Řecké umění. Přeložil E. Peroutka. (Umění a řemesla. Kniha druhá.) V Praze 1909, Jan Laichter. [XV] a 435 + [23 str.]. S přílohou, 69 nečíslovanými tabulkami a 11 obr. v textu. Za 10 K, váz. za 12 K.

Roku 1904 vydal Walters, úředník Britského musea, ve sbírce »Knížky o umění« (Little books on art), vydávané nakladatelstvím Methuenovým v Londýně, knížečku kapesního formátu o 242 stránkách, nadepsanou »Greek art« a ozdobenou 40 tabulkami. Vкусně vypravené a při tom velice laciné dílko toto — ješt pouze za 2 sh. 6 d. — setkalo se u nejširšího obecenstva, pro něž bylo určeno, s takovou oblibou, že hned roku následujícího musilo být pořízeno druhé a za rok třetí (celkem nezměněné) vydání; nyní jest již vydání čtvrté z r. 1908. Veliký úspěch této knížky přiměl spisovatele i nakladatele k tomu, že uspořádali r. 1906 velké vydání pod názvem »The art of the Greeks«. Je to kniha o XVI a 277 stránkách formátu slovníkového, ozdobená 112 velkými tabulkami a 18 obrázků v textu; základem jejím jest zpracování původní, ale jsou tu připojeny dvě kapitoly nové (charakteristika umění řeckého a všeobecný úvod k řeckému sochařství), staré pak jsou rozšířeny nebo přepracovány. Přes to je cena této nádherně vyprá-

vené knihy velmi mírná; vkusně vázaný výtisk stojí 12 sh. 6 d. = 15 K. Toto velké vydání chtěl nakladatel českému čtenáři učiniti přístupným v překladě Peroutkově. Jakým způsobem se to stalo, o tom sluší pověděti několik slov předem, než přistoupíme k vlastnímu ocenění knihy.

Srovname-li velkou anglickou knihu s českým vydáním, zarazíme se nejprve nad změněným formátem. Česká kniha je skoro o polovičku menší, čímž nabyla podoby tlustého, neohrábaného špalíčku. S tím souvisí však jiná, větší vada: ony krásné veliké tabulky, kterými kniha anglická vyniká nad podobná díla jiných národů, v českém vydání zmizely úplně. Ještě dosti dobře jest český čtenář na tom, kde na tabulee původní jest zobrazeno více předmětů; neboť ty rozdělil nakladatel na dvě tabulky (stalo se v 11 případech) nebo podal z nich aspoň polovičku (stalo se v 7 případech) nebo čtvrtinu (stalo se jednou). Ale největší část vyobrazení původních bud tu vůbec chybí anebo jest podána v rozměru mnohem menším. O tom, které obrázky vypustiti, rozhodoval nejspíše někdo, kdo umění antickému velmi málo rozumí; jinak nemohlo by se státi, že by v knize o řeckém umění chybělo na př. vyobrazení Parthenonu nebo že by tu byly vypuštěny nejkrásnější sochy z východního štítu parthenonského, nebo že by se tu nenašlo místa pro Alexandrou bitvu! Při obrázcích zmenšených pozorovati jest dvojí methodu: některé byly pořízeny v Praze podle fotografií, jiné převzaty byly — z malého anglického vydání. Obrázků zde zhotovených jest, počítal-li jsem dobře, 24; jsou dobré, vyzýmaje Athenu varvakejskou, pro kterou opatřena byla předloha zastaralá. Ovšem toho dojmu, jakým působí obrázky v díle původním, dosáhnouti nemohou; srovnejme na př. krásnou heliogravuru Afrodity melské v díle původním s naší reprodukcí, kde něžný výraz tváře jest úplně setřen. Že při tomto nahrazování obrázků vyskytuji se některé úchytky, rádi bychom prominuli; přece však neměl p. nakladatel, když si opatřil diskobola vatikánského místo stejnojmenné sochy z paláce Lancelotti, napsati pod sváj obrázek, že je to diskobol z paláce Lancelotti. Ještě více uveden jest však čtenář český v omyl, když místo známého florentského sousosí Nioby s deerou podává se zde jako Nioba — jedna z jejích dcer. Co se týče obrázků převzatých z malého vydání, pozná je každý snadno na první pohled podle toho, že jsou maličké i pro ten formát, který má český překlad. Jak tu je český čtenář zkrácen, nejlépe bude patrnö z tohoto příkladu. Anglický originál podává 188 gemm na šesti tabulkách a 90 mincích (většinou po líci i rubu) na osmi tabulkách; pro každého přítele umění jest radost, probírati se tímto neobyčejně krásně provedeným a historicky spořádaným atlasem. Co nám z toho uštědřil p. nakladatel? Místo čtrnácti velikých pouze dvě malé tabulky, na kterých máme 12 gemm a 8 mincí! Provedení některých obrázků jest chatrné;

tak na př. mohla by se přímo vypsat cena pro toho, kdo pozná, co představuje druhý z obrázků, označených jako »Ryté zrcadlo etruské (v Britském museu)«. V originálu jest osoby slabě sice, ale přece zřetelně viděti. Maně vtírá se nám tu pochybnost, zdali obrázky, shodné s anglickým originálem, byly pořízeny všecky ze štočků původních.

Než ať je tomu jakkoliv, tolik jest jistó, že české vydání nepodává po stránce illustrační ani polovičku toho, co anglický originál, a že i to, cò podává, daleko není tak dokonalé jako v díle původním. Tento nedostatek padá při knize, která má za účel buditi zájem pro umění antické, zvlášť nemile na váhu. Pochybuji velice, že spisovatel dal nakladateli právo, zkomoliti tak jeho dílo. Než i kdyby se snad tak bylo stalo, českému čtenáři nemělo se zamlčovati, že zde nemá Walterse v podobě původní, nýbrž že obrázky zde obsažené jsou pouhým surrogátem obrázků anglických. Mělo se to říci tím spíše, že původní vydání jest jen o něco málo dražší než vydání české. Nejlépe však byl by nakladatel, když se již odhodlal vydati toto dílo, učinil, když by byl vydal v téže úpravě jako vyšlo v Anglii; i kdyby kniha tak krásně vypravená stála u nás o něco více než originál, šla by jistě slušně na odbyt, a nakladatel byl by mohl mít vědomí, že tím dobré věci prospěl, kdežto vydání toto sotva bude si moci přičísti za zásluhu.

Než se rozloučíme s illustrační stránkou knihy Waltersovy, třeba ještě dodati několik slov. že odpovědnost za obrázky padá na nakladatele, patrně též z toho, že v podpisech jejich vyskytují se některé velmi nemilé chyby. Tak pod choregickým pomníkem Lysikratovým čteme, že prý je to Lysikratuv — náhrobek! Nebo pod obrázkem, který představuje řecké gemmy, čteme, že čís. 1.—3. jsou »kameny — islandské! To je chyba přímo humoristická. V originále čteme: »island stones«, ale to znamená ostrovní kameny, nikoliv islandské; Island je po anglicku *Iceland*. Na p. překladatele nic z těchto omylů nepadá; výklad v textu je zcela správný.

Druhá věc, kterou nutno ještě vytknouti, jest, že obrázky nejsou číslovány a že proto ani v textu není odkazu na ně. To je věc tím nemilejší, poněvadž kniha má mnohé teprve uváděti do antického umění. Také nejsou obrázky vloženy na to místo, kam patří. Na počátku jest podán sice jejich seznam, ale bohužel nelze naň spolehnouti; na př. Myronův Diskobolos patří prý ke str. 136, ale vskutku patří až na str. 152 atd. atd.

Také v textu jsou obrázky; v anglickém originále jest jich 18, v českém vydání jen 11. I zde je tedy krácen. Podivně působí, když na str. 113 čteme o malbě na váse, která představuje hotovení bronzových soch: »Malba ta je vskutku poučnejší než dlouhý popis« atd., ale když se marně po té malbě shánime. Rovněž zarážíme se nad tím, když na str. 50 vidíme

půdorys paláce v Tirynthě a v něm anglickou legendu. Myslím, že komu jsou srozumitelná slova *gate*, *main-entry* nebo *forecourt*, porozuměl by také anglickému originálu a nepotřeboval by českého překladu. Tento obrázek byl kreslen v Čechách, není převzat z originálu, a přece ta nešetrnost ke čtenáři českému!

Co se týče překladu, třeba vyznati, že jest svědomitý a že se pěkně čte. Právě proto však, že pokládám práci p. překladatelovu za záslužnou, mám za svou povinnost upozorniti na některé věci, na které jsem při čtení narazil. Na štěstí není jich mnoho.

Při překladech z řečtiny není dobré překládati z anglického textu Waltersova, nýbrž třeba jítí zpět k textu původnímu. Tak na př. citát z Demosthena na str. 87 jest přeložen nepřesně, poněvadž se p. překladatel nepodíval do originálu. Podobné nedopatření jest na str. 177, kde čteme, že prý nápis na hermovce, objevené v Pergamu, zní: »Uvidite neobyčejně pěknou sochu Alkamenovu: Herma u yrat.« Původní text zní: εἰ δὴ σεις Ἀλκαμενέος περιπαλλὲς ἄγαλμα, Εομᾶν τὸν πρό πυλῶν atd. Angličan, jenž každému vyká, mohl užiti 2. osoby plur., my však tak nepřekládáme. Jinou concessi anglickému originálu jest, že p. překladatel, uváděje rozměry budov, uvádí čísla v stopách (srv. str. 82, 83 a j.). Ale pro nás jsou stopy již pojmem zcela mlhavý, i bylo by zajisté bývalo lépe, kdyby pan překladatel podával místo stop metry; to by ovšem vyžadovalo nahlédnouti do původních publikací.

Na několika místech není výraz, který p. překladatel volil, šťastný; čtenář, čerpající z knihy této první poučení, může být uveden v omyl aneb aspoň v rozpaky. Na str. 89 vykládá se, že známost naše o řeckém sochařství pochází ze dvojího pramene: literárních zpráv a tradice a ze zachovaných pomníků (sic! lépe památek). Pak čteme: »Z prvních máme přede vším díla o základech sochařství, dějiny umělců i popisy uměleckých děl.« P. překladatel dobrě ví, že nic takového nemáme, také to o několik rádek dále praví sám; ale právě proto mělo se místo přeložiti jinak. Podobné nedopatření jest na str. 99, kde se dovidáme, že užitečné poučení o technické stránce soch ze zlata a slonové kosti podává nám socha Dia v Megáře, navržená Theokosmem. Z toho mohl by snad někdo souditi, že ta socha dosud jest zachována, zejména když o něco dále čteme, že dřevěná kostra, určená pro úplnou sochu, »zachovala se také«. Omyl zaviněn tím, že při překladu byla přeskočena slova Waltersova »the account given of«; mělo tedy být přeloženo ne »socha«, nýbrž »zpráva o soše«. Na str. 100 dočítáme se, že tam, kde nebylo lze mramoru dostati, dávala se přednost domácímu vápenci nebo křišťálu, a z toho materiálu že se hotovily sochy. Z těch slov by někdo mohl souditi, že byly také sochy křišťálové; mělo být ponecháno slovo alabastr, které jest

v originále; míni se tam totiž druh blýskavého vápence, jenž jest hojný na př. v Knossu. Nejasnost může působit také, čteme-li na str. 161, že na přílbě Feidovy Atheny Parthenos byla »*sfinx mezi dvěma nohami*«; spr. »mezi dvěma nohy«, po případě možno dodati, co byli nohové. Na str. 270 čteme, že užívání malovaných vás v životě denním bylo asi značně obdobně »se dnešním užíváním čínského stříbra«. V originále jest slovo *china*, což znamená porcelán. Podobné nedopatření jest, čteme-li na str. 379, že v Kyziku měli na mincích zobrazenu tressku; ale *tunny-fish* značí tuňáka. Rovněž na omylu zakládá se, že ve Fokai měli prý na mincích mrože (str. 382); v originále jest správně *seal*, což znamená tuleně.

Jiná menší nedopatření jsou: na str. 85 a 374 překládají se slova »of Greece« (vlastního Řecka) adjektivem řecký, čímž vznikají nesprávné věty »stavitelství řecké bylo par excellence dorské« a »na mincích řeckých je málo dokladů jmen umělcových« (sic!). Pozorný čtenář snadno si opraví na str. 87, ř. 7 »římského domu« v správné »řeckého« nebo na str. 162, že »v levé ruce« Dia v Olympii stála bohyně Vítězství v správné »v pravé«, nebo na str. 433 pozná, že se nemíni »mince«, padělané od Al. Castellaroho, nýbrž »ozdobné předměty«.

S některými překlady bych nesouhlasil. Pro *quadratum incusum* užívá p. překladatel terminu »čtverhranná rýha« (str. 370 a n.); lépe by bylo »čtverhranný zářez«. Podobně překládal bych (str. 372.) slovo *cutting* výrazem »zářez«, nikoliv »čárka«; věc, o kterou jde, totiž tak zv. »větrný mlýn« na mincích, je tím lépe vystižena. Rovněž neschvaluji výraz »výrezávané kameny« (str. 92), lépe »zpracované kameny«.

Text anglický jest přeložen úplně, ale podivno jest, že četné poznámky pod čarou byly vypuštěny.

Z tiskových chyb opravuji jen »Theokosinem« (str. 99, spr. Theokosmem) a »mys Polias« (str. 272, spr. Kolias).

Ještě o dvou formálních sice, ale přece důležitých věcech hodlám se zmínit. V originále je plno odkazů jak k následujícím, tak ku předcházejícím částem. Je to zcela přirozeno; neboť o mnohých věcech třeba jednat s několikerého stanoviska, ale není přece potřebí vše znova vykládati. Tyto četné odkazy jsou zde až na zcela nepatrny zbytek vypuštěny, zajisté ne na prospěch čtenáře. Vím sice dobře, že zejména odkazy k pozdějším statím působí typografické obtíže, pončadž není možno takové archy vytisknouti dříve, než jsou vysázeny archy, ke kterým se odkazy vztahují, ale při knize, která chce uváděti čtenáře do umění antického, všechny důvody podobné pranic neplatí; zájem čtenářů jde nade vše. Co bylo možno v Anglii, jest za nynějších dob možno také u nás.

Další poznámka týče se t. zv. živého záhlaví. Nad každou levou stránkou stojí záhlaví: »Walters Řecké umění«. To po-

kládám za věc zcela zbytečnou; neboť pro takové lidi, kteří by si ani nedovedli pamatovati, kterou knihu čtou, Walters přeče nepsal. Mnohem výhodněji možno toho místa užiti, dají-li se tam názvy jednotlivých kapitol. Tím také očtnou se záhlaví nad pravou stránkou teprve v náležitém světle. Otevře-li nyní čtenář knihu na př. na str. 372—3, najde v levo záhlaví: »Walters Řecké umění« a v pravo: »Nápis«; to je údaj neurčitý, poněvadž se může týkat několika druhů umění. Kdyby však bylo v levo nadepsáno: »Řecké mince«, věděl by čtenář ihned, o čem je na oněch stránkách řeč.

Než jest již čas, abychom se po výkladě o obrázcích a překladě zmínili též o vlastním obsahu knihy. Dílo jest rozděleno v třináct kapitol. První podává všeobecnou charakteristiku umění řeckého, stanoví jednotlivá období a končí chronologickým přehledem. Kapitola druhá jedná o době předhistorické a homerské. Další kapitoly nepostupují chronologicky, nýbrž systematicky: kapitola třetí a čtvrtá věnovány jsou stavitelství, kap. pátá až do sedmé sochařství, kap. osmá malířství, devátá vásám, desátá terrakottám, jedenáctá kamenoryjectví, dvanáctá mincím a třináctá pracím kovovým. Při výkladu samém přihlíží se arci měrou náležitou k vývoji jednotlivých druhů. Nezapře sice kniha v nynejší své podobě, že vznikla rozšířením malé knížky pro nejširší kruhy, leckde přáli bychom si výkladu podrobnějšího, jinde zase nemůžeme souhlasiti s méněním skladatelovým, ale přes to všechno lze říci, že Waltersovo dílo jest kniha dobrá, která by svému úkolu, seznámiti širší kruhy u nás s řeckým uměním, náležitě vyhověla, kdyby nebyla, bohužel, zbavena veliké části své působnosti tím, že ilustrační stránka dopadla tak chatrně.

Referent, maje ke konci shrnouti svůj úsudek o knize, liuje, že pěknému překladu Peroutkovu nedostalo se lepšího doprovodu po stránci obrázkové.

Fr. Groh.

Staročeské Životy svatých Otcův. K vydání upravil *Emil Smetánka*. (Sbírka pramenů ku poznání literárního života v Čechách, na Moravě a v Slezsku. Skupina I. Řada I. Číslo 8. V Praze. Nákladem České Akademie 1909. (XXIV + 712.)

Již před pětadvaceti lety prof. Gebauer pronesl v těchto Listech (XI, 1884, str. 111) naději, že Matěj Opatrný opatří kritické vydání staročeských Životů sv. Otcův. Nedošlo však k tomu. Svědomitého a nadějněho filologa toho v mladém věku stihla smrt. Přes to jméno jeho vždy zůstane ve spojení se staročeskými Životy: Opatrný první ukázal na pozoruhodnou stránku rukopisu, označovaného nyní písmenem B — na přísné šetření jotace.

Teprve na samém sklonku minulého roku došlo k vydání tohoto díla. Podnět k edici dal zase Gebauer, jak vydavatel, prof. Smetánka, vděčně na svém místě vzpomíná. Smetánka napsal již

r. 1904 v rozpravách Král. České Společnosti Nauk pojednání »O staročeských Životech svatých Otců«, z něhož vidíme, jak pečlivě a všeobecně se připravoval k svému úkolu.

Úvod, který předesílá vydavatel, je výtahem z tohoto pojednání, výtahem opraveným a doplněným zejména o popis grafiky jednotlivých rkpisů; zcela nové jest též vše o rkpisech F a G. V tomto úvodě nastíněn obsah Životů, rozšíření v literaturách, pojednáno o čtyřém zpracování českém vůbec, o druhém a třetím obšírně zvlášť; jednotlivé rkpisy těchto dvou prosaických překladů zevrubně popsány, probrána jejich grafika, stručně charakterisován jazyk, podán vzájemný poměr rukopisů (proti BD stojí ACEF).

Z Životů bylo do češtiny v starší době překládáno čtyřikrát; první (veršovaný) překlad jediné legendy nedochován, druhý (první prosaický) je zachován v pěti, resp. šesti rkpisích univ. knihovnách, třetí obsahuje jen vybrané části (život sv. Eustrosyny a Mariny, — u Smetánky otištěno na konci vydání, str. 471—480, podle jediného dochovaného rkpisu musejního), čtvrtý překlad pořídil Řehoř Hrubý z Jelení. Vydání Smetánkovo týká se především překladu druhého.

Základem otisků je rkpis B; nevyniká nejlepším textem, nýbrž vzhledem k pravopisem, pro který, podle Gebauerova, by se čeští grammatikové k jeho písáři měli modlit. Zásady, jimiž se vydavatel spravoval, vyložil v úvodě na str. XXIII a n. a ve Věstníku Akademie XVIII, str. 645—6. Chvályhodny jsou zejména okrajní odkazy do Rosweyrových Vitae patrum nebo do Mignovy Patrologie; grammatik i lexikograf jistě jich leckdy použije ke kontrole textu a originálu, bude-li hledati bližšího vysvětlení.

Mezery rkpisu B jsou doplněny čtením z rkpisů jiných; poznáme je hněd podle jiného písma (tak kusy z A tištěny borovicem, z C sazbou řídí, z D kursivou). — Varianty obsahují všecka různočtení věcná a mnoho jazykových. Otištěny jsou pod čarou podle rádeček, což jest novota proti dřívějším vydáním akademickým — novota, která se jistě záhy ujme a musí se u nás ujmouti; nepěkný zvyk, ciframi označovati slovo, k němuž je uvedeno ve variantách jiné znění, měl býti již dávno odstraněn. Představme si, jak by asi vypadala stránka Smetánkových »Životů«, zohyzděná a přeplněná samými číslicemi! — Před variantami jsou pod čarou poznámky, ukazující k důkladnosti vydavatelské; dovídáme se z nich, jaké barvy je písmo, kde jsou rasury, pozdější opravy, postranní příspisky, kde rkpis je proražen nebo potřhnán atp. — většinou poznámky důležitosti podružné.

Korunou práce je svrchovaně pečlivě sestavený slovník (na str. 481—708), vyčerpávající poklad slovní všech rukopisů — práce, jíž nelze doceniti. (Z dosavadních vydání v Akademii jest takový úplný slovník jen při Paterově edici Žaltáře Poděbradského, u Millionu od Flajšhanse a při Svobodově vydání Jakoubkova překladu Wiklefova Dialogu.) Co práce uloženo v tomto slovníku na více než dvou stech stran, ocení jen ten, kdo podobnou

práci konal. Doklady jsou stručné, při každém hesle velmi podrobně rozeznávány jednotlivé odstíny významové, často při dokladě uvedeno latinské znění původní. Leckde přidány pěkné emendace textové — pokud nebylo pro ně místa ve variantách pod čarou. Slovník Smetánkův jest po každé stránce vzorný. Jest si přáti, aby podobným slovníkem — zahrnujícím v sobě všechna slova, ovšem nikoli všechny doklady — bylo opatřováno každé vydání střeských textů. Právě tím, že Gebauerovi pomocníci excerptovali prameny jen nahodile, stalo se, že v Staročeském slovníku nejobyčejnějších několik hesel chybí. Při tom sluší přihlížeti i k chystanému velikému Slovníku českému v Akademii: každý vydavatel měl by být zavázán odevzdati svůj lístkový úplný slovník komisi zřízené k tomu účelu; zbytečná práce, rozstřihovati slovníky tištěné, by odpadla.

Přes pečlivou korrekturu zbylo několik chyb tiskových. Na str. XV, ř. 20 shora partně m. patrně, na str. 485 m. Boroea má být Beroea, v heslu postavenie (str. 595) vypadlo při tisku i, na str. 616 při protiv (ř. 4 zdola) n ze slova naopak; na str. 618 při hesle pút má být f. m. m., na str. 619 heslo řečský patří až za řeč, na str. 632 při hesle skončení ve 4 ř. shora vypadlo a ze skončal, na str. 635 při hesle smieti 2 ř. shora chybí s ve smíete, heslo usilovanie (str. 667) má prvních pět písmen převrácených (stalo se jistě až po korrektuře vinou sazečovou).¹

Vydání Smetánkovo jest úctyhodné kvantitativně i kvalitativně.

František Šimek.

Johann Ferdinand Opiz' Autobiographie aus seiner »Literarischen Chronik von Böheim« gezogen und mit Anmerkungen begleitet von Ernst Kraus. Prag 1909. Sitzungsberichte der Königl. böhmischen Gesellschaft der Wissenschaften, histor. phil. Klasse. S. 88.

Pro období kulturně i myšlenkově tak důležité a ve všech svých duchovních i společenských proudech tak složité, jako jest úsvit našeho literárního i národního obrození ve věku XVIII, veškeré současné dokumenty nabývají zvláštní ceny, i když osobnosti jejich původců nepřesahují obecného průměru, i když vnitřní jejich hodnota není neobyčejná. Dějepisec zajisté s povděkem uvítá nejen historii svě lectví činných účastníků obrodného hnáti osvícensky národního, ale i hodnověrné zprávy vrstevníků, kteři byli pouhými diváky velkého onoho kulturního procesu, kdyžtě buď stanovisko národa nebo postavení společenské neb konečně jakékoli předsudky jim bránily, aby se sami k němu nepřihlašovali a nepřimykali.

¹ Několik menších nedopatření, která shledal dr. Flajšhans (ČČM 1910, str. 227 nn.), tu neuvádíme.

Nikoliv poslední z této skupiny jest bankální inspektor čáslavský a německý polyhistor Jan Ferdinand Opiz (1741—1812), jenž tak dlouho byl zapomenutým pisálkem XVIII. věku, dokud jeho obrovská rukopisná pozůstalost, věnovaná odkazem »Královské České Učené společnosti«, nepřešla do knihovny Českého Musea. Tu však po dějepisci německého časopisectva v Čechách A. G. Przedakovovi, jenž odtud vyčerpal některá data, probrali se Opizovými rukopisy Jaroslav Kamper a Arnošt Kraus. Onen ve dvou živě a vervně psaných statích *syntheticky* podal dobovou podobiznu »bystrého a rázovitého myslitele«, tento z Opizovy pozůstalosti vytěžil tolik, kolik jen lze pro dějepisce českého i německého písemnictví a kulturního historika XVIII. věku vytěžit vůbec. Methoda prof. A. Krause byla ta, že z nejobsahlejší rukopisné památky Opizovy »Versuch einer vollständigen literarischen Chronik von Böhmen« (vzniklé v letech 1801—1805) sestavil veškerá data autobiografická, přihlížeje jak ke vnitřnímu, tak ke vnějšímu životu Opizova, a že je opatřil neobyčejně cenným komentářem, zaujmajícím stejný počet stran jako text a hojně čerpajícím také z ostatní tištěné i rukopisné pozůstalosti Opizovy.

Osobnost Opizova sama nemá nás tuto zajímati a po pronikavých poznámkách professora Krause sotva bude zajímati též dějepisce německé literatury. Opiz byl chatrný a zastaralý spisovatel, jenž ve své neumělé produkci přidržoval se překonaných vzorů literárních; v době Goetheově zůstal pěstitelem »morálních týdeníků«, v slavném období »sturm a drang« zbožně vzhlížel k Wielandovi, v čase zrození velké německé lyriky školácky veršoval ve formách a vkuisu věku XVII. Rovněž mělký byl J. F. Opiz jako myslitel: nutkán jsa svědomím, vystoupil sice z jesuitského řádu, ale místo filosofického deismu holdoval střízlivé filosofii populární, nevyhýbaje se ani tu opatrnickým kompromisům. Také jeho politické stanovisko svědčí o malé hloubce ducha: od osvíceného josefinismu bez skrupulí postoupil k reakci Leopoldově, ale naopak vital i vzplanutí revoluce francouzské. Kritický duch, historický bystrozrak chyběl Opizovi, preciosnímu byrokratu, naprostoto; právě o tom svědčí i jeho pozorování z českého národního obrození, o nichž tuto chceme zvláště referovati.

Pro ocenění Opizových úsudkův o osobách i událostech českého národního obrození důležito jest poznání jeho stanoviska národnostního. Prof. Kraus (str. 78—80) vykládá věc podstatně jinak než Jaroslav Kamper. Kraus nepodává jen svůj názor, nýbrž sestavuje z Opizových výroků průkazné důkazy. Ačkoliv J. F. Opiz pocházel z rodiny české, byl dávno poněmčené, ač uměl se již od dětství česky vyjadřovati, třebaže udržoval přátelské styky s osobami zúčastněnými i na jazykovém probuzení a občas zacházel i na české představení v Praze: přece nebyl

Čechem a naprosto ne českým probudilým vlastencem. Rozdíl, jež činil mezi »Stockböhmen« a »Deutschböhmen«, přikláňej se sympathiemi k témtu, opovržlivý způsob, jímž charakterisuje Dobrovského a Pelcla jako »Tschechen«, nedovolují tu naprosto žádné pochybnosti o národní příslušnosti Opizově. Nad jiné však dokazuje to zevrubná zpráva, kterou ve spise »Neue polygr. Ephemeriden« sv. VI, č. 1556 podává o Pelcově vydání *Dissertatio apologetica r. 1775* a kterou prof. A. Kraus otiskuje v pozn. 24. Opiz prohlašuje za nebezpečné, že spis byl vydán a veřejně prodáván v době selských nepokojů; vidí v tom doklad neloyality Pelcovy. Spis propadl konfiskaci. Opiz na rozkaz svého pána, nejvyššího purkrabího knížete Fürstenberka, spis pročetl a vytkl závadná místa, jež celí v Apologii buď proti Němcům, buď proti vládě, buď proti dvoru. Při čtení vzniklo v Opizovi podezření, že spis ani není prací Balbínovou, nýbrž že Pelcl, známý svým českým smýšlením, Balbínovi podstrčil vlastní práci napisanou z tendence buřičské a hodící se k současné veřejné konstellaci. Zpravil o své zvláštní domněnce nejvyššího purkrabího a vymohl si od něho dovolení, aby si směl Pelcem uvedený rukopis *Apologie* vypůjčiti z Augustiniánské knihovny na Novém Městě a srovnati jej s klementinskými rukopisy Balbínovými. Pochybnosti své dokládá Opiz různými hypothesami — proto nemůže potlačiti trapného zklamání, když shledává v rukopise *Apologie* i v klementinských rukopisech Balbínových stejnou ruku. Rozhorlení potud proti Pelcově namířené obraci se nyní proti professoru Seibtovi, jenž knihu censuroval. Opět operuje Opiz klepy a nemužnými podezřeními: Seibt prý nerad čte latinsky, proteže prý všemi prostředky svého nakladatele Mangolda atd. Tato příhoda zajisté náleží k oněm partiím, jež českého literárního dějepisce ze spisku Krausova nejvice budou zajímati. Opiz vystupuje tu jako odpůrce snah o české probuzení jazykové, ale jeví se i nepřítelem Pelcovým. Pro to prof. Kraus uvádí i některé doklady další z obsáhlé korrespondence Opizovy s hrabětem Maxem z Lambergu. Když hrabě Lamberg zvěděl, že hr. Nostic zdudoval v Praze nové divadlo, domníval se mylně, (dopis dne 14. dubna 1785), že divadlo je určeno výhradně českým hrám a projevil svou nelibost nad tím slovy: »Ad quid perditio haec?« Opiz vyvrací tuto domněnku a dokládá, že hr. Nostic není českého smýšlení, ačkoliv »er hat zwar einen Erztschech, Herrn Pelzel, seit mehreren Jahren als Hofmeister bei seinen jungen Grafen und einen ebenso groszen Freund der tschechischen Literatur, Herrn Magister Dobrowsky, als Lehrmeister bei denselben.« V takové souvislosti má tato zpráva přímo ráz soukromé denunciace.

To však nevadilo, aby Opiz příležitostně trávil z věhlasu Dobrovského. R. 1779 zapsal si se směšnou ještěností do své »Literarische Chronik von Böheim« polemickou diskusi mezi

Dobrovským a Ungarem o »Revision der böhm. Litteratur«, jen proto — aby mohl zaznamenati údaj Dobrovského, že Opiz poslal mu jakési dobrozdání o vlasti Dalimilově. Jaké kritické ceny toto dobrozdání asi bylo, lze souditi ze zprávy, kterou prof. Kraus otiskuje na str. 67. V prvním svazku svojí »Literarische Chronik von Böhmen« promlouvá Opiz o původě jména Čech a vykládá, že svůj názor oznámil Dobrovskému, jenž ho použil v proslulé statí, Opizovi ostatně jen z druhé ruky známé. Ale toto tvrzení jest pouhé nechutné vychloubačství, neboť Opiz nestýchal se tvůrci slavistiky nabízeti etymologickou pitvornost, jakou jest odvozování slova Čech od aoristové koncovky e ch u sloučené s kmenovým č ve slovech poczechu a konzechu, která v Dalimilově zprávě jsou sdružena rýmem. Na této etymologické nejapnosti si Opiz, filologicky naprosto necvičený, jako na štastném nálezu dokonce zakládal. Naopak sám plnýma rukama kořistil z prací Dobrovského. Prof. Kraus ukazuje na př. na str. 70 a násł., jak bez výběru a bez samostatného úsudku pro svou »Literarische Chronik« vypsal celé strany z Dobrovského »Böhmische Literatur auf das Jahr 1779«. Ještě poučnější je na str. 72—75 výklad Krausův o tom, kterak v časové tehdy diskussi o Janu Nepomuckém Opiz sice na základě vlastní bibliografie i knihopisných údajů Dobrovského zaznamenal do své »Literarische Chronik von Böhmen« nejeden zajímavý spisek podvrženého světce se týkající, jak však nepochopil naprosto, co jest podstatou skepse Dobrovského v této otázce. Případně a vtipně pojmenovánává k tomu prof. Kraus: »Opiz neví nic a nesnaží se, aby něco věděl, ačkoliv se zase domnívá, že ví všecko, jenom jedno ne, co historik především má věděti, totiž to, co věděti může a co věděti nemůže.«

Tím se stává, že jednak Opiz nikde nejde věci na kloub a místo aby zjišťoval fakta důležitá, hromadí úvahy bezcenné; jednak že podává nám i o osobách, s nimiž se stýkal, podrobnosti podružné. Pro první případ jest zvláště charakteristická zmínka Opizova o Jungmannovi v dopise pražskému advokátu Josefu Schmidtu ze dne 8. března 1802. Z »Hamburg. Korresp.« zvěděl Opiz, že »jakýsi professor Jungmann v Litoměřicích pře-
ložil do češtiny Miltonův Ztracený ráj«; Opiz rád by by zvěděl o překladateli osobní a životopisné zprávy, ale dostav od Schmidta nejnuttnejší informaci, spokojuje se jí a nikterak se nesnaží poučiti se o Jungmannovi literárně, ač to bylo velice snadno — literárnímu kronikáři, jenž o r. 1802 do své kroniky psal r. 1807. Opizovými osobními přáteli byli Born, Hay, Sonnenfels, zvláště pak důvěrně Cornova, ale o žádném z nich nám Opiz nezachoval zpráv obsažnějších, jen o Vydrovi a Dlabačovi zvídáme trochu zajímavější jednotlivosti. Se Stanislavem Vydrou byl Opiz jesuit-
ským novicem v Klatovech a znal jej dobře; v korrespondenci s hrabětem Janem Mitrovským (str. 64) charakterisuje Vydu

jako »muže jinak praučeného, ale bohužel ještě vždy arciloyolovsky smýšlejícího«. S Dlabačem se Opiz seznámil v Strahovské knihovně r. 1797 a zapředl s ním korrespondenci, v níž však čáslavský bankální inspektor jevil mnohem větší horlivost než pražský praemonstrát. Z korrespondence té prof. Kraus uvádí zajímavou diskusi o bitvě Bělohorské; Dlabač ukazuje se tu neobyčejně rozhodným stoupencem stanoviska protireformačního, háje i ničení knih nekatolických. Dlabač to byl též, jenž zprostředkoval přijetí Opizova literárního odkazu Královskou Českou Učenou společností.

Vice, tuším, pro dějepisce české literatury z Opizovy objemné pozůstatosti vytěžiti nelze. Kdo za průvodu prof. Krause, propracovavšího tu zastaralou spoustu polyhistorické makulatury Opizovy důkladně a účelně, prohlédne papírové životní dílo »čáslavského filosofa«, rychle pozbude illusí o zvláštní ceně této památky kulturně historické. Prof. Kraus nemohl Jana Ferdinanda Opize probuditi k novému životu, ale napsal na jeho náhrobek případná slova definitivního epitafia: »*Krasoduch z jesuitské školy viděl, jak se kolem něho rozvíjí nová vědecká činnost, a domnival se troufale, že též může soutěžiti; leč průpravy a láskyplného pohroužení nedostávalo se polyhistoru. Nebyl spolupracovníkem Dobnerů, Pelclů, Döbровských, Bornů, Voigtů — byl jen posledním člověkem českého baroka.*«

Arne Novák.

Arnošt Kraus: Pražské časopisy 1770—1774 a české probuzení. Rozprav České Akademie třídy III. č. 31. V Praze 1909. Str. 84.

Důkladné studium pozůstatosti i osobnosti Opizovy, jehož výsledky pro dějiny českého probuzení jsou celkem negativní, přivedlo prof. Krause přirozeně k tomu, aby podrobně pronikl celou pražskou literaturu na sklonku jesuitského baroka a na úsvitě osvícenského hnutí. Tak vznikl tento spis, jenž ovšem částečně byl též inspirován kritickým stanoviskem svého autora ku pracím Hanušovým, zasvěceným též době a přibližně stejné látce. Opiz byl z vydavatelů pražských »morálních týdeníků«; stýkal se osobně se zakladateli a spolupracovníky pražských kritických revuů; zaznamenal nám ve svých Ephemeridách podstatu sporu mezi krasoduchými Seibtovci a učenými kritiky skupiny Bornovy; charakterisoval svým titěrným a pomlouvačným způsobem přední mluvčí přátelského kruhu, z něhož zrodily se Prager gelehrte Nachrichten, i později Soukromá společnost, posléze pak Král. Čes. Společnost Nauk. Dáti odpověď na všecky literárně dějepisné problémy, takto Opizovou pozůstatostí naznačené, bylo však možno jen tehdy, když znova a kriticky se probraly dějiny pražské publicistiky od založení prvního nepolitického

časopisu v Praze až po ustavení se pevného ústředí snah vědecky osvícenských.

Toho všeho dostává se nám v nové studii Krausově, která — a v tom jest auktorova první zásluha — odstraňuje veškeré nesprávnosti, zmatky a vadné domněnky, zaviněné chvatným a nespolehlivým zpracováním této látky od R. Fürsta a A. G. Przedaka. Prof. Kraus, ačkoliv hlavně vyšetřuje poměr pražského časopisectva z let 1770—1774 k českému probuzení, jest velmi bedliv toho, aby všude vystihl látku v souvislosti západoevropské; proto kniha jeho obsahuje velmi přehledný a živý výklad o povaze i významu »morálních týdeníků«, výstižnou charakteristiku kritických orgánů XVIII. věku, poučné poznámky o časopisectvu vědeinském atd., čímž veškeré fakty, v podstatě nepatrné, nabývají obecnějšího a typičtějšího rázu. Plyne-li z této věci obecná zajímavost spisu Krausova, zakládá se jeho vědecká bohatost na jiné okolnosti. Auktor směřoval sice k tomu, aby pod spoustou zastaralé makulatury odhalil živé ideje a hybné dobové tendenze; nelenil však a nad to průběhem práce vystopoval osobní osudy a literární charakter všech spolupracovníků zapadlých oněch časopisů. I nakreslil podobizny J. J. Nunna, J. H. Trottmana, B. Kepnera, Chr. Löpera vedle několika miniaturek; přispěl mimo to i k ocenění Seibta, Voigta, Pelzla. S tím souvisí také, že práce Krausova osvětuje některé z tehdejších vědeckých i polovědeckých »causes célèbres«, jako polemiku o »Čecha«, o Sama, Dobnerův boj s Pubičkou, spory o hodnotu Hájkova a j.

Všecko toto věcné bohatství není však v knize dosť přehledně a jasně urovnáno. Ukáži hned, že by náležité přehlednosti bylo dobré posloužilo děliti na kapitoly, jak látku sama žádá; ale i jinak bylo by se dojista doporučelo slohově vždy odlišovati konečné závěry od detailního průkazního materiálu a zejména na konci práce podati stručnou synthesu. Vůbec působí spis prof. Krause spíše dojmem velmi živě a temperamentně mluvěného slova, než díla literárně propracovaného. Auktor plýtvá exklamacemi, řečnickými otázkami, bravurními vtipy; mísi stále polemiku se všemi jejími příznačnými vlastnostmi, ironií, sarkasmem, dravým žertem, do výkladu; nevyhýbá se ani drastickým rčením, z nichž nejedno není právě čerpáno z hlubin českého jazykového čítání: jak řečeno, klidný a pečlivý spisovatel musil přiliš často ustoupiti prudkému a horoucímu debatteurovi. Po-zornější čtenář povšimne si, že tento zvláštní svéráz prof. Krause nezasahá pouze jeho sloh, ale i jeho argumentaci. Jest zajisté nesporno, že sám historický vývoj dal za pravdu Bornovi, Voigtovi a Dobnerovi proti Seibtovi a jeho straně a že tím budou řízeny i naše sympathie. Není-li však právě proto zbytečno a ukvapeno, stále se stranickým zaujetím podeceňovati a snižovati Seibta a Seibtovce, zejména víme-li, že právě jejich mělký, přes to však podněty bohatý formalismus a aestheticismus byl podmínkou, aby

se rozvil Jan Nejedlý, Jungmann atd., slovem, literární umění novičeské? Tolik o metodě a slohu monografie Krausovy. Nyní o jejím hojném obsahu.

První část spisu (str. 1—16) věnována jest opožděným pražským »morálním týdeníkům«, které naprostot nesouvisí s českým probuzením, jsouce jen chabým odleskem podobných spisů říšských i vídeňských. Jde tu o časopisy »Die Unsichtbare« (od $1\frac{1}{3}$ 1770) a jeho pokračování »Die Unsichtbare« (do $1\frac{1}{2}$ 1772), konkurenční podnik »Die Sichtbare« ($1\frac{1}{5}$ 1770 do května 1771), »Meine Einsamkeiten« (od dubna 1771 do dubna 1772); druhá skupina, na jmenovaných týdenících nezávislá, vykazuje jen dva podniky: Opizův časopis »Wochentliche Etwa« ($\frac{7}{1}$ 1774— $25\frac{1}{3}$ 1774) a »Meine Zweifel« (1774); poslední týdeník »Cosmica, die Alltagswelt« (1776), nenáleží již v rámec Krausovy studie. Tyto »morální týdeníky« nemají ani ceny kulturně národní ani literární; starší domněnka, že Seibt byl hlavním spolupracovníkem časopisu »Meine Einsamkeiten«, jest kritikou Krausovou značně otřesena.

Druhá, nejcennější část spisu Krausova (str. 17—67) rozvírá pražské časopisy kritické, v nichž autor právem vidí průpravu zpráv Soukromé společnosti. Jsou to: »Briefe literarischen Inhalts«, »Neue Litteratur« ($1\frac{7}{7}$ 1771 až $20\frac{1}{2}$, 1772), »Prager Gelehrte Nachrichten« ($1\frac{1}{10}$ 1771 až $15\frac{1}{2}$, 1772), »Theatralisches Wochenblatt« (červen až prosinec 1772); na samém rozhraní tohoto období stojí ještě první svazek Voigtových »Acta litteraria«. Od nich jest pouze krok ku proslulým »Abhandlungen einer Privatgesellschaft«. Rozbor Löperem založené, Seibtem a Pubičkovci inspirované »Neue Litteratur«, kde po nějakou dobu byl účasten také protichůdee Seibtova vědeckého konservativismu a krasoduchého osvícenství, Voigt, je z nejcennějších částí Krausova spisu; tu podána jest téměř naskrz látka dotud nezpracovaná. Prof. Kraus ukázal podrobně, že ročník »Neue Litteratur« není jednotný celek, nýbrž že se tu v osobě Löperově, Seibtově a Voigtově postupně vystřídalo několik směrů, až posléze ve sporu Dobnerova kriticismu s protireformační tradicí Pubičkovou se Seibtův orgán postavil na stranu jesuitkou, tím pozbyl účasti Voigtovy a brzy vzal za své. Protože lžíkristické »Neue Litteratur« nebyla posud věnována náležitá pozornost, prof. Kraus ji probral dopodrobna, takže k ní badatel více vracet se nemusí.

Jinak bylo s konkurenčním časopisem, orgánem Bornovec a Sonnenfelsovců, s »Prager Gelehrte Nachrichten«. Tento učenecký orgán rakouského smýšlení a kritického ducha byl již pečlivě rozebrán Josefem Kalouškem a nově Josefem Hanušem v monografii »Počátky Královské Společnosti nauk« (Čes. čas. hist. XIV); úkolem Krausovým bylo především odpo-

pověděti na otázky, jichž předchozí badatelé nerozřešili, a dále zaujmouti kritické hledisko k jejich pojetí. V prvním směru náleží prof. Krausovi zásluha, že způsobem velmi přesvědčivým pokusil se určiti spolupracovníky PGN, uživ k tomu slohové a jazykové methody statistické; tak zjistil účast Löperovu, Bornovu, Bučkovu a Pelzlovou a zároveň stanovil, že list neměl vůbec spolupracovníků mimo Prahu, že nebyl výtvořen nižádné hotové »Společnosti učenců«, nýbrž že ji teprve postupně kolem sebe shromažďoval. Již tím se prof. Kraus výslovně staví proti článku Hanušovu, jež krok za krokem vyvrací. Neshledává vůbec sporu mezi okruhem PGN a Pojednáními Soukromé společnosti; nevidí v kruhu Bornově nijaké vlastenecko-tradiční reakce proti officiálnímu rakouskému osvícenství PGN, kde přece rovněž Born zaujímal vůdčí místo, a nespátruje proto ani v pozdější Učené Společnosti středisko obrozenkých snah vlasteneckých a tradičních, podporovaných autonomními šlechtici, brojicimi rovněž proti centralismu vídeňskému. Pokud jde o doložené fakty a o detailní materiál, prof. Kraus jest ve výhodě: dokázal velmi jasně účast Bornovy osobnosti a jeho zásad v PGN; vyložil kontinuitu pracovníků, problémů i zájmů v PGN i v Pojednáních; upozornil, že ani tu ani onde není místa pro Seibta, za to však že je tam místo pro Voigta a jeho protiseibtovské polemiky. To všecko lze bezpečně přijmouti.

Spornější část problému, jenž konec konců znamená záhadný otázkou o podstatě našeho národního obrození v stol. XVIII., probírá spis Krausův ve třetí a poslední své části (str. 67—84), kterou bylo by lze nazvat »Pražské časopisy a české vlastenectví«. Opět pracuje prof. Kraus na širokém základě, předesíláje zajímavý výklad o pojmu vlastenectví v této době vůbec. První morální týdeníky vyznačují se úplnou nevšimavostí k českému jazyku a pojímají vlastenectví především jako pocit oddanosti k mocnáři. Českého národního pochopení nemají ovšem ani cizinci Nunn, Kepner a Löper, ani zprvu sám Voigt, který v »Neue Litteratur« pouze zvyšuje zájem o starou literaturu jakožto o mrtvou antikvitu. Nejinak jest v PGN: Kraus nepopírá rakouského vlastenectví, officiální loyálnost vídeňskou jejich vůdců, avšak nevidí v tom hledík duchu doby nic neobyčejného, nýbrž naopak se domnívá, že to nevylučovalo povědomí národní; že by se však v PGN ozýval duch »Čecha německého«, výslovně popírá. Jest tu mnoho, co se dá pouze vycítit a vytušit a co tedy vždy zůstane sporné: v době, která teprve stála při kolébce moderního čítání národního, lze sotva stanoviti, kdo opravdu byl a kdo pokoušel se být českým vlastencem. Jedna osobnost však právem může a musí být s tohoto hlediska posuzována: mezi indifferentními Sonnenfelsiány rýsuje se modernější Pelzl jako kmenově i jazykově uvědomělý Čech. Hanuš i Kraus vycifuje správně, že zde je punctum saliens otázky, zda PGN značily centralistickou vídeň-

skou germanisaci a Pojednání naopak vlastenecky jazykovou reakci českou. Prof. Hanuš tudíž Pelzla výslově reklamuje pro Pojednání a v jeho příspěvcích shledává hlavní důkaz jejich národního uvědomení; ale, podle důkazu Krausova na str. 76—81, týž Pelzl byl již v PGN hlavním mluvčím kmenového, jazykového i historického česství. Tedy ani v této věci nelze vývodům Hanušovým přiznat plné oprávněnosti, ačkoliv bych se opět nedvážil zvšeobecňovat s Krausem (str. 79), že požadavky a vědomí české, jak je vyslovil Pelzl, »asi byly schváleny všemi členy Společnosti bez rozdílu původu«. Čtenář, odkládaje knihu Krausova, jejíž časovou hranicí jest rok 1774, snadno by mohl být sveden k domnění, že Soukromá Společnost a později Společnost nauk opravdu neznačí změny a pokroku v pojetí a přesvědčení vlasteneckém. To by byl názor nesprávný: vyvrátil-li prof. Kraus Hanušovo nazíráni, že vlastenecko-národní cítění obou Společností bylo vědomou reakcí proti PGN, nechtěl tím snad říci, že tohoto cítění v obou družinách nebylo více než v průpravných PGN. Postupný rozvoj poznání historického a jazykového, oddanější přilnutí k zahraničním snahám vědeckým, zabírání širšího a širšího okruhu spolupracovníků, živější účast na veřejném životě přirozeně vedle jiného pokroku nesly s sebou i prohlubování citu národního a uvědomení vlasteneckého. Aprioristický Hanuš právě jako induktivní a analytický Kraus připomínají co nejdůrazněji každému badateli o našem národním obrození, že bylo by nejvýše nesprávné zjevit tak složitý a rozvětvený uváděti na jediný kořen, a že naopak ten se nejvíce přiblíží pravdě, kdo dovede vyhledati a přesně zjistiti největší počet duševních i společenských, kulturních i dějinných jeho podmínek a příčin.

Arne Novák.

Hlídka programů středních škol.

Artemidoros z Perge—alazon. Od prof. Dra. F. Hoffmeistra. (Výr. zpráva c. k. vyšš. gymnasia v Pelhřimově za š. r. 1908—9, str. 3—8.)

Osoba, o níž auktor v tomto článku pojednává, je známa z nápisů, nalezených na ostrově Theře. Artemidoros, pocházející z pamfylského města Pergy, ztrávil nějaký čas v Africe ve vojsku Ptolemaiově, usadil se pak na Theře, kde žil za tří Ptolemaiovců: syna Lagova, Filadelfa a Euergeta. Snad byl velitelem královského vojska, které posádkou leželo na ostrově, egyptským králům podrobeném. Postavil v městě a za městem různým bohům oltáře a sochy a všechny označil v nápisech také svým jménem. Dal také vytesati ve skále svou podobiznu v relielu, jako nějakou zvětšenou minci, a okolo ní napsati slova: »Pokud na báni ne-

beské vycházejí hvězdy a země půda pevně stojí, neopustí jméno Artemidóra, jsouc pomníkem pro Theru.« V jednom nápisce podává nám zprávu o svém věku: »Artemis devět desítek let věštila Artemidorovi, tři pak k jeho žití přidala Prozřetelnost.« Slova patrně znamenají, že dostalo se Artemidorovi snem nebo věštbou slibu, že bude živ 120 let.¹

Ve všech těchto dedikačních nápisech (které spisovatel pro nedostatek řeckých liter v tiskárně nemohl citovati v originále) vystupuje jasně honosivá chvástavost a touha po ne-smrtelnosti. Artemidoros, tak soudí spisovatel, patří do známého typu *ἀλαζών*, jenž se vyskytoval jmenovitě mezi vojáky a zvěčněn byl v komoediích (*Miles gloriosus*).

Myslím, že příbuznost Artemidorova s těmi »Thrasony, Pyrgopoliniky, Kleomachy« jest velmi vzdálená. Kdežto oni se vychloubají tím, co slavného vykonalí a nevykonali, snaží se Artemidoros nesmrtelnosti dosíci, a to cestou docela jinou než jsou činy vojenské: okázalým kuželem bohů. Máme v něm zajímavý příklad člověka, který koketuje svou zbožností a ctí na oko bohy, aby uctil a zvěčnil své vlastní jméno. L. Brtnický.

La d. Brtnický: *Starořímské nápisu náhrobní*. (Výroční zpráva c. k. vyššího gymnasia v Hradci Králové na školní rok 1908—1909.) Str. 6—31.

Pojednání p. Dra Brtnického skládá se ze čtyř oddílů. V úvodě (str. 6—7) zmiňuje se spisovatel o důležitosti studia nápisů latinských a o hlavních sbírkách jejich, v oddílu druhém (str. 7—15) jedná o stilisaci nápisů náhrobních, pak následují příklady náhrobních nápisů starořímských (str. 15—22) a konečně výklad jejich (str. 22—31).

Za nejcennější pokládá referent oddíl druhý, ve kterém za-jímavě a přehledně sestaveny všechny hlavní věci, jejichž znalost jest potřebná k porozumění latinských nápisů náhrobních; spisovatel posloužil svým přehledem všem, kdož se u nás budou nápisu těmi obírat. Za to však mám některé pochybnosti o třetím oddílu, o výboru nápisů. Jest sice každý výbor subjektivní, ale přece se mi zdá, že p. spisovatel měl přílišnou zálibu v nápisech poetických, když do svých devatenácti vybraných nápisů přidal pouze šest prosaických, z nichž zase polovička jedná o případech neobyčejných. Myslím, že by byl p. spisovatel lépe učinil, kdyby byl zvolil takové příklady, které by blíže objasňovaly theoretické výklady, podané v oddílu předešlém; neboť pro toho, kdo se začíná seznamovat s latinskými nápisu náhrobními, mnohem důležitější jest znáti, co jest obyčejné a pravidelné, než co se vy-

¹ Tímto výkladem opravena jsou slova, jež jsem napsal o Artemidorovi na str. 186 své knihy »Dvanáct dní na moři Egejském«.

skytuje řidčeji nebo dokonce zcela ojediněle. Pan spisovatel byl by asi pořídil výbor jiný, kdyby byl užil kromě tří děl, která měl po ruce, ještě sbírek jiných, na př. Egbertovy *Introduction to the study of the Latin inscriptions*, v Londýně 1896, kdež jest na str. 282 nn. otištěno 69 nápisů náhrobních nebo Dessauových *Inscriptiones Latinae selectae*, vol. II., pars II., v Berlíně 1906, kdež čteme na str. 834—950 neméně než 742 nápisů náhrobních. Též dílo Altmannovo, *Die römischen Grabaltäre der Kaiserzeit*, v Berlíně 1905, bylo by mu dobře posloužilo.

Jiná námítka týče se způsobu, jak nápisy otištěny. Přiznávám se upřímně, že jsem to byl, jenž dal p. spisovateli radu, aby dal otisknouti nápisy majuskulemi, ale takhle jsem si jejich provedení nikterak nepředstavoval. Moderní písmo, kterého užila tiskárna, nijak se k tomu účelu nehodí. Mimo to nemělo se při majuskulním písmu užiti nynějších znamének diakritických, čárek, středníků, závorek, vykříčníků nebo dokonce značky pro dělení slov, nýbrž měla se položiti po antickém způsobu tečka uprostřed za každým slovem, vyjímaje poslední slovo řádky; ovšem bylo by třeba podle CIL zjistiti, na kterých místech se skutečně zachovala. Při nápisech prosaických jakož i při prosaickém úvodě (po případě konci) nápisů poetických přistupuje k tomu ještě jiná závada. Nápis latinské, psané prósou, jsou svým uspořádáním písma zpravidla malá dila umělecká; již sám omezený čtverhranný prostor nutil kameniska, aby dbal symmetrie jak na začátku tak na konci řádek. Toho zde tiskárna nešetřila; kdo by si chtěl utvořiti představu o úpravě latinských nápisů, z této publikace by jí nenabyl. Možná, že dal p. spisovatel tiskárně potřebný návod, kterého však nebylo dbáno, ale v takových případech doporučuje se vyžádati si menší ukázku, zejména když se jedná o sazbu strojem sázeckém jako zde.

Na některých místech bylo by se doporučovalo srovnání s CIL, aby text byl zcela přesný. Nápis VII., o kterém p. spisovatel sám poznamenává, že se »vyznačuje naivností a prázdnou«, mohl být nahrazen jiným, vhodnějším.

Výklad nápisů je hojný a správný, lépe by však bylo, kdyby byl hned u každého nápisu. Při některých nápisech chybí upozornění, že jsou metrické; ne každý pozná hned metrum nápisu VIII. a XII. Není správno mluviti o slovech *Lucius, prognatus atd.* jako »k m e n e ch na u« (str. 14, 23); o frasi »sub ascia dedicaverunt« (str. 28) víme aspoň to, že se tím značí zasvěcení, provedené mezi stavbou náhrobku, tedy zasvěcení díla ještě nedokončeného.

Z chyb tiskových uvádí jen: *katalektickým iambem* (str. 26).

Přes tyto poznámky neváhá referent prohlásiti, že pojednání p. Dra Brtnického jest práce svědomitá, která dobře poslouží těm, kdož by se chtěli obrátiti latinskou epigrafií. *Fr. Groh.*

Frant. Viturka: O češtině ve školních cvičebnicích.
(Program dívčího lycea Vesny v Brně 1908—9).

Článek zajisté časový a měli by si jej přečísti všichni, kdo píší nebo chtí psát učebnice podle nové osnovy. Je to vskutku ostuda, když knihy, které mají být žákům vzory, podle nichž se učí psát, mluviti a mysliti, oplývají všelikými hrubými chybami. S jakou chutí si pak žák křížkem označuje hrubé chyby ve svých učebnicích, na př.: tři srostlé prsty jsou postaveny proti dvoum též vespolek srostlým prstům, nebo: bolteū velryba nemá, ale *vz dor tomu* slyší výborně. A ještě dobré, označí-li si ty chyby; hůře je však, vštípí-li si v pamět slova a věty knih špatnou češtinou sepsaných. Tím se maří práce učitele češtiny, a není pak divu, že ze škol odcházejí do života mladí lidé, kteří činí si nárok na intelligenci, ale správně česky psát neumějí. Nestačí, aby učebnice byla dobrá látka a methodou; budíž dokonalá také po stránce jazykové. A to, pohříchu, všecky naše učebnice nejsou.

Uvedený článek programový dokazuje to jasně. Spisovatel prohlédl totiž učebnice skoro všech oborů a nalezl mnoho chyb v časování, skloňování, skladbě i fraseologii. V časování a skloňování chybují spisovatelé učebnic velmi často, ač by stačilo pouze nahlédnouti do »Pravidel hledících k českému pravopisu«. Poněvadž učebnice naše jsou většinou dělány podle učebnic německých, skladba jejich zhusta podlehá němčině. Čteme na př.: *během* desátého století, *následkem* nepřiznivého terrainu, *za příčinou* výživy, někteří plazi nemají *žádných* zubů; Lvov rozkvět svůj *děkuje* době pozdějších Jagellonců; za tu dlouhou dobu rovnokřídlý hmyz *doznał znamenitěho přizpůsobení* svému okolí; *vz dor* čilé popátvce cena kožešin není příliš vysoká a j. I na porádku slov, na přechodnících, při an, ana, ano, aniž by atd., je zřejmé, že skladatelé učebnic neumějí správně česky, sloh bývá zhusta nesrozumitelný, rozvláčný a jednotvárný (na př.: Kapitál se *během doby*, *za kterou se úrokování děje*, nemění; *tvořiti*, *sloužiti*, *jeviti se*, *nalézati se* a j. opakuje se až do omrzení). Při každé chybě spisovatel článku uvádí v závorce správné znění.¹ Ačkoliv se učebnice, jichž bylo k této práci použito, nejméněji, přece se domnívám, že i v nich straší moderní nestvůry jako *neuskutečnitelný*, *neprověditelný* a j., že i v nich asi velmi často se užívá gen. substantiva místo správného possesivního adjektiva, že plýtvají výrokovým instrumentálem po způsobu našich novin (není pravdou, že atd.).

Shrneme-li vše, potvrďme zajisté spisovateli jeho závěrečný soud, že české učebnice, věcně dokonalé, formou nejsou vpravdě české.

Dr. Ant. Kudrnovský.

¹ Na str. 8. místo *na* ohně patrně má být *za* ohně

Fr. Křemen: *Adolf Heyduk*. Pokus o rozbor jeho díla.
(Výroční zpráva c. kr. reálky v Písku 1906, 1907 a 1908.)
Stran 43, 24 a 22.

K básnickému dílu Heydukovu literární historie a kritika chová se až dosud velmi zdrželivě. Nedostatek odborného, kritickými metodami a hledisky vyzbrojeného rozboru Heydukova díla nahrazuje několik drobných, většinou příležitostných prací jubilejních, jež velmi živě nesou stopy slavnostní chvíle, kdy vznikly. Kritickým rozborem nelze nazvatí příležitostné práce E. Krásnohorské (Osvěta 1895), J. Vrchlického (Máj 1905), A. Pražáka (Zvon 1905 a Čas. čes. musea 1905), V. Dresslera (Zlatá Praha 1905). Není jím ani páně Křemenův »pokus o rozbor«.

Studie páně Křemenova je rovněž práce příležitostná, původně určená jen potřebám školským. Jádrem jejím je řeč, kterou auktor pronesl při jubilejní oslavě Heydukově na reálee písecké, s níž život básníků po léta úzce byl spiat. Tím nutno vysvětliti všecko, co na obsáhlé, se živým zájmem i láskou psané studii páně Křemenově nutí ke korrekturám a výtakům, rozbráme-li ji s hlediska vážné literární kritiky.

První část práce stručně vyličuje život Heydukův, kreslí rozličné okolnosti a vlivy, jež působily na rozvoj jeho osobnosti, stopuje a snaží se »stanoviti složky, jimiž určen jest ráz a povaha jeho díla« (I, 7). Vedle dat a rysů známých a snesených odjinud je tu několik nových podrobností, hlavně povahových, jejichž pramenem je auktorova znalost skutečného života básníkova. Proti methodě však lze leccos namítati. Auktor proti všem přijatým a ustáleným pravidlům kritické biografie tříší obraz života básníkova na dvě navzájem oddělené části: na suchý záznam vnějších událostí životních a na vyličení vlivů, jichž odlesk jeví se ve vývoji Heydukově. Doporučovalo se obraz života básníkova vykreslit v živé souvislosti s poměry vnějšími, událostmi kulturními a literárním prouděním současným, se vším, co život básníků podmiňoval a zbarvovalo. V souvislosti s tímto obrazem nutně by auktor byl vykreslil i básníkovo dílo, které se životem je v zákoně spojito. V povaze básnického díla Heydukova auktor správně postřehuje citovost Heydukovu a cení jeho lyriku. Ale na téže stránce (I, 13) čteme, že »tam, kde vypravuje děje, čerpané z podání lidového nebo z historie, formou stručnou a nehledanou, bez tendence příliš vtírává: tam poesie Heydukova stojí nejvyšše.«

Největší část práce jest věnována »rozboru« Heydukova díla. Auktor je dělí ve dvě hlavní skupiny, lyriku a epiku. Lyriku opět dělí podle povahy citů na lyriku intimní, přírodní a vlasteneckou, epiku pak podle vnějších rozměrů na básně drobné a obsáhléjší, rozeznáváje v nich dále po třech skupinách podle toho, bral-li básník látku z pohádek a pověstí, z dějin nebo ze života současného, zejména venkovského. Dělíko to se všemi

jeho nedostatky auktor přejal od Vrchlického (Máj 1905; první neúplný pokus o látkové roztríďení Heydukovy činnosti básnické od E. Krásnohorské v Osvětě 1895); bylo by bývalo v zájmu práce, aby pramen byl uveden. Snad takové dělitko formalistní má význam praktický, jde-li o přehlednost, o vnější pomůcku na oporu paměti, ale jinak každé podobné dělitko je násilné. Ne-přihlíží ke vnitřnímu vztahu jednotlivých děl, tříští výkony nej-přibuznější, vpravujíc je v oddělené příhrádky, a naopak spojuje díla, jež vznikem i vnitřní svou povahou jsou si naprosto cizí. Na př. rána, jež Heyduka stihla smrtí deeruščinou, zabarvuje nejen jeho lyriku intimní, nýbrž i lyriku přírodní i epiku. Ale auktor ani svého vlastního dělitka neužil důsledně, jinak by do lyriky přírodní byl zařadil i cyklus Jižní zvuky z Básní 1865, cyklus Rok na vsi Z rodných hor; do lyriky vlastenecké cyklus Vlast z Básní 1865; do skupin epických některé kusy Smíšených básní v Básních 1859 a j. Při bedlivějším ohledání nelze do lyriky intimní řaditi Lotyšských motivů; oddělení lyriky vlastenecké je pro Cymbál a husle příliš úzké; do skupiny prosté lyriky intimní nelze vyměstnat V samotách, Cestou atd.

Methoda v rozboru jednotlivých děl, jež následují v pořadí historickém, je toliko popisná, přestávajíc hlavně na stručném obsahu a charakteristice formy. Rozbořem nelze nazvat na př.: »V zášeru minulosti (Spisy XVIII, s. d. [!]). Obsahuje 29 historických básní, zobrazujících význačné děje a postavy české historie od Břetislava do Valdštiny. S oblibou básník zdržuje se při době husitské. Několik básní má látku z dějin válčení husitských rot v Rakousích a Uhrách. Kniha tato formálně i jinak jest slabší než Bohatýr.« (II, 8); nebo: »Obrázky (1888 v Poeticích besedách; Spisy XXVII, 1904, druhé opravené a doplněné vydání; devět kusů předešlého vydání vypuštěno; Karolin Světlé).[!] Třicet básní epických a lyricko-epických, pravých obrázků, malovaných klidnými, nežnými barvami. Jsou to převážnou většinou idilly, také několik elegií (Bratr klášterník, Stará panna) a rázovitých genrů humoristických (Podolský mlýn, Náš sedláček).« (II, 9.) Každé dílo vytrženo je ze zákonné souvislosti s ostatní prací básníkovou, z příbuzenského svazku s obdobnými plody staršího písemnictví našeho i cizího, osamoceno jako jedinec, jenž vyrostl zcela mimo svět, život, literaturu. Na př. Lesní kvítí datem prvního vydání i filosofickým zbarvením poměru ku přírodě přímo zve, abyhom je přirovnali k Hálkově sbírce; vlastenecká lyrika Heydukova odkazuje k vlastenecké poesii starší i současné; k Heydukovým balladám nutno hledati obdobny spíše u Hálka nežli u Nerudy; poměr Heydukův k lidové písni volá po přirovnání k jiným básníkům »oblasů« atd. Auktor ukazuje na několika místech k literárním vlivům, jež na dílo Heydukovo působily, ale výraz jeho je vždy velmi neurčitý. Řada jmen: »Byron, Hugo, Heine, Freiligrath, byronisté polští a ruští [kteří?],

Kollár, Čelakovský, Erben, Čech» (I, 14) nevysvětlí zcela nic, neukážeme-li, čím a kterak působil každý z nich zvlášť. Stejně široké a proto nepřesné jsou výrazy: »Hojně motivů k historic kým skladbám poskytla mu četba Palackého, Tomka, Zapa a j. Heyduk zpravidla na dějích přejímaných mnoho neměnil, při ostřuje snad jen dějinné kontrasty a přidávaje k nim své reflexe, většinou vlastenecké« (II, 6).

Poslední část práce věnována je formě Heydukově a přijetí jeho dila básnického. I tato část podává jen několik povrchních pozorování, jež nutí jednak k opravám, jednak k doplňkům. Bez důkazu tvrdí auktor, že v Heydukově mluvě »skutečných nesprávností jazykových jest pramálo.« (III, 19.) Bedlivé studium jazyka Heyduka naopak přesvědčuje o četných jeho odchylkách od pravidelného jazyka spisovného (hláskových, tvarových, kmenových, syntaktických i slovníkových); dokladů bylo by možno uvésti, kolik libo. O Heydukově libovolném tvoření slov slovenských se auktor nezmiňuje.

Auktor velmi rád cituje i obsáhlé části básnické; proti všem pravidlům o citování však neudává ani jména básně, ani stránky. Při popisu jednotlivých sbírek někdy uvádí dedikaci, jindy neuvádí. Rovněž datum jednotlivých knih neudává se jednotně. Při některých sbírkách uveden počet básní, při jiných vychází. O pracích do rozboru nepojatých není zmínky.

Neuvádějíce zde drobných prohřesků proti formě jazykové, litujeme, že auktor, jenž mnoho času a zájmu obětoval látce příliš široké, nedošel výsledků žádoucích. Pečlivé, pilné zpracování drobného úseku látkového jistě by jeho práci i bližšímu poznání dila básníkova bylo prospělo více. Tako »pokus o rozbor« Heyduka dila zůstává opět jen pokusem. *Karel Rieger.*

Drobné zprávy.

Dne 12. dubna 1910 zemřel na Král. Vinohradech školní rada Josef Končinský, dosáhnut věku 77 let. Narodil se r. 1833 v Lužanech a působil od 1858—1883 jako profesor klassických jazyků na gymnasiích v Jindřichově Hradci, v Báňské Bystřici v Uhrách a v Králové Hradci, načež byl od roku 1883—1887 ředitelem gymnasia v Třeboni a od roku 1887—1893 ředitelem gymnasia v Něm. Brodě; po té vstoupil do výslužby. Byl znám jako výborný znalec klassické řečtiny, kterou dovezl plně mluviti i psáti, také měl neobyčejně nadání skládati vtipné verše latinské i řecké. Mezi jeho přáteli koluje mnoho jeho skládání poetických i prosaických. V české literatuře překladové začal si čestné místo svými pěknými překlady Sofokleova Oidipa na Koloně (1883) a Krále Oidipa (1891), které vydány byly Jednotou českých filologů; Král Oidipus byl svého času provozován v Národním divadle podle překladu Končinského. — Dne 11. dubna 1910 zemřel v Praze profesor Václav Veverka v mužném věku 52 let. Narodil se r. 1858 ve Vlkově a byl od r. 1883 professeorem latiny a řečtiny na

gymnasiích v Králové Hradci, v Třeboni a v Truhlářské ulici v Praze. Obíral se překládáním zpěvů Pindarových, k čemuž byl jako výborný hudebník nad jiné způsobilý. Ukázky svých překladů uveřejnil v programu gymnasia Třeboňského za r. 1895 a v programech gymnasia v Truhlářské ulici v Praze za r. 1901, 1904 a 1908. — Sit eis terra levis.

K dotazům z kruhů professorských oznamujeme, že *Jednota českých filologů* má v úmyslu vydati tato nová vydání klássiků řeckých a římských: Výbor z listů Ciceronových od Ot. Jirániho, výbor z elegiků římských od Rud. Schenka a Euripidovu Ifigenii v Tauride od Fr. Groha. Všechna tato vydání budou opatřena poznámkami, které budou vydány ve zvláštním sešitě. Mimo to chystá Jednota Cvičebnou knihu k překládání z češtiny do latiny pro V. a VI. třídu od P. Hrubého. O všech těchto knihách se již pracuje a Jednota doufá, že příštího roku budou moci již být navrhovány pro školní rok 1911/12. Jakmile knihy ty vyjdou a dosáhnou úředního schválení, budou poslány příslušným pp. professorům s prosbou, aby učinili návrhy k jejich zavedení.

Již dávno věděli jsme z řeckých nápisů, že v některých obcích maloasijských bylo v obyčejí úřady kněžské prodávat; poněvadž naše doklady pocházejí teprve z doby hellenistické, soudilo se, že ten obyčej vznikl teprve tehdy, ba viděl se v tom doklad pro mravní i finanční úpadek doby hellenistické. Nedávno však objeven byl nedaleko Miletu nápis z konce V. nebo ze začátku IV. stol. př. Kr., z něhož je patrnó, že v Mileti bylo již v V. stol. obyčejem prodávat hodnot kněžskou. Je to zbytek zákona, stanovicího, jaké dávky od obětujících mají dostávat, kdož si kupili úrady kněžské (*οἱ ἐποίαντο τὰς ἱερωσύνας*). Nápis uveřejňuje nyní W. Otto v Hermu (XLIV, 1909, str. 594 nn.) a poznamenává, že účelem tohoto nám tak podivného zvyku bylo nejspíše opatřiti obci nové příjmy; bylo to něco podobného jako při liturgiích, při kterých obce zase uspořily značné summy tím, že vydaje, které měla vlastně převzítí obec, přenesly na zámožné jednotlivce.

Francouzská škola archaeologická v Athénach počná vydávati důležité a nákladné dílo o svých výkopech na ostrově Delu. Jest nadepsáno »Exploration archéologique de Délos faite par l'école française d'Athènes«; řízení jeho mají někdejší ředitel školy *Theofil Homolle* a nynější ředitel *Moric Holleaux*. Před nedávnem vyšel první sešit, obsahující podrobnou mapu ostrova Delu v měřítku 1:10.000 s východní částí ostrova Rheneia a několika ostrůvků menšími (v Paříži 1909, Fontemoing. 44 stran velkého kvartu. S 24 obr. a 6 heliogravurami v textu, 11 tab. a 2 plány. Za 20 fr.). Mapu spracoval dělostřelecký kapitán André Bellot a opatřil ji obširným výkladem a podrobným výpočty geodetickými.

Velmi pěknou učebnici řecké archaeologie vydali nedávno profesoři američtí *H. N. Fowler a J. R. Wheeler* za pomoci *G. Ph. Stevensa* (A handbook of Greek archaeology. By Harold North Fowler and James Rignall Wheeler with the collaboration of Gorham Phillips Stevens. New York, Cincinnati, Chicago [1909], American book company. 559 str. se 412 obrázkami. Za 10 sh. 6 d.). Kniha jest rozdělena v devět kapitol, jimž předchází úvod o studiu a pokrocích klassické archaeologie za dob moderních. Kapitola první jest věnována Řecku za doby předhistorické, druhá probírá architekturu, třetí skulpturu, čtvrtá terrakotty, pátá práce kovové, šestá mince, sedmá gemmy, osmá vásy a devátá malbu a mosaiku. Kniha jest zakončena stručnou bibliografií a ukazatelem. Největší část knihy jest prací prof. Fowlera, prof. Wheeler spracoval pouze dvě poslední kapitoly, ale oba revidovali si navzájem svoje rukopisy. Kapitola o architektuře je prací Stevensovou. Výklad je po americku praktický; spisovatelé se rezdržují spornými otázkami ani neuvádějí literatury, nýbrž stručně a názorně podávají nynější stav

věci. Tím však není řečeno, že by probírali látku jen ve všeobecných rysech; naopak, v knize jejich lze najít mnoho podrobného poučení. Obrázky jsou sice malé, ale jasné; některé se opírají o originály musea Bostonského. Knihu lze klasickým filologům vřele doporučit.

Rodolfo Lanciani, z italských učenců nejlepší znalec topografie římské, vydal nedávno pěknou knihu o foru římském, která bude milou upomínkou všem návštěvníkům Říma (*Das Forum Romanum. Aus dem Englischen übersetzt von Fr. Brunswick*. V Římě 1910, Frank & Co. 114 stran formátu slovníkového s 58 většinou celostránkovými obrazy a plánem. V angl. vazbě za 4 mk.). Po stručném přehledu historickém následuje 53 velkých obrazů, provázených stručným výkladem. Jsou to jednak pohledy na forum z XVI., XVII. a XVIII. století, jednak rekonstrukce antického fora, hlavně však obrazy fora v nynějším stavu, zejména nových výkopů. Obrazy jsou provedeny podle fotografií velmi zdařile na křídovém papíře. Pěkný jest též plán, připojený ke konci knihy, ve kterém jsou pečlivě zaznamenány všechny dosavadní výkopy. Zvláštností jeho jest, že v něm zachované antické památky nakresleny jsou monumentálně.

Známý *Úvod do řeckých dějin* od *Vasila Buzeskula*, professora university charkovské, vyšel právě v zkráceném vydání (Краткое Введение въ историю Греции, лекции проф. В. Бузескула. V Charkově 1910. VIII a 264 str. Za 1 rubl 50 kop.). Účelem zkrácení bylo, usnadnit universitním posluchačům, pro které je kniha především určena, studium i koupi její; spisovatel ovšem užil té příležitosti, aby zároveň zaznamenal sem výsledky nového badání. Též české práce došly tu povšimnutí. Vedle tohoto zkráceného vydání povede se ovšem i dále větší vydání, které máme, jak čtenářům Listů těchto známo, v českém překladu Veverkové.

Cennou knihu o životě v Římě za doby Ciceronovy vydal nedávno oxfordský professor *W. W. Fowler* (*Social life at Rome in the age of Cicero. By W. Warde Fowler. V Londýně 1909, Macmillan & Co. Za 10 sh. XVII a 355 str. se 4 plány v textu a plánem Říma*). Takového díla bylo vskutku potřebí, poněvadž dosavadní spisy podobného rázu mají na zřeteli spíše dobu císařskou, pro kterou máme také více pramenů. Látku svou rozdělil si spisovatel v jedenáct kapitol; pojednává nejprve o topografii Říma, pak o nižších třídách obyvatelstva, o obchodnících a bankéřích, o vládnoucí aristokracii, o sňatků a paních římských, o vychování vyšších tříd, o otrocích, o příbytku boháčů v městě i na venkově, o denním životě zámožného občana, o svátcích a závavých lidu a konečně o náboženství. Kniha zakončena jest ukazatelem. Z plánů v textu upozorňujeme zejména na mapku na str. 252, na níž vyznačena jsou místa, kde měl Cicero své villy. Š jakou oblibou se v Anglii setkala kniha Fowlerova, patrně nejlépe z toho, že již za rok bylo třeba pořídit nový otisk, jenž se neliší od původního vydání z r. 1908 něčím jiným leč že chybky tiskové opraveny a některá menší nedopatření odstraněna. Kniha doporučí se též krásnou úpravou a pěkným slohem.

Klassické dílo *Friedländerovo »Darstellungen aus der Sittengeschichte Roms«* počíná vycházení již v osmém vydání; právě vyšel první díl (v Lipsku 1910, u S. Hirzela. XXXIII a 593 str. Za 12 mk.). Nové vydání není možno srovnávat s vydáním sedmým; neboť z něho udělal nakladatel, vypustiv všechny poznámky a vědecké exkurzy, jakési »vydání pro lid«. Srovnáme-li díl nové vydání s vydáním šestým, shledáváme, že je tu změn velmi málo; počet stran se zvětšil jen o sedm, z čehož ještě připadá něco na změnu písma, poněvadž písmo německé bylo nahrazeno latinským. Označení »neubearbeitete und vermehrte Auflage« na titulním listě není tedy vhodné a může uváděti v omyl; ostatně při tak znamenitém díle si ani ne-

přejeme velkých změn. Friedländer sám se nedočkal vydání tohoto svazku; zemřel 26. prosince 1909 ve věku 85 let, nedlouho po tom, když prohlédl poslední svazek pro nové vydání.

Vilém Liebenam vydal ve sbírce »Kleine Texte für theologische und philologische Übungen« praktický seznam konsulů římských za doby císařské (*Fasti consulares imperii Romani von 30 v. Chr. bis 565 n. Chr. mit Kaiserliste und Anhang*. Bearbeitet von Willy Liebenam. V Bonnu 1909, A. Marcus & E. Weber. 128 str. za 3 mk.). V úvodě naznačeny jsou prameny, ze kterých čerpáme své vědomosti o konzulech té doby, jakož i vytěny hlavní rozdíly konsulátu za doby císařské proti době republikánské. Následuje seznam konsulů podle let, provázený stručnými poznámkami. K němu se pojí dva cenné seznamy, které v jiných publikacích podobných nebývají, totiž abecední seznamy konsulů podle jmen a kognomin; zde jsou uvedeni také konsulové, které nelze s určitostí datovat. Ke konci připojen seznam císařů římských od Augusta až do Justiniana s chronologickým udáním jejich titulů a v dodatku konečně »tabula indictionum« od r. 297—565, seznam králů egyptských z rodu Ptolemaiova a přehled egyptských měsíců. Pro práce historické i epigrafické z uvedené doby získali jsme v této knize dobrou a každému snadno přístupnou pomůcku.

Pěkné dějiny literatury římské počal vydávat professor krakovské univerzity Kazimír Moranski. Podle titulního listu »Historya literatury rzymskiej za rzeczypospolitej« (v Krakově 1909, nákladem Akademie nauk. X a 365 str. Za 8 K) mohli bychom soudit, že jest zde probrána veškerá literatura za republiky, ale není tomu tak; průsa doby Ciceronovy tu chybí, spisovatel hodlá jí věnovati zvláštní svazek, který má vyjít roku letošního. Ale pak by se doporučelo označit tuto knihu jako svazek první. Než nehledě k této formální stránce, třeba vyznat, že dílo prof. Morawského je práce zdařilá, která se dobrě hodí jak posluchačům universitním, tak širším kruhům. Doufáme, že se ke knize ještě později vrátíme.

Ve sbírce »The Library of Literary History«, jež přinesla již vedle dějin jednotlivých literatur východních také dějiny literatury irské, skotské, francouzské a ruské, vysly nedávno dějiny literatury do konce zlatého věku: *A Literary History of Rome*, jež napsal J. Wight Duff (v Londýně a Lipsku 1909, T. Fisher Unwin. XVI a 695 str. Za 12 sh. 6 d.). Spisovatel pokládá literaturu za „psaný výraz národního genia“ a slibuje, že bude jednotlivé její zjevy i ráz celkový vykládati z půrizených podmínek organismu národního i z vývoje života jeho ostatního. Povšechné výklady k tomu, totiž o zeměpisném položení, původu, jazyce, povaze i náboženství římském, podává obsáhlý úvod (60 str.). Dějiny vlastní rozdělil Duff běžným způsobem (dobu Augustovu počíná s novějšími literárními historiky rokem 43 před Kristem) a pojednává v nich značně obšírně o jednotlivých literárních druzích od počátečního vývoje až po uvedenou branici a o jednotlivých literárních osobnostech, třebas ne vždy (a nebývá to ostatně ani vždy možno) zplna podle požadavků, jež si na počátku vytkl. Knihu není ani přísně vědecká ani prostě populární; k prvému chybí jí často znalost důležité literatury odborné, leckdy i nové dráhy vědeckému badání razíci, k druhému vadí jí spousta jednotlivostí a drobných literárních údajů. Ale spisovatel leckterý zjev jednotlivý nově pojímá a na mnohý vrhá nové světlo a hlavně hledí se na každý dívat očima i rozhledem dnešního vzdělance. Pro nás je zajímavá tím, že naznamenává výsledky anglické práce filologické (na př. ze Sellarovy dějin římské poesie, v tom pojetí dosud nepřekonaných, přejímá často doslovňě), hojně také si všímá prací francouzských a také kulturní vztahy mezi vzdělaností anglickou a antikou často připomíná. Ze všeho aspoň něco osobně milého vybráme. Známý zlomek Naeviův

Blande et docte percontat...‘ nevykládá, rovněž jako ho tak nevykládají dnes i jiní, o Didoně, nýbrž o králi Latinovi, jak jsme se před lety v těchto Listech snažili dokázati novými důvody. J. B.

Morris H. Morgan, professor klassické filologie na Harvardské universitě v Cambridži, Mass., obřal se více než dvacet let sestavováním podrobné bibliografie k Persiovi a vydal nedávno, krátce před svou smrtí, velmi záslužnou publikaci v níž snesl a prakticky uspořádal veškeren svůj sebraný materiál (*A bibliography of Persius. By Morris H. Morgan. Including the catalogue of a collection made by him and by Daniel B. Fearing. Cambridge, Mass. 1909. Library of Harvard University.* Tvoří též 58. číslo sbírky *Bibliographical Contributions. VI a 90 str. formátu slovníkového. S'8 tab.*) Jak sám v předmluvě vypravuje, vzal si za příklad Jamesa Douglaše, slavného lékaře z XVIII. století, jenž celý svůj život sbíral veškerá vydání Horatia. Podobně sbíral Morgan vše, co se týkalo Persia, i podařilo se mu sebrati 295 vydání (z nich 11 inkunabulí), 213 překladů a 152 spisů o Persiovi, kteroužto sbírku věnoval knihovně své university. Vedle toho ovšem užil též dosavadních pomůcek bibliografických a pátral též se svým přítelem Fearingem ve větších knihovnách evropských i amerických. Výsledkem toho jest bibliograficky přesný soupis, obsahující 486 vydání, 291 překladů a 252 spisů a článků o Persiovi; také české, polské a ruské práce jsou tu zaznamenány. Na pripojených tabulkách podány jsou ukázky z inkunabulí a z vydání z počátku XV. stol. Při všech číslech označil Morris též některé knihovny, v nichž uvedené knihy se chovají, což zvláště důležito při dílech vzácnějších. Není pochybnosti, že tato pěkná pomůcka vykoná velmi dobré služby všem, kdož za jakýmkoliv účelem budou se obírat studiem satir Persiových.

*
Variant Mikšíkovy pohádky »Divotvorný mlýnek«. Prof. V. Tille ve výborné své knize »České pohádky do roku 1848« na str. 93 pod čís. 9 uvádí pohádku »Ještě mlýnek«, otištěnou ve sbírce M. Mikšíčka »Národní báchorky moravské a slezské« 1848, na str. 96—98,¹ s názvem »Divotvorný mlýnek«. Auktor pojmenovává, že pohádku tu Mikšíčkovi »sdělil František Sušil, sběratel národních písni«. Není bez zajímavosti, že týž motiv, jistě ne běžný, je v literatuře ještě jednou zpracován. Václav Čeněk Bendl uveřejnil v »Poutníku od Otavy« I, 1858, sv. I, čís. 3 článek »Proč je v moři slaná voda?« a výslovně přidává: »národní pohádka. Verse není podána, jak ostatně v té době bylo zvykem, věrně podle vyprávěče, nýbrž slohově je upravena Bendlem. Vypravuje se o dvou bratřích, z nichž bohatý byl skoupý a chudýmu bratraru svému neposkytl pomocí. Chudý po týdenním zaměstnání nese rodině své vedle mzdy i kus uzeného masa a půl bochníku chleba. Cestou potká dědečka, jenž požádá o maso. Po nějakém váhání chudá stařecovi vyhoví a ten jej posílá k svému pánoni pro odměnu, radě mu, aby nechtěl nic než chatrný, ale užitečný mlýnek. Přišli k zámku, jehož pán, kouzelník, nechce vydati mlýnku, ale posléze povolí. Ostatek se celkem podobá vypravování Mikšíčkovu. Jen konec se valně liší. Kdežto v látké Mikšíčkově bohatý bratr, jeda přes moře, nechá mlýnek sypati sůl a neuměje ho slovy zastavit, zavini, že se mlýnek pod tíhou solnou potopí, Bendl ve své povídce má ukončení chytřejší. Když nelze mlýnku zastavit, hodí jej do moře. A tam mlýnek mele sůl stále — proto je v moři slaná voda. Zjistili dnes, slyšeli Bendl povídku opravdu vyprávěti, není možno. Ze jí mohl znáti z knihy Mikšíčkovy, je pravděpodobně. Byl Bendl pilný čtenář a sbírka Mikšíčkova za doby Bendlový v Čechách jistě nebyla neznáma.

Ferd. Pátek.

¹ Cituju vydání Kobrové »Národní biblioték« sv. 86, neboť vydání původního z r. 1848 v Praze ve veřejných knihovnách není.

Stav mythologického badání v posledním desítiletí.

Napsal **O. Jiráni.**

(Pokračování.)

III. Srovnávací mythologie směru Schwartzova a Mannhardtova.

Poznání, že vyšší božstva řecká a jiných národů indoевropských nepocházejí z doby před jejich rozdelením, vzbudilo naději, že aspoň tak zvaná nižší mythologie, založená W. Schwartzem a zdokonalena hlavně W. Mannhardtem, může nás lépe po učiti o nejstarších náboženských představách nerozdělených ještě Indoevropanů. Směr tento vychází, jak známo, ze zásady, že ve víře lidu hledati jest prvoční stadium mythologického vývoje a že nikoliv mocné postavy bohů a heroù, nýbrž všelici daemonové, výly a jim podobné bytosti, jakož i různé báchorky, pověsti a zvyky nalezi svým vznikem do pravěku indoevropského. Shody mezi těmito bytostmi a tradicemi byly u různých národů tak nápadné, že ve snaze rozšířiti co nejvíce rozsah mythologických představ técto primitivních dob snadno se přehlíželo nebezpečenství tu hrozící. Zapomínalo se, že leccos z toho, co nám tradice lidová zachovala, není neporušeným odkazem z doby proethnické, nýbrž jest bud úplně přeneseno z prostředí cizího nebo aspoň prostoupeno živly heterogenními. I není divu, že uvědomení si tohoto nebezpečí otřáslo důvěrou ve výsledky tohoto směru a že v době, o níž jednáme, vyskytly se jen ojedinělé a nesmělé pokusy, hájící indoevropský původ některých takových postav a mythů.

Takovýto opozděný ohlas jest na př. článek *C. Bonnera: A study of the Danaid myth* (Harvard Studies in classical philology, sv. XIII, r. 1902, str. 129 nn.). Bonner ukazuje, že lidová vypravování podobného typu, jako jest známý řecký mythus o Danaovnách, vyskytuje se též u hojných jiných národů, zvláště

indoevropských. Společné jádro, v němž většina těchto pověstí se shoduje, jest asi toto. Několik bratří zbloudí za noci v lese a najdou útočiště u nevlidné staré ženy, jež má stejný počet dcer. Přijati jsou zdánlivě pohostinně a dívky stráví noc s hosty. Nejmladší bratr tuší však zradu a aby zachránil sebe a bratry, uteče se ke lsti, jež záleží obyčejně v tom, že vymění noční pokryvky hlavy neb ostříhá za spánku dívčí vlasy. Štafena, jež přijde stít hlavy jinochů, zabijí vlastní dcery své, jinoši pak uprchnou (str. 149 n.). Bonner uznává sice, že jsou některé neshody mezi mythem řeckým a moderními pověstmi lidovými, z nichž hlavní jest, že tu uniknou všichni bratři a dívky že jsou zabity, kdežto v mytu řeckém jediný Lynkeus unikne smrti, nieméně soudí, že tento společný typus jevil se původně i ve vypravování řeckém, ale byl prý zatemněn pozdější tradicí, jež vysvětlovala čiu Danaoven nepřátelstvím obou spřízněných rodin. Původní mythos motivoval smrt padesáti dívek právě tak málo jako moderní pověsti vražedný plán oné stařeny.

Jak vysvětliti jest však shodné rysy v této pověsti u různých národů? Působení literární tradice jest prý vyloučeno vzhledem k značnému rozšíření a neumělé formě většiny těchto vypravování. Prvý z důvodů těchto nesvědčí také pro teorii migrační, i soudí Bonner, že prototyp těchto pověstí pochází z doby indoevropské, nebo že aspoň vznikly podobné pověsti ty působením stejnорodého instinktu mythopoetického.

Pochybují, že by tento výklad Bonnerův koho přesvědčil. I kdo není výlučným přívržencem teorie migrační, přizná, že sotva lze hledati společný indoevropský původ v těchto pověstech. Řecký mythus o Danaovnách liší se velmi podstatně od předpokládaného společného prototypu a výklad, jímž Bonner odstraňuje hlavní nesrovnalost, jest příliš strojený. I soudím, že stále ještě zůstává nejlepším starý výklad Prellerův (Griech. Mythologie II³, str. 46 n.), jenž spatruje v synech Agyptových bystriny argejské, v letě vysýchající a v Danaovnách nymfy pramenů.

Podobně nezdařeným možno nazvat pokus *J. W. Becka* (L. Apulei fabula de Psyche et Cupidine, Groningae 1902, str. XI), jenž v souhlasu s L. Friedlaenderem (Darstellungen aus der Sittengeschichte Roms, díl I⁶, v Lipsku 1888, str. 537) spatruje indoevropské jádro v proslulé pohádce o Amorovi a Psyše Důvodů pro ménění své však neuvádí, nýbrž spokojuje se odkazem k Friedlaenderovi, jehož stat však, v jednotlivostech velmi cenná, psána byla v době největšího rozkvětu srovnávací mythologie a sdílí proto její hlavní vadu, že přeceňuje podobnosti a podceňuje neshody srovnávaných mytů.

Stoupencem tohoto směru mythologického, ovšem nikoliv výhradným, jest též *J. v. Negelein*. Tak ve článku „Der Tod

als Jäger und sein Hund« (Zeitschrift des Vereins für Volkskunde, sv. XIII, r. 1903, str. 257 n.), v němž sebral lidové představy různých národů o smrti, jež jako lovec pronásleduje člověka, dokazuje, že skupina představ sem náležejících jest společným vlastnictvím indoevropských národů. Častá představa lidové víry jest, že mrtvým schází pata a že tedy zranění nebo ztrátou této části označuje se jejich příslušnost k říši mrtvých. Víra ta objevuje se u četných národů indoevropských; zajímavou jest, že indický Kršna a řecký Achilleus a Meleagros hynou ranou do paty. Velice řídká možnost takového způsobu smrtelného zranění ukazuje, že východiskem nebyla tu praktická zkušenosť, nýbrž lidová spekulace. Z indoevropského pravěku pochází dále i představa čtyřokého podsvětního psa, s níž setkáváme se nejen u Indů (psi Jamovi), nýbrž i u Řeků (Kerberos) a u Germánů, jenže tu čtyři oči zastoupeny jsou čtyřmi skvrnami nad očima, jež u Slovanů (Chorvatů) nahrazuje jediná skvrna (str. 246 n.). Tato nesrovnatlost nedodává ovšem přesvědčivosti domněnce spisovatelově, a tak shoda omezí se, myslím, na představu řeckou a indickou, u nichž možno snad uznávat společný původ z doby proethnické.

Nehledě k témuž ojedinělým a vesměs málo jen přesvědčivým hlasům, jest také tento směr srovnávací mythologie dnes překonán. Nelze se tomu diviti; neboť shody, jež na tomto poli jsou bez odporu četnější než v t. zv. mythologii vyšší, byly zjištěny z velké části již zakladateli směru tohoto a při úzkém celkem poli, na němž mythologie tohoto směru se pohybuje, i při zvýšených požadavcích methodických i kritických nelze očekávat tu dalších výsledků. Ale jako směr Müllerův nezašel beze stopy, nýbrž žije dosud v změněné a jednostranné formě solárního výkladu mythů, tak i srovnávací směr Schwartzův trvá v zjednodušené podobě až dosud. Neodvozují se sice již lidové představy a tradice z pravěku indoevropského, ale za to sbírají a srovnávají se stále usilovně zbytky této primitivní víry a zvyků u jednotlivých národů.¹ K mythologům této řadí J. Král (L. fil. XXVII, 1900, str. 181 n.) hlavně W. H. Roschera a H. Usenera.

Vedle vydávání rozsáhlého slovníku mythologického »Auszfährliches Lexicon der griechischen und römischen Mythologie«, jenž sešitem 61. dospěl až k heslu Satyros, zabýval se W. H. Roscher v době, o níž jednáme, hlavně podrobnými studiemi o antické symbolice čísel, jak svědčí jeho spisy: »Die enneadischen und hebdomadischen Fristen und Wochen der ältesten Griechen« a »Die Sieben- und Neunzahl im Kultus und Mythus

¹ Hojný počet prací těchto, pokud se vztahuje k lidovým představám řeckým a římským, probírá O. Gruppe v posledním přehledu svém na str. 320—367.

der Griechen (Abh. der philol.-hist. Klasse der Kgl. sächs. Ges. der Wiss., sv. XXI, č. IV, v Lipsku 1903 a sv. XXIV, č. I., v Lipsku 1904). Jakkoliv práce tyto přispívají značně k poznání lidové víry, myslím, že o mythologickém stanovisku Roscherově lépe poučuje jiná studie jeho, nadepsaná »Ephialtes. Eine pathologisch-mythologische Abhandlung über die Alpträume und Alpdämonen des klassischen Altertums (Abh. der philol.-hist. Klasse der Kgl. sächs. Ges. der Wiss., sv. XX, č. II, v Lipsku 1900). Probrav moderní názory lékařské o podstatě a vzniku těživých snů, jež lid nás nazývá můrou, pojednává o antických představách o tomto pathologickém stavu, které jeví nápadné shody s lidovými představami středověkými a moderními. Také v představách antických vyznačovaly se tyto stavy buď rázem sklívajícím a hrůzou působícím, buď erotickým nebo z obou těchto vlastností smíšeným a jevily se ve snu v podobě buď zvídavci buď lidské nebo z obého sloučené (Satyr). Nejrozšířenější názor byl, že bytost, jež člověka ve snu trýzní, jest zlý daemon nebo zlomyslný duch mrtvého, ale vedle toho mohou i zlí lidé, znali kouzel, zastávati tento úkol. Místy však objevuje se také představa o dobrativém a blahodárném daemonu, jenž ve snu člověka uzdravuje, jemu budoucnost zjevuje a poklady uděluje. V souhlasu s témito představami jsou antická pojmenování můry, z nichž nejobvyklejší jest Ἐφιάλτης nebo Ἐπιάλτης. Spisovatel spatruje v druhé části slov těch sloveso ἀλλομαι, což se shoduje s lidovou představou o působení daemonů těchto a nalézá obdobu v lat. označení můry Incubo neb Incubus a Inuus. Z jiných řeckých jmen jest důležité Ἔπωφέλης neb Ὡφέλης, jímž označován byl zmíněný blahodějný daemon; dle mínění Roschera žije slovo to dosud ve jméně Mefistofeles, jež vzniklo z Megistofeles tím, že hláska *g* v prvé části slova assimilovala se následujícímu *f*, takže slovo to znamená vlastně »velmi užitečného« daemonu. Výklad tento jest zajisté velmi pozoruhodný a myslím, že zaslouží přednosti před výklady jinými, zvláště když odpovídá mu také podstata a povaha Mefistofelova, jak jeví se ve staré pověsti o Faustovi, kde vystupuje daemon ten jako pomocný, všeckny tužby Faustovy plnící sluha.

Zajímavý jest také výklad spisovatelský o tom, proč za původce můry pokládány byly daemonické bytosti jako Pan, Satyrové a Faunové. Vedle jmen Incubo a Inuus vyskytuje se v latině též název Pilosus, jenž patrně označuje daemona toho jako bytost kosmatou, drsnými chlupy porostlou. Dle lékařských pozorování vzniká takováto představa kosmatého, kozlů podobného daemona, spíli se na poduškách, zhrozených z ovčích nebo kozích koží, jejichž srst uzavírá pory spícího; známo jest, že ve starověku takovéto kožešiny nebo pokryvky z nich zhrozené byly nejobyčejnější ochranou spících proti nepohodám a chladu.

Nastínil jsem tu jen několik úryvků z velmi bohatého obsahu, jenž ve spise tomto jest uložen, ale i z nich možno snad poznati, že methoda spisovatelova, jak stanovil ji J. Král (na uv. m., str. 181 n.) zůstává i tu celkem nezměněná. Roscher nestará se o to, kdy která představa antické víry lidové vznikla; jemu jde hlavně o to, aby na široké základně pečlivě sebraných fakt podal výklad o vzniku a významu představy té. Novým a nejzajímavějším rysem při článku, o němž jednám, jest, že přibírá tu na pomoc poznatky vědy lékařské k výkladu stavů, jež primitivní člověk nedovedl si vysvětliti jinak než působením daemonů.

Také *H. Usener* zůstal až do konce života svého věren zásadám, jež na širokém základě rozvinul a zdůvodnil v známém díle svém »Götternamen« (v Bonnu 1896). Jména bohů jsou Usenerovi jediným bezpečným prostředkem k poznání vývoje náboženských představ. Jako nevystihuje řeč lidská zjevy světa vnějšího dle skutečné podstaty jejich, nýbrž dle různých více méně nahodilých vlastností, tak i primitivní představy o božstvu, jež vznikly oduševněním oněch zjevů světa vnějšího jako nebe a země, slunce a měsice, dne a noci a pod., musily vésti k různým slovním označením jednoho a téhož zjevu. Tak vznikla četná synonyma a homonyma jmen božských, jež vytýkala týž pojem božský po různých stránkách, jimiž se duchu lidskému jevil. Z těchto bohů »zvláštních« (*Sondergötter*), kteří ještě hojně zastoupeni jsou v náboženství římském, vznikla božstva vyšší, jež nazývá Usener bohy osobními (*persönliche Götter*), ale to stalo se teprve tehdy, když určité jméno stalo se nesrozumitelným a nedávalo již poznati onu zvláštní vlastnost, která k vytvoření jeho kdysi vedla. Tím teprve stává se jméno toto vlastním jménem a pak teprve mohou se kolem něho jako kolem pevného jádra kupiti příbuzné představy a mythy a vzniká jasně vyhráněná osoba božská, kdežto příbuzní bohové zvláštní buď zaniknou neb žijí dále jako příjmení osobního boha nebo jako bytosti jemně podřízené.

Námitky, jež proti theorii této byly proneseny (sr. L. fil. XXVII, 1900, str. 187 n.), nedovedly pohnouti Usenera, by změnil svůj názor o vzniku a vývoji představy o bohu. Dokazuje to jasně jedna z posledních prací jeho, pojednání »Keraunos« (Rhein. Mus. LX, 1905, str. 1—30). Předmětem jeho jest zjistiti vývojová stadia, jimiž prošla v náboženském myšlení řeckém představa blesku. V nejstarší době uctívali Řekové stejně jako Italikové každý jednotlivý blesk; místo, kam udeřil (u Řeků zvané *ηλύσιον*, *έρηλύσιον*, u Římanů fulguritum, bidental, puteal) bylo svaté a člověk bleskem zasažený pokládán za bytost posvátnou; neboť báh sám to byl, jenž v blesku k zemi se snesl a v zasaženém předmětu nebo bytosti se usídlil. Od této představy boha, v jediném blesku se projevujícího (dle Usenerovy

terminologie »Augenblicksgott«), musilo se častým opětováním téhož zjevu dojít k poznání mnohosti božstev, sobě blízce příbuzných; teprve tato mnohost mohla se pak zhustiti v jednotný pojem hromadný (Usenerův »Sondergott«). Bůh tento zvaný byl *Kεραυνός*. Stopy tohoto stadia nalézá Usener ještě v době hellenistické, kdy Seleukos Nikator zřídil v Seleukeii kult boha Kerauna, a v příjmení *Kεραυνός*, jímž poctění některí vladaři doby té; příjmení to jest podle Usenera původu makedonského. Tento zbožněný blesk představován byl obyčejně v podobě zbraně; v době staroachajské, která dle Usenera neznala ještě obrazů, kultu sloužících, jest to dvojitá sekera, která ctěna byla jako posvátná bytost a dokazuje, že již tehdy dostoupili Achajové stadia, o němž jednáme. Jinou ťakovou zbraní jest trojzub Poseidonův, jehož původní totožnost s hromovým klínem zdá se Usenerovi nepochybná, u Římanů bidental, jež odvozuje od slova *bidens* (»das Zweiacksmahl«) a u Germanů kladivo Thorovo.

Posledním stadiem vývojovým jest přeměna této personifikované abstrakce v osobní, plastickou postavu božskou. Přeměnu tu usnadňuje zpravidla zatemnění původního významu jména božského. V případu našem bránilo však zosobnění onomu živé a stále trvající užívání jména *Kεραυνός* ve významu appellativa. I provedla se tu přeměna tak, že bývalý bůh zvláštní (Sondergott) podřídil se bohu osobnímu a jméno jeho стало se ve formě adjektiva (*κεραύνιος*) attributem osobního boha. Tento přechod od zvláštního boha blesku k Diovi, blesky metajícímu, dokonán jest již v eposu homerském. Bývalý samostatný *Kεραυνός* stává se nyní zbraní v rukou Diových, pouhým symbolem; stejně stala se jím též dvojitá sekera v rukou Dia, zvaného *Λάβραυνδος*. Ale prastará představa o božstvu v jediném blesku k zemi se snájejícím nezanikla; i na dálé udržel se zvyk po kládati místa bleskem zasažená za posvátné bydliště boha. A tímto způsobem vykládá si Usener podivné změtění představ, jež se jeví ve jménech *Ζεὺς Κεραυνός* (v Mantinei), *Ζεὺς Καταβάτης* (v Athenách, Tarentu a j.) a *Ζεὺς Καππώτας* (v Gythiu); kdežto atributy tyto týkají se vlastně jediného blesku, tedy prvého stadia Usenerova, ukazuje jméno Diovo k třetí fasi vývojové, k osobnímu bohu. Pojem všemočného Dia, vládce blesků, jest tu jakoby zúžen v představu blesku jediného. Úplnou analogii tohoto zvláštního zjevu spatřuje Usener v římském označení Iuppiter Fulgor a Iuppiter Lapis.

Výudy Usenerovy pokládá O. Gruppe (v přehledu, strana 540 n.) v tomto případě za dosť pravdě podobné; třeba prý však mít na paměti, že vývojové stupně, jež tu Usener uznává, souvisely i pro pozdější Řeky tak těsně spolu, že mohl nastati i postup opačný; rozhodně však varuje před generalisováním této methody. Nehledě k jednotlivostem, jež celkem právem vy-

týká Usenerovi Gruppe (na uv. m., str. 540 a 642), nezdá se mi býti správným, že Usener rozlišuje od sebe dobu, kdy člověk uctíval zvláště každý blesk (»Augenblicksgott«), od doby, kdy počal shrnovati ojedinělé stejné zjevy v pojemu hromadný (»Sondergott«). Myslím, že již nejprimitivnější člověk, když počal uctívat blesk, musil dojít častým opětováním téhož zjevu k přesvědčení, že všechny blesky, jež viděl, vysílá jediná, neznámá moc a uctívá-li určitý blesk, jenž vtiskl na určité místo své znamení, viděl v něm pouze jediný projev oné vyšší moci, nikoliv vždy zvláštního boha.

Ještě o jedné práci Usenerově z posledních let jeho chci se zmíniti, a to z toho důvodu, že ukazuje, jak Usener byl blízký srovnávacímu směru mythologickému. Minim tu třetí díl jeho pojednání »Heilige Handlung« (Arch. f. Rel. VII, r. 1904, str. 281—339), nadepsaný »Ilions Fall« (str. 313—339). Starověké údaje o době, kdy bylo Ilia dobyto, shodují se v tom, že kladou událost tu v dobu nejvyššího léta. Tato shoda nemůže být náhodným výmyslem, nýbrž opírá se ať přímo ať nepřímo o nějakou tradici rituální. Usener upozorňuje na delfskou slavnost Septerion, pri níž byla každého devátého roku zapalována dřevěná, domu podobná stavba, načež účastníci, aniž se ohlédlí, musili se dátí na útek. Cesta, kudy se účastníci mléčky ubírají k vykonání tohoto obřadu, nazývá se Doloneia a měsíc, v jehož poslední třetině slavnost se konala, sluji Ilaios (červen-červenec). Jméno toto jest paralelní forma ke slovu *"Ιλιος"* a *"Ιλιον"*, tak jako k *σωταιος* jest druhotvar *σωτηος*, k *Λυναιος* *Λύνιος*. Adjektivum *Ιλαιος* náleží k vlastnímu jménu *Ιλος*, a to uvádí Usener po příkladu Oskara Meyera v souvislost se sanskr. *vīlu*, což jest v R̄gvedu jméno pevného hradu daemona, jež Indra ztruskotá. Pověst o pádu Ilia není než rozvedení obřadů, známých ze slavnosti delfské, jež původní význam bylo zničení hradu zhoubného daemona, který v palčivé době letní zadružuje vodu nebeskou. Tak vyložiti jest také boj Apollonův s drakem Pythonem; neboť mnohým národům evropským společná jest představa o draku, který hlídá pramen a nedovoluje načerpati z něho vody.

Jména Ilos a Ilion nepoznali tedy Řekové teprve na půdě maloasijské, nýbrž přenesli je tam z delfské slavnosti, jež původně zvala se Ilia, později Septerion, a jež rituální obsah bylo ztruskotání hradu, v němž loupeživý demon svou kořist ukrýval. Tohoto jádra zmocnilo se epos a dále je rozvedlo.

Myšlenka Usenerova, jakkoli originální, jest najisto nesprávná. Nejen že souvislost mezi sanskr. *vīlu* a řec. *Ιλος* jest po mé soudu velmi pochybná, nenabýváme z celého výkladu Usenerova přesvědčení, že vzájemnou souvislost mezi slavností delfskou a pádem Ilia nutno jest vyložiti způsobem, jak Usener stanoví; možno zeela dobré si představit, že naopak delfská

slavnost představovala zkázu Ilia a že podle ní pak bylo vymyšleno datum této události, které jest shodné s datem delfské slavnosti Ilaia. Ale i tak ukazuje článek tento, že Usener stál blízko srovnávacímu směru Mannhardtovu.

IV. Anthropologický směr mythologický.

Kdežto srovnávací mythologie v obou svých směrech, o nichž jsme jednali v předchozích oddilech, může se vykázati v době, kterou sledujeme, jen skrovným počtem stoupenců a udržuje se skoro úplně jen zmírněním a modifikováním zásad, jež ji vytkli zakladatelé její, těší se směr anthropologický značně oblibě a zůstal v celku věren své methodě, jak ji vytvořil zvláště A. Lang. Vycházeje z předpokladu, že život psychický vyvinuje se u všech národů stejným způsobem, takže na jistém stupni vývojovém musí se objeviti shodné představy i u národů, kteří nikdy ve vzájemném styku nebyli, sbírá a vzájemně srovnává tyto představy, přihlížeje hlavně k národům, jichž nedotkl se dosud, neb jen v skrovné míře, nivellující vliv civilisace. K výkladu mytickyh a náboženských představ směr tento ovšem nestačí; neboť i když podaří se mu stanoviti jisté shody v mythech různých národů, vykonal tím jen prvu, přípravnou část úkolu vědecké mythologie; k vlastnímu výkladu představ těch užívá pravidelně různých theorii animistických, zvláště totemismu.

Největší přízni těší se směr tento v Anglii, ač i na pevnině došel dosti silného ohlasu. Ježto však mnoho prací tohoto směru přihlíží v prvé řadě k představám a názorům kmenů, stojících na nejnižších stupních civilisace a jen jakoby mimo chodem všímá si také poměrně již vyspělých představ řeckých a italských, bude úkol náš dosti zúžen. Z příčiny této nebudu zabývati se podrobněji spisy známého zástupce tohoto směru *A. Langa*; obě jeho díla totiž, náležející vznikem svým v dobu sledovanou, jež mi byla přístupná,¹ vyznačují se právě zmíněnou jednostranností, a pokud obsahují kritiku jiných prací tohoto směru, stane se o nich zmínka dále.

Hledíme-li tedy pouze k těm zástupcům anthropologického směru, kteří vycházejí neb v hojně míře přihlížejí ke starověku řeckému a římskému, tu na prvném místě uvéstí jest *J. G. Frazer*. Základním dilem jeho jest spis »The golden bough«, jenž v druhém, značně rozhojněném vydání vyšel ve třech svazcích v Londýně r. 1900. K němu jako doplněk a širší rozvedení myšlenek, v hlavním díle naznačených, přistupují další dva

¹ Jsou to spisy: *Magic and religion* (v Londýně 1901) a *The secret of the totem* (v Londýně 1905).

spisy: *Lectures on the early history of the kingship* (v Londýně r. 1905) a *Adonis Attis Osiris* (v Londýně r. 1906).

Předmětem hlavního, široce založeného díla Frazerová jest výklad tajemných obřadů, jež se pojí ke kněžskému úřadu v kultu Diany aricijské. Známo jest, že kněz bohyně té, jemuž příslušel čestný titul *rex Nemorensis*, musil v souboji zabiti předchůdce svého a sám zůstával knězem jen tak dlouho, dokud nepodařilo se jinému utrhnuti ratolest s posvátného stromu v háji Dianině a zabiti jej. Jaký jest smysl tohoto obřadu, k němuž marně hledáme parallely v klassickém starověku? Dve otázky jsou to, k nimž hledá Frazer odpověď: především, proč musil kněz ten zabiti vždy svého předchůdce a dále, proč musil čekatel úřadu toho utrhnuti onu ratolest prve než jej zabil.

Hledaje odpovědi k prvé otázce, zkoumá Frazer nejdříve, proč kněz Dianin zván byl *rex Nemorensis*, či dle jeho překladu »král háje« (*the King of the Wood*)? Za tím účelem probírá podrobně různé formy kněžského království a jeho funkce u primitivních národů, dále představy o trvalém neb jen dočasném vtělování se božstva v tělo lidské, jakož i velmi rozšířený kult stromů, jež pokládal primitivní člověk za bytostí živoucí, v nichž sídlí duch jako v těle jeho; dochází k výsledku (I, str. 230 n.), že kult Diany aricijské byl v podstatě své kult božstva lesního. O tom svědčí též, že svatyně bohyně té byly v hájích, ba že vůbec každý háj byl svatyní Dianinou (Servius k Verg. Georg. III, 332: nam, ut diximus, et omnis quercus Iovi est consecrata et omnis lucus Diana). Podobně jako duchové stromů v představách jiných národů pomáhá i Diana ženám, jest ochránkyní zvěře lesní i zvířat domácích a posvátný pramen i věčný oheň, který prý byl udržován v háji aricijském, ukazuje, že i bohyně tato byla pokládána za dárkyni vláhy a světla jako jiná božstva stromů a hájů. Avšak rozbor lidových zvyků národů evropských nás učí, že takováto božstva stromů byla často reprezentována osobou žijící, v níž spattrovala víra lidová vtělení ducha stromu a jež nadána byla jeho zúrodnějící mocí. Osoba tato často zvána byla králem – »král májový« v prostonárodních zvycích krajin střední Evropy) a tak byl i *rex Nemorensis*, čili dle Frazera »král háje«, takovouto inkarnací ducha, jenž sídel v posvátném stromě. K tomuto významu ukazuje také jeho sídlo v posvátném háji a jeho vztah k oné osudné pro něho věti posvátného stromu, již, jak dále poznáme, identifikuje Frazer se zlatou větví, známou ze šestého zpěvu Aeneidy. Poněvadž totiž král tento mohl být napaden jen od toho, kdo utrhlu onu větev, byl život jeho do jisté míry spiat se životem posvátného stromu, i jest tedy v témž poměru k stromu tomu jako neviditelný duch ve stromě sídlící. Jej reprezentují na venek jak »král háje« tak zlatá ratolest, což nesmí nás pře-

kvapiti; neboť takovéto dvojité vtělení ducha stromu jest častým zjevem primitivní výry.

Král a kněz byl však jako nositel nadpřirozené moci nebo dokonce jako inkarnace božstva vázán různými pravidly a předpisy ritnálními. Celý jeho život musil upraven být tak, aby v ničem nerušil pevný řád světový, jak víra lidu si jej představuje; neboť jen tak bylo lze zabránit škodlivému vlivu daemonů a kouzelníků. Frazer sebral u nejrůznějších národů spoustu dokladů podobných rituálních zákazů (zvaných »tabu«) a poněvadž i kněz nemíjský byl obklopen v očích ctitelů bohyně magickou a nadpřirozenou mocí, byl i život jeho zajisté obklíčen systémem rituálních zákazů. Ale tato nadpřirozená moc, již primitivní člověk ve svého krále vkládá, může utrpěti újmy stářím a ochablostí sil svého nositele, i jest nutno postarat se včas o nástupce jeho a bývalého krále odstraniti. To dalo se v primitivních dobách usmrcením krále; upomínka na zvyk tento udržela se dosud v lidových obyčejích masopustních v Německu a Rakousku; také v Čechách udrželo se místy dosud takovéto symbolické »stínání králů« (II, str. 63 n.). Tak bylo původně i u kněze háje nemíjského: i on musil být zabít, jakmile síla jeho počala mizet. Původně stávalo se tak po uplynutí určité doby; pozdější, nám známý zvyk, že směl být králem tak dlouho, dokud neobjevil se silnější nástupce, jest již zmírněním původního obrádu.

Pojednáv dále o lidových zvytcích »vynášení smrti« a »přinášení léta«, při nichž léto symbolisováno jest buď stromkem nebo ratolestí různě ozdobenou, nebo představováno loutkou nebo živou osobou, soudí Frazer, že i v těchto zvytcích taji se upomínka na původní usmrcování člověka, jenž pokládán byl za vtělení ducha stromu nebo vegetace. Zánik rostlinného života v zimě vykládal si primitivní člověk jako seslabení ducha plodistvé síly přírodní; i musí být dosavadní představitel jeji zabít a nový, svěží na jeho místo dosazen. V Sasku a Durynsku jest dokonce zvykem, že vesničané ožívují opět symbolického představitele onoho primitivního »ducha stromu«, což jest dle Frazera v úplné shodě s mythem o Hippolytovi, jenž byl prvý rex Nemorensis v Aricii; byl zabít koni svými, oživen byl Asklepiem a slul odtud Virbius. Stejným způsobem však vyložiti jest i mythy o smrti a vzkříšení jiných božstev řeckých i cizích, jako byli Adonis, Attis, Osiris, Dionysos, Persefone; všechna božstva tato jsou původně duchové stromu nebo obilného zrna, jichž prostonárodními prototypy jsou egyptský Maneros, řecký Linos, bithynský Bormus a fryžský Lityersed, personifikace to žalozpěvů ženců a vinařů nad smrtí ducha obilí a vína.

Odpověď Frazerova na prvou z výše uvedených otázek tedy zní, že kněz arcijský byl zabijen jako lidská inkarnace ducha stromu a vegetace přírodní vůbec proto, aby síla, již re-

praesentuje, nebyla nijak seslabena. Ale zbývá ještě další otázka: co byla ona zlatá ratolest a proč musil ji každý kandidát arcijského kněžství utrhnouti, prve než mohl zabiti svého předchůdce? Přesvědčen jsa o tom, že z poznánky Serviovy k Verg. Aen. VI, 136 plyne totožnost této osudné větve z háje aricijského se známou zlatou ratolestí Vergiliovu, o níž mluví se v šesté knize Aeneidy (v. 136 n. à 203 n.), vyvozuje z v. 203 n., že posvátný strom, na němž ratolest ona rostla a jenž totožný jest s posvátným stromem háje Dianina, byl dub, zlatá větev pak jmeli, takže dle toho, co výše bylo řečeno, byl rex Nemorensis inkarnaci ducha dubu. Vergilius ovšem na tomto místě neidentifikuje, nýbrž pouze přirovnává zlatou větev Aeneovu se jmelím, opínajícím peň dubu, ale překážka tato pro Frazera neexistuje; pro něho (III, str. 449 n.) není zlatá ratolest nic jiného než jmeli, jež Vergilius buď z poetické licence nebo spíše v upomínce na lidovou pověru, že v jisté době září jmeli zlatým leskem, představuje si jako zlatou snítku.

K dalším deduceím vede Frazer nordický mythus o smrti Balderově. Také Balder jest totiž duch stromu, a to, jak se zdá, opět dubu, nejposvátnějšího stromu arijských národů. Než podle primitivní víry může duše prodlévat také mimo tělo, jen když najde bezpečný útulek a takovým sídlem »vnější duše« (the external soul) Baldrovy jest jmeli. Proto také dle mytu mohl být Balder zabit jen úderem ratolesti této rostliny. Myšlenka, že život ducha dubu prodlévá v jmeli, peň jeho obepínajícím, vzbuzena byla dle Frazera (III, str. 447) pozorováním, že bylina ta zůstává i v zimě zelená, kdy dub listí pozbyl, a dále tím, že rostlina ta, nedotýkajíc se zpravidla země, vznáší se takřka mezi nebem a zemí, což dle pozorování Frazerových bylo nejlepším místem, kde mohl primitivní člověk ukrýti duši svých božstev před nebezpečími jí hrozícími. A stejně jest tomu v případě, o němž jednáme. I rex Nemorensis jest vtělením ducha dubu a jeho život i smrt byly spojeny se jmelím na dubu rostoucím, takže pokud jmeli zůstávalo neporušeno, nemusil, právě jako Balder, zemřít.

Ale ještě jedna otázka zbývá: jak mohlo jmeli na dubě rostoucí být nazváno »zlatou ratolestí«? Odpověď k této otázce nalézá Frazer v analogii s mythickým kapradím, jež podle lidové tradice, mezi jiným i české, vykvétá v noci svatojanské zlatými kvety, které planou jako oheň, a odhaluje štastnému majiteli skryté poklady. Místy se věří, že kapradí toto vykvétá v noci štědrovečerní. Tyto dvě doby květu jeho — doba letního a zimního slunovratu — jakož i vlastnost, jež se mu všeobecně přikládá, že září a plane jako oheň, ukazují, že kapradí bylo pochládáno za emanaci slunečního ohně v době letního a zimního slunovratu. Také jmeli trhá se v zemích germánských a keltických v těchto dobách ročních a také jemu přikládá se moc od-

halovati poklady, skryté v zemi. Jest tedy také emanaci ohně slunečního, či spíše podle primitivní víry jest oheň sluneční jeho emanací; neboť, jak Frazer dokazuje, jest původní účel známého zvyku, zapalovati o letním slunovratu ohně, ten, aby slunci byl dodán nový, čerstvý oheň. Poněvadž pak oheň byl pravidelně vyluzován třením dubového dřeva, představovali si staří Ariové, že slunce se periodicky obnovuje ohněm, který sídlí v posvátném dubu; strom ten byl tedy pokládán za jakousi zásobárnu, z níž se sluneční oheň čas od času obnovuje. Ale ježto dle toho, co bylo řečeno, život dubu sídlil vlastně ve jmeli, obsahovalo i ono zárodek ohně, i mohl býti oheň sluneční pokládán za emanaci jmeli a pochopujeme, že jmeli mohlo býti nazváno zlatou ratolestí. Proto také byl zmíněný již Virbius identifikován se sluncem; neboť jest to původně duch stromu, a sice dubu, na němž rostla zlatá ratolest a z něhož obnovoval se čas od času oheň sluneční. Primitivnímu člověku připadaly nejvíce stromy, z jichž dřeva vyluzoval pracně oheň, jako schránky skrytého ohně, i jest přirozeno, že jim přikládal epitheta jako zlatý, zářící a pod. Zdaž není tu hledati, tāže se Frazer (III, str. 457), původ jména Diova i Jovova, jež obě vyjadřují představu jasu a záře? Jest velmi význačno, že u Řeků i Italů zasvěcen byl dub nejvyšším bohem témaže v tom shodují se s nimi Ariové severní Evropy v Gallii, Prusku a Skandinavii. Tu jest hledati prvky primitivního náboženství národů arijských; a co můžeme sledovati ještě v posvátném háji nemíjském, jest předpokládati i u jiných národů této větve: i u nich žili a umírali takovíto »králové hájů«, vtělení nejvyššího boha arijského, jehož život byl obsažen v jmeli neboť ve zlaté větví.

Takový jest obraz, jež dovedl nám svým kombinačním nadáním vytvořiti Frazer o nejstarším stadiu náboženství národů arijských; stačilo mu k tomu několik chudých zpráv starověkých o tajemných obřadech, spojených s kněžstvím Diany aricijské. Stavba tato, již vybudoval Frazer na přebohatém podkladě antropologickém a folkloristickém, jest zajisté velmi důmyslná, a přec jest to jen subjektivní kombinace, jež zbudována jest na základech velmi vrátkých. Patrno to nejlépe z toho, že nikoliv odpůrci, nýbrž přední zástupci tohoto směru mythologického ukázali na slabé stránky vývodů Frazerových; jest to především *A. Lang* (*Magic and religion*, v Londýně 1901, str. 205 n.) a vedle něho *A. B. Cook* (v recensi díla Frazerova v *Classical Review*, sv. XVI, r. 1902, str. 365 n.).

Chtěje aspoň stručně ukázati na nedostatky theorie Frazerovy, uvedu nejprve naše hlavní svědectví starověké o obřadech, spojených s kněžstvím Diany aricijské, poznámkou Serviovou k Vergiliově *Aen.* VI, 136. Vykládaje o významu zlaté ratolesti Aeneovy praví Servius: *publica autem opinio hoc habet. Orestes post occisum regem Thoantem in regione Taurica cum sorore*.

Iphigenia . . . fugit et Dianae simulacrum inde sublatum haud longe ab Aricia collocavit. in huius templo post mutatum ritum sacrificiorum fuit arbor quaedam, de qua infringi ramum non licet. dabatur autem fugitivis potestas, ut si quis exinde ramum potuisse auferre, monomachia cum fugitivo templi sacerdote dimicaret: nam fugitus illic erat sacerdos ad priscae imaginem fugae. dimicandi autem dabatur facultas quasi ad pristini sacrificii reparationem. Z města tohoto plyne především, že vypravování o Orestovi má zcela povahu mytu aetiologického, jenž měl vysvětliti neobyvyklé obřady, vížící se k háji Dianinu v Aricii, ač, jak ukazuje Lang (na uv. m. 208 n.), jich nikterak nevysvětluje; neboť mezi kněžstvím a kultem Diany taurské a aricijské, jež uvádí legenda tato v souvislosti, jest mnoho vážných neshod: Dianě taurské byli obětováni cizinci, v Aricii však usmrcoval byl kněz svým nástupcem a oba byli uprchlí otroci, čehož nebylo v Tauridě. Necht však soudíme o souvislosti obou kultů jakkoliv, nikterak nemůžeme místo Serviova po příkladu Frazerově (I, str. 4) užiti za svědectví, že osudná větev z háje aricijského, o níž se tu vypravuje, byla totožná se zlatou ratolestí Vergiliovu. Ze slov Serviových plyne ovšem, ač to výslově řečeno není, že obě tyto větve jsou identické, ale jaký význam má samo o sobě svědectví »běžného mínění«, jehož se dovolává čtyři sta let po Vergiliovi jeho kommentátor? Nemůže spojení obou ratolestí být čistě vnější a nahodilé? Jediným hodnověrným svědkem jest nám text Vergiliův sám a z něho plyne zcela jasně, že zlatá ratolest Aeneova nemá pranic společného s osudnou větví háje aricijského. Z líčení básníkova vyplývá nepochybně, že větev, o níž mluví, jest skutečně zlatá, nikoliv ve smyslu obrazném, jaký vkládá do této představy Frazer, kdežto větev háje aricijského byla zcela libovolná ratolest, s určitého stromu utržená. Větev Aeneova neroste dál v Aricii a není v žádném spojení s Dianou, nýbrž jest zasvěcena Proserpině. Čteme-li nepředpojatě místo Serviovo, nemůže utržení větve se stromu v háji aricijském znamenati nic jiného než výzvu k souboji, kdežto zlatá větev Aeneova jest talisman a jakoby průvodní list do Hadu. Utrhne-li se větev tato, vystřídá ji okamžitě jiná, čehož o stromu aricijském nikde se nedovídáme. Tyto neshody, jež nejsou jediné, ukazují, že ono »běžné mínění«, jehož se dovolává Servius, sloučilo tu pojmy zcela různé, mezi nimiž jediným pojítkem bylo vědomí osudného významu dvou větví, známých z literatury a zpráv o tajemném stromu háje Dianina.

A jako nesvědčí slova básníkova pro totožnost obou ratolestí, nelze z přirovnání, jež čteme v šesté knize Aeneidy (v. 205 n.) vyvozovati, že posvátný strom háje aricijského byl dub a osudná ratolest ona jmeli, dub opínající. Jak možno souditi, že by Vergilius tu srovnával dva předměty, jež vlastně

byly totožné a z jakých důvodů smíme předpokládati u něho takovou úmyslnou nejasnost?

Soudím, že neřeba dále ukazovati na vratkost základů, na nichž Frazer zbudoval své dalekosáhlé kombinace. Ostatně, jak právem ukazuje Cook (na uv. m., str. 372 n.), jsou i jinak dedukce Frazerovy pravdě nepodobné a, což jest po mému soudu zvláště vážným svědectvím proti správnosti jejich, odpovídají různá místa spisu jeho zcela jinak k základní otázce, kdo byl vlastně onen bůh, v dubu a jmélo sídlící, jehož vtělením byl kněz aricijského háje. Kdežto v poslední části díla dochází Frazer k výsledku, že to byl nejvyšší bůh aríjský, jenž na půdě italské zván byl Juppiter (III, str. 457), mluví krátce před tím (III, str. 456) o Virbiovi jakožto duchu dubu, na němž rostla zlatá ratolest a konečně z jiných míst (na př. I, str. 230) plyne, že pokládá Dianu za ducha stromu v háji aricijském. Sprostředkující domněnka, že snad Diana nebyla první držitelkou háje tohoto, nýbrž že teprve později zaujala místo prastarého boha lesního, tam v dubu uctívávaného, jest vyloučena tvrzením Frazerovým (I, str. 2, pozn. 1), že Diana ctěna byla v háji nemíjském od prastarých dob.

Jaký jest tedy smysl a význam podivných obřadů, o nichž vypravuje nám Servius? Zajisté daleko jednodušší než jaký vkládal v ně Frazer. Cook (na uv. m., str. 376 n.) ukazuje na úzkou souvislost, která jest mezi t. zv. rex Nemorensis a římským rex sacrorum zvláště v jejich poměru ke kultu Vestinu. Z toho soudí, že podobně jako tento kněz římský byl i rex Nemorensis dědicem kněžských funkcí původního diktatora ligy latinské, jejímž náboženským střediskem byla Aricia. Jeho boj s nástupcem vyložiti jest jako zbytek primitivní drsné formy, dle níž sestárlý veřejný funkcionář, jenž nemohl již stačeti svému úradu, byl buď usmrcovaný neb donucen sám se usmrtnit, zvyk to, jenž v daleko mírnější formě udržel se i později v římském regifugiu. Jeho dozor na posvátný strom v háji aricijském plyne z toho, že podle víry lidu sídlela v něm sama bohyně Diana, zvyk pak, že kandidát kněžství toho musil ulomiti větev s posvátného stromu, vyložiti jest dle Cooka tak, že tímto způsobem stavěl se ten, jenž činil si nárok na kněžství, pod ochranu bohyň.

Také Lang (na uv. m., str. 218 n.) pokouší se o výklad těchto obřadů a myslím, že vysvětluje je ještě pravdě podobněji než Cook, jehož výklad není vždy náležitě zdůvodněn; zvláště ona parallela mezi římským rex sacrorum a knězem aricijským jest, jak myslím, dosti hypothetická. Lang stanoví nejprve fakta, jež o knězi aricijském se nám dochovala. Víme především, že kněží tito byli zběhlí otroci, dále že název jich byl rex Nemorensis a že mohli býti zabiti a vystrídáni jiným uprchlým otrokem, jenž musil ulomiti větev s určitého stromu v háji aricijském.

ském. Věc na prvném místě uvedená vykládána byla buď z výše uvedeného »mythu« o Orestovi, ale poněvadž nelze pochybovat o tom, že pověst ta byla vymyšlena za tím účelem, aby vyšvětila zvyk, o němž jednáme, nelze jí užiti k výkladu jeho. Ještě častěji vykládá se zvyk tento jako přirozený následek nebezpečenství, s úradem tím spojeného, i tu však zůstává záhadno, proč Servius mluví jen o uprchlých otrocích. Nesnáz tuto řeší výklad Langův jednoduše a přesvědčivě. Strom v háji aricijském, o němž mluví Servius, byl spolu s příslušným hájem asylem pro uprchlé otroky. Poněvadž pak neomezené právo asylové bylo by přivodilo velmi nepohodlné sousedství Aricíi, bylo právo to omezeno na jediného otroka, jenž musí usmrtnit dosavadního obyvatele asylu toho a sám mohl jím zůstat jen dotud, pokud nepodařilo se jinému otroku utrhnouti ratolesť s onoho stromu a jej zabiti. Utržení větve značilo vyzvání k boji a odtud vysvětlíme si jedinou nám známou povinnost těchto »kněží«, stříci osudný strom, jenž byl jejich asylem. O nějakých kněžských úkonech těchto otroků se nedovídáme. Ale i tato jediná jejich povinnost, pro ně tak významná, mohla být dostatečnou přičinou, proč přikládána jim byla povaha kněží; vždyť v stromě tom sídlo božstva, jež je chránilo a vytasený meč, jež na ochranu svou nosili, činil je skutečnými »králi háje«.

Arthur B. Cook, jenž v uvedené recensi v *Class. Review* (XVI, 1902, str. 365 nn.) vyslovil se proti správnosti základů teorií Frazerových a ukázal na vnitřní nesrovnalosti jejich, stal se již v nejbližších dvou ročnících téhož časopisu v rozsáhlém pojednání, nadepsaném »Zeus, Jupiter and the oak« (sv. XVII r. 1903, str. 174—186, 268—278, 403—421 a sv. XVIII, r. 1904, str. 75—89, 325—328, 360—375), nejhorlivějším stoupencem myšlenky Frazerovy o významu dubu v kultu arijských národů. Na vyzvání Frazerovo a za jeho přispění prozkoumal celou otázkou, o níž jedná hlavní dílo Frazerovo, a jak v předmluvě ke svému článku upřímně přiznává, přivedlo jej toto zevrubnější prozkoumání celého materiálu k tomu, že opustil skoro úplně svůj negativní kriticism vůči názorům Frazerovým a odhodlal se postupovat dále ve směru, Frazerem naznačeném.

I přijímá s Frazerem běžnou etymologii jména Diova, jež označuje ho jako »jasného« vládce nebes; ale vedle této původní funkce jeví se v některých krajinách Zeus jako bůh vodní, ba i podzemní (*Ζεὺς Θαλάσσιος* v Sidonu a *Χθόνιος* v Olympii a j.). V tom spatřuje Cook zbytek primitivní výry, jenž sice již u Homera jest zatemněn, ale jen zdánlivě; neboť jména tří synů Kronových jsou podle něho pouhé vedlejší formy jména Diova; rozděluje totiž jména jejich v *Ποσει-Δάων* (== »Zeus ve vodě«, *πότος*) a *Ἄτ-Δης* (== »Zeus země«, *άτα*). Ženskou formu téhož jména spatřuje s Ahrensem v *Δα-μάτηη*, *Δη-μήτηη* a proto také bohyňě tato bývá často spojována s Diem,

Poseidonem i Hádem. Ale Cook jde ještě dále. Souhlase s M. Mayerem, že jméno *Zεύς* mělo někdy prothetické *ἄ-*, soudí, že jméno to obsaženo jest též v jménu lokálního heroa města Orchomenu *Ἄρεβος*, dále ve jménu heroa eponyma Ázanů (*Ἄζαν*; srovn. tvar *Záv*); vedle toho však náleží sem i jméno *Ἄδων*, *Ἄδωνις*, dále *Τιτάν*, což jest reduplikovaná forma z **Τάν* (srovn. kretské *Tarós* a j.). Řadě příbuzných bohů nebes, vody a země odpovídá stejná řada bohyň: *Δία* (= bohyně oblohy), *Ἄρη-Δίη* (= bohyně vodní), *Διώνη* (= bohyně země); podobně jako božstva mužská mohou však i bohyně tyto přecházeti ve všechny tyto funkce (Afrodite jest nejen *Εσπλοια*, nýbrž i *Οὐρανία* a rovněž *Ἐπιτυμβιδία*).

Všechna tato božstva, etymologicky příbuzná s jménem Diovým, jeví stopy, ukazující ke starému kultu dubu. Z kultů Diových jest to ovšem především kult dodonský, v němž se jeví nejvíce vztah boha toho k dubu. Zajímavý jest výklad Cooků o kněžích Dia dodonského, zvaných *Ἑλλοι*. Praotec rodu tohoto Hellos byl dle schol. k Iliadě II 234 dřevorubcem (*δρυτόμος*); s tím srovnává Cook, že kněží ti zváni byli též *τόμουνοι* (od *τέμνω*) a soudí, že rod jejich byl jediný oprávněn káceti duby v posvátném lese. Hora, kde stromy ty káceny byly, sluje *Tόμαρος* neb *Tυάρος* (*τέμνω*). Obřad tento měl nejspíše význam sakrální. Podobně jako v Platajích byl i v Dodoně slaven *Ιερὸς γάμος*, při němž dub, na který usedla posvátná holubice, byl pokládán za nevěstu Diovu, byl ozdoben, skácen a konečně spálen. Ale Cook postupuje dle vzoru Frazerova ještě dále. Eponymní úředník dodonský, zvaný *ναΐαρχος*, jenž řídil slavnost *Νάϊα*, jest nástupcem starých králů dodonských. Blížší představy o něm i o nejstarším kultu dodonském nabýváme z mytu o Argonautech, který jest v úzkém vztahu k Dodoně. Nejen že v příd' lodě Argo zasazena byla tříška z dubu dodonského, ale i jméno *Ἑλλην* nelze odložit od jména *Ἑλλος*, eponyma dodonských Hellů. Přijímaje starý výklad Kuhnův a Mannhardtův soudí, že Helle, ženská obdoba Faethonta, jest bohyně slunce a zlatý beran její též slunce. Ale také Hellos měl velmi krásného beránka ve svém stádu, což vyvozuje Cook ze scholií k Odyssi *ξ* 327 a Iliadě II 234. Ježto pak dle Plutarcha (Pyrrh. 1) byl prvním králem dodonským po potopě Faethon, jehož vztah k slunci jest nepochybný, usuzuje Cook, že dodonský kult dubu byl ve vztahu k slunci, symbolizovanému beranem, jenž jest v majetku krále a spolu kněze. Má tedy král jakýsi dozor nad světlem slunečním. Poněvadž pak nejstarším králem dodonským jest bůh sluneční Faethon, lze prý souditi odtud, že i nástupci jeho byli pokládáni za vtělení boha slunečního či boha nebes. I dospívá tu Cook k stejně představě, kterou vyvodil Frazer pro kněze-krále v háji nemíjském. Analogie tato jde ještě dále. I král dodonský musil totiž zápasiti se

svým nástupcem. Cook vyvozuje to zajímavým způsobem z několika mytů řeckých. Jest to předešlý mythus o Forbantovi, králi loupeživých Flegyů, jenž bydlil opodál od ostatních pod dubem a přepadal poutníky, do Delf se ubírající. Zvítěziv v závodech nad protivníky svými, stínal hlavy jejich a věsel je na svůj dub. Teprve Apollon jej přemohl a zabil. Jiný jest mythus o Dryantovi, jehož jméno nelze odloučit od slova *δρῦς*. O něm vypravuje Parthenios (VI, 2 n.), že spolu s Kleitem ucházel se o deeru Sithona, krále thráckých Odomantů, Pallenu. Otec nutil uchazeče k závodům, při němž prohra trestána byla smrtí. Pallene milujíc Kleita, podplatila prostřednictvím svého sluhy vozataje Dryantova, aby poškodil vůz jeho, takže Dryas spadl s vozem a byl zabit od Kleita. Zcela obdobný jest konečně i známý mythus o Oinomaovi; i on byl ve vztahu ke stromu právě tak jako Dryas. Pausanias (V, 20, 6) vypravuje totiž o sloupu Oinomaově, jenž ještě za jeho doby stál v t. zv. domě Oinomaově v Olympii v blízkosti velkého chrámu Dia. Poněvadž pak dle vývodů Evansových byl v době mykenské sloup často symbolem posvátného stromu, sondí Cook, že stejně bylo tomu i v případě tomto a strom onen, jehož symbolem byl Oinomaův sloup, že byl nejspíše strom Diúv. Potvrzení toto spatřuje v obraze na apulské amfoře z Ruva, chované v Brítském museu, na níž místo obrazu Dia našízame pouhý sloup s nápisem *ΔΙΟΣ*. Oinomaos jest dle Frazera mytický prototyp starých kněžských králů v Olympii, kteří ztělesňovali nejvyššího boha, ale musili zápasiti na život a na smrt se svým nástupcem. Odtud vysvětlujeme si božské poety, u republikánských Hellenu tak překvapující, jichž se dostávalo vítězům olympijským. Patrně byly, jak sondí Cook, v mytické době závody olympijské prostředkem, jímž určoval se nejzpůsobilejší král území a kněz lokálního kultu Dia, ve stromě sídlickém. A tak bylo tomu i v Dodoně, kde také boj o kněžské království dal vznik slavnosti, zvané *Náua*, při které vítěz, původně spolu též kněžský král, byl pokládán za vtěleného Dia.

Dodona však nebyla jediným střediskem tohoto kultu Dia; Cook dokazuje i o četných jiných místech, kde uctíván byl Zeus, že kult jeho projevuje pódstatné rysy kultu pelasgického Dia dodonského, jež jsou: Zeus jeví se tu jako bůh nebes, vody i země, sídlí ve svatém dubu a jeho vtělením jest kněžský král, jemuž náleží magickými prostředky udržovati oheň sluneční. Tak tomu bylo v kultu Dia, uctívaného v známém Ammoniu v poušti libyjské, jež běžná legenda odvozovala z Dodony, dále v některých městech kretských (Gortynu a Knossu), kde Minos a jeho potomci byli pokládáni za vtělení Dia. Minos a Minotauros jsou jen různé formy téže osoby, při čemž Minos značí nejspíše krále v jeho poměru k lidu, Minotaurus pak, jehož obydli jest labyrinth, t. j. dům slunce, jest vtělený Zeus; jej přemáhá The-

seus a stává se také vtělením Dia. Také v městech maloasijských byl tento kult rozšířen (v Prieně, Miletu a j.), dále na Rhodu, jehož bůh Helios jest specialisovaná forma Dia, což vyplývá již z toho, že posvátným stromem jeho byl dub.

Ale i význam, jež Frazer stanovil pro jmeli, nalezá Cook v světě řeckém. V městě *Iξια* na Rhodu byl kult Apollona, zvaného *Ιξιος*. Ježto jmeli sluje řecky *ἰξός*, vyvozuje Cook, že známý Ixion byl »bůh jmeli« a dle toho, co o jmeli Frazer stanovil, jiná forma Dia samého. Odtud si vysvětuje, že manželka Ixionova slula Dia, že otcem Peirithoovým jmenuje se vedle Ixiona Zeus sám, rovněž báj, že Ixion zatoužil po manželce Diove, dochází tím vysvětlení. Trest, jenž jej za to stihl, že byl vpletен ve žhavé kolo, dokazuje, že byl Ixion též bohem slunečním; neboť zářící kolo jest prastarý symbol slunce. Vedle toho ukázal Frazer, že sluneční oheň byl pokládán za emanaci jmeli.

Na půdě italské upomíná na tento význam jmeli jméno Fortuna Viscata (Plut. quaest. Rom. 74 a j.) a spolu vidíme, že známé »kolo Štěstěny« není pouhá metafora, nýbrž má původně týž význam jako kolo Ixionovo.

Nelze vystihnouti v přehledu našem všechny stopy, jež Cook v nejrůznějších krajích řeckých pro tento kult Diúv nalézá. Jen krátce ještě chei zmínil se o Italii, kam přenesli prý kult ten Pelasgové. Zajímavý jest jeho výklad o původním významu etruských haruspíků; byli to vykladači zázračných znamení, jež byly ve spojení s posvátnými duby. Vyvozuje to z porušené glossy Hesychiovy: *ἀρστίνες ὁρές ἐπικενομέναι*; lemma její opraviti jest v *ἀρστίνες*. Žijícimi představiteli nejvyššího boha toho byli u Etrusků lukumonové; na to ukazují různé odznaky jejich moci, zvláště nachové roucho, jež odtud přešlo do římského triumfu. Také v starém Latiu jsou stopy kultu toho, mezi jiným v kultu Jova, zvaného Latiaris, na hoře Albské. Jméno syna Aeneova Ascania, zakladatele dynastie albské, znamená dle Cooka »král dubu« (*ἄρχ-ο-α*); také Silviové byli představitelé boha stromu a to nepochyběně dubu. Rovněž Iulus jest takovým lidským Jovem, jak ukazuje jméno jeho (Diovilus, Iovilus, Iulus). Byli tedy v obvodu albském dva rody kněžských králů, z nichž Juliové sídleli v Bovillách, Silviové pak snad v Aricii, kde rex Nemorensis byl představitelem jejich vlády. V Římě nachází Cook stopy tohoto pelasgického kultu Diova v kultu Jova Feretria; i tu vystupuje Juppiter ve své trojí funkci boha nebes, vody a země. Původní obyvatelé Latia, Aboriginové, etili v této funkci Jana, jenž byl *τριπλόσωπος*; teprve Italové nahradili jej Jovem. Ze trojhlavý Janus byl původně bohem dubu, vyvozuje Cook na př. z toho, že na Janiculu byl háj dubový. Podobně i družka jeho Diana neb Jana byla triceps a triformis a také bohyně dubu, což vyplývá již z jejího kultu v háji aricijském. Víra v žijící představitele Jovovy táhne se celou římskou historií;

nejen že nosili králové, diktátorové, triumfující vojevůdceové a praetorové, předsedající hrámu, odznaky nejvyššího boha, nýbrž za císařství ožila prastará představa, že vládnoucí císař jest vtělený Juppiter. Když italský Juppiter vystřídal v kultu Jana, přivedl s sebou Marta a Quirina; dle Cooka jsou bohové ti, již vždy byli v úzkém spojení s Jovem, jen zvláštní formy boha tohoto. Mars jest Juppiter jako bůh války a Quirinus jako bůh dubu; jméno jeho odvozuje Cook z koř. *quer-*, řec. *ποινος* t. j. dub křemelák. Poněvadž však jméno jeho jest pouhé adjektivum, čekáme i u něho vlastní jméno a to jest Veiovis; neboť u Umbrů mají božstva této trojice jména Iuve, Marte, Vofione.

To jsou asi hlavní myšlenky rozsáhlého pojednání Cookova, ale i z nich možno si vytvořiti představu, do jakých konsekvencí provedl Cook hypothesu Frazerovu. Není snad kultu Diova v řeckém a římském světě, v němž by Cook neobjevil stopy, jež svědčí pro správnost jeho základní myšlenky: ba Cook nespokojil se pouze Řeky a Italiky, nýbrž sleduje — a ovšem také nachází — analogické představy u Keltů, Germánů a Balto-Slovánů (v časopise Folk Lore r. 1904—5). Netřeba zvláště vytýkat, že leckterá jeho domněnka jest pozoruhodná a do značné míry přesvědčující. Tak zamlouvá se mi výklad jeho o vztazích dodonské věštíny k mytu o Argonautech, dále o Ixionovi, jehož jméno lze sotva odloučiti od slova *ἰξώς* a jehož trest, vpletení na žhavé kolo, svědčí snad vskutku o jeho vztahu ke slunci, stejně i obdobný výklad jeho o t. zv. Fortuna Viscata a »kolu Štěstény«. Jako celek však vývody jeho dojista neobstojí. Podobně jako Frazer dává se i on často svéstí ke kombinacím velmi slabě zdůvodněným a hledá hlubší analogie i tam, kde spojitost jest jen nahodilá a vnější. Nechtěje znova dokazovati slabé stránky celé této Cookovy, vlastně Frazerovy hypotesy, jejíž základem jest nesprávný výklad obřadů, známých nám z háje Diany aricijské, podotýkám jen, že u Cooka vystupuje rušivě a pravdě podobnosti jeho výkladům ubírá jeho velmi často nesprávné etymologisování. Jak možno na př. vykládati jméno *Ἄτ-θης* jako »zemský Zeus« nebo *Ποσει-δάων* jako »vodní Zeus« a *Ἀγροδίτη* jako ženskou formu »vodního Dia«? A přece jsou prvé dvě etymologie hlavní oporou jeho základního názoru o původní trojité funkci Dia v dubu sídlícího.

Ze skupiny stoupenců anthropologického směru v Anglii nučno uvéstě ještě sl. *J. E. Harrisonovu*. Své názory o vývoji řeckého náboženství vyložila spisovatelka nejpodrobněji v díle »Prolegomena to the study of Greek religion« (Cambridge 1903, 2. vyd. 1908). Základní myšlenkou její jest, že nejlepším klíčem k porozumění řeckého náboženství jest podrobný rozbor řeckého rituálu a primitivních zvyků. Celým náboženským vývojem řeckým možno sledovati rozpor mezi bohy olympskými, jak se nám jeví v umělé literatuře od dob homerských, a staršími předsta-

vami náboženskými, které se vyznačují silně vystupujícím rázem chthonickým. I řekové sami uznávali v klassické době tyto dvě vrstvy náboženských představ; kdežto k bohům olympským uchylovali se s prosbou o milost zcela dle zásady »do ut des« (*θεραπεία*), vyjadřovala se v obřadech, s nimiž obraceli se k druhé skupině božstev, zásada »do ut abeas« (spisovatelka označuje poněr tento ne příliš přiléhavým výrazem *δειαθαιμονία*). Božstva chthonického a daemonského rázu podlehla sice zpravidla bohům olympským, ale nepozbývají svého vlivu a vtiskují vítězným bohům tém svůj ráz a své obřady. Nezřídka stává se jméno těchto daemonů přijmením božstva olympského.

Správnost názoru svého dokazuje Harrisonová rozborem rituálu některých slavností, jež sice zasvěceny byly dle jména božstvům olympským, ale jasné dávají ještě tušení původní chthonický ráz. Jest to především slavnost Diasia; jež v době historické náležela Diovi, příjmí Meilichios. Ale rituál slavnosti této liší se velmi podstatně od obřadů, s nimiž obracel se prosebník k olympskému Diovi. Z oběti při Diasích nesmělo se ničeho pojistí, což jest charakteristické pro kult božstev podzemních. I soudí spisovatelka, že Zeus nebyl původním božstvem o Diasích uctívaným, nýbrž božstvo chthonické, jež, jak Harrisonová z několika reliéfů vyvozuje, představováno bylo v podobě hadí. Tomuto výkladu svědčí prý i jméno *Διάσια*, jež nutno odvozovat od kmene *δῖος*, který jest v lat. *dirus*, eož ukazuje, že původně podstatným obsahem slavnosti bylo magické zaklínání a že ráz její byl očistný a smírný. Také známé *Διὸς κώδιον* nemá původně co činiti s Diem, nýbrž rouno to slulo vlastně *δῖον κώδιον* (tvar ten jest u Eustathia k Odyssei χ 481), obsahovalo tedy slovo *δῖον* týž kmen, který jest v jméně *Διάσια* a znamenalo »kouzelné rouno«.

Podobným způsobem dokazuje Harrisonová rozborem rituálu jiných tří slavností athienských, Anthesterií, Thargelií a Thesmoforií, že i v nich tvoří kult olympských božstev jen vrchní vrstvu, pod níž tají se stopy starší víry rázu chthonického a magického. Původním obsahem obřadů o Anthesteriích byla slavnost očistná, jež měla odvrátit škodlivé vlivy duchů a duší zemřelých;¹ v době nám známé zasvěceny jsou Dionysovi, ale ten jest jim původně tak cizí jako Apollon Thargeliím. I tato slavnost vyznačuje se rázem očistným, nutným před počátkem žni. Očista ta vykonávána byla obětí, zvanou *φαγουραῖοι*, při níž bud dva muži nebo muž a žena byli zabíjeni, nikoliv jako smírná oběť Apollonovi, nýbrž za účelem fysické i mravní očisty a vedle toho pro zvýšení a udržení úrody zemské. Očistný ráz jeví se také jasně při obřadech Thesmoforií, slavnosti výlučně ženské a známá oběť při této slavnosti, vhazování živých selat

¹ Srovn. zprávu v L. fil. XXVII, 1900, str. 505.

do propasti, jejichž setlelé zbytky byly později vynášeny a mezi oseně roztroušeny, jest primitivní obřad, jímž měla zvýšena býti úrodnost zemská. Očista, neznámá v kultu božstev olympských, jest tedy základní myšlenkou všech těchto obřadů staré víry a také nutným předpokladem účasti na mysteriích; neboť při všech těchto obřitech člověk vchází ve styk s tajemnou mocí nadlidiskou, k níž jest zakázáno (tabu) přiblížiti se bez očisty. Dle mínění Harrisonové jsou mysterie »olympskému« náboženství úplně cizí.

Od tohoto rozboru rituálu přechází spisovatelka k výkladu o tom, jaké byly božské bytosti, jichž primitivní obřady ty se týkaly a jaký byl další vývoj náboženských představ řeckých. Jak zvláště z obřadů při slavnosti Anthesterií patrno, byly to hlavně bytosti daemonické, jež Řekové zvali *Kῆρες* a k nimž nalezí nejen duchové působící zlo, nemoci, stáří a smrt, nýbrž i různé jiné podobné bytosti, jako Harpyie, Gorgony, Graie, Sirenky, Sfinx a Eriny, jež Aischylos pokusil se změnit z mstících daemonů starého náboženství v laskavá božstva nové víry, ale beze zdaru; Eriny nestaly se nikdy skutečnými *Σευραι*. Ale duchové primitivní víry nebyli vesměs povahy zlovolné; a z těch, kteří vyznačovali se povahou vládnější, vznikli postupem vývojovým bohové. Stalo se to tehdy, když Řekové dospěli k anthropomorfickému představování božstev; neboť dávajíce bohům svým lidskou podobu, podřizovali je zároveň pravidelným vztahům životním. Anthropomorfismus zatlačil u Řeků skoro úplně bytosti primitivní víry, představované ve formě zvířecí (obyčejně hadí) neb smíšené.

Homerský Olymp jest odleskem patriarchálního zřízení tehdejšího Řecka. Ale nápadno jest, že v četných lokálních kultech zaujmá přední místo božstvo ženské (Hera v Argu, Athena v Athenách, Demeter a Kore v Eleusině). Tyto lokální kulty ukazují k jiné formě sociálního života, k matriarchátu. Tato forma jest původnější a tak přirozeně byla to bohyně-matka, jež nejprve byla anthropomorfisována a bohyní tou byla matka země, nejprve vládkyně divoké zvěře (*πότινα θηρῶν*) a pak, když člověk přesel k rolnictví, dárkyně úrody obilní, Demeter. Jí po boku stojí anthropomorfisovaná žena-dívka (*Κόρη*), z níž teprve později stala se deera její. Jsouce původně jedna a táz bytost, rozlišena jen stářím, differencovaly se znenáhla i funkcí, při čemž Demeter nabývala stále blížejšího vztahu k rolnictví a zemi, kdežto Kore k podsvětí. Vlivem orfismu nabyla deera dokonce většího významu než matka.

Teprve se zánikem matriarchátu dostávají se v popředí božstva mužská a vzniká družina bohů olympských, zřejmě se-skupená na podkladě práva otcovského; její hlavou jest Zeus, původně syn velké bohyně matky, vedle ní v pozadí stojící. Tu však přišel ze severu bůh, jenž vítězně pronikl celým Řeckem

a oživil tu starý rituál, jehož vnitřním obsahem byla myšlenka očisty. Boh ten jest Dionysos, jehož domovem jest Thrakie, a sice byli to thráčtí Satrové, kteří, rozdělivše se později ve dva kmény, rozšířili jeho kult jednak do Řecka, jednak do Malé Asie. Odtud vysvětlujeme si, že Euripides líčí v Bachách Dionysa jako Orientálna. Jméno původních vyznavačů Dionysových žije v řeckých Satyrech, jichž koňské attributy odvozuje spisovatelka, opírajíc se o svědecství makedonských a thráckých mincí, též z Thrakie, která jest domovem podobných jim Kentaurů, rovněž titulů Dionysových. Nejsou tedy Satyrové původně daemonové vegetace, nýbrž představují původní obyvatelstvo Thrakie a koňské přívlastky jejich vysvětliti jest tak, že po podrobení země uchýlilo se toto původní obyvatelstvo do osamělých hor a tu dle zvyku i jinde zjištěného počali je dobyvatelé pokládati za čaroděje a přikládati jim rysy zvířecí povahy a podoby. Průvodkyně Dionysovy, Maenadky, nepředstavují však ženské obyvatelstvo téhož kmene jako Satyrové, nýbrž jsou to ženy kterchokoliv kmene, inspirované jeho duchem.

Tento thrácký Dionysos nebyl původně bohem vína, nýbrž lihového nápoje, připravovaného z kvasicích zrn obilních, zvláště ječmenných, tedy primitivního piva. Originální, ale najisto nesprávnou domněnkou tuto zakládá Harrisonová na etymologii epithet Dionysových *Βρόμιος*, *Βραΐτά* a *Σαβάζιος*. Prvé z uvedených epithet vztahuje dle žertovného epigrammu císaře Juliana (Anthol. Pal. IX, 368) na pivo, jež Keltové připravují z ječmene, nemajíce révy. K tomu dodává Julian:

*τῷ σε χοή παλέειν Δημήτριον, οὐ Διόνυσον,
πνιγογενῆ μᾶλλον καὶ βρόμον οὐ βρόμιον.¹*

Βρόμιος jest ovšem druh ovsy, ale že by ze slovních hříček Julianových vyplývala etymologická souvislost slova toho s epithetem *Βρόμιος*, jest pouhá domněnka spisovatelčina, právě tak jako etymologie epitheta *Βραΐτά* (voc.), jež čteme v deltském paianu (BCH XIX, str. 401) a jež příbuzno jest dle Harrisonové s pozdním latinským výrazem braisum (= grana ad conficiendam braisum cerevisiam praeparata). Také Sabazios jest původně bůh piva, což vyplývá prý z Ammiana Marcell. XXVI, 8, 2: est autem sabaea ex ordeo vel frumento in liquorem conversis paupertinus in Illyrico potus.

Charakteristickým a základním rysem kultu Dionysova bylo podle Harrisonové opojení, původně zcela hrubé a fysické povahy, znenáhlá však se zušlechťující a prohlubující ve formu spirituální extase, entusiasmus v původním významu slova toho, jímž překlenuje se propast dělící člověka od boha.

¹ Na též epigrammu zakládá Harrisonová také známou svou etymologií slova *τραγῳδία*, spařující v prvé části jeho výraz *τράγος* = druh pšenice (srov. Fr. Groha, Řecké divadlo, str. 17, pozn. 1).

Nový kult tento rozšířil se až do Krety. Tu však vystoupil proti němu Orfeus, jenž jej v podstatných částech modifikoval. Orfea pokládá Harrisonová za osobu historickou a poněvadž v nauce jeho nalézá prvky, pocházející z Egypta a z primitivního rituálu starokrétského, odvažuje se dokonce domněnky, že vlastí Orfeovou byla Kreta, odkudž rozšířil nauku svou po ostrovech a pevnině řecké až do Thrakie, kdež střetl se s původním kultem Dionysovým, což zavinilo jeho známou smrt. Naukú jeho lze nazvatí reformací kultu Dionysova. Místo orgiastického entuziasmu, jenž v kultu Dionysově spojuje člověka s bohem, hlásal jiné cesty, vedoucí k dosažení téhož cíle: duševní ekstasi, která dociluje se asketismem a obřady očistnými. Úplného spojení s bohem dochází člověk v mysteriích; primitivní formou jejich jest kretská *ωμοφαγία*, při níž člověk přichází docela materiálně ve styk s bohem požitím masa zvířete, v případě tomto býka, inkarnace Dionysa. Orfeus přijal sice tyto primitivní představy, ale přetvořil je v mythus o Zagreovi, rozsápaném Titany, jemuž podložil hluboký smysl duševní očisty jako nutného předpokladu spojení s božstvem. Orfismus jest poslední výraz řeckého ducha náboženského; jím vrací se náboženství řecké, ovšem ve formě zušlechtěné, k oné primitivní spodní vrstvě náboženských představ, kterou spisovatelka v prvé části své knihy zjistila.

Spis Harrisonové byl přijat kritikou velmi různě. Kdežto na př. Sam Wide (Berl. phil. Woch. 1905, str. 869 n.) uvítal jej jako klassické dílo novější literatury o dějinách náboženství, vytýká O. Gruppe (v posledním přehledu svém, na str. 277 n.) spisovatelce velmi závažné vady jak v celkové methodě tak v mnohých jednotlivostech. A třebas některé z výtek téhoto jsou upřílišené, myslím, že celkový nestranný úsudek o knize této nemůže být příznivý. Nechtěje tu opakovati, co Gruppe proti názorům spisovatelčiným pronáší, podotýkám pouze, že vedle dilettantismu v etymologisování, jehož nejvýznačnějším dokladem jest zmíněná etymologie slova *τραγῳδία* a vedle naprostu nemozných nápadů, na př. o historičnosti osoby Orfeovy, vadí vývodům knihy této nesprávná představa o matriarchátu jakožto původnější formě sociální v Řecku a plynoucí odtud závěr, že božstva ženská vznikla dříve než božské bytosti mužské. Domněnka tato předpokládá, že v jisté době byla žena střediskem rodinného života, vedle níž ustupoval muž docela v pozadí; to odporeje však poznatkům moderní anthropologie, jež učí, že při tomto zřízení společenském jde pouze o právní poměr dítěk zvláště v ohledu dědickém k rodičům; dítky stejně jako jejich matka náleží rodu neb rodině, v níž se zrodily, ale dozor nad nimi nepatří otci, nýbrž buď praujci nebo bratřím matčiným, přičemž však nemůže být o nějaké nadvládě ženské řeči (srov. Ed. Meyera, Geschichte des Altertums, 2. vydání, díl I, 1, str. 21 n.).

V jedné myšlence však třeba s Harrisonovou souhlasiti, třebas jejímu provedení v jednotlivostech možno činiti leckteré výtky. Jest to myšlenka nikoliv nová, ale konsekventně tu provedená, že totiž musíme rozlišovati přesně dvě vrstvy ve vývoji náboženských představ řeckých. Náboženství řecké, jež známe z antické literatury, jest, abychom tak řekli, officiálním náboženstvím vzdělaných vrstev společnosti. Vlastní — a možno říci i nejstarší — náboženské představy lidu řeckého skryty jsou pod touto vrstvou literární tradice náboženské a jen zřídka vystupují tu na povrch. Ale máme na štěstí jiný prostředek, jímž možno proniknouti až k spodní této vrstvě: jest to rituál, jenž s konseratismem každému náboženství vlastním zachoval se v kultu i tehdy, když prvotní představy, jichž výrazem byl, se změnily neb byly nahrazeny jinými.

Methody této, jež z obřadů a zvyků lidové víry usiluje sestrojiti obraz primitivního lidového náboženství, užil též *A. Dieterich* ve své zajímavé knize, nadepsané »Mutter Erde« (v Lipsku 1905). Nejde mu tu ovšem o celý široký obor lidové víry, nýbrž ve shodě s názvem knihy všímá si jen těch obřadů a zvyků, jež vztahují se k zemi, velké matece všeho žijícího. S ní jsou nerozlučně spojeny základní události a záhady lidského života, především tajemství vzniku a zániku života. Hojnost lidových zvyků, jež kupí se kol nejvýznačnějších momentů životních, narození, svatby a smrti a jež s obdivuhodnou houževnatostí udržují se u nejrůznějších národů, ukazuje, že tu jest hledati střediska náboženského myšlení primitivního lidstva vůbec. I jsme oprávněni tam, kde zprávy naše o lidové tradici určitého národa jsou zlomkovité neb zakalené pozdějším, nesprávným výkladem, užiti k pořozumění jich shodných zvyků jiných národů.

Východiskem zkoumání jsou Dieterichovi tři podivuhodné obřady, dosvědčené nám nahodilými zprávami z římského starověku. Jest to především zvyk, že novorozené dítě kladenno bylo na zemi, odkudž je otec zvedl a tím za své uznal. Ale zvyk klásti novorozeně na zemi jest rozšířen ještě dodnes v některých krajinách německých a již to ukazuje, že ono položení dítěte na zem není obřadem podružným, nýbrž rozhodujícím a podstatným, jenž znamená zasvěcení bohyni Země, z jejíhož klína všechno tvorstvo vychází a sílu čerpá. Zbytek této prastaré víry udržel se v lidové pověře, že děti přicházejí na svět ze studní, dutých stromů, skal a roklí. Jiný starorímský zvyk žádal, aby nemluvnata nebyla spalována, nýbrž pochovávána; i tento zvyk má analogie u četných národů a jest vysvětliti jej široce rozšířenou vírou, že novorozené dítě přijímá v zemi uloženou duši jiného dítěte neb některého zemřelého předka svého. Z tohoto důvodu dostává u mnohých národů dítě jméno svého děda. Ale podobně jako novorozený, byl také umírající člověk kladen na zem neb aspoň hrstkou země pokrýván, a to proto, aby duše jeho mohla snadno

vrátili se do země, z níž opět k novému životu se zrodí. I jest tedy víra v stěhování duší názorem primitivního myšlení lidského.

Odtud přechází Dieterich k řecké lidové víře v matku Zemi; nesmíme ji ovšem hledat v poesii homerské, ač i tu bohyně Ge zaujímá význačné místo. Za to však žije víra ta v poesii nejstarších básníků attických, u Solona a zvláště Aischyla, později opět u Euripida, kdežto Sofokles žije zcela v okruhu představ státní víry ve velké postavy božstev olympských. A tato víra jeví se i v pověsti lidové (na př. v mytu o zrození Erichthonia ze země) i v kultu a zvyku lidovém (tak o Thesmosorích vha-zovaly ženy do propasti pečivo v podobě fallů, aby z lůna země vzešlo hojně plodin i lidí). Lidová víra tato žila zvláště v mysteriích; v Eleusině nabýval zasvěcenec záruky v nové zrození po smrti a tak i tu vyjadřuje lidová víra totéž, co filosofická nauka o *πύριλος γενέσεων*. A nejen v Attice, nýbrž i v celém ostatním Řecku lze sledovati více neb méně živé stopy staré víry v matku Zemi. Jeví se na př. v tradicích, že mnohá svatyně nebo věštírna naležela v nejstarší době bohyni Ge, jež odtud zatlačena byla pozdějšími vládnoucími božstvy (v Olympii, Delfách, Dodoně a j.). I v četných nápisech náhrobních vraci se stará myšlenka, že člověk ze země vychází a v ni opět smrtí zajde.

Jakkoliv však Dieterich uznává za dokázané, že víra v matku Zemi náleží k nejstarším náboženským představám četných národů, ba snad lidstva vůbec, neupadá v nesprávný závěr, který jsme výše vytáli knize J. Harrisonové, jakoby z toho, že v historické době kulty božstev ženských ustupují v pozadí před kulty božstev mužských, vyplývala nutnost uznati matriarchát za původnější formu řeckého života společenského. Velmi důrazně vytýká (str. 88), že již jméno otce nebes, jak ukazuje shoda sanskrtského, řeckého a latinského označení jeho, které pochází z doby před odloučením Řeků od Italiků, svědčí rozhodně proti domněnce, že by u Řeků v době nám dostupné existoval stav t. zv. matriarchátu. K době ještě starší, kdy snad převládalo t. zv. právo mateřské (»Mutterrecht«) a volné manželství v mezi určité skupiny společenské (»Gruppenehe«), poukazují nejvýše primitivní obřady vztahující se k pohlavnímu životu a kult pohlavních údů mužského i ženského, jejž Dieterich sleduje v poslední části své knihy, při čemž ukazuje, jak primitivní hrubé představy udržují se v zušlechtěné a symbolické formě i v pokročilých stadiích náboženských. Jasně proniká jimi představa úplné parallelnosti mezi pohlavním životem lidským a plodným klínem zemským, jenž všemu život dává.

Kniha Dieterichova liší se k značnému prospěchu svému od spisů velké většiny zástupců tohoto směru mythologického tím, že zástavající v mezi dostupných našemu poznání, nikde neodvážuje se *hypothes* a *fantasií*, k nimž metoda anthropologická velmi často svádí. Zapomíná se tu, že zvyky a obřady,

u velmi různých národů dosvědčené a zevně sobě podobné mohou mít zcela různý význam a nehdí se tedy vždy za paralelu k výkladu podobného zvyku u jiného národa. Abych aspoň jediný doklad toho uvedl: jest jisté, že mnozí primitivní národní odstraňovali své krále násilnou smrtí, ale stejně nepochybno jest, jak myslím, že jest na omylu Frazer (*The golden bough*, díl II, str. 1 n.), vykládá-li zvyk tento jednostranně jako prostředek, jímž mělo se zabránit seslabení božské moci v králi sídlici. Výklad tento jest zajisté možný, ale zdaž není v mnohých, ne-li ve všech případech pravdě podobnější výklad jiný, jenž spátruje tu primitivní a drsný způsob odstraňování sestárlých a neschopných představitelů veřejné moci v době, jež neznaala moderního pensionování? Této vady jest spis Dieterichův prost; parallely, jež jsou tu ze zvyků různých národů sebrány, sotva bylo by lze vyložiti jinak než činí Dieterich. Zda-li ovšem parallely, čerpané ze zvyků a obrádů cizích i nekulturních národů, jsou vůbec přípustné při výkladu složitých představ náboženství řeckého a římského, jest otázka jiná, o níž pojednám v souborném posouzení celého směru.

Prve však nutno aspoň stručně přihlédnouti k pracím *Sal. Reinacha*, předního zástupce tohoto směru mythologického ve Francii. Svá četná pojednání o nejrůznějších, místně i dobově vzdálených náboženstvích, kultech i ritech shrnul Reinach v souborné dílo »*Cultes, mythes et religions*« (v Paříži, sv. I. r. 1905, sv. II. r. 1906). Základním a společným stadiem všech náboženství jest Reinachovi totemismus; na řecké půdě nalézá stopy jeho, abyhom aspoň jeden doklad uvedli, v mytu o Orfeovi.¹ Běžná tradice řecká hlásala, že Orfeus byl rozsápan od thráckých Maenadek, zvaných Bassarai nebo Bassarides. Způsob smrti jeho odpovídá legendám o rozsápaní Osiridově, Adonidově, Attiově a Dionysa Zagreia. Jest však pravdě podobno, že jako mythus o Dionysovi Zagreovi vypravovala i původní legenda o Orfeovi, že Maenadky, které jej rozsápaly, požily masa jeho. To by mohl být jen ohlas a temná upomínka na prastarý zvyk kannibalismu; ten však nejsme oprávněni předpokládati pro žádné stadium civilisace řecké; neboť všechny stopy v mythech, jež bylo by lze tak vykládati, ukazují na původní oběť zvířecí, nikoliv lidskou. I v mytu o Dionysovi Zagreovi není bůh tento myšlen v podobě lidské, nýbrž jako mladý býk, podobně jako v jiném podobném ritu, jež popisuje Arnobius (*Adv. gentes* V, 19), byl Dionysos představován rozsápaným kůzletem, jindy zase kolouchem. Požitím masa zvířat této vchází primitivní Řek ve spojení s bohem. Při tom oblékali se účastníci v oděv, který je činil podobnými bohu; ježto pak představovali si tu boha v podobě zoomorfické,

¹ La mort d'Orphée (*Revue archéologique*, IV série, sv. XLI, r. 1902, str. 242—279).

brali na se kožešiny neb oděvy, napodobující kožešiny těchto zvířat.

Jako však Orfeus není než hypostasí Dionysa Zagrea, což plyne z úplné analogie mezi oběma, tak i smrt Orfeova má týž ráz rituální jako smrt tohoto boha. Ježto pak smrt Dionysova jest vlastně oběť mladého býka, nutno se tázati, které zvíře to bylo, jež vystřídal v legendě Orfeus. Dle méněni Reinachova byla to liška. Ukazuje na to, že dle zprávy Xenofontovy (Anab. VII, 4, 4) nosili Thrakové na hlavě kožešiny liščí, zvané *ἀλοπεκαῖ*; víme dále, že Thrakové hotovili střevíce z téže látky, zvané *βασσάραι*, že Maenadky sluly samy bassarai neb bassarides a Dionysos zval se Bassareus neb Bassaros; slovo *βασσαρίς* však identifikuje Hesychios s řec. *ἀλόπηξ*. Stejně jako byl Dionysos-býk a pod., byl také Dionysos-liška; zvíře to jest, podobně jako kozel, personifikací vzrůstu a úrody révy a proto bylo zabijeno a rozsápané údy jeho buď požity neb rozházeny po vinici; rozšířený výklad, že zvířata tato byla zabijena jako škůdekové révy, jest pozdní a nesprávný. Obě náleží k velké skupině oněch posvátných zvířat, jež byla uctívána jako totem určitého kmene nebo části jeho. Liška byla v Thrakii totemem ženským, totemem Mae-nadek a Bassaridek, jež rozsápaly Orfea, kdežto býk v kultu Dionysa Zagrea byl totem mužský. To jest tedy vlastní smysl legendy o smrti Orfeově; všechny ostatní rysy, jež vytvořily z Orfea heroa kultury a civilisace, jsou podružné a pozdější. V souhlase s podaným výkladem jest podle Reinacha konečně i jméno Orfeovo; spatřuje v něm týž kmen, který jest v řec. *όρφεός* a *όρφαρός* a v lat. orbus, takže by jméno to značilo »temný« neb »v temnotě obcházející«, což souhlasí s povahou lišky, jež vychází v noci na lup.

V článku svém dokázal Reinach, jak myslím, zcela přesvědčivě, že Orfeus jest vlastně thrácký bůh vína a pouhá hypostase boha Dionysa. Rovněž jest nepochybně, že liška byla v Thrakii právě tak posvátným zvířetem Dionysovým jako kozel. Nikde však nemáme dosvědčeno, a v tom spatřuji hlavní vadu vývodů Reinachových, že by Thrakové rozsápávali, po případě i požívali lišku tak jako jiná zvířata, ve kterých spatřovali vtěleného Dionysa. Tím padá však hlavní myšlenka Reinachova, že legenda o rozsápaní Orfeově jest mythologický výraz pro uvedený rituál z kultu Dionysova. Ani z toho, že Orfeus byl rozsápan ženami, zvanými Bassarai, jejichž jméno nelze ovšem oddělit od thráckého označení lišky, neplyne, že Orfeus byl bůh, vtělený v lišku; neboť, jak dobře podotýká Gruppe (na uv. m., str. 581), když již jednou byl Orfeus lokalizován v Thrakii a uveden v souvislost s Dionysem, musil se přizpůsobit formám thráckého kultu boha toho. Ze pak konečně ani z Reinachovy etymologie jména Orfeova nelze nic vyvzovat, netřeba snad ani zvláště podotýkat; neboť jednak není souvislost jména toho s řeckým adjektív-

vem ὄρφεός nepochybná a jednak bylo by nutno z ní soudit, že původně byl Orfeus spíše božstvo chthonické, obdobné Dionysovi, zvanému *Νεκτήλιος*.

Tím probral jsem aspoň hlavní představitele tohoto směru mythologického, pokud přihlížeji k starověku řeckému a římskému. Zdržel jsem se úmyslně při něm déle, jednak pro zájimavost jeho a dále pro jeho značnou rozšířenost a oblibu v době, kterou sledujeme. Nastává však otázka: jsou zásady, na nichž škola anthropologická buduje, dosti pevné, aby něstí mohly stavbu tak široce rozvětvenou? Chci odpověděti na otázku tuť tak, že pojednám o námítkách, které pronesl proti škole té O. Gruppe, pokud vím, největší odpůrce zásad jejich. Vedle recensi spisů tohoto směru v Berl. phil. Woch. vyslovuje se proti anthropologické methodě hlavně v díle svém o řecké mythologii (II, str. 719 n.) a v posledním přehledě svém (str. 43 n.).

Gruppe nevří v základní předpoklad směru tohoto, že překvapující mnohdy podobnost náboženských názorů u velmi různých se národních se nevznikla historickou spojitostí jejich, nýbrž z týchž, celému pokolení lidskému společných podmínek psychických, které vzbuzují za podobných poměrů vždy podobné představy. Gruppe namítl tu především, že ani u zdánlivě zcela isolovaných národů nelze úplně vyloučiti možnost, že určitá představa byla od jednoho národa k druhému přenesena. I ve starověku právě tak jako v době nové byly různé styky mezi národy, o nichž historie mlčí a nelze dokázati ani o nezapadlejších kmenech v Polynesii nebo Americe, že by zůstaly zcela nedotčeny proudem historické kultury. A jako jest pravdě nepodobná domněnka o nemoznosti styku mezi národy i značně vzdálenými, tak scházejí nám až dosud objektivní kriteria k rozhodnutí druhé otázky, pokud stejnost podmínek životních musí vzbudit stejně názory životní, ba, což jest závažnější, odporuje hypothesa tato zákonu, jenž platný jest pro celý organický svět, že totiž charakteristické vlastnosti — a v lidstvu ovšem i názory všecku jednotlivého určitého druhu, po případě určité skupiny — přecházejí dědictvím z jedné generace na druhou. Chtěli-li bychom vysvětliti případné shody u náboženských názorech dvou národů hypothesou školy anthropologické, musili bychom podle zákona dědičnosti stanovití nutnost shody té i pro všechny předchozí i pozdější generace národů těch a tu zůstanou pak nevysvětlitelný závažné neshody v představách těchto národů, které jsou vždy četnější než shody. A když i připustíme, že u národů primitivních, jejichž představy pohybují se na poli zcela úzkém, mohla skutečně shoda v určitém názoru náboženském vzniknouti nezávisle od sebe, asociaci týchž nebo velmi podobných představ, jest úplně vyloučen podobný spontanní vznik při poměrně velice pokročilých náboženských představách, které mají Řekové a Římané společny s jinými národy evropskými a asijskými.

Ačkoliv nutno, jak myslím, uznati s Gruppem, že oba základní předpoklady směru tohoto jsou velmi problematické, vykonalo přec a po mému soudu ještě může vykonati obezřetné užití methody anthropologické dobrou službu badání náboženskému. Nejenom že sebrán tak obromný, po většině odlehly a těžko přístupný materiál náboženský, nýbrž můžeme se v případech, kde smysl a význam určitého obřadu neb představy náboženské jest zabalen pozdějším vývojem náboženským, utéci, ovšem s největší opatrností, k představám a zvykům národů primitivnějších, u nichž význam ten jest dosud patrnější; v každém případě takém nezbytně však nutno zjistiti, pokud to ovšem vůbec možno, z jakých psychických podmínek představa ona vznikla a užiti jí k srovnání a výkladu podobné představy jiného národa jen tehdy, když můžeme obě představy vřaditi v týž neb aspoň příbuzný stupeň vývojový u obou národů.

(Pokračování.)

O pravosti Platonova dialogu Parmenida

Revise staré otázky. Napsal Ant. Salač.

Ve spletu otázek, jež se kupí kol spisů Platonových, má dialog Parmenides místo nikoliv poslední. Od počátku minulého století, kdy nastal čilý zájem o spisy velikého myslitele, začal osudů nejrozmanitějších. Vykládán byl všemi způsoby, jež snad vůbec byly možny; prohlašován za neúplně zachovaný nebo za nedokončený; přirozeno, že bylo dílo to i Platonovi upíráno.

Fr. Schleiermacher (viz ještě Platons Werke³, I, 2, str. 72, v Berlíně 1855), zakladatel studií o Platonovi v XIX. st., uznával, že Platon Parmenida nedokončil. Podobně soudil i B. Ast (Platons Leben und Schriften, v Lipsku 1816, strana 244 a 250).

Ale již J. Socher (*Über Platons Schriften*, Mnichov 1820, str. 278—291) prohlásil dialog ten za podvržený, a to proto, že chronologie v dialogu je velice zmatena, úvod je nevhodný, Platona nedůstojný, a osoby úvodu jsou čtenáři Platona docela cizí. Mimo to prý proti pravosti dialogu rozhodně svědčí obsah jeho; úvod, jak již řečeno, pokládá Socher za ubohý; díl poslední nehodí se v řadu spisů Platonových, a díl prostřední směřuje dokonce proti Platonovi; neboť učení o ideách, základ jeho filosofie, sníže se tu jako plod myšlenek nezralého mladíka.

Konečně nelze prý najít dobu, kdy by byl Platon dialog sepsal; nehodí se v mládí Platonovo, kam byl kladen, ani do

stáří, ani do věku mužného. Proto není Parmenides vůbec dílem Platonovým, nýbrž asi dílem školy megarské (jako prý i Sofistes a Politikos, viz str. 291) a vznikl tehdy, když škola ta se zneprátilila s Platoniky. Jak patrné, popírá Socher pravost Parmenida pro obsah jeho; o tom však podává výklad kusý a nedostatečný (str. 281—286).

Proti Socherovi postavil se G. Stallbaum ve velikém vydání tohoto dialogu (*Platonis Parmenides cum quattuor libris prolegomenorum et commentario perpetuo*, v Lipsku 1839, i s komentářem Proklovým). Ve čtvrté knize svého úvodu (str. 332) praví, že Socherovy námítky vznikly z neporozumění věci. Neboť první díl rozmluvy není namířen proti Platonovi, poněvadž učení o ideách není tu poraženo; mimo to Socher nedokázal svého tvrzení, že druhý díl nehodí se mezi spisy Platonovy; konečně Parmenides souvíří s jinými dialogy Platonovými, jako s Theaitetem, Sofistou a Politikem. Za to však neuvědil Socher věc skutečně podezřelou, že totiž Aristoteles se o dialogu tom nezmiňuje (str. 337). Ale Stallbaum soudí, že Aristoteles slyšel asi v ústních výkladech Platonových v Akademii (v t. zv. *συνονοίαι*) více, než je obsaženo v dialogu, a protože ho necituje. Konečně praví Stallbaum, že námítky proti ideám, uvedené v prvním díle dialogu, staly se majetkem megarských eristiků, a od nichže je vzal Aristoteles.

Téhož roku, jako vydání Stallbaumovo, vyšly E. Zellerova *Platonische Studien* (v Tubinkách, 1839). V druhé části této práce probírá Zeller důkladně obsah i účel dialogu Parmenida; o Socherovi zmiňuje se slovy tuze málo lichotivými v pozn. 1. ke str. 184; athetesou jeho nechce se vůbec zabývat.

Odporem těchto dvou významných badatelů byla myšlenka Socherova pohřbena na dlouhý čas. Teprve 40 let po něm vystoupil znovu proti pravosti Parmenida B. Überweg v důležitém díle *Untersuchungen über die Echtheit und Zeitfolge Platonscher Schriften und über die Hauptmomente aus Platons Leben*, ve Vídni 1861, str. 176—184. Überweg, kráčeje ve stopách Zellerových a Suckowových, obíral se důkladně poměrem mezi spisy Platonovými a Aristotelovými. Tu se potvrdilo, že Parmenides není uváděn od Aristotela; místa Aristotelova, jež se spojovala s tímto dialogem, mohou se odnášet k jiným dílům Platonovým, po případě pocházejí z hovorů v Akademii. Mlčení Aristotelovo má základní význam pro rozhodnutí o pravosti dialogu. Neboť Aristoteles tvrdí (*Μεταφυσικά I, 6, 987 B 13*), že se Platon vůbec neobíral otázkou o *μέθεξις* ideí, jež je obsahem prvního dílu Parmenida. Mimo to jsou v prvním díle Parmenida uvedeny námítky drtivé síly proti učení o transcendenci ideí (zejména t. zv. *τρίτος ἀνθρωπός*). A tu je velice pravdě nepodobno, že by sám původce učení o ideách byl připadl na tyto námítky; kdyby se tak přece bylo stalo, byl by se zajisté po-

kusil o nějaké aspoň jich rozřešení. Pozoruhodno při tom jest, že v jádře tytéž důvody proti transcendenci ideí uvádí i Aristoteles (*Metaphysik* I, 9, 990 B 17). Vzal-li je od Platona, jednal nepočitivě; neboť nezmíňuje se ani slovem, že by námítky ty nebyly jeho vlastní.

Konečně připustíme-li i to, že Platon je původcem oněch námitek, i to, že Aristoteles dopustil se nepočitosti literární, pak nemělo smyslu, jestliže Aristoteles ty důvody opakoval a nevyvrátil zároveň obrany Platonovy proti nim (již asi podal Platon ve svých výkladech akademických).

Überweg uznává, že by bylo možno odstraniti tyto rozpory tím, že bychom posunuli složení Parmenida do kmetského věku Platona, takže by byl dialog tento odpověď Platonovou na námítky Aristotelovy (k této myšlence vrátil se později H. Siebeck, jak dále uvidíme). Pro to by svědčila snad i podobnost jmen; druh Sokratův v Parmenidu jmenuje se též Aristoteles. S tím shodovala by se i forma učení o ideách, jak se jeví v Parmenidu. Ale při tomto předpokladu objevují se zase nové obtíže. Platon neuvádí nikde jinde, že Sokrates již v mladém věku znal učení o ideách, jako je tomu v Parmenidu. To je poněkud povážlivé. Mimo to nebyl by Aristoteles opominul odpověděti na repliku Platonova. A konečně Parmenides musil by být složen později než první kniha Aristotelových Metafysik, kde se tvrdí (*Metaphysik* I, 6, 987 B 13), že Platon nezabýval se takovým badáním; to bylo by domnění velice smělé a přece námítka předešlá by se jím neodstranila.

Proto soudí Überweg, že Parmenides nepochází od Platona, a přičítá jej některému Platoniku. Sepsán byl prý v době, kdy již existoval stoicismus, ale kdy skepsis ve starší Akademii nedosáhla ještě vrcholu.

Athetese Überwegova byla opřena o určitá fakta a zasloužila pozorností, již se jí dostalo. Polemisovali proti ní Chr. A. Brandis (Z. f. Philosophie und philos. Kritik 40, 1862, strana 130 nn.), J. Deuschle (zemřelý v průběhu práce, jež zredigovala a vydána Fr. Susemihlem v Jahrb. f. kl. Phil. 1862, str. 681—699), W. F. Neumann (v diss. De Platonis quem vocant Parmenide, Berolini 1863), pastor Michelis ve spisu Plato mordens etc. v Münsteru 1863, kteří snažili se vysvětlití mlčení Aristotelovo a ona slova v první knize jeho Metafysik, nebo vykládali různě dialog, zejména theorii o ideách, jak se v něm jeví.

Überweg nebyl přesvědčen námítkami svých odpůrců; odpověděl jim (zejména Deuschlovi) v Jahrb. f. klass. Phil. 1864, str. 97—126, kde setrvává při své athetesi, probírá důkladněji obsah dialogu a ukazuje, že ani scenerie, ani dialektická forma, ani myšlenkový ráz celku, ani konečně některé termíny filosofické nejsou Platonské.

Námítky proti pravosti Parmenida shrnul pak L. Schäarschmidt ve spisu *Die Sammlung der platonischen Schriften zur Scheidung der echten und unechten dargestellt*, v Bonnu 1866, hlavně str. 164—181. Tu upozorňoval na význam umlčené athetese Socherovy, opakoval námítky Überwegovy a uvedl dále, že Sokrates, jak se jeví v Parmenidu, je přímo karikaturou Platona učitele, a Parmenides sám, jehož filosofie si Platon velice vážil, jeví se tu jako naprostý negativista. Ti dva pak zkoumají učení o ideálech a po hovoru, v němž nauka ta, Sokratem velmi chabě hájená, utrpěla těžké rány, odporoucí metafysik Parmenides ethikovi Sokratovi dialeklická cvičení filosofa Zenona, téhož Zenona, ježž Platon (ve Faidru 261 D) klade na roveň sofistům. Schäarschmidt upozorňuje pak na nedostatky komposice dialogu (odvolávaje se na Platonův požadavek pronesený ve Faidru 264 C) a konečně i na suchou, školskou terminologii, jež sama již svědčí pro pozdější původ dialogu. Větší význam má však, že Schäarschmidt důsledně prohlásil vedle Parmenida za nepravé i Sofistu, Politika a Fileba (str. 181—245, 277—326).

K názorům těm připojila se řada badatelů, z nichž uvedeni buděž:

Werner Luthe (v dissertaci *De Parmenide qui Platonis tribuitur Monasterii 1863*), Dr. Mehring (v článku: *Die Griechische Dialektik auf ihrem Höhepunkte, uveřejněném v Z. f. Phil.* 1864, str. 11—49, jež znám jen z knihy Überwega-Heinze: *Grundriss der Geschichte der Philosophie I^o*, 1903, str. 167. Pokus jeho, připsati dialog Aristotelovi, byl jednomyslně odmítnut). Dále souhlasil s Überwegem Ch. Huit (ve spisu: *De l'authenticité de Parmenide*, v Paříži 1873, a znova ještě v díle: *La vie et l'œuvre de Platon*, v Paříži 1893, II. díl, str. 269—277). Walther Ribbeck: *Über Platos Parmenides* (*Philosophische Monatshefte* XXIII, 1887, str. 1—35) a W. Windelband (*Geschichte der Philosophie im Altertum*, *Handbuch der klass. Altertumswissenschaft* V, 1, 1. vyd. r. 1888, str. 225, kde vedle Parmenida zavrhl i Sofistu a Politika.) Později vyjadřoval se však Windelband mnohem opatrnejší (sr. Platon, Stuttgart 1900 (*Frommanns Klassiker der Philosophie* IX) str. 57—60).

Našli se ovšem zase i obhájci pravosti dialogu. Mezi nimi byli hlavně: K. Chr. Planck: *Über die Bedeutung und Echtheit des Platonischen Parmenides* (N. Jahrb. f. Philol. u. Paed. 105, 1872, str. 433—463, 529—561), pak O. Apelt: (*Untersuchungen über den Parmenides des Plato*, Weimar 1879, rozšířeno v jeho: *Beiträge zur Geschichte der griechischen Philosophie*, Leipzig Teubner 1891, str. 1—66) a vyjímaje Windelbanda a Huita všichni novější historikové filosofie řecké, především E. Zeller (Die Philosophie der Griechen II, 1, 4. vyd. v Lipsku 1889, str. 476), i spisovatelé souborných děl o Platono-vi.

V době po Schaarschmidtově spisu obrátila se pozornost badatelů hlavně k otázce chronologie spisů Platonových. K řešení jejímu užito bylo také známkem slohových. A tu již W. Dittenberger (*Sprachliche Kriterien für die Chronologie der Platonischen Schriften*, Hermes XVI, 1881, str. 321—345) upozornil (v pozn. 2. ke str. 323) na některé jazykové zvláštnosti, jimž se Parmenides liší od ostatních spisů Platonových; proto pochyboval o jeho pravosti, ač k němu v práci své přihlízel. R. Jecht (*Welche Stellung nimmt der Dialog Parmenides zu der Ideenlehre Platons ein?* Progr. des Gymn. Augustum zu Görlitz 1885) soudil, že důvody Dittenbergerovy nestačí k popření pravosti dialogu, ale domnival se, že by důkladnější prozkoumání vyneslo na jevo mnoho jiných zvláštností. Skutečně upozornili na jiné zvláštnosti slohové v Parmenidu F. Kugler (*De particulae τοῦ eiusque compositorum apud Platonem usu*, Diss. basilejská 1886, str. 23) a zvláště C. Ritter (*Untersuchungen über Plato*, Stuttgart 1888, str. 103 a 104). Stručně odmítl námítky Dittenbergerovy O. Apelt v recensi spisu Ch. Huita (*La vie et l'oeuvre de Platon*, v Paříži 1893) v *Gött. gel. Anz.* 1894 str. 75, v přiležitostné poznámce.

Byla tedy popírána pravost dialogu Parmenida z důvodů jazykových i věcných. Chci probrati napřed důvody jazykové, pak teprve obsahové. Při rozhodování o původu dialogu nelze se opírati o svědectví Aristotelovo; neboť musíme připustiti śberwegovi (*Untersuchungen* str. 176), že Aristoteles neuvádí nikde spisu toho jménem ani necituje místa z něho tak, aby bylo docela patrnō, že spisu toho užil. Podrobněji vyložím o věci té, jež je spojena s jinými otázkami, v části pozdější.

I. Jazykové námítky proti pravosti Parmenida.

Dittenberger v uvedeném již článku (*Hermes* XVI, 1881, str. 321—345) zkoumal především, v jakých složeninách vyskytuje se u Platona částice *μήν*. Tu shledal, že spojení *οὐδὲ μήν* je u Platona velice řídké; vyskytuje se jedenkrát v Lachetu (194 E), Charmidu (167 E), Euthydemu (289 C), Theaitetu (160 A), Lysidu (216 E) a Symposiu (177 E). Dvakrát vyskytuje se ve Faidonu (93 A, 104 C) a v Zákonech (III 696 C, V 727 D), třikrát ve Státě (III 395 A, 404 C, V 469 E). Celkem nacházíme je v uvedených devíti spisech 13krát. Naproti tomu v Parmenidu čte se 15krát (139 BDE, 140 A, 145 D, 146 E, 149 A, 157 C, 159 C, 162 D (dvakrát), 163 E, 164 A, 165 E, 166 B). Nepoměr je velice značný a měl by zajisté význam, kdyby přičinou jeho byla pouhá záliba spisovatelova v této spojce.

Kdy užívá Platon spojky té, poznáme nejlépe na příkladě. V Lachetu 194 E praví Sokrates: *"Ιθι δῆ, αὐτῷ εἰπέ,*

Ὥ Νικία, ποία σοφία ἀνδρεῖα ἀν εἴη πατὰ τὸν σὸν λόγον; οὐ γάρ πον ἦ γε αὐλητική; *Νι. οὐδαμῶς.* *Σω. οὐδὲ μήπ’ ἡ* αἰθαριστική; *Νι. οὐ δῆτα.* Přeložíme-li: Sokrates: »Nuže tedy, řekni mu, milý Nikio, jaká moudrost podle tvého mínění je mužnost. Přece ne dovednost v pískání na píšťalu?« N. »Nikterak.« S. »Věru ani ve hře na loutnu?« N. »Nikoliv.«

Má tedy částice *οὐδὲ μήν* význam »věru ani«, nebo »zájisté ani«, a užívá se jí, jestliže po otázce, na niž vyžaduje se odpověď záporná, následuje druhá otázka, rovněž zápornou odpověď žádající, obsahem s otázkou první těsně spojená, takže často bývá tato druhá otázka větou kusou. Množství, v jakém užito částice *οὐδὲ μήν*, jest úměrně tedy množství takových dvojic otázelek záporných. A téchto dvojic je právě v Parmenidu, jak uvidíme, mnohem více než kdekoliv jinde u Platona. Všimněme si jen rozložení onech 15 příkladů spojení *οὐδὲ μήν* v Parmenidu. Na prvních 18 stranách vydání Teubnerského od Hermanna-Wohlraba z r. 1888 není *οὐδὲ μήν* ani jednou, na str. 19—20 vyskytá se 3krát, na 21—27 jednou atd. Tato veliká nerovnoměrnost souvisí s obsahem. Na str. 1—18 je úvod a rozmluva Sokratova s Parmenidem o ideálech, ostatek spisu vyplněn je hovorem Parmenida s mladičkým Aristotelem. Ale postup myšlenkový děje se výhradně otázkami Parmenidovými; druhý mluvčí spokojuje se pouhým souhlasem, leda že někdy otázce nerozumí. Celá druhá část spisu je tedy nepřetržitý řetěz otázelek, jež jsou proto mnohem těsněji spojeny než jinde u Platona. Otázky ty sestaveny jsou v osmi řadách; obsah otázelek Parmenidových v nich se valně nemění, takže je možno, probírat je po druhé, po třetí atd. mnohem stručněji a srážeti je těsněji k sobě. Proto vyskytá se v řadách záporných (jako v řadě prvé, která sáhá od 137 C—140 D) tolik dvojic, jinde (v řadě sedmé 164 B—165 D) není ani jediná. Myslím, že zvláštní forma dialogu vysvětluje nám s dostatek hojnější užívání částice, jež i jinde u Platona přece se vyskytá.

Dále vytýká Dittenberger, že v Parmenidu vyskytuje se čtyřikrát singulár *γράμμα* ve smyslu »spis, kniha« (128 A, B, C, D), vedle toho jen jednou *σύγγραμμα* (128 A). Usus ten (*γράμμα* = kniha) je dle něho cizí nejen Platonovi, nýbrž i celé literatuře řecké před Kallimachem (srv. epigr. 7, 25, frgm. 74^b, 254). Nelze s tím srovnávat, že Platon užívá *γράμμα* ve smyslu průpověď, gnonia (Filebos 48 D, Faidros 229 E, Charn. 164 D atd.).

Věc sama je nepopíratelná: v hovoru mezi Sokratem a Zenonem (127 E—128 E) o účelu a významu knihy Zenonovy užívá se skutečně slova *γράμμα* ve smyslu »kniha«. I v tom má asi pravdu Dittenberger, že Platon tohoto singuláru v podobném významu jinde neužil. Soudím tak ze sbírky míst v Astově Lexicon Platonicum (Lipsiae 1835—1838) I, 404 a dle zmínky L. Campbella v článku: On the place of the Parmenides in

the chronological order of the Platonic dialogues (Classical Review X, 1896, str. 131); Campbell však míst neuvádí. Nelze dáti nic na to, že toho slova užívá ve všech čtyřech případech Zenon, ani jednou spolumluvčí jeho Sokrates, jenž říká buď *λόγοι* (127 E) nebo *σύγγραμμα* (128 A). Nebot i Zenon nazývá svou knihu jednou plurálem *γράμματα* (128 E na konci). Nemá tedy tato zvláštnost charakterisovati mluvu Zenonovu; byla by to také charakteristika dosti malicherná.

Přihlédněme však k druhému bodu tvrzení Dittenbergerova, že totíž *γράμμα* ve smyslu »spis« před Kallimachem se nevy-skýfá. Kühner-Blass (Ausf. Gramm. d. Griech. Spr. I, 1, str. 519) v pojednání o defektivech u substantiv nepodává tu poučení pražádného. Kontrola tvrzení Dittenbergerova je pak pro nedokonalost našich slovníků velice nesnadná. Uvádím jen tolik: plurál *γράμματα* ve smyslu »knihy, spisy« je u Platona běžný, a to i vedle *συγγράμματα*. Srv. Zákony IX 858 C: *Ἄθ. γράμματα μέν πον καὶ ἐν γράμμασι λόγοι καὶ ἀλλων εἰσὶ πολλῶν ἐν ταῖς πόλεσι γεγραμμένοι, γράμματα δὲ καὶ τὰ τοῦ νομοθέτον καὶ λόγοι; Κλ. πᾶς γὰρ οὐδ; Άθ. πότερον οὖν τοῖς μὲν τῶν ἀλλων συγγράμμασι . . . προσέχωμεν τὸν νοῦν* atd. Tedy zde kladeno jest *γράμματα* promiscue vedle *συγγράμματα* a *λόγοι*. Podobně i v Xenofontových Memorabilích IV, 2, 1 a 10 naskytá se nám *γράμματα* promiscue za *συγγράμματα*. Jestliže tedy užívá Platon plurálu *γράμματα* jako stejnoznačného se *συγγράμματα*, mohl zaměnit slova ta i v singuláru, zvláště když vlastní význam slova *τὸ γράμμα* (= napisané) tomu nebránil, a když slovo *σύγγραμμα* je pravidelně v singuláru.

Také pravidelně formulovaný syllogismus v Parmenidu (139 E) svědčí dle Dittenbergera pro dobu pozdější. U Platona jeví se sice počátky tohoto žpůsobu argumentace (srov. Prot. 360 CD), ale přesná forma syllogismu je prý Platonovi a snad i Aristotelovi cizí; ta vznikla až v době pozdější. Dittenberger uvádí doklad z Lukianova *Ζεὺς τραγῳδός* 51: *εἰ μέν εἰσι βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί · εἰσὶν δρα καὶ θεοί.*

Musíme tedy přihlédnouti blíže, zdali na onom místě Parmenida (139 E) je přesný syllogismus, a nevyskýtá-li se vskutku tento útvar nikde jinde u Platona.

V Parmenidu 139 E čteme: *εἰ δρα τὸ ἐν ἔαντῷ ταῦτὸν ἔσται, οὐχ ἐν ἔαντῷ ἔσται · καὶ οὕτω ἐν δὲν οὐχ ἔσται . ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ἀδύνατον · ἀδύνατον δρα καὶ τῷ ἐνὶ ἦ ἔτερον ἔτερον εἶναι ἢ ἔαντῷ ταῦτόν, čili v překladě: I. Bude-li tedy jedno sobě samému totožné, nebude jedno v sobě samém; a tak jedno jsouc, nebude jedno. II. Ale to je nemožné. III. Nemožno tedy také, aby jedno bylo buď jinaké než je jiné nebo totožné sobě samému. První návěst je rozšířena o větu:*

»a tak jedno jsouc, nebude jedno.« Poněvadž ta slova jsou přidána jen pro ujasnění absurdnosti návesti a nepřidávají nic nového, můžeme od nich abstrahovati. V druhé návesti je popřena možnost závěti návesti první; tedy závěr má obsahovati popření možnosti předvídání téže návesti, abyhom měli přesný syllogismus. Přesná forma je porušena v závěru vsunutím slov — *η ἔτερον ἔτερον εἰναι* — která plynou z úsudku jiného a s tímto syllogismem nemají nic společného. Tedy není tu syllogismus čistý.

Co se týče otázky, nevyskytuje-li se něco podobného jinde u Platona, uvádí Dittenberger sám z Protagory 360 CD tento příklad počínajícího syllogismu: *οὐκοῦν η τῶν δειπόνων καὶ μὴ δειπόνων ἀμαθία δειλίᾳ ἀν εἴη; ωμολόγει. ἀλλά μήν, οὐ δέ γά, ἐναντίον ἀνδρεία δειλίᾳ; ἐφη. οὐκοῦν η τῶν δειπόνων σοφία ἐναντία τῇ τούτων ἀμαθίᾳ ἐστίν; Καὶ ἐνταῦθα οὐ πένεντεσεν.* Zde není přesný syllogismus — při tom musili bychom se omezit na první dvě věty a ze tří pojmu, v nich obsažených, vyloučením společného vyvoditi závěr a s tím teprve pracovati dále. Přesnejší (a místu z Parmenida značně podobný) syllogismus našel jsem v Sofistu 255 BC, kterýžto spis i Dittenberger uznává za pravý. Místo zní: *Ἐε. ἀλλ' εἰ τὸ δὲ ναὶ τὸ ταῦτὸν μηδὲν διάφορον σημαίνετον, κινησιν αὐτὸν ναὶ στάσιν ἀμφότερα εἶναι λέγοντες ἀμφότερα οὐτιος αὐτὰ ταῦτὸν δειπόνων προσερροῦμεν. Θε. ἀλλά μήν τούτο γέ αὖταντον ἀρισταῖς ταῦτὸν ναὶ τὸ δὲ ἐν εἶναι.*

Konečně vytýká Dittenberger jako závadné ještě futurum *γενηθήσεται* (Parm. 141 E dvakrát), jež je Platonovi a vůbec Attikům cizí. Věc ta není nová; již Schleiermacherovi byla tato forma nápadná, i chtěl ji změnit v *γεγενήσεται* (Stallbaum, vydání p. 402). Proti tomu možno uvést, že rukopisy zaručují *γενηθήσεται* na obou místech a pak, že forma *γεγενήσεται* není o nic obvyklejší než *γενήθησεται*. Stallbaum (na uv. místě) rozhoduje se, jako novější vydavatelé, pro čtení rukopisné a zastává je takto. Nejprve soudí, že tvar ten má charakterisovati mluvu dorských filosofů, mimo to že mezi *γενηθήσεται* a těsně předcházejícím *γενήσεται* jest rozdíl ve významu. Futurum mediální znamená »actionem diuturniorem« (es wird im Werden sein), futurum passivné, odvozeno jsouc od aoristu, značí »nihil nisi temporis momentum, quo actio quaepiam absolutur.« K tomu mínění přidává se i Blass v Kühnerově Ausf. Gramm. I, 2 (3. vyd., str. 112), zamítaje výklad jiný, dle něhož futurum mediální je tvar attický, passivné tvar hellenistický.

Především musíme se tázati, je-li tvar *γενηθήσεται* vůbec přípustný. Možno míti za prokázáno (dle Kühnera-Blasse I, 2, str. 391), že se nevyskýtá v celé řecké literatuře nikde jinde. Hlavní závadou tu však je passivnost tohoto tvaru. Existuje-li aorist passivný *ἔγενηθην*, možno utvořiti od něho zcela dobré

také futurum. Grammatik Frynichos (na str. 108 vyd. Lobeckova) tvrdí o tvaru tom: γενηθῆται παρὰ Ἐπιχάριμος καὶ ἔστι Δώρων ἀλλ ὁ Αιτικίζων γενέσθαι λεγέτω. Lobeck pojmenová k tomu místo, že tvaru toho užil komický básník alexandrijský Machon, citovaný u Athenaia XIII 582 F (παρεγενηθῆ), pak Polybios (II 67, IV 6) a Diodor (I 4, III 40). Upozorňuje pak, že v rukopisech bývá často zaměňován tvar ἐγενηθῆ a ἐγεννηθῆ. Blass (v Kühnerově grammaticce I, 2, str. 391) přidává k tomu ještě místo Filemona, básnika nové komoedie: (zl. 95 Kock): καν δοῦλος ἢ τις, σάρκα τὴν αὐτὴν ἔχει φύσει γὰρ οὐδεὶς δοῦλος ἐγενηθῆ ποτέ. Zde je tvar ἐγενήθη veršem zaručen.¹

Přes to u Platona by byla tato forma povážlivá. Ale s důrazem nutno vyklنouti, že zde není užito tvaru pass. (γενηθῆσται) místo mediálného, nýbrž že oba tvary tyto, pass. i mediálný, jsou v obou případech položeny těsně vedle sebe. Místo zní (141 D n.): τὸ οὖν; τὸ ἦν καὶ τὸ γέγονε καὶ τὸ ἐγίγνετο οὐ χρόνον μέθεξιν δοκεῖ σημαίνειν τοῦ ποτὲ γεγονότος; καὶ μάλα. τί δέ; τὸ ἔσται καὶ τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθῆσεται οὐ τοῦ ἐπειτά πον μέλλοντος; ναι. οὐ δέ δή ἔστι καὶ τὸ γίγνεται οὐ τοῦ νῦν παρόντος; πάνυ μὲν οὖν. εἰ δημαρῇ μηδενὸς μετέχει χρόνου, οὔτε ποτὲ γέγονεν οὔτ’ ἐγίγνετο οὔτ’ ἦν ποτέ, οὔτε νῦν γέγονεν οὔτε γίγνεται οὔτ’ ἔστιν, οὔτ’ ἐπειτα γενήσεται οὔτε γενηθῆσεται οὔτ’ ἔσται.

To nás přímo nutí, abychom hledali nějaký rozdíl ve významu mezi oběma tvary. Vyděme od věty druhé. Proklos vykládá ji široce ve svém kommentári (VI 243 ve vyd. Stallbaumově). Správné je asi tolik. Čas dělí se vzhledem k podmětu na tři části, minulost, přítomnost a budoucnost. V každé z těchto tří částí vytčeny jsou zase tři momenty: vzniknutí, vznikání a trvání. Seřadíme-li si onu větu, obdržíme:

οὔτε ποτὲ γέγονεν οὔτ’ ἐγίγνετο οὔτ’ ἦν ποτέ,
οὔτε νῦν γέγονεν οὔτε γίγνεται οὔτ’ ἔστιν,
οὔτ’ ἐπειτα γενήσεται οὔτε γενηθῆσεται οὔτ’ ἔσται.

Vidíme přesnou místní korrespondenci mezi ἦν — ἔστιν — ἔσται, mezi ποτὲ γέγονεν — νῦν γέγονεν — ἐπειτa γενήσετai, tedy asi také mezi ἐγίγνετο — γίγνεται — γενηθῆσετai. S tím shoduje se i věta první:

τὸ ἦν καὶ τὸ γέγονε καὶ τὸ ἐγίγνετο,
τὸ ἔσται καὶ τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθῆσεται,
τὸ ἔστι καὶ τὸ γίγνεται.

Tu je třetí řada neúplná. Spisovatel užil tu v prvé řadě prostého τὸ γέγονε pro minulost („vzniklo“), a proto neměl slova

¹ Srv. i. O. Apelta v Gött. gel. Anz. 1894, str. 74.

k označení téhož zjevu v přílomnosti („vznikne“). Podle důsledné korrespondence, jež se jeví mezi výrazy *γίγνεται*, *ἔγγινετο* a *γεννήθησεται*, soudím, že tomuto futuru passivnemu příkládá se význam *vznikání v budoucnosti*, kdežto *γενίσεται* značí *vzniknutí v budoucnosti*. Chtěl tedy asi spisovatel passivním tvarem označiti trvání děje a užil tvaru neobvyklého jako výpomoci z nouze. Tedy uznávám se Stallbaumem rozdíl ve významu mezi těmito dvěma tvary, ale smysl jejich stanovil bych právě naopak. Ovšem bylo by na místě, vyšetřiti tu věc na jiných dokladech, jež však by bylo nutno teprve pracně shledávati. Za to pochybuji o správnosti myšlenky Stallbaumovy, že spisovatel napodobil tu mluvu dorskou, poněvadž slova ta pronáší Parmenides. Neboť spisovatel znal učení Parmenidovo jistě jen z jeho knihy *περὶ φύσεως*. Z ní zachováno je dosti zlomků (H. Diels: Fragmente der Vorsokratiker, 2. vyd., v Berlíně 1906, str. 105—126), kde užito je dvakrát aoristu od *γίγνουμαι* (zl. 8, v. 20 *ἔγεντι*, zl. 10, v. 3 *ἔγενεντο*), ale nikdy aoristu passivného. Je možno, že právě takové místo se nezachovalo; ale pravděpodobnost ta je velice malá, povážme-li, že báseň Parmenidova byla psána dialektem epickým, nikoliv dorským. Ani ve zlomcích Zenonových (u Dielse str. 133 nn.) se tvar ten neobjevuje. Bylo by také zvláštní, kdyby spisovatel na tomto jediném místě napodobil mluvu dorskou, nechávaje jinak filosofy ty mluviti čistě atticky. Soudím tedy, že Platon vyznačil významový odstín, v řečtině těžko vyjádřitelný, tvarem, který znal snad ze čtení sicilských básníků mimických nebo ze svých cest.

Shrneme-li vše, co bylo řečeno, vidíme, že námítky Ditterbergerovy nestačí k uznání nepravosti, protože buď se zvláštnost vysvětluje formou spisu, nebo protože podobné případy jsou u Platona i jinde.

K námítkám Ditterbergerovým nový důvod přidal Kugler (De particulae *τοι* eiusque compositorum apud Platonem usu, Diss. inaug., v Basileji 1886). Zkoumaje užívání složenin z částice *τοι* u Platona, shledal (na str. 23), že v Parmenidu je *τοινν* velice řídké proti *μέντοι*, kdežto jinde u Platona je poměr opačný:

	<i>μέντοι</i>	<i>τοινν</i>
Kriton	2	5
Protagoras	19	24
Menon	6	13
Gorgias	23	28
Symposion	18	22
Faidros	16	20
Sofistes	13	55
Politikos	7	46
Filebos	8	52
Zákony	17	120
Parmenides	13	3

V Timaiovi a Kritiovi nevyskytují se dle Kuglera tyto částice vůbec. O tomto důvodu Kuglérově zmiňuje se W. Lutosławski (*Über die Echtheit, Reihenfolge und logische Theorien von Platons drei ersten Tetralogien*, Archiv f. Gesch. der Philos. IX, 1896, str. 67 nn., svr. i jeho spis: *The origin and growth of Plato's Logic*, v Londýně 1897, str. 119) a soudí, že nelze nic dokazovat z různých poměrů těchto dvou částic, poněvadž význam jejich není úplně shodný. *Tοίνυν* na oněch místech Parmenida (126 C, 133 A, 146 B) má, jako obyčejně, význam „tedy“, *μέντοι* většinou (127 A, 129 E atd.) význam „však“ nebo „avšak“, na dvou místech (144 C, 160 B) význam „zájisté“, jistíc a potvrzujíc odpověď (144 C: *πλεῖστα ἄρα εστὶ τὰ μέρη αὐτῆς. πλεῖστα μέντοι.* 160 B *ἄρα τι διαφέρει τῆσδε, εἰ μὴ ἐν μὴ εστιν; διαφέρει μέντοι.*) Nělze tedy z poměru, v jakém se částice ty vyskytují, usuzovat pranic; neboť spisovatel nemohl užiti *μέντοι* tam, kde užil *τοίνυν* a naopak.

Námítky Dittenbergerovy uznává za platné i C. Ritter ve spisu: *Untersuchungen über Plato. Die Echtheit und Chronologie der Platonischen Schriften*, v Stuttgartě 1888. O Parmenidu jedná v kap. druhé: *Die sprachliche Beschaffenheit der unächtigen und verdächtigen Schriften*, str. 100—104; uvádí tu i několik důvodů nových, jež třeba probrati.

V Parmenidu jest dle Rittera 40krát *φάναι*, 12krát *εἰπεῖν* (poměr podobný jako v Symposiu, kde proti 55 *φάναι* stojí 12 *εἰπεῖν*), dále 19krát *ἔφη*, ale ani jednou *ἢ δ' ὅς*, 2krát pak *εἰπε*, kdežto průměrně připadá u Platona na 5—6 *ἔφη* aspoň jednou *ἢ δ' ὅς* (tak v III. knize Státu je poměr 104 *ἔφη*: 30 *ἢ δ' ὅς*, v Charmidu 82 *ἔφη*: 21 *ἢ δ' ὅς*). Vůbec nikde u Platona, kde se vyskytá *ἔφη*, neschází *ἢ δ' ὅς*. Dále pro osobu první užito je v Parmenidu 2krát *εἰπον* *ἔγω*, jednou *εἰπον*; žádné *ἔφην* ani *ἔφην ᔍγω*, žádné *ἢν δ' ᔍγω*, jež bývá jindy formulí nejčastější. Ritter miní, že skladatel Parmenida neznal vůbec forem *ἢν δ' ᔍγω* a *ἢ δ' ὅς*, tak jako jich nezná Xenofon v Memorabilích.

Přepočítával jsem sám tyto formule v Parmenidu a došel jsem k výsledkům poněkud jiným (*φάναι* 44, *εἰπεῖν* 13, *ἔφη* 23, *εἰπε* 2, *εἰπον* *ἔγω* 2, *ναὶ ᔍγω εἰπον* 1, *εἰπον* 1). Snad je možno tyto rozdíly vysvětliti, ale nezáleží na tom valně; proto také nepodezřívám správnosti statistiky Ritterovy v jiných bozech¹. Fakt nejzávažnější, že totiž neužito v Parmenidu ani jednou formulí *ἢν δ' ᔍγω* a *ἢ δ' ὅς*, se potvrzuje. To je zajisté nápadné; neboť tyto formule jsou pro Platona charakteristické. Leč obratme se zase k formě dialogu.

¹ Pokud nyní ještě trvá Ritter při těchto názorech, pronesených před 22 roky, ovšem nevím; ve svých *Neue Untersuchungen über Platon*, v Mnichově 1910, k revisi těchto otázek nedošel.

Tu vidíme nejprve, že formule, uvádějící řeč přímou nebo nepřímou, vyskytuje se jen v prvém díle dialogu (126 A—137 C, str. 1—18 vyd. Hermannova). Celá ostatní část (137 D—166 C, str. 19—58) něobsahuje ani jediného podobného slovesa, jsouc uvedena jediným *φάραι* (137 C) a vypravována jinak jako dialog přímý. Od tohoto druhého dílu můžeme tedy docela abstrahovati. První díl pak má formu takovouto. Kefalos Klazomenský vyládá, že přišel s několika spoluobčany do Athen, dal se dovésti k Antifontovi, synu Pyrilampovu. V této části úvodní (126 A—C) je užito 2krát *εἰπον ἔγώ*, jednou *καὶ ἔγώ εἰπον*, jednou *εἰπον* (celkem 4 formule osoby první) a 5krát *ἔφη* jako formule osoby třetí. To je počet tak nepatrný, že lze mluviti o náhodě, že se tu *ην δέ ἔγώ* a *η δέ ος* nevyskýtají. Zcela podobný případ je v Protagorovi, při začátku rozmluvy mezi Protagorou a Sokratem (317 E od polovice — 319 A do polovice); v tom odstavci klade se 3krát *ἔφη*, jednou *εἰπεν*, 2krát *καὶ ἔγώ εἰπον* a jednou *ἔψην ἔγώ*, tedy celkem 4 formule osoby třetí ku 3 formulím osoby první; rovněž není tu ani *ην δέ ἔγώ* ani *η δέ ος*. Výroky osob mluvících se nestaví nijak do kontrastu; proto neužito tu částic, jimiž změna osob důklivě se vytýká. Právě tak je tomu i v Parmenidu.

Postupme k další části Parmenida. Antifon na žádost Klazomenských reprodukoval rozmluvu, kterou před lety měli Sokrates, Parmenides, Zenon a mladičký Aristoteles (rozdílný od filosofa). Ale Antifon sám nebyl při této rozmluvě, nýbrž slýchal ji v mládí častěji od Pythodora, který ji vyslechl a zapamatoval si ji. Kefalos pak tuto rozmluvu neznámým posluchačům vyládá. Je tedy zde vypravování dvojnásob nepřímé; viz 127 A *ἔφη δὲ δὴ δέ 'Αρτιφῶν λέγειν τὸν Πυθόδωρον δτι κτλ.* Za tímto *λέγειν* následuje pak veliký počet iniciativ sloves mluvení, jimiž obnovuje se počáteční (*ἔφη*) *λέγειν*. Tu ovšem nebylo možno, užití formy *η δέ ος*. Ale mohlo by se namítnouti, že přece vyskýtá se *ἔφη* i mimo úvodní rozmluvu, totiž 129 E, 131 AD, 132 D, 134 D, E (dvakrát), 135 B (dvakrát), 135 E (dvakrát), 136 AC. Nesmíme však zapomenouti, že jsou to hledic k formě dialogu výjimky — čekali bychom *ἔφη φάραι* nebo jen *φάραι* — a že bylo v zájmu spisovatele, aby na ně neupozornoval zbytečně čtenáře. Tedy výjimečnou formou Parmenida vysvětluje se i tato zvláštnost. Jinak se má věc v Symposiu, jež je sice také vypravováno nepřímo, ale skládá se z řady delších řečí. Za to úplně ve shodě s mluvou Platonovou je poměr mezi *εἰπε* a *ἔφη* (2 : 23).

Další výtka Ritterova týká se vokativů osobních jmen. V jiných dialozích bývá často nahrazován vokativ ten pouhým vokativem jména přídavného: *ὦ γίλε*, *ὦ γαθέ*, *ὦ βέλτιστε* atd. Tu opět Parmenides činí výjimku; neboť oslovení přestává zde na pouhých vokativech osobních.

Takováto oslovení vokativem nacházíme opět jen v prvním díle dialogu (126 A—137 C), nikde v části ostatní. Tu je pozorování Ritterovo skutečně správné. V Parmenidu je z vokativů těch: ὁ Παρμενίδη 11krát, ὁ Σώκρατες 16krát, ὁ Ζήρων 2krát, ἀλλὰ σύ — Ζήρων jednou, ὁ Κέγαλε jednou; celkem 31 oslovení. Srovnejme v této věci dialog jiný; volím — nikoliv bez úmyslu — Protagoru. V něm čteme: ὁ Σώκρατες 55krát, ὁ Πρωταγόρα 24krát, ὁ Πρόδικε 6krát, ὁ Πιττακέ 6krát, ὁ Ἰππόνος 4krát, ὁ Καλλία 2krát, ὁ Κριτία jednou, ὁ Ἰππία jednou, ὁ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες 5krát, ὁ Πρόδικε καὶ Ἰππία 2krát, ὁ Ἰππία καὶ Πρόδικε jednou, ὁ Πρόδικε καὶ Πρωταγόρα jednou, ὁ Σώκρατες καὶ Ἰππόνος jednou, dále ὁ ἄρθρωποι 2krát, ὁ παῖ Ἀπολλοδώρου jednou, ὁ παῖ Ἰππορίκου jednou; tedy dohromady 113 oslovení. Vedle toho vyskytuje se tu »náhradní vokativy«: ὁ μανάριος 2krát (309 C, 314 A) ὁ γαθέ 3krát (311 A, 314 D, 339 C) ὁ ἀριστερός 1krát (313 D) ὁ ἐταιρευτής jednou (313 C), ὁ νεανίσκος jednou (318 A), ὁ βέλτιστερός 1krát (358 C); celkem 9 oslovení.

Protagoras vyplňuje 63 strany ve vydání Hermannově; poměr všech vokativů k adjektivním je 122 : 9. Přepočteme-li na objem Parmenida (58 stran téhož vydání), bylo by to 112·32 : 8·29; v Parmenidu je všech vokativů 31, tedy vokativy adjektivné měly by být 2·28. Ten počet je tak nepatrny, že můžeme zcela dobře mluviti o náhodě. Ale ani k ní se utíkat nemusíme. Přihlédneme, jak rozděleno je v Protagorovi oněch devět »náhradních vokativů« mezi jednotlivé osoby. Připadá z nich: na Hippokrata 5 (311 A, 313 CD, 314 A, 318 A), na anonyma 1 (309 C), na otroka 1 (314 D), na Protagoru 1 (339 C), na Prodika 1 (358 B). Lví podíl tedy patří mladistvému Hippokratovi; osloven je tímto způsobem čtyřikrát od otcovského přítele svého Sokrata a jednou od Protagory, jenž má být jeho učitelem. Mimo to je nazván tak v úvodní rozmluvě druh Sokratův, jehož jména neznáme, pak (také jednou) otrok v domě Kalliově. Jednou obrací se tak Sokrates k Prodikovi, za jehož žáka se prohlašuje, a stejně jednou k Protagorovi, a to na konci rozmluvy, když byl dokázal svou duševní převahu nad honosivým tím sofistou. Ani jednou nenazván tak Sokrates, ač osloven celkem 55krát.

Srovnejme s tím poměry, -za jakých došlo k hovoru, vypravovanému v Parmenidu. Parmenides a Zenon přišli do Athén k slavnosti Panathenají, suad vůbec poprvé, ale jistě poprvé za života Sokratova; byl tehdy σφόδρα νέος (127 C). Oba hosté předčí nad Sokrata jak věkem (Parmenides je stařec, Zenon asi čtyřicátník 127 B), tak i ucelenosť svého světového názoru. Je tedy nemyslitelné, aby je Sokrates oslovoval způsobem, v němž jeví se vždy aspoň nějaký stupeň důvěrnosti. Sokrates však zase

budí přímo obdiv obou filosofů svými názory (130 A). Parmenides bojuje s ním jako se soupeřem rovnocenným; tedy ani tu nebylo podobné oslovení na místě. Velmi dobře hodilo by se pro mladičkého Aristotela, ale ten v celém dialogu vůbec není osloven. V úvodní rozmluvě pak vyskýtá se jen jeden vokativ osobní. Tedy spisovatel Parmenida neměl ani příležitosti užít vokativu náhradného.

Nápadná je Ritterovi dále také častá změna osob v otázkách a odpovědech. V Parmenidu připadá podle něho na stránku Hermannova vydání 9—10 otázek, kdežto v Sofistu a Politeii, kde je střídání takové u Platona nejčastější, jsou průměrně 4 otázky na stránce. Správnost cifer jsem nezkoušel; i když je správné tvrzení Ritterovo, neznamená to pravnic. Upozornil jsem již na formu dialogu. V druhém díle jeho, jak již řečeno, rozmlouvá Parmenides s mladičkým Aristotelem. Odpovědi Aristotelovy jsou obsahem úplně bezvýznamné. Spisovatel naznačuje sám, že tomu tak bude, na počátku tohoto hovoru (137 B). Tu Parmenides, dav se uprosít a pohnouti k výkladu, táže se: *τίς οὖν, εἰπεῖν, μοὶ ἀποκριεῖται; ή ὁ νεώτατος; ἥκιστα γὰρ ἀν πολυπλαγμονοὶ καὶ ἀολεῖται μάλιστ' ἀν ἀποκρίνοντο· καὶ ἀμα ἐμοὶ ἀνάπταντα ἀν εἴη ή ἔκεινον ἀπόκρισις.* Vskutku je pak v hovoru činným pouze Parmenides, jenž formou svých otázek takřka vkládá odpověď v ústa svého mladistvého společníka. Za jeho odpovědí však si příliš neodpočinul; neboť Aristoteles přestává na slově nebo formuli potvrzující nebo zamítající. Proto je takové množství otázek na stránce. Pravda je také, že v Parmenidu jsou hojny odpovědi *ἀνάγκη* a *ἀδύνατον*. To však nesouvisí s přísnou stavbou syllogismů, jak soudí Ritter, nýbrž zcela prostě s onou passivností odpovídajícího. Ritter sám dobře pozoroval, že většinou jsou odpovědi ty vzbuzeny týmž slovem v otázce.

Konečně uvádí Ritter, že formule *πῶς δ' οὐ;* převyšuje tu počtem formuli *πῶς γὰρ οὐ;* která bývá jindy mnohem častější (poměr v Parmenidu 21 : 6). Ale dle počtu Ritterova (str. 104) je v Politiku 14 *πῶς δ' οὐ;* na 8 *πῶς γὰρ οὐ;* Podobné rozdíly nejsou tedy zvláštností ani u téhož spisovatele.

Uvedl jsem vše, co bylo namítáno proti pravosti Parmenida po stránce slohové. Námitky ty vznikly většinou proto, že nepřihlíželo se dosti k výjimečné formě dialogu. Viděli jsme, že touto zvláštní formou vysvětlilo se mnoho, co na první pohled bylo nápadné. Nedostatek důkazů jazykových padá při tomto dialogu dosti na váhu. Neboť je to spis poměrně obsírný, a při nezvyklé úpravě druhého dílu obsahuje tolik častic a spojek, k nimž zkoumání slohu Platona především hledělo, že spisovatel jeho byl by musil velmi dokonale ovládati mluvu Plato-

novu, aby vystihl všechny jemné odstíny. Nelze říci, že by proto byl spis nutně pravý, ale potřebí je při athetesi zvláštní opatrností.

II. Věcné námítky proti pravosti Parmenida.

Důvody věcné proti pravosti Parmenida shrnul nejlépe již B. Überweg (Neue Jahrb. 1863, str. 108 v článku: Der Dialog Parmenides) těmito slovy: Die im Dialog selbst liegenden Indizien sind namentlich: die Scenerie, die dialektische Form, der Gedankengehalt des Ganzen und mehrere einzelne Wendungen des Gedankens und Ausdrucks, die nicht für Platonisch gelten können — dazu kommt endlich das Verhältnis des Dialogs zu dem aristotelischen Reden und Schweigen. Z důvodu methodických je lépe, pořad ten poněkud změnit a probrati:

1. poměr dialogu Parmenida k Aristotelovi,
2. obsah dialogu, jeho účel i formu, pokud závisí na obsahu,
3. osoby v něm vystupující a scenerii,
4. poměr jeho k ostatním spisům Platonovým.

1. Poměr dialogu ke spisům Aristotelovým.

Citáty Aristotelovy mají neobyčejnou důležitost pro důkaz o pravosti některého dialogu, Platonovi přičítaného. Pro Parmenida však nemáme přímého svědectví Aristotelova; neboť je jistlo, že Aristoteles v zachovaných spisech neuvádí nikde Parmenida za dialog Platonův, ani necituje ho pouze titulem (Überweg, Untersuchungen 176; Zeller, Philosophie der Griechen II, 1 (4. vyd.), str. 461—463). Argumentum ex silentio neváží tu cvšem nic; Aristoteles necituje i jiných spisů, jichž pravost je nepochybná, jako Protagoru a j. Na některé spisy Platonovy narází Aristoteles dosti zřetelně, nezpomíná jich však při tom jménem. Jest však již předem málo naděje, že bychom našli ve spisech Aristotelových místo, kde by narázka na Parmenida byla očividná. Neboť v dialogu tom probírají se základní problémy, jež byly zcela jistě předmětem rozprav v Akademii; Aristoteles pak znal učení Platonovo především z ústnho výkladu filosofa samotného a teprve v druhé řadě ze studia jeho spisů, jak výtýká správně Zeller (na uv. m. str. 467). Zejména probíráje metafysiku Platonovu, hledí podle něho Aristoteles především k přednáškám Platonovým. Pro úplnost proberu stručně místa Aristotelova, kde se shledávaly narázky na Parmenida.

G. Stallbaum (v předmluvě k velkému vydání str. 339) soudí z Fys. I, 3, 187 A 1 nn., že Aristotelovi nebyl obsah Parmenida neznámý. Slova Aristotelova týkají se však celé skupiny filosofů, jak vidíme z počátečních slov: ἔνιοι δὲ ἐρέδοσαν τοῖς λόγοις ἀμφορέοις atd. Proto nesouhlasil bych ani s Überwegem, jenž (Untersuchungen str. 176) dle vzoru Aristotelova

kommentátora Simplikia pomýšlí tu spíše na Platonova Sofistu. S jakousi pochybností (fortasse pertinent...) uvádí Stallbaum ještě Fys. I, 3, 186 A 32 nn. jako narážku na celý spis. Tu však polemisiuje Aristoteles výslovně proti Eleatům Parmenidovi a Melissovi (srov. na příklad ř. 30: ἀλλὰ τοῦτο Παρμενίδης οὐπω ἔδωκε), jichž spisy asi znal z vlastního čtení. Na historického Zenona, po případě i Parmenida oduvácejí se další místa, Stallbaumem uvedená (*Σοφιστικοὶ ἐλεγχοὶ* 10, 170 B 21 a 33, 182 B 22).

B. Ü berw e g (Untersuchungen str. 176) upozornil na místo v Aristotelových *Totiká* IV, 2, 122 B 26: ἐπι δὲ τὸ γένος εἰς τὸ εἶδος ἔθηκεν, οἷον τὴν ἄψιν ὅπερ συνοχὴν ἡ τὴν μῆξιν ὅπερ κρᾶσιν. ἢ ὡς Ηλάιτων ὁρίζεται φορὰν τὴν κατὰ τόπον κίνησιν. Srovnává s těmi slovy dvě místa, Theaiteta 181 C a z Parmenida 138 C: ὥστε μὴν ἐλ φέροιτο τὸ ἔν, ἵνα τῷ αὐτῷ ἀν περιφέροιτο κίνησις ἢ μεταλλάξιτο χώραν ἐτέραν ἐξ ἐτέρας; ἀνάγκη. Slovní shody tu není; Überweg sám připouští, že podobnost místa v Parmenidu je větší. Přes to asi správně vztahuje Überweg místo Aristotelovo na výklady v Akademii; neboť Aristoteles polemisiuje proti podřadní veškerému pohybu místnímu pod pojmem φορά (srov. ř. 30 nn. οὕτος ἡ κατὰ τόπον μεταβολὴ πᾶσα φορά· ἡ γὰρ βάσισις οὐ δοκεῖ φορὰ εἶναι σχεδὸν γὰρ ἡ φορά ἐπὶ τῶν ἀκονσίως τόπον ἐν τόπον μεταβαλλόντων λέγεται, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀψύχων συμβαίνει). Ale na svrchu uvedeném místě Parmenida není položeno substantivum φορά, nýbrž sloveso φέροιτο, v němž může být nejen smysl passivní, ale i mediální; tedy slova Aristotelova nesměřují proti tomu místu.

H. Bonitz (v poznámce svého vydání Aristotelovy Metafysiky, v Bonnu 1848) viděl v Metafys. I, 6, 987 B 33 nn. (τὸ δὲ ὀνάδα ποιῆσαι τὴν ἐτέραν φύσιν διὰ τὸ τοὺς ἀριθμοὺς ἔξω τῶν πρώτων εὐφυῶς ἐξ αὐτῆς γεννᾶσθαι, ὥστερ ἐν τίνος ἐμμαγείον) narážku na Parmenida 144 A: ἐι δόκιμοι ἐστιν ἔν, ἀνάγκη καὶ ἀριθμὸν εἶναι. ἀνάγκη. ἀλλὰ μὴν ἀριθμοῦ γε ὄντος πόλλῃ ἀν εἴη καὶ πλῆθος ἀπειδον τῶν ὄντων. H. Siebeck (Platon als Kritiker Aristotelischer Ansichten, v Zeitschrift für Philosophie und phil. Kritik 107, 1896, str. 7) odmítá toto mínění, jak soudím, právem. Aristoteles mluví totiž o ὀνάσι (dle Siebecka je míněna ἀριθμοῦ ὀνάσι), kdežto Platon tvrdí, existuje-li jedno, že existuje i počet a tím mnohost; forma důkazu je dosti sofistická, ale jádro je správné; neboť uvědomení pojmu »jedna« zahrnuje v sobě i logický pochod počítání.

Poměrem dialogu k Aristotelovi zabýval se i W. W. W ad dell (The Parmenides of Plato, v Glasgow 1894, úvod str. VII). Upozorňuje široce, že Aristoteles v Metafysice obírá se mnohými pojmy, jichž se týká i Parmenides (jako ἔν, ὄν, ἀριθ-

*μός, ἀρχή, πάθος, δλος, μέρος, κίνησις, παράδειγμα, μεταβολή atd.); z takovéto neurčité shody ovšem nelze pranic dokazovati. Výslovne uvádí Waddell jen jedno místo: Metaf. I, 9, 990 B 15 *ἴτι δὲ οἱ ἀζούβεστεροι τῶν λόγων οἱ μὲν τῶν πρός τι ποιοῦσιν ἰδέας, ... οἱ δὲ τὸν τρίτον ἀνθρώπον λέγοντοιν*. Proslavený důkaz proti Platonově nauce o ideách, t. zv. *τρίτος ἀνθρώπος*, je skutečně obsažen (aspoň ve své podstatě) v Parmenidu 132 AB; k věci té se ještě vrátíme. Waddell vykládá si slova *οἱ ἀζούβεστεροι τῶν λόγων* ve smyslu *οἱ ἀζούβεστεροι τῶν διαλόγων*, avšak to není pravdě podobno; neboť *λόγοι* jsou zde asi pouze »řeči«, takže znamená celé to místo jen asi: »Mluví-li se přesněji, jeví se jednak nutnost uznati ideje relaci, ... jednak vystupuje obtíž *τρίτος ἀνθρώπος*.« Tu ovšem narázku viděti nelze; slova, jimiž končí Waddell svůj výklad: »míním, že podstata Parmenida jest zřejmě obsažena ... v Aristotelově líčení názorů Platonových«, jsou sice pěkná, ale nejsou dokázána.*

Narázky na Parmenida hledal v Aristotelově Metafysice konečně i H. Siebeck (Platon als Kritiker aristotelischer Ansichten. I: Der Parmenides v Zeitschr. f. Philos. u. phil. Kritik 107, 1896, str. 7 nn.). Siebeck předpokládá, že Parmenides je spis Platonův, a dokazuje, že Platon v něm (a potom ještě v Sofistu i Filebovi) odpovídá na některé námítky Aristotelovy, pronesené v prvních jeho spisech. Siebeck cítíl ovšem, že by bylo pak velmi nápadno, kdyby Aristoteles k některému z těch spisů vůbec nepřihlížel. Proto snažil se najít parallely mezi Parmenidem a Metafyzikou; srovánává Metaf. II, 4, 1001 B 19 s Parmenidem 143 A a Metafys. II, 6, 1002 B 22 s Parmenidem 165 B. Dokazovati pravost dialogu z těchto parallel není možno; Siebeck sám jim valné průkaznosti nepřikládá, soudě, že názory v Parmenidu přednesené jsou jaksi jen podkladem (die diplomatische Unterlage) mínění, kritisovaných v Metafysice; Aristoteles přidržoval prý se při své kritice raději určitěji vyhráněných názorů Platoniků.

Nemáme tedy parallel, jež by nám byly bezpečnou oporou při důkazu pravosti dialogu.

Byly však také odkrývány shody s Aristotelem, jež byly pro pravost spisu svrchovaně nebezpečné; bylo totiž dokazováno, že skladatel Parmenida znal spisy Aristotelovy a že jich užil ve svém díle.

B. Überweg (Untersuchungen str. 180) první poznal, že jedna z námitek Aristotelových proti učení o ideách (t. zv. *τρίτος ἀνθρώπος*) obsažena je v podstatě v Parmenidu 132 A: »*ὅταν πόλλ’ ἄττα μεγάλα σοι δόξῃ εἰναι, μία τις ἵσως δοκεῖ ἰδέα ἡ αὐτὴ εἰναι ἐπὶ πάντα λόδοντι, δθεν ἐν τῷ μέγα ἥγη εἰναι.*« *‘ἄληθῆ λέγεις’, φάναι. ‘τι δ’ αὐτὸ τῷ μέγα καὶ τὰλλα τὰ μεγάλα, ἔαν ώσαύτως τῇ ψυχῇ ἐπὶ πάντα λόδης, οὐχὶ ἐν*

ηι αὶ μέγα φανεῖται, ὃ ταῦτα πάντα ἀνάγκη μεγάλα φαίνεσθαι; „*ἔστιν.*” Smysl je asi: stanovíme-li pro věci stejnojmenné (na př. lidi) jednu ideu, jež by vyznačovala, co je předmětem těm společno, pak musíme, hledice k předmětům skutečným a idei jejich zároveň, uznati novou ideu, vyznačující to, co má iidea společné s věcmi jednotlivými. Pochod ten se zde ovšem nezastaví, moha se opakovati do nekonečna (viz dále 132 B). Volíme-li za příklad pojem *ἀνθρωπος*, je skutečný člověk (*ὁ ἀνθρωπος*) stupněm prvým, idea člověka (*αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος* — u Aristotela obyčejně *ἀνθρώπος*) druhým a konečně nová ona idea stupněm třetím; proto nazývá se stálým terminem *τοίτος ἀνθρωπος.* U Aristotela vyskytá se tento důkaz celkem na pěti místech, jež musíme zde uvést:

Metafys. I, 9, 990 B 15 *ἔτι δὲ οἱ ἀριθμέστεροι τῶν λόγων οἱ μὲν τῶν πρός τι ποιοῦσιν ἰδέας . . . , οἱ δὲ τὸν τοίτον ἀνθρωπον λέγοντιν* (= Metaf. XII, 4, 1079 A 13).

Metafys. VI, 13, 1039 A 3: *εἰ δὲ μή, ἀλλα τε πολλὰ συμβαίνει καὶ ὁ τοίτος ἀνθρωπος.*

Metafys. X, 1, 1039 B 8 *τοίτος ἀνθρωπος οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἄπλος παρ' αὐτόν τε καὶ τοὺς καθ' ἔκαστον.*

Sof. el. 22, 178 B 36 *καὶ δι τοις τοίτος ἀνθρωπος παρ' αὐτόν καὶ τοὺς καθ' ἔκαστον.*

Ze shody (zeela patrné) mezi místem v Parmenidu a námítkou Aristotelovou soudí Überweg (na uv. m.): buď je Platon původcem této zásludy — to je pravdě nepodobno, Aristoteles byl by v tom případě plagiátorem —, nebo je původcem Aristoteles, a pak Parmenides nemůže být dilem Platonovým. Dilemma toto (zejména názor o plagiátu u Aristotela) není docela správné. Již Deuschle a Susemihl (Über die Echtheit des platonischen Parmenides Neue Jahrb. 85, 1862, str. 684) správně vytkli, že Aristoteles v Metafysice věc vlastně vůbec nevykládá, ale že se spokojuje uvedením pouhého terminu. Úplně pak vyvrátil míněný Überwegovo Clemens Bäumker (v důležitém článku: Über den Sophisten Polyxenus, Rhein. Mus. 34, 1879, str. 64—83). Bäumker upozornil totiž na zprávu komentátora Aristotelovy Metafysiky, Alexandra z Afrodise k Aristotelově Met. I, 9, 990 B 15, jež zní: (str. 84, 16 vyd. Hayduckova) *λέγει δὲ Φαρίας ἐν τῷ πρός Διόδωρον Πολύξενον τὸν σοφιστὴν τὸν τοίτον ἀνθρωπον εἰσάγειν λέγοντα εἰ κατὰ μετοχήν τε καὶ μετουσίαν τῆς ἰδέας καὶ τοῦ αὐτο-ανθρώπου διανθρωπός ἔστι, δεῖ τινα εἶναι ἀνθρωπον, δις πρός τὴν ἰδέαν ἔξει τὸ εἶναι . . .* (slova další jsou porušena, ale celkem nepotřebna) *λείπεται ἀλλον εἶναι τοίτον ἀνθρωπον, τὸν πρός τὴν ἰδέαν τὸ εἶναι ἔχοντα.* Tedy Polyxenos hledě ke vztahu (μετοχή τε καὶ μετουσία) mezi věcmi a ideou, stanovil *τοίτον ἀνθρωπον τὸν πρός τὴν ἰδέαν τὸ εἶναι ἔχοντα.* Slova ta vykládá Bäumker na str. 74 tak, že jsoucnost

πρὸς τὴν ἰδέαν má nikoliv ten, kdo od ideje jsoucnost přijímá, nýbrž ten, kdo jí jsoucnost uděluje. To je výklad nucený; *πρὸς τὴν ἰδέαν* znamená zde así prostě »hledík k ideji«. Smysl celého místa by pak byl: jako musíme, hledíce k jednotlivinám, stanoviti ideu, tak stanovíme, přihlízejíce k idei (a — doplní se při rozeně — též k jednolivinám), *τοίτος ἀνθρωπον*. Vydavatel Alexandra z Afrodisie Hayduck uvádí zprávu tu jako citát; pro velikou stručnost její nezdá se to správné (srov. Bäumkera, str. 76).

Jisto tedy je, že Polyxenos užil zásludy *τοίτος ἀνθρωπος* proti učení o ideách. Kdy žil onen *Πολύξενος ὁ σοφιστής*? Zprávy starověké o něm (u Bäumkera str. 68) dokazují nezvratně, že byl současníkem Platonovým. Nehledě k pozdním zprávám u Pseudoplutarcha (*Ἀποφθέγματα βασιλέων καὶ σιραιηγῶν* 176 CD) a Diogena Laertského (II 76) zmíňují se o něm i Platonovy listy, nejnověji znovu Platonovi přičítané, každým způsobem však historicky cenné. Uvádím list II 310 CD: *καὶ ταῦτα λέγω ὡς οὐχ ἅγιες τι Κραυστόλον καὶ Πολυξένον πρὸς σὲ* (scil. Διονύσιον) *εἰρηκότων, ὃν φασὶ λέγειν τὸν ἔτερον, διὰ ἀκούοις Ὁλυμπίασι πολλῶν τινῶν τῶν μετ' ἐμοῦ σε πακτυγοούντων*, srovnaj i dálé 314 CD a list XIII 360 BC. Z těchto zpráv plyně souhlasně, že *Πολύξενος ὁ σοφιστής* byl současník Platonův a že Platon se s ním znal; dle místa uvedeného nebyl poměr mezi nimi zrovna nejpřátelštější. Jestliže tedy Polyxenos byl původcem zásludy *τοίτος ἀνθρωπος*, pak ji Platon mohl velmi dobře znátí.

S tím se však Bäumker nespokojil a snažil se dovodit, že vlastním původcem tohoto důkazu byl asi Platon sám (viz str. 83, pozn. 1). Soudí tak ze slov Státu X 597 C: *“δὲ μὲν δὴ θεός, εἴτε οὐκ ἔβοσκετο, εἴτε τις ἀνάγκη ἐπῆν μὴ πλέον ἦ μίαν ἐν τῇ φύσει ἀπεγάγασθαι αὐτὸν κλίνην, οὕτως ἐποίησε μίαν μόνον αὐτὴν ἐκείνην δὲ ἔστι κλίνη· δόν δὲ τοι-αὐτιαὶ ἡ πλείους οὐτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὐτε μὴ φυῶσιν· πῶς δή,”* říká, *“ἔφη. ‘δτι, ην δὲ ἔγω, εἰ δόν μόνας ποιήσειε, πάλιν ἀν μία ἀναφανεῖη, ης ἐκεῖναι ἀν αὐτῷ πρότεροι τὸ εἶδος ἔχοιεν, καὶ εἴ τι ἀν δὲ ἔστι κλίνη ἐκείνη, ἀλλὰ οὐχ αἱ δύο·’* *‘δροθῶς’,* říká, *“ταῦτα δή, οἷμαι, εἰδὼς δὲ θεός, βούλομενος εἰναι οὕτως κλίνης ποιητὴς δηνιώς οὐσης, ἀλλὰ μὴ κλίνης τινὸς μηδὲ κλινοποίος τις, μίαν φύσει αὐτὴν ἐφυσεν.* Domněnku Bäumkerovu, že zde je v podstatě své obsažen důkaz »*τοίτος ἀνθρωπος*« (s níž souhlasí Otto Apelt: Beiträge zur Geschichte der griech. Philosophie, v Lipsku 1891, str. 46 i W. Waddell, v úvodě k vydání str. XV) schváliti nemohu. Není jisté, zdali Platon chtěl říci: stvořil-li by bůh dvě ideje *κλίνη*, vznikla by z nich zase idea nová. Mohli bychom pomysleti prostě na dva exempláře *κλίνη*. Ale i jde-li tu o dvě ideje, není tu ještě stále hlavní znak zásludy »*τοίτος ἀνθρωπος*«. Musili bychom sice i tu sáhnouti k vytvoření ideje nové,

třetího stupně, ale na tom by se postup ten úplně zastavil. Teprve tehdy, stanovíme-li novou ideu, hledíce k idei a jednotlivinám, stává se postup ten nekonečným. Platon tedy asi není objevitelem tohoto závěru, ale velmi dobře mohl jej znáti.

Zbytečně tedy pozastavuje se Überweg (Untersuchungen str. 180) nad tím, že Aristoteles nezmíňuje se o tom, že již Platon byl si vědom této obtíže nauky o ideách. Platon nebyl asi původcem onoho důkazu, neuvádí ho (v Parmenidu 132 A) obvyklým termínem, nýbrž jen obsah jeho sděluje; nikde také nepodal přímého řešení této nesnáze (Deuschle a Susemhl, Neue Jahrb. 85, 1862, str. 698). Aristoteles sám pak uznával, že *τοιτὸς ἀνθρωπός* nesmířuje tak proti Platonovi, jako proti těm Platonikům, kteří uznávali *μετοχή* či *μετουσία* věcí a ideí (srv. uvedené již místo Metaf. I, 9, 990 B 15). Überweg tvrdil dále, že spisovatel Parmenida i jinak ukazuje znalost spisů Aristotelových, ale nedokázal toho tvrzení. V jeho stopách dálé jda, snažil se H. Siebeck (v článku častěji uvedeném Z. f. Phil. u. ph. Kr. 107, 1896, str. 1 nn.) najít v Parmenidu sledy studia spisů Aristotelových. Nechtěl tím však bojovat proti pravosti díla toho, které pokládá a priori za spis Platonův; představoval si však věc tak, že Aristoteles, vstoupiv do Akademie, pronesl již záhy ústně a pak i písemně (ve spise *περὶ ἴδεων*, nám nedochovaném) některé námítky své, na něž pak Platon odpovídal v Parmenidu, dále v Sofistu a Filebu.

W. Lutosławski (Plato's Logie str. 412) odmítá názory Siebeckovy z důvodu chronologických. Parmenida uznává za dílo Platonovo; po něm nutno z vnitřních důvodů umístiti šest rozsáhlých dialogů, na něž by zbývalo jen málo let. Podobně rozhoduje se i Max Heinze (Überweg—Heinze: Grundriss der Geschichte der Philosophie I, 9. vyd., v Lipsku 1902, str. 180). Žádný z nich však nevyslovuje se o Siebeckových důkazech, jež jsou pracně shledány a ne právě takové, že by nezasloužily vůbec zmínky. Bylo by záslužno, probrati tak všechny tři dialogy, Parmenida, Sofistu i Fileba; zde spokojím se pouze parallelami z Parmenida, pro něž také hypothesa Siebeckova je nejnebezpečnější.

Siebeck srovnává:

Metaf. VII, 14, 1039 A 33: *εἰ μὲν οὖν τὸ αὐτὸν καὶ ἐν ἐν τῷ ἔπειρῳ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ, ὡσπερ σὸν σαντῷ, πῶς τὸ ἐν ἐν τοῖς οὖσι χωρὶς ἐν ἔσται, καὶ διὰ τί οὐ καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἔσται τὸ ζῶον τοῦτο;*

Parm. 131 A: *πότερον οὖν δοκεῖ σοι δλον τὸ εἶδος ἐν ἔνδοισι εἶναι τῶν πολλῶν ἐν δν, η πῶς; τί γὰρ ιωλύει, φάναι τὸν Σωκράτη, δ Παρμενίδη, ἐνεῖναι; ἐν ᾧδα δν καὶ ταῦτα ἐν πολλοῖς χωρὶς οὖσιν δλον ἀμα ἐνέσται, καὶ οὕτως αὐτὸν αὐτοῦ χωρὶς δν εἴη.*

S tím těsně souvisí i druhá parallela Siebeckova:

Alexandros z Afrod. k Metaf. I, 9, 991 A 8 (Hayduck 97, 27 nn.); ... ἔτι οὖτος μιχθήσεται (scil. τὰ σώματα καὶ αἱ ἰδέαι) ὡς η δλην ἐν ἐκάστῳ τῷ οἷς μίγνυται εἶναι η μέρος. ἀλλ' εἰ μὲν δλη, ἔσται ἐν πλείοσι τὸ ἐν πατὰ τὸν ἀριθμόν· ἐν γὰρ πατὰ τὸν ἀριθμὸν η ἰδέα· εἰ δὲ πρὸς μέρος, τὸ μέρονς τοῦ αὐτοαριθμού περιέχον, οὐ τὸ δλον τοῦ αὐτοαριθμού πον ἔσται ἀνθρωπος. ἔτι διαιρεται ἀν εἰν αἱ ἰδέαι καὶ μερισται, οὖσαι ἀπαθεῖς.

Nutno přivést dle Siebeckova, že shoda zde jest; - jde jen o to, znamená-li ta shoda něco pro hypothesu Siebeckova. Alexandros z Afrodisie referuje o námětkách, jež nakupil Aristoteles ve druhé knize *περὶ ἰδεῶν* proti Eudoxově teorii o mísení ideí s věcmi; námětek těch je mnoho. V Metaf. (I, 9, 991 A 14) vynechal Aristoteles všechny ty námětky se slovy: οὗτοι μὲν γὰρ ἀν ισως αὕτια δόξειεν εἶναι (scil. τὰ εἴδη τῶν μετεχόντων) ὡς τὸ λευκὸν μεμιγμένον τῷ λευκῷ. ἀλλ' οὗτος δ λόγος λιαν εὐκίνητος. δν Ἀράξαγόρας μὲν πρῶτος, Εὔδοξος δ' ὑστερον καὶ ἀλλοι τινὲς ἐλεγον· δόξιον γὰρ συναγαγεῖν πολλὰ καὶ ἀδύνατα πρὸς τὴν δόξαν ταύτην. Ze všech těchto námětek uvedena v Parmenidu jen jediná, na niž připadnouti bylo zcela snadno: idea jest jedna; jednotliviny, jsouce ji účastny (či hrubě smyslně mísejí se s ní), mají úcast buď na celé idei nebo na části. Obojí způsob je nemyslitelný. V prvém případě by idea, jsouc jediná, byla obsažena ve množství věcí, od sebe odloučených; tedy by nemohla být jediná. Ve druhém případě musila by se rozděliti na potřebný počet dílů, a tím opět by přestala být jediná. Siebeck klade důraz i na podobnost slovnou, na místech, vyznačených proloženým tiskem. Ani ta zde však mnoho neznamená; byloť těžko, vyjádřili myšlenku tu slovy jinými.

Třetí parallela Siebeckova jest:

Metaf. I, 9, 991 A 12 = XIII, 5. 1079 B 15: ἀλλὰ μὴν οὐδὲ πρὸς τὴν ἐπιστήμην οὐδὲν πρὸς τὴν φαντασίαν (scil. τὰ εἴδη) τὴν τῶν ἀλλων (οὐδὲ γὰρ οὐσία ἐκεῖνα

Parm. 131 A: οὐκοῦν ητοι δλον τοῦ εἴδονς η μέρονς ἔχασιον τὸ μεταλαμβάνον μεταλαμβάνει; η ἀλλη τις ἀν μετάληψις χωρὶς τούτων γένοιτο;

131 C: μεριστὰ ἀρια, φάναι, ω Σώματες, ἔστιν αὐτὰ τὰ εἴδη, καὶ τὰ μετέχοντα αὐτῶν μέρονς ἀν μετέχοι, καὶ οὐκέτι ἐν ἐκάστῳ δλον, ἀλλὰ μέρος ἐκάστου ἀν εἴη.

Parm. 133 B: εἰ τις φαίη μηδὲ προσήκειν αὐτὰ γιγνόσκεσθαι δητα τοιαῦτα οἵα φαντασίαν μεν δεῖν εἶναι τὰ εἴδη, τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ ἀν ἔχοι

*τούτων ἐν τούτοις γὰρ ἀν ἦν), οὔτε εἰς τὸ εἶναι, μὴ ἐμπάρ-
χονιά γε τοῖς μετέχουσιν.*

Met. VI, 1031 A 31: εἰ γὰρ ἔσται ἔτερον αὐτὸν τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἀγαθῷ εἶναι καὶ ζῷον καὶ τὸ ζῷο, καὶ τὸ δυντὶ καὶ τὸ δν, ἐσόντας ἀλλαὶ τὸ σίας ιαὶ φύσεις καὶ λόδας παρὰ τὰς λεγομένας, καὶ πρότεροι οὐσίαι ἐκεῖναι, εἰ τὸ τί ἦν εἶναι οὐσία ἐστίν, καὶ εἰ μὲν ἀπολελυμέναι ἀλλήλων, τῶν μὲν οὐκ ἔσται ἐπιστήμη, τὰ δὲ οὐκ ἔσται δυτια. λέγω δὲ τὸ ἀπολελύσθαι, εἰ μήτε τῷ ἀγαθῷ αὐτῷ ὑπάρχει τὸ εἶναι ἀγαθῷ, μήτε τούτῳ τὸ εἶναι ἀγαθόν. ἐπιστήμη γὰρ ἐκάστον ἐστίν διαν τὸ τί ἦν ἐκείνῳ εἶναι γνῶμεν.

Siebeck smyslu těchto míst bliže nevykládá; z toho, že je uvádí jako parallelní, musíme soudit, že smysl jejich má za totožný, nebo aspoň podobný. Přihlédněme k nim bliže! V uvedených místech Parmenida upozorňuje Parmenides Sokrata na některé obtíže, jež vznikají, stanovime-li samostatné ideje vedle věci skutečných (viz 130 B). Hlavní z nich (133 B *μέγιστον δὲ τόδε*) zdá se mu to, že ideje jsou lidem nepoznatelný. Ideje nejsou u nás, ve hmotném světě (133 C *μηδεμίαν αὐτῶν εἶναι ἐν ἡμῖν*); proto jsou vztahy vzájemné jen mezi nimi, nikoliv mezi idejemi a věcmi skutečnými (viz 133 D). Tak pozemský pán (*δεσπότης*) je pánum pozemského otroka, nikoliv ideje otroka; ideální rok podléhá ideálnímu pánu, nikoliv pozemskému (134 E). Totéž platí podle Parmenida i o idei vědění. Ideální vědění hledí jen k ideální pravdě a k ideám vůbec; pozemské vědění a poznání odnáší se jen k předmětům světa reálného (134 A). Poněvadž ideje jsou mimo meze reálného světa, není údělem lidí, ideje poznati; boha pak ovšem stíhá ten osud, že mu věci pozemské zůstanou nepoznatelný, poněvadž jeho poznání odnáší se k ideám.

Přistupme k místům Aristotelovým. Na prvním z nich dokazuje Aristoteles zbytěčnost ideí Platonských, poněvadž nepřispívají ani k poznání ani ke jsoucnosti věci skutečných; nejsou totiž podstatou věci — jinak by byly v nich —, a my pozná-

τις ἐνδείξασθαι, διτι ψεύδε-
ται . . . , ἀλλ ἀπίθανος ἀν
εἴη δ ἀγρωστα ἀναγκάζων
αὐτὰ εἶναι.

134 BC: ἀλλὰ μὴν αὐτά
γε τὰ εἴδη, ως ὁμολογεῖς,
οὕτε ἔχομεν οὔτε παρ' ἡμῖν
οἶν τε εἶναι. ὅν γὰρ οὖν?
γιγνώσκεται δέ γέ που οὐπ'
αὐτοῦ τοῦ εἰδοντος τοῦ τῆς
ἐπιστήμης αὐτὰ τὰ γένη ἢ
ἔστιν ἔκαστα? ναι? ὅγε
ἡμεῖς οὖν ἔχομεν? ὅν γὰρ?
οὐκ ἄρα ὑπό γε ἡμῶν γι-
γνώσκεται τῶν εἰδῶν οὐδένεν,
ἐπειδὴ αὐτῆς ἐπιστήμης οὐ
μετέχομεν. οὐκέτε οὐκέτε. ἀγνω-
στον ἄρα ἡμῖν ἔστι καὶ αὐτὸν
τὸ οὐλὸν δ ἔστι καὶ τὸ ἀγα-
θὸν καὶ πάντα ἢ δὴ ως λό-
γος αὐτὰς οὐσας ὑπολαμβά-
νομεν.

váme právě podstaty věcí (*οὐσία*). Jde tedy Aristotelovi o něco jiného, než o čem mluví se v Parmenidu. Srv. i výklad místa Aristotelova u J. H. v. Kirchmanna: Die Metaphysik des Aristoteles, v Berlíně 1871, sv. I, str. 73, pozn. 95.

Zajímavější je druhé místo (Metaf. VI, 6, 1031 A 31 nn.). V něm záleží nejvíce na slovech: *τῶν μὲν οὐκ ἔσται ἐπιστήμη, τὰ δὲ οὐκ ἔσται δύναται*. Jaký je význam slov *τῶν μὲν*, *τὰ δέ?* Zcela jasné je označení ve větě předešlé: *ἔσονται ἀλλα τὸ οὐσίαι καὶ φύσεις καὶ ιδέαι παρὰ τὰς λεγομένας καὶ πρότεροι οὐσίαι ἐχεῖνται, εἰ τὸ τι ἦν εἴναι οὐσία ἔστιν*. Kirchmann (na uv. místě) překládá: »so muss es noch anderes Selbständiges und andere Naturen und Ideen neben den genannten geben, und zwar solche, die früher als diese sind«. Kirchmann nejen vůbec vynechává obtížná slova: *εἰ τὸ τι ἦν εἴναι οὐσία ἔστιν*, nýbrž i slova *καὶ πρότεροι οὐσίαι ἐχεῖνται* překládá příliš volně a, myslím, ne-správně. Albert Schwegler ve velikém vydání Metaphysiky (Die Metaphysik des Aristoteles, v Tubinkách 1847) pomáhá si tu konjekturou *εἰ τὸ τι ἦν εἴναι οὐσίας ἔστιν*, která odporuje rukopisům i svědecť kommentáře Alexandrova, takže ji W. Christ v textovém vydání (v Lipsku 1895) právem odmítl. Ale pak není podmínka *εἰ τὸ τι ἦν εἴναι οὐσία ἔστιν* (= jestliže pojem je samostatná substance) důvodem pro časovou prioritu jedné skupiny substancí a ideí, ač vykládá tak asi již Pseudoalexandros v komentáři k uv. m. (ve vydání Hayduckově 481, 20). I proti tomu svědecť nutno se asi rozhodnouti pro výklad jiný, na který pomyslí asi i Christ, když interpunguje *ἀλλα τὸ οὐσίαι . . . παρὰ τὰς λεγομένας, καὶ πρότεροι οὐσίαι ἐνεῖνται*. Slova *πρότεροι οὐσίαι ἐχεῖνται* jsou pak ony dřívější substance (či ideje), na něž výhradně pomyslel Platon a o nichž již před tím Aristoteles mluvil (= *τὰς λεγομένας*). Smysl celého místa pak jest: budou jiné substance a podstaty a ideje vedle jmenovaných již, a ony substance (= ideje) předešlé, jestliže pojem je samostatná substance. O smyslu tohoto místa je spor; vyložím stručně, jak si vše představují.

Podle Aristotela hledí poznání naše k podstatě věci, k obecnému ve věcech. Jestliže Platon výnále obecné z jednotlivin a hypostasoval je, zbabil nás tím možnosti, jednotliviny vůbec poznati. A tentýž myšlenkový pochod, který jsme vykonali při předmětech skutečných, důsledně musíme opakovati i při ideách — i při nich vedle ideí původních, Platonských, nutno uznati ideje nové, které ony prvotní teprve činí jsoucími — tedy *τριτος ἀνθρωπος* v novém vydání. To je smysl slov *εἰ γάρ ἔσται ἔτερον αὐτὸν τὸ ἄγαθὸν καὶ τὸ ἄγαθῷ εἴναι atd.*, kde *τὸ ἄγαθῷ εἴναι* značí jistě *τὸ αὐτοαγαθῷ εἴναι* (srv. Alexandra z Afrodisie 481, 16: *ἄρα ἔτερον ἔστιν αὐτὸν τὸ ἄγαθόν, τοῦτο ἔστι τὸ αὐτοαγαθόν, καὶ τὸ ἄγαθῷ εἴναι ἥτοι τὸ αὐτο-αγαθῷ εἴναι, ή οὐ;*). Tím pak vzniknou dvě skupiny: prvotní

ideje Platonovy (*αἱ λεγόμεναι, πρότεραι οὐσίαι ἐξεῖναι*) a druhotné ideje, ideje ideí. Jsou-li tyto dvě skupiny odděleny nazvájíme (*καὶ εἰ μὲν ἀπολελυμέναι ἀλλήλων*), nejsou prvoří ideje Platonové poznatelný (*τὸν μὲν οὐκ ἔσται ἐπιστήμη*), nikoliv však proto, že by byly odloučeny od světa skutečného (jak jsme viděli v Parmenidu), nýbrž zase proto, že to, co na nich můžeme poznati, je z nich vyloučeno a znova hypostasováno. Mluví tedy Aristoteles o nepoznatelnosti ideí ve smyslu zcela jiném než spisovatel Parmenida; názor v Parmenidu pronesený je daleko primitivnější a souvisí poněkud s Platonovou naukou o anamnesi. Je to omyl, vidí-li zde Siebeck nějakou shodu.

Konečně dovolává se Siebeck i toho, že v dialogu vystupuje jinoch jménem Aristoteles. K věci té se ještě vrátím, zatím upozorňuji jen na to, že je v Parmenidu výslovně řečeno, že onen Aristoteles byl později jedním ze třiceti tyranů (127 D: *καὶ Ἀριστοτέλη τὸν τὸν τριάζοντα γερόμενον*), a že námítky, které Siebeck přikládá filosofu Aristotelovi, nepronáší v dialogu tento jinoch, nýbrž Parmenides sám.

Zůstává tedy platný pouze jediný ze Siebeckových důkazů. Ale je otázka, smíměli proto tvrditi, že Parmenides byl napsán jako odpověď na námítky Aristotelovy. I záluda *τοίτος ἀρθρωτος* byla přikládána Aristotelovi, a přece nesprávně. Je jistó, že již při skládání Faidona znal Platon obtíže, jež jsou spojeny s určením poměru mezi ideami a věcmi (Faidon 100 B—D, zejména *τοῦτο δὲ ἀπλῶς καὶ ἀτέχως καὶ ῥως εὐήθως ἔχω παρ' ἐμαντῷ, ὅτι οὐκ ἀλλο τι ποιεῖ αὐτὸν καλὸν ή η ἐξείρον τοῦ καλοῦ εἴτε παρονοίᾳ εἴτε κοινωνίᾳ εἴτε ὅπῃ δὴ καὶ ὄπως προσγενομένη οὐ γὰρ εἴτε τοῦτο διυσχνοίζουμαι, ἀλλ' ὅτι τῷ καλῷ πάντα τὰ καλὰ γίγνεται καλά*). Na toto důležité místo upozornil již W. Neumann, De Platonis quem vocant Parmenide (Diss. inaug. Berolini 1863, str. 25). Obtíže ty byly tak vážné, že Platon raději ponechává nezery ve svém systému a vůbec neurčuje poměru mezi ideami a jednotlivinami. Nesmíme se tedy domnívati, že by Aristoteles byl sám původcem všech námitek, jež vyložil obširně ve spise *Περὶ ἀρετῶν* a stručně shrnul v metafyzice. Methodou Siebeckovou mohli bychom dokázati, že již ve Faidonu znal Platon námítky Aristotelovy. Ve Faidonu 102 E dotýká se Platon případu, že jedna věc má mít zároveň účast na dvou ideách; každá trojice je zároveň číslem lichým, tedy musí mít zároveň účast na idei trojice a idei lichosti. Totéž praví jinými slovy Aristoteles (Metaf. I, 9, 991 A 27): člověk je zároveň živočich a dvounožec; tedy musí mít účast na idei člověka, živočicha a dvojnožce. Myslím, že nikomu proto nenapadne tvrditi, že i Faidon je odpovědí Aristotelovi.

Místa Aristotelova, jak jsme viděli, nedokazují pravosti, ale ani nepravosti dialogu Parmenida; jiných vnějších důkazů ze

starověku není. Dle Diogena Laert. III, 56 zařadil Thrasylos, grammatic z doby císaře Tiberia, Parmenida do třetí tetralogie spisů Platonových. Waddell (vydání str. I nn.) soudí, že již Aristofanes Byzantský měl dílo za pravé; v jeho trilogiích sice není, ale Waddell opírá se o to, že Parmenides není jmenován ani mezi spisy nepravými, jež uvádí Diogenes ihned potom. Diogenes však uvádí jen spisy, jež obecně byly zavržovány (*τροθεύοι αυτολογογνέρως*); zbývá tedy vždy ještě možnost, že od jednotlivců byl dialog ten již za starověku athetován.

Zbývá nám tedy, obrátiti se k důvodům vnitřním a stanoviti poměr dialogu k filosofii Platonově a jiným dialogům. Především nutno probrati obsah a účel Parmenida.

(Příště dále.)

O nově objeveném jazyce indoевropském.

Referuje Oldřich Hujer.

Mezi rukopisy, které přineseny byly z východního Turkestanu a zejména z Turfanu pruskými výpravami tam podniknuty, je také řada rukopisů, psaných písmem bráhmí a jazyky té doby neznámými. Hoernle, který podával první zprávu o těchto nálezích, shledával v nich texty trojího jazyka a také obsahem trojího rázu: 1. listiny, jež psány jsou jazykem iránským, 2. kusy obsahu lékařského, jejichž jazyk Hoernle pokládal za prototibetský, a 3. texty buddhistické, jež pokládal za mongolské nebo turecké.

Ale zkoumání další ukázalo, že i ty texty, které Hoernle měl za prototibetské, jsou psány dialektem iránským a patří tudíž s památkami listinnými v jednu skupinu. Ukázal to Leumann v Zeitschrift der deutschen morgenländischen Gesellschaft LXI (1907), str. 648 nn. a opravil zároveň omyl Hoernlův, pokud se obsahu těchto kusů týče, shledav, že nejde tu o spisy obsahu lékařského, nýbrž také o překlad nějakého spisu buddhistického. Po tomto výkladě Leumannově máme tedy v těch textech dvojí jazyk: jeden, jenž náleží k dialektům iránským, druhý, o kterém Leumann nedovedl pověděti nic bezpečného, ale myslil, že po bližším prozkoumání bude asi lze najít souvislost tohoto jazyka s jazykem starotureckým.

Záhadným tímto jazykem obírali se zatím berlínští badatelé Sieg a Siebling. Studium to je velmi nesnadné. Již Leumann v uvedeném článku vylíčil nesnáze s tímto studiem spojené; ukázal, jak z nepřehledné řady slabik, nedávajících s počátku ani tušení nějaký smysl, nutno nejprve pracně takřka vydestilovati slova sanskrtská, přešlá do tohoto překladu ze

sanskrtské předlohy, některé termíny buddhistické, číslovky a jména vlastní. Texty tyto, jak praveno, obsahují docela patrně překlad textů sanskrtských, ale nepodařilo se dosud nalézt jejich předlohu a jen v několika případech je známo také sanskrtské znění příslušného místa: místa taková jsou ovšem pro rozluštění tohoto jazyka velmi důležita a vlastně jeho východištěm.

Je tedy přirozeno, že Sieg a Siegling nedospěli ještě k tomu, aby úplně rozluštili záhadný tento jazyk, že nedovedou ještě podat jeho hláskosloví a tvarosloví. Ale i ty výsledky, k nimž až dosud dospělo jejich zkoumání a které vyložili v zatím zprávě (v Sitzungsb. d. königl. preuss. Akad. d. Wiss. 1908, str. 915—932), ukazují zcela jasně a nade vši pochybnost, že tento jazyk, ještě r. 1907 pokládaný za jazyk nejspíše turecký, jest jazyk indoевropský. Část textu, kterou v uvedené rozpravě ukázkou uvádějí, činí naprostoto dojem jazyka neindoevropského; také paradigmata skloňovací tam podaná nikterak nenašvědčují příbuznosti jazyka tohoto s jazyky našimi, a přece nemůže být ani nejmenší pochyby, že jest to jazyk indoevropský.

Je to viděti především na některých slovech, která ukazují příbuznost se slovy indoevropskými, a jsou to právě slova, která patří k nejstarším slovům jazyků indoevropských, totiž názvy příbuzenské. Srv. *pācar*: ř. *πατήρ*, lat. pater atd.; *māčar* ř. *μάτηρ* atd.; *pračar*: lat. frater, slov. bratrъ atd.; *čkāčar*: ř. *θυγάτηρ*, stind. duhitā. Ale jsou i slova jiná, jež lze srovnávat se slovy indoevropskými: *knān* (znáti): řec. *γι-γνώ-σω*, sl. zna-ti atd.; *kam* (jít): stind. koř. gam-, něm. kommen atd.; *ňom*: lat. nōmen; *vír*: lat. vir.; *vāndh*: lat. ventus; *por*: řec. *πῦρ*; *okso*: něm. Ochs; *maň*: řec. *μῆν*.

Zejména však jasné na původ indoevropský ukazují číslovky: *ša* (lat. sem-el), *we* = 2 (dor. *ϝίνατη*, lat. viginti), *tri* = 3, *štvar* = 4, *paňā* = 5, *šak* = 6, *špadh* = 7, *okadh* = 8, *ňu* = 9, *sák* = 10, *wiki* = 20 (lat. viginti) atd. Zvláště pak číslovky řadové, které zachovaly plnější formu, ukazují docela patrnou shodu s číslovkami jazyků indoevropských: *semše* „první“ lat. sem-el; *pinkte* „pátý“ lat. quin(e)tus, lit. peňktas, stprus. penckts; *šapdhandh*, „sedmý“ lat. sept-em (*dh* je jen modifikace hlásky *t*); *škandh* „desátý“: lat. decem atd. Srv. i zájmeno *tu* s řec. *tvó*, lat. tū, sl. ty, nebo tázací zájmeno *kus*: lat. quis, *kučā*: lat. quid. Konečně pak lze ukázati na tvary slovesa „být“: 1. os. sg. *šem* (lat. sum), 3. os. sg. *šeš*, 1. os. plur. *šemas* (lat. sumus), 3. os. plur. *šenčā* (lat. sunt, řec. *εἰσι* z býv. senti).

Není pochyby, že shod takových bude lze uvést více, až jazyk tento bude znám podrobněji, až bude jasný význam jeho slov a bude možno slova ta etymologisovati; ale i tak je patrnō,

že máme před sebou neznámý dotud jazyk indoevropský, jímž se mluvilo v severních končinách východního Turkestanu.

O rázu tohoto jazyka i na základě nepatrných vědomostí, které o něm dosud máme, přece lze říci leccos zajímavého. Pro deklinaci je na př. charakteristické, že má více pádů než v sanskrtě: vedle instrumentálu je tu konstatován zvláštní tvar pro comitativus; dále vyskytá se zvláštní tvar pro vystížení významu »na základě něčeho«, tedy toho, co se jindy vyjadřuje obyčejně ablativem; v plurále je zvláštní tvar pro genitiv partitivní. Duální není; jinak je trojí grammatický rod, lze pozorovat rozdíl mezi deklinací samohláskou a souhláskou, v souhláskové konstatován kmenostup. O slověse lze říci jen, že je tu rozdíl mezi aktivem, mediem a passivem, a že jazyk tento nemá augmentum.

Zajímavá je hlásková stránka tohoto jazyka. Samohlásek má tolik, kolik řečtina a jiné jazyky indoevropské na rozdíl od jazyků árských, kde *a*, *e*, *o* splynulo ve hlásku jednu. Vedle toho má ještě zvláštní znak, který přepisují Sieg a Siegling *ä* a vidí v něm jakýsi »Murmelvokal«, něco podobného, jako bylo prajazykové *ə*. Pokud se souhlásek týče, jazyk tento nemá aspirát a nemá souhlásek jasných; z toho vyplývají dva hláskoslovné zákony, patrné ostatně již ze slov výše uvedených: aspiráty přešly v hlásky neaspirované a mediae přešly v tenues: *prācar* proti stind. *bhrātar-*, *kam* proti stind. koř. *gam*, *knān* proti řec. *γνω-*.

Jiná zajímavá stránka konsonantismu tohoto jazyka je palatalisace a sice palatalisace zubnic; již v několika uvedených slovech byla proti hlásce *t* (*d*) jiných jazyků hláska č (*pācar*: lat. *pater* atd.). Dodáme-li, že synkopuje se samohláska v první slabice slov viceslabičních (srv. *śtwar* = 4, lat. *quattuor*, *śpadh* = 7, lat. *septem*, *śkandh* ,desátý' vedle *śāk* = 10 a lat. *decem*), vyčerpali jsme všechny hláskoslovné změny, které dosud bylo lze konstatovati v tomto jazyce. Všechny tyto změny vidíme ve slově *ćkačar* (řec. *θvyάτης*, stind. *duhitā*).

Pro poměr tohoto jazyka k ostatním jazykům indoevropským a pro seskupování jazyků indoevropských vůbec je velmi důležita okolnost, že jazyk tento náleží k jazykům kentumovým,¹ t. j. jazykům, které mají hrdelnice na těch místech, kde jazyky skupiny druhé mají sykavky. Tak na př. číslovka 8 zní *okadh*, 80 *oktuk* shoduje se tedy s řec. *δεκτός*, lat. *octo* proti stind. *aṣṭāu*, slov. *osmъ* atd.; podobně se shoduje *saksak* = 60, *śak* = 6 s lat. *sex*, ř. *έξ*; *śāk* = 10 s lat. *decem*, ř. *δέκα* proti stind. *daśa*, slov. *desetъ*; *kandh* = 100 s lat. *centum*,

¹ Je zajímavovo, že i po stránce lexikální lze konstatovati shody tohoto jazyka s jazyky evropskými, zejména s latinou a řečtinou; svr. *ājek*: lat. *alius*, řec. *ἄλλος*, stir. *aile*; nebo *por*: řec. *πῦρ*; *okso*: něm. *Ochs*; nebo *rake* (slovo), které Pischel spojuje se slov. *reka*, rešti.

řec. *έκατόν* proti slov. *slovo*, stind. *śatam*. Je to zajisté zjev překvapující. Dosud rozdělení jazyků indoevropských podle této stránky, t. j. podle toho, jsou-li na jistých místech sykavky nebo hrdelnice, shodovalo se také s geografickým rozložením jazyků indoevropských: jazyky satemové zaujímají východ, jdou od Indie přes Íran do východní Evropy, kdež k nim náležejí, větve baltská, slovanská a thrácká, jazyky kentumové pak zaujímají západ. A nyní nalézáme na samém východě, v sousedství jazyků vesměs satemových, jazyk, který náleží ke skupině západní, kentumové. Jak si máme věc tu vyložit, to nyní ještě nelze říci. Ale že věc ta je pro otázku o vzájemném poměru jednotlivých jazyků indoevropských a o jejich pravlasti významu nemalého, je viděti již nyní: známý historik E. Meyer ve 2. vydání svého díla *Geschichte des Altertums I, 2*, str. 800 n. přiznává, že objevem této stará hypotéza, podle níž Indoeyropané pocházejí z Asie, značně získává pravdě podobnosti; podobně soudí i S. Feist, *Europa im Lichte der Vorgeschichte und die Ergebnisse der vergl. indogerm. Sprachwissenschaft (Quellen und Forschungen zur alten Geschichte und Geographie, Heft 19, 1910)* str. 45.

Sieg a Siegling nazývají jazyk tento jazykem tocharským po příkladě F. W. K. Müllera, jenž (v *Sitzungsber. d. Preuss. Akad. d. Wiss. 1907*, str. 960 n.) jazyk ten tak pojmenoval. Nalezl totiž v jednom zlomku starotureckého překladu buddhistického, který pochází taktéž z Turfanu, přípisek, v němž se praví, že spis ten byl přeložen ze sanskrtu do jazyka *toxri* a z tohoto jazyka *toxri* že byl pak přeložen do jazyka tureckého. Na základě bibliografických poznámek při čínském kanonu buddhistickém usuzuje Müller, že překlad, který byl předlohou překladu tureckému, je totožný s překladem, který máme dochován ve zlomcích studovaných Siegem a Sieglingem; proto nazval jazyk ten tocharským. Ale zdá se, že název nevolen šťastně. Staël-Holstein aspoň ukazuje (Извѣстія Императорской Академіи наукъ, VI сеесія, томъ III, 1909, str. 479 nn.) podle zpráv čínského cestovatele Hiuen Tsianga ze VII. stol. po Kr., že pod názvem *Tukhara* (čín. *Tuholo*) rozumějí se končiny v Afganistanu a západním Turkestánu a že v těchto krajinách mezi městy Samarkandem a Kabulem mluvilo se řečí, známou pode jménem řečí tocharské. O jazyce těchto krajin máme pak některé zprávy arabské z VIII. stol., z kterých jde na jevo, že to byl jazyk iránský. Ale jazyk našich textů není iránský, liší se od iránštiny, jak ukázáno, velmi podstatně. Nemůže být tedy jazyk tento jazykem, který jakožto tocharský byl znám v VII.–VIII. stol. Vůbec pak zprávy čínské nikdy nemluví o Tocharech v severní části východního Turkestánu, odkud rukopisy naše pocházejí.

Nali, nali-č.

Napsal Josef Zubatý.

Divné toto slovo vyložil Šafařík ČČMus. 1847 I, 302 (Sebr. spisy III, 331) z původního *nō ali* »než však«, a přisvědčuje mu Gebauer Slovn. stč. II, 471 i Vondrák Vergl. Slav. Gramm. II, 437; oba ovšem ne s plnou určitostí. Podle toho by tomuto slovu slušela především úloha adversativní; a Gebauer také mní, že »význam adversativní drží se jistou měrou stále, ale vedle něho proniká a časem ovládá význam „ecce“«, Vondrák pak o *nali* mluví přímo v kapitole věnované větám adversativním a připojuje jako jediný význam něm. »doch«. Přihlédneme-li však k dokladům stč. blíže, shledáváme, že význam adversativní (t. j., abychom se vyjádřili lépe, užívání slova tohoto ve větách adversativních) dokonce neproniká zřetelně, že ve větách s *nali*, i které se zdají adversativními, spíše jde o vyjádření něčeho, co mluvícího svou ne o č e k á v a n o s t í překyapuje. Také lat. *ecce* stává ve větách podobných, aniž proto smíme v *ecce* hledati původní částici adversativní. Srv. na př. Cic. Att. VIII 8: *aluerat Caesarem, eumdem repente timere cooperat, condicionem pacis nullam probarat, nihil ad bellum pararat, urbem reliquerat, Picenum amiserat culpa, in Apuliam se compegerat, ibat in Graeciam, omnes nos ἀποστρέψαντος, expertes sui tanti, tam inusitati consilii, relinquebat: ecce subito litterae Domitii ad illum, ipsius ad consules*, kde *ecce subito* také bychom mohli překládati »avšak tu najednou«; adversativní poměr zde však nevyjádřen slovem zvláštním, vyplývá z obsahu vět samých (kde latina při *ecce* adversativní poměr vyjádřiti chce, užije spojení *ecce autem*). Také na př. č. *aj* je možno při podobném poměru větovém,¹ aniž proto budeme hledati východiště etymologického výkladu tohoto slova v nahodilém poměru adversativním.

Jde ovšem především o etymologii: kdo hledá v *nali* částice adversativní, bude i význam adversativní mít za původní. Příliš pravdě podobný však výklad podobný z předu není: dovedu si mnohem spíše představit, že původní deiktický význam »ecce« klesl v adversativní »sed« nebo v nějaké dosti bezbarvé »autem«, než vývoj opačný. A dokonce se přiznávám, že »adversativní« význam nějakého slova dovedu pochopiti jako původní jen na slově nějakého hmotnějšího, konkrétního významu (na nějakém *pak*, *naopak*, *naproti tomu* a pod.): na slově rázu partikulového se mohla ustáliti úloha adversativní jen jako obměna něčeho ji-

¹ Na př. Is. 5, 7 Br. *očekával pak soudu, a aj, nátlisk; spravedlnosti, a aj, křik* a pod. Klementinský rukopis Proroků zde má *ano pak* (LF. XXXVI, 231), kde *pak* úplně odpovídá latinskému *autem* v *ecce autem*. Srv. níže o *nalič pak* (str. 218).

ného, na př. jako obměna úlohy kopulativní (tak v slov. *a* z *od* nebo *ād*, ar. *āt* asi »a odtud dále, a potom«), nebo deiktické. Bohužel je *nali* slovo etymologicky záhadné (jasné je jen *t* v *nali-t*): pokoušíme-li se o etymologický výklad nový, může nám být vodítkem jen význam snad nepůvodní, v jakém slovo to nalézáme v době historické. Proto výklad náš zůstane jen domněnkou (jako je domněnkou výklad Šafaříkův). Ale proto je také nutno všimnout si, jak čeština užívala *nali*, *nalit*.

Určitější poměr adversativní nalézáme opravdu jen výjimkou. Tak na př. — uvádíme doklady ze Slovníku Gebauerova a Kottova (II, 41; 44; VI, 1093; 1094; VII, 1033; Přisp. I, 224; III, 196) a ze seznamů slov při vydáních, takže netreba všude podrobnější citace —: takž *mniece, by* (apoštol) *tu byl ležé, | . . . liud sě o jho rově svinu: | nali nemie co zahřesti ApŠ.*; *po jednom dni toho bojé | potoči král posly svoje | do Damaška k tomu městu, | vzkazuj jím tu řeč vestú, | aby jej mile přijeli, | nebo jmu odpověděli | . . . : nali juž sám tomu chtěl | zlý oprávce toho města Alx.; liška mnieše oklamajíc čbána, | nalif sě oblúdi sama Hrad.*; (mistr Zacheus učil malého Ježíše a zvolal:) *já mnech učennika jmaje, | nalif nad mě mistr tet vžda je DětJež.; on mienil, chtě z toho mieti utěšenie: nalif tihnu s hořem mieti bude ŠtitE. 20, 33; jako-j o svatých psáno, že zdalo-j se nemúdrým v oči, by oni mrůc nepokoj měli: nalif měli hrozný pokoj v své myslí t. 132, 16.* Někde spisovatel staročeský uznal za dobré, adversativní poměr vytknouti přidaným *pak* (docela, jako jsme viděli v latině *ecce autem*); na př. *é běda, kolik plavajicích po tomto velikém a dluhém moři, . . . že . . . mniece, by koncě čakajícího* (očekávaného) *došli již, nalif pak některým diábelským ponučením v jedné chvíli kuosidlu ztracenie své nemúdrosti osidlem došli jsí!* JeronMus. 6^a; *vévoda kúřimský . . . nadál sě . . . by jemu snadné přišlo, jeho (Václava) přebojovati: nalif pak duch svatý silnější byl bojovník, jenž v něm přebýváše Pulk.* Adversativní poměr může být zvláště vyjádřen i u druhé věty: Kott II, 41 má ze Štítného doklad *nalif to byl anděl, ale on jej člověkem mněl.* Velice často však stojí *nali, nalif*, kde adversativního poměru ani není: na př. *ty věci když jáz vzvěděch, smútiv sě velmi a pláče, k téj odíré jidech: nalif beránek tento přetichý mezi vlky velmi litými . . . stojí JeronMus. 55^a; šel sem přes roh lenieho, nalif vše porostlo kopřivami Štit. ř.; dřeve než skáli projedl, | jedna světlota jím se zjevi, | od skály svrchu projevi: | nalif drahý kámen bieše | a v té skále svrchu dčieše, | od něhož ta světlota jdieše, | v té temnosti jenž svietieše Baw.: a t. č.* Tyto okolnosti činí velice pravdě podobným mínění, že stč. *nali, -nalif* je slovo, které znamenalo asi »hle«, jež mohlo jako lat. *ecce* stávatí přirozenou měrou i v souvěti adversativním, při čem adversativní poměr mohl ještě být zvláště naznačen při-

daným *pak*, aniž toto naznačování bylo nutno: že by *nali, nalit* bylo bývalo částí adversativní, anebo že by tento úkol byl dokonce jeho význam původní, nemáme práva usuzovat. Toto mínení nalézá oporu ještě v tom, že slovem *nali, nalit* naši předkové i překládávali lat. »ecce« (na př. *i odšel sem k Eufraten a vykopav i vzal sem dolní páš s toho mesta, kdež sem byl skryl jej; nalit byl shnil dolní páš, tak ež ižádnéj potřebé hoden nebyl» et ecce computuerat lumbare ita, ut nulli usui aptum esset. Pror. Jer. 13 7; jiné doklady Gebauer Slovn. stč. II, 471^b, 472^a), a dále v tom, že Blahoslav zastaralé za jeho doby *nalit* výkládá svým *a tož* anebo *ajhle již* (t. 472^b).*

Tento původní význam »ecce« při stč. *nali, nalit* činí pravděpodobným ještě jiné okolnosti: podobnosti významové a syntaktické se stč. *ano*, jehož původní význam podle výkladů našich LF. XXXVI (1909) se zdá být týž. Jako *ano*, nalézáme při *nali, nalit* hojně dokladů, kde se slovo toto podle našeho citu aspoň stává podřadící spojkou předmětové věty za slovesy smyslových pocitů (ač o skutečné větové podřadnosti při *nali* snad lze ještě plným právem pochybovat): věty jako (Ctirad) *uzře, nali dievka pláče | a nad ní inhed vran kváče* Dal.; a jako při *ano*, jde i zde hlavně o pocity zrakové, věty jako (Jelen) *dlúho tu stáv do své vóle | uslyše, nalit psi skučie | hněvivé po poli běhajíce Ezop Baw.* jsou s *nali, nalit* pokud vidím řidší i než podobné věty s *ano*. Po staročesku by se dobře dalo říci na př. *uzře ano* (nebo *ande*) *dievka pláče*, jakož Gebauer z AlxV. má doklad, kde se *ande* střídá synonymicky s *naliti* (*tak mi se udu uzřeti, | ande sě tak prosvíti, | jakžto když bude z hromu blesk, | pro něž sobě tak velmi stesk, | až zapomanech sám sebe; | i vezřech, naliti z nebe | jeden krásný člověk sstípi*: Alexandrovo vypravování o snu). Kdo by chtěl, mohl by dnešním »kdežto« nebo nějak podobně časem překládati *nali, nalit* ve větách jako *liška mnieše oklamajíc čbána, | nalit sě obliidi sama* Hrad. Jako *ano* (LF. XXXVI, 28 n.), i *nalit* stává v apodosi: na př. srv. *když před městem biechu, naliž tu juž král Ecel bieše Růž.*; protož často, když mní která, by měla dobré bydlo *mieli s mužem, nalit se jí nahodi snad kostkář, opilec, cizoložník, mrhák, aneb jiných některých zlých obyčejov* Štíte. 63 21 n.

Zvláště významné shody mezi užíváním obou slov vidím v tom, že jako *ano* (l. 1. 236 n., 232), i *nali, nalit* mívá rádo při sobě čas přítomný místo minulého, anebo kusou (kusou se stanoviště jazyka pozdějšího) větu jmennou. Jako u *ano*, i zde jsou skoro pravidlem věty, jako citovaný již doklad (Ctirad) *uzře, nali dievka pláče | a nad ní inhed vran kváče*: v dokladech Gebauerových i Kottových se o tom čtenář lehce přesvědčí. A jako se říkalo stč. na př. *pakliš pojme* (vdova) *muže an má děli a ona druhé, anof kramol, anof lopot, anof závist i svárové*

ŠtíťE. 84, 10, světští (lidé) také často k sobě krásně mluvie, jakoby spolu pokoj měli, ano v srdci nepokoj hrozný t. 132, 2, kdož by v mráz, maje dosti rúcha na hlavě, ano jí teplo, ... přioděl hlavě, ... byl by nemuádrý t. 257, 16, (liška) uběže do jedných pustek, | ano v nich jediný chrůstek Hrad. 129^a, ale blázen nic nedbá na to, | často mní měd, ano zlato Baw. 176^a, uzře, ano krev červená, krásná | na oplatec jako rosa krásná PulkLit. 125^b (LF. XI, 306), anebo na př. aj to obraz modly mých bohov Pass. 284 (LF. VIII, 315), tak čteme na př. čakali smy světla, nalit tmy Pror. Is. 59^c, 9 »exspectavimus lucem, et ecce tenebrae«, (liška) uzře, nalit jeje doba EzopBaw., počechnu se ohlédati, | hrad právě opatrovati: | nalit rozliční domové, | zlatem psaní pokojové ArnoštBaw. Dokladů spojení podmětu se jmenným přisudkem beze spony je při *nali*, *nalit* poskrovnu, kdežto při *ano* jsme je shledali pravidlem (LF. XXXVI, 236); snad je to jen náhodou, protože dokladů i spojení sponového není mnoho. Tak na př. opět jednoho času přijide (sv. Mutius) s půště k té bratří, ještě bieše ustarił: *nalit* jeden velmi nemocen OtcB. 25^a, snad šel sem přes roli lenieho. *nalit* vše porostlo kopřivami Štíť. (máme-li rozuměti »hle, vše bylo porostlé kopřivami«, ne »porostlo« ve smysle verbi finiti); se sponou a když (syn) uzře posla ctného | od ciesaře slovútneho, | *nalit* posel jest nezmatečný, | knieže byl a velmi udatný Baw. 72^a.¹ Beze spony jest Gebauerův doklad slíbichu se ta slova Priamovi, neb minieše, by upřiemá byla: *nalit* Isti a úkladuov plna Troj. (Výb. II, 161, 7), kde dle stč. pravidla (LF. XXXI, 26) místo *ano* by mělo státi *ana*:² se sponou Kottův doklad VI, 1093 (z bible Olomoucké) patřil jsem na zemi, nali prázdná byla.

Mám tedy *nali*, *nalit* za synonymon stč. *ano* »ecce«, s čímž se jen srovnává, že jako *ano* i *nalit* může státi v souvěti adversativním, aniž ovšem proto úkol adversativní musí být při *nalit* či při *ano* úkol původní. A odtud vycházíme k výkladu slova *nalit* samého.

Jak již řečeno, jediná jasná jeho část jest koncové *t*. Vidíme-li, že v staré době vedle *nalit*, psaného *nalit*, *nalyt* (*nalit* OtcB.) jsou řídké doklady tvaru *nali*, a ještě řídký tvarů

¹ V stč. zpracování Arnošta je verš i v zachované jeho podobě pravidlem osmislabičný. Uvážíme tu tuto okolnost a (s Lorišem) i požadavek rýmu, zdá se, že dvojverši 451—2 znělo původně snad *nalit posel nezmatečný, knieže a velmi statečný* nebo tak nějak.

² Srv. věty v starší době dosti časté jako i *nalezl* svatý biskup list mezi kamením, an deémia stříbrnýma pečetma zapéčeten Pass. 369 (LF. IX, 147), a v tu dobu (sv. Marta) vzení ruku jeho vzhoru, an živ, jej vyvedla t. 380 (t. XII, 296). Jsou to větové tvary, které se v staré češtině ovšem již těsně druží k větám jako nemám já co svému chudému bližnemu neb bratrů pomoci, a já chud sám JeronMus. 16^b.

naliž, näliti (v. Gebauer s. v.), nemůže být pochyby, co je koncové *t*, střídající se s plnějším *ti* a někdy i scházející: je to známé příklonné *ti*, *t* (Gebauer s. v.). Šafařík (l. l.) připouštěl i možnost, že *nalif* je vlastně *nalet*, *na let* a (jako něm. *flugs*) znamená vlastně »ihned«, tak že by *t* bylo etymologická součást samého kořene slova:¹ ale tuto možnost by byl dříve pustil, kdyby byl poznal množství dokladů známých nám. Docela ojedinělý tvar *nalet* (psáno *nalet*), Gebauer Slovn. stě. II, 468, pochopíme asi tak, že podle *ale*, s nímž se *nali* z části i významem stýkalo, místo *nali* se měrou dosť skrovou říkalo i *nale*.

Zbývající *nali* nevypadá jako slovo původně jediné, ani tak, že by *n* i *l* patřily k témuž »koření«, ani tak, že by *l* patřilo k nějaké odvozovací příponě. Pravdě se podobá nejspíše, že *nali* jest podle jeho původu rozděleni ve dvě slova. Ale nedělím se Šafaříkem *n·ali* nebo *nv·ali*, nýbrž *na·li*. Toto dělení má před Šafaříkovým snad tu přednost, že *na* i *li* jsou i slova česká; ale tato okolnost snad ani mnoho neváží, jednak proto, že *nali* je spojení patrně staré, v němž se mohly zachovati i části sice zaniklé, jednak proto, že pro *na* i pro *li* musíme hledati významy v historické době češtiny neznámé.

Na mám za totožno se známou slovanskou nabízecí partikulou *na* (mn. č. *nate*), která je běžna ve většině jazyků slovanškých (Miklosich Etymol. Wtb. 210) a kterou tedy smíme miti za slovo prastaré. Ovšem předpokládám pro *na* v tomto *nali* význam nikoli nabízecí, nýbrž ukazovací: *na* samo podle všeho původně znamenávalo »hle«, a i spojení *na·li* mohlo miti a v staré češtině má týž význam. Smíme se něčeho takového domýšleti?

Slova nabízecí se hlásí častěji k původnímu významu deiktickému. Abychom to ukázali na dokladech nepochybnych, i slova, která mají nepochybný etymologický význam »viz«, nabývají druhdy významu »na«. Na př. fr. *voici* »hle, zde« může znamenati »na, tu máš«, ukazuje-li se jím na něco určeného druhé osobě: *voici l'argent* »zde (jsou) peníze« může znamenati i »tu máš peníze«. R. *lōé* znamená »viz, hle«, *lōov*, imperativ mediální (s přízvukem vlastně enklitickým), pův. asi »viz sobě, hle, pro tebe« znamená pravidelně »na« (i časem »nate«). Got. *sai* »hle« Grimm vykládal za vzniklé ze *saihw* »viz« (Deutsche Gramm. I³, 93 ovšem nalézá jakýsi rozdíl mezi oběma slovy, jejichž etymologická souvislost mu však je i zde nepochybná); *saihw*, kde kleslo v interjeckii, mohlo se hláskově změnit právě tak, jako my říkáme *hle* místo *hled*, Lotyš *re* místo *redzi*, *redz*, Švýcar *lue* místo *lueg* »hle« (srv. i lot. *pagai* »počkej« z *pagaidi*, *klaun* »slyš« z *klausī*). S tímto got. *sai* *saihw* nějak souvisí inter-

¹ Tento výklad má již Jungmannův Slovník, a drží se ho i Kott II, 41, VI, 1093, vedle *nalet*, jakožto tvaru vězicího i v běžném *nalit*, uváděje zvláště i *nali*.

jeke se sthněm, sthněm, *sé, se* (sthněm, stas. i *si-nu, sih no, sih tir*, nněm. *se* (v 15—16 st.): a tyto částice v pozdější době znamenávají i »na« (Grimm Wörb. IX, 2770 n.), na př. ve větách jako *sé hin vier helbling, wan ich nit mē hán; se tumáš* (t. j. bití); *sé do mein son das schnert nim hin*; podnes v bavor. se »na«.¹ Srv. LF. XXXVI, 343.

Nalézáme-li pak slova povahy patrně demonstrativní, u nichž se střídá význam deiktický s významem nabízecím, jest patrně význam deiktický původnější.² Tak na př. starší je význam »zde« v lit. *czià*, lot. *še*, než význam »na«, který v lotyštině často se objevuje (LF. XXXVI, 343). Užívá-li se na př. v řečtině slova *tῆ* u významě »na« (*tῆ, σπεῖσον Διύ*, *tῆ πίε οἶνον* a pod., u Sofrona i *tῆτε* »nate«), kdežto lit. lot. *te*, slovo snaď s *tῆ* totožné, má i významy, které se zdají ukazovat na význam deiktický, jest nám tento význam deiktický aspoň v zásadě původnější.³ Lit. *te* podle Kurschatova slovníka má významy (vlastně větové úkoly) nestejně: s 3. os. starého optativu nebo indikativu tvoří t. zv. permissiv, t. j. 3. os. imperativu (*te-sukē, tē-suka* »af kroutí«), při čem vzpomínáme, že i v latině deiktické *en* stává s imperativem (především ovšem ve větě deiktické nebo nabízecí, na př. *tostos en adspice crines* Ovid. Met. II, 283, *adspicite en* t. XIII, 264, *hos tibi dant calamos, en accipe, musae* Vergil. Ecl. 6, 69, ale též na př. *en agedum dominae mentem convertite nostrae | et facite illa meo palleat ore magis* Propert. I 1, 21); znamená »jen« (vlastně pův. »hle, zde«) ve větách jako *asz dář tikt penkis te turiù* »já ještě (již) jenom pět, hle, mám«, a asi »ještě« (zase původně »hle«) na př. *te-be-vargstù* »ještě (hle) stále jsem v bídě«, *gývs te-b' esù* »živ ještě (hle) stále jsem«; mimo to, s nominativem i s akkusativem jména, znamená *te* i naše »na« (*tē üdegā* »na, ocas«, nom.; *tē, Lydē, vaīka iř pūdelati* »na, Lide, dítě a hrnek«, akk., též *tē iñk* »en accipe«, srv. i A. Поповъ Сравнит. синтаксисъ имен., зват. и винит. пад. ve Voronežských Филол. зап. 1879, 38). Lot. *te* znamená asi »zde, tu,« na

¹ Nevidím přičiny, proč děliti got. *sai* od *saihw, saihwan* »sehén«, jak se dnes obyčejně děje (hledá se zde nějaký tvar ukazovacího zájmensa *se-, so-*; tak na př. již Leo Meyer Goth. Spr. 166, 500, Osthoff PBB. VIII, 311, Brugmann Die Demonstrativpronomina [Abh. der phil.-hist. Kl. der Kgl. Sächs. Ges. d. Wiss. XXII, 6] 28, 62 a j.).

² Vlastně bychom se měli vyjádřit asi tak, že výraz deiktický (na př. fr. *voici*) může za jistých okolností mít významovou příchuť nabízecí od nejstarších dob (ve větách jako »zde jsou peníze«, »hle, peníze«), a tento význam nabízecí že časem se stává běžným anebo i úplně vytlačuje vlastní význam deiktický. Srv. na př. i LF. XXXVI, 349.

³ Vím dobrě, že je vždy dosti odvážno, etymologicky spojovat slova různých jazyků, která jsou povahy interjekcionální a mohla vzniknouti v každém jazyce zvláště. Mezi ř. *tῆ* a lit. lot. *te* (z **tē?*) by mimo to byl rozdíl intonace, který by se musil vysvětlovat nějakým způsobem, ať jednoslabičností slova, ať jeho interjekcionální povahou, nebo jinak.

př. *bet te, ne cik ilgi — danzas pē dūrvim* »ale tu, nijak (za) dlouho — hlomož (to) u dveří« Lerch Pasakas V, 196, má tedy významy, které již LF. XXXVI, 239 n. byly odvozovány z deiktického.

To činí pravděpodobným — anebo aspoň možným —, že i slov. *na* je původně partikula vlastně deiktická, která znamenala původně »hle« a teprv časem že se omezilo ve významu nabízecím.¹ V stč. *na-li* by mohl být zbytek původního významu prostě deiktického; a zdá se, že to ani není zbytek jediný. Dařív slovník zná z ruských nářečí mimo nabízecí *на* (též sesilované v *нá-ка*, *нá-ка-ть*, *нá-т-ка*, *на-т-ко-сь*, a ovšem i se množným tvarem *нате*) na př. i na jakožto partikulu úžasu nad něčím neocíkávaným, tedy v úloze patrně deiktické: *на*, da ужъ мы *здѣсь!* »hle, již jsme zde!«, *вотъ тебѣ на!* (asi »tu máš, tu to máme«, při nějakém překvapení), na *вотъ*, čto надѣлалъ »na, hle, co udělal!« a pod. I *на* v zařískání: *на*, Христоſть и Богоматерь, asi »hle, Kristus a Matka Boží« (»vědi« a pod.). Že v bulharštině na znamená »hle«, uvádí již Miklosich Etym. Wtb. s. v. Duvernois s. v. má věty jako *на*, ште загинътъ за ништо »hle, zahynou za nic«, *на*, запо ма боли сърцето, i это го на »hle, tu jest«, ale i věty nabízecí jako *на*, четете сами »на(te), чtete sami«, *на ти*, майко, вода леко'ита. Duvernois (s. v. *най*) má i věty, kde *на*, *най* uvádí způsobem našeho *ale*, *нýbrž* větu za jinou větou zápornou, na př. *не седи, тате, не плачи, | на изведи коня дореста; немамъ страха нето отъ никого, | нето отъ царя нето отъ везиря, | най имамъ страха отъ вишнаго Бога:* patrně i zde základem jsou věty citové, s *на*, *най* znamenajícím původně asi »hle«. Tvar *най* má *j* snad z jiných interjekcí: *je-li* to tvar starý, mohlo by jeho základem být i předslovanské **nā id* (srv. LF. XXXVI, 348²). A tento pomér mezi partikulou *на* a *най* v bulharštině i mimoděk vyvolává upomínu na jiné *na*, které se v slovanštině také střídá s *naj* (na př. srv. Vondrák Vgl. Slav. Gramm. II, 73 n.); a jsou-li ještě v historické době slovanštini dokladý, že tvar komparativní zastává úkol superlativu (srv. Vondrák t. 74; na př. i stč. *a ty Betléme, země židovská, nikoli menšie si mezi kniežaty židovskými* »et tu Bethlehem terra Juda, nequaquam minima es in principibus Juda« Mat. 2, 6 a pod.), není nikterak nemožna domněnka, že slovanský superlativ je vlastně komparativ, zdůrazněný nějakou deiktickou interjeckí, že »nejmenší« podle původu je vlastně »hle, menší«.²

¹ Deiktické psl. *na* by asi bylo jedním ze vzorů, podle kterých vznikaly deiktické partikule s koncovkou *-a* místo původního *-o* (srv. LF. XXXVI, 336). Ostatně v r. *авона, вона* (t. 341) by mohlo přímo vězeti i naše *на*.

² Ovšem se superlativním *na-*, *naj-* souvisí asi i *no-* v ojedinělých superlativech příslovci lit. *kūnodaugiausei* »(co) nejvíce«, *kūnotapsziausei* »(co) nejhojněji«, *kūnotankiausei* »(co) nejhustěji«, *kūnot*

Ale abychom se neztráceli v domněnkách, které nejsou ve spojení s naším úkolem: vidíme-li, že slova znamenající »hle« mohou nabývat i významu nabízecího, vidíme-li, že i *na* vedle běžnejšího významu nabízecího aspoň někde v slovanských jazyčích má podnes i význam ukazovací anebo význam z ukazovacího odvozený, jistě není smělou domněnkou, že slov. *na* původně znamenalo nějaké »hle«; anebo, zdá-li se komu pravdě podobnejší, že *na* mohlo znamenati (vedle významu dnes nejběžnejšího) také »hle«. A tento význam se nám, tuším, zachoval v stč. *nali*, *nali-ti*, *nali-ť*, *nali-ž* »ecce«.

Druhou část tohoto slova, *li*, mám za totožnou se známou slov.-částicí *li*. Ovšem, zdá se-nám, že slov. *li* má úkol v jazyčích slovanských příliš určitý, příliš ustálený ve větách tázacích, rozlišovacích, podmínečných a j., aby mohlo se spojovati s deiktickým *na*. Ale nepochybno jest, že *li* v těchto všech úkolech není se stanoviště indoevropského původní: v jiných jazyčích indoevropských, ani v litevštině, nenalézáme tvaru shodného s *li*, který by pro slov. *li* dokazoval, že v úkolech, v nichž je nalézáme v době slovanské, bylo již v době předslovanské, ne-li v době prajazykové; a rozmanitosť úkolů, v nichž slov. *li* nalézáme, zvláště příkřeme-li i spojeniny jako *a-li*, *li-bo*, *i-li* a j., sama vlastně odporuje nějakému jednotnějšímu úkolu praslovanskému. Pohlédneme-li na př. na věty tázací, v nichž užívání spojky *li* jistě jest praslovanské (srv. na př. Vondrák Vgl. Slav. Gramm. II, 287 n.), neshledáváme nic, co by dokazovalo, že podobná nějaká spojka v nich byla původní. Prajazykový indo-evropský tvar tázací věty byl asi ten, že v otázce týkající se celého obsahu věty (»Zweifelsfrage« Wundt, »Bestätigungsfrage« Wegener, »Entscheidungsfrage« Sütterlin a j.), v otázce jako *viděl jsi ho?*, původně vlastního slova tázacího nebývalo, a že v otázce týkající se části věty (»Tatsachenfrage« Wundt, »Ergänzungsfrage« Wegener, »Bestimmungsfrage« Sütterlin, »Pronominalfrage« Brugmann a j.), v otázce jako *koho jsi viděl*, *kde's ho viděl*, *kdy's ho viděl?* a pod., vlastním slovem tázacím byl nějaký substantivní, přídavný nebo příslovečný tvar tázacího zájmema. Srv. na př. výklady Delbrückovy Grundriss V, 259 n., Brugmannovy Kurze vgl. Gramm. 648 n., § 886. Tím se ovšem nepraví, že na př. otázka způsobu prvního nemohla mít nějaké partikuly: nálada mluvčího mohla se projevit na př. nějakým *nu* (stind. *nū*, ř. *vū*) nebo něčím podobným; ale to nebylo slovo, které by bylo v otázce nutné, které by z věty teprve učinilo větu

tikriausei »(co) nejpravdivěji«, *kūnodailiausei* »(co) nejuměleji« Auszra IV, 173, 175, 179: ale právě, že jsou to doklady tak ojedinělé, mohou to být i tvary napodobící slovanské (polské) superlativity s *na-*. Strany *kū-* sv. *ko-* v Fortunatova a Müllerových *Литовскія народныя пѣсни* (Moskva 1872) o ší trećja kojaniausja »a ta třetí nejmladší« 66, *koverniausjos slugajales* »nejvěrnější služky« 116, pod. 118.

tázací. Teprv časem se mohlo státi, že partikula v otázce původně fakultativní se stala obligátní (aneb aspoň pravidelnou), že partikula původně sloužící náladě mluvícího, závislá na jeho náladě, stala se znakem věty tázací: ale jakož takovéto tázací partikuly jsou v rozličných jazyčích indoevropských rozličné, jest aspoň pravděpodobno, že takovéto ustalování obvyklého tvaru otázky se dalo teprv ve vývoji rozličných jazyků indoevropských samých. Podobný vývoj »významu« rozličných spojek byl, jak se zdá, v historii jazyků indoevropských mnohem častější, než by se samo sebou zdálo.

Také slov. *li* bylo patrně v otázce původně fakultativní a teprv zvykem jazykovým se stalo skutečnou, snad nutnou spojkou tázací (není nám zde nic do otázky, jsou-li tvary větové bez *li* v otázce týkající se celého obsahu věty, jaké na př. Delbrück uvádí z ruštiny, v historické době slovanské archaismy či novotvary). Ale že vlastním slovem tázacím původně není, vidíme snad i z toho, že v starší době slovanské stává *li* libovolně i v otázkách týkajících se části věty, kde vlastním slovem tázacím je tvar tázacího zájmena: Vondrák upozorňuje l. l. 287 na csl. věty jako *какоу же ли размыше быстъ* »πόθεν οὖν ἡ διαφορά«, při čem snad není nutno se s ním domnívat, že *li* do takového vět vniklo z otázek bez zájmena tázacího.¹ Spojka *li* bezpochyby původně byla jednou z partikul větových, jaké v staré době nalézáme ve všech jazyčích indoevropských (na př. stind. *ha*, slov. *že*, ř. *-θε* v *ελθε*, a snad příbuzné lit. *gi*, lot. *-dzi*, *-dz*), a o nichž nesnadno lze říci, jaký byl původně jejich větový úkol: takovéto partikuly snad původně sloužily jistým náladám mluvícího, snad dodávaly větě jistého odstinnu významového toho druhu, jakému sloužívaly na př. slovesné způsoby (srv. na př. ř. *κε*, *ἄν*), ale průběhem doby buď zanikají (jako zaniklo stind. *ha*, slov. *že* ve větě vypravující), anebo se stávají bezvýznamnou výplní větovou (»expletiva« v pozdějším jazyce stind.), anebo se drží jen v jistých spojeních (na př. původní samostatné *že* ve spojeních se zájmeny), anebo posléze nacházejí oprávněnost k životu tím, že jim jazyk přikazuje určitější úkol větový. A podobný vývoj předpokládám i při slov. *li*. A i kdybychom snad sloučili užívání *li* na př. ve větách tázacích, disjunktivních a podmínečných tak, že bychom v něm hledali úkol určitý původně jediný (na př. tak, že bychom ve větách rozlišovacích a podmínečných s *li* hledali původní věty tázací), zbývají v ruských písničkách, zvláště v bylinách, dosti časté věty, v nichž *li* je patrně ještě pouhou větovou částicí významu aspoň dnes docela ne-

¹ Jiné, disjunktivní *li* je v otázkách (zvláště v staré češtině častých, v. Gebauer s. v.), jako *kde pak Buoh jest, kde-li-j byl, donidž jest nestvořil světa* Štíť Bud. 11, csl. *КАМО ИДЕШИ, ОТЪ КОЧДОУ ЛИ ГРЕДЕШИ* (Miklosich s. v.).

určitého: вѣты jako ужъ мвоя ли жена за мужъ пошла (Dał'), не бѣль заюшко ли онъ проскакиваль (Berneker Slav. Chrestomathie 93), поклоны все ведеть онъ по ученому | на всѣ ли на четыре онъ е на стороны (t. 94). Přidávám, že Dał' má i побízecí ну ли místo pouhého ну (да ну ли, иди!), kde ли má patrně podobný úkol již dosti bezbarvý.

A tak č. *na-li* by bylo spojení z *na* »hle« s *li* ještě z dob, kdy *li* nebylo omezeno jen užíváním v jistých větách, kdy mohlo státi v nejrozličnějších větách jistého vzrušenějšího citu. Takovéto *na-li* není o nic divnější, než побízecí rus. ну-ли, kterého jsme se právě dotkli, v němž se *li* vlastně právě tak vymyká ze dnešního způsobu ruské mluvy jako v stč. *na-li* ze způsobu stč. Že *na-li* je spojení staré, dokazuje, tuším, i ta okolnost, že totéž spojení je i v ruštině a v bulharštině. Dał' má nabízecí нали z hovoru Niž.-Novgorodského (нали по рублю!), v němž je ovšem zbytečno hledati něco podmínečného s Dał'em, který mu proto dává význam »берешь ли, хочешь ли, изволь, бери«. V bulharštině je нали ve významu »jestliže«, a zejména v tázacích větách jistého způsobu, v nichž má význam lat. »nonne«, č. »což pak ne, vždyť«, a v nichž by nebylo nesnadno hledati starší význam »hle« (нали ти казахъ, Никола? нали казвамъ азъ право? a pod., v. Duvernois s. v.)¹.

Ještě několik slov o etymologii slova, nebo vlastně obou těch slov. Přiznávám se ovšem, že jsem dosti skeptický vůči možnosti a bezpečnosti etymologických výkladů slov rázu podobného, jakého je na př. slov. *na*. Mluvicí pohyby, které vyžaduje artikulace slabiky *na*, jsou tak prosté, že *na* docela snadno může být slovo, slušející v onu řadu útvarů interjeckionálních, které vlastně nepatrí ještě v počet slov v plném smyslu, v řadu útvarů, které vznikají beze vši etymologické souvislosti s nějakým určitějším slovem vůbec. S touto možností by se srovnával i význam slova *na*, at již původně sloužilo pouhému upozorňování či nabízení; i osoba hľuchonémá dovede za téze situace vyrážeti ze sebe zvukové útvary, podobné našemu *na*, aniž komu napadne mítí nějakou jejich »etymologii« za možnou: a též interjekce původu tak ryze spontánního, řekl bych skoro fysiologického, stávají se druhdy rovnoprávnými členy slovního bohatství jazykového. Ještě odvážnějším se mi zdá, v slovích povahy podobné a v »částicích« vůbec hledati nejen určité »kořeny« nebo »kmény«, nýbrž i jejich určité tvary, na př. »pády«; nevidím na př. nijakého prospěchu vědeckého v tom, seběre-li kdo všecky možné částice, obsahující *n*, přisoudí-li je témuž »kořeni« nebo »kmenu« zájmennému *ne-a poví-li, která z nich je původním instrumentálem, která původ-

¹ Kott VI, 1093 má zprávu Sasinkovu, že »nalit posud na Slov.*, z níž si bohužel nelze nic vybrati.

ním lokálem atd.: již proto ne, že takovéto částice mohou býti i starší než sama deklinace. Proto jen pro úplnost přidávám, že i *na* bylo i bývá etymologicky vykládáno. Odkazují čtenáře na P. Perssonovo pojednání »Über den Pronominalstamm *no*- *ne*- und Verwandtes« (Indog. Forsch. II, 199—260), pak na roztroušené zmínky, jež slov. *na* a jeho skutečnému nebo domnělému přibuzenstvu věnovali na př. Brugmann Griech. Grammatik³ § 610, Die Demonstrativpronomina 119, 131, Grundriss II 2², 338 n., Kurze vgl. Gramm. 618 a učenci jím uvádění. Snad by mohla býti při slov. *na* historická příbuznost na př. s lit. *nā* (na př. *nā tāi grēbk* »no, tož chmátni« Schleicher Leseb. 132, *nā cigōne!* ař *tū dā czè?* »no, cikáne! ty ještě zde?« t. 138), snad spíše s přídavkem koncovým v lit. *tēn* »tam«, patrně z *te* (srv. str. 222) a nějakého přidaného apokopovaného *n-*(**na*? v *tēnai*, *tēnais* je rozšíření i sice v litevštině známé), dohromady snad »tam-hle«, pod. v *szēn* »zde«. V ruštině jsme viděli *na* i v zaříkávání (на Христоſь и Богоматерь!): mimoděk si vzpomínáme na ř. *vñ* v zaříkávání jako *vñ tov̄s Θεούς*, *vñ Δία* a pod. (vlastně dvě věty: interjekcionální *vñ* a kusá akkusativní věta *tov̄s Θεούς*, jejíž bezslovesý tvar má obdobny v rozličných podobných přísažách i jiných jazyků). Je-li *nā*, *na* v arijských imperativech (i v jiných slovesných tvarech) opravdu přidaná partikula, i ta by mohla býti přibuzna s naším *na* (Persson l. l. 255). Ale žádné z těchto etymologických srovnání nedovedu mít za dosť oprávněné.

Co se týče slov. *li*, vykládával je Miklosich z *ljubo*, *libo* (Vgl. gramm. IV, 167, Lex. palaeosl. s. v., Etym. Wtb. s. v.): to ovšem dnes již není možno, ani ne tak pro ztrátu koncové slabiky, jako pro předpokládanou přehlásku *lju* v *li*.¹ Jiní srovnávají *li* s baltskou imperativní částicí *lai*, která slouží k opisům 3. os. imperativu (Leskien, Die Declination im Slav.-Lit. und Germ. 49): Brugmann Idg. Forsch. XV, 339 v těchto tvarech hledá optativy kořene *uel-* »velle«, pův. **ulit* nebo **uloit*, srv. i Vondrák Vgl. Slav. Gramm. II, 288. Výklad nikoli nemožný — čekali bychom snad spíše slov. **vzli* nebo **vzli* z **ulit* nebo z **uloit* (srv. stind. *vurīta* z **urīta*, part. *urānāh*), a podobně v lit. **ulai*, ale i původní tvar **vlit*, **vloit* by snad mohl býti oprávněn jako tvar enklitický nebo proklitický (srv. stind. 1. sg. aor. med. *avri*); ale pravdě podobnější je přece, že balt. *lai* je místo *laid*, *laidi*,

¹ Tvar *libo* se snadno pochopí z *li bo*, a střídání mezi *ljubo* a *libo* z blízkosti významové i hláskové mezi oběma tvary; srv. Vondrák Vgl. Slav. Gramm. II, 431. Připomínáme k tomu, že jako *libo* i *li* není vždy příklonné a může státi na začátku věty; Miklosich Lex. s. v. má doklady jako κέτο βιδβ, λι κτο σληπα τις ὅθε, τις όνοσε πώποτε Cloz.; i v ruštině je *li* možno v nářečích na začátku. Patrně je *li* slovo původně nepříklonné, které teprv časem se stalo příklonným, když z přičin důrazových přenechávalo první místo ve větě slovům jiným (jako na př. podobně se stalo se stind. *ápi* »též«).

t. j. že je to bývalý imperativ slovesa lit. *lēisti láisti*, lot. *lāist* v podobném úkole, jako v slovanských jazyčích bývá imperativ slovesa *nechatī* nebo *pustiti* (Miklosich Vgl. gramm. IV, 155 n., Gebauer Slovn. II, 647 n.).¹ Slov. *li* bychom mohli spojovati s rozličnými částicemi s *l-*, jež se tu a tam objevují (srv. na př. Rozwadowski LF. III, 274), anebo snad lépe je zatím zařadíme k jiným částicím, s nimiž dnes ještě si nevíme bezpečné rady etymologické.

Na konec malou poznámku syntaktickou. Nabízecí *na* má v slovanštině aspoň pravidlem akkusativ nabízeného předmětu, ukazovací *na* »hle« v č. *nali* nominativ předmětu, na nějž se ukazuje (anebo větu slovesnot). To je rozdíl nepatrný. Srv. LF. XXXVI, 347, a k tomu na př. ještě, že i lat. *en*, *ecce*, *ecce*, i č. *vida* atd. může se pojít s nominativem i s akkusativem. Také věty s *na* byly původně věty dvě, ukazovací nebo nabízecí *na* (leda s nějakým *ti* nebo s nějakou částicí) a věta jmenná nebo slovesná, blíže vysvětlující, čeho *na!* se týče. Nemůže být pochyby, že věta jmenná v takovýchto případech původně vůbec byla nominativní, ať bylo *na* ukazovací (stč. *nali* rozliční domové a pod.) nebo nabízecí (csl. **на ти дарю инози**). Věta akkusativní (srbsk. *na ti sablju* a pod., Miklosich Vgl. gramm. 384) vstupovala časem místo původní věty nominativní, teprv když se v jazyce byl vytvořil pravidelný typus věty slovesné s akkusativem předmětu: věta jmenná akkusativní vznikala napodobením věty slovesné s předmětem ze starší věty nominativní, kde její jmenný obsah byl předmětem nějakého děje (slovesem nevyjádřeného), na př. předmětem pozorování, přijímání a pod. Ale vedle toho se držel i tvar věty nominativní: jazyk časem v jednotlivých případech zaváděl tvar jeden nebo druhý, a časem mohl užít obojí možnosti k významovému rozlišení. To se stalo na př. v češtině, kde jmenná ukazovací věta s *na* (*nali*) je nominativní, nabízecí věta s *na* naproti tomu akkusativní.

¹ Starší lotyština má opravdu opisné *laid*, *layd*, ale ve větách, které páchnou přímým napodobením něm. opisu s *lassen* a neváží tedy nic (srv. Bielenstein Vndeudsche PSalmen, Mitava 1886, 74). Lit. lot. prus. *lai* z *laid* by patřilo do téže řady s č. *hle* z *hled*, lot. *re* z *redzi* atd.

Štítného Řeči nedělní a sváteční.

Napsal Josef Straka.

(Dokončení.)

B) Sčetlost Štítného v literatuře patristické a scholastické.

Zvláště podivuhodná u laika byla Štítného sčetlost v literatuře patristické a scholastické. Již ve svém sborníku z r. 1376 (v Erb., 142) radí svým dětem, »aby kdež mohúc čtli kníhy svatých celé«, a ještě zřetelněji napomíná je v rkpse JHrad. (v práci Soukupově na str. 14), aby raději čtli kníhy, »jako řiekají latině originalia; na toť, ještoť slovú auctoritates, velmi sě pilně neobyčeje!« I není pochyby, a četné překlady celých knih zřejmě tomu též nasvědčují, že za drahé peníze shledával rukopisy sv. otců a círk. učitelů, jejichž zálibu si odnášel ze svých studií univers., nebo na něž byl později upozoren od svých učených přátel. Nicméně nezbývalo často ani jemu, který nejen z úcty k sv. otcům, nýbrž i jako laik z potřeby rád se dokládal¹, leč opírati své výklady o auctoritates, t. j. citáty od jiných ve sbírky upravené. Takových citátů časem u Štítného přibývalo, ano staly se posléze, jak správně poznamenal V. Lacina v Ottově Slovn. N., XXIV, 800, nejdáležitějším pramenem jeho. Jsou pak rozličné ceny: jedny příliš volně, jakoby po paměti uváděné a nesnadno zjistitelné; druhé doslovněji, patrně podle latinského textu překládané, ale přes to sotva poznáné souvislou lekturou; naposled citáty delší, jež pochodice ve větší hojnosti z určitých knih, dávají spolu s celky přeloženými bezpečné svědectví o veliké sčetlosti našeho Tómy, ba dokonce, přihlédneme-li zároveň k starším sborníkům Štítenským, napomáhají ku poznání, jak šířil se ponenáhlu jeho literární rozhled.

Nejčastěji bývá u Štítného citováno nepřesně, jen po smyslu; buď že je citováno podle reminiscencí nebo výpisků ze studií,

¹ »Neblúdí (prý) od naučenie sv. písma křesťanského a otcov svatých« (v Hatt., 28, 19); ujišťuje, že »sé píše držal kněh a úmysla křesťanských mistrův« (v Hatt., 43, 42). Činí rozdíl mezi kníhami, »ješto k biblí příslušeji« (v Erb., 286, 15) a »písmem sv. mistrův« (v Erb., 282, 11), ale obojím se rád dokládá, uváděje hned určitého autora, hned mluvě povšechně (»jakož die sv. písmo«, nebo »jakož pravie světí otcové«, ve Vrf. 103, 15). — Na l. 289 a praví o sv. Nehori, že »dluhé jsú řeči a veliké kníhy tohoto sv. učenníka; ne všichni všech mohú jmieti«; na l. 54b: »jakož sv. Jan Chrysostom mnoho chvály vydává jemu« (sv. Pavlovi); ve vyd. Hatt., 47 o sv. Dionysiovi, jenž prý »měl toho naučenie od sv. Pavla«; a pod. zmínky literární čtou se snad též jinde.

nebo podle tradice poznané na kázáních a styků osobními, nebo posléze po paměti na vlastní člení. Čím byla kde nepřesnost citátu zaviněna, nelze ovšem zjistit; vždyť Štítný sám na několika místech prozradil, že si nebyl provenience toho neb onoho výroku vědom, a jinde vloudily se do jeho prací cizí myšlenky dokonce anonymně.¹

¹ Citatový apparát Štítného, hledě k »písmu sv. mistrův«, byl přebohatý; zvláště hojně jsou úryvky ze sv. Augustína, Bernarda a Řehoře, ale mimo to dokládáno se na l. 254a »velikým Albrechtem«; ve vyd. Erb. na str. 77, 223, 254 a 255, ve Vrt. na 199 a 254, v našem rkpse na l. 28b, 73a, 93a, 201b a 211b sv. Ambrožem; na l. 96b, 132a, 218b a 225a Anselmem; v Erb. na str. 254 citován »jeden učenec, jménem Bazilius«; v Hatt. na 47 a na l. 175b našich Řečí sv. Dionysius (»o andělích«); v Erb. na str. 168, v Hatt. na 11, 30 a 65, v našem rkpse na l. 6a, 52b, 62a a 62b (»mistr«) Hugo; v Erb. na str. 78, ve Vrt. na 21 a na l. 69a Izidorus; v Erb. na str. 52, 57, 68, 99 a 256, ve Vrt. na 261, v Hatt. na 63, na l. 54b a 137b našich Řečí sv. Jan »Zlatouštý« čili »Chrysostom«; v Erb. na str. 71, 76, 262 a 311, ve Vrt. na 25, 29, 110, 122, 129, 135, 164 a 199, v našem rkpse na l. 9b, 11a, 47b, 68a, 68b, 85a, 97a, 98a, 204b, 233b, 240a, 240b, 246b a 254b sv. Jeronym; na l. 62a a 62b Origenes; na l. 6a, 31b, 108a, 136a a 176a Rikhard; v Erb. na str. 42, 94, 145, 149, 150, 158, 164, 174, 246 a 254, ve Vrt. na 81, 84, 90 a 325 sv. Tomáš z Akvině. Ze všech těchto citátů lze jen menší část zjistit, a i tu pozorujeme namnože velikou volnost u překladání. Na př. na l. 60a vykládá Štítný, že »pakli kdo vzdří koho svým naučením, svý radů, svým dobrým příkladem, aby nezašel v hřezech, aneb dá poslu božím slovem k duchovenství a k svatosti, vše jest to almužna vzácná před Bohem«. Potom pokračuje: »O niž (t. j. almužně) die také sv. Řehoř: Většet jest duši, ješo vice jí jest živu býti, slovem božím nakrmiti, nežli břicho, jesto má umřiet, tělesným pokrmem nasytiti«. Slova ta jsou jen volnou parafrázi slov Řehořových z jeho homilie IV (Migne, tom. 76, col. 1092): *Sicut carni vestrae, ne deficiat, cibos quotidie praebetis, sic mentis vestrae quotidiana alimenta bona sint opera. Cibo corpus pascitur, pio opere spiritus nutriatur. Quod moriturae carni tribuitis, victuerae in perpetuum animae non negetis; nebo obměnou těchto slov z XV homilie sv. Řehoře (Migne, tom. 76, col. 1132): Cibus enim mentis est sermo Dei. Et quasi acceptus cibus stomacho languente rejicitur, quando auditus sermo in ventre memoriae non tenetur . . . — Na l. 69a vykládáno zase o veliké moci, která prý bude Antíkristu přepuštěna před posledním soudem, a tu praví: »Katové, ješo budú mučiti sv. mučenínsky, jakož die Izidorus, veliké divy a zázraky budú činiti svědčejce moc Antíkristovu, a sv. mučenínskí smrt trpě, i jednoho divu neučiní.« Místo upomíná na c. 25, n. 4—5 první knihy Isidorových Sententiarum (Migne, tom. 83, col. 593). — Konečně, abych ještě jeden příklad nepřesného citování uvedl, na l. 182a, ve výkladu o oslavěných tělo po z mrtvých vstání čteme: »A sv. Augustin die: Tak budú oslavena těla netrpedlna, že kdyby i v pekle byla, i jedné by bolesti netrpěla. O kyprosti die opět sv. Augustin: Tak těla oslavena kypra a rychla budú, že v okamžení, kdež duch bude chteti, tu bude inhd tělo bez meškání. O ušlechtilosti sv. Augustin opět die: Těla oslavena tak své hrubosti pozbudú a tak budú ušlechtila, že nic jim nebude moci překaziti, by všeho neprošla, kamž budú chteti.« Tři jsou tu uvedeny výroky sv. Augustina, a jak určité! Než nemylme se tím; z nich jediný o »kyprosti těl oslavěných« (de agilitate corporum gloriae) mohu doložití místy sv. Augustina, snesenými*

Jsou však v Řečech a patrně i v jiných pracích Štíten-ských úryvky, které nesou zřejmě stopy toho, že bylo překládáno podle lat. textu; jsou-li ty úryvky delší, je nasnadě domněnka, že Štítný jich nemohl mít z paměti, nýbrž že při psaní užíval

v Summē theolog. sv. Tomáše Aqu. a to v kvestii 84, artic. 3 supplementi tertiae partis.

O tom, co bylo na kterém místě přičinou nepřesnosti citátu, nelze pronést leč domněnku; tak nemylím-li se, citoval Štítný slova sv. Rehoře, jak si je zapamatoval, když četl jeho homilię, kdežto na obou druhých místech zachoval pamět školských výkladů. Ze se v jeho citátech opravdu hlásí tu a tam reminiscence z lektury, vysvitá ze slov, jaká čteme na př. ve vyd. Erb. na str. 71: »Také sem kdes četl, a zdá mi se, že to mluví sv. Rehoř«; nebo na str. 255: »To vykládaje, zdá mi se, sv. Tomáš praví«; nebo ve vyd. Hatt. na str. 47, kde se zná k tomu, že nemluví o andělích »všechno, co četl, ale však něco«, poněvadž prý »divné a tvrdé nám sú to řeči, ještě mluví sv. Dionyzius o andělích«. A na str. 243 vyd. Erb. máme zase dosvědčeno, že přejímal leckterý citát z ruky druhé, chce prý pověděti, »co die sv. Augustin o hřešech smrtelných a všedních, kě jest který«, a zdá se mu, »že j' v dekreť«. A tak Bůh ví, kolikrát prostředím ten neb onen výrok prošel, než konečně se k němu dostal! Bůh sám ví, v jaké již zkomolené podobě se k němu dostal! Na př. výrok, jež na l. 68b uvádí pod jménem sv. Jeronyma (»Leč piem, leč jiem, leč cožkoli jiného činím, vždy v mých uších vzní ta slova: Vstaňte mrtví, podte k sudu!«), a jež marně hledáme v spisech toho sv. otce, čteme v kap. XIII. Legendy zlaté Jak. de Voragine (ve vyd. Graessově na str. 85: Sive comedam sive bibam, sive aliquid aliud faciam, semper mihi videtur illa vox in auribus meis insonare: Surgite mortui et venite ad judicium!) a ve formě poněkud jiné v lat. Gestech Romanorum, v kap. XXXVII (ve vyd. Oesterleyově na str. 337). Rovněž výrok sv. Ambrože, který čteme ve Vřf. 199, 26 n. a v úpravě poněkud změněné na l. 93a (»Mnohých jest milost nezřízená, to položie na třetím neb na čtvrtém místě milosti, ještě má na prvném být neb na druhém. Pořád jest po Bohu otce a máteř milovali, potom děti, potom známé a přívuzné, a potom obecně všecky.«), nalézáme v třetí knize Sentencí Lombardových, v distinkci 29 (De ordine diligendi, quid prius, quid posterius), num. 3 (Ambrosius quoque diligendi exprimens ordinem super illud Canticorum: Ordinavit in me charitatem, ait: Multorum charitas inordinata est; quod in primo est, ponunt tertium vel quartum. Primo Deus diligendus est, secundo parentes, inde filii, post domestici; qui si boni sunt, malis filiis praeponendi sunt . . .).

Že se Štítný při takovém způsobu citování leckde omýlil, snadno pochopíme. Tak abych aspoň jeden příklad též toho uvedl, na l. 130a vykládaje čtení sv. Mat. XV, 21–28 o ženě kananejské pojmenované: »Jakož sv. Augustin die, sjednávaje řeč dvů evandělistů, ež jeden die, by v domu přišla k synu božiemu ta žena, a druhý die, jakoby jdúc za ním volala nepřestanúc, pro něž řekli apoštolé: Odbud' jie; volát po nás: protož řku, die sv. Augustin, netolik s ní mluvitii nechtěl, netolik hľadati nechtěl na ni, ale když v dóm přišla, vstal a vyšel z domu, neb Židé jměli jsú jako za kleté Kananejské, z nichž jest byla žena tato, i nechtěl sebú příšiny dáti, by bylo lehce s kleťmi obcovatli«. Štítný mohl tu mít i na mysli jen kap. 49 knihy druhé sv. Augustina De consensu evangelistarum (Migne, tom. 34, col. 1129), necituje však ve všem správně.

Srovnáváním míst paralelních přicházíme na zajímavý zjev, že leckterá myšlenka vyskýtá se v některém sborníku Štítenškém jakoby

buď svých výpisů, nebo hotových sbírek citátových. Ale prokázati, že měl vskutku nějaké podobné pomůcky, není vše snadná, i nezbývá, než uvést v následujících rádcích příkladů příslušných více a připojiti v závorkách aspoň kusy lat. textu, pokud se totiž s ním český překlad patrně stýká.

původní, bez udání cizího pramene, kdežto v jiném je připsána určitému autoru. Tak je užito pěkného srovnání, které se ve Vrt. 21, 5 n. a v Erb. 78, 3 n. čte pod jménem Isidorovým, v Hatt. 35, 11 n. a na l. 44b našeho rukusu anonymně. A podobně beze všeho bližšího označení pojata do Štítného textu ve vyd. Vrt. 15, 35 n. myšlenka, která je v Erb. 68, 5 n. připsána sv. Janu Zlatouštému; do textu ve Vrt. 193, 32—35 srovnání, které je na l. 72b našich Rečí uvedeno, a to správně pod jménem sv. Bernarda (neboť čteme v Migneově sv. 183, ve sl. 1528: *Verumquia haec omnia, ubi abscesserit Verbum, perinde ac si ollae bullienti substraxeris ignem, quodam illico languore torpentia et frigida jacere incipiunt . . .*); výklad v Erb. 18, 10—37 není leč parafrázi slov sv. Ambrože, jež poznáme ještě při bližším ohledání citátu s l. 211b našeho rukusu; posléze ve vyd. Hatt. 46, 38 n. je vykládáno o podstatě andělů patrně podle sv. Dionysia, Jenž, jak čteme na l. 175b, »chtě mluviti o andělech praví: Otec věčný světlo rodí přeprosté v své byti. A to světlo jsa od otce dalo poznánie a účastnost sebe, netolik jen došlo jest nebeských myslí, točíš duchové andělských, ale také jest i k nám přišlo vzdávaním na vše strany své dobroty, aby nás od nízkých věcí odlíče vzbudil k žádání jeho a ku poznání, a aby odlíče nás od rozbroje myslí obrátil nás k věčné jednotě s otcem« (myšlenky shodné s prvními kapitolami řeck. spisu de coelesti hierarchia, otišt. v Migneově Patrol. Graeca, tom. 3, col. 119—123). — Nelze tu ani zamíleti, poněvadž i takové drobnosti osvětlují způsob tvoření našeho Štítného, že též k srovnáním brával náměty ze čtení. Na př. čteme-li u něho na l. 147b: »Právě jakoby nasul hromadu prachu, a když by vetr přišel, všecko by rozsul, takéž přídúc v srdece pyšná hrドst, zatratila by všecko dobré«, a pod. v Hatt. 11, 4, kdežto ve Vrt. 220, 19 n. analogický příklad s peřím, — a potom v homilií VII sv. Řehoře (Migne, tom. 76, col. 1459): »ne quod virtus scientiae congregat, ventus elationis tollat«, a tamže (col. 1461): »Qui enim sine humilitate virtutes congregat, in ventum pulverem portat — jistě nepochybíme od pravdy, uznáme-li srovnání Štítného za napodobená podle Řehořovského. Tak i na l. 29a čteme, že »silná milost obecných lehčejších hřiechov poznaní brzo přemůž, jako rez s železa silný oheň« (srv. i v Erb., 262, 20), ale srovnání není než slovní obměnou slov sv. Řehoře v homilií XXXIII (Migne, tom. 76, col. 595): »Tanto amplius peccati rubigo consumitur, quanto peccatoris cor magno charitatis igne concrematur.« Konečně k oblíbenému u Štítného srovnávání s lidskými údy základem bylo toto místo sv. Řehoře z jeho devatenácté knihy Moralium, c. 24. num. 43 (Migne, tom. 76, col. 627): *Alia namque sunt membra in corpore, quae intuenda luci deserviunt, alia, quae a terrae tactu minime disjunguntur. Oculus quippe luci intenditur, et ne caecari valeat, a pulvere custoditur. Pes vero tunc suum officium recte peragit, cum suscipiendum terrae pulvarem non refugit. Quae tamen corporis membra vicissim sibi sua officia impartiendo copulantur, ut pes oculis currat, et oculus pedi prospiciat. Slova ta, jimž prý »sv. Řehoř zevním příkladním podobenstvím ukazuje života tohoto ušlechtilost«, přeložena jsou volně na l. 61b našeho rukopisu a podruhé (ještě volněji) ve vyd. Vrt. na str. 273: než podle nich s údy srovnal Štítný i ve vyd. Erb. na str. 176 a 177, a stručněji na l. 43a i b křestany různých stavů, ale »pod Kristem jako pod hlavu jedno tělo«. Také na l. 93a (»jakož*

Na l. 57a vykládána jsou slova sv. Pavla: »Následovníci moji buďte!« a potom přeložen úryvek z knihy sv. Řehoře Regulae pastoralis, pars prima, cap. X, col. 10 (Migne, tom. 77, col. 23); v překladu vypuštěno je uvnitř několik vět, jinak však postupu i smyslu je věrně šetřeno. Celé místo přeložené zní takto: »Ten má vzat býti ku pravidlu (ad regimen), a aby byl jiným ku příkladu (ad exemplum vivendi), ještě tělesným žádostem umřev živ jest duchovně (qui cunctis carnis passionibus moriens jam spiritualiter vivit), ještě nehlédá, by jměl prospěch tohoto světa (prospera mundi), ještě sě neleká protivních věcí (nulla adversa pertimescit), ještě jen vnitřního, duchovního žádá sbožie (sola interna desiderat), ještě nic nečini nepodobně, a toho pyká, což jiní činie nepodobného, ještě želé nehody jiných a vesel jest jich dobré vida, ještě snažen jest, aby nedal příkladu zlého a svých bližních suchá srdece rád svlažuje učením písma svatého« (qui sic studeat vivere, ut proximorum quoque corda arentia doctrinæ valeat fluentis irrigare).

Na l. 73a se Štítný dovolává slov sv. Ambrože, která se čton v jeho listě 43, num. 11—12 (Migne, tom. 16, col. 1181). Nehledě k tomu, že zůstala nepřeložena věta ze začátku a věta z konce num. 11, přidržoval se lat. textu věrně, jak vysvitne, přirovnáme-li jej ku překladu, jež tuto kladú: »Pravda jest, dal jest Bóh poznánie nebeských tajností člověku (alia cognitio secretorum coelestium), ještě by-mysl rozničilo k milosti a k žádosti šlechetnosti (quae mentem inflammaret hominis amore et desiderio disciplinarum), skrze něž by mohl k těch vysokých božských věců poznání přístupek jmieti (per quas ad sublimè illud divinorum penetralium possimus pervenire). Ale kdo by šel tak nesnadnú cestu? Ne brzo nalezneš (Cujus difficilis itinerjs viatorem facile reperies illum virum), ještě by tak v své mysli byl zpořízezen (qui ita sit animi inductione formatus), až by nejměl přelišné milosti k tělu svému a i v jedných ohyzdných hřiešech obyčeje, neobrátil sě na i jedna pochlebenství, a jsa v šestí tohoto světa, ještě by nehrdal pokornými, ještě by zlého sě pokrýval, dobré a svaté chýálil, a ani sě vznese žádost chvály ani sbožím, ještě by odehnal od sebe všelikú lakovou žádost; jehož by mysli nesklonil smutek (cujus animum non inflectat moestitia), nepřemohla křivda (non frangat injuria),

sě milují údové těla a pomáhá jeden druhému, tak by i mezi nám býti jmělo« a v Erb. na str. 120 i 121, ano možná ještě ve Vrt. na 190, 214 a 278 psáno pod vlivem zmíněných slov sv. Řehoře.

Pri tomto zjišťování míst ze sv. otou užil jsem platné pomocí vdp. Františka Hrbáčka, kníž. arcib. konsist. rady a bibliothekáře v Kroměříži, a menší měrou vdp. Františka Stejskala, rektora České kollegie v Rímě, jímž tuto vyslovují své povinné díky. Již dříve tu a tam při vyhledávání lat. předloh Štítného vážil jsem z výsledků jejich práce, aniž jsem to mohl všude zvláště poznamenati, nechtěl-li jsem ztiziti čtení svého článku.

ani který strach neb zlé příhody domněnie v bezpřemně péči neuložily (*nulla sollicitet suspicio*); jehož by smilné i jiné tělesné žádosti nepopůzely (*libido non excitet, non expugnet passiones corporis*), a nepokojna žádost marností neučinila aneb libost světských rozkoší (*non inquietet vanitatum appetentia, voluptatum gratia*); a ještě by k tomu jměl i šlechetnosti, čistotu, sмиernost, střízvost (*castimoniam, sobrietatem ac temperantiam*), a ještě by snadně mohl vztáhnuti hnutie lehkých věcí, ještě mysl tržie (*facile refrenare potens sit immoderatos impetus levium passionum*), a svému úmyslu i své žádosti by chtěl vše vylíčiti a wynytyty (?), ještě by učinil mieru (*mensuramque imponat delectationibus suis et cupiditatibus*), ještě by omylné věci rovností rozdělil (*aequitate ambigua distinguat*), s klidností mysl pochybné ředil (*tranquilitate mentis dubia componat*), tak až by vše nesklidné jako pře mezi tělem a myslí rozsudil a u vnitřním i u vnějšiem člověčství v sobě aby pokoj a srovnání učinil (*velut compositus omnibus corporis et mentis jurgiis, quasi bonus arbiter inoffensam teneat exterioris hominis atque interioris concordiam*) nejsa i k jedné straně proti pravdě bezpřemnú žádostí přichýlen. Takový nejen jako přítel, ale jako syn byl by povýšen (*is plane non solum quasi amicus, sed etiam quasi filius assumetur a Patre*), aby bohatství, chvály a dědičstvie jeho byl účasten¹ (*ut divitias gloriae et haereditatis ejus adipiscatur*). Mluvu místy příliš obraznou (na příkl.: *neque in illum ingrediatur vitiorum contubernium, nullis assentationum pumicetur sermonibus, neque in rotis secundorum temporum positus . . .*) nepodařilo se ovšem našemu překladateli výstižně tlumočiti, jinde působilo mu nesnáze špatné pochopení, nebo snad i porušení předlohy.

Na l. 96 a ve výkladu o hrůzách soudu posledního čteme tento úryvek, přeložený z druhé meditace sv. Anselma (*De terrore judicii ad excitandum in se timorem, v Patrol. lat. sv. 158, sl. 722*)¹: »Vzhrozie mě mój život (Terret me vita mea), neb když sě pílně opatrím, ve všech svých činech vizi aneb nedokonání, aneb pokrytstvo, aneb ež jsú přimiešením jiného úmysla ku první upřímosti poškvrněni (*quia diligenter discussa, apparel mihi tota aut . . . simulatum, aut imperfectum, aut aliquo modo corruptum*). A tak jednak vešken život mój aneb jest v hřeše a jest hoden odsúzenie v těžké muky, aneb jest bez užitka a

¹ Ještě na l. 218 b čteme několik slov z té meditace, ale citovalých patrně již jen po paměti. »Takť (prý) jest i Anzelmus vážil hřiech těžko řka: Když svój život znamenám pílně, ve všech svých činech naleznu aneb nedokonání aneb pokrytstvo aneb poprzněnie světskú žádostí neb tělesnú. O hřešnici, i který hřiech smieš malý řeči, když každý hřiech jako hanbu činí Bohu, odvrátě člověka od Boha, jakoby člověk nemohl plnosti dobrého jmieti v Bohu.« Štítný tu nepozorovaně přechází ve vlastní výklad dalsí.

nenie hoden, by vzácen byl Bohu (Ergo, o peccator, vita tua . . . tota aut in peccato est et damnabilis, aut infructuosa et contemptibilis). Ale což to, ež rozdělí neužitečný život od hřešného? Však die pravda: Každé dřevo, ještě nenese ovoce dobrého, vyrubeno bude a uvrženo v oheň (Sed quid separo infructuosam a damnabili? . . . quod Veritas dixit: Omnis arbor . . . Matth. III, 10). I jest mé duši túzebno mým životem; hanba mě tak nestatečně živu být a strach umřeti (Taedet animam meam vitae meae; vivere erubesco, mori pertimesco). Což pak hřešnému učiniti, jen po všecky dni života svého plakati všech dní života svého (Quid ergo restat tibi, o peccator, nisi ut in tota vita tua plores totam vitam tuam). Ale i to jest hubenstvo mé duše: ne tak želé svého zlého, jakož zná, jak by velmě želeti jměla, ale tak jest v kakém netbání, jako by, co má trpěti, nevěděla (Sed est in hoc quoque anima mea . . . miserabilis, quia non tantum dolet, quantum se noscit; sed sic secura torpet, velut quid patiatur, ignoret). I co hřeš spiec, hřešná duše (Quid torpes, anima peccatrix)? Jdef den súdný, blíz fest veliký den pána Boha, v záptětí jest a brzo příde (Dies judicii venit, juxta est dies Domini magnus, juxta et velox nimis). A zdali malú věc mníš hřiech něterý, ano každý hřiech, že vóli boží přestupuje, jakoby činil nečest Bohu? (Forsan parvum quid putas aliquod peccatum . . . , nonne omne peccatum per praevericationem Deum exhortat?) Kto pak móž řéci který hřiech malý? (Quid ergo? peccatum peccator audebit dicere parvum?) Kdy j' malá věc nechtí Boha? (Deum enim exhortare, quando parvum est?) Pomysl, co zač máš vzieti! Činil-lis mnoho zlého, mnoho pyč; nemóžeš sě velmi radovati, nečinil-lis dobrého mnoho (Hic cogita, quid gessisti, quid oporteat te recipere. Si multa bona, multum gaude; si multa mala, multum luge). Potřebováno bude od tebe počtu ze všeho času až do oka mženje, který jest dán živu být, kaks jej strávil (exigetur a te usque ad ictum oculi, omne tempus vivendi tibi impensum, qualiter fuerit a te expensum). Vše bude odsúzeno, což bude v tobě nalezeno vóli boží protivného, a ještě nenie k boží vóli zporiezeno (Tunc quippe condemnabitur, quidquid fuerit inventum in te operis vel otii . . . , si non fuerit ad Dei voluntatem directum). Á, co j' těch hřiechów, jichž nevidíš nenie, vyskočí jako z nedojiepie protiv tobě (Vae, quot peccata ibi prourent ex improviso, quasi ex insidiis, quae modo non vides!), a ježto nemníš nynie, by zlé bylo. Hróza a tesknost udeří na hřešného, když stanú s ním hřieši jeho, nad ním súdce s upříjemným súdem a pod ním horúcie peklo; skrýti sě bude nelze, a kak sě bude ukázati! O, kohož nevzbudí hrom tak hrozný, nespíť, ale mrtev jest (qui non expurgescitur ad tantum tonitrum, non dormit, sed mortuus est).«

Při některých citátech zná Štítný také bližší jejich spojitost. Tak když na př. na l. 52 b uvádí úryvek z Hugonova Soliloquia de

arrha animae těmito slovy: »A tak sv. Hugo v svém upokojení s duší jako rozmlúváje píše v svých knížkách, jako by duše řekla k němu: I co j' to tak sladce pochotného,« atd.¹ — Na l. 134 a čteme zase slova sv. Bernarda, týkající prý se toho, »ještě díle písmo svaté chvále: Toto jsú mužie milosrdenstvie, jichž nepaměť nebude před Hospodinem. I die (sv. Bernart): Chceš-li, ať ani tvá spravedlnost zapomenutie před Bohem vezme, trojeho sě nebezpečenstvie vystřez, a na věkyť před Bohem bude kvísti tvá spravedlnost. Čteš: Ktož stojí do konce, ten spasen bude (Mat. X. 22), a odvráti-li sě spravedlný od spravedlnosti, zdali živ bude? (Ezech., XVIII, 24). Čteš: Ežs rozmařel, počnu tě z svých úst vyvražeti (Apok., III, 16). Čteš, ež die některým: Vzali sú svú odplatu (Mat., VII, 23). Protož všemť die spolu: Neznaji vás (tamže) « Slova sv. Bernarda, jichž se tu Štítný dotýká, i se vsemi citáty z písma sv., uvedenými jen poněkud v jiném pořadku, čtou se v řeči III. in festo ss. Petri et Pauli de lectione libri Sapientiae: Hi sunt viri misericordiae. — Z některých citátů zdá se býti pravdě podobno, že měl Štítný výpisky zvláště na vybraná místa z knihy Job (výpisky výhradně z knih sv. Rehoře Moralium), žalmů a Kantik. Čteme totiž na l. 3 b: »Die kniha Job: Každý člověk vidí jej (Boha), patří naň z daleka každý (Job XXXVI, 25). Die k tomu sv. Rehoř: Zdaleka naň patřiti jest ne okem k oku viděti jej, ale domyslem jej po skutcích jeho znamenati.« Na l. 14 a: »Die písmo: Otěžte všeckého pocěstného (Job, XXI, 29). Pak sv. Rehoř ukazuje, kdo jsi ti pocěstní, řka: To je pocěstný, ještě nemá za svú vlast tohoto světa, ale za cestu, ještě neulnul srdcem k tomuto světu, ještě ne aby ostal s tiemto vrtkým světem, ale aby k věčnému životu přišel, srdcem žádá.« A na l. 177 a: »Stojí psáno, ještě řekl onen Job: Ke mně jest pověděno skryté slovo a jako kradmo

¹ Úryvek ten otiskán byl z polovice za jinou přiležitostí již v pozn. na str. 457, ročn. XXXVI.; ale těsná shoda s lat. předlohou jde i dále; za slova tam uvedená: »A uzřím sě (pokrajuje duše ve svém hovoru k člověku) jinde kdes, než jsem, ve vništřním objetí divné milosti, a nevědúc, co mě tak drží, avšak bych vždy tak chtěla býti toho neztrácějic (Jamque alibi, nescio ubi, me esse video, et quasi quiddam amplexibus amoris intus teneo, et nescio, quid illud sit, et tamen illud semper retinere, et nunquam perdere toto adnisu labore). A mysl kaks sě s tiem lomozí lahodně, aby to od nie neodešlo; veselo j' jí, již nic vice nezádajic, vždy jen tak chtiec ostatí ráda (Luctatur quodam modo delectabiliter animus, ne recedat ab eo, . . . exultat, nihil amplius quaerens, semper sic esse volens). Pak ten Hugo duši odpovídá řka: Jistě totiž jest ten tvój nebeský choť, ještě tě tak navštěvuje, ať by dal své pochotnosti zakusiti, ale ne v plnosti, ale chce tiem vice tvůj žádost rozdrážditi a po sobě tebe potáhnuti (Homo: Vere ille est dilectus tuus, qui visitat te, . . . venit, non ut totum infundat se, sed ut gustandum praebat se, non ut implet desiderium, sed ut trahat affectum)« Citát tento čte se i v předmluvě rkpisu C stčesk. Zjevení sv. Brigittы (v Lfil. XVII, 226); správně tudíž J. Hanuš usuzoval tu na Štítného.

přijalo jest mé ucho průchod jeho pošeptání (Job, IV, 12). O tom mluvě sv. Řehoř die: Skrze skryté slovo máme řeč vnitřního vdechnutie rozuměti, ješto myslí naši přídúce od Boha, od tělesných věci odtáhně ji a k žádosti roznictí věci věčných. Toho svět nemůž slyšeti; neb aby miloval věčné věci, nepovstane. A tak jsú ta slova skrytě a tajně v srdeci pošeptána, že mnohokrát člověk slyše je v sobě nemůž druhému toho vypověděti.« O témže místě na l. 253 b: »Sv. Řehoř ukazuje, (ež) v rozličných svých dařech jako skryté přicházíje Hospodin; vzem ono slovo, ješto die: Jako kradmo přijalo jest ucho mé tajnost jeho pošeptání (Job, IV, 12), praví: Hospodin otevře tajný průchod šepetu svému, když kaks skryté ukáže, kterým činem příde; neb něterdy v nás roznieti milost, něterdy nás bázni zkrotí, někdy ukáže, kak jsú všecky věci tohoto světa nestatečné, a někdy žádosti našie k nebeským povzdvihne věcem.« Posléze na l. 253 a: »Svatý Job pravieš: Strachoval jsem se svých činov. (Job, IX, 28). O tom mluvě sv. Řehoř die: Co j' to, ež veliké skutky čině muž svatý strachuje se v nich? Neb jest, jehož se i v dobrých činech strachovati, lenosti a lsti. Lenost učiní, že méně bude dobrého, než by býti mohlo, a lest učiní, že i dobré nebude dobře učiněno; a jen ten nečiní lsti v dobrém, což činí, když nepřimiesí úmysla toho, by skrz to chtěl od lidí sám své chvále neb tělesné pohodě neb zisku světskému.« Všecky tyto výklady čteme na příslušných místech sv. Řehoře Moralium,¹ z nichž je ještě nej-

¹ S. Gregorii Moral. I. XXVII, cap. 5, col. 856 (Migne, tom. 76, pag. 403): *Procul enim eum intueri est non jam illum per speciem cernere, sed adhuc ex sola operum admiratione pensare.* — Moral. I. XV, cap. 57, col. 496 (Migne, tom. 75, pag. 1116): *Viator quippe dicitur, qui praesentem vitam viam sibi esse et non patriam attendit, qui in dilectione praetereuntis saeculi cor figere despicit, qui non remanere in transiuntibus, sed ad aeterna pervenire concupiscit.* — Moral. I. V, cap. 28, col. 160 (Migne, tom. 75, pag. 705): *Potest etiam per verbum absconditum allocutio intimae aspirationis intelligi... Quae humanam mentem contingendo sublevat, et temporales cogitationes deprimens, aeternis hanc desideriis inflammat...* Et quoniam mundana corda sola visibilia diligunt, hanc mundus non accipit, quia ad diligenda invisibilia non assurgit... Vel certe haec ipsa afflatio Spiritus absconditum verbum est, quia sentiri potest, sed strepitu locutionis exprimi non potest... — Tamže, cap. 29, col. 161: *Quasi enim venas susurri sui aperit, cum nobis Deus latenter insinuat, quibus modis ad nostrae intelligentiae aurem venit. Aliquando enim nos amore, aliquando terrore compungit; aliquando praesentia, quam nulla sint, ostendit, et ad aeterna diligenda desiderium erigit.* — Moral. I. IX, cap. 34, col. 312/313 (Migne, tom. 75, pag. 888—9): *Quid ergo est, quod mira opera faciens, haec ipsa etiam veretur parens...?* Duo quippe sunt, quae in bonis operibus necesse est, ut studiose formidentur, desidia vide-licet et fraus... Sed sciendum magnopere est, quia desidia per toporem nascitur, — fraus per privatam dilectionem... Solus ergo in Dei opere fraudem non facit, qui cum ad studia bonae actionis invigilat, nec ad corporalis rei praemia, nec ad laudis verba, — nec ad humani judicij gratiam ánhelat...

méně deset drobných úryvků v našich Řečech, ale bez udání bližší spojitosti, a k nimž se i vztahují podle všeho citáty v Hatt. vyd. na str. 70., ř. 41 a 74, 15, ne-li též jiné, Na l. 42 a a 211 b připínají se zase citáty k určitým žalmům. Čteme totiž na prvním místě: »Die žaltář (CXXXVI, 1 a 2): Na vrbách prostřed Babylonu ostali jsme své hudby přístroje, tu jako pověsiše své húslí. To k rozumu sv. Augustin přivodě praví: Vrba jest dřevo neužitečné, nemá ovoce a jest křehké, a toho dřevie mnoho roste v Babyloně. I móžem vrbu neplodnú ovoce světského člověka rozumeti, ješto nenie ploden v šlechetnostech. Tu ostanem jako pověsic húslé; neb takovým nenie proč mluviti to, což k spaseniu slusie, ješto jsú jako prostřed Babylonu v světském trku.« Výklad sv. Augustina, z jeho Enarratio in psalmum CXXXVI, 6 (Migne, tom. 37, col. 1764) podán sic volně, ale správně. Na druhém místě čteme na slova žalmu CXVIII: »Tvój jsem já, spas mě!« zhuštěný výklad sv. Ambrože, obsažený v jeho řeči XI, num. 37—42 (Migne, tom. 15, col. 1445). Díl prý sv. Ambrož: »Snadne j' řeči: Tvój jsem já, Bože, ale nenie těch mnoho, ješto by v plnéj pravdě mohli to řeči. Tent die toto v pravdě, kdož sě vše věci a vším srdečem přidrží Boha, a dal sě jest vešken Bohu; neb milovník tohoto světa velmi ulnuv srdečem k světu nemoz̄ toho řeči v pravdě. Dieť svět jemu: Mój jsi, mne hledáš, mně slúžiš, hrđost má jmáš v svém srdeci, pýchu plodiš, lakomě stojíš po tom, což já mám, po sboží, po cti, po marné, lidské pochvale, po žádosti těla, po obžerstvu, po smilstvu. A tak i zly král diábel mohl by řeči: Mój jsi ty; jáť jsem král nad všemi syny pýchy; jáť jsem knieže a posuobce temnosti těchto.« Nehledě již k četným úryvkům (ostatně blíže neoznačeným) z různých řečí sv. Bernarda in Cantica, zmiňuji se na konec o tom, že na l. 1 b připomenut »jeden vykladač Kantík«, podle něhož prý »nic nenie, co by člověčí duši milejší Bohu učinilo, než to, když v něm má libost a útěchu, v něm rozkoš a své kochání.«

Z několika málo shod, jež jsme přiležitostně poznali, a ze stejně skrovného počtu zmínek (zevrubnější na str. 219 vyd. Erb.; mimo to tamže na 259, ve Vrt. na 48 a 49, v Hatt. na 45) nenabýváme jistoty, že Štítný při citacích užíval knih »mistra hlubokých smyslov« (t. j. P. Lombardi Sententiarum libri IV); za to je však pravdě podobno, že měl odtud a z jiných cvičebnic středověkých buď vlastní nebo cizí rukou vypsané »auctoritates«, upravené nejspíše pořádkem věcným tak, jakož čteme na prvních listech rkpsu II D 7 studijní knihovny olomoucké (jejž popsal V. Tille ve Věstn. Č Akad. IV. 1895, 444).¹

¹ Na l. 1 a—3 a tohoto rukopisu jsou výpisky ze sv. Augustina spolu s jejich českými překlady; následují rozmanité úryvky, j. de passione, de beata Maria (Bernhardus, Gregorius, Augustinus, Jeronymus, Fulgentius tak řečený biskup); od l. 10 b jsou citáty věcně urov-

A témi citáty nešetřil; celé stránky svých Řečí jimi výplňoval, namnoze i bez potřeby u věcech samozřejmých. Tak když na př. na l. 57 a dokazoval, že se máme »v myšlenf, v řeči i skutciech slíbiti Bohu«, citáty ze sv. Pavla (1 Thess. II, 4), ze sv. Augustina (jenž prý »die k té řeči: Ten sě líbí Bohu, komu sě Bóh líbí«) a ze sv. Bernarta (řkoucího: »Ktož sě nelibí Bohu, tomu sě Bóh nemóž líbiti, a komuž sě Bóh líbí, nemóž sě Bohu nelibiti«). Na l. 45 a: »A žež život veliké dobré a každému vzácné. sv. Bernart svědčí řka: Lidé střiebra žádají a zlata, ale života nade vše.« Na l. 19 a ve výkladu o tom, že Kristus je naším pomocníkem v nebezpečenstvích, jmenovitě ve čtyřech, jež připomíná sv. Pavel v 2 Kor., XI, 26, pokračoval takto: »Prvé nebezpečenstvie die sv. Pavel na vodách. Skrže to mőžem běh tohoto světa rozuměti, aneb každý věku svého. O němž die sv. Řehoř: Vizte, kakť vše, v němž útěchu jmáte, kvapně, v brzkosti pryč s vámi běží k oné budúci věčnosti, chtiec i nechtec, jako bystrá řeka vždy jde dolov. I die sv. Augustin také k tomu: O bystrá povodni, i dokud budeš syny Eviny valiti v hořké moře! Z té povodně volá žaltářník řka: Spas mě, hospodine, vešlyt jsú vody až k mé duši! (Žalm LXVIII, 1). A tak Kristus pomocník byl na tělesných vodách svým apoštolům (Mat. VIII, 23—27; Marek IV, 36—40; Luk. VIII, 22—25), dávaje rozum, ež i na těchto duchovních bude svým také pomáhati. Druhé nebezpečenstvie die sv. Pavel v lotřiech. A zdali tělesenstvie naše, svět a diábel nejsú lotři? Neb to tré lúpí nás i pokrádá z nejednoho sbožie duchovnieho. O tělesenství die sv. Bernhart: Sami své osídlo nosíme, vždy máme s sebú tajného svého nepřetele: tělo své, v hřiechu počaté, v hřeše vzchované. Druhý lotr jest svět. O tom die také sv. Bernhart: O nebezpečný světe, co j' zlosti v tobě, a kak málo jest pravé můdrost! A ač jest v tobě co dobrého, to od tebe núzi trpí a převadu. V tobě sě zlí křivě pokrývajíc dobrými činie a ukazují, a nejsúce. A vše je marnost, co j' v tobě. O diáblu, ješto j' lotr třetí, die sv. Řehoř: Náš starý nepřítel diábel k kterým hřiechům najvieg čí pokloněnu vidí mysl, v těch jemu osídla lécie, k tomu veda, k tomu srdce podnášeje, a nejeden jako pták vzchvátá k osídlu nevěda, že j' o nebezpečenství duše jeho způsobeno.« Takovým způsobem mluvil

nanější: Aug. de fide, Greg. de merito fidei, Greg. de fide, Isidorus (2×), David (2×), Qualiter nobis prodest fides Bernhardus, Jacobus de fide, Aug.; Aug. de spe dicit, atd. — Z nějaké podobné sbírky citátů přejímal Štítný definice na př. ctností; odtud asi měl výroky sv. Augustina o spravedlnosti (na l. 9 a, že »jakož die sv. Aug., přelišná spravedlnost nenie spravedlnost, ale ukruimost«; na l. 9 b, že »jakož sv. Aug. pokládá, spravedlnost a pokoj jsta dvě sestře milé sobě« atd.; na l. 45 a, že »pokládá sv. Aug., že spravedlnost jest obecná šlechetnost, ješto j' v sobě vše duše pravost obklíčila«), jež je nesnadno nyní v latinských spisech toho církevního otce shledati, a jiné takové.

tuto Štítný dále o nebezpečenství našem z rodu a »v křivé bratří, v křivých sestrách«, shledávaje si sám, nebo přejímaje již jinými shledané vhodné výroky, které obratně po česku tlumočil a nazvájem spojoval; samostatného myšlení se na podobných stránkách mnoho ovšem neprojevuje.

Které řeči sv. otců celé nebo z větší části Štítný přeložil, vypočetl jsem již v předešlém oddílu své práce; zbývá mi tuto výsledky ještě jednou shrnouti a v souvislosti s jeho překlady již odjinud známými ukázati velikou jeho sčetlost.

Ze sv. Řehoře pap. neměl do r. 1385 delšího a určitějšího citátu; teprve v Řečech besedních zná při některých úryvcích, že jsou z výkladů na knihu Job, tedy z Moralium, zvláště však připomíná výklady sv. Řehoře »o oňom velrybu, jehož lanitvu Bóh provrtal« (na str. 69, 62 a 84 vyd. Hatt.). Jsou sice podle lask. sdělení vdp. Frant. Stejskala, rektora České kolleje v Římě, již ve vyd. Erb. na str. 164 a 221, potom v Hatt. na str. 73 drobné výroky z homilií sv. Řehoře pap., než ty sotva pochodi z přímého čtení, když v témež vydání Hatt. na str. 63 mohl být citát z 33. knihy Moralium uveden omylně, jakoby z »kázání jednoho.« Teprve před r. 1392 dostal se Štítnému do rukou zvláštní nějaký přepis homilií Řehořovských, který byl, soudě podle vnější podoby řečí odtud přejatých, tak upraven, že tu byly homilie s plnými svými nadpisy a s příslušnými perikopami. Snad také řeči přeložené ze sv. Lva byly ze samostatné sbírky vánočních homilií toho papeže, ale poněvadž jich bylo málo použito, zdá se mi pravděpodobnější, že Štítný je spolu s homiliemi podvrženými sv. Augustinovi a s Bedovou měl ze středověkého nějakého homiliáře, kde následovaly za sebou podle svátků roku církevního seřazené řeči různých sv. otců.¹ Ze sv. Lva pap. a z Bedy jsou to jediné překlady jeho, ale ze sv. Augustina pozual leccos již dříve. Tak jmenovitě přeložil již před r. 1376 jeho traktát *De conflictu vitiorum et virtutum* a byl jedním kázáním sv. Augustina i posílen v *odvaze*, psáti po česku o věcech náboženských (v. vyd. Erb. na str. 3 n.); mimo to dovolává se toho

¹ Nejznámější z podobných homiliářů byl Homiliarius doctorum, a Paulo Diaconi collectus, jehož 5 různých tisků ze století XV. chová c. k. stud. knihovna v Olomouci. Prohlédl jsem kázání vánoční nejstaršího z těch vydání (Coloniae ca. a. 1475, sign. F 320) a shledal, že Dominica I. post Epiphaniam, Dom. in Sexagesima a Dom. in Quinquagesima čtou se v homiliáři Pavla Diacona tytéž řeči (Bedova 12. a Řehořovy 15. a 2.), jaké na ony neděle u Štítného; že se však In Epiphania Domini vyskytá onde sermo b. Leonis pape XXXI, nikoli XXXIV, jako v našem rkpse, a In nocte Nativitatis Domini omelia b. Gregorii pape a dvě ven. Bede presbyteri, nikoli řeč sv. Lva pap.; posléze že homiliář v době adventní neobsahuje řeči sv. Lva a Augustina, jakých užil Štítný, nýbrž vyplněn je tu v celé době vánoční kázánimi Bedovými, Řehořovými, Origenovými a ojediněle Augustinovými, b. Iheronimi presbiteri, b. Ambrosii ep., Haymonis (In vigilia Epiphanie) a pod.

sv. otce již tuto více než 40krát. Ani v ostatních sbornících nechybí citátů ze sv. Augustina; z nich jedny, jakož jsme poznali, vedou ke »knihám zpovědním«, jiné výslovně ke »knihám o božiem městu« (v Erb. 7, 27; 161, 23; 265, 13; v Hatt. 58, 34), nebo ke »knihám o sv. Trojici« (v Hatt. 2, 38; 3, 6; 32, 33; 42, 38), nebo jinam (jako v Erb. 77, 1 n.; 146, 8 n.; ve Vrč. 81, 35 n.; 126, 1 n.), ale ani s ostatními úryvkky, které jsou z oněch knih sv. otce přeloženy bez poznamenání toho, nedostačují na jistý důkaz, že Štítný byl však v nich sčetlý.

Ze sv. Bernarda, jak bylo řečeno, přeložil nejprve řeč *De laudibus virginis Matris*; ve vyd. Hatt. mimo citáty jiné (na str. 5, 30, 33, 35, 51, 64, 65, 67) přímo vzpomíná na str. 9 již také jeho »řeči k papežovi Eugenovi« a na str. 49 »řeči jedné o andělích«; ve Vrč. vedle dotčené »řeči o pannách« a tří drobných zmínek na str. 55 a 59 »listu rytieři jednomu«; než nejčastěji (více než stokrát) cituje z něho v našich Řečech. Sv. Bernarda cenění života »spatrného« a nevyčerpatevná chvála panenství matky boží získávala si Štítného; ostatně i celý věk čtrnáctý rád vracel se k obrazné mluvě velikého toho církevního učitele, libujícího si v allegorických a náychyněkých mystice.

K starším větším překladům Štítenanským¹ přibyl v Řečech překlad *Meditace IX.* sv. Anselma, zv. *Stimulus amoris*. Z ně-

1 Nepríhlížime-li k pochybným, vyskýtá se překlad traktátu Davida Augšpurského *De septem processibus religiosorum*, uvedený již ve sborníku z r. 1576 (srv. vyd. Erb. na str. XIII), a traktátu Hugona od sv. Viktora v Paříži *De arca Noe mystica et morali* pouze v rkpse Vyš. (Truhlářova Katalogu čís. 239). Z »Korábu Noeova« je v Řečech na l. 6 a (z části ještě na l. 44 b) tento stručný citát: »A pak Hugo ukaže, ež ta vláště zevenie bývají v klidu lidem, ješto nejsú v obecném hluku a svú mysl sebrali v jedno, a die: Přeběhněm písmo a uzříme, ač kdy jedva anebo nikdy nemluvil Bóh otcům svatým v hluku, ale když chtěl zeviti co, jednomu zevil, aneb jich malu, ješto byli obecného hluku odlučení. Též jest, ež často v písmě mluví skrytě, chtě, aby něterá tajnost v své pravdě jen snažným byla ukázána, aby svině nohami drahých perel netlačily (Mat. VII, 6). A rozličně pán hospodin svú tajnost zjevuje svým přátelům, podlé rozličnosti jich úmyslov a jich pochopu atd. Je tu podán obsah kap. 4 knihy IV. (Patrol. lat. sv. 176, sl. 668) počínaje slovy: *Hoc est, quod ab initio cum paucis, raro, obscure et in abscondito locutus est Deus. Scrutemur Scripturas et inveniemus vix unquam Deum in multitudine locutum, atd.* Ztracenno, ale článkem Fr. Jar. Ryšánka v Lfil. XXX, 200 n. prokázáno bylo Štíteneské vzdělání Richardova a S. Victore spisu *De praeparatione animi ad contemplationem*, zv. Benjamin Minor; též jednoho místa odtud (z kap. 44, čili v Patrol. lat. sv. 196, sl. 38) bylo na l. 31 b Řeči ned. a svát. vzpomenuto. »Die (prý) Rikhardus: Ne vědě. móz-li Bóh člověku větší dar dáti, aneb možli by člověk větší vzeti, nežli aby skrzeň zlí dobrými byli, z synov ztracených synové boží. Většíef jest duši k věčnému životu vzkřesiti, nežli tělo k tomuto životu smrtelnému.« (Nescio, si potest homo aliquid a Deo in hac vita majus accipere; ignoro, an possit hac gratia interim majorem aliquam Deus homini conferre, quam ut ejus ministerio perversi homines in melius mutentur, ut de filiis diaboli filii Dei efficiantur. An cuiquam magis

kterých přímých zmínek (ve vyd. Erb. 311, 31 z JHrad.; ve Vrť. na str. 25, 110 a 164; v Řečech na l. 47 b, 233 b, 240 a, 254 b) a z hojných jiných odtud citátů soudím, že četl též Epistulam I. Pelagii ad Demetriadem, kterýžto list podvržen byl ve středověku sv. Jeronýmovi (s jeho spisy také otištěn v Patrol. Graeca, sv. 30, sl. 20 n.) a proto i u Štítného citovaly jako list sv. Jeronyma k Demetriadem.

Poznáváme tudíž, že Štítný čítal spisy círk. učitelů sv. Augustina a Jeronyma, Lva, Rehoře i Bedy, zvaného Venerabilis; znal leccos z děl scholastiků a mystiků sv. Bernarda a Anselma (z 11. stol.), Hugona a Richarda od sv. Viktora v Paříži († 1173), sv. Bonaventury († 1274) a Davida Augšpurského, Roberta Holkota († 1349) a Jindřicha Susona († 1366). Třeba se ovšem nemohl vyrovnat knižní učenosti mistrům theologie tehdejší pražské university, o jejichž bohatém citačním apparátu zajímavá data snesl dr. V. Flajšhans ve svých »Předchůdcích Husových« (ve Věstn. Č. Ak. XIII n., na př. v ročníku XIV. na str. 166, 167, 172, 173 a j.), přece jen sčetlost jeho byla podivuhodná a již sama o sobě vydává pěkné svědectví o literátu pojímajícím vážně svůj úkol a pilně se k němu též připravujícím; nebyly také jistě nepatrné oběti peněžité, jež na čtení vynakládal vladyka statky neoplývající a v době, která se honila za požitky.¹

videbitur esse mortuos suscitare? Ergone majus erit suscitare carnem iterum morituram, quam animam in aeternum victuram? — Samostatně také ve dvojí úpravě vzdělal Štítný na sklonku svého života »Zjevení sv. Brigitty« (Katalogu Truhlářova č. 99 a 281).

Za to volné vzdělání sv. Augustina *De conflictu vitiorum et virtutum, obsazené v rkpse Vyš.*, pojato bylo do sborníku Mus. nebo Vrť., Jes. (Kat. Truhl. čís. 96) a Sáz., a v týchž rkpsech čteme i Hugonovy »Knižky o přípravě srdece«, jež podle Erbena (v jeho vyd. str. XXXIII) byly jediným obsahem pergamenového rkpstu Fr. L. Čelakovského. — Bonaventurův »Ostnec svědomí« vzdělán byl v Štítenských knížkách pátých vyd. Erb., v J. Hrad. a Sáz.; volně, jakož smíme usuzovat z vlastních slov překladatelových (v Erb. 181, 14 n.), a jakož poznal též Jos. Truhlář (v ČČMus. 1884, 283). Ale »Knižky Richardovy o čtveru zlému«, z nichž je delší úryvek již na l. 136 a n. Řečí ned. a svát., přeloženy byly do rkpstů Vrť., Jes., Sáz a Opat. dosti věrně (v. Lfil. XXX, 199). V posledních letech svého života Štítný zpracoval mimo sv. Bonaventury *De septem itineribus aeternitatis* (zachov. ve Vrť., Jes. a Sáz.) do sborníku Opat. volně tři knihy Richardovy *De statu interioris hominis* (v. Lfil. XXX, 199 n.) a Rob. Holkota »Výklad na knihu mудrostи«, kterého však již nedokončil. Posléze též příklad o smrti mládence bujněho, jak jej čteme v Erb. vyd. na str. 271—281, vzdělán byl, jak poznal J. Truhlář v ČČMus. 1884, 34 n., podle Sušonova *Horologia sapientiae aeternae*, kteréhož díla vzpomenuto ještě ve vyd. Vrť. 79, 2n. (v. Lfil. XV, 275).

¹ Budíž mi aspoň tuto pod čarou dovoleno několika málo slovy dotknouti se užitku, který plyne ze shledávání lat. předloh. Teprve srovnáváním střeských překladů s lat. textem nabýváme pro leckteré místo pravého pochopení. Na př. čteme-li v první homilií sv. Bernarda *De laudibus virginis Matris* (v Patrol. lat. sv. 183, sl. 735): *Quid dicis, virgo superbe?*, a v českém překladě, ve vyd. Erb. na str. 81,

C) Skrovna původnost díla. Celkové jeho ocenění.

Ukázali jsme, pokud Štítný tvořil nebo mohl tvořiti z-miniscencí na kázání, studie a čtení, jak užil nebo mohl užiti svých učených styků. Zbývá vyšetřiti, kde v jeho Řečech ned. a svát. smíme hledati myšlenky původní, čeho »se mohl sám domyslit« (podle Erb. 1, 21 n.). Ale ať podrobné badání pramenné, založené ovšem na hlubší znalosti středověké kultury, dojde jednou v té příčině k výsledkům jakýmkoli, tolik, myslim, vždy Štítnému přízkneme, že moha prostě jen tlumočiti na český jazyk cizi homilie, jakých několik vskutku přeložil, podle promyšleného plánu svého odhadlal se a také dovezl uměle zpestřiti obsah celku (aniž ublížil jednotě jeho) svou víceméně samoz-

ř. 1: »Což dieš pak ty, panno pyšný? točíš leč jsi muž leč žena v panenství« (ale ve Vr. na str. 27: »pyšná panno«), vidíme z toho, že není-li jiných dokladů pro masc. panna, tento nestáčí; Štítný spojil tu patrně subst. panna s adj. masc. jenom vlivem lat. předlohy (podobně jako o něco níže na ř. 24), ale spojení bylo proti povaze českého jazyka a proto vysvětleno poznámkou, později od něho dokonce upuštěno (ve Vr.) buď samým spisovatelem, nebo jeho přepisovatelem. Čteme-li dále ve sl. 736 též řeči: »si non potes sublimem incedere semitam virginitatis, sequere vel Deum per tutissimam viam humiliatis: a cuius rectitudine si qui etiam de virginibus deviaverint, ut verum fatear, nec ipsi sequuntur Agnum, quocunque ierit. Sequitur quidem Agnum coquinatus humiliis, sequitur et virgo superbus; sed neuter, quocunque ierit: quia nec ille ascendere potest ad munditiam Agni, qui sine macula est, nec is ad ejusdem mansuetudinem descendere dignatur«, a srováme-li s tím věrný překlad toho v Erb. 81, 20–27, vidíme, že Erben chyběl jej jakoby původní slova Štítnenská. — Leckterá vazba v staré češtině jinak nezvyklá vysvětlí se napodobením vazby lat.; na př. čteme-li na l. 114 b: »ktožkolivěk rozumie světlo věcné« (rozuměti s akk.), a můžeme-li srovnati s lat.: quisquis lumen aeternitatis intelligit, pochopíme úchylku. — Na l. 62 b ve výkladu o užitku života »spatrného« čteme zase výrok sv. Hugona (ze spisu jeho: *De claustro animae*, I. III, cap. 1, v Migneově sv. 176, sl. 1087), který, kdybychom ho nesrovnali s textem lat., zůstal by temný. Čteme tu totiž, že »jakož die Hugo, když bude mysl v ten klášter přijata, jen to, co je nebeských věcí, mysliti bude« atd.; a v latině: »Animae claustrum contemplatio dicitur, in cuius sinum dum se recipit animus, sola coelestia meditature etc. Zvláště, kde Štítný nezaživ dobré lat. předlohy, drží se jí otrocky věrně, bývá radno pro náležité pochopení česk. textu sáhnouti po lat. vzoru. Tak plně rozumíme českým výrazům na l. 80 b: »dóm tělesný« a »dóm duchovní, rozumný«, víme-li, že v předloze Bedově stojí: *domus materialis et intellectualis*; tamže přeloženo lat. *mansiō in cordib⁹ electorum dispar esse non potest* — bydlo v srdečích výborných nemoz hýti nejednaké. na l. 79 b: *Nam qui humilitatis ejus vestigia sequi dignatur, qua temeritate sperat se ad intuenda claritatis ejus gaudia posse penetrare*. — Neb kdož hrdá po sledu jít pokory jeho, kterú smělostí nemůdrú mní, by mohl k radosti zřenie na jasnost přistúpiti? na l. 81 b: *a fabulis supervacuis et male dulcoratis detractionum colloquiis* — od prázdných řečí a od zle oslazených utrhání jiným pomluv, a pod. Neřeba, myslim, překlady rozmnožovati na ukázání, jaký prospěch máme, můžeme-li srovnati střeské překlady s lat. textem.

statnou volbou themat nejrůznějších, a že tato themata rozbíral způsobem sice na latinských školách tehdejších vůbec obvyklým, ale v českém písemnictví neslychaným, s pohledání hodným vykoristěním veškeré své hbitosti dialektické a všeho bohatého vědění odborného a jazykem vzorně ryzím.

Již Fr. Jar. Ryšánek poznamenal ve svém článku v Lfil. XXX, 199, že Štítný odlišoval vlastní myšlenky, jež do překladu přidal, od překládaných. Také v Rečech ned. a svát. je příklad toho na l. 172 a. Uvádí tu totiž kratičký výrok sv. Řehoře »o chvále důstojnosti« pondělí velikonočního, potom jiný sv. Řehoře, »jakož v jiném miestě die«, a pokračuje: »To pak sám řku, ač i neopatrně v utěšení dne tohoto: Co by pomohlo, ač by smrt zbořena byla, kdyby sám život opraven nebyl? Aje dobrý vykupitel a spasitel v nivčem jest nás neobmeškal, umřev za ny naši smrt svú smrti zbořil a vstav z mrtvých opravil náš život. Die opět sv. Řehoře atd. Jako tuto, tak ještě na několika místech jiných zdá se, že Štítný chtěl upozorniti na původnost své myšlenky nebo svého pojetí. Na př. na třetí neděli adventní (70 b—73 a) vědomě odchýlil se od obvyklé tradice vykladatelské, kterouž poznáváme z Husa a Chelčického, a moha nadto užiti i homilie VI sv. Řehoře, dal přednost souvislému výkladu o třetím příští. Písmo má ten obyčej, praví, »ež túž věc jednu aneb táž slova přemietá sic i onak . . ., a tak ačť tato slova (ze čtení sv. Mat., XI, 3) potáhnu jiným úmyslem, když sě pravdě neprotivím, nedivte sě! . . . Biech řekl oneda, ežť jest troje příštie syna božieho: jedno v těle na svět, . . . druhé má ku posledniemu súdu býti, . . . třetie příštie syna božieho, o němž jest sám řekl, ež kdož jej miluje a chová řeči jeho, přide k němu i s otcem a bydlo sobě učiní u řho (sv. Jan, XIV, 23). O tomť bych rád chtěl řeči dnes něco, ač mi dá své naučenie, jehož vždy žádám; neb vědě, ež bez něho nic nemohu. — Ty-li jsi, ještě máš přijíti, či jiného čakáme. Takt já tuto beru ta slova k svému úmyslu nynějšiemu, ne jako bych tázal, ale jako bych jistil, ež on jest, ještě abych přišel k svému spasení, má v mū duši, v mū mysl přijíti . . . A což řku o sobě, též řku o všech . . . I bývá to příštie v mysl a v duši troje: jedniem činem v mysl přide, když kto přijme jej věrú; druhé přicházíe v těch smysl, ježto bojjí pro královstvo nebeské; a třetie v těch mysl, ježto v pokojné myсли o věčných, vysokých věcech přemietají a v ně mysl uprúc spatifjí je.«

Podobně samostatný byl Štítného výklad na sv. člení čtvrtou neděli po sviečkách (92 a—95 b). Jak praví Hus (ve vyd. Erb. II, 49), jest to čtení »vedle čísla k rozumu dosti lehké«; vykládáno i allegoricky rozličným způsobem (v. konec té řeči M. J. Husi a Chelč. Smet. I, 148), než pochybuji, že od někoho tak, jak od Štítného, jenž si vtipně vyložil loď na milost, aby mohl k předchozí úvaze o pořadu milosti připojiti své od-

jinud známé poučení o pateré milosti. »Pak sem sě díval«, praví, »proč s tuto epištoli (sv. Pavla k Řím., XIII, 8—10) čtou to čtenie, ež Ježíš všel na lodíčku a za ním vešli mlazší jeho. Pak usnul Ježíš a bůrě sě vztrhla chtiec lodíčku překotiti . . . I-vzal sem v úmysl, ež ta lodíčka móž snad milost znamenati; ktož pořiedně milují sě v Boze, jsúť v té lodíčce s synem božím. Ale usne-lif Kristus, vztrhne sě bůrě, ežl bude ta milost nebezpečna, v níž sě lidé milují spolu. Neb vztrhnú sě rozličné žadosti světské, tělesné, ješlo budú chteti vše věci svatú milost, ješto j' v lidech, převrátit a v jinu ji proměnit. Neb patera j' milost mezi lidmi« atd.

Ve své druhé řeči na první neděli po sviečkách (82 a—84 a) ukazuje Štútný nejprve, »kak někdy, ješto podrostú málo v duchovenství, potracijí náboženstvie, a když potratie, kde by najspieš je nalézti mohli.« Postupuje pak v celku takto: Nemůžeme prý mítí omluvy, když obmeškáním něco ztratíme. »I jsem beze pře, ež v mému obmeškání spravedlivým súdem božím mučí mě žalost, donidž nenajdu, co sem ztratil.« Podobně nemáme prý lehce vážiti ztráty náboženství. »Ten úmysl beru nynie ze čtenie ku podobnosti té, ješto chci řeči ne tak slov váže: Jerusalem upokojenie mysli znamenává. Protož ten, kdož potratí chut v náboženství, mezi známými jie nenalezne v tom podobenství, jako j' matka sv. hledavši syna mezi známými a přívuznými nenalezla jeho, ale vrátvivši sě do Jerusalema nalezla jej. Nemni i jeden, bycht odmlúval komu s známými, přívuznými býti, přátely, ješto nebránie, ale pomocni jsú k duchovenství . . . Byť sě svoji drželi sebe, jáť bych to chválil; nebf ne vždy dobré to vycházie, kdyžt sě svoji lúčie od sebe. Protož aby tomu rozuměli, mienimě duchovním rozumem, ež známí a přívuzní jsú tělesná a světská utěšenie; v těch duchovní člověk nenalezne chuti pravého náboženství . . . Ale vraťme sě do Jeruzalema, točiš v upokojenie mysli; tu v božiem domu, ježto j' z myšlení svatých, upřiemých, čistých udělán v pokojném srdci, budem moci nalézti potracené náboženstvie . . . A ješto j' řekl Ježíš: I co j' to, ežl jste mne hledali . . . , tak k tomuto úmyslu chci to slovo obrátiti, jakoby ta chut náboženstvie to řekla: I co mne hledáte jinudy . . . ?«

Na l. 5 a vyšetřuje, »čím sě mezi Bohem a námi drží přiezň a rozmáhá.« »V tomf nechybám«, praví, »že j' to najprv božím darem, ale z daru toho jsú také k tomu přičiny vláštie. I můžem mnohým věcem od zřejmých k nezřejmým vzieli podobenstvie, a též i tuto. A tak v idíme, ež přiezň v lidech troji má pomoc, ež sě drží a nepotuchue . . . « — Na l. 36 a uvažuje opět o slovech Kristových ze sv. Mat. XVIII, 6 řka: »Tak mi sě chce nynie tomu rozuměti, ežl když jest taková hrdá, bylo by jí hodnějše, by jměla těžkého muže na svém hrdle a byla doma v práci hospodářské utonuc jako v moři, než by

točec sě bujně mladých myslí poskvrnila svým oplzstvem a svůj přípravu. A též i helmbrechti rozumějte! Neřekl ře sem nepodobně, ež také helmbrechtice a helmbrechti boží lid pohubují, ješto by měl chrám boží být, a rozličně zapalijí jedny k hrosti, druhé k závisti, třetie k hněvu, čtvrté k smilstvu. Neb něteří jich příkladem podnesú sě také v hrosti, druzí vzávidie nemohúc dostati téhož, třetí, to j' chudina, vzhněvají sě, ež jich tak těžké nadělánie berou jim, aby mohli tu hrost věsti . . . a čtvrtí oblíbiec ty přípravy roznierte sě v smilné myslí; a tak takoví se všechn stran zapalijí chrám boží. — Na l. 187 b vykládaje, kolikrát znamenitěji lid izrahelský slavil »hod prieštie«, poznamenává o třetím: »Skrze to proč bych nerozuměl třetího opět právě duchovních svrchování, jimž pán hospodin dává někdy zakusiti, z umu je vytrhna, té nebeské pochotnosti . . .« — Na l. 201 b: »Znamenajte najprv, co j' chvála boží! Vidíme, ež píší, čtú, zpívají, mluvíce i rozličně činie lidé chválu boží. Ale to zvláště já kladu tuto za chválu boží, o níž bych rád řekl něco, bych mohl a uměl, ješto kto znamenaje velebnost božie moci, moudrosti i dobroty . . .«

Spoleháme-li se na subjektivní formu, kterouž tyto výklady jsou proneseny, jsme nakloněni pokládati je za původnější nežli všechny ostatní, objektivně uvedené, při nichž sice rovněž není cizí původ poznamenán, ale je pravděpodobný; neboť nebylo-li mi těžké zjistiti nepůvodnost jich několika, bude lze jednou nepochyběně prokázati ji též jinde. A tak myslím, že se Štítný v Řečech ned. a svát. odvážil pouze málokde výkladů samostatných. Nikde tu také neproniká smělejší úsudek samostatný, jakých na základě bystrého pozorování života čteme dosud v Knížkách šest. (srv. v Erb. na str. 83 o vdovách, které lépe »svů věc způsobují«, než jejich manželé kdysi; na str. 105 o mateřinu naučení působivějším často, nežli je otcovo; na str. 107 o hospodáři, který se bojí čeledi). Soudí-li Štítný na l. 121a nízce o ženách, nebo na l. 210a, že pro lid vláda je nezbytná (»nemóž státi dobře, jakž nenie krále, ješto by lid poriedil v svém královstvu«), nebo na l. 140a o špatné lidí svornosti (»Neb by již jediná dva jměla veš svět, podle toho běhu, jakož vidíme v lidech, ještě by jima byl svět úzek«), pronáší názory své doby (srv. P. Janeta Děj. vědy polit., I, 130 ve Výb. Laichtrově), nikoli své osobní. Význačnější je v Řečech toliko častější, než v starších jeho pracích, chvála života klášterního, k jehož vadám přece nebyl slepý; lekal jej svět se svými hříchy, jež však kárá bez hněvu (nechtě býti, jak praví na l. 119b, »ze zlosti lidským zpravovačem«). Umírněnost v názorech, kterou chválí Gebauer v Lfil. XXVII, 107, projevuje se též tuto.

V Řečech není místa, jež by rozhodnilo naše známosti o životních poměrech Štítného. Na l. 30b vzpomíná svého vdovství (»bychom my vdovcové a vdovy«), na l. 205b své

stálé snahy vzdělávati se (»A já ač hoden nejsem miesta toho, t. j. kazatelova, však z milosti přežřeno j' mi, ež sem rád od mladosti učené slýchal i statečné kazatele, abych v starosti s tiem jměl kratochvíl, ještě piši«), posléze na l. 105a nějakých událostí, jichž se dotkl již v Erb., vyd. na str. 117 (»Ale za nás pro ta hýkanie stávaly sě veliké vraždy a mord, jakž sme slýchali nedaleko, a něteré svády vidali sami«). Soudíce podle slov: »Kto by všel do špitála u Pražě, uzrel by, má-li z čeho Bohu děkovati« (101a), nebyly Štítnému neznámy ani tyto humanitní ústavy, jichž Praha tenkrát měla šest (v. Tomkův Děj. města Prahy, III, 256 n.).

Některých míst z Řečí ned. a svát. použil k svému líčení lidových obyčejů staročeských již Zibrt (ve svých Staročeských výr. obyčejích, pověrách, slavnostech a zábavách prostonárodních); plně pak látku vyčerpal J. Soukup ve dvou výr. zprávách c. k. reálek v Plzni za rok 1902 a 1903 (srv. zvláště statí o masopustním pondělí, první středě postní, neděli družebné, středém dni a o trhu). Zmínky na l. 187a o mnišském »škapléři, kukle a kordě« bylo si povšimnuto ve známém díle Zibrťově a Win-trově »Děje krojů v zemích českých« (I, 437 a II, 202).

Podobenství a srovnání brával Štítný z přírody, než i z rozmanitého zaměstnání lidského;¹ jsou, jako v ostatních pracích jeho, hojná a uměle slovně vyjádřena,² ale z části nepůvodní (srv. pozn.)

¹ Ke vstání z mrtvých je mu na př. »podobným příkladem« obilné zrno (v Erb. 28, 23 n.); mnohý, potká-li jej protivenství, pohasne prý v milování Božím »právě týmž podobenstvím jako kámen vápenný« (v Erb. 125); čest světské pochvaly »jest podobná k onomu shnilému dřevu, ještě v noci sě jen leskne a den ukáže, ež jest vět shniláš« (36 a; Vrt. 117, 19 n.), a pod. — Z lidských zaměstnání poskytlo Štítnému vhodných příměrů zedníkovo (v Hatt. 79, 15 n. a na l. 236 a, potom ve Vrt. 291, 17 n.), řevcovovo (ve Vrt. 250, 20 n.), písáčovo (v Hatt. 23, 20 n.) a jiná (ve Vrt. 10, 23 n.; 75, 21 n.; 189, 23 n.; 220, 19 n.; 282, 21 n.; v Hatt. 36, 22 a 65, 16 n.), zvláště hospodářské (srv. Erb. 172, 7 n.; Vrt. 138, 32 n.; 191, 19 n.; 287, 10 n.; 127, 29) a hospodyňské (v. Vrt. 104, 32 n. a 314, 7 n.). Oblibeny byly vymyšlené příklady z denního života, jako v Erb., 77, 23 n. (srv. Lfil. XV, 262 a 263); 88, 32 a 125, 38 (= Vrt. 73, 12); na l. 86 a (»Jakož bývá: pojde někto na ořechy, uzří ořech, an pěkný utrhne; ale okusě hořké a kyslé lupiny aneb tvrdé skořipiny, rozpáče sě do jádra, povrže jej . . .«) v Erb. 111, 30 n. (= l. 101 a); ve Vrt. 267, 33 n.; na l. 11 b (»ještě nemohú skutkem tělesné žádosti syti býti, ale jen jako jich polizujíc oblibují to, k němuž táhne tělesná žádost, jako když někto líže rožen, ač sě jest pečeně jemu i nedostalo . . .«); v Erb. 126, 19 n. a Vrt. 130, 35 n.; ve Vrt. 278, 38 n.; v Erb. 257, 16 n.; ve Vrt. 284, 13 n.; v Hatt. 38, 26 n. a 74, 44 n.; v Erb. 74, 28 n.; ve Vrt. 129, 25 n.; na l. 49 b (»Stvořenie snúbi duši . . ., právě jako když chudý holomček bohatého dceru bude snúbiti, ještě pojde-li zaň, v chudobě bude . . .«); na l. 155 a (»Kdyby koho na smrt vedli a někdo dával jemu sbožie . . .«); ve Vrt. 333, 20 n. (= v Erb. 233, 25 n.) a 165, 17 n.

² Štítný nespokojuje se často příkladem a srovnáním jedním, nýbrž hromadí jich více (srv. Erb., 217; ve Vrt. 129; na l. 29 a, 149 a /

na str. 232). Bohatství jejich bylo v Řečech jen docela nepatrně rozhojněno; nepřihybo ani pozoruhodnějšího přísloví lidového.¹

Jest tedy také v Řečech ned. a svát. tu a tam některý výklad samostatnější, je též v nich látnka některými původními srovnáními vysvětlována a ovšem i zaznamenáním některých lidových obyčejů a přísloví oživena, ale toho všeho je málo na bohatství látky cizí, vyčtené nebo slyšené. Nedostatek původnosti zaviněn byl sice již samým účelem spisovatelovým, ale nemýlim-li se, ohlásilo se takto též stáří jeho. Za čerstvých ještě dojmů ze studií a způsobem přece jen svým² podal kdysi Štítný v Řečech hoesedních summu filosofie scholastické, potom pro zvláštní potřebu svých dětí a v druhé řadě ostatních čtenářů, jichž mu přibývalo, psal traktáty, ve kterých přihlízel více k potřebám života praktického, než aby zaučoval o svátostech (patrně, že znamenal větší k tomu svou způsobilost, i větší svých čtenářů potřebu, odcházejících v té příčině z kázání bez užitku); až sestárlý, když již stačil jen na ohměňování starších svých sborníků a vypomáhal si hojněji a hojněji překládáním cizích prací, odhodlal se napsati Řeči neděl. a svát., aby byly jakouši čítankou lidu náboženskou. Dílo nerovná se cenou obsahovou literárním jeho plodům starším. Kdežto na př. ve svých Knížkách šesterých, jmenovitě v druhých a třetích (vydání Erbenova) přinášel mnoho myšlenek a zkušeností svých (vida vším právem v mravní čistotě

a j.); někdy, jak se zdá, pro zachování symmetrie větné (na příkl. na l. 29 a: »Neb silná milost nedá člověku u veliké hřiechy upadnuti a obecných lehčejších hřiechov poprzněnie brzo přemóz, jako rez s železa silný oheň a jako když vody krápkja bude brzo u velikém ohni přemožena«). V přímeřech užito obvyklých částic přirovnávacích (na př. na l. 93 a: Jakož sě milují údové těla, tak by i mezi námi býti jmělo; na l. 192 b: Jakož vidíme v přirození tělesných věci, ež něco, ježto j' bylo studeno, bude teplo, potom horko, až vríti bude, až pak přide v zapálenie, takéž podobně bývá v duchovní milosti . . .; v Erb., 193, 25 n. a 184, 31 n.; ve Vrt. 169, 23 n.); bývají krátké, ale některé rozvity i v dlouhá podobenství. Od nich sluší rozeznávat konkrétní případy, uváděné na objasnění výkladů dogmatických a moralistních a tolikéž Štítným nazývané podobenství (srv. ve Vrt. 130, 4 n.: I chci v nějakém podobenství pověděti . . a v Hatt. 46, 7 n: Dám tobě bližše podobenství . . , a j.; ale ve Vrt. 169, 37 n.: Dám příklad toho . . a v Hatt., 23, 36 n.: Hrubýt chci najprv příklad dátí . .

¹ Na l. 202 b: »jakož jest v přísloví: Bóh dělil a sobě j' najvíc ostavil, jinému jest své chvály nedal«; na l. 12 a: »I jest příslovie mezi Němci, ež říkají: Chud jsem jako děvečka.« Upozorňuje ještě na jiná dvě tri, jež byla dříve již otiskána, vypisují tuto již jen obraty, neoznačené přímo jako přísloví, než podobného rázu: »Ktož by sě ožeci nechtěl, střez sě ohně; oheň jest ojzenje příčina« (1 a); »větrem tratiti přezř mezi sebú« (104 b); »Ač zamčí vietru plevu, ostaneť zrno« (131 a); »Jakož zde léčeti budem, tak tam budem vybierati« (173 b); »Povedeli slepý slepého, oba v jámu upadneta« (223 a) ze sv. Mat., XV, 14. Na l. 87 a 222 b čteme přísloví, které v Erb. 67, 31 n. a j.; na l. 119 a totéž, jako v Erb. 199, 29; na l. 147 b totéž, jako v Erb. 287, 7 a na l. 243 b shodné s Hatt. 101, 7 n.

² K tomu viz staf Fr. Ryšánka v Lfil. 1910, str. 124. Red.

přední základ štěstí společenského), a i zpracováním, ne-li již samou základní myšlenkou knih čtvrtých (bez přítěže citátové a s hojnými poznámkami kulturními) projevil nezřídka úsudek samostatný, — v tomto díle podlehl svému bohatému materiálu, kterýž si dlouhým životem nastřadal (styky a čtením). I dána byla v Řečech ned. a svát. přednost raději učeným rozborům a mystickým výkladům, než aby bylo přihlíženo k skutečným potřebám života, před nímž se stařec již uzavíral, a dílo, které podle úmyslu spisovatele mělo být rovnocenným článkem s Řečmi besedními a s Knízkami šesterými v jeho literární činnosti, věnované s nezištností tehdy jistě ojedinělou a s plnou odpovědností uvědomování širokých vrstev národních,¹ pozbylo svou knižní učeností, již bylo přeplňeno, právě v onom čtenářstvu mnoho působivosti. Toliko forma zůstala stejně virtuosní, Štítneská.

Český pramen Vratislavových »Příhod« a jeho cařihradské vězení.

Napsal Václav Ertl.

Na nepůvodnost Vratislavovu v záznamech cestopisných dojmů, jež vyplňují první a část druhé knihy »Příhod« podle rozdelení Pelelova, poprvé stručně upozornil Josef Jireček v poznámce k článku »Václav Budovec z Budova v Cařihradě« (Č. Č. M. 1877) slovy: »Mimochodem budiž podotčeno, že Vratislav při popisu jízdy do Cařihradu paměti své valně napomáhal z listů Augeria Busbecka, o 40 let starších. Zprávy o mramorovém římském sloupu u Niše, obšírný popis bulharských ženských krojův, domněnka o původu Bulharův od Volhy a o bojišti, kde zataj císař Balduin, zmínka o mohylách okolo Plovdiva a o tulipánech v Adrianopoli, omylerné mínění, že Anastasiova zeď jde až k Dunaji, to vše přejato je z Busbecka překladem dílem slovným, dílem volným.«

Tvrzení Jirečkovo potvrdil a rozvedl chorvatský geograf dr. Petar Matković, který v řadě studií, uveřejňovaných v »Radu jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti (Razredi filologisko-historijski i filosofisko-juridički)« pod názvem »Putovanja po Balkanskem polutoku XVI. wieka«, kriticky zrevidoval se stanoviska zeměpisného všecka cestopisná díla XVI. stol., jež se týkají Balkánu. V XVI. oddílu tohoto obšírného pojednání, uveřejněném ve 130. knize »Radu« (Zagreb 1897), probírá na str.

¹ K takové, řekl bych extensi přejatého názoru světového měl Štítný obzvláštní způsobilost: dobrou školskou průpravu, kterou neustával doplňovati, neobyčejnou pamět, umírněnost v úsudcích, schopnost přehledného třídění a jasného vyjádřování.

113—181 »Putnički dnevnik V. Vratislava z Mitrovica, ili putovanje c. poslanika Frd. Krekvica u Carigrad g. 1591 uz putopis Ad. Wernerna od g. 1616.« Stopuje po jednotlivých úsecích cesty do Cařihradu oba cestopisce, Vratislava z Mitrovic a Adama Wernerna z Crailsheimu, tajemníka Černínova, konstatuje krok za krokem nenovost Vratislavových údajů geografických a zdůvodňuje svá tvrzení jednak citáty, jednak odkazy na cestopis Busbeckův (Busbequii Itinera Constantinopolitanum et Amasianum, Antverpiae 1581). Počet shod mezi cestopisnou částí Vratislavových »Příhod« a latinským cestopisem Busbeckovým vzrostl pečlivým srovnáváním Matkovićovým značně nad výčet Jirečkův. Ale ani Matković nevyčerpal rejstřík Vratislavových převzatků do posledka jednak proto, že si všimal výhradně jen shod věcných, jednak z toho důvodu, že vycházel od přepokladu, že pramenem Vratislavovým byla pouze latinská Itinera Busbeckova. Vratislav však měl pramen jiný, bližší a obsažnější.

»Příhody« Vratislavovy neopírají se totiž ve své části cestopisné o latinský text cestopisu Busbeckova a nečerpají jen z něho, nýbrž jejich pramenem jest Kocinův (*a Veleslavínův*) český překlad *Kroniky nové o národu tureckém* (V Praze 1594), k jejímuž druhému dílu byl na str. 225—385 připojen překlad *obou cest Busbeckových* a jeho *Napomenuti a rada o správném tažení aneb hotovení se proti Turku*.

Hlavním pramenem Vratislavových popisů cestovních byl ovšem Kocinův český překlad první cesty Busbeckovy do Konstantinopole a do Amasie. Z něho Vratislav přejímá svoje líčení krajů, míst a zvyků většinou doslova. Slavný Busbeckův popis polohy Cařihradu¹ zní v obou knihách takto:

Vratislav (str. 43).²

Kroniky turecké díl druhý, str. 267. (Cesta do Konstantinopole a do Amasie.)

Co se položení dotýče města toho, vidí mi se, že to místo hned

Což se položení města dotýče, vidí mi se, že to místo hned od

¹ Jam ad ipsius urbis situm quod attinet, videtur urbi dominaturae facta a natura sedes. Est in Europa; habet in conspectu Asiam, Aegyptum, Africumque a dextra, quae tametsi contiguæ non sunt, maris tamen navigandique commoditate veluti iunguntur; a sinistro vero pontus est Euxinus et palus Moeotis, quae circum circa multis gentibus habitantur, et multis undique fluminibus influuntur; nihil ut longe latetque iis in regionibus ad usum humanum nascatur, cuius non sit maxima Constantinopolim navibus vehendi opportunitas. Ab una parte, mari alluitur Propontide; ex altera portum efficit flumen, quod a similitudine, cornu aureum vocat Strabo. Tertia reliquo continent iungitur, ut fere peninsulae similitudinem quamdam referat, et perpetuo promontorii dorso in mare sinumque, quem a fluvio marique eo recedente fieri dixi, excurrat. Igitur e media Constantinopoli iucundissimus est in mare albentemque perpetuis nivibus Olympum Asiae prospectus. — Busbequii Itinera, p. 58. (Matković, op. cit. 159.)

² Cituji stránky svého vydání v České knihovně zábavy a poučení č. XX. V Praze 1906.

od přirození k tomu přihotoveno, aby na něm město císařské vyšlo bylo. Leží v Evropě, má téměř před očima Asii a Egypt, po pravé straně Afriku, kteréžto země, ač města nedotýkají, však mořem a pohodlím plavby s ním se jako spojují. Po levé straně jest Pontus Euxinus a jezero Meotské, jináč — jak je Turci jmenují — Karatengise, totíž Černé moře.

Při nich vůkol mnozí národnové bydlejí a mnohé řeky se všech stran do nich tekou, tak že naděl i naší nic se v těch krajinách k užitku lidskému nerodí, což by na šířích do Konstantinopole velmi snadno dodáváno být nemohlo. S jedné strany dosáhá města Propontis aneb moře sv. Jiří, s druhé port a stanoviště lodí čínské řeky, kterouž od podobenství Zlatým rohem Strabo jmenuje; tefetí strana města země se drží, tak že město má formu a podobenství téměř půlostrova a celým hřbetem předhoří do moře aneb do zátoky, kterouž ta řeka a moře vystupující dělá, vybíhá. Pročež uprostřed Konstantinopole velmi veselé a rozkošné jest vyhlednání na moře a na horu Olympum, kteráž se v Asii ustavičně od sněhů bělí.

přirození k tomu přihotoveno, aby na něm město císařské vyšlo bylo. Leží v Evropě a má takměř před očima Asii a Egypt, po pravé straně Afriku, kteréžto země, ač se města nedotýkají, však mořem a pohodlím plavby s ním se jako spojují. Po levé straně města jest Pontus Euxinus a jezero Meotské, při nichž vůkol mnozí národnové bydlejí a mnohé řeky se všech stran do nich tekou, tak že naděl i naší nic se v těch krajinách k užitku lidskému nerodí, což by na šířích do Konstantinopole velmi snadno dodáváno být nemohlo. Z jedné strany dosahá města Propontis aneb moře s. Jiří, z druhé port a stanoviště lodí čínské řeky, kterouž od podobenství Zlatým rohem Strabo jmenuje. Třetí strana města země se drží: tak že město má formu a podobenství téměř půlostrova a celým hřbetem předhoří do moře aneb do zátoky, kterouž tu řeka a moře vystupující dělá, se tábne. Pročež i zprostřed města Konstantinopole velmi rozkošné a veselé jest vyhlednání na moře a na horu Olympum, kteráž se v Asii ustavičně od sněhů bělí.

Tímto způsobem, zpravidla doslovním, zřídka volnějším, přejímá Vratislav z českého překladu Busbecka svoje partie popisné, prokládaje jimi rozličné příhody, které cestou zažil. První kniha jest témito převzatky hustě proložena, v druhé jich Vratislav použil jen pro popis Cařhradu a jeho památností, v ostatních knihách, kde k tomu nebylo příležitosti, jich není. Z českého Busbecka jest převzata zejména zmínka o Fišamendu (Vrat. 5., Kron. II, 230), popis Turků (Vrat. 7, Kron. II, 231), poznámka o sanžacích (Vrat. 7, Kron. II, 232), zpráva o jančarech (Vrat. 7—8, Kron. II, 235), o Budínu (Vrat. 15—16, Kron. II, 237—238), o čauších (Vrat. 20, Kron. II, 233), o Bělehradě (Vrat. 23, Kron. II, 240—241), o dobytí Bělehradu (Vrat. 24, Kron. II, tamt.), o tureckých hospodách (Vrat. 26—28, Kron. II, 244—245), o Niši a římském sloupu (Vrat. 30—31, Kron. II, 243), o Sofii (Vrat. 31, Kron. II, 249), o Bulhařích (Vrat. 33—34, Kron. II, 249—251), o Trajanových vrátech (Vrat. 34, Kron. II, 251), o Plovdivě a jeho mohylách (Vrat. 35, Kron. II, 252), o Adrianiopolu (Vrat. 36, Kron. II, 252), o lásce Turků ke květinám (Vrat. 38, Kron. II, 253), o turecké úplatnosti (Vrat. 38—39, Kron. tamt.), o porážce Bajazetově (Vrat. 40, Kron. II, 254),

o zdi Anastasiově (Vrat. 40, Kron. II, tamt.), o Ponte piccolo (Vrat. 41—42, Kron. II, 255), o poloze Cařihradu a lovu ryb, (Vrat. 43—44, Kron. II, 267—268), o mešitě sofijské (Vrat. 60. Kron. II, 267), o domech cařihradských a o starobylých sloupech na hippodromu (Vrat. 61—62, Kron. II, 269—270), o divoké zvěři (tam.), o zahradách sultánových (Vrat. 67, Kron. II, 273), o útěch Turků k papíru (Vrat. 70—71, Kron. II, 255 až 256), posléze popis okolí cařihradského a obou zámků na Bosporu (Vrat. 74—75, Kron. II, 274—275).

Vratislav přejímá z českého Busbecka nejen partie popisné, nýbrž často také líčení situací, ba leckde i přechody stylistické. Vypravování, kterak panu oratoru (Krekvicovi) v turecké hospodě se nechálo do tureckých pokrmů a jak ostatním chutnalo (Vrat. 28). jest obměnou podobné situace v Busbeckovi (Kron. II, 245); na cestě do Sofie Turci ukazovali prý druhům Vratislavovým prstem, kde stávaly pilíře mostu Trajanova (Vrat. 29), což Vratislav doslova opisuje z Busbecka (Kron. II, 242); u Selibrie těšili se pohledem na moře, sbírali lastury a pozorovali hru delfinů (Vrat. 40), jako jejich předchůdci z družiny Busbeckovy (Kron. II, 254); květiny stálý Vratislavova pána v Turecku nejednu aspru z měšečky (Vrat. 38), právě tak jako Busbecka (Kron. II, 253), atd.

Že Vratislav skutečně čerpal z Kroniky turecké vydané r. 1594 u Veleslavína, a ne snad z překladu rukopisného nebo odjinud, toho svědectvím jsou některá místa Příhod, která nemají parallel v českém Busbeckovi, ale za to se shodují s rozličnými poznámkami vloženými do textu českého překladu Löwenklauovy Kroniky turecké. Popis seraje janičarů (Vrat. 68) odpovídá téměř doslova popisu v Kron. tur. (I, 320); vypravování o útěch Turků ke zvířatům (Vrat. 68—69) jest rovněž přejato z Kron. tur. (I, 320—321). Některé parlie Příhod jsou komplikovány z *obou pramenů*, z českého Busbecka i z překladu Löwenklaua; tak kapitola o tureckých pobožnostech (Vrat. 17) je s polovicí založena na zprávách Busbeckových (Kron. tur. II, 247), s polovicí na Löwenklauově Kronice turecké (I, 347).

Jest tedy závislost Vratislavova na Kronice turecké jakožto knižním celku v mezích vytčených značná a těsná. Pro literárního historika vyplývá ze zjištění této závislosti to positivní faktum, že Kronika turecká, vydaná s oběma cestopisy Busbeckovými r. 1594, byla Vratislavovi nepochybňě popudem k vypsání jeho vlastních zkušeností, nastrádaných za několikaletého pobytu v zemi turecké. Přejímaje s počátku z knihy Kocínovy popisy míst, reminiscence historické, zprávy kulturně zajímavé, kus za kusem, prokládal je vlastními příhodami a zažitky hojněji a hojněji, až, vepluv do protudu vypravování o neblahých osudech Krekviceva poselství a o útrapách vlastních, osamostatněl úplně. Negativní resultát, který plyne z definitivního stanovení této závislosti, jest ten, že místa

převzatá nemohou dále sloužiti za podklad pro kladné oceňování pozorovatelských a spisovatelských kvalit Vratislavových, jako se dělo až dosud. Pro Vratislava samého úhona z toho nevzchází žádná, neboť v tomto komplikování a sešívání z cizích prvků si jeho doba libovala, ba viděla v něm přednost; vlastní pak literární cena Vratislavových »Přihod« netkví v jeho vzpomínkách cestovních, nýbrž ve tklivém a poutavém vypravování jeho osudu v zajetí tureckém, které je veskrze a do konce samostatné.

Pro kritiku textovou jest v parallelách mezi »Přihodami« a Kron. tur. obsaženo svědectví o spolehlivosti zdejších rukopisných opisů »Přihod« (universitního a musejního foliového), neboť jest nemyslitelné, že by opisovači byli korrigovali na místech parallelních text podle tištěné Kron. tur. I mohou tyto rukopisy na ten čas, pokud nebude možno použít originálu, být zaří spolehlivou náhradou.

*

K článku p. prof. Krále, uveřejněnému v minulém č. Lfil. (Kde byl vězněn Vratislav z Mitrovic?), připojuji poznámku na objasnění kombinace, která mne vedla k tvrzení, že Vratislav nebyl uvězněn na evropském Rumili-Hisáru, jak sám na jednom místě tvrdí, nýbrž na asijském Anatoli-Hisáru.

Vydávaje »Přihody«, snažil jsem se (v poznámkách) podle pramenů mně přístupných zjistovat a ověřovat Vratislavovy údaje geografické i historické, často nespolehlivé. Zjistiti, že ony dva zámky na Bosporu, ač jich Vratislav nejmeneje, jsou evropský Rumili-Hisár a asijský Anatoli-Hisár, bylo snadno; ale šlo mi dále o to zjistiti, zda Vratislav skutečně podle svých slov byl uvězněn na Rumili-Hisáru, a neklame-li ho pamět, jako leckde jinde. K pochybnosti opravňovalo mne vědomí, že Vratislav i na tomto místě pro něho tak důležitém vzal útočiště k Busbeckovi. Poznámky p. prof. Krále o vězení Vratislavově (ve Zvonu 11. května 1906) jsem už použiti nemohl, ostatně by mně byla v mých pochybnostech neposloužila, neboť faktum, že *podle slov Vratislavových* byl jeho vězením Rumili-Hisár, bylo i mně samozřejmé.

Snaže se zjistiti pravý stav věci, vycházel jsem z předpokladu, že tento nejstrašnější turecký žalář, Černá věž, zvaná sepulta vivorum, jistě nezůstal bez ohlasu v literatuře. Obšírná cařihradská topografie Hammerova (Jos. v. Hammer, Constantiopolis und der Bosporos, örtlich und geschichtlich beschrieben. Pesth, 1822, 2 díly), která byla mně i mnohým novějším popisům Cařihradu často užívaným pramenem, mluví sice o Rumili-Hisáru velmi obšírně a vykládá o něm kde co, ale o tom, že by tam za dob tureckých bylo bývalo vězení, a tak strašné vězení, se nezmínuje ani slovem. O Anatoli-Hisáru praví však výslovně (II, 599): »In späterer Zeit wurde dasselbe in den

europeiischen Türkenkriegen unter dem Nahmen *des schwarzen Thurmes* berüchtigt, indem viele Kriegsgefangene *unter harter grausamer Behandlung* hier im Kerker zu schmachten verdammt waren. Es war in dieser Hinsicht nicht minder berüchtigt, als vormahl *das Schloss der Vergessenheit* oder der Thurm der Lethe bey den alten persischen Königen, und als in späterer Zeit der Blutbrunnen in den sieben Thürmen; lauter Staatsgefängnisse, in denen die unglücklichen Opfer inländischer oder ausländischer Politik *dem befreyenden Tode durch qualvolles Kerkerleben* vorenthalten wurden.«

V pochybnostech, které ve mně posílilo toto tvrzení Hamerovo, hledal jsem dalšího objasnění v citovaném článku Petra Matkoviče, který kontroloval zprávy Vratislavovy a Wennernovy právě se stanoviska odborně geografického. A Matkovič praví ve svém článku (Rad CXXX, str. 177) takto: »(Wennern) opisuje najprije obale (Bospora) *azijske*, pa *europske*, iztičue one dvie poznate tvrdjice (*Anatoli i Rumeli hisar*), gdje se zatvarala plovitba iz Europe u Aziju; *prvu* mu zovu kršćani *»Crnom kulom«*, u njoj bijaše medju ostalimi i *naš Vratislav* sa svojimi utamničen. W. ju opisuje na šire: ona mu se diže na obali *uzbrdice*, a dvogubi jaki zid ju ogradjuje, utvrđena je *okruglimi olovom pokrivenimi kulami*; *2 su kule na obali*, a *treća* na uglu prama Crnomu moru, služi za tamnicu, u kojoj se zatvaraju veliki državni sužnjevi, koji kad medju njezine zidine dospiju, *slabe goje nade, da će biti oslobođeni.*«

Podle těchto dvou svědectví mohl jsem se domnívat, trvám, právem, že sporné (pro mne) místo Vratislavovo jest po-kládati za omyl. A to jsem ve svém vydání také konstatoval.

Ale časem přišel jsem sám k poznání, že jsem snad přece Vratislavovi křivdil. Když jsem k »Přihodám« hledal parallely v Kron. tur., padl jsem na tuto poznámku (I, 215): »Ten přepný zámek, kterýž sultan Muchemet druhý pozadu města Galaty při moři, to jest při rameni moře Bosphorus řečeného . . . vystavěl, jmenují Řekové Neocastron, to jest Nový zámek aneb Nový hrad, Turci *Jeni Chisar*, aneb jakž nám sami Řekové a Turci pravili . . . *Rumili Chisar* . . . rovně co druhý zámek právě naproti tomuto ležící na břehu Asiatickém, ale již *na větším díle zbořený*, Anadoli Chisar, to jest Anatolický aneb Asiatický zámek. Novému zámku západní křesfané, zvláště Němci, říkají *Černé věže*, po turecku Caracula . . . Místo jest velmi pevné a strašlivé nebohým vězňům, zvláště urozenějším a bohatším, *kteříž, když se tam jednou do vězení dostanou, žádné téměř naděje vy- svobození svého nemají*, z kteréžto příčiny i před časy zámek *Lethes*, t. j. zapomenutí sloul . . . Laonius vypsal ten zámek, jakž se nyní spatřuje. Nebo praví, že má *tři věže veliké*,¹ z nichž

¹ Anatoli-Hisár má podle Barthovy Konstantinopel (Berühmte Kunstdäten, Nr. 11) věže čtyři.

jedna vyšší nad jiné na vršku nevysokém stojí, *jiné dvě stojí dole na samém břehu* Bosporu... Z těch obou jedna jest náramně veliká. *Slřechy jsou olovem přikryté*, zed okolo zámku dvamecítma noh ztloušť, věže třicetí.«

Toto svědectví zevrubné a pocházející z téže skoro doby, jako »Příhody« Vratislavovy, nemohlo být bráno na lehkou váhu a musilo otráti mým dřívějším přesvědčením. Osvětilo mi i záhadný Jeni-Hisár (neboli jak jsem ve vydání, neznaje tur. slova jeni, transskriboval ze švabachu omylem Genihisar), který jsem v mapách a knihách marně hledal. A co více, naplnilo mě pochybností o správnosti tvrzení Matkovičova, neboť popis Rumili-Hisáru v Kronice turecké se úplně kryje s tím, co Matkovič podle cestopisu Wennifera píše o Anatoli-Hisáru. Že by Matkovič byl špatně citoval, toho bych se ovšem u odborníka v těchto věcech na slovo braného nikdy byl nenadál; a přece! Když jsem nahlédl do cestopisu Wennifera (Adam Wennifer von Crailsheim, Eyn gantz new Reysebuch von Prag ausz bisz gen Constantinopel, Nürnberg 1622, S. 95), shledal jsem, že Wennifer skutečně mluví o Rumili-Hisáru (das Jeni- oder Rumili-chisar, Neo-Castron, die schwartze Thürmen, Cara-gula) a popisuje jej týmiž skoro slovy jako Kronika turecká. Tím ovšem má důvěra v Matkoviče na tomto místě byla podryta a hlavní opora mého přesvědčení, že se Vratislav mýlil, padla. Poměr svědectví pro i contra změnil se v prospěch Vratislavův (odkud má své tvrzení Hammer, jest mi dosud záhadou). Po těchto nových informacích byl bych ovšem sám v novém vydání »Příhod« poznámkou o omyleu Vratislavově vypustil a byl bych potvrdil pravdivost jeho zprávy — třeba snad ještě s jakousi reservou; panu prof. Královí jsem zavázán díkem, že to mohu učiniti *bez reservy*.

Povaha povídek v Gesta Romanorum.

Napsal J. Veitz.

Každá doba má své knihy, jichž důležitost cení se podle významu praktického. Takovou zajímavou knihu pomocnou byla ve středověku sbírka povídek zvaná »Gesta Romanorum«.

Jsou to povídky rozmanité původem i obsahem; dějiště jejich klade se většinou do Říma, odtud jejich jméno. Rozmanitost obsahová tohoto díla anonymního — příběhy pojíci se ke skutečným nebo fiktovaným jménům panovníků římských, bájky, stopy z fysiologů a ze středověkých románů, vlivy literatury orientální — působí literárním historikům mnohé obtíže, jež jsou stupňovány okolností, že povídky tyto před reformací opět a

opět byly tištěny a měněny. Jak veliký úspěch těchto povídek byl před reformací, tak velikého nevděku dostalo se této knize v době Melanchthonově a Erasma Rotterodamského.

Ke každé povídce připojena bývá náboženská moralisace. Tato okolnost nemálo přispívala k rozšíření sbírky jako knihy praktické: kněží užívali povídek obsažených v Gestech jakožto niti, na niž navazovali duchovní výklad. že příklady nebyly vhodné voleny, urážející často i mravnost, a že připojená moralisace byla místy násilná, je na snadě.

Kouzlo této sbírky, ač těžko lze říci, v čem záleželo, bylo veliké: Gesta Rom. zdobila knihovny českých kazatelů (sr. Z. Winter, Život církevní v Čechách, II, str. 680, 683), jednotlivé povídky obsaženy jsou v Desateru, v Satirách o řemeslnících, v kronice Vavřince z Březové, v Kronice Hájkově, v Kupidově střele Š. Lomnického a j. (sr. Jos. Jireček v ČČM, 1862, str. 360, článek: České sbírky rozprávek pod názvem »Gesta Romanorum« známých). Jak povídky v Gestech vžily se i v obecný lid, dosvědčuje ještě jiná zajímavá okolnost: látky obsažené v jedné z těchto povídek ujal se lidový básník — ač to bývá zjev řídký — a zpracoval ji jako píseň národní (srov. J. Gebauer v LF. 1875, str. 304: Národní píseň moravská o třech dcerách). Těžko ovšem vysvětliti magickou přitažlivost těchto povídek pro středověkého člověka; jsou to kratičká vypravování beze vši řečnické ozdoby, bez dlouhých dialogů, s jednoduchým rámcem dějovým a s prostičkou duší jednajících osob. Tato jednoduchost děje, spojená se zrnky kulturně historickými, činí povídky obsažené v Gestech zajímavými pro nás. Jinak tomu bylo ve středověku: tam oblibu budilo orientálně zbarvené roucho, do kterého povídky se odívaly, jejich romantická povaha, jejich bizarnost a náklonnost k tomu, co je nad přírodu a její zákony.

Všeobecný zákon vývojový, neodpočívající ani minutu, ničící a zase tvořící, měnící lidi až do morku a krve, vysvětluje nejpřirozeněji změnu aesthetického vkusu, který ve středověku podmiňoval zájem pro vypravování, pro něž krasocit moderního člověka není nalaďen; odtud dissonance, kterou tyto povídky působí na moderního člověka, neboť změny vkusu způsobené dobou, prostředím a výchovou, jsou mnohem větší, než nezkušený pozorovatel by myslil.

Přemýšlím-li o změnách způsobených zákonem vývojovým, maně vzpomínám si na legendu arabskou, uvedenou Flammarijem ve světoznámém díle »Konec světa«, str. 193. Cestovatel prochází se starobylým městem a táže se, kdy bylo založeno. »Je to věru mocné město, ale my nevíme, jak je tomu dávno, co stojí, a naši předkové nevěděli v té příčině zrovna tak nic jako my.« Po pěti stech letech přišel cestovatel na táz místa, ale město bylo zbořeno. Na otázku, kdy bylo zbořeno,

odpovídá mu venkován: »Opravdu, to je divná otázka. Tato půda nebyla nikdy něčím jiným, než čím je teď.« — »Ale což pak tu nebylo za starodávna nádherné město?« — »Nikdy, aspoň potud, pokud o tom můžeme soudit podle toho, co jsme viděli, a naši otcové sami nikdy nám neříkali nic podobného.« Za dálejších pět set let přišel cestovatel v ona místa a viděl, že jsou zabrána vodou. Opět diví se rybáři, když se jich byl tázal, jak dlohu moře pokrývá tuto krajinu. »Jak se může člověk jako vy takhle ptát? To místo bylo vždy tím, čím je.« Po pěti stech zašel si tam znova, moře zmizelo, ale odpověď byla táz — podiv nad změnou; a totéž stalo se po nových pěti stech letech, když na oněch místech vystavěno bylo opět kvetoucí město.

Čas je neobmezeným pánum a strhuje do svého víru všechny lidi; ale pamět lidská je krátká, minulost pro většinu lidstva neexistuje, žijí jen přítomnosti. Zda proto je potřebí minulost odsuzovat? Myslím, že by to bylo nespravedlivé, neboť minulost byla podmíněna kategorickou nutností přičin, které ji tvořily, právě tak jako přítomnost je výslednicí nových poměrů společenských a nového nazírání na život a na přírodu. S tohoto stanoviska musí být posuzovány povídky obsažené ve sbírce »Gesta Romanorum«. Nelze ovšem upříti, že mystické pojednání středověkého člověka svádělo od věnečného studia přírody a vodilo jeho ducha po prehavých fantomech a dětských hříčkách. Následek toho byla stagnace věd přírodních: středověk stojí tam, kde starověk skončil, Plinius a Aristoteles jsou jeho autoritou.

Dříve než přikročíme k rozboru thematu, jé záhadno podat několik literárních dat o této sbírce povídek. Původ sbírky »Gesta Romanorum« klade se do Anglie, poněvadž některé rukopisy nejstarší obsahují jednotlivá slova i jména anglická. Počet povídek v rukopisech je různý; ve starších je jich méně, pozdější jsou doplnovány povídkami novými. Česká Gesta obsahuji povídek 112. — Otázka o původní podobě, stáří, povaze, skladateli Gest byla tím spletitější, čím více rozšiřoval se kruh recensí. Před Oesterleyem bylo všeobecné mínění, že třeba rozehnávat dvě skupiny Gest: jednu kontinentální, druhou anglo-latinskou, která povstala ze samostatného zpracování rukopisného, pocházejícího z kontinentu. H. Oesterley (Gesta Romanorum, Berlin, 1872) od tohoto rozdělení upouští a pokládá za jedinou cestu vedoucí k rozřešení celého labyrintu sporných otázek srovnávání jednotlivých textů Gest, rukopisných i tištěných. Úlohu tuto také podnikl a přišel k témtu výsledkům: nejuzavřenější je rodina rukopisů psaných v Anglii, která je reprezentována Ms. Harl. 2270; za druhou skupinu pokládá kontinentální zpracování latinská a německá, obsahující asi 100 kapitol, která jsou reprezentována německým tiskem z r. 1489; třetí rodina pojí se k vulgárnímu textu daleko mladšímu nebo

spíše k jeho předloze, která se ztratila. — Stáří Gest přesně udati nelze; toliko s určitostí lze říci, že prvoční skládání patří před 1326¹ (z tohoto roku pochází rukopis, který je opisem, jak dosvědčují chyby opisovačské). — Také o otázce, jaké bylo původní roucho Gest, lze vysloviti jen domněnky; pravdě nejpo-dobnější je, že původní Gesta obsahovala jen krátká vypravování historie římské; v době, kdy všechno bylo moralisováno, nebylo by to nic divného. Tolik je jistó, že záhy pořizovány vý-tahy z mladších spisovatelů římských a ty jako »Gesta Romanorum« (Romanorum), »Historia Romana« označovány; k tomuto základ-nímu jádru přidávány byly nejdříve paraboly, pak jiné povídky oblíbené a posléze vymýšlena nová a nová vypravování hovějící bujně fantasií ducha středověkého (podrobnějších informací o historické stránce Gest lze dočísti se v úvodu vydání Oesterleyova). Co pak se týče Gest českých, J. V. Novák (Staro-česká Gesta Romanorum, 1895, v Praze) řadí je ke skupině anglo-latinské; český text podle něho podobá se německým Ge-stům, jež vydal Keller 1841: postup povídek je skoro týž; shoda je také v tom, že v obou recensích — české i německé — čteme středověký román o Sedmi mudrcích, který v latinských sbírkách západních se nevyskytuje. Zajisté že předlohy obou velice se podobaly, ač nebyly-li stejné, poněvadž spisovatel mohl společnou předlohu měnit jinými prameny a vlastní fantasií podle vkusu a zdání. Známe tri rukopisy českých Gest: nejlepší a nejúplnejší je rukopis Březnický, pak jsou rukopisy knihovny universitní a musejní. Vydal Dr. J. V. Novák. (Všeobecnější poučení o české sbírce Gest obsažena jsou v Kroku 1865, v ČCM. 1862, v LF. 1875, 1889).

Po tomto nutném úvodu historickém přikročíme k vlast-nímu thematu: jaké povahy jsou povídky ve sbírce »Gesta Romanorum«? Umění básnických povídek podmíněno je životními okolnostmi, hloubkou fantasie národa a principem výběru, kte-rym všechna umění jsou zdokonalována a tvorená. Vкус doby rozhoduje o ceně některého básnického díla. Odjakživa člověk rád poslouchal stará vypravování; zvláště pak středověk, vychovaný v náboženském mysticismu a živený tradicemi orientálními hověl této touze. Všechno dobrodružné, neočekávané náhody

¹ Sr. předmluvu ke sbírce Fabliaux A. de Montaignon, str. 17: On peut en particulier croire que les Gesta Romanorum, à part, bien entendu, les moralisations qui me semblent évidemment ajoutées et très postérieures au texte, sont bien plus anciens qu'on ne le pense; ils sont évidemment postérieurs aux légendes des Mirabilia Urbis Romae, mais doivent encore appartenir, au moins originairement, à ces quelques siècles du premier Moyen Age par le plus étrange oubli et la perversion la plus singulière des faits, des noms et des idées les plus vulgaires de l'antiquité; il y a là un reste et un fonds de contes barbares dont nous ne possédons presque plus rien et où les Fabliaux avaient leur racine peut-être plus directe que dans l'Orient ...

a zjevení, šťastné podniky a zázračná zachránění, vše to budilo u středověkého člověka podiv a zálibu. Tímto způsobem povstává ve středověku množství povídek, které těší se tím větším sympatií čtenářů a posluchačů, cím více vyhýbají se skutečnému životu. Touto cestou dostávají se do poesie středověké prvky fantastické, které ve své podstatě nemají jiného účelu než učitou po učeném velikém, která tkví v duši každého člověka a kterou moderní člověk chápe heslem Nietzscheovským »Wille zur Macht«. Poněvadž ona touha po velikém, oděná ve fantastické roucho ve středověku, kráci různými cestami, hledajíc příležitost, aby mohla se projevit, cestami, které vyšlapala doba a její myšlenkové nazíráni na život a na přírodu, je snadno pochopitelné, že ve středověkých povídках zrcadlí se prostředí, ve kterém byly složeny. Úlohou toho, kdo chce zachytiti povahu povídek pocházejicích z doby, která jinak myslila a tvorila, než myslíme a tvoríme my, je upozorniti na složky, jež skládají charakter určité periody dobové. Tím naznačena je cesta, kterou budeme postupovati.

Mnohem snáze a přesněji dala by se definovati povaha Gest, kdyby sbírka ta obsahovala povídky jednotného druhu a původu; jinak je tomu s malými povídками různorodými, jež namnoze nemají originálnosti, neboť v Gestech legendy, příklady moralisující, bájky, anekdoty, sentence, romány, vše to běží vedle sebe, křížuje se, jedno zasahuje do druhého a má svůj význam podle tendency, která se skrývá v mystickém výkladě. Základním charakterem povídek obsažených v Gestech je tedy jejich různorodost a neoriginálnost. Přirozeným důsledkem silně vyznačeného charakteru kompilačního je okolnost, že Gestu nemají oné ucelenosti, která je známkou díla jednotného (např. jako je v Boccacciově Dekameronu). V dnešní době pokládá se za bezvýznamnou knihu, již dostalo se nezdobného epitheta »kompilace«. Toto slovo bývalo bez všeliké hrůzy ve středověku. Středověk přes všechnu intensivní práci nebyl ducha tvořivého: filosofii opírá se o Platona a o Aristotela, v přírodních vědách autoritou byl Plinius a Aristoteles. Příčiny stagnace vývojové ve středověku vězí v uceleném názoru světovém, který nepodléhal pochybnostem, opíráje se o autoritu nejvyšší Písma svatého, k němuž filosofie stála v poměru služebném (sr. Drtina, Myšlenkový vývoj, str. 201). Táž nesamostatnost jeví se také v produktech básnických, zvláště v takových, které opírají se o náboženství. Duševní nevolnost, která podmiňovala náklonnost rozmanitou látku kompilovati, má za důsledek, že povídky Gest souvisí obsahově i formou se staršími produkty literárními, že jako cizopasné rostliny vyrostly v jejich kořenech. Lze ovšem kompilační povahu Gest omluviti: Gesta Romanorum nebyla kniha pro zábavu, nýbrž měla poskytnouti kazateli výběru pro rozmanité příležitosti. Proto kompilátor knihy, veden jsa

starou pravdou »historia magistra vitae«, vybíral z internacionálního materiálu části, jež se mu hodily a jež podle potřeby upravoval.

Které jsou to vlivy, jež na skladatele Gest působily?

Přes veliký odpor prvotní církve k vědě pohanské a ke knihám antickým, který vrcholí v Tertullianovi, supranaturalismus a suprarationalismus smíruje se s naturalismem a rationalismem pohanským; záhy v počátcích církve ukazováno na filosofii pohanskou a v ní nalézány byly předzvěsti učení křesťanského. Tato praktická potřeba, opírat se o starověk a o důsledky filosofie Platonovy a Aristotelovy, smířila a vyrovnila protivy protichůdného nazírání na život člověka antického a středověkého. Vítězstvím pak nominalismu nad realismem připravována byla pozvolna půda pro bližící se humanismus. V době pomalého přizpůsobování vzdělanosti antické a středověké různé episody z historie římské, jednotlivé povídky z autorů pohanských, přibarvené rouchem romantickým, našly vděčné posluchače u lehkověrného středověku, neboť knihy literatury antické, zvláště doby pozdější, i při největším úpadku studií klassických, nikdy nepřestaly být čteny a studovány na školách. Obzvláštní pozorností pro rozmanitost obsahovou těšil se Val. Maximus, vrstevník Tiberiův, zdělavatel sbírky »Factorum et dictorum memorabilium libri IX.« Lliv Val. Maxima působil také na původního komplátora Gest; odtud jeví se vliv Valeriův také v Gestech českých.

Sr.: 8. povídka Gest (českých): Val. Max., 7, 4, 2,

10.	»	»	»	:	»	»	9, 2, 9,
11.	»	»	»	:	»	»	5, 4, 1,
14.	»	»	»	:	»	»	6, 3, 3,
19.	»	»	»	:	»	»	4, 3, 4,
20.	»	»	»	:	»	»	3, 3, 1,
23.	»	»	»	:	»	»	5, 6, 2,
34.	»	»	»	:	»	»	6, 5, 3,
96.	»	»	»	:	»	»	5, 6, 1,
102.	»	»	»	:	»	»	5, 4, 7,

(podle indexu pramenů udávaných Oesterleyem).

Jiným pramenem středověkých vypravování byl Lucius Anheus Seneca, o jehož stycích se sv. Pavlem nikterak nebylo pochybováno. O oblibě spisů tohoto pohanského křesťana svědčí okolnost, že ve čtvrtém století přišlo se na myšlenku pořídit stručný výtah 10 knih jeho kontroversi. Poněvadž jednotlivé episody odtud čerpané obsahují mnoho romantického, dán byl knihou tou středověku bohatý materiál, který v odlesku jeví se také v Gestech českých:

18. povídka Gest (českých): Seneca, Controv. exc., 4, 6,

66.	»	»	»	»	»	»	3, 1,
86.	»	»	»	»	»	»	6, 3,
106.	»	»	»	»	»	»	4, 4,

(podle Oesterleye).

Podobně zdá se, že působil v Gestech vliv Ciceronův. Sr.:

17. povídka Gest (českých): Cicero, De orat. 2, 69,
65. » » » » » Tuscul. 5, 21.

Vliv spisů Ciceronových je snadno vysvětlitelný, pomysleme-li na oblibu, s kterou řeči jeho byly čteny v době rozkvětu renaissance humanistickými kněžími a mnichy. (Savonarola v 15. stol. káže proti vzmáhajícímu se pohanství: »Jdi do Říma a po celém křesťanstvu. V domech vysokých prelátů a velmojených pánu pěstuji se toliko poesie a rhetorika; jdi jen a spatříš, jak mají v rukou knihy humanistické a domnívají se, že dovedou s Vergiliem, Horaciem, Ciceronem duše vésti«. (Srov. Drtina, Myšlenkový vývoj, str. 287.)

Náklonnost k poesii antické jde tak daleko, že i jedna episoda z Homerovy Odysseje (12, 39—55) reprodukuje se silně zatemněna v povídce 104. českých Gest; povídka 15. je prosté vypravování římského obyčeje, že otroci při Saturnaliích, vojáci při triumfech měli právo říci vojevůdci do očí, co chtěli.

Studium přírody ve středověku nebralo se cestou samostatnou, nýbrž opíralo se o autoritu starověkou — o Plinia, komentujíc jej nejdobrodružnějšími pověrami a tradicemi orientálními. Příroda, která od nepaměti člověka zajímala, byla pro středověkého člověka pouze pramenem pro moralisaci; středověk nehleděl na ni klidným a zkoumajícím zrakem badatele, nýbrž spokojoval se povrchními vědomostmi, můžeme-li tak nazvat nejpošetilejší smyšlenky, nad kterými již rozum odrostlého děcka projevuje pochybnosti. Většinu pověr, jež nahrazovaly studium přírodních věd, nalézáme již u Plinia. Srovnejme:

pov.	5.	Gest (českých): Plin., Historia naturalis,	8,	21,
22.	»	»	8,	23,
24.	»	»	36,	26,
47.	»	»	8,	16,
88.	»	»	39,	4,
93.	»	»	8,	64,
94.	»	»	36,	42,
98.	»	»	2,	106

(podle Oesterleye).

Uvádějíce tyto prameny, netvrďme kategoricky, že autor původních Gest čerpal přímo z pramenů citovaných, poněvadž Val. Maximus, Seneca, Plinius byli oblíbeným čtením středověku a inspirovali mnohé produkty, jež vlivem svým mohly působit na Gesta (na př. Neckam [† 1227], De natura rerum).

Kompilační charakter Gest jeví také vlivy literatury středověké; je to pochopitelné při oblibě živlu dobrodružného, jímž oplývá romantická literatura středověká. Duševní práce není nic jiného než slučování a rozlučování prvků, jichž poskytuje prostředí. Gesta tedy, podávajíce ozvěnu své doby, obsahují to, co

zplodila doba a její vodus. Dobrodružné cesty, náboženská tažení Karla Velikého, křížácké výpravy, nasládlá dobrodružství milostná otevřely roztoženému člověku středověkému nový svět vidin s leskem pohádkovým. Ký div, že zvědavost, jednou již probuzená, podobná vypravování zachycovala se zájmem tím větším, čím více odporovala pravdě. Z přirozené sympathie pro vypravování zázračná a fantastická jeví se v Gestech shon po produktech dekadence řecko-římské, jichž naivní inspirace, děcká pověrcivost a romantické roucho tvořily materiál vhodnější pro středověk nežli opravdová historie.

Proto nacházíme v Gestech mnohý odlesk oblíbených pověsti nakupených kolem Alexandra Velikého. Výbojná povaha tohoto dobyvatele světů byla středověkou ideálem a proto rád oblékal jej v roucho křesťanského rytíře bojujícího ve jménu kříže. Každý národ, západní i východní, činí si naň nárok, pokládá ho za svého národního hrdinu a přispívá svou hřivnou k rozmnožení pověsti kupcích se kolem něho. Ze spousty vypravování o Alexandrovi Velikém, zachovaného v produktech dekadence řecko-římské a v jažycích národních, čerpají také Gesta. Nelze ovšem udati přímého pramene inspirace, pod jejímž vlivem skladatel Gest zaznamenával rozmanité příhody Alexandrový, ale na to sluší položiti důraz, že romány o Alexandrově a podobná vypravování rodí se z prostředí, které inspirováno bylo prameny řecko-latinskými a vlivy orientálními, jako houby po dešti. Tak povídka 5. Gest zaznamenána je u Aelianu, Var. Hist. 15, 21, u Alberta Magna, De animalibus, str. 668. Povídka 16. Gest zaznamenána je v poslední kapitole (»De sepultura Alexandri«) známé knihy: Liber Alexandri de proeliis. Povídka 19. je episoda, kterou čteme v Cicer. Tuscul., 5, 32, u Val. Maxima 4, 3, 4, u Holcoa (Liber de moralisationibus); Oesterley klade na prvé místo Holcota, jinž prý latinská Gesta byla inspirována. Pov. 35. vyskytuje se v Pseudokallisthenu. Z povídky 93. episoda o Bucephalovi čerpána je snad ze Solina, c. 45, nebo z Plinia, Hist. natur., 8, 64, 42. Pro povídku 44. (setkání Alexandrovo se Sokratem) ani Grässse ani Oesterley paralelního zdělání n podává. Možná, že mnohá z citovaných povídek tak hluboko vnikla v duši lidu, že stala se jeho majetkem; tak 'pravděpodobně domnívati se můžeme o vypravování o Bucephalovi, neboť reprodukuje se v lidovém básničtví francouzském.' V písni o čtyřech synech Aimonových mluví se o zázračném koni Bajartovi, jehož majetníkem byl Renault Montobanský; Bajart nosil na sobě jenom svého pána a jednoho z jeho bratří, jiného shodil se sebe.

Jiný genre zachycený českými Gesty je román v próze. Je to druh, který rostl v prostředí hellenistickém, v němž výrovnával se Západ s Východem ve vzdělanosti, umění a literatuře. Tento druh poetický, zalévaný bujnější fantasií ducha orien-

tálního, dosáhl rozkvětu v době byzantské. Rada produktů této doby přeložena byla dříve nebo později do latiny a odtud pak pro dobrodružný obsah, v němž láska a únosy se střídaly, některé z nich zpracovány byly v jazyčích národních. Obliba těchto románů byla tak veliká, že části jejich dostaly se také do Gest. Vypravování o Apollonovi, králi Tyrském, které čte se v Gestech latinských (pov. 153. podle Oesterleye), snad náhodou v českém zpracování bylo vypuštěno (bud již předloha českých Gest ho neměla, nebo zpracovatel český o své ujmě je vynechal). Stejně oblibě těšil se román o Fortunatovi; jeho druhá část objevuje se v Gestech českých (zkracena). Po něvadž vypravování to poskytuje mnohých zajímavostí, je záhadno podati jeho obsah. Darius, císař římský, měl tři syny. Před smrtí odkázal prvorrozenému dědictví, druhorozenému všechny statky, třetímu tři zázračné dary, zhotovené Vergiliem (Vergilius byl kouzelník jako v pověstech bretonských Merlin): prsten, který činil oblibeným toho, kdo jej nosil, sponu, která splnila každé přání svého majitele, sukno, jež mělo moe přenést kamkoli toho, kdo na ně vsedl. Po smrti otcově oba starší bratří ujali se svého dědictví; nejmladší, vyžádav si prstenu od matky, pustil se do světa na učení. Upadl však do rukou dívky, která lichocením připravila ho o prsten a také o ostatní dary. Tak čteme v povídce 39. českých Gest. Vypravování je značně přikrácelo, obsahujíc jen třetinu téže povídky Gest latinských (pov. 120. podle vyd. Oesterleyova); tam vypravuje se, jak dívka připravila jinocha o sponu a sukno, jak Jonathas — tak jmenoval se nejmladší královec — stal se slavným lékařem, jak dopomohl si znova ke jméní a potrestal dívku za její věrolomnost. — Jakého timbru je toto vypravování? Někteří míní, že je to látnka čerpaná z prostředí nordického. Zástupce tohoto mínění Görres (Die teutschen Volksbücher, str. 71) opírá je o význačný charakter celého románu, shánějící se po obchodu a penězích, a klade důraz na anglická Gesta, v nichž prý byl učiněn zárodek k tomuto oblíbenému románu středověkému. Bobertag (Geschichte des Romans I, str. 84) klade tento román s jakousi reservou do prostředí řecko-byzantského („... möchten ich vielmehr mit aller der Zurückhaltung, welche in einer so verwinkelten Frage sehr räthlich ist, es mit Apollonius vergleichen und ihm [=Fortunatus] einen griechisch-byzantinischen Charakter zuschreiben.“).

Z téhož prostředí je historie o Sedmi mudrcích, román indický, kde sedm mudrců, aby zachránili svého svěřence, ne-spravedlivě obžalovaného macehou, vypravují povídky různého obsahu. Tento román, jsa překládán do perštiny, syrštiny, arabštiny a řečtiny, dostává podobu úplně novou, která se sice ztratila, ale chová ozvěnu ve zněních západních. Je to známá sbírka povídek, která vlivem svým působila ve vývoji italské novelly

a která povahou náleží do rámcové literatury orientální. Málo-která sbírka povídek těšila se ve středověku větší populárností, než tento román o Sedmi mudrech. Abychom vystihli jeho povahu, je potřebí rozhlédnouti se po nejdůležitějších recensích jeho a pozorovati, v jakém vztahu jsou k nim povídky Gest. G. Paris v obširném úvodě k francouzskému románu o Sedmi mudrech rozeznává pět hlavních recensí: 1. výtah učiněný ve 14. století dominikánem (Joannes Parvus) ze ztracené knihy nazvané »Liber de septem sapientibus«, 2. redakce latinská vytiskná v 15. století »Historia septem sapientum«, 3. báseň francouzská uveřejněná Kellerem; 4. skupina, kterou Mussafia nazval »versio italicica«, 5. redakce francouzská v próze. G. Paris dotýká se také tohoto románu ve formě, v jaké se čte v Gestech, a ukazuje na příbuznost s druhou recensí v tom smyslu, že obě dvě knihy kladou důraz na stránku morální, což v ostatních redakcích se neděje. Nejstarší rukopisy Gest nemají románu o Sedmi mudrech. Zajímavé je také to, že román o Sedmi mudrech tvoří část redakce českých a německých Gest. Tendence, jakou veden byl zdělavatel Gest, nedovolovala ovšem vypravovatí románu ve formě rámcové, jak se to na př. jeví ve francouzském zdělání. Účelem skladatele Gest bylo poskytnouti vhodné sbírky příkladů ke kázání; forma pak rámcová uspořádáním svým usnadňovala práci komplilátorovu tím způsopem, že jednotlivé episody, tvořící pro sebe samostatná vypravování, vybíral a na ně navazoval příslušné výklady tendenční (právě tak děje se v Gestech s bájkami vyňatými z Barlaama a Josaphata, které jsou zpracovány na samostatné příběhy). Tak z románu jednoho zachyceno je v Gestech českých několik episod, které tvoří obsah kapitol 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80. Povídky čerpané z románu o Sedmi mudrech jsou dokladem toho, jak z různorodých živlů jsou skládána středověká vypravování a jak je těžko určiti celkový jejich charakter: vypravování o královici a maceše upomíná na episodu Pothipharova; povídka o rytíři a jeho věrném psu je poněkud zméněné vypravování pověsti o Lleellynnovi Velikém a jeho psu Gellertovi; jediný rozdíl je v tom, že v Gestech pes zachráni dítě svého pána tím, že hada usmrtí, kdežto v pověsti právě dotčené zadává vlka; shoda je však v hlavní věci — pes stává se obětí přenáhlené zlosti svého pána; vypravování o čaroději Merlinovi spoléhá na tradicích bretonských; v 1001 noci čteme vypravování o manželu a papoušku, jež se podobá 76. povídce českých Gest (o strace a klamaném manželu); povídka o zavražděném otcí vlastním synem vyskytuje se již u Herodota (2, 121); povídka 78. má původ v domácích tradicích, jež přiděly Vergilia rouchem kouzelným.

Vzpomínkou na nějaký román středověký je vypravování o Jovianovi v kapitole 40. Podle Grässeho souvisí tato povídka s veršovaným románem staroanglickým ze 13. století »King

Robert of Sicily*; ostatně tato povídka má dosti podobnosti s příběhem vypravovaným v 1001 noci (den XIX.).

Z tradicí, o které opírají se lidové písni, nebo z lidových písni samotných dostaly se dvě episody do českých Gest; jedna, která pojí se k pověstem o Pipinu a Lži-Bertě, tvoří obsah povídky 18. (sr. J. Zeyer, Karolinská epopeje, Pohádka o Karlu Velikém, na počátku), druhá, která se pojí ke jménu Karla Velikého, tvoří obsah povídky 46. (sr. J. Zeyer, Karolinská epopeje, Pohádka o Karlu Velikém, tamže).

Kdyby člověk chtěl být k sobě upřímný, pozoruje svoji duši brýlemi ne na krivo posazenými, našel by tam mnoho spo- lečného s tvory zvířecími; a ne častokráté jedno zvíře, nýbrž řadu zvířat: brzy skrývá se v duši lidské pracovitost mravencova, brzy bezstarostnost a příživnost čmelákova; jednou podobá se mírnosti beránkovi, podruhé krveživnosti tigru a tak to jde dále. Nedostatek upřímnosti, spojený s egoistickou sebeláskou, a nedostatek pozorovacího talentu, to jsou přičiny, které činí bájku těžkou a vzácnou.

Oddávna vysoko cení se materiál bájkový, který je jakýmsi zrcadlem lidské duše. Kompilační tendence, která vedla skladatele Gest k tomu, aby ze zajímavého vybíral všechno nejzajímavější, způsobila, že se do sbírky Gest dostal také druh povídek k moralisaci zvláště se hodící, totiž bájky. Avšak ani ty nejsou původní — což při malé invenci komplikátorově a při obtížích, které působí tento druh tendenční, je snadno pochopitelné, nýbrž jeví na sobě vliv inspirace z bohatého pramene aesopského, kterým napájely se četné produkty středověké literatury tendenční; Aesop ovšem nemusí být pramenem přímým, neboť skladatel Gest mohl se inspirovat redakcemi středověkými. Srovnejme:

5. povídku Gest (nejlínější syn králem): Swan T. II., p. 543 (podle Grässoho II, 266), ukazuje na aesopskou bájku o otci a jeho třech synech.

37. povídku (trí pravdy): Aesop. Nevelet. 236,

46. povídku (zvon spravedlnosti): Aesop. Kor. 1, 2, Phaedrus 2, 28,

48. povídku (kanec bez srdece): Aesop. Kor. 358,

90. povídku (sproštěný had): Aesop. Kor. 170 (podle Oesterleyova vyd.).

Středověk je doba náboženského mysticismu par excellence. Zasáhla-li kompilační povaha Gest hluboko do literatury světské, můžeme usuzovat a priori, že nalezneme v nich některé povídky, jež jsou timbru nábožného nebo aspoň nábožnými být chtejí. Budeme tedy pátrati, nejeví-li se v Gestech stopy literatury legendové nebo druhu jí příbuzného. Gesta latinská jsou v té příčině bohatší: obsahují oblíbená vypravování o sv. Alexiovi, o sv.

Julianovi, o sv. Řehoři, o zázračném obraze v Edesse, o sv. Laurentiovi atd. Po této stránce je výběr českých Gest velice chudý; pořadatel českých Gest liboval si více ve vypravování romantickém než nábožném, a vyskytuje-li se tu a tam nábožná povídka, podobá se spíše světskému románu než legendě. Dokladem toho je legenda o sv. Eustachovi (povídka 111), která ve zkrácené podobě lící příběh obsažený také v Legendě Zlaté (konec vypravující o umučení sv. Eustachia a jeho rodiny chybí). Episoda z legendy o sv. třech králech reflektuje se v povídce 33. Povídka o zázračném obraze Kristově v Jeruzaleme v kapitole 92. upomíná nás na zázračný obraz v Edesse, známý z legendy o sv. Alexiovi, a zajisté vyrostla z tradice legendové.

Supranaturalistický názor středověký, který v praktickém životě došel plného vyjádření v přísném asketismu, vysloven je v povídce náboženské o Barlaamu a Josaphatovi. Forma její je rámcová. Části této náboženské povídky ozývají se také v Gestech českých. Nevypravují se ovšem souvisle, nýbrž komplikátor vybíral jednotlivé episody a na ně připínal nábožná poučení. Bájky o ptáčníku a slavíku (v kap. 61.), poklad v pařeze (v kap. 63.), trouba smrti (v kap. 65.), jablko největším bláznem (v kap. 74.) čerpány jsou z tohoto nábožného románu.

Starověké legendy oplývají hojnými episodami ze života poustevnického, jež ponejvíce mají základ v Životech Otců poustevníků; vypravování ta jsou plna mystiky a allegorie. Také v českých Gestech zaznamenáno je symbolické vypravování o třech bláznech (v kap. 105.), které obsaženo je v Životech Otců 4, 17, 1. Z téhož prostředí je čerpána povídka 27; je charakteristická pro životní názor středověký, neboť, podle slov Kristových: »Blahoslaveni jsou ti, kteří protivenství trpí«, pokora, trpělivost, zbožnost, půst, slovem, popření sama sebe je nejjistější cesta dosažení blaženosti.

Písmo sv. ve středověku bylo základní knihou, o niž opírala se jak věda náboženská, tak i filosofie světská. Nebylo tedy nemožné, aby na některý obraz z Písma nenavázal se nábožný výklad. Způsob ten je nám jistě dostatečně znám z praxe, jakou provádějí kazatelé v kostelích. Tak část z Daniele II, 31—35 (»Ty, králi, viděl jsi, a hle, jako socha jedna veliká . . .«) předvádí se v povídce 84. (o Danielovi, který viděl sloup). Na tradicích apokryfních, zbarvených nádechem orientálním, spolehlá povídka 28. (synové střílejí na mrtvolu otcovu) a této podobná povídka 38. (dědicové stromu).

Pozorovali jsme, pokud se v Gestech jeví vliv cizí, a poznali jsme, že značnou měrou zasáhla v ně literatura antické doby pozdější a středověká literatura romantická, světská i nábožná. Zústávají ještě některé povídky, které ukazují více méně na koncepci samostatnou, ač mezi nimi jsou některé, jež motivovány byly vzpomínkami historickými (na př. povídka 41.

podle Grässelloho obsahuje báchorcovitě zbarvenou historii o císaři Jindřichu III. a jeho zázračném zachránění před úklady císaře Konráda; podobné dobrodružství vypravuje se také o papeži Pelagiovi), nebo vzpomínkami kulturně historickými (povídka 103. obsahuje pravdivé popsání mramorové brány Fridricha II. u Capue, povídka 3. a 15. je čerpána z právních zvyklostí zachovávaných při soubojích, povídka 50. vztahuje se k obyčejům loveckým, povídka 85. je motivována právním zvykem, podle kterého měl osvoboditel právo vzít si uloupenou dívku za manželku), nebo současnými pověrami (sem patří povídky, které vztahují se na čaroděje Vergilia, nebo povídky, které mají podklad v pověrách přírodopisných a lékařských), nebo tradicemi pohádkovými (povídka 41. podobá se z části lidové pohádce o třech zlatých vlašech Děda-Vševeda.)

Přicházíme k zajímavé otázce. Ač velká většina povídek Gest ukazuje silný odlesk poesie cizí, antické, orientální a romantické, jest v povídках původních nebo přejatých něco charakteristického, v čem přímo obrází se duch středověký a v čem se to jeví. Jinými slovy: jakým způsobem jeví se odlesk-kulturního života v Gestech?

Ampère, důkladný znatel středověku a jeho poesie, pronesl ne právě příznivý úsudek o povídách středověkých. »Umění povídkařské,« tak praví, »má svou kolébku v Orientě, a co středověk měl nejkrásnějšího ve svých povídách, nejsnivějšího ve svých legendách, nejohnivějšího ve svých satirách, tomu naučil se z Indie a ze starověku.« (Journal de l'instruction publique 1839.) Co se týče vlastní koncepce, poznali jsme, že Gestaukazují skutečně málo samostatnosti a invence. Pro starší dobu nezáleží však na tom, odkud ta neb-ona povídka pochází, důležitější je, v jakém rouše nám ji spisovatel podává, jak přizpůsobuje ji poměrům doby, pro kterou povídka tvorí část lektury, jak se častokrát v látee prastaré zrcadlí současný život, jeho zvyky, obyčeje a světové nazírání. Po této stránce poznáme charakter Gest ve světle velice jasnému, neboť předem můžeme si domyslit, že skladatel Gest neovládal se do té míry, aby předlohy cizí nezbarvil tradicemi současnými.¹ Gestau tedy, jež jsou odleskem ducha středověkého, nutně obsahují ony vlastnosti, které charakterisují středověkou poesii netoliko v poetické výzdobě, nýbrž vnitřní podstatou myšlenkovou. Abychom věc dokumentovali, budeme si všimati těchto okolností:

a) jak se v Gestech jeví fantastický živel, který charakterizuje poesii středověkou;

¹ Sr.: »Mais faut-il, dans leurs imitations même, désespérer de retrouver l'esprit et le caractère de leur temps? Non, car ils n'ont pas assez d'art et de savoir pour représenter fidèlement la différence des contrées et des siècles...« (Histoire littéraire de la France, 23, str. 78.

b) v čem jeví se pověřivý charakter dobový, pokud z kulturních zmínek Gest pro to najdeme dokladů.

Ad-a). Kdybychom chtěli být důslední, měli bychom se postavit na nějakou teorii, která hájí ten neb onen původ fantastické výzdoby, již vyniká básničtví středověké. Jmenuji se tu čtyři teorie, z nichž každá má pro sebe sice něco dobrého, ale žádná se nehodí pro rozmanitost látky zpracované v Gestech, aby výlučně na ní fantastická výzdoba Gest byla dokumentována. Jedna teorie tvrdí, že poesie středověká děkuje za své romantické vyšperkování skandinavským skaldům, druhá klade kolébku fantastického roucha do Orientu, třetí do starověku a jeho mythologie, čtvrtá hájí mínění, že romantická výzdoba má původ svůj v pověrách domácích (sr. Liebrecht, Geschichte der Prosa-dichtungen, 50). Nám, jimž jde pouze o konstatování fantastico-romantické povahy Gest, dostačí připomínati jednotlivá svědectví a pro větší víru dokládati svá tvrzení příklady z literatury středověké, a to jen za tím účelem, aby se snad nezdalo, že ten neb onen zjev je nahodilý.

Jak povídky Gest pohlížejí na náboženství, o tom jednáno bude na jiném místě. Zde nás zajímá zvláštní okolnost, která chová známky fantastického roucha, v něž se zahaluje středověk: je to kult, kterému se ve středověku těšili andělé a svatí. Víra v přítomnost strážce nebeského, jež předzvěst svou má v platonických ideálech, strážce, který člověka doprovází životem, bdí nad jeho jednáním, vede ho k dobrému, nebyla středověku neznáma. Víra tažo je dogmatem pravověřících také ještě dnes, ale pojetí jeho ve středověku je jiné nežli výklad křesťana moderního; je mnohem jednodušší, materielnější a odpovídá naivní bezstarostnosti doby. Středověk představoval si anděla jako prostředníka s tělem a s krví mezi Bohem a člověkem. Ochráncé v podobě lidské byl člověku středověkému bližší než pouhá abstraktní představa o andělu. Proto vidíme — nepřihlížejíce k legendám, které oplývají zjevy bytostí andělských, nýbrž jen k literatuře světské — že anděl stále doprovází Karla Velikého a při každém nebezpečí je mu po boku (Chanson de Roland 2452), andělé obstupují Rolanda, když umírá (Chanson de Roland 2393—2396).

Podobným materialismem dýše 57. povídka Gest (jíž podobá se povídka 97.). Za císaře Antonia žil v jeho zemi rytíř, jenž cestoval do města. Spatří před sebou lva a draka, za sebou moře. I zjeví se mu anděl, který mluví k němu: »Pohrdej, odolej, potři, věnec tobě dáám!« Totéž naivní představování jeví se v povídce 70. Rytíř, domnívaje se, že panoš jeho vzal mu peníze, utne mu nohu. Poustevník, který znal nevinu panošovu, pochybuje o spravedlivosti božské; zjeví se mu anděl a poučuje ho o nevyzpytatelnosti cest božích.

Že pořídky podobného druhu vyplynuly z prostředí, jež vypěstoval si středověk, můžeme dosvědčiti z lidových povídek francouzských, zvaných »fabliaux«, které zajisté jsou nejvěrnějším obrazem tehdejšího života. Mezi jiným obsahuje tento druh povídek také nábožná vypravování, a tu upozorňuji na fabliau, které má touž koncepcí jako povídka Gest, právě vypravovaná. Název jeho jest: *L'Ermite conduit par un ange dans le siècle*. Latinská Gesta mohla snad být inspirována tímto lidovým vypravováním, ač se pochod mohl stát též opačně. Obsah fabliau je: Poustevník vyšel si do světa, aby zkoumal jeho běh. Byl doprovázen andělem, kterého pokládá za obyčejného vojína a který třikrát nevděkem splácí svým hostitelům. Poustevník naříská si do spravedlivosti božské; anděl přijímá pravou podobu a poučuje ho. (Sr. *Histoire littéraire de la France*, XXIII, str. 128.)

To je první stupeň, kterým se ukazuje fantastická povaha Gest, jež základ svůj má v anthropomorfickém pojímání ideí náboženských. S kvetoucím kultem náboženským souvisí svrchovaná úcta, jež věnována je obrazům svatým a ostatkům. Středověká literatura nábožná obsahuje spoustu materiálu přerozmanitě zpracovaného, který je apotheosou úcty k posvátným-relikviím (sr. pověsti o sv. Grálu). Po této stránce známa je legenda o sv. Veronice, znám je zázračný obraz Panny Marie v Edesse (z legendy o sv. Alexiovi). Zvláště pak Jerusalem, bohatý na posvátné relikvie, je předmětem veliké úcty křesťanstva (sr. *Voyage de Charlemagne à Jérusalem et à Constantinople*). Také z této zásobárny čerpají Gesta. Povídka 92. vypravuje: V Jerusalemě je měděný sloup, na němž visí obraz Spasitelův; kdo se dotkne záhybů jeho, je z každé nemoci vyléčen.

Ovšem fantasie středověká neobmezovala se pouze představami náboženskými. Touha po novotě a dobrodružnosti dala vznik bytostem pololidským, polobožským, jež vystupují jako ochránci nebo škůdci lidstva. Jsou to obři, trpaslíci, čarodějové, víly, kteří jako šťastní bohové »ex machina« děj posunují ku předu nebo jej rozuzlují. Táž snaha po neobyčejnosti pudila předrážděnou fantasii středověkou vymýšleti fantastické zjevy i ve světě přírodním: hadové, drakové a různé potvory podivné jsou oblíbenou ozdobou vypravování středověkých, zvláště v době pozdější. Dokumentovati věc ze středověké literatury je takřka zbytečné, neboť není snad jedně památky středověké doby pozdější, která by po této stránce byla střízlivá. Za příklad dostačí ukázati na nejvýznačnější zjev toho druhu: je to starofrancouzská píseň »Bataille Loquifer« (Rainouart válčí s obry a potvorami, dostane se do říše vil, setká se s Rolandem, Artušem a Parcivalem, zamiluje se do víly a po mnohých dobrodružstvích vraci se na zemi). Totéž fantastické roucho tvoří podstatu některých povídek Gest. Vystupují tam dvě jména, se kterými shledáváme se i jinde ve středověké literatuře; jsou to

jména čarodějů Vergilia a Merlinia. Není nikterak s podivem, že doba, která ličí hrdiny řecké a římské v rouše bloudivých rytířů, předvádí mudrce a básníky antické jako čaroděje. Mezi nimi vynikají uměním Vergilius a Horatius, který dosud v krajině Palestrina zvané jako mocný a dobrý čaroděj je uctíván (sr. Liebrecht, l. c., pozn. 251). O Vergiliovi, čarodějníku středověkém, je obšírná studie: *Virgilio nel medio evo*, Domenico Comparetti, Livorno, 1872. Pochybovalo se sice o tom, je-li čaroděj Vergilius totožná osobnost s básníkem římským, a tvrdilo se, že pověst o čaroději Vergiliovi povstala zásluhou biskupa Virgilia Salzburského, člověka duchaplného na svou dobu, jež stihl týž osud jako Alberta Velikého, neboť byl pokládán za nekromanta (Liebrecht, l. c., pozn. 251a). Z povídek 14. a 15.-století, jež kladou činnost Vergiliovu do Neapole a Říma, vysvítá, že myslí se tu na básníka Vergilia. O tom, jak Vergilius přišel k pověsti čaroděje, vysloveny jsou různé domněnky; ukazuje se na 8. eklogu (64—), na 6. knihu Aencidy (263—), na velikou znalost matematiky, kterou Vergilius se obíral a která ve středověku pokládána byla za tajemné umění (pythagorická posvátnost čísel platila také ve středověku), na tu okolnost, že Vergilius kázal prý před smrtí spáliti své básně, což mohlo vzbudit podezření, že jsou v nich uložena tajemství černého umění. Třeba dodati, že mnohá povídka vzájemně propojená se k Vergiliovi má původ svůj v Orientu, a Vergilius je často pouhým nositelem vypravování, jehož původ sluší hledati jinde. Pochopíme záměnu snadno, uvážíme-li, že když sláva Vergilia jako nekromanta se rozšířila, lehce mohly mu být přičítány také jiné tradice kouzelné nehledíc na jejich původ (právě tak jako Karlovi Velikému byly imputovány události, jež se sběhly za jeho předchůdců nebo nástupců). Nejrozšířenější tradice o čaroději Vergiliovi kvetly v okolí neapolském, oblíbeném sídle Vergiliově, kde také básník po svém praní byl pochován; odtud šíří se do Říma a do vzdálenějších krajin (sr. Liebrecht, l. c. 185). Také *Gesta Romanorum* obsahují několik povídek, které mluví o Vergiliovi jako o velikém umělci, čaroději, příteli chudých a klamaných. Vergilius opěvoval radosti a strasti lásky; týmž tónem vyznívají pověsti středověké o Vergiliovi čaroději. Vergilius je ochráncem lásky, uměním svým pomáhá milujícím a klamaným manželům. Vypravuje nám o tom povídka 110. Za vlády Ptolemaiových žil v jeho zemi rytíř, který klamán byl nevěrnou manželkou. Když odešel na pout do Jerusalema, žena jeho s milcem kouzly usiluje o jeho bezživoti. Vergilius potkává klamaného rytíře a zachraňuje jej uměním čarovným; žena jeho je pak upálena. — Také v povídce o Fortunatovi (kapit. 39.) vypravuje se o třech darech, které zhotovila umělá ruka Vergiliova: o prstenu, sponě a sukni. — Povídka 21. popisuje umělou síní, jež se nazývala »spásy Říma«; vystavěl ji mistr Vergilius. Uprostřed síně byl obraz bohyně římské, která měla v ruce jablko. Po stranách

byly obrazy provincieji, z nichž každá opatřena byla zvonem, který v nebezpečí vzpoury zazvonil. Tu objevil se rytíř na kopuli paláce a ukazoval kopím ke vzbouřené krajině. Tak byl Řím zchráněn. — Vypravování toto, jehož pravděpodobnost podporována byla u středověkého čtenářstva silnou dosí fantasie, rozšířeno je v povídce 78. Tam se vypravuje, že císař Octavian lakotou svou zničil umělecký výtvar Vergiliův, dav se oklamati nepřátelskými králi, přestrojenými za hadače. V téže povídce episodicky je líčeno jiné umělecké dílo Vergiliovo: oheň obrovský, u kterého chudí se hřáli; vedle ohně postavena byla studnice, kde chudí hasili žízeň; vedle ní byla socha, na jejímž čele byl nápis: »Kdo mě bude bít, pomstu nad ním vezmu.« Přihodilo se pak, že pošetilý člověk udeřil sochu, jež se zřítila a zasypala oheň i vodu. — V povídce 36. se mluví o soše vystavěné Vergiliem, jež měla zázračnou moc jmenovat provinilce, kteří prohřešili se proti příkazu císařova.

Kdežto pověsti o čaroději Vergiliovi obmezovaly se ponejvíce na krajiny italské, širší oblibě těší se ve středověké literatuře pověsti o Merlinovi. Kouzelník Merlin tvoří podstatnou část fantastického personálu, který vystupuje v pověstech okresu artušovského, neboť román o Merlinovi je z nejstarších pověstí, jež nakupily se kolem Artuše a jeho družiny. Tam se dovídáme o jeho původu a dobrodružném životě. Zlí duchové, ve hněvu nad vykupitelskou činností Kristovou, usnesou se, že poslou jednoho ze svých na svět, aby s pozemskou dívkou zplodil dítě, jež pracovalo by pro peklo. Podzemní vyslanec vloudí se do rodiny Brittovy a svede jeho deceru. Ta vržena je do žaláře a odsouzena k smrti. Tam narodí se pověstný Merlin, který byl pokřtěn a dáblové ve svých úmyslech zklamáni. Merlin však má přece některé známky nelidského původu: mluví hned, jak se narodí, vyniká moudrostí a silou čarodějnou... (sr. Liebrecht, l. c., 64.). Že pověsti o Merlinovi pronikají do literárních produktů středověkých, dosvědčují Gesta, která z hojných tradic o Merlinovi čerpají látku k povídce 80. (vypravování tvoří část západní recenze románu o Sedmi mudrcích): Císař římský (jméno se neuvádí) měl ve své radě sedm mudrců, kteří zneužili jeho přízně, způsobivše kouzelným uměním, že viděl uvnitř paláce, vně nikoliv. Císař povolal k sobě mudrce a tázal se jich o radu. Ti slibili mu pomocí v desíti dnech. Vydají se na cesty a potkají muže, který jich žádá, aby mu vyložili sen. Pachole stojící na blízku sen vyloží a prozradí mudrcům své jméno. Byl to Merlin. Mudrci vezmou ho do Říma a prosí ho, aby uzdravil císaře. Merlin, který se vyzná v kouzlech, poučí císaře, že je potřebí k jeho uzdravení, aby stál všem sedmi mudrcům hlavy. Stane se. Císař nabude zraku a odmění se Merlinovi rukou své dcery. — Celá povídka vydechuje vůni dobrodružných románů z okruhu artušovského nebo z pověsti cyklu tomu blízkých. Po-

divná slepota panovníkova, zjev čaroděje, výklady snů, nález pokladu, zvláštní příčina nemoci (Merlin ukazuje císaři sedm vroucích pramenů: pokud budou prýšti, dotud císař se neuzdraví; prameny pak mohou být uhašeny pouze smrtí sedmi mudrců), zázračné uzdravení — vše to jsou prvky, jež nalezi do fantastického prostředí romantiky středověké, jejíž invence v tomto směru byla nevyčerpatelná.

Fantasia, která je tvůrčí silou povídek středověkých, pracuje rozmanitým způsobem. Zajímavá po té stránce je povídka 55., zajímavá již proto, že uvádí se často ve spojení s pověstí o divokém lovcu, jež v románech středověkých rozmanitě bývá zahalena a v tradicích lidu německého chová se až dosud. Obsah: Symachus, římský císař, zatoužil po zemi svého rytíře Lenucia. Rozkáže mu, aby do téhodne dobyl černého koně, černého psa, sokola černého a trouby černé. Rytíř se vyzpovídá a pustí se na cestu. V lese potká starce, který půjčí mu hůl a radí, aby jel do černého hradu, kde, ukáže-li hůl, dostane vše, čeho si přeje. Stalo se; rytíř s vyžádanými věcmi vrací se k domovu a na cestě děkuje starci za jeho laskavost. Král přijme dary, vsedne na kůň, zatroubí v troubu, se sokolem pustí se za jelenem a již se nevráti. Povídka tato je fantastickými živly přeplněna; podivné přání císařovo, tajemný zjev starcův, zázračná hůl, černý hrad, tragický skon králův — vše to kráčí ve stopách dávno vyšlapaných romantiky středověké. Zakončení povídky podobá se pověsti o divokém lovcu. O původu pověsti o divokém lovcu podává úsudek vynikající znatel mythologic německé J. Grimm ve knize »Deutsche Mythologie«, str 871—902. Připomíná, že první křesťané nezřekli se nikdy úplně a náhle víry svých pohanských předků; předslavý starých bohů a mythických bytostí dlouho ještě v novém náboženství tanuly jím na myslí. Mythologické bytosti při pozvolné přeměně, stupňované stále rostoucí oblibou víry nové, ztrácely dřívější rysy jemné povahy a jevily se pouze v ničící síle a kouzelné moci. Představám takovým říkáme dnes mnohdy strašidla. Na takových tradicích pohanských zakládá se pověst o divokém lovcu (Der wilde Jäger): Ač Artuš podle běžné tradice zemřel v boji proti Mordretovi, přece se věřilo, že se opět vrátí na svět. O zatímní jeho přeměně kolovaly rozličné domněnky. Jedna z tradic vypravuje o něm, že jezdí vzduchem s obrovskou rychlostí za bouřlivého hukotu. (Příště konec.)

Hněvkovského „Děvín“ romantický.

Napsal Antonín Procházka.¹

Josef Kajetán Tyl ve svých známých »Pomněnkách s hrobu nejstaršího Čecha« udává podle zprávy Hněvkovského, kdy vznikl úmysl básníků, aby Děvín přebásnil. Bylo to r. 1820 na den svatého Jakuba, kdy na Mirešovské faře Vojtěcha Nejedlého tři staří přátelé, kteří již dospěli anebo dospívali paděsátky, farář Puchmajer, rada Hněvkovský a hostitel, ztápeli se v růžové vzpomínky svých literárních počátků. Hněvkovský vzpomínal také úspěchu svého Děvína »a potom svěřil přátelům, že má oumysl z Děvína velkou *romantickou* báseň napsati, což Nejedlý také hněd pochválil, ale Puchmajer zrazoval a raději druhé vydání prvního Děvína obstarati radil«.

Že již od roku dvacátého Hněvkovský předělával svou kdysi populární epopeji, znenáhla zapomínanou, k tomu ponukla jej (podle jeho vlastního přiznání v autobiografii) hlavně »kritika v berlínských literárních, novinách, kde se báseň ‚Děvín‘ za pouhé rýmování ukládá.. Chtěl .. tuto práci .. vybroustit; tím čas od času prodlíval; ale tato kritika jej k opravování spíše určila.« (Časopis Česk. Musea 1905, str. 387.) S počátku opravoval Děvín po částech; později však, nabýv opět zběhlosti, postupoval rychle a posledních devět zpěvů romantického Děvína předělal za sedm měsíců. R. 1824 báseň byla dokončena. Také professor Jan Nejedlý oznamuje bratru Vojtěchovi dne 4. března 1825: »Hněvkovský svůj Děvín dodělal a snad také s vydáním jeho nebude prodlévat.«² Že báseň vydal teprve r. 1829, vysvětluje se tím, že hledal nakladatele, jejž nalezl v osobě Františka Antonína hr. Kolovrata Libštejnského. Teprve tehdy dala majitelka tiskárny J. Fetterlová z Wildenbrunnu knihu vytisknouti.

¹ Viz LF. XXXV, 1908, str. 455.

² K. Sabina (Krit. příl. k N. L. 1864, str. 262) neprávem vidí popud přebásnění v epose Karla Egona Eberta, německého básníka pražského: »Pohříchu později [Hněvkovského] vavřín, jehož si Egon Ebert německou romantickou básní Vlasta vydobyl, znepokojoval a podněcoval ku předělání Děvína na romanticko-hrdinskou báseň.« Ebert otiskl v druhé polovici r. 1823 v německém časopise Kranz (Der Kranz oder Erholungen für Geist und Herz. Herausgg. v. Wofg. Ad. Gerle, Jahrg. 1823, X. seš., str. 1 a násł.) básničku Hrad Motol a označil ji jako zlomek epické básně »Dívčí válka«. Tenkrát Hněvkovský již třetí rok předělával svůj Děvín, a kdyby ani toho nebylo, sotva si všiml drobné čtyřsloupcové básně německé. Teprve r. 1827, kdy Děvín půdle zprávy Jana Nejedlého dva roky byl již dohotoven, mladý Fr. Palacký přijal nové verše přítelé Eberta do prvního sešitu Musejníka a otiskl tam tři zpěvy básně o válce dívčí a za rok opět nové dva zpěvy. A teprve r. 1829 vyšla dokončená báseň Ebertova, »Vlasta«, týž rok jako Hněvkovského báseň romanticko-hrdinská, docela hotová již před čtyřmi lety a odevzdáná tiskárne již před srpnem 1828.

Takovým způsobem čtyřiadvacet let po prvním vydání vyšlo z tisku pražské arcibiskupské knihtiskárny přebásněné dílo Hněvkovského o 403 stranách s nadpisem: »Děvín. Básen romantickohrdinská v osmnácti zpěvích od Šebestiána Hněvkovského. Díl první a druhý«, předmluvou datovanou v Poličce dne 1. srpna 1828 připsané řečenému mecenáši.¹

Již označení nového Děvína básní *romanticko-hrdinskou* projevuje, že je zde nové pojetí, a také obsah vzrostl novými šesti zpěvy, jakkoliv obsahovému jádru tím nijak nepřibylo, ježto přidělané zpěvy jsou většinou vložky, bez nichž by se báseň obešla.

Děvín romantický rozdelen je, podobně jako Děvín komický, bez nutkavé potřeby na dvě části. Dvanáct zpěvů Děvína komického rozšířil básník na zpěvův osmnáct tímto způsobem: První zpěv povšechně má obsah původní, druhý rovná se obsahově čtvrtému komickému, zpěv třetí, čtvrtý a pátý jsou složeny nově, šestým zpěvem básník učinil původní zpěv třetí, sedmý zpěv je zas úplně nový, zpěv osmý z druhé polovice jest roven první části komického zpěvu druhého a devátý zpěv ve své druhé polovici obsahuje druhou část druhého zpěvu komického. V druhém oddíle nový je pouze zpěv desátý, ostatní postupují tak, že zpěv jedenáctý je za původní zpěv pátý, dvanáctý za sedmý, třináctý za šestý, čtrnáctý za osmý, patnáctý za devátý, šestnáctý za desátý, sedmnáctý za jedenáctý a osmnáctý za dvanáctý.

Tedy úhrnem vzato, zcela přidělány jsou zpěv třetí, čtvrtý, pátý, sedmý a desátý (tudíž pět zpěvů), a nové jsou také první polovice zpěvu osmého a devátého, takže tím dostáváme všech šest zpěvů přidaných. Ostatní zpěvy ovšem Hněvkovský předělal po svém.

Proč se Hněvkovský odhodlal nově předělati báseň, jejíž první tři zpěvy už jednou byl proměnil a jejíž humoristický tón jí získal tak širokou oblibu čtenářů? Byla to *romantika*, jež si přizpůsobila ráz i obsah básně.

Jak Hněvkovský předělával a co přidával, dobře znázorní již zpěv první. Proti 61 sloce Děvěho boje stojí 79 slok Děvína komického, a tém odpovídají už 92 sloky Děvína romantického. Přidaných veršů básník neužil jen pro obsah, ale získala jimi též motivace, děj jest lépe a všeestranně připravován.

Vzhledem k Děvínu prvnímu přidán je výstup Vlasty, povzbuzující družky k odporu a k obraně svobody, dále hovor Budislavy s Vlastou, jež prohlásí, že nechtěla otroctví mužů, však teď že nutno bojovat proti rušitelům smluv. Přidána je kněžna Klatovka, aby jí průvodkyně ukázala s náspu hradního udatné

¹ Censura propustila báseň, vyškrtnuvši část vlastenecké řeči pěvce Dobroslava a část komické scény ze zpěvu XV.

vévodkyně s jejich zástupy, tak jako v Děvíně komickém Zvědka ukazovala Vlastě bojovníky Přemyslovy. Přidána je první bitva, v níž dívky vítězí obratností taktickou i udatnosti vůdkyň, a v níž seznáváme hlavní osoby děje.

Zpěvem druhým básník učinil čtvrtý zpěv Děvína komického (tudíž třetí zpěv Děvčího boje). Proti 74 slokám dřívějším jest jich zde 106; přidaných 32 připadá na vrub podrobnějších zpráv o Libuši. Je tu Libušina řec na snemu, Libušina volba Přemysla za manžela a zpráva o sedáních pořádaných Libuší, je tu vypravováno o přepadu Libuše od Hunův, o pomoci Vlasty i o kněžnině smrti. Rozšířeno jest vypravování o zohavení vyslance Pomnikvase a odvetě mužů. Líčení bitvy se Samoslavem je také porozšířeno o podrobnosti, jež vyplňují několik slok.

Další tři zpěvy jsou nové dodatky, složené až pro Děvín romantický, a vypravují toto:

Po vítězství u Pšar Vlasta, nemohouc sjednat míru, vytáhne k Brodu, porazí zástupy Rozhoňovy a obsadí Kourím. Kníže Rozhoň slibí za hlavu vítězné odpůrkyně svou dceru Nivu i s panstvím. Niva zamilovaná do podkoního otcova umluví s milencem plán, se svolením Rozhoňovým uchýlí se k Vlastě, a předstírajíc útisk doma, je vlídně přijata. Nivin Miloš s chasou zaskočí jednou Vlastu na lov. K tomu se nahodí dobrodružný Štanson, jenž zastav se zprvu Vlasty, dá se s ní po chvíli do boje za ruku knížecí dcerky. Vévodkyně, uhýbajíc se oslu Štansonova sluhy, sklouzne a jest odvedena k Rozhoni, jenž ji odsoudí na hranici. Marně se Svatopluk přimlouvá za kněžnu; ji tolíko zachrání nedadlále přispění Budislavino. (III.)

Když se roznese pověst, jak osel způsobil Vlastě pohromu, prohlásí jej zázračný zvířetem a Truldoslav odvede jej v slavném průvodu do města. Potom koupí Šedíka od sluhy Tuponě a váží si ho zvláště, když svým jiháním jednou zažene od tvrze útočící bojovnice. Zatím Vlasta vykoupí Nivu od loupežníka ze zajetí a velkodušně ji pošle zpět Rozhoňovi. S jízdným sborem přispěje pak družkám obléhaným na Kouřimi. Tou dobou Tutoslav, zvěděv o znamenitém Šedíkovi, vyžádá si ho od bratra Truldoslava. Cestou zabaví dívky poslu Míroději přebarveného oslika, jenž však poplašen střečky, uteče za svým průvodčím. K poctě Šedíkově uspořádají v městě slavnostní průvod. Pojednou objeví se ozbrojené dívky, leč odvolány k Děvínmu, kvapně se obrátí. Měštané přesvědčení jsouce, že prchly před oslikem, oslavují jej vrouceně. Ale na výpravě proti Sárce při plavbě přes řeku Šedík utone, a jen znamenitý věstec, prohlásiv osla za boha, mírní všeobecný zármutek. (IV.)

Krásobělu, jež Nivu doprovází k Rozhoni, přepadne zamilovaný loupežník, avšak panně přispěje tajemný »panoš s orlem«. Na společné cestě rytíř vyprostí z rukou zlé Kobylizny mladou Dobruši i vězně ze sklepenu na Kolovci a lehce přemůže doupę

loupežnické. Svěřiv posléze dívku Vlastě, jež právě blažila se v lesní chaloupce rodinnou idyllou Miroslavy a Ctislava, odejde, ale za okamžik zase ochrání věvodkyni před dravými medvědy. Nyní teprve vyklube se z panoše odmítnutý nápadník Vlastin, Přemil. Milenci se vroucně objímají, dokud nepřijdou bojovné dívky s nosítky pro raněnou vůdkyni, již k vůli dají milost sběhlé plukovnici Miroslavě, šfastné ženě Ctislavově. (V.)

Zpěv další (šestý) je v hlavních rysech roven třetímu zpěvu Děvína komického (a tedy druhému zpěvu Děvčího boje), ale 59 slok Děvčího boje vzrostlo na 73 sloky Děvína romantického. Získané verše připadají bližšímu objasnění hrdinských činů Kasalových v boji proti Němcům, vysvětlují, proč Kasal nevře na Přemysla, a šíře vykládají nesnáze jeho lásky k Běle.

Nový zpěv sedmý vypravuje: V pluku Pětisily před Žatcem rozproudí se radovánky po vítězství nad luckým knížetem Halislavem. Touhomilá přednáší zpěv oslavující boj a vítězství a jinou písni velebí bojovnou Pětisili. Po Touhomilé Slavka s lyrou v ruce zpívá o dnešním slavném vítězství.

Zpěv osmý vzhledem k příslušnému zpěvu druhému v Děvíně komickém má nových 37 slok úvodních; sloka 38. až 91. odpovídá první části původního zpěvu druhého. Nová část má asi tento obsah: Vlasta přikvačí na pomoc ohroženému Děvínu, a vy-svobodivší Budislavu z moci Zloslavovy, uchýlí se s ní do hradu, k němuž se stále hromadí zástupy mužů. Rovněž Svatava vede své bojovnice od Žatce ku Praze. Odtud je postup stejný jako v Děvíně komickém.

Zpěv devátý má podobně první část novou, k níž je připíata předělaná druhá polovice druhého zpěvu básně směšno-hrdinské. V prvním oddíle (38 slok) se vypravuje: Vlasta se posléze rozhodne pouze pro věc dívek a vzkáže Přemilovi, aby si na ni již nemyslil. Po té vyslechně poselkyně z Řecka a Vlach, jež přináší zprávy o ušlechtilém umění klassickém i o náboženství křestanském a mohamedánském. Následuje poselství Přemyslovo, jež vlivem pěvce Lumíra vyzní smířlivěji, než přilehlé místo v prvním vzdělání.

Obsah nového zpěvu desátého je tento: Květka na stráži zpívá si balladu o Střeboru a Sladuši a svým zpěvem přivábí zamilovaného Nezamysla. Kněžici se z nenadání splaší kůň a vláčí jej, leč srdnatá dívka ho zachrání a ošetří. Sotva se Nezamysl trochu vzpamatuje, vyzná jí lásku, ale Květava, nevěříc panské milosti, mu ujede. Zatím Přemil, zoufaje si z nezdaru u Vlasty, uvažuje o povrchnosti ženské; přece však znova vyprostí Krásobélou ze zajetí roztouženého Běloše a kousek dál vyrve třem júnákům poslici Vlastinu, doprovodí ji k Děvíně, a s Krásobélou, jež se mu zatím vyzná z lásky, zamíří do ležení k Branovu.

Zpěvy další mají pouze menší změny, přirovnáme-li je ke zpěvům komickým.

Z uvedených změn vysvítá, v čem záleží obsahový rozdíl mezi Děvínem komickým a Děvínem romantickým. Působí jej především *episodes* nebo odbočky od hlavního proudu, aby báseň byla epickější, dějovější.

Tím znatelně utrpěla komposice, počítáme-li k ní přehlednost dějů. Jako v Děvíně komickém spousta vedlejších osob překáží přehledu, tak v Děvíně romantickém záplava děje vedlejšího působí nepřehledností, takže básník sám uznal za nutné omlouvat se: »Odpusťte, že ubírám se v zpěvu s cesty od jednoty, uvádím zde míšeniny: hrnou v směsici se také světa děje, ve chumeli proud též řeku chvěje.« (Děv. X, 39.)

A jsou to právě části přitvořené, jež přetrhávají hlavní pásmo. Docela vedlejší je celý zpěv o Tupoňově oslíku, docela zbytečná je vyzpívaná bitva u Žatec ve zpěvu sedmém, a jen nový zpěv třetí a desátý aspoň z části jsou odůvodněny. Básník rozplýval hojně episodes, v nichž těžko se vyznati a přes něž ještě hůře lze se dostati k vlastní věci. Osamoceně sice působí některá episodka nebo drobnůstka, leč při takovém jich množství celek vyznívá chaoticky.

Episodes prostupují celou báseň. Retrospektivní ráz má vložka o Libuši a skládá se ze dvou oddílů. První oddíl vypravuje, jak Libuše volí Přemysla a povznáší ženské pokolení, druhá líčí přepad Libuše od Hunů. Episodická jest romantická láska knížecí dcerky Nivy k podkonímu Miloši, episodicky vystupuje také zde rytíř Štanson se zrzavou Dojkou, se sluhou Tuponěm a oslem Sedíkem, jemuž básník věnuje celý zpěv čtvrtý. Episodou jako vybranou z nějakého romantického krváku je příběh Dobruše na tvrzi zlé Kobylizny i romantické avantuře s loupežníky, kdežto rodinná scéna Citislava a Miloslavy působí svým idyllismem. Písň episodesického zpěvu sedmého obsahuje životopis Pětisily a vítězný boj žatecký, který nemá dalšího významu. Episodické jsou písň Květčina o Střeboru a Sladuši, pastýřčina o Dechně a Chvalboji, i píseň o stihatelích. Dávodeněji připojil básník toliko milostnou episodu staré žalárnice děvinské a uvedenou píseň o mládí Pětisilině.

Tolik přibylo nových vložek ke starým, o nichž jsme se již zmínili. To je řečené nebo spíše tříšl episodes, v nichž se hlavní děj tratí a rozplývá. Vidíme, že jádro Děvína romantického i komického je stejné; vypravování liší se hlavně tím, že v Děvíně komickém sledujeme jasně, co se děje, kdežto v Děvíně romantickém nestačíme sledovat rušnou směs dějů současných. Uvedené episodes pak větším dílem poutá pouze básník, nikoli vnitřní spojitost, a většinu jich lze charakterisovat: co episode, to píseň.

Jinak Děvín z r. 1829 má přednost před Děvínem z r. 1805, že jest ucelenější a, jak už praveno, bedlivěji motivován. Kdežto prve hlavní slovo mělo zdůvodňování charakteru, zde k tomu přistupuje motivace dějová, vnější.

S tím souvisí provedení *exposice* ve zpěvu prvním. Kdežto v Děvčím boji po exposici není ani potuchy, kdežto v Děvíně komickém exposice prvná omezuje se na předvedení reků s naznačeným úkolem jejich, v Děvíně romantickém čteme důkladný výhled do povah, do situace a do děje, první zpěv jest uveden v příčinnou i dějovou souvislost s hlavním pásmem epopeje. Hned zde je exposicí vyloženo o válečném umění dívek, označena zdatnost mužů, objasněna jest idea bojů minulých i nastávajících; hned zde poznáváme celého Přemysla, celého Přibrala, celou Vlastu. První zpěv jest ukázkou dalšího děje, exposicí celé básně.

Vůdčí motiv proniká i v Děvíně romantickém zcela znatelně: obě strany bojují za rovnoprávnou svobodu. Tento důvod vede jednání většiny jako v prvním provedení. Zeslaben jest motiv nepřátelského záštít a romanticky rozpředen jest motiv mírnící, láska.

Hněvkovský cítil potřebu účinného zdůvodnění děje, ale byl si také vědom nepřehlednosti, do které zabředl proto, aby toho jen hodně povíděl. Hromka, rozvláčná a obširná jako skladatel, omlouvá se ruskému reku: »Odpust, že tě v povídání po obširné vedu cestě; mnohé vysvětlení cizí potřebuje, sic mu jasnost dějů zmizí. Mnohé by se jemu zdálo vírné, co zde zříme světle, jak to osud mece.« (Děvín II, 44.)

Proto se Hněvkovský na druhé straně snažil oméziti spoustu osob, jak vystupují činně v Děvíně komickém, a mnoho bývalých reků dělá teď pouhé figuranty několika hrdinům hlavním. Děj básník rozdělil mezi *hlavní osoby* a zdůvodnil jejich povahami, ač skoro všem přibyla romantická sentimentálnost a nepevnost. Hlavní úlohy hrají Vlasta a Přemil, Budislava a Pětisila, Přibral a Šárka, Nezamysl a Květka, Kasal a Běla, Přemysl a Libuše.

Vlasta je táz bojovnice za ideu volnosti a rovnosti jako prve, táz důmyslná velitelka i statečná rekyně, důsledná a ušlechtilá vůdkyně, hilasatelka osvětného programu; rázně se zastává svého, ujednané smlouvy jsou jí svaté. Poznáváme ji však podrobněji z vnitřní stránky jejího srdce v její vrelosti pro šťastný život rodinný.

Vlasta v Děvíně romantickém hraje si se svou láskou na schovávanou jako její milenec se svou tváří. Když ji zakuklený Přemil obráni před medvědy a rozechvěně k ní mluví, nepoznává ho, až když se prohlásí; potom dá se s ním do pláče a teskně doufá, že snad se jim časy vyjasní. Pak jde za svým povoláním a sentimentálně vzduchá po milenci, kterého už před sedmi lety zamítla. Přece však pošle mu zprávu, že se nikdy nevdá — a sotva poslece odejde, lituje svého vzdoru. Pro její unylou lásku jest i hrdinnost její zaměklá, a krásné řeči mluví Vlasta jen jako ze zvyku. V Děvíně romantickém sestoupila níž.

Vlastina milence Přemila chtěl básník zbavití plačitivé poplašenosti a nahradil ji romantickou dobrodruživostí. Se spuštěným hledím jezdí Přemil jako anonymní panoš s orlem, trestá bezpráví, koná »neustále skulky etnosiné« a vysvobozuje. Vysvobodí Krásoběhu z moci loupežníka, vysvobodí Dobruší na popravišti mstivé Kobylizny, potrestá loupežnickou bandu a dopomůže oloupeným obchodníkům k urvanému majetku, vysvobodí Vlastu ze spáru medvědích, vysvobodí ještě jednou Krásobělu, za chvíli vysvobodí poslici Vlastinu ze zajetí tří junáků a je rytířským obráncem Budislaviným proti svévoli Zloslavově.

Dobrodruh skoro donquijotský je ve své lásce právě tak sentimentální jako Vlasta. K vůli ní odejde na sedm let do ciziny, k vůli ní v přestrojení dobrodruží, když se s ní setká, je všecky popleten a z rozpaků vysvobodí se odchodem. Posléze odváží se k vyznání a slzí s milenkou, ale spleten jsa jejím divným vzkazem, malodušně uvažuje o vrtkavosti ženské a romantický věrně chce ji jako bohyni nešťastně milovat až do smrti. Když jej Vlasta v nemoci navštíví, vzníceně oplácí její náklonnost, ale sotva mu po krátké návštěvě odejde, upadne znova v sentimentální náladu. Neskočí sice do Vltavy jako v Děvíně prvním, ale octne se v mokré lázni ve Mži, kam zamýšleného reka zaňese kůň splašený útokem medvěda, atd.

Přemysl je zde právě tak slabý vladař, jako byl, a ustupuje tu ještě více do pozadí. O Libuši mluví se jako o mrtvé. Za to Pětisilu vykreslil básník mnohem důkladněji než původně. Tato hlavní odpůrkyně mužů jé zde ještě bojovnější, ale je také lidštější. Přibrál vystupuje opět jako hrdina lsti. K důkladnější charakteristice připojena je milostná jeho pletka se škaredou babicí Hroznou, žalářnicí na Děvíně. I Šárce přidána je nová lešt, již oklame Kasala, avšak to nemá již významu pro hotovou charakteristiku, známou z dřívějška. Budislava je věrná družka Vlastina, prodehnutá ideami své přítelkyně, již věrně stojí po boku. Krásoběla je v romantickém Děvíně rekům jen pro pomilování nebo pro dobrodružné kousky. Jí podobna je sličností líbezná Květka (jinak Hrubá), jež však nepoddajně brání Děvína proti útoku mužů až do přechodu Vlastina. Pozoruhodnými protějšky jsou rekové slova, pěvec panoš Lumír a vážný Doroslav, oba obhájci práva dívek, obránci blaha národa i vlasti, hlasatelé ušlechtilých naučení, znalcí dějin národních, a oba dva stejně oblíbení a vážení u dívek i u mužů. Pěvec Lumír, vyslaný v smírném poselství, aby svou lyrou zkonejšil dívky, osvědčí se dobrým řečníkem i vlasteneckým optimistou. K smírnému závěru pěje při varytě, oslavuje hrdinské boje dívek, uznává oprávněnost těch bojů a velebí dívčí ušlechtilost, jež z vlastenecké lásky vzdala se zemského řízení. Doroslav, stilisovaný Lumír, horlí pro smír,

aby Čechové nebyli potlačeni sousedními národy, aby zachovali zemi získanou předky a aby byli hrází ostatním Slovanům.

Hněvkovský poznal znejasňující vliv přílišného množství jednajících osob, jak byly uvedeny na jeviště v Děvíně komickém. Proto rozčernožil sice zástupy o několik postav, leč za to kruh hlavních hrdin znatelně zúžil.

Hněvkovský ve své vážné básni se snažil, aby vynikly v popředí osoby historické, známé také jinde. Z kronik stojí zde Přemysl, Libuše, Nezamysl, Kazi, Teta, Bivoj, Vlasta, Šárka, Pětisila, Budislava; z prvního Děvína Přibral, Kasal, Přemil, Květka, Běla, Krásoběla, Šanson a p. a ze sborníku Královédvorského Lumír.

Básník chtěl skladbě své vdechnouti vážného dějinného ducha, a tomu (jako dříve) snažil se přispět i přečetnými *udeji místními*. Poznali jsme, že v Děvíně komickém dějinně místopisné určení se nepodařilo. V Děvíně romantickém dopadlo podobně, ač máme i děj rozveden po celých Čechách, ne pouze osoby z celých Čech svedené před Děvín. Ale zase, ač válka zasáhne do různých končin země, všecko je stejně, jako by se bojovalo na jednom vojenském cvičišti.

Mimo místa jmenovaná v prvním provedení uvádí jich básník ještě řadu. Válka rozbouří Čechy od Šumavých hor k nebenosným Krkonošům, přes lesnaté Brdo, děje odehrávají se pod vršky Padrtskými, pod vrchem Kníhovem, pod horou Koukalovou, v úvale Skalském a v lesích Sázavských. Svou úlohu mají řeky Vltava, Mže, Ohře, Cidline, Orlice, Bystřena i brod Draženský, Přeloučská zřídla i Labské močály. Nejvíce zasaženy jsou ovšem hrady, města i osady, jako Praha, Vyšehrad, Děvín, Podol, Pšáry, Srbsko, Zdice, Klatovy, Podbabá, Brod, Kouřim, Žatec, Stadice, Bechyně, mimo to pak Branov, Holovousy, Bystrava, Kosovo, Přelupy, Libín, Kyburk, Chebsko, Doubrava, Kolovec, Milohrad atd.

Určení místních tedy přibylo, ale pouhá jména většinou nám nic nepraví, je to jenom umělá patina; Hněvkovskému ty názvy míst nic neznamenaly. Ještě nejspíš mohou se bráti vážněji místa ležící blíže Prahy, leč opět toliko jako názvy, a ne typicky, svérázně.

Strakatou směsici představují udeje *náboženského ducha doby*, jak jsou v Děvíně romantickém.

Hněvkovský skládal báseň romanticko-hrdinskou s úmyslem napsati vážnou báseň dějinnou, a illusi dobovou mělo vzbudit i prostředí pohanského kultu s pronikajícím křesťanstvím. Takto básník posunul válku dívčí značně dále do proudu dějinného, ač (přes anachronistickou zprávu o Mohamedovi) chtěl postavit děj asi v čas, který určuje Hájek.

Jako dřív, mluví se zde o četných bozích staročeských. Každou chvíli přisahá někdo, »zdvihaje ruku k rádlu Perúnova«, křivopřísežníku jest se báti pomsty Perunovy, Perun hromovládce vede vládu nad osudem, Pětisila neleká se v boji a volá: »Perun jest zde se mnou!«, posvátný je dub Perunův, a když dívky vidí Perunova ptáka, jásají, že jim přinese štěstí. Perunova dcera, bohyně Lada, má plno jmen (Krásopani, Žižlila, Živice) i plno obětovníkův, a její slavnost slaví se v pražských hájích. Lel, Polel, Mílek zraňují svými šípy srdce bojovníkův i bojovnic.

Kasal obětuje Svantovítu, Ladě a Vítoslavu, Vlasta svolává dívky na horu Svantovítovu, Šárka varuje své stihatele před mstou Krosinou, bojovníky Třas straší svým pohledem, Osud drží vážky, Sudice sprádá štěstí a vrtkavá Štěstěna blaží své vyvolence. Kdo zakusí síly Smrtonošovy nebo pohlédne v oči Moreniny, toho »duše zabere se ze divadla« a »zajde mezi bohy«. Zhanobilé duše zlých kráčejí k Chroviři v brány podzemčanů, kamž je doprovázívá »tré dračic sester litých, odplatnic všech zločinů i skrytých«, a tam přeplaveni plavcem stínů z řecké mytologie, věčně sídliště budou v hoři jako v křesťanském pekle.

Mužové zavazují se dívкам přísahou »u všech bohů podzemských i co se snáší nad oblohu«, Vlasta volá ku pomoci bohy, šetky, a mnohý slibuje bohům, že jim dá sochy zlaté. Svrchovanci, bohové světla i bohové noci, bohové podzemští i nebeští tvoří dosti slušný zástup, ale, třebas upozorňují na sebe více než dříve, je to zase pouhá stafáž.

Nákres mytických *zřízení a zvyků* v Děvíně romantickém jest obsáhlější proti zprávám v Děvíně komickém. Každá slušná rodina knížecí chová si nějakého věštece nebo věštkyni (jako Přemysl, Rozhoň, Bivoj), rovněž ve vojsku je věštec nebo zaklínač a ptakopravec, který jest měrou počinů (na př. při pijáckém souboji), a posléze jsou i dobrovolné věštky, jako matka Šansonova. Hrdinové padlí v boji jsou spalováni na hranici, popel jejich je sbírána za zpěv pohřebních a ukládán do mohyl. K tomuto spalování mrtvých z doby pohanské druží se upalování živých z křesťanského středověku. Jako čarodějnice jsou odsouzeny na hranici nepohodlné osoby, Vlasta Rozhoněm a Dobruše Kobyliznou. Dobu křesťanskou vyznačují také četné pověry, a to pouze v subjektivních narážkách básníkových na soudobé přežitky kulturní.

Zcela nově přistupuje v Děvíně romantickém přímá zvěst náboženství křesťanského a mohamedánského. Vlasta vyšle do Vlach a do Řecka poselkyně na zkušenou a přivítá je s radostí, když slyší o křesťanském náboženství, přicházejícím od jihu, že povyšuje ženu na roveň muže. Ovšem zpráva druhé dívky o mnohoženství mohamedánů je bojovnicím odporna jako mnohoženství domácích mužův. Ústy Lumíra, Vlasty a jiných hrdin

básník oslavuje ušlechtilý nový zákon, jež dívky děvinské vítají s nadšením, protože každá bude mít muže výhradně pro sebe. Na pouhou zprávu o novém učení nejen ženy, nýbrž i někteří mužové hněd přilnou k novému rádu. Již v tom je znáti, jak romantismus pronikl báseň. Lze to pozorovati nejen na obsahu, nýbrž i na provedení.

Především *přiběhy dobrodružné* mají přeslu nad vlastním dějstvím válečným. Básník se zalíbením zabývá se líčením dobrodružství a provádí je podle známého vzoru romantických epiků středověkých i romantických belletristů novodobých. Dobrodružnost, rytířskost, ochrana slabých, dvornost a úcta k ženskému pohlaví — všecky znaky romantického eposu má i Děvín romantický.

Již v Děvíně komickém Domka cestou za rozkazy vévodkyně dobrodruží s Restovem, ale pravá romantická dobrodružství počínají teprve zde.

Za lásku slišné Nivy jde dobrodružit podkoní Miloš, s tlupou číhá na Vlastu, a pro milenku zhyne rukou statečné vévodkyně. Dobrodružství podniká i Pětisila, jak se vybere z domova a než dorazí k dívčímu vojsku; za krásnou děvou vydá se na noční dobrodružství i Nezamysl, a nic nedbá, že má být na stráži. Pravým dobrodruhem z povolání je Štanson, jenž po příkladu Orlandově jezdí světem za milenkou a za dobrodružstvím. Nade všecky, i nad Štansona, vyniká však dobrodružný Přemil. Dobrodruží incognito, přichází vždy v pravý okamžik, aby zamezil bezpráví a mstil křivdu, aby zastal se utlačených a přispěl slabým ženám, aby chránil je proti lupičům i proti šelmám, aby nabídl svůj doprovod osamoceným dívkám, a to vše z nešťastné romantické lásky ke krásné vévodkyni.

Spousta dobrodružství rytířských, krutosti a muka připravovaná nešlechetníky, šlechetné zakročování nezištných dobrodruhů, jimž do boje září jejich zlatovlasý ideál, vševládná náhoda, která přivede trestající ruku, aby vždy včas zamezila zlo, a která svého chránence vodí po poli ušlechtilých počinů, romantická volná láska ve vší skromnosti a romantické sňatky milenců, kteří po těžkých překážkách se posléze přece za sebe dostanou — to znamená děj romantického Děvína.

Na mnoha místech projevil se zde i bývalý balladista písničkář, líče pohnutlivé příhody, jež se odehrávají buď v proudu děje, neb o nichž zpívají bojovnice při varytě nebo lyře. Krvevlačnost jarmarečních ballad, ve kterých jeden po druhém zajde smrtí násilnou, že na konec nikdo nezůstane na živu, má na svědomí balladu o Střeboru a Sladuši, jak si ji zpívá Květka na stráži ve zpěvu jedenáctém.

Podobně jest při líčení chystaných poprav, - kde však se hlásí i názor realistický, prostá denní zkušenost. Na příklad líčení ve zpěvu třetím:

»Den se blíží: jitří se již od východu,
připravené stojí mužské davy,
vede se již neštastnice ve průvodu,
mnohý vzdychá, kreje hřelem hlavy.
Viděti jest v jejím obličeji
celé její srdce rozsápané,
nahlízí již, že je po naději,
že jest příšti její oklamáne;
zřít je bolest vnitřní snížené tak ženy,
bourí mezi pomstou, hrドosti.

Mnohý při tom slzí, zní tu temný hluk,
ouzkost bolná divatele dusí.«

(Děvín III, 80, 81, 85.)

Proti líčení popravy na př. ve III. oddile Máchova Máje (Mácha, jak známo, Hněvkovského pilně čítal), kde básník krajinář dosahuje silného účinu především mohutným kontrastem živoucí přírody a mařeného života lidského — Hněvkovský se omezuje na prosté líčení všechny skutečnosti.

Krvavé romány romantiků rázu Chr. H. Spiesze zřejmě působily na vyličení historie o ohavné Kobylizně, jež rdousí muže za mužem, a miláčky své, když se s nimi potěšila, zavírá do temnic.

Přidejme k tomu ještě obvyklé výrazy typické mluvy loupežnické, jako: zralý pro krkavce; dozrál pro krm ptáků dravých; ke kořisti sloužit musí dravému ptactvu, zvěře, nebo: měls již dávno třídit šibenici atd. — a máme pohromadě všecko, v čem záleží romantismus Děvína.

V líčení soubojův a bitek Hněvkovský nepokročil mnoho, přece však projevily naň vliv válečné doby století devatenáctého. Dívky vyzvídají sílu nepřátel, posici jejich a příhodnost místa, operují s vojskem podle plánů provedených vůdkyněmi, které ještě v noci malují si márkresy bitevní; válečný soud na hrdle trestá zběhy, zvláště důstojnice. Z prací vojenských vyličil básník na př. kladení mostů v bažinách a j.

Jinak se bojuje jako u Homera, ač dívky mají netoliko starobylé palice, kopí, oštěpy a meče, nýbrž i husitské sudlice a mlaty i novověké bodáky, a ač jim k boji duní zvuky bubnů.

Mnoho nového nepřináší ani *lícení neválečných scén*, provedených romanticko-anakreontickou rukou básníkovoù. Máme na myslí především rodinou idyllu Ctislava a Miloslavy ve zpěvu pátém, tichý rodinný život v ústraní od hluku válečného ve volné přírodě, kde snoubenci prožívají klidné blaho se svými dítkami, jak si to představovali novoanakreontikové a romantici dohromady.

Způsobem známým z dřívějška kreslý básník i v Děvíně romantickém *vnější vzhled osob*. Vedle toho přibyla samostatná *lícení přírodní*, na nichž lze pozorovati postup Děvína od eposu hrdinského k romantickému.

V malbě idyllického zákoutí zůstal básník starým anakeontikem, jak jsme ho poznali. Leč do Děvína romantického zasáhl též vliv poesie deskriptivní, zavedené k nám Milotou Zdiradem Polákem, jehož Vznešenost přírody Hněvkovský nadšeně chválí ve Zlomcích (na str. 122 a 123). Není pochyby, že Polákův příklad vzbudil verše popisující bouři. (Děvín VII, 50—52.)

Od jednoslovného označování doby pokročil básník v Děvíně romantickém aspoň na několika místech, ač i zde je dosti skoupý.

Jitro vyznačuje slovy, že vyšla na obloze záře jitřní nebo ranní zoře, že na výchaze třpytí se denice, jitřní hvězda nebo růžosná záře. Někdy je naznačuje i dvěma versí: sotva kury zpěvem zvěstovaly den, na ráno, jak u východu jevila se deničina záře skvoucí. Večer »ukrývá se slunce za červánky«, a pak romantická noc »rozprostřela stíny šeré nebo tmavá křídla, hory zakrývají jasnost slunečnou, ukázalo se hned hejno hvězd«, a posléze »zatesklivě hleděla si dolů luna, vylívajíc cituplný svít«.

Přirovnáními plýtvá Hněvkovský v Děvíně romantickém skoro ještě víc než v komickém a vypustil pouze některá, dotýkající se života novodobého. Jinak jeho přirovnávací zvyklosti hoví příroda neživotná i životná, pověst i báje, epos antické i život soudobý.

Básnickému přirovnání slouží vichřice a často všelijaké jiné úkazy přírodní. Podobně botanika přispívá přímérům. Přečetná jsou přirovnání, jimž látky poskytla říše živočišná; zvláště ptáci a ssavei dôdali zásobu svých příslušníkův, a to mnohé ještě dvojmo. Mimo ně jsou zastoupeni i raci, rybý, žáby, a obyčejně v celém roji včely, vosy, sršňové i mravenci. Přímery ze života jsou většinou rázu všeobecného. Svéráznější jsou přímery, v nichž je zachycen typický život na počátku devatenáctého století, jako přirovnání o tančících nebo vyšívajících dívkách, o romantickém nočním únosu, o nucené svatbě s nemilovaným a p. Také bohatý poklad přirovnání prostonárodních došel, jako prve, pozornosti Hněvkovského.

Humor ozývá se i v Děvíně romanticko-hrdinském. Po té stránce zejména vyniká směšný ráz příhody Šedíkovy, již Hněvkovský podal jakousi posměšnou oslavu hlouposti. Podnětem byly mu patrně Blumauerovy burlesky nadpisované: Chvála osla, Chvála vola, Chvála vepře, kohouta, husy, blechy, čerta, žaludku a podobně, a byly mu jistě popudem, že týmž burleskním slohem provedl svou veršovanou Chválu osla a Chválu vola. (Drobné básně 1820, str. 148 a 193.) Tu zvláště Chvála osla byla jakousi studií pro chválu oslaněného Šedíka ve třetím a čtvrtém zpěvu romantického Děvína.

Jako v burlesce Hněvkovský chválí osla, že nedbá slávy, titulův a rádu, tak v epoce staví se tato přirozenost oslí v proti-
tu jednak se zázračnými vlastnostmi, jež mu přisuzují měšťané,

jednak s hlupáckými kousky kocourkovských hrdinů. Mezi sta-teňe bojovníky dostane se najednou celý Kocourkov soustředěný kolem osla, který v zástupu svých obdivovatelů vypadá ještě nejchytřejší. Směšný je tragicky skon Šedíkův a směšné jsou po-známky básníkovy, uzavírající žertovnou příhodu.

Vedle podobných výjevů působí na čtenáře nynějšího *koniaka bezděčná*, neúmyslná. Takových míst bezděky směšných je bez počtu. Vzešly z naivního romantismu, který vyzývá k satiře na báseň, jež původně sama měla nádech satirický.

Také ve vážném Děvíně Hněvkovský ještě po letech zů-stává týmž *osvíceným josefinistou*, jakým byl, když poprvé psal svou epopeji. Idejí osvícenských nepřevzal však pouze s dějem básně; jeho racionalismus je pořád živý, třeba zmírňován stářím a náboženstvím. A za nové reakce ovšem přestává na pouhém posměšku, jímž obdařuje pověry, víru ve sny a v zázraky, a positivně omezuje se na ideje osmnáctého století: lidskost a snášelivost.

Je povinností každého zastati se svobody. »Každý šlechetný se o své brání, volnost má být nad život všem drahá; — v po-robě život nemá ceny, vlast bez svobody jest žalářem. Hněvkovský cítí břemeno cizácké nadvlády, despotickou ruku Metter-nichovu, vidí stále hrozivé nebezpečí centralisující germanisace, i naznačuje, v čem tkví naše obrana a naděje příští volnosti: ve svornosti a vzdělání — plán obrodný, vyznačený básníkem jasně již před pětadvaceti lety.

Známe z prvního Děvína *myšlenku slovanskou*, pokud zasáhla Hněvkovského. V Děvíně romantickém Čechové podle slov Dobroslavových stojí jako průčelí Slovanstva; bojovnice dě-vínské stýkají se s Moravkami, Slovenkami, Obotritkami a Polab-kyněmi. Je to zřejmý nový vliv Kollárové Slávy Dcery z r. 1824, třeba Hněvkovský ještě r. 1835 v listě z 16. února piše Voj-těchu Nejedlému: »Kollárový znělky jsou básnické zlomky do nevlastenecké formy stísněné. Mimo asi sto znělek ty ostatní za mnoho nestojí, ani zpívat se nedají a točí se neustále okolo jednoho hřídele; národ z nich málo užije.« Jako Kollár zapíral vliv poesie Byronovy, jež na něj přece působila zjevně, tak Hněvkovský vzpírá se Kollárovým znělkám, ač Vlastu zve »deerou Slávy« a ač děvě české o sobě praví: »Tobě pěl a vlasti!« jako Kollár dává srdce »jednu vlasti půlku, druhou Míně.«

V Děvíně romantickém Hněvkovský porozvedl *ženskou otázku*, ač podstatně se neuchyluje od dřívějšího svého názoru na uvol-ňovací hnutí ženské. »V žádné vlasti nemá otročiti žena, jako soudružka má býti ctěna« — »nezná přirozenost žádné otro-kyně, její zákon není právo nové.« Tu básník vyslovuje své přesvědčení, pro něž má důvod: »Otročí kde žena, tam jest tupost věčná, náklonnost též k vlasti nesrdečná; kde jest volnost, tam

jest udatenství, a kde chrabrost, tam jen bezpečenství. (Děv. II, 53.)

Celou básní, ač není thesistou, skladatel provedl nauku, že cílem muže a ženy jest *manželství a potomstvo*, aby vlast měla zdárné pracovníky. To dovozuje kladně i záporně, přímo i nepřímo. Sňatky uzavírané bez lásky, zvláště v třídách tak řečených vyšších, Hněvkovský odsuzuje.

Když Hněvkovský vydal svou báseň, byl již skoro pětadvacet let šťastně ženat, měl už čtyři syny na studiích a dceru ve školách; mimo to bez vlivu nebylo jisté jeho děství v držině desíti sourozenců. To vysvětluje a zdůvodňuje básníkův ideál: život rodinný.

Když se Hněvkovský odhodlal předělati svou báseň směšno-hrdinskou na vážnou epopeji dějinnou, ohlížel se dodatečně ještě po pramenech. Z Dalimila, Hájka i Šedivého vytezil dost již dříve, obsahově z nich nově nepřidával.

Nově pozorujeme však přídavek o kněžně Libuši, toliž její dobrodružství s Huny. Cizí látka hunska z barbarské pověsti germánské zavlečena byla do české pověsti o Libuši poprvé v ročence *Geschichtskalender auf das Jahr 1794* v článku »Wlasta und Scharka. Der Mädelchenkrieg in Böhmen«, rozvodněném zpracování Českých Amazonek Prokopa Šedivého. Na stránečce 14.—17. vypravuje se s naivní neobratností o přepadu družiny Libušiny zástupcem Hunův a o statečné Vlastě, jež vyseká družky z obklíčení hunskeho. Potom až r. 1815 dal Libuši bojovati zase s Avary Klemens Brentano ve svém romanticko-dějinném divadle *Die Gründung Prags*, a něco podobného bylo asi (podle nadpisu) také v dramatu »Scharka, die Retterin Böhmens oder der Hunnenkönig«, jak se hrálo na Leopoldovské scéně ve Vídni r. 1818. (O něm Arnošt Kraus: *Stará historie česká v německé literatuře*, 1902.) Hněvkovskému nejbližší byla by povídka z *Geschichtskalendru*, leč všechno nasvědčuje, že nečerpal z ní přímo. V Děvíně totiž (II, 41 a násł.) Libuši s dvěma družkami přepadnou hunští jezdci a vysvobodí ji Slavka, jež jsouc náhodou za lovem, přispěje v pravou chvíli a za to od vděčné kněžny je přijata ke dvoru a přejmenována Vlastislavou nebo Vlastou. To ukazuje určitěji, že mezi německým pramenem a Děvínem romantickým prostředkoval asi Václav Hanka svou sbírkou »České historické zpěvy«, vydanou v Praze r. 1826. Hanka má zde také kapitolu o Vlasti-Slávě (neboli Vlastě), jež svým přispěním zbavila Libuši zajetí hunskeho. Hněvkovskému neušla zajisté kniha Hankova, a on dodatečně přibal z ní látku pro své epos.

—(Příště konec.)

Archiv literárně historický.

XXVII.

Dopisy prof. E. Alberta prof. J. Gebauerovi.

Podává Marie Gebauerová.

(Pokračování.)¹

11.

Ve Vídni 30. XII. 1894.

Velectený příteli!

Přede vším všeho dobrého k novému roku!

Nevím, všimnul jste-li si tyto dny Nár. Listů, kde Eim v sáhodlouhém článku nadepsaném »Doma« píše o politice, literatuře a o umění českém za r. 1894?

Je tam o Vás zmínka a co bylo lze dělat, stalo se. Že mi to Eim udělal, se nedívám; on je o rukopisích zdravého náhledu a k Vám osobně má velikou neutrálnost a laskavé uznání. Jemu je jen Masaryk zlobohem. Pochopitelně! Boj o Nár. Listy! Ale že to přijaly Nár. Listy tak jak Eim napsal, je dost pozoruhodno. Nár. Listy jsou trouba, která se rozléhá po Čechách a na Moravě každého dne, tu ráno, tam o polednách, tam odpoledne nebo večer. Jsou ten nejsilnější instrument posud.

Myslím, že to je pro okamžik dost, když se takto aspoň ozvaly. To je na Kvičalu hroznější rána, než kdy »Čech« usmolí něco hanebného. Doufám, že to půjde pomalu dál tou cestou.

Od mé ženy vše dobré a milé Vám i Vaši paní. Já sám víte, co Vám přeju.

Váš upřímný přítel

Albert. —

12.

4./2. 95.²

Velectený příteli!

Za Vaše laskavé přání svůj nejupřímnější dík vzdávaje, činím to proti posavadnímu úmyslu krátce; chtěl jsem totiž leccos napsati. Ale pospíchám, abych Vám oznámil vše zajímavou. Právě mi zaslal prof. Krek ze Št. Hradce svou »Slavische Anthologie«, která právě vyšla v Cottově »Bibliothek der Weltliteratur«. Podává tam úvod o vývoji literatur slovanských a tam v odstavci, jednajícím o literatuře české, o RKZ. ani zmínky více nečiní. Naopak klade co nejdů-

¹ Viz L. fil. 1909 str. 269.² [Rukou otcovou.]

razněji váhu na to, že stará naše literatura vznikla z kultury křesťanské a že se ve svých počátcích držela vzorů západních. Tudíž i Krek je nyní přesvědčen, a rád bych věděl, co tomu řekne Truhlář,¹ který v nejnovějším sešitu díla † korunního prince Rudolfa sice o RKZ už pochybně mluví, ale přece jen rukopisy trochu liší? Tomu pánu to bude as velmi nemilé, že Krek odpadl!

Aby se J. Mašek věc co nejdříve doveděl, píšu Šemberovi,² jenž se s Maškem ve sborovně schází.

Tohle musí hněd do novin, poněvadž to v jednom týdni se zběhlo. Truhlář se hrozně kroutí a svíjí a konceduje, že hlavně jazykové vady proti RKZ se obracejí.

Milostivé paní ráče ode mne a od mé ženy naše uctivé poručení vyřídit a přání, aby nás jednou s Vámi v Žamberku navštívila a s mojí ženou se poznala.

Mám radost!

Váš věrný přítel a ctitel

Albert.

[Koncept dopisu prof. Gebauera.]

Z listu mého 5./5. 95:

Minulý týden odevzdal jsem Freytagovi rukopis, aby se počal tisknouti díl další. Podle programmu, vyloženého v předmluvě I. str. XI., přišla řada na díl III. část 1. (deklinace) — — —

Část, která nyní má výjíti, bude jen polovicí dílu IIIho (Tvarosl.), a vzrostla — mimo nadání mé — tak, že to bude kniha tak objemná, jako celý díl I., ne-li ještě větší! Rovněž asi taková bude druhá polovice dílu III. (konjugace). Skladba pak podle přichystaného materiálu a podle poměru jiného nebude menší, než celý díl III., a jen kmenosloví (díl II.) bylo by zase jen v jednom a menším svazku. Lekám se, jak mi dílo vrzrůstá pod rukama, a pokládám za svou povinnost, Vám to oznámiti. Počítal jsem, že Mluv. i Slov. budou obnášeti asi 200—300 tisk. archů, a na základě toho počtu jednal jsem kdysi s Tempským. Stejný výpočet archů jmenoval jsem bezpochyby také Vám. Vy pak ráčil jste ná to učiniti své velikomyšlné rozhodnutí; při tom měl jste na myslí počet archů značně menší, počet totiž, jež jsem já Vám udal a jehož nedodržuji.

Prosím, abyste mi toto nedodržení ráčil prominouti; zajisté se nestalo z úmyslu, aby kniha byla hodně veliká, s obsahem třeba zbytečně rozhojněným. Vý pak, maje můj tak nemírně zvětšený rozpočet archů před sebou, ráče učiniti své nové rozhodnutí a ráče být ujištěn, že budu se vším spokojen, co ustanovíte.

Chtěl jsem Vám tuto věc předložiti, až se sejdeme; ale správněji se to trvám děje nyní, když tisk nového dílu se má začti.

¹ [Antonín.]

² [Františkovi, býv. professoru gymnasia v Truhlářské ulici.]

Po posudečích, vydaných o díle L., nebude či nebylo by asi třetí třídě ČAK. lze činiti mi obtíže, kdybych žádal, aby vzala na sebe vydání nejen Slovenska, ale i některého dílu Mluvnice.

13.

Ve Vídni 7./V. 1895.

Velectěný příteli!

Dobrě jsem si Vaše mlčení vykládal a přál jsem Vám, že můžete pracovat. Pan Freytag mi tu učinil zmínku, že okolo veliké noci dáte manuskript do tisku.

— — — — —
Že dílo pod rukama tak roste, mne potěšilo, a zároveň mi bylo velikou radostí, že čeština má takový význam v rodině slovanských jazyků. Já nezasluhuji nijakých vzpomínek o sobě v těch kritikách, ale Akademii to přeju. Ježto jsme se strany subvence shodli o archu, plyne z toho, že počtem archů přibývá i subvence. To je samozřejmé, a Vy přijměte mé příspěvky s onou přátelskou myslí, s kterou já činím to, co po kládám za povinnost a za čest, kterou mne osud obmyslil.

Přijedu k slavnosti Šafaříkově do Prahy a těším se na shledanou.

Zatím Vám posílám brožurku,² kterou rače podržeti sám. Nerad bych, aby se o ní mluvilo, ježto tam Sv. Čechovi činí některé výtky. Mohla by mi chátra a blázni dělati povyky. Výňatek z brožurky uveřejním zatím v Světozoru.

Čtvrtý svazek překladů básní českých se tiskne, ba dotiskuje.³ Budou tam i ukázky z písni lidových českých, moravských a slováckých. Valnou jich část přeložil výborně školní rada V. Ernst, Čechoněmec.

S Pavlíčkem⁴ jsem se osobně seznámil a líbil se mi velice. O mnohých věcech možná promluvit jen ústně.

Prose o vyřízení uctivých služeb našich milostivé paní jsem

Váš věrně oddaný přítel

Albert.

¹ [Passus vypuštěn.]

² »Co jest české básnický národní?« Několik slov o tom píše Prof. E. Albert. Tištěno jako manuskript. Ve Vídni. Nákladem vlastním. Rok není udán.

³ [Neueste Poesie aus Böhmen II. Fremde und eigene Übersetzungen aus dem Böhmischem, herausgegeben von dr. Eduard Albert, k. k. Hofrat und Universitätsprofessor in Wien. Wien 1895. Alfred Hölder k. u. k. Hof- und Universitätsbuchhändler.]

⁴ [Zemským šk. inspektorem, tehdy přiděleným ministerstvu vyučování.]

Úvahy.

Einleitung in die Altertumswissenschaft. Herausgegeben von Alfred Gercke und Eduard Norden. I. Band: Methodik. Sprache. Metrik. Griechische und römische Literatur. V Lipsku a Berlíně 1910, Teubner. Stran XI a 588. Za 13 mk., váz. za 15 mk.

Nová příručka klassické filologie jest zcela jiného rázu než známá velká encyklopaedie, řízená Ivanem Müllerem, která vyčerpává všechny discipliny naší vědy obsáhlými spisy a množic se dělením roste zvolna v malou příruční knihovnu. Který posluchač universitní může si dopřát této sbírky, a kdo stačí finančně doplňovati ji stále vycházejícími novými vydánimi? Na proti tomu vytklo si nové dílo jiný cíl. V předmluvě na str. IV praví vydavatelé, že mají v úmyslu podat celkový, podrobnostní nezkalený obraz naší vědy, jejich úkolův a prostředků. Chtejí vytknouti zjištěné důležité výsledky jednotlivých disciplín, naznačiti cesty, jimiž jich bylo dosaženo, a spolu upozorniti na důležité problémy, jež čekají dosud rozřešení. Dle těchto zásad zpracoval Gercke methodiku (str. 1—128), Kretschmer řeč latinskou a řeckou (str. 129—229), Bickel metriku (str. 231—271), Bethe a Wendland řeckou poesii a prosu (str. 273—450) a Norden literaturu římskou (str. 451—588).

Jak vyhověl první právě vydaný svazek danému úkolu? Předně co se ceny týče, jest to vskutku dílo velmi levné; neboť při odebrání všech tří svazků činí cena celého díla jen 30 mk. při vskutku pěkné úpravě a dobré vazbě. Spolehlivostí obsahu neměl bych se vlastně ani zabývat; neboť nutno žádati a předpokládati, že vypracování jednotlivých částí svěřeno bylo odborníkům povolaným. Pořadatelé výslově podotýkají v předmluvě, že vybírali spolupracovníky, kteří sdružují vědomosti všeobecně se speciálními. Této podmínce vskutku vyhovují všichni spolupracovníci — kromě Bickela! Není zde místa zabývat se obšírně Bickelovým stanoviskem metrickým. Jest charakterisováno jmény: Hefaistion — Hermann — Wilamowitz. Což Schroeder? Bickel měl by se přece aspoň zmíniti o jeho metrickém systému a naznačiti mladému filologu, jak má na tyto theorie pohlížeti. Bickel však ani nejmenuje žádného z četných článků Schröderových, jen při daktyloepitritech na str. 267 uvádí jeho vydání Pindara. Téměř na každé stránce pojednání Bickelova je nějaká nesprávnost. Bickel má na př. velkou zálibu v různých zákonech jako na př. lex Wernickiana, Hermanniana, Porsoniana a pod., nazývá ještě těžkou dobu taktu arsí, lehkou dobu thesi, pokládá hexametr za katalektický *εἰς δισύλλαβον* (!!) a iambický senár s poslední slabikou krátkou za brachykatalektický atd. atd. Jest to

zkrátka pojednání zhola nepodařené. Poněkud lepší je přídavek o prosaickém *rhythmu* (na str. 268—271), ač z příliš určité stilisovaných výkladů Bickelových by nikdo netušil, jak sporná jest celá ta otázka! V ostatních zpracováních nalezne však čtenář spolehlivé rádce; některé menší omyly, jež recensent při četbě zpozoroval,¹ nepadají na váhu. Tyto statí obsahují nejen spolehlivý přehled toho, co bylo vykonáno, nýbrž i cenné pokyny pro další práci a namnoze i nová hlediska. Oddíly nadepsané: »Quellen und Materialien, Gesichtspunkte und Probleme«, jež pro literaturu řeckou spracovali Bethe a Wendland (str. 399—450) a pro římskou Norden (str. 547—588), tvoří nejcennější části celého svazku. Tu shrnutý a pod jednotícím hlediskem sloučeny byly rozličné, přiležitostně projevené názory a zkušenosti cizí a obohacený vlastními pokyny. Tyto části s hlubokým zájmem přečte každý filolog, ač plně oceniti může je jen ten, kdo již jistě studie odborné vykonal.

Podobně i obě literatury dovede pochopiti jen ten, kdo jest již obeznámen s jinými spisy podobnými. Jsou psány po způsobu přehledů nyní velmi oblíbených u čtenářů i spisovatelů. Spisovatelé libují si v nich, ježto nemusí dopodrobna vyčerpávatí spoustu literatury a mohou přece přivésti k platnosti své vlastní myšlenky, a osvětliti jednotlivce i celé doby s nového hlediska. Jest velmi zajímavó i poučno poznati takto názory Wilamowitzovy a Leovy v »Kultur der Gegenwart« I 8 a Bethovy, Wendlandovy a Nordenovy v této knize. Vidím v těchto náčrtech důležité příspěvky k budoucím velkým dějinám literatur klassických, jež čekají ještě stále svého tvůrce. Také obě literatury v našem díle poskytují hojnou jemných a důležitých pozorování. Recensenta na př., který se pokusil kdysi vystihnouti ráz eklog Vergiliových v Listech fil. 1908, str. 203 nn., zajímalo velice Bethova charakteristika bukolismu Theokritova. Bethe praví na str. 320: Das bukolische Wesen ist nicht der Kern, sondern Einkleidung einer kunstmässigen Poesie . . . und doch ist es nicht hohle Schale, sondern es ist herausgewachsen aus der sentimental Grundstimmung, die nach Natur und Einfachheit und Stille aus der Überkultur und dem Lärm der Großstadt sich sehnt; die in weichen Gefühlen der Sehnsucht und zu Tode betrübter Liebe schwelgt. Týtěž prvky shledal recensent u Vergilia a chápě nyní lépe duševní styk Vergiliův s předlohou.

Jest ovšem zhola nemožno podávati obsah obou literatur, ba není ani možno uvésti množství zajímavých jednotlivostí. Jen bych ještě upozornil na pěkné výklady o rukopisech, papyrech, moderních literaturách a žvláště na seznam vydání spisovatelů

¹ Na př. Isokrates nechtěl získati Dionysia II, jak se praví na str. 339, nýbrž Dionysia I (t. listem I). Lysiova řeč XXXIV není brožura (v. str. 346), nýbrž složena byla k skutečné potřebě.

řeckých (str. 421 nn.) a latinských (str. 561 nn.) s doporučujícími nebo varovnými poznámkami.

Velmi zajímavé jsou též vývody Gerkovy o metodě klasické filologie. Počínal jsem je čisti s nedůvěrou, neboť výklady Gerkovy o polemikách mezi Isokratem a Alkidamantem, zvláště článek v *Rheinisches Museum*, LXII, 1907, str. 170 nn., jsou přímo odstraňující ukázkou počinání nemethodického. Gerkova sám se jich nyní na str. 86 zříká; nynější výklad jeho jest jakousi palinodií potupené methody, již Gerkova, jak nyní vidíme, v theorií znamenitě ovládá. Gerkova vykládá velmi zajímavě o vzniku knih, o starých knihovnách, o vzniku filologie, o poměru mezi historií a filologií, o různých metodách vědecké práce filologické, o metodě jazykozpytu, archaeologie i dějin umění. Pojednání jeho více než ostatní přeplňeno jest zajímavými podrobnostmi, a proto právě při něm živě bude pocitován nedostatek indexu, který vydavatelé slibují až po vydání všech tří svazků.

Zbývá ještě zmíniti se s pochvalou o pojednání Kretschmerově, které ukazuje, že i o otázkách těžkých lze psati poutavě. Kretschmer vykládá o hlavních zásadách a zjevech jazykozpytu a podává mimo jiné i cenný pokus o dějiny řecké i latinské. Často vrací se k poměru mezi linguisty a filology a na jednotlivých případech upozorňuje na důležitost součinnosti obou.

Co se konečně formální stránky celého díla týče, nutno uznati, že pojednání jsou psána většinou pěkně i jasně. Výjimku činí jen nezáživný článek Bickelův a částečně i divná manýra Nordenova, prospíkovati sloh termíny i citáty latinskými i řeckými. Mnohé věty působí přímo komicky. Na př. na str. 504: »Was den Griechen ihr *ingenium*, ihr *os rotundum* als Geschenk der φύσις gab, musste er sich erst durch ἀσκησις erwerben« a dále na téže straně: »dank dem *spiritus* und der *ars*, die ihm Phoebus gab, konnte er μυεῖσθαι im produktiven Sinne.« Kolik jest v poslední větě německých slov? Ježto pak cizí slova, citáty i místa klassiků jsou vytiskána odchylným tiskem, působí stránky pojednání Nordenova i na zrak dojem velmi nepříznivým. Nad to jest toto počinání v rozporu s účelem knihy, poskytnouti totiž poučení začátečníkům.

Závěrem nemůže recensent než vřele doporučiti četbu zajímavého díla všem filologům i těm, kteří studují, i těm, kteří již vystudovali. I učitel gymnasijsní, na něhož obraci se Gerkova ve zvláštním, pozoru hodném dodatku na str. 124 nn., nalezne v knize mnoho zajímavých pozorování, jichž může vhodně užiti ve škole. Nejradostnejší dojem, který dílo působí, jest zajisté ten, že mnoho práce, a to právě nejjejmavější, zbývá nám v klasické filologii ještě vykonati!

K. Wenig.

C. H. and H. Boyd Hawes. Crete the forerunner of Greece. (Harpers Library of living thought). London and New York 1909, Harper & brothers. Str. XIV a 158. Za 2 sh. 6 d.

Od roku 1900 čtoucí svět zná dvojí »kretskou otázku«, dnešní politickou a druhou vědeckou, historickou. Objevy kretské mají totiž více než archaeologický význam. Jsou nejdůležitější ze všech dosavadních výkopů na půdě řecké a italské. Neboť předně teprve jimi bylo učiněno možným porozuměti správně trojským a mykenským výkopům Schliemannovým a správně je zařaditi. Za druhé kretské výkopy ukázaly nám v pravém světle řeckou minulost, totiž její závislost na dlouhém vývoji předcházejícím, od doby neolithické přes celou dobu bronzovou až do konce druhého tisíciletí př. Kr., kdy začínají vlastní dějiny řecké. Za třetí naučily nás pravé methodě archaeologické, t. j. přesvědčily nás, že jest třeba, má-li archaeologická práce platně sloužiti historii, všude proniknouti až na dno, hledati stopy nejstaršího osídlení. Hlavně z kretského podnětu děje se tak nyní všude na klassické půdě, nejen v Řecku vlastním. Jenom tehdy, můžeme-li přehlížeti běh věcí od začátku, jsme na správném stanovisku vůči všem problémům, nejen těm, které se týkají nejstarší doby.

Za čtvrté konečně nejmenší význam výkopů kretských je v tom, že nám usnadní správný soud o tom, jak máme pohlížeti na řeckou tradici o nejstarších dobách a na řecké pověsti. Známo, že Řekové pokládali Krety za domov své vzdělanosti v nejednom vzhledě. Lykurgos přinesl své zákony do Sparty z Krety, s Daidalem jsou spjaty počátky malířství a skulptury, Diódor vypravuje, že hlavní božstva řecká, Demeter, Afrodita, Artemis pocházejí z Krety a odtamtud že pochází i písmo řecké a nikoli od Foiničanů. V jakém jiném světle jeví se nám nyní tyto zprávy vůči objevům, učiněným na Kretě! A jak jinak bude nutno pohlížeti nyní i na všechny ostatní zprávy o nejstarší době řecké. Jistě urvaly výkopy kretské mnoho půdy skepsi Belochově k řeckým pověstem. I pro řešení problémů homerských bude lze výsledků kretských užiti, jak dobrě ukázala spisovatelka ve velkém díle svém o Gurnii.¹⁾

O »objevení« Krety mají zásluhu tři národnové, Italie (Federico Halbherr), Anglie (Arthur Evans), Amerika (Miss Harriet Boyd). Francouzové upustili od další práce, když pátrání po předhistorickém městě v Gulasu je sklamalo, právě jako Němečtí, když Schliemannovi nepodařilo se r. 1886 zakoupiti půdu pro výkopy v Knossu.

¹⁾ Gournia, Vasiliki and others prehistoric sites on the isthmus of Hierapetra, Crete. Excavations of the Wells-Houston-Cramp Expeditions 1901, 1903, 1904 by Harriet Boyd-Hawes, Blanche F. Williams, Richard B. Slager, Edith H. Hall. Published by the American Exploration Society free Museum of Science and Art, Philadelphia 1908.

Jest tudiž přirozeno, že nejvíce publikací o Kretě je napsáno anglicky a italsky. Knížka, o níž referujeme, chce vzdělanému obecenstvu být průvodcem po starověké, odkopané Kretě a shrnuje přístupným způsobem v jasné a spolehlivý obraz všechn roztroušený, rozsáhlý materiál. Úlohy té sotva se mohly podníti ruce povolanější: manželé Hawesovi zúčastnili se po leta činné výkopné práce sami, paní Hawesová, úctyhodný typ opravdu moderní Američanky, volná a energické, odkopala ještě jako sl. Boydová nejúplněji zachované městečko pozdní minojské doby Gurnii a výsledky několikaleté práce vydala v nádherné publikaci, výše připomenuté, způsobem, jenž u odborné kritiky došel obecného a vděčného uznání, a manžel její, H. B. Hawes konal dlouhá leta studia anthropometrická na Kretě.

Rozvrh látky je podobný jako v referentových Dějinách řeckých. Kdo prostuduje kretský materiál a pokouší se systematicky a snadným způsobem ukázati jej čtenáři, sotva případne na jiný pořad. Úvodem podává se přehled dějin výkopů, potom následuje chronologický přehled kretských vrstev, kapitola o fyzických znacích obyvatelstva minojského, o oděvu a přibytečích, popis Knossu, Faistu, Hagie Triady, Gurnie a střučná zmínka o Palaikastro a jiných odkopaných místech. Poslední kapitoly pojednávají o minojském umění, písmu a náboženství; stručné historické závěry knihu ukončují.

Proti referentovým Dějinám řeckým jest o podrobný popis Gurnie v knížce této víc. V chronologii odchylují se spisovatelé od Evanse v maličkostech, ač celkem je u nich patrná tendence po nižších číslech, jak vysvítá z toho, že i v chronologii egyptské rozhodují se pro nižší datování Meyerovo. Dvojitou sekuru spisovatelé neradi by uznali za náboženský symbol, ale nálezy jako je pečeť knosská s bohyní, která má dvojitou sekuru přes rameno, nebo malovaný sarkofág z Palaikastro, steatítové dvojité sekery z domácí kaple knosské, votivní dvojité sekery z jeskyně diktejské a jiné četné doklady mluví jasně proti této skepsi. Za hlavní božstvo kretské uznávají bohyni Matku a odtud vykládají přednost ženy na Kretě. o níž dle fresek a jiných zbytků skutečně lze souditi, i kretský matriarchát, což je jistě domněnka pozoruhodná. Ale mužský bůh Zeus dostal se prý na Krete teprve s příchodem Řeků, Achajů, odtud je prý synem Rheiným. Avšak jak uvésti tento výklad ve shodu s tím, tvrdí-li spisovatelé, že původní obyvatelstvo Krety přišlo ze severu jako Achajové? Byli-li Arijeji jako tito, byl by býval Zeus už snad také u nich, a proč u původního obyvatelstva je na první pohled patrně hlavní božstvo ženské, bohyně Matka?

Příchod hlavního proudu Řeků, snad Achajů, do Řecka kladou spisovatelé do r. 1500 př. Kr. Před tím však už dávno směsovali se pomalu Achajové se starým obyvatelstvem, a odtud prý třeba vysvětlovati rozdíly v architektuře a j. Mně dosud jeví se pravdě

podobnější teorie Mackenziova a Sergiho. Podle výsledků, jež v posledním roce vyšly na jeho výkopy v Zerelii (Wace, Droop, Peet, Thompson), v Palaeomylu u Spercheia, v Rhitsoně (Burrows) a v Orchomenu (Dawkins, Archaeology in Greece 1908—1909, JHSt. XXIX, 1909, str. 360) zdá se, že vývoj severního Řecka od doby neolithické není závislý na oblasti aegejské.

O tom, zda Pelasgové, Lelegové, Kárové atd., původní to obyvatelstvo, přišli ze severu jako Achajové, jak spisovatelé se domnívají, nelze ovšem dosud říci nic definitivního. Podle nynějšího stavu věcí pravdě podobno to není. — *Em. Peroutka.*

O. Seeck: Geschichte des Untergangs der antiken Welt.
Dritter Band. V Berlíně 1909, Siemenroth & Troschel. VIII a
444 str. Za 6 mk. K tomu: Anhang 445—583 str. Za 2·40 mk.

Seeck je z lidí, kteří z vědeckého poznání chtějí těžit pro život, kterým správné poznání minulosti má pomáhati k tomu, aby dobře rozuměli přítomnosti a dovedli připravovati lepší budoucnost. Z celého díla jeho je patrnó, jak silně jej dojmají dnešní myšlenkové zápasy, zvláště otázky filosofické a náboženské, a jak je přesvědčen, že i svou vědu dovede platně přispěti k řešení problémů dnešních i zítřejších. Dnes na nás naléhá především problém náboženský. Je spor o to, jaký je dějinný význam křesťanství, čím bylo světu a čím mu může býti. Jedinou správnou odpověď může dáti klidná úvaha historická: vyličení počátků křesťanství, podmínek, z nichž vyrostlo. Jinými slovy, je třeba, aby vyličila se celá doba římská, poměry politické i hospodářské, celá kultura její, zvláště po stránce filosofické a náboženské.

Jaké byly náboženské poměry v Římě, když vznikalo křesťanství? Chceme-li posuzovatí kterékoli náboženství jednotlivé, je třeba, abychom věděli, co souditi o náboženství vůbec. Zde může nám bezpečným vůdcem býti jenom rozumná metoda srovnávací. Ale arcí Ed. Meyer vším právem upomíná srovnávací vědu náboženskou, aby se moudře omezovala (viz jeho *Geschichte des Altertums I*, 1, 2. vyd., v Stuttgartě 1907, str. 96). Náboženské představy primitivních kmenů afrických, australských a amerických nelze srovnávat s náboženskými počátky národů, kteří se povznesli k vyšší kultuře. S tímto obmezením srovnávací metoda historická je jedinou cestou. Proto Seeck věnoval tento třetí svazek svého díla památce Albrechta Dietericha, reorganizátora časopisu »Archiv für die Religionswissenschaft«. Proto už velká část druhého svazku jednalá o náboženství, o animismu, náboženství solárním a náboženství homerském jako počátcích vývoje, jehož konečným článkem je náboženství doby císařské. O náboženství jedná také celý svazek třetí, jehož referát tento výhradně se týká. Proto jen mimochodem podotýkám.

že Seeckův výklad o počátcích náboženství ve svazku druhém (o animismu a náboženství solárním) neuvaroval se chyb, na něž Ed. Meyer na uvedeném místě upozorňuje, a že není tudíž nikterak spolehlivým poučením o otázkách, o nichž pojednává.

Ještě upozorňuji na nadpis tohoto dílu: Náboženství a mravnost. Seeck tím staví čtenáři na oči, že oba pojmy nejsou mu snad korreláty, že mravnost není účinkem náboženství, nýbrž naopak náboženství že závisí na mravnosti té které doby (str. 94). — Náboženství Homerovo, ač pro své aestheticke kvality a zřejmou aestheticke disposici Řeků stalo se základem officiálního náboženství řeckých států, nevyhovovalo hned od začátku potřebě všech; vzniklo ze zcela určitých společenských podmínek a pro určité společenské kruhy. Ale vedle kruhů těchto, králů a šlechty, byl zde ještě lid, ujařmený a neuvědomělý, a ten měl náboženství jiné, hrubší, zděděné po praotcích, v němž poměr k tajemným božstvám přírodním a zemním, zvláště k bohyni Matce, ať slula Rhea, Demeter, Artemis, Diktynna, Athena, Afaia nebo jinak, byl v popředí. Poměr k božstvu byl zde jiný než u Homera. Život pozemský těchto slabých a utlačovaných neuspokojoval. Jim nutným, logickým doplňkem bědného, pozemského života byl světlý život v záhrobí. Oni touží po jiném, vroucenějším vztahu k božstvu už zde na zemi. Náboženství je jim potřebou, lékem, prostředkem, aby tihu života unesli. Náboženské obřady jsou jim svátkem duše, očistnou koupelí celé bytosti jejich; neboť ve svátečních těch chvílích sestupuje mezi ně božstvo sám, zjevuje se jim a blaženým věřícím je docela i možno dosáci fysického, tělesného spojení s božstvem tím, že symbolicky boha požívají, jeho těla a krve, nebo symbolicky s ním tělesně se spojují a stávají se tak účastní jeho božství. Tyto náboženské slavnosti jsou nejslastnějším citem, vrcholnými body jejich pozemských dnů; neboť toto spojení s božstvem, toto »synovství boží« dává záruku blaženého života budoucího na onom světě. Zde tkví kořen všech mysterií, netolikou řeckých. Když královská a šlechtická vláda v Řecku byla ve většině obec odstraněna a k veslu se dostal lid, ujala se jiná, jemnější morálka; proti náboženství homerskému nastává reakce, náboženství lidové se svými mystickými touhami nabývá většího významu.

Seeck pojednáv v poslední kapitole druhého svazku o náboženství homerském, dospívá docela nutně v první kapitole třetího svazku k »nejstarším mysteriím řeckým«, o nichž vykládá jasně a zajímavě. Naznačil jsem právě, jak si představuj vznik mysterií. Nesrovnávám se tu zrovna v základní věci se Seeckem, jenž se domnívá, že mysterie vznikly mezi šlechtou řeckou za doby, kdy panství její se chýlilo ke konci, a ona, jsouc zbavena politického vlivu, utíká ze života a hledá náhrady v intensivnějším úsilí o život náboženský. Seeck usuzuje o tom z toho, že

eleusinské mysterie jsou vlastně rodovou náboženskou slavností a že konání její je v rukou šlechtického rodu Eumolpovců. Ale eleusinské svátky, nehledíme-li k jiným námítkám, nejsou přece jediným projevem mystických tužeb řeckých; orfické a dionysské náboženství, jež vyprýstilo z týchž potřeb a jehož podstata je táz jako u náboženství eleusinského, jak Seeck sám ukazuje, není přece aristokratického původu. To je jeden ze základních omylů Seeckových, jako je jeho kult předků nebo »Ausrrottung der Besten«.

Vedle Homera a Hesioda a ostatních básníků, vedle neuvědomělého lidu třetím činitelem řeckého náboženského vývoje jest filosofie, o níž tudíž Seeck mluví v kapitole následující. Ve-lice pěkně pojednáno zejména o Pythagorovi. Sílu Platonova Seecka shledává v jeho umění slovesném a řadí jej v té příčině mezi první v celých dějinách, ale jako filosof nestojí Platon dle Seecka vysoko. Myslím, že na tento úsudek Seeckův a podobný Belochův nebyl bez vlivu Nietzsche, který, pravda, hluboko pronikl v záhadu řeckého života. Ale přece úsudek ten je nespravedlivý, protože jest jednostranný: jeho nutným doplňkem a zároveň korrektivem je, že Platon jest největší náboženský genius, nejhľubší náboženský myslitel řecký, jak také zeela správně zdůrazňuje Käerst (*Gesch. d. hellenistischen Zeitalters* II, 1, 1909, str. 218). Jediný Platon z Řeků učinil nejvyšší ideu svou, dobro, nejen účelem, nýbrž i prapříčinou světa a nejvyšším bohem. Proto náboženské přemýšlení dalších století, novoplatonismus i křesťanství, stále se vrať k Platonovi. Životní dílo Platonovo je jenom otevřené přiznání, že pouhým rozumem všech záhad světa rozřešiti nelze, jest první resignací, prvním nalomením radostné odvahy řeckého ducha. Platon právě již podléhal také vlivům orfickým a pythagorovským. Avšak řecká filosofie může se vykázati ještě mnohým vítězstvím než podlehla návalu náboženství východních a je po dlouhá století duchovní vůdkyní, náboženstvím lidí myslících v Řecku.

Jednu mezeru má dílo Seeckovo. Doba, která bezprostředně předchází před dobou římskou a tudíž přirozeně musila na ni nejvíce působiti, totiž doba hellenistická, je odbyta příliš stručně a neúplně. Arci doba hellenistická není ani ve filosofii ani v náboženství dobou tvůrcí, ale útvary života veřejného i soukromého, převládající za doby císařské, totiž monarchické zřízení, panovnický kult, náboženský synkretismus, pronikání mysterií východních, quietismus, to vše má vznik svůj v hellenistické době a odtud přechází přímo do Říma. V tomto jediném bodě, není tento díl Seeckův po Wendlandovi, Käerstovi a Cumontovi dost moderní.

Vztah mezi křesťanstvím a antikou není, myslím, vyložen dost jasně a ani ne správně. Řecké náboženství je historicky věc velmi složitá. Máme náboženství Homerovo, přetvořené a rozšířené od dob Solonových o mystický živel (mysterie eleusinské)

jako oficiální náboženství řeckého státu, náboženství nižších vrstev lidových s převahou mystických živlů orfických a dionysských a konečně náboženství filosofické, a zde všude třeba opět rozeznávat jednotlivá období. Náboženství řecké ani římské nemají věrouky; neboť mythologie řecká je na věrouku příliš měnivá a liberální. Máme jen věrouku filosofických systémů, a tu shledáváme podstatný rozdíl mezi antikou a náboženstvími z východu i křesťanstvím, totiž jiný životní názor: základna veškeré morálky je jiná. Filosofie řecká, kde mluví o nejvyšším dobru, chce vždy je mít uskutečněno zde na zemi, nikoli po smrti. V křesťanství je tomu jinak, tam život pozemský pokládán za přípravu pro blažený život věčný. Tím ovšem všechno ethické hodnocení je jiné; neboť hlavní starostí lidského života je nyní spasení duše. Z ličení Seeckova čtenář má výsledný dojem, že podobnost mezi antikou a křesťanstvím je více než rozdílů. A to se nesrovnává se skutečností. Slušelo se vytknouti rozdíly, protože ty jsou důležitější, jak to činí na př. Käerst, Cumont (*Les religions orientales dans le paganisme romain*, v Paříži 1907) nebo Pöhlmann (v Pflugk-Hartungově *Weltgeschichte I*, 1909, str. 574 nn.).

Pěkně charakterisováni jsou Plutarchos, Apollonios z Tyany, Alexandros z Abonoteichu, ale celkem poslední zápas pohanství s křesťanstvím vyličen příliš zběžně. Na př. o Dionu Chrysostomu, Themistiovi, Libaniu a celé t. zv. druhé sofistice, o novoplatonismu a jeho theurgii, o Plotinovi, Jamblichu, Maximu, Julianu buď se nemluví vůbec nebo děje se jen stručná zmínka.

Za to krásně je popsán vzrůst křesťanství, jeho netoleranci, když stalo se náboženstvím vládnoucím, rostoucí spoutávání duchů dogmaty a ujařmování lidského myšlení — na rozdíl od antiky, — čímž dosavadní kultura klesá a připravuje se onen stav polokultury, jímž začíná středověk. Zde stýká se ličení Seeckovo téměř úplně se závěry, k nimž dospěl Pöhlmann ve svém současném nárysу římské doby císařské, jejž napsal do Pflugk-Hartungovy *Weltgeschichte I*, 1909, str. 606 nn.

Kniha Seeckova má aktuální význam zvláště v těch částech, jež obírají se křesťanstvím. Jediná cesta poznati podstatu křesťanství jest, aby se poznaly historické podmínky, z nichž vzniklo. Tomu učiněno v knize Seeckově zadost s náležitou hloubkou a nestranností, a proto spis Seeckův bude působiti dobře všude tam, kde jde upřímně o věcné poznání, o pravdu.

Em. Peroutka.

Н. И. Новосадский: Греческая эпиграфика.
Часть I. Лекции, читанные въ Московскомъ Археологическомъ Институтѣ. V Moskvѣ 1909, nákladem Moskevského archaeol. ústavu. Str. II, 238 a V, s mapou krajiny černomořské. Cena neudána.

Po úvodě, obsahujícím výklad o vzniku epigrafie jako samostatné vědy, o jejím úkolu, o vnější i obsahové stránce nápisů vypisuje prof. Novosadskij dějiny epigrafičních nálezův a s nimi souvisících sbírek nápisův, přičemž věnuje celý zvláštní oddíl (str. 138—215) epigrafiční práci Rusů, týkající se zejména epigrafičních nálezův na severním pobřeží Černého moře. Při dějinách jednotlivých archaeologických škol a sbírek nápisů ne-přestává spisovatel na povšechném referování, nýbrž probírá leckdy i jednotlivě daležitější nápisů a ukazuje na jejich význam pro historii v nejsírším smyslu. K dílu jsou připojeny čtyři přílohy, z nichž 1. obsahuje výčet hlavních děl o řecké epigrafii s kritickým oceněním, 2. kroniku a bibliografii epigrafičních nálezův, 3. plán sbírky »*Inscriptiones Graecae*«, vydávané berlínskou akademii, a 4. seznam speciálních sborníků nápisův.

Kniha prof. Novosadského, jak jest patrné již z prvního dílu, bude velmi dobrou učebnicí epigrafie, vynikajíc správností, věcností a instruktivností výkladu, který jest podán prostým a jasným slohém. Ke všem jednotlivým zjevům jest uvedena odborná literatura; zejména literatura ruská, představená tu po prvé ve své bohatosti, ukazuje nám, jak veliký zájem mají ruští učenci o vědu epigrafiční.

Frant. Novotný.

Else Strautz: Zur Silphionfrage. Kulturgeschichtliche und botanische Untersuchungen über die Silphionfrage. Str. 183 s dodatkem o 67 str. a literaturou na XII str. Se 3 tab. V Berlíně 1909, Friedländer. Za 4 mk.

Předmětem knihy je otázka, jaká rostlina bylo starověké silfion, jaké její rozšíření zeměpisné a zda dodnes existuje. V případku podány kritické zprávy o starověkém syřidlu, ze smokvoně, dále o rostlinách a rostlinných přípravcích, chovajících látky aromatické a pryskyřičné, jež jeví nějakou obdobu se silfiem, ale teprve ve středověku a novověku významu nabýly.

Pravého silfia užíváno bylo ve starověku velmi hojně jako kořenné zeleniny i jako léku. Ovce, jež se pásly na přízemních listech jeho na podzim a na jaře, výborně tučnely. Mladé osy květní byly požívány labužníky a mléčné, na vzduchu tuhnoucí šťávy užívány jako koření i léku. O zeměpisném rozšíření silfia podávají zprávy Herodotos a Strabo, botanické zprávy máme hlavně u Theofrasta a Plinia, částečně též u Dioskorida.

Z diskusse zpráv těch vyplývá, že nejprve užíváno bylo silfia afrického, jež sbíráno na okraji pouště libycké, které však záhy stalo se velice vzácným. Nahrazeno bylo silfiem asijským (perským), jež stalo se známým teprve výpravou Alexandrovou. Podrobné studium zpráv Theofrastových jakož i obrazů silfia na mincích kyrenských vede k závěru, že silfion býla statná rostlina okoličnatá, příbuzná blízce rostlině, dávající t. zv. čertovo lejno

(*Narthex assa foetida*), ale nikoli s ní identická. Nelze ji vůbec identifikovati se žádnou z okoličnatých rostlin dnes známých, z čehož lze souditi, že buďto docela byla vyhubena, anebo pilným sbíráním omezena na místa, kde dosud botanicky nebylo sbíráno. Že mnohé rostliny od dob starověku změnily svoje stanovisko, je známo. *Cyperus papyrus* na př., který rostl ve starověku i v dolním Egyptě, ve středním však velice hojně, roste nyní až teprve v poříčí bílého Nilu. Tak také silfion mohlo se odstěhovati nebo být začleněno daleko od stanovisek, kde bylo sbíráno ve starověku.

Bohumil Němec.

Gilbert Murray: The rise of the Greek epic, being a course of lectures delivered at Harvard University. Oxford 1907, Clarendon press. XI a 283 str. Za 6 s. 6 d.

Spisovatel rozvrhl si látku na deset hlav. Prvé tři věnuje vystížení povahy řeckého lidu (hl. I.), nastínění obrazu poměrů pevniny řecké a ostrovů moře Aegejského před příchodem Achajů a po jejich vpádu ze severu v několika nárazech (hl. II.), jakož i vyličení rozdílů kultury nové a staré (hl. III.). V základech opírá se tu o dílo Ridgewayovo (*The early age of Greece*, sv. I, v Cambridži 1901), ale omezuje jména Achajů a Pelasgů na určité kmény. Achajové byli podle něho vynikající kmen přistěhovalců, Pelasgové hlavní kmen domorodců; jejich jméno rozšířeno na celý národ.

V Řecku se naučili Achajové písmu (hl. IV.). Již od dob dávných měli svou herojskou tradici v daktylských verších, svou literaturu. Tento poklad básnický (*λόγος*) opatrovali mužové, znali písma, *λόγιοι ἀρδοες*; jejich knihy však nebyly pro každého, nýbrž byly majetkem skladatelovým, tak jako arabské kroniky nebo knihy magické; jen původce sám dovedl v nich čísti. Někdy také zasvětil do své knihy svého žáka a pokračovatele; neboť doplňoval do své knihy, co nového slyšel. Kniha, obsahující celý *λόγος*, se tak dědila, rostla a očištovala od dodatků neshodných s předchozím, i stala se knihou tradiční (traditional book). Takovou knihou je Pentateuch i Ilias. Paralelně ty nezdají se nám být přesvědčivými. Svatá kniha nebo magická kniha může se ovšem v jisté třídě lidí tak udržeti, snad i oficiální dějiny, ale stěží »celý *λόγος*«, z něhož se později jaksi differencují seznamy předků, lokální kroniky, snad i theorie magické a bohatýrské epos. A jak jest si představovati to differencování?

Jako kniha tradiční jeví Ilias stopy revise a očištování (hl. V.). O paederastii, mučení zajateů, napouštění šípů a lidských obětech dovidáme se jen ze zapomenutých zmínek. Nás text vymítá vše, co je ošklivé, neboť v Ionii už v VIII. století začal výchovný význam Iliady. V tomto postupu očistném hlavně vy-

lučovány neušlechtile představy kmenů podmaněných. Kuriosní jest názor spisovatelův, že *κάσον κομψώντες Ἀχαιοῖ* nechali si růst vlasy na znamení slibu čistoty, který zavázali se zachovávat do pádu Troje. Tak prý je rozuměti přísaze Agamemnonové v I 133. Nestor je příliš stár, než aby byl slibem tím vázán (I 624), a Achilleus s Patroklem se zřekli slibu jako se zřekli války.

Proces dlouhého vývoje (od XIII. do VII. stol.) vidíme v básni po mnohé stránce. Proti panopli bojů mass shledáváme v bojích předních bojovníků velký mykenský štít, ke kterému pozdější úprava přidává krunýr; vedle spěže (*χαλκός*) připomíná pozdější básník i železo; proti otevřeným oltářům stojí chrámy (A 446 proti A 150); v některých částech básni jsou ženy zakupovány muži (*ἐπει πόρε μυρία ἔδρα*), v jiných dostávají věno (*πολύδωρος*); dům homerský je hned palác o mnoha místnostech (v posledních zpěvích Odysseie), hned zase čteme, že pán domu v megaru i spí.

Patrnó, že se spisovatel opírá o důvody, nasbíraň odbornými pracemi Reichenovými (Homerische Waffen), Robertovými (Studien zur Ilias), Cauerovými (Grundfragen str. 286² n. »*ἔδρας*«), Myresovými (J. H. S. XX.) a Noackovými (Die homerischen Paläste). Téměř zcela originální je v hlavách následujících.

Ilias není holá fikce (hl. VII.). Úkolem pěvce není vynáležati, nýbrž znáti děje a přesně je sdělovati posluchačům; pěvec tvoří jen přechody a úvody. Tak scéna s Glaukem a Diomedem v Z je tradiční, a tak jako vypravování o Lykurgovi v též zpěvu vzato jest z okruhů bájí korintských, a to ze seznamu reků, kteří se vzbouřili proti bohům. A tak závisí Ilias i na jiných pověstech lokálních, thebských a boiotských a j. Ke konečnému utváření Iliady jako celku přispěly recitace, hlavně o Panathenajích. Jak vidno, představuje si spisovatel jakousi poloúřední evidenci mythů a vtělování jich do epopeie dálo se podle něho způsobem čistě mechanickým.

V tradiční básni jsou tři živly: fikce, mythus a zbytky historie (hl. VIII.). Achilleus je bůh svého kmene, tak i Diomedes, snad i Agamemnon a božská dvojice Aiantů. Paris, Hektor a snad i Agamemnon jsou osoby historické, ač v nich skutečné osoby poznáváme právě tak málo jako v Dieterichovi a Etzlu Nibelungů Theodericha a Attilu. *Ἀρδογονιάσιαι* Iliady jsou místní legendy, oslavující rekovené činy nikoliv jednotlivých hrdin kmenových, nýbrž kmenů samých, stělesněných ve svém bohu kmenovém (jako Achilleovi), které leckdy násilně vloženy jsou do bojů u Troje. Tak v boji Idomenea s Faistem (E 43) tají se výboje severních dobyvatelů v Kretě proti městu Faistu.

Pověst o trojské válce, jak ji podává epos, skládá se ze čtyř složek: z tradice o velkém obchodním městě Troji a jeho pádu, z ohlasu dlouhých válek aiolských kmenů o usazení

v Asii, z historického podání o setkání kmenů, jichž bohem jest Achilleus a Agamemnon, k společné válce v Asii a o třenici mezi nimi, a z mytu o Heleně. Místem spojení je Lesbos (kde Achilleus bojoval!), dobou stěhování aiolské. Řeč eposu vykazuje prvky aiolské starší fáze než jest aiolština Sapfina; kolorit (Olympos, kraj) jest thessalský podle starší tradice kmenové, která přejata i za moře. Když aiolské osady překonány od Ionů, přejaty zpěvy od nich a zušlechtěny. Tedy první kolébkou Homera byl Lesbos, druhou Ionie.

Homer podle spisovatele (hl. IX.) jest jméno imaginárního předchůdce, ctěného od školy pěvců, zvoucích se *Οὐηρίδαι* či *Οὐηρού παιδες*. Ilias je dílo několika věků. Jest spor mezi *I*, kde se nabízí Achilleovi zadostiučinění, a *II*, kde se mu ho nedostalo, mezi *M*, kde je tábor lodní opevněn, a *N*, kde opevnění není; zde byly dvě samostatné verše, které kompilovány do Iliady. Básník není si mnohdy vědom slov, kterých užívá, mluví-li o krunýři pod štítem mykenským, užívá-li slov jako *ἀνάζυτα* a j. Přirovnání našel básník Iliady již hotová (na př. přirovnání o bladovém nebo o nasyceném lvu atd.); proto se neckryjí leckdy s předmětem přirovnávaným. Spisovatel však může uvésti jen tři doklady. Básníci Iliady nevíděli prý lva; ale lvi byli v Thrakii ještě za výpravy Xerxovy, srovn. Her. VII, 125. To vše zdá se spisovateli mluvit proti individuální tvorbě jednoho muže. Proto soudí, že celé generace, výcvičené v téže škole a žijící v témže prostředí, »prissaly se na rty velké poesie epické pověsti«. Jejich dílo přeneseno za moře a zkompilováno »k nějakému účelu« pozdním básníkem, který měl za základ hněv Achilleův. Našel zprávy různé o poselství k Achilleovi i o boji o hradbu; spojil je, odhodil nehodící se a vyrovnal; když tvořil, nazýváme jej interpolátorem. Dle soudu referentova správně se ptá Lang (Homer and his age, v Londýně 1906, hl. XV.), proč národotvóření jiní, kteří prošli stejnými podmínkami kultury jako Řekové, mají své epické zpěvy, ale nemají Iliadu. Odpověď zní: protože neměli Homera. A od koho jest vše tak krásně zredigováno? ptá se Chamberlain v krásné statí o Homérovi (Základy devatenáctého století, přel. Mrazík I, str. 70). Dle našeho mínění není v tom pokrok pokládati Homera za kollektivní polomythicou tvorbu celého národa, jak to ostatně činil již r. 1894 Erhardt (Entstehung der Homer. Gedichte). Jak si to jest představiti? A co jednotla plánu? Blass (Die Interpolationen in der Odyssee, v Halle 1904) správně ukázal, »že žádné dílo literatury řecké stejnýho objemu (srovn. Platonův Stát, Zákony, dílo Herodotovo) není ani přibližně tak znamenitě komponováno« jako básně homérské, zvláště *Odyssea*.

Kniha povstala z přednášek a nese zřejmě všechny přednosti a nedostatky jejich. Vyznačuje ji lehký, konversační tón, živost a plastičnost výrazu (připomínám skutečně suggestivní

lícení doby »četných výprav a stěhování« v hl. II.), což leckdy nahrazuje přesnou argumentaci. Také duchaplný nápad uteká leckdy suchý rozum, jako když se vykládá v odstavci: »Náš bratr vůl,« že vůl byl členem rodiny, k níž jej pojila krev, člověku i zvířeti společná.

Kniha Murrayova jest, jak patrno, velmi zajímavá pro studium Homera; myšlenky spisovatelovy o námětech předhomerských, o pověsti a jejím poměru k dějinám jsou velmi užitečné a cenné.

Ferd. Hoffmeistr.

Karl Münscher: Die Rhythmen in Isokrates' Panegyrikos. (Beilage zum Jahresbericht d. kön. evang. Gymnasiums zu Ratibor, 1908.) Stran 43. Za 1 mk.

Výjimkou zmiňujeme se obšírnější recensí o pojednání uveřejněném v programu, ježto zasluhuje toho i pro své thema i pro jeho provedení, pozdvihující se nad úroveň prací, v programech otiskovaných.

Prosaický rhythmus náleží k nejtěžším problémům naší vědy.¹ Badatelé většinou zastírají nesnáze a vratkost našich vědomostí tím, že theorie cizí a nepohodlné protidůvody přecházejí mlčením a že ze starých zpráv vybírají jen to, co se jim hodí. Vždyť na př. Norden ve svém díle *Antike Kunstsprosa* původně se o teorii Blassové ani nezmínil! (Viz nyní v druhém otisku z r. 1909 dodatky ke str. 909 nn.) Sestavíme-li objektivně různá mínění, uvidíme, že dosud jest dosti sporného a nejistého. Jest to patrno i z uvedeného pojednání Münschera; neboť teprve na str. 20 mohl přikročiti k vlastnímu rozboru. I dnes každý badatel musí zaujmouti stanovisko k témti otázkám: 1. Jakou cenu mají pro nás zprávy starověké o rhythmusu? 2. Co jest rhythmus? 3. V jakém poměru jest rhythmus k periodě prosaické a v kterých částech periody se jeví?

I Münscher zabývá se témito otázkami, druhou a třetí zcela stručně na str. 5 n., spokojuje se odmítnutím theorie Blassovy, první však velmi obšírně. Jest to velmi zajímavá část jeho pojednání. Blass, poněvadž nenalezl v starověku potvrzení svých nesprávných theorií, tvrdil ve spise *Die Rhythmen der attischen Kunstsprosa*, v Lipsku 1901, str. 19, že se nám nezachovala pražádná zpráva o rhythmickém umění IV. stol. př. Kr. a že zprávy Ciceronovy a Dionysiovny pro onu dobu nemají ceny. Toto nesprávné stanovisko vyvrátil Münscher úplně, podrobiv staré zprávy nové kritice. Ukázal, že Cicero mohl poznati theorii Isokratovu prostřednictvím školy rhodské, která odvozovala původ svůj od řečníka

¹ Prosaický rhythmus lze hledati v próse všech literatur, i moderních. Zajímavé jsou výklady psychologa Karla Marbe, *Über den Rhythmus der Prosa*, v Giessenu 1904. O prosaickém rhythmusu v naší literatuře viz výklad Králův, *Listy fil.* 1896, str. 441 nn.

Aischina a tedy přímo od rhythmického umění IV. století. Vskutku pak shledal rozborem Panegyriku potvrzeno v Isokratově praxi v podstatě vše, čemu učil Cicero ve spise Orator o periodě Isokratově dle pramene rhodského. Cicero mohl však poznati nauku Isokratova i z jiného pramene, totiž z Theofrasta; neboť ve spise De oratore výklady o rhythmu (III, 173—198) čerpány jsou z pramene peripatetického. To sice Münscher na str. 12 sám naznačil,¹ avšak neocenil dosti důležitosti Theofrasta jakožto pramene Ciceronova pro poznání rhythmu Isokratova, ač na to ukazovali E. Drerup (Die Anfänge d. rhetor. Kunstsprosa, Jahrb. f. class. Phil., XXVII. Suppl. 1901, str. 237) a E. Norden (Gött. gel. Anz. 163. Jahrg. 1901, str. 594). Cicero mohl tedy znáti nauku Isokratova ze dvou pramenů, z Theofrasta a ze školy rhodské; z této jednak z vlastního poznání při svém pobytu na Rhodu (viz u Münschera na str. 11), jednak z nějakého theoretického spisku, který uznává Münscher na str. 17. V obojím případě nepodávala se ovšem Ciceronovi čistá nauka Isokratova, nýbrž smíšená s theorií Aristotelovou². To vychází na jevo jednak z výkladu Münschera (str. 17), podle něhož se obě nauky smísily na Rhodu, jednak z výkladu Ammonova, Berl. ph. Woch. 1909, sl. 1396, který sloučení ono připisuje Theofrastovi.³

Z vývodů Münscherových vychází na jevo důležitost zpráv starověkých, k nimž, ač jsou kusé a někdy navzájem si odpovídají, musíme vždy přihlížeti. Rozhodně nemůžeme následovat Blasse, jenž vybudoval theorií svou v úplném rozporu se zprávami starověkými. Při posuzování téhoto zpráv musíme si ovšem počínati opatrн, majíce na mysli, že v různých dobách byly různé theorie i praxe. Nutno tedy vždy theorii kontrolovat rozvary, jak to činil správně Münscher. Tolik o zprávách starověkých.

Cheeme dále k doplnění pojednání Münschera nastiniti stručně dnešní stav dalších dvou svrchu uvedených otázek. Co se podstaty rhythmu týče, ustálilo se dnes všeobecné mínění, že názor Blassův jest neudržitelný. Blass soudil totiž, že rhythmus prosaický vzniká teprve bezprostředním nebo i brzkým *opakováním* téže libovolné dlouhé řady dlouhých a krátkých slabik, čili že vzniká responsí. Tedy na př. řada — ◻ — ◻ — ◻ — sama o sobě není dle Blasse rhythmicá, nýbrž stává se jí teprve, když se ještě jednou opakuje. Tento názor, *πρότον ψεῦδος* celé theorie, hlásal Blass ve všech svých spisech, neupustiv od něho

¹ Kromě toho na str. 9 praví Münscher, že Theofrastos, opustiv částečně Aristotelovu teorii o rhythmu, přiblížil se stanovisku Isokratovu.

² O rozporu mezi theorii Aristotelovou a Isokratovou viz u Münschera na str. 8 n.

³ Ammon myslí na uv. m. sl. 1397, že Cicero i sám přispěl ke sloučení obou theorii, ovšem vlivem Theofrastovým.

ani v posledním díle (*Die Rhythmen der asianischen und römischem Kunstsprosa*, v Lipsku 1905, str. 3 nn.), ač v něm z jiných svých názorů leccos slevil.¹ Vady theorie Blassovy vystíhl dobře u nás Karel Müller v programu chrudimském 1903 (na př. na str. 14 nn.) a nemusíme se jí tedy dále zabývat. Dnes není pochyby, že *rhythmus* prosaický jako poetický spočívá na quantitě slabik a že základním jeho prvkem jest stopa. Kolon prosaické nesmí býti ovšem *rhythmisováno* s takovou pravidelností jako kolon poetické. Podotýkám ještě, že nesprávně pojímal *rhythmus* Thalheim (*Zu Lykurgos und Lysias*, Progr. Hirschberg in Schl. 1900), jenž hlásal, že *rhythmus* spočívá jen v rozčlenění periodických kol a ve vzájemném poměru jejich velikosti.

V otázce o poměru mezi *rhythmem* a periodou jeví se u Blasse velké kolísání. Kdežto v díle »Attische Beredsamkeit« (II, str. 150) soudil, že *rhythmus* souvisí s koly period, počal ve spise »*Die Rhythmen der attischen Kunstsprosa*« (na str. 14) hlásati, že kola rhythmická, nejsouce nijak vázána na kola periodická, počínají a končí bez ohledu na rozdelení a pausy vět (jako v básnících!). V posledním spise svém z 1905 nahlédl však Blass sám nesprávnost svého stanoviska a připustil, že *rhythmus* často souvisí s rozčleněním větným. O poměru mezi periodou a *rhythmem* nevyjádřil se dosti jasně Norden v díle »*Die antike Kunstsprosa*«, 2. otisk, v Lipsku 1909. Praví totiž (na str. 909), že *rhythmus* vyplývá (?!) ze spojení periodického² nebo spíše že jest s ním v nejužším vzájemném vztahu. O věci té pojednal, myslím, správně Drerup (v uv. pojednání na str. 238 n.), jenž periodu a *rhythmus* rozloučil, prohlásiv za podklad stavby periodické logické rozčlenění myšlenky.³ Jednotlivá kola periody *mohou* pak býti rhythmicky rozčleněna. Mohou tedy býti periody bez rhythmu, a mohou rhythmicky působit i jednotlivé věty v *λέξις εἰρημένη*. Theorie periody nemá tedy původně co činiti s theorii rhythmum, a teprve později byly obě sloučeny.⁴ Případ ten nastal u Isokrata, jehož prosa jest rhythmická i periodická, a nikoli rhythmická, t. j. periodická, jak se vyslovuje Norden, jehož nejasná stilisace by mohla sváděti k omylu. Perioda Isokratova tvoří tedy jednotku grammaticko-logickou a spolu rhythmickou.⁵

¹ Uvádím jen nejdůležitější díla Blassova. O několika článcích Blassových z poslední doby viz u Bursiana, Jahresb. über d. Fortschr. d. klass. Altertumswiss. 142 sv., 1909, str. 243—245.

² Na str. 42 prohlašuje Norden periodickou a rhythmickou prósou za identickou.

³ Aristoteles probírá *rhythmus* a periodu odděleně ve dvou kapitolách: *Rhet.* III, 8 a III, 9.

⁴ Viz výklad Thielův, *Woch. f. kl. Phil.* 1905, sl. 288 a Wilmowitzův, *Hermes* XXXV, 1900, str. 32 nn.

⁵ Tak tvrdí O. Navarre, *Essai sur la rhétorique grecque*, v Paříži 1900, str. 198 a E. Bickel, v Gerckově a Nordenově *Einleitung* in d. Altertumswiss. I. sv. v Lipsku a Berlíně 1910, str. 268.

Tážeme se konečně, zda se rhythmus jeví v celé periodě, či jen ve význačných jejích částech, t. j. na počátcích a koncích (tak zv. klausulích) period a kol. Otázku tu probereme jen vzhledem k Isokratovi. Tu bych s důrazem vytkl, že v zlomku 7. své učebnice¹ Isokrates tvrdí, že celá perioda má být rhythmická slovy ὅλος ὁ λόγος μη λόγος έστω. Podobně Cicero (Orator 203) shledává rhythmus in tota continuatione verborum. Proti tomu ti, kteří uznávají rhythmus jen v klausulích, mohou ukázati na Aristotela (Rhet. III, 8 1408 b 31 a 1409 a 20) jakož i na Dionysia Hal. (Π. οννθ. δρομ. 23, p. 172), kteří mluví jen o rhythmu v klausulích. Tento rozpor můžeme, myslím, pro Isokrata vyrovnat tak, že rhythmus byl sice v celých periodách, ale v klausulích byl vypracován pečlivěji s jakousi nikoli důslednou tendencí užívání jistých typů. Tak vykládá věc též Cicero ve spisu De oratore (na př. v § 192 clausulas diligentius etiam servandas esse arbitor quam superiora). Také ze spisu Orátor jest dle výkladu Münscherova (na str. 14) patrné, že Rhodští udržovali sice v theorii požadavek rhythmu v celé periodě, že však nevěděli o něm již nic jistého. Požadavek rhythmu v celých periodách velmi důrazně obhajoval Drerup (v uvedeném pojednání str. 234). Ač nelze neuznati, že Drerup má v theorii pravdu, přece nemůžeme, myslím, za dnešního stavu otázky vystihnouti rhythmus celých period, o němž již staří měli jen neurčité tušení. V rozborech lze tedy určitější pozorování o rhythmru učiniti jen v klausulích. Münscher vyjádřuje se o věci velmi opatrně na str. 19 n. takto: »Rhythmus jest i na několika místech na počátku i uvnitř kol zřetelný; kdybychom však chtěli rozkládati celou periodu v rhythmické členy — což snad je možno — byla by nejistota dělení neobmezená.« Bylo by snad též možno sloučiti názor Drerupův a Münscherův tak, že by se sestavilo schema celé periody, a v něm by se vyznačily vždy klausule jednotlivých kol. Vždyť na některých místech, kde jednotlivá kola jsou malých rozměrů, jest i u Münschera delší souvislá část periody rozebrána. (Viz na př. počátek § 3 Panegyriku na str. 21.) Ukazuje ještě na taková místa, kde Münscher mezi dvěma klausulami neoznačuje dvou, ba někdy i jedné slabiky! Mám na mysli místa jako v § 2

ἀν ἀπολαύσειαν | οἱ βουλόμενοι κοινωνεῖν,

kde v druhém kolu Münscher uznává za klausuli daktylskou tripodii a oří vůbec nepočítá.

¹ Že zlomky z učebnice (*τεχνη*), Isokratovi přičítané, obsahují však zásady Isokratovy, dokázal M. Sheehan, *De fide artis rhetoricae Isocrati tributae*, diss. Bonnská 1901. Isokrates však sám, jak se zdá, zásad svých nesepsal.

Přecházejíce tímto k rozboru Münscherovu, podotýkáme, že Münscher vhodně si zvolil k rozboru *Panegyrikos*¹ jakožto nejpropracovanější řeč z doby rozkvětu Isokratova. Při rozborech řečí Isokratových musíme totiž přihlížet též k jeho přiznání (V, 27), že v stáří již nedbal také rythmu jako v řečech mladších. Z rozboru Münscherova vychází na jevo, že rhythmus jest ve všech klausulích kol² a spolu že Isokrates užíval všech rhythmů³, nevyhýbaje se ani klausulím daktylským a glykonským. Zajimavou jest, že již on dává přednost těm klausulím, jež ovládly později zcela v próse slohu asijského i u Cicerona. Jsou to klausule kretické a ditrochejské (viz bližší o různých tvarech u Münschera str. 38 nn.). Vidíme nyní, že pozdější řecká prósa umělá upustila od rhythmické bohatosti klausulí Isokratových a užívala jen několika stále se opakujících typů. Podobně si počínal i Cicero.

Abych na příkladě objasnil nejdůležitější svrchu uvedené theorie, uvedu rozvary první polovice prvého § Panegyriku.

a) Rozbor Münscherův na str. 20:

Πολλάνις ἐθαύμασα τῷν kretik + choriamb
τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων kretik + spondej
καὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας παταστησάντων ditrochej +
διτι τὰς μὲν τῷν σωμάτων εὐτυχίας kretik + choriamb
οὕτω μεγάλων δωρεῶν ηὔτωσαν kretik + ditrochej.

b) Rozbor Blassův v uvedeném spise z r. 1905, str. 3:

—○○○	= ○○—	aa'
—○—○○○—	—○—○○○—	bb'
○○———○—○—	○○———○—○—	cc'

c) Rozbor Drerupův v uvedeném spise, str. 247:

—○○○○—○○— —○—○○○— —○—○○○—
 —○—○—○—○— ○—○—○—○— ○—○—○—○—
 ○○—○—○—○—○— ○○—○—○—○— ○○—○—○—

¹ Pro nedostatek místa mohl Münscher rozebrati jen prvních 50 paragrafů. Lze očekávat, že bude ve svých rozbozech pokračovati.

² Klausuli kol nedbal ještě K. Peters, De Isocratis studio numerorum. Festschrift für Raspe. Parchim 1883, str. 8—19, a K. Josephy, Der oratorische Numerus bei Isokrates und Demosthenes. Diss. v Curychu 1887, kteří oba všimali si jen počátků a konců period.

³ Tím potvrdil Münscher požadavek v 7. zlomku Isokratovy učebnice vyslovený: *παντὶ ἐνθυμῷ ὁ λόγος μεμέγθω*. Naproti tomu Aristoteles doporučel jakožto nejvhodnější rhythmus v próse paion.

⁴ Kola Blassova kryjí se s Münscherovými; jen v druhém kolu přibírá Blass z následující kola ještě *καὶ τούς*. V 5. kolu Blass přestavuje čtení rukopisů *οὕτω μεγάλων* v *μεγάλων οὕτω*, aby docílil response.

V celku nutno označiti pojednání Münscherovo za velmi záslužné již z toho důvodu, že obrací zase pozornost k rhythmu prvního umělce řecké prósy umělé, který v poslední době bud nedošel náležité pozornosti (ani u Nordenal!) nebo byl probírána ze zásad nesprávných (u Blasse¹). *K. Wenig.*

Mistra Jakoubka ze Stříbra Překlad Viklefova Dialogu.

Z rukopisu knihovny Musea království českého k tisku upravil, úvod napsal a slovník sestavil Milan Svoboda. (Sbírka pramenů, ku poznání literárního života v Čechách, na Moravě a v Slezsku. Skupina I. Řada II. Číslo 7.) V Praze. Nákladem České Akademie 1909. XXXVIII + 197.

Jediný rukopis díla vydaného minulého roku Milanem Svobodou chová se v Museu; je bez jména autorova a do nedávna nebylo známo, kdo jest jeho původcem. Hankou dán mu název »Pravda a lež«, který pak byl prostě přejímán. Flajshans teprve konstatoval, že jest to překlad Viklefova Dialogu, a za překladatele pokládal Husa nebo Jeronyma. Svoboda dokazuje v úvodě nade vši pochybnost: 1. že Chelčický znal tento překlad Dialogu, a 2. že mistr Jakub, jehož překlad Viklefův uvádí Chelčický, nepí nikdo jiný, než Jakoubek ze Stříbra.

Svoboda jde ještě dále. Na str. XXVI.—XXXIV. řeší známou otázku o Chelčického »mistru Protivovi« a dochází výsledku, že mistrem Protivou Chelčický míní českého překladatele Dialogu, to jest Jakoubka ze Stříbra. I přezdívku »Protiva« snaží se vydavatel vysvětliti. Mínění své sám nazývá jen hypothesou, ovšem dosti pravděpodobnou, s čímž lze se srovnávat.

Na str. VII.—XIV. vydavatel zevrubně popisuje rukopis, jeho písmo a pravopis, na str. XIV.—XV. pak následuje několik slov o jazyku. V uváděném tu dokladě: »aby těch božích příkazaných žádný nedržal« jest genitiv pl. příkazaných dojista analogií podle pěších; Svoboda (vedle náležitého výkladu) připouští omyl písarů — zbytečně; tvaru podobných je v písemných památkách zjištěno množství, a tak se jistě i mluvilo a dosud mluví.

V další části Svoboda obširně provádí důkaz, že rukopis jest opis, nikoli překlad původní; přirovnávaje jej k originálu, vydavatel dospěl dále výsledku, že český překladatelský popularisoval, snažil se dílo Viklefovo učinit co nejpřístupnějším

¹ Od Isokrata vyšel Blass v pojednání De numeris Isocrateis. Progr. univ. v Kielu 1891. Nesprávně praví Münscher na str. 6, že po tomto pojednání změnil Blass silně své názory v díle Att. Ber. II² str. 145 nn. a později v uvedeném díle z r. 1901. Blass přejal totiž do 2. vyd. svého spisu Att. Ber. svá pozorování z uv. progr. Kielského a teprve ve spise z r. 1901 změnil své názory, jak jsme svrchu naznačili.

prostému našemu čtenáři — zjev, pro který v starší české literatuře Alexandreidou počínajíc nalézáme dosti dokladů.

Na konci úvodu vydavatel určuje dobu, kdy Jakoubek přeložil Dialog (v l. 1410—1411), dobu, kdy vznikl jediný zachovaný rukopis, a oceňuje význam překladu. Dobu vzniku českého rukopisu klade Svoboda dříve než třetiny století XV. Nepokládám však důvody jeho za přesvědčující. Není pochyby, že Víklefovy překlady byly u nás v oblibě, ale to není důvodem, proč by spis tento nebyl mohl být opisován i v 2. polovině XV. století. Pravopis rovněž nerovná se s dnešním. Spíše, myslím, lze položit rukopis do 2. poloviny XV. věku, — aspoň nelze se vyslovovat tak určitě pro třetinu první. Vadilo by snad dva krátké se vyskytující adj. rytěřijící, ukazující na dobu před r. 1425, to lze však přičísti vlivu předloh. (Nepřehlasované Judáš lze nalézti i v památkách pozdějších.) K přesnějšímu určení stáří snad by přispěl podrobnější rozbor jazyka.

V otisku textu (str. 1—61) jsou zbytečně otiskována pětitem (na rozdíl od ostatního textu) i slova, jež písar napsal omylem a přeškrtil. Chtěl-li je vydavatel uvést, bylo by pro ně místo spíše pod čarou, ač i to pokládám za zbytečné. I řada podčarových poznámk je zbytečná; nemá významu upozorňovati na to, že písar nechtě na zbytku řádku začínati nového slova, vyplnil jej čárkou, tečkou, obloučkem atp. Chybá leckde interpunkce původní byla vydavateli vytčena jinde. Správně snad bylo dřem Flajšansem (ČCM 1910, str. 230, pozn. 1.) na výtku tu reagováno, že interpunkce je tu konečně věcí vedlejší; odborník — a jiný diplomatického otisku čisti nebude — si chyby snadno opraví sám. Jinak otisk snaží se být věrným obrazem originálu.

Vytkli-li jsme, že se nešetrilo místem při poznámkách v otisku textu, může se nám odpověděti, že je to názor subjektivní. Jistě však jest na místě vytknouti plýtvání místem ve slovníku. Obsahuje-li text něco málo přes 50 stran (odečteme-li latinské doplňky a poznámky) a slovník 133 stran, čekali bychom slovník hodně obsáhlý. Ale veliký rozsah je zaviněn jednak velikým písmem, jednak tiskem přes celou stránku; kdyby byl tištěn menším písmem a ve dvou sloupcích na straně (jako na př. Flajšhansův u Millionu a Smetánkův u Životů sv. Otcův), zmenšíl by se jistě o polovici objemu. Slovník Svobodův obsahuje (nebo aspoň má obsahovati) všechna slova, ovšem níkoli všechny doklady. Při některých heslech bylo by bývalo na místě uvést dokladů více; tak na př. sub voda bych uvedl i doklad pro plur. vody (ještě v sobě nemohú wod zachovati 186^v 1) atd. Heslo *popadený* vůbec chybí (což jest umrlého neb od zvěři popadené z ptactva neb z dobytka 183^v 2). Jsou-li zvláště uváděna hesla kupovaný, napsaný, nalezený atd., měla být zvláště

i hesla pójčený (v. pójčiti), povolaný (v. povolati), svázaný (v. svázati), vsatý (v. vseti) atd.

Zbytečné jest uváděti latinský překlad při vlastních jménech v lat. originále stejně znějících (na př. při nominativě Adam); nepřesné jest, že beze (sub bez) je vždy před slabikou jerovou (táz nepřesnost i u jiných předložek). Exodus není masc., nýbrž fem.; ostatně toto heslo (jakož i jiná hesla latinská, na př. canonici, regulares atd.) bylo vůbec vypustiti.

Horší jest, že se vydavatel neřídí pravidlem, které si sám stanovil. V úvodě k slovníku praví, že v citátech slovo, o něž jde, uvádí netranskribované, diplomaticky podle rkpisu, ostatní vše v transskripci. Proti tomu hřeší na mnohých místech, takže každému, kdo užívá jeho slovníku, pokaždé bude prohlížeti citované místo, aby se přesvědčil o správnosti. Jest pravda, že někdy jde jen o f. m. s, jindy o tečku nad písmenem atp., a nevšimli bychom si toho, kdyby chyb těch bylo několik; jest jich však dosti mnoho. Zde uvádím některé. Vydavatel jednak transkribuje slova, o něž jde, nebo, což je ještě horší, dílem transkribuje, dílem netranskribuje. Viz na př. hesla: ač (1. doklad), almužna (1. doklad), běžeti (1. doklad), dáti (4. doklad), dobrodienstvie, dobrovolně (2.), Matúš, milost (3.), milovati (4.), múdrost (2.), mysl (3.), podobenstvie (1.), pokrytstvie (2.), prospěch (v obou dokl.), veleti (poslední doklad) atd. Jinde zase naopak nejsou transkribována (nebo zase jen částečně) slova, jež mají býti transkribována: sub dobyti netranskribováno panstvie, sub lakomý v posledním dokladu slovo křestanské, sub mrzký a povolně není transkribováno »ten«, sub obierati sě (3. doklad) slovo styděti, sub pomocný slovo stránkoma atd. atd.

I jiné chyby nutno vytknouti; některé z nich přičítáme na vrub tisku, jiné zavinil vydavatel sám. Pod heslem ač uváděný doklad »ač Buoh dá« není opatřen citátem; doklad pod heslem bráti: »a tak tuto berú věřenie 200^v 1« není na uvedeném místě, nýbrž na str. 191^r 2; první dokl. pro bláznivé není na str. 185^v 2, nýbrž na str. 185—6 (slovo je rozděleno); při hesle celý (1. dokl.) má býti církvi m. církve (182^r 1); rovněž u hesla ktokolivék místo z církve má býti z církvi; že heslo musiti je chybné, bylo vytěmeno jinde; v hesle počátek poslední dva doklady jsou spojeny v jeden; slovo Machabey (sub rek a ukrutně) bylo transkribovati Machabei [rekové tak řečení], nikoli Machabej. Sub živý (2. dokl.) má býti: opustili jsú mē, nikoli mne; sub utrpení má býti: k utrpení zpósobený 202^r 2, nikoli způsobilý; sub mocí (3. dokl.) má býti neuplně m. neúplně, sub súdcé má býti dokázaní m. dokázání, sub užitečný jest dvakrát týž doklad (!): ne všecko, což je užitečno; sub chvála má býti k někdajší m. —sí atd. Ze zřejmě tiskových omylů uvádím dále čast m. často (úvod X., ř. 2. zdola), instrans. m. intrans. (sub táhnuti, ve slovníku). Při některých heslech zřídka se vy-

skytujících chybí překlad neb aspoň vysvětlení (na př. plískati, zštiepenie atd.).

Označování strany a sloupce nezdá se mi doslovně vhodné, na př. 180^r 1, 180^v 1, kde r = přední, v = zadní strana listu, 1 = levý, 2 = pravý sloupec strany; volil bych spíše $180\ a^1$, $180\ a^2$, $180\ b^1$, $180\ b^2$, při čemž a (b) značí stranu přední (zadní), cifry 1, 2 sloupce na straně.

Celkem litujeme, že vydavatel pěkný úvod a otisk neopatřil i spolehlivým slovníkem. *František Šimek.*

Rukověť českého jazyka. Přehled pravopisu, mluvnice, stilistiky, metriky, poetiky a literatury české. Studijní pomůcka pro kandidáty učitelství škol obecných, městanských i středních (ke zkoušce z jazyka vyučovacího), jakož i pro maturanty a studující všech škol. Zpracoval T. Glos. V Telči, E. Šolc. [1910.] Str. 177 + VI. Za 2·80 K.

Mnoho jich, myslím, po této knize sáhne zvědavých, jak se autoru na tak skrovném místě podařilo splnit všecky sliby učiněné v nadpisu, ale málo jich bezvýpochyby odepne spokojených. Neuspokojí jich především výběr látky převzaté ze školních cvičebnic; neboť autor, jenž v části mluvnické (na str. 11—50) ponechává z vědecké soustavy skoro jen prostá paradigmata (vybíráje ještě i z Krátké mluvnice Gebauerovy včetně nejznámější), v části literární (na str. 68—175), čím více se blíží k době nejnovější, tím častěji překročuje pravou v »studijní pomůcky« mez a nakupuje spoustu jmen a dat. Ani zpracování látky není stejnometerné, hněd v kusých nápovedách, jež mají patrně věc odjinud dobré známou připamatovati, hněd ve větách pohodlně stylisovaných, ano až krasorečnický prázdných. Než proto přece nevidělo by se mi o knize tuto mluvit, kdyby v ní nebylo několik hrubých omyleů věných a jiných nedopatréní slohových.

Na str. 11. položen nevhodný příklad na stupňování \bar{e} — \bar{o} : sedím — sadím, a vedle toho uvědena jiná řada i — \bar{e} již ve svých střídnicích českých (místo pův. i — ei — oi). M. Klácelův »Ferina lišák« není překladem Goetheova »Reineke Fuchs«, jak se praví na str. 63, podobně jako o díle L. Niederle nelze říci (na str. 113 a 162), že jsou to »Šafaříkovy Starožitnosti slovanské opravené«. O Štítném se tvrdí na str. 76, že se »r. 1355 oženil« a že mu »z 5 dítek zůstaly 2«; píšeň »Kdo jste boží bojovníci« se zase (na str. 78) příčítá Boh. z Čechtic; na str. 85 (ani v rejstříku) nerozeznán dvojí Jan Černý; o Heydukovi se (na str. 119) ví, že »od r. 1899 žije na odpočinku v Praze«; Čechovy Petrklice, Hanuman, Šotek a Kratochvilová historie jsou podle nové terminologie autorovy (na str. 130) »eposy allegorické«; »výtečný Život J. A. Komenského« Frant. Zoubka za-

řazen (na str. 165) mezi díla paedagogická. Štoly strofy trojdílné nemají vždy po 4 verších a dopěv 3 verše (na str. 58); Nerudovy »Zpěvy páteční« nejsou vhodný příklad na lyriku elegickou (na str. 65); není jen jeden Puchmajerův almanah, z r. 1795 (na str. 94). Na str. 14 chybně zkrácena byla Gebauerova definice o spřežkách, že prý »skládají se ze slov, jež jsou v jazyce známá a platná« (!). Rovněž neobstojí definice české literatury (na str. 68), že jest to »souhrn všech plodů slovesných — písemních i ústních, — v nichž jeví se osobitá rázovitost národa českého«; vždyť spisovatel sám vyčítá též překlady do češt., ano i latinská díla vzniklá na české půdě. Na str. 81 praví nepřesně: »S humanismem vyrůstá však i touha po obrození mravním v duchu prvního křesťanství«; na str. 83 o Březanovi, že sepsal Kroniku rodu Rožmberského — »jmenovitě o posledním vladaři Petru Vokovi z Rožmberka«; na str. 86 o Blažoslavovi, že »přeložil Nový zákon z řečtiny a dal podnět k vydání Bible kralické«; na str. 110 o B. Němcové, že »žila s mužem na různých místech (Domažlice, Uh. Slovensko, Praha)«; na str. 113 zařazuje mezi básně a krasovědu Palackého »Radhošť (1873, 3 sv.)«; na str. 121 o »Písni o bitvě u Kressenbruná«, že je »věrně podle Palackého ve formě herojského eposu«, atd.

Rozumí se, že ani v příručce, v níž nezbylo místa na vylíčení vzniku, byť jen málo slovy, našich nejdůležitějších institucí (jako Matice, Národního divadla, obou Slovníků naučných a p.), v níž ani slovem neoceněna Bible bratrská, Palackého Dějiny atd., že nesmí chyběti výklad o časoměrném hexametru, pentametru, o verši adonickém (sic), asklepiadejském, ferekraťském, glykonském a sapfickém, o eleg. distichu a strofách sapfické i asklepiadejské. Při strofě sapfické (na str. 59) výslovňě poznamenáno, že »napodobuje se i přízvučně«; což jiné strofy antické nikoli? Za příklad přízvučného hexametru (na str. 57) uveden nesprávný metricky Macharův (poněvadž bez caesury); pod. nevhodné jsou příklady přízvučného jambu i anapaestu (na str. 55): »co chceš, co mi dáš«, a rytmu logaoedického (na str. 58).

Takovýmito chybami mohl bych ještě dvě tři strany tisku vyplnit, a že jsou s to, aby zmátlý žáka ke zkoušce podle »Rukovětí« opakujícího, nelze tudiž říci, že kniha, třebas má místy velmi podařené a přehledné vzorce (na př. na str. 29, 42, 45 a j.), plně vyhovuje účelu, za jakým byla psána; neboť nezbytné znaky dobré příručky jsou spolehlivost látky stejnomořně podle důležitosti vybrané, jasné její rozčlenění a výstižné slovní vyjádření.

Jos. Straka.

Hlídka programů středních škol.

Václav Šejvl, *Eleusis. Úryvek z kulturních dějin řeckých*. Oddil III. O mysteriích eleusinských. (Dokončení.) Výroční zpráva gymnasia v Rychnově n. Kněžnou za r. 1908. Str. 21.

V této třetí, poslední části své práce, stejně plné a svědomitě, jako obě části dřívější, vykládá p. spisovatel o kněžství eleusinském, o přípravách ke slavnosti, o malých mysteriích a konečně o průběhu mysterií vlastních, »velikých«.

P. spisovatel přestal v práci své na tom, že hleděl sestavit přehledný a úplný celek ze zpráv, zachovaných o mysteriích u starých spisovatelů. V tom je také zásluha jeho práce: čtenář nalezne v ní všechn literární starověký materiál o mysteriích eleusinských. P. spisovatel sám ví, že pro thema jeho leccos lze vytěžiti z vyobrazení na yásách (viz str. 13, pozn. 20 a článek sl. Harrisonové *Mystica vannus Iacchi* v J. H. St. XXIII, str. 324 nn. a XXIV, str. 241 nn.), ale materiál ten bylo mu nemožno si opatřiti.

Arci není v pečlivé a pěkné práci Šejvlově pověděno o mysteriích eleusinských všechno, co lze pověděti o nich a co by čtenář především rád o nich se dovděl. Zmiňuji se o tom proto, že p. spisovatel sám označuje svou práci jako úryvek z kulturních dějin. Nejde mi snad o podrobnější rozbor sporných mínění, ani o další jednotlivosti, nýbrž o historický význam mysterií, o to, čím mysterie byly v náboženském životě Řeků, z jaké náboženské potřeby vznikly, jaký nedostatek officiálního náboženství měly odstraňovati, jaký je smysl různých obřadů, jako jsou na př. požívání boha nebo tělesné obcování s božstvem, a proč tyto obřady právě jsou nutnou součástkou všech mysterií, dále jak s mysteriemi eleusinskými souvisí věcně i časově ostatní mysterie řecké (dionysské, orfické, samothrácké), asijské (kult Kybelin, Attiův, Mithrův) a egyptské (Isis a Osiris).

Em. Peroutka.

František Mašner, *Posouzení Herodotových zpráv o Themistokleovi*. Pokračování a dokončení. (XXIX. a XXX. výroční zpráva gymnasia ve Vys. Mýtě za rok 1908 a 1909.) Str. 21 a 35.

Výsledek, jehož p. spisovatel ve své práci, velmi svědomitě a pěkné, se dobral, shoduje se s tím, co o poměru Herodotově k Themistokleovi novějším badáním postaveno na jisto. Ve všech jednotlivostech nebude podle povahy věci docíleno shody arci nikdy, ale hlavní věc je jasná. Herodotos nepochopil dějinného významu Themistokleova, nýbrž ličí jej podle tradice, která

o něm vznikla později, bezpochyby přičiněním Alkmaionovců a Filiaiovců. Stručné posouzení Thukydidovo stojí historicky nad Herodotem nesmírně vysoko. To můžeme pokládat za definitivní výteček posledního probírání starověkých dějin, jež se děje na základě hlubšího a lepšího poznání života starověkého i moderního. To jsou také celkem výsledky práce p. spisovatelovy. Zásluha její je v tom, že jsou zde znova dopodrobna probrány a uváženy všechny zprávy, této otázky se týkající, a že svědomitě přiblíženo k novější literatuře.

Na některých místech nemyslím, že argumentace p. spisovatelová dojde obecného souhlasu. Polemika proti výkladu Ed. Meyera o tom, že šlo Themistokleovi před bitvou salaminskou o to, aby ne tak Řeky, jako spíše Peršany přinutil k boji (XXIX, str. 11—15) je celkem, tuším, zbytečná. Vždyť co do věci shoduje se p. spisovatel (str. 15: »Themistokleovi jednalo se o to, aby jednak Helleny, k Isthmu odplouti zamýšlející, po hromadě udržel, jednak aby Peršany k bitvě přiměl«) s Ed. Meyерem. Slova jeho (G. d. A. III, str. 308, pozn.): »In Wirklichkeit war die Hauptschwierigkeit für Themistokles nicht, die Griechen zum Bleiben, sondern die Perser zum Schlagen zu bringen« značí přece tofěz.

V Thukydidových slovech I, 138 *καὶ οὕτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν οὐτὶ ἐπιμαθὼν* jest sice možno shledávati polemiku s Herodotovou anekdotou o Mnesifilovi, jenž prý Themistokleovi vyložil, že je nezbytno, aby bitva byla svedena u Salaminy a nikoli u Isthmu (str. 7 n.), ale nutný ten výklad, trvám, není. Také Rühl má pravdu. Celá charakteristika má ráz obecný, a myslím, že Thukydides slovy svými chtěl vytknouti *přirozený* důmysl, velkou, vrozenou prozíravost a bystrozrak Themistokleův, jenž v každém případě mu ukazoval nejlepší cestu na ráz, bez dlouhých příprav, bez jakéhokoli poučování a rad. Jeho státnická moudrost byla úcinek přirozeného nadání, nikoli výsledek dlouhých zkušeností.

Nejméně zdá se mi přesvědčivý výklad místa Thukydidova I, 137, 4 o druhém poselství Themistokleově ke Xerxovi po bitvě salaminské. Podle souvislosti myslím, že není možný výklad Weekleinův, nýbrž Dunckerův a těch, kteří slova *τὴν ἐν Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρίσεως* rozumějí o druhém poselství. Místo Thukydidovo zní v překladě asi takto: »Jsem Themistokles a přicházím s prosbou k tobě přes to, že jsem ze všech Řeků nejvíce uškodil vašemu rodu, pokud bylo mi se brániti proti útoku tvého otce; ale když sám octl jsem se v bezpečí a návrat jeho byl ohrožen, ještě větší dobrodiní jsem mu prokázal. Za to mám jednak nárok na vděčnost tvou, jednak mohu ti i příště být velice prospěšen.« A na vysvětlenu první části posledního souvětí Thukydides dodává: »narážeje na včasné upozornění, jež (Xerxovi) poslal v přičině ústupu od Salaminy,

jakož i na to, že jeho přičiněním tehdy nebyly strženy mosty, kteroužto věc neprávem si připočetl za zásluhu.«

Themistokles dovolával se tedy vděčnosti Artaxerxovy za služby, které jeho otcí prokázal, když ústup jeho z Řecka byl ohrožen. A Thukydides vysvětluje, v čem ta služba záležela. Slovy *ἀναζομιδί*, a *ἀραχόγησις* míní tudiž Thukydides touž událost. O prvním svém poselství, jež vedlo ke zkáze Xerxova loďstva, přece Themistokles nemluvil jako o věci, za niž Artaxerxes by měl býti mu vděčen. Naproti tomu vypravení druhého poselství ke Xerxovi i po katastrofě salaminské nezdá se mi věcí nemožnou. Xerxes ani nyní nepochyboval o tom, že malé Řecko přemůže. Poslal-hi mu Themistokles upozornění, že je nebezpečenství, že mosty přes Hellespont budou strženy, aby si tudiž pospíšil, nutně viděl v tom skutečnou účast Themistokleovu a nemohl pochybovat ani o tom, že také první rada jeho byla mu dána v dobrém úmyslu. Za nešťastný výsledek bitvy salaminské nemohl Xerxes obviňovati Themistoklea. Od oné události neuplynula tehdáž ještě tak dlouhá doba. Kdyby na perském dvoře nebylo ničeho známo o tom, že Themistokles dal Xerxovi radu, aby rychle s loďstvem z Řecka odplul, nebyl by Themistokles mohl se toho dovolávati. Tuto věcnou úvahu podporuje, myslím, i výklad textu sám. Píše-li Tkukydides: *καὶ τὴν τῶν γερρυοῦ . . . τότε ὁ ἀπὸ τούτων οὐδιάλυσεν*, myslím, že časové určení *τότε* svazuje oba členy v jednu současnou událost.

Zbývala by tudiž jediná obtíž, výraz *προάγγελοις*. Ale u Thukydida smíme vložiti do tohoto slova význam: »včasné upozornění, rada«, vidíme-li, že smysl celého místa jiného výkladu nepřipouští. Ed. Meyer pochybuje o druhém poselství, ale možnosti jeho nepopírá. V tom bych se s ním nesrovnával, ani v tom, že z Thukydida nelze poznati, které poselství míní, za to však dal bych mu za pravdu proti p. spisovateli, že historicky celé toto druhé poselství byla věc málo významná. Vždyť Xerxovi a jeho válečné radě bylo by samo přišlo na rozum, že po zničení perského loďstva jest třeba honem vrátiti se do Asie.

Em. Peroutka.

Karel Müller, *Význam říše byzantské v dějinách lidstva*. Část II. (Výroční zpráva c. k. vyššího gymnasia v Jindřichově Hradci za školní rok 1907—8). Str. 66.

Druhá část přehledné práce Müllerovy má zvláštní název: »Říše byzantská jako těleso sociální« a pojednává o poměrech společenských, hospodářských a osvětových a konečně o mezinárodních vztazích kulturních. Ve statí o poměrech společenských nalezneme odstavce, věnované císaři a jeho dvoru, t. j. především dvorské etiketě, dále šlechtě vyšší a nižší, a to s hlediště rovněž především společenské etikety, pak o středních stavech a lidu

kde hlavně o hippodromu jest pojednáno. Jak patrno, má u Müllera slovo »společenský« a »sociální« poněkud jiný význam, než jak my historikové jsme zvyklí mu rozuměti. Proto také o politické moci šlechty pojednal Müller již v I. části. Proto i pojednání o duchovenstvu vypadlo chudší než by historik očekával. Závěrek této statí tvoří odstavec o všeobecných znacích společnosti byzantské, mezi nimiž jako nejdůležitější správně uvedeno jest proniknutí společnosti byzantské křesťanstvím — my bychom ovšem raději snad řekli křesťanským církevnictvím a vnější nábožnosti než duchem pravého křesťanství. Ve statí o poměrech hospodářských spisovatel neužil dosti přesného výrazu, rozuměje »poměry hospodářskými« poměry *zemědělské* a rozeznávaje zvláště »průmysl a obchod«, které přece se zahrnují výrazem »poměry hospodářské«. Statí této vytknouti jest přílišnou stručnost. Dobré jsou statí věnované přehledu literatury byzantské a byzantskému umění, ač zde by bylo bývalo na místě dotknouti se zajímavé kontroversy mezi Strzygowským a Wickhoffem a uvésti též základní spisy Strzygowského (»Orient oder Rom« a »Kleinasiens, das Neuland der Kunstgeschichte«).

V celku vzato činí druhá část práce Müllerovy dojem značného pokroku, který spisovatel učinil v prohloubení svého poznání byzantské minulosti. Poznámky pod čarou, obeznamující čtenáře s hojnou příslušnou literaturou, zvláště novější, zasluhují všeho uznání.

J. Bidlo.

Drobné zprávy.

Jednota českých filologů vydá příštího roku *Vykoukalovy Čítanky* v novém, podle nových osnov upraveném vydání.

Ve Sborníku filologickém, jehož první svazek vyjde koncem t. r. nákladem České Akademie, bude podána též bibliografie českých prací z oboru klassické filologie za r. 1909. V dalších svazcích bude se v tom pokračovati. Aby tu nic nechybělo, prosím všecky, kdož uveřejnili své práce v časopisech, aby mi laskavě oznámili lístekem název svého článku jakož i jméno a stránku onoho časopisu. Adresa: Král. Vinohrady, Sladkovského 10. *Fr. Groh.*

Fedor Fedorovič Sokolov, professor starověké historie a řeckých starožitností na universitě a na historicko-filologickém institutě v Petrohradě, zemřel 1./14. června 1909 (nar. r. 1841). Jeho vědecké práce — kromě obšírné magisterské disertace »Kritičeskija izslědovanija otnosjaščijasja k drevnějšemu periodu istorii Sicilii« — jsou kratší monografie, uverejněné většinou v *Zurnále ministerstva národní osvěty* (na př. statí se společným titulem »V oblasti drevnej istorii«, ze starších »Gomerovskij voprosy«, »Zaměčanija o spiskach dani sojuzníkovъ afinskich«, »Afinskoe postanovlenie v čest Aristomacha argoskago«, řeč »Tretje stolētie do R. Chr.«). Již první jeho práce z let šedesátých vynikají nad svou dobu vzácnou kritičností a snahou, dopátrati se pravdy na základě bezpečných historických dokumentů, ze-

jména nápisů. Sokolov založil v Rusku epigrafickou školu, ač sám nebyl epigrafikem ve vlastním smyslu, a jeho zásluhou jsou posílání od let osmdesátých min. stol. mladí ruští učenci do Řecka studovat nápisy a starožitnosti. Detailní analyse, úcta k faktu a z toho plynoucí nedůvěra k ukvapeným synthesím a k tvorbení vratkých hypothes charakterisují jeho methodu, která jest jeho cenným odkazem právě jako jeho faktické výzkumy v dějinách Řecka ve III. stol. př. Kr. Pěkný nekrolog o Sokolovu napsal S. Žebelev v Žurnálu ministerstva národnosti r. 1909.

F. N.

Berlínské nakladatelství Fischer & Franke pojalo myšlenku, všechnen vývoj výtvarných umění vyložiti na vybraných dílech, která by byla podávána v dokonalých reprodukcích a čtenáři i divák byla ve své vnitřní zákonitosti vývojové i jednotlivé odhalována stručným doprovody, jež by měly na zřeteli především tuto stránku uměleckou; divák ať se učí viděti a pozorovat dílo jednotlivé a z toho ať mu teprve vyrůstají dějiny umění, a to hlavně jakožto dějiny uměleckých problémů. Za tím účelem počalo vydávati velikou sbírku, nadepsanou »Geschichte der Kunst dargestellt an ihren Meisterwerken in Tafeln und begleitetem Text«, kterou řídí prof. Ludv. Justi. Celý podnik rozvrzen jest na čtrnáct kvartových svazků, z nichž každý má obsahovati po 192 tabulich a asi 150 stránkách textu. Cena stanovena mírně: za nevázany svazek 12 mk., za vázany v plátně 16 mk.; mimo to jest možno sbírku odebírat též po sešitech (zá 1 mk.). Jednotlivé svazky budou zpracovány od různých odborníků, kteří svou látka úplně ovládají a dovedou ji též jasně vyložiti. Dílo jest určeno širším kruhem; jde tu o popularisování umění v nejlepším smyslu slova. Dosud vyšly tři svazky: italské malířství 15. století od L. Justiho, italská plastika, doby novější spolu s plastikou španělskou od profesora Knappa a Logy a konečně statuvitelství starověku od professoře Ferd. Noacka (*Die Baukunst des Altertums von Ferdinand Noack*. VIII a 144 str. 4° se 192 tab. V Berlíně [1910]). Reprodukce jsou většinou bezvadné a vesměs výrazné. Dílo zaujímá všecky druhy starověké architektury od nejstarších dob nám známých; i nejnovější nálezy jsou sem již pojaty a věleneny do vývoje soudobého i dalšího. Doporučujeme všechny svazky našim knihovnám, poněvadž by si tak opatřily lacné pomůcky ke všem výkladům o umění, kde se k nim ve škole naskytne příležitost. Ze starověku bude tu ještě vydána plastika ve zvláštním svazku a malířství společně s malířstvím středověkým.

J. B.

Ve sbírce »Aus Natur und Geisteswelt« byla letos vydána jako úvod do řecké plastiky knížka: *Die Blütezeit der griechischen Kunst im Spiegel der Reliefsarkophage*, kterou napsal H. Wachtler (VLipsku 1910. Str. 112 s 32 obr. a 8 přílohami. Váz. za 1·20 mk.). Spisovatel obrál si za hlavní úkol rozebrati a vyložiti sidonské sarkofágy z nalezu r. 1887; základním pramenem byl mu spis Hamdy Beye a Theodora Reinacha »Une nécropole royale à Sidon«, v Paříži 1892. Ale po objasnění jejich vykládá o vzniku relielu a vývoji jeho a obé umístfuje zase v uměleckém vývoji plastiky řecké vůbec. Knížka podává tedy i stručný a přehledný obraz vývoje řecké plastiky s ukázkou jejího vývoje vždy na určitých zobrazených dílech, která jej nejlépe ztělesňují; neboť sarkofágy ty představují vývoj umění za tři století, od VI. až do III. Ke konci knížky připojen seznam příslušné literatury.

J. B.

Dobrý archaeologický atlas pro potřeby školské vydali nedávno Hugo Mužík a Frant. Perschinka (*Kunst und Leben im Altertum*. Von Hugo Mužík und Franz Perschinka. Ve Vídni 1909. u Tempského. XVI a 195 stran malého příčního folia. Váz. v plátně

za 5 K). Podány jsou tu v zdařilé reprodukci na pěkném, křídovém papíre četné obrázky k dějinám umění, topografii a mythologii, vybrané Perschinkou, a ke kulturním dějinám, vybrané Mužikem; pokud jen bylo možno, opírají se o fotografie. V úvodě obsažen jest výkaz, odkud obrázky jsou převzaty, a stručný odkaz k některým pomůckám, kde by učitel mohl najít dalšího poučení. Zde chválíme zejména zvláštní seznam obrázků, pořízených podle fotografií, v němž udáno jméno závodů, od kterých fotografie byly zakoupeny; podle něho mohou ústavy snadno si pořídit fotografie pro své sbírky archaeologické. V podpisech obrázků vadí nám přilišná stručnost; tak na př. pod známostou lateránskou sochou Sofokleovou čteme na str. 31, obr. I pouze »Sophokles«, ač by označení místa, kde se socha nyní chová, mnoho místa nezabralo. Je to důležito již proto, že u památek méně známých nedoví se čtenář ani z výkazu v úvodě, kde jsou uloženy. Doporučelo by se snad, aby Mužík — Perschinka zemřel již před vydáním díla — napsal nyní ještě vysvětlující text. Pro úzkostlivé duše připomínáme, že atlas tento možno dáti bez rozpaků žákům do rukou; nakladatel to usnadnil, stanoviv cenu vskutku velice nízkou.

Velmi užitečný výbor z řeckých papyrus vydal právě *George Milligan* (*Selections from the Greek papyri. Edited with translations and notes by George Milligan*). V Cambridži 1910, universitní tiskárna. Str. XXXIV a 152 s 1 tab. Za 5 sh.). V úvodě pojednáno stručně o objevech papyrus, jejich druzích a významu, načež podán přehledný seznam hlavních sbírek a důležitější literatury. Vlastní obsah knihy čini 55 vybraných listin obsahu nejrozmanitějšího; počínají svatební smlouvou z Elefantiny z r. 310 př. Kr. a končí křesťanským amuletem z VI. stol. po Kr. Text papyrus podán podle nejlepších publikací. S chválou třeba poznámenati, že ponechán tu pravopis původní, což jest velmi důležito pro poznání výslovnosti za té doby nebo k poznání vzdělanosti pisatelovy; ovšem slova jsou od sebe oddělena a správnými přízvučníky opatřena. Ke každé listině připojen pod čarou překlad a stručné vysvětlivky. Skladatel, jako doktor theologie, přihlížel při svém výbore sice především k takovým listinám, které mohou poskytnouti nějaké světlo k lepšímu pochopení Nového Zákona at po stránce jazykové nebo formové nebo obsahové — proto také je zde z doby před Kristem papyrus jenom dvanáct —, ale přes to třeba jeho knihu pokládati za velmi dobrý úvod pro každého, kdo by se chtěl obrátiti studiem řeckých papyrus.

Známá mythologie Řekův a Římanův od *Otto Seemann* vyšla právě v novém, pátém vydání (*Otto Seemann: Mythologie der Griechen und Römer unter stetem Hinweis auf die künstlerische Darstellung der Gottheiten. Fünfte Auflage durchgesehen und verbessert von Richard Engelmann*). V Lipsku 1910, E. A. Seemann. XIV a 319 str. s 184 obrázkami. Váz. v plátně za 450 mk.). Proti předešlému, rovněž od Engelmannova upraveném vydání (z r. 1895) zůstal text téměř zcela nezměněn; jen nově připojené obrázky, kterých je přes 40, vyžádaly si menších doplněk.

Ed. Meyer uveřejnil v »*Kleine Schriften zur Geschichtstheorie und zur wirtschaftlichen und politischen Geschichte des Altertums*« (Halle 1910, M. Niemeyer. VI a 555 str. za 12 mk.) své menší spisy a články, z nichž některé jsou zde vydány poprvé. Všechny starší práce jsou přepracovány, ovšem jen částečně, poněvadž spisovatel nechtěl, aby z nich vznikly úplně nové studie. Upozorňujeme zejména na tyto články. Otázkami hospodářskými z dějin starověkých obírá se článek »*Die wirtschaftliche Entwicklung des Altertums*« (str. 79—168), namířen proti moderním národohospodářům, hlavně Bücherovi, jenž si prostě zkonztruoval z rozdělení dějin

na starověk, středověk a novověk, že hospodářský stav v starověku byl primitivnější než v středověku, poněvadž starověk jest na počátku vývoje. V článku »Die Sklaverei im Altertum« (str. 169—212) ukazuje Ed. Meyer, že otroctví mělo ve starověku menší význam než obyčejně soudíme. Politickým dějinám náležejí články: »Der Gang der alten Geschichte: Hellas und Rom« (str. 231—282), kdež podán důkaz, že dějinám řeckým a římským bude náležetí vždy přednost, třebas bychom dějiny orientální poznali novými objevy ještě lépe, dále »Alexander der Große und die absolute Monarchie« (str. 283—332), kdež podána charakteristika Alexandra Vel. a vznik absolutní monarchie se všemi následky, kulmem Alexandrovým, konflikty z něho plynoucími a úpravou říše dle něho, a »Kaiser Augustus« (str. 441—492), kdež podána charakteristika Augusta a jeho vlády, již lze vyjádřiti větu: Augustus chtěl zřídit dyarchii upřímně. Všechny svrchně uvedené práce jsou přednášky pro širší obecenstvo. Naproti tomu obrací se k odborníkům pojednání »Der Ursprung des Tribunats und die Gemeinde der vier Tribus« s přídatkem: »Die Secessionen von 494 und 449« (str. 351 až 379) a »Untersuchungen zur Geschichte der Gracchen« (str. 380—439). Ke konci přidány čtyři nekrology.

A. P.

V prvních měsících letošního roku vydány byly »Comptes rendus« druhého mezinárodního sjezdu pro klassickou archaeologii, konaného v Kahýře v dubnu 1909 (v Kahýře 1909. Str. 316 se 4 obrázky. Pro členy za 5, pro nečleny za 10 fr.). Kromě seznamu členů, protokolu, adresatů atd. jsou tu stručné výtahy z přednášek, na sjezdu konaných. Zajímavější z nich pro čtenáře LF. jsou asi tyto. *Kavadias* podával stručnou zprávu o svých výkopech na Kefallenii r. 1908 u Masakarata, kde nalezl dvanáct jeskyň se 47 hrobami z XV.—XIII. stol. př. Kr. Keramika byla v hrobech dvojí: mykenská a domácí. Vedle toho objeveny podlahy chýží. A. H. Smith předložil rekonstrukci fassády pokladnice Atreovy v Mykenách pomocí sloupů zavlečených do Irska od lorda Sliga a chovaných nyní v Britském muzeu. Jejich dřík jest dole užší, nahoře širší; teorie Durmova (Österr. Jahresh. X, str. 41) o tvaru jejich, podobném dříkům sloupů z doby klassické, není správná. *Stais* podal zprávu o rekonstrukci lyry i s plektrem v podobě ruky lidské ze zbytků slonoviny, nalezených v kopulovitém hrobě u Menidi. Lyra měla 8 strun, z nichž některé byly z kovu. Schreiber přednášel o povaze umění alexandrijského, které se vyvinulo z řeckého za vlivu orientálních. Thiersch podal stručnou zprávu o majáku na ostrově Faru a o výkopech Sieglinovy expedice na místě Serapeia. Svoronos soudil ve své přednášce, že známé generové sochy »hoch s husou« a »hoch trn si vytahující«, jsou vlastně synové Asklepiovi Janniskos a Podaleirios. Sauer pokládal za pravděpodobné, že umělec, který provedl sochy Niobina syna a dcery v musea Ny-Carlsberg a dcery Niobiny v Římě, byl Lykios, žák Myronův. *Stais* vyláklad relief z V. stol., nalezený u Peiraeia, jenž představuje poznání Ionovo od rodičů. Podle Fougera jsou zříceniny Selinunta z konce V. stol. př. Kr., kdy Hermokrates Syrakuský opět vystavěl město, od Karthagiňanů zničené. O topografii přístavu v Peiraeu přednášel Angelopoulos. Chamonard jednal o domu s peristylem rhodským na Delu. Podle Glotze obsazení Elateie r. 338 provedl Filipp pomocí Foků, aby si nahradil ztrátu Nikiae. Sotiriadis dokazoval, že Pólybios neznal bojiště u Sellasie. Jak vylákladil Aeginitis, jest zpráva Plutarchova (Them. 14) o vlnobití při začátku bitvy salaminské správná. Rusové Stern a Turávě přednášeli o obchodních styčích krajin jihoruských s Egyptem, Farmakovský pak o výkopech v Olbii. Toutain ukázal, jak mythus bohyně fryžské, Kybely, došel značných změn v době řeckořímské; jmenovitě byly odstraněny z něho všechny hrubé rysy. — Přednášek v celku nebylo mnoho, uvážme-li, že přednášeno v šesti odděleních, ačkoliv sjezd měl přes devět set členů.

A. P.

Edgar Martini, professor klassické filologie na universitě v Lipsku, vydal velmi praktickou rukovět dějin literatury římské, která velmi dobře poslouží zejména těm, kdož se připravují ke státním zkouškám (Grundriss der Geschichte der römischen Literatur unter teilweiser Benutzung des gleichbetitelten Werkes von Max Zoeller. Bearbeitet von Edgar Martini. Erster Teil. Die Literatur der Republik. V Münsteru 1910, H. Schöningh. VIII a 267 str. Za 3·60 mk.). Jak z titulu patrně, má nové dílo nahraditi dávno rozebranou rukovět Zoellerovu, která byla vydána r. 1890. Martini měl zprvu v úmyslu knihu Zoellerovu jen nově upravit, ale brzy shledal, že jest třeba úplně ji přepracovati; tak zbyl z původního spisu jen rozvrh látky a část bibliografických poznámek. Ti, kdož se hrozí rozsáhlosti díla Schanzova, mohou sáhnouti k této rukověti a najdou v ní o hlavních věcech spolehlivé poučení. Část dosud vyšší jde až do konce doby Ciceronovy; část druhá má vyjít roku příštího.

Varronův spis *De lingua Latina nově s rozsáhlým apparátem kritickým* vydali Jiří Goetz a Bedřich Schoell (M. Terenti Varrionis de lingua Latina quae supersunt. Recensuerunt Georgius Goetz et Fridericus Schoell. Accedunt grammaticorum Varrionis librorum fragmenta. V Lipsku 1910, u Teubnera. LIV a 342 str. Za 10 mk.). Proto vydání nově srovnán codex Laurentianus. Mimo rozsáhlý kritický appárat připojeny jsou tu ještě (str. 243—301) dosti obsáhlé poznámky rázu kritického i exegetického.

Nové vydání periodic Liviových uspořádal Otto Rossbach (T. Livi periodiae omnium librorum, fragmenta Oxyrhynchi reperta, Iuli Obsequientis prodigionum liber. Ed. Otto Rossbach. V Lipsku 1910, u Teubnera. XLII a 202 str. s tabulkou. Za 2·80 mk.). Proti vydání Jahnova z roku 1853 značí nové vydání nepopiratelný pokrok již proto, že Rossbach nově srovnával hlavní rukopisy a opravil mnohé omyly Jordanovy. Epitoma z Oxyrhynchu stala se vydáním tímto teprve náležitě přístupnou. Neschvalujiem však, že Rossbach přijal do textu poslední periody slova »clades Quinctili Vari« podle poznámky, kterou si podle nějakého, nyní ztraceného rukopisu učinil P. Pithoeus ve svém exempláři. Jest totiž naprosto pravdě nepodobno, že by 142. kniha Liviova obsahovala události od r. 9 př. Kr. až do r. 9 po Kr.

Pěkné poznámkové vydání vybraných listů Senekových uspořádal Walter C. Summers (Select letters of Seneca. Edited with introductions and explanatory notes by Walter C. Summers. V Londýně 1910, Macmillan. CXIV a 383 str. 12°. Za 5 sh.). Je to práce záslužná, podávající v rozsáhlém úvodu poučný výklad o pointovaném slohu u Římanů vůbec a o slohu Senekově zvláště.

Dobrou pomůckou bibliografickou jest »Catalogus dissertationum philologicarum classicarum«, který právě v druhém vydání vydalo knihkupectví Gustava Focka v Lipsku (III a 652 str. Za 7·20 mk., váz. za 8 mk.). Je tu uvedeno přes 27.000 dissertací, programů a zvláštních otisků, které má ona firma na skladě, zároveň s cenou, za kterou je nabízí. Jsou sestaveny jednak podle auktorů řeckých a římských, jednak podle disciplín, kterých se týkají; vadou však jest, že není udáno místo, kde vyšly, nýbrž pouze rok vydání.

Stav mythologického badání v posledním desíti letí.

Napsal **O. Jirání.**

(Pokračování)

V. Směr filologicko-kritický.

Školy, jež jsme až dosud sledovali, usilují pochopiti mythologii a náboženství řecké buď s hlediska náboženského vývoje lidstva vůbec, jako směr anthropologický, nebo v užších mezích mythologických představ národů, s nimiž Řekové a Italikové byli buď spřízněni jazykově a kmenově anebo sbliženi pozdějšími sídly svými: tak vznikly oba směry srovnávací mythologie a směr, který nalézá v mythech řeckých silný vliv národů okolních, především orientálních. Výsledky však, k nimž všechny školy tyto dospěly, neodpovídaly nadějím v ně kladeným a jen zřídka seškaly se s obecným souhlasem. Bylo přirozeno, že ozvala se nedůvěra k všelikému srovnávání mythů řeckých s představami národů cizích a tak vznikl a v poslední době značně sesíl směr, který zůstávaje na půdě určité mythologie hledí vyložiti mythus buď z něho samého nebo z přibuzných mythů téhož národa.

Methodický postup, jehož se stoupenci tohoto směru přidržují, jest zpravidla týž. Nejprve snaží se kritickým rozborem zachovaných zpráv dopátrati se původní formy mytlu a stanoviti, kterému kraji a kmeni mythus ten neb určitá osoba mythická náleží. Na tomto stadiu také někteří mythologové přestávají; jiní však jdou dále a pokoušeji se také o výklad mytlu, užívajíce tu různých method starších; zvláště výklad historický těší se oblibě. Poněvadž tedy methoda školy této jest v podstatě své shodná s methodou filologickou, nazývá se směr ten filologicko-kritickým, ač označení to charakterisuje jej jednostranně a spíše po stránce vnější než obsahové.

Prvým úkolem tedy, jež tato skupina mythologů si vytýká, jest zjistiti území a kmen, u něhož určitý mythus neb pověst

se zrodily. Jest totiž nepochybně, že kraj, v nějž zprávy naše mythus neb pověst lokalizují, nekryje se vždy s místem jeho vzniku, nýbrž že mythické postavy a celé komplexy bájí byly lokalizovány do krajů, jimž původem svým jsou docela cizí. K zjevu tomuto, jež novější mythologové němečtí označují jménem »přesunování pověstí« (»Sagenverschiebung«), obracel pozornost svou již *K. O. Müller*, vykládaje si přenášením tímto bohatost a spletitost mythologie řecké (srov. Listy fil. XV, 1888, str. 234). Že pak skutečně jest oprávněna zásada tato, žádající, aby při každém mytu bylo, pokud možno, zjištěno místo jeho vzniku, ukazují dosti četné případy, v nichž lze skoro s naprostou určitostí stanoviti takovéto pozdější přesunutí mytu. Tak myslím, že přesvědčivě dokázal *Wilamowitz-Moellendorff* (Euripiades Herakles, sv. I., Berlín 1889, str. 315 n., 2. vyd. 1895, str. 74 n.), že z mytu o Herakleovi známá Omfale nenáleží do Lydie, kam ji klade běžná tradice, nýbrž do severního Řecka, kde jméno její žije v názvu města Omfalion. O tom svědčí jména těch, jež Herakles v její službě přemáhá, na př. Kerkopové, které dle Herodota (VII, 216) nutno lokalizovati u Thermopyl, dále též jméno Omfalina a Herakleova syna Lama, eponyma města Lamie v Thessalii. Podobně hledati jest i pravlast krajanky její Nioby nikoliv na Sipylu, kde zná ji už Ilias (Ω 614 n.), nýbrž v Boiotii, kam nejspíše náleží i Pelops, Tantalos a příbuzenstvo jejich (*O. Crusius*: Sagenverschiebungen. Sitzb. d. bayr. Akademie 1905, str. 750 n.).

Ne vždy však ukazují tak jasné stopy k původnímu sídlu mythické bytosti jako v případech uvedených, i nelze se diviti, že při všeobecné téměř chybě mythologů, prováděti do krajnosti zásady směru, jehož jsou stoupenci, setkáváme se i tu s kombinacemi, které založeny jsou na podkladu velmi vratkém.

Takovým jednostranným přívřencem tohoto směru jest *P. Friedländer*. Ve své dissertaci¹ »Argolica. Quaestiones ad Graecorum historiam fabularem pertinentes« (v Berlíně 1905) pokouší se o důkaz, že celý mythický okruh Aiolovců, odvozující původ svůj od Aiola, syna Hellenova, jest původu maloasijského, a to ionského. Důvodem jest mu, že rody, jež k tomuto kmeni náleží, sídlí v Řecku značně od sebe odděleny, v Thessalii, Boiotii, Korinthu, Eliď, Messenii, kdežto rody, jež od nich původ svůj odvozovaly, bydlely v Ionii, zvláště v Miletu, pohromadě. Závěr tento, jak namítá Gruppe na uv. m., str. 49 n., není však nutný, ježto process Friedländerem tu předpokládaný mohl se právě tak provésti již na půdě řecké. Již tu mohly se jednotlivé rody vladařské, na př. rod knížat Pylských, z něhož vyšel Nestor a jenž byl na vrcholu slávy asi koncem VIII. stol., přimknouti prostřednictvím singovaných předků k proslavenému v písňích

¹ Známa jest mi hlavně z posledního přehledu Gruppova, str. 49 n.

rodu Aiolovců, tak že praotec rodu toho, Neleus, stal se bratrem Pelia z Iolku a hotový již celek genealogický mohl teprve později přenesen býti do Ionie, aby dodal lesku bohatým rodům ionských obchodníků. Že tento postup jest pravdě podobnější, ukazuje z důvodů, jež Gruppe uvádí, po mému soudu hlavně ten, že kdyby rodokmen tento a příslušné k němu mythy byly vskutku původu ionského, musily by tu býti patrný lokální vztahy k Ionii, čemuž tak není.

Stejným směrem ubírá se Friedländer též v pozdějším spise svém, nadepsaném »Herakles. Sagengeschichtliche Untersuchungen« (v Berlíně 1907). Víra v pomocného heroa Heraklea vznikla dle něho na Peloponnesu, v Tirynthu, a šířila se odtud zároveň s koloniemi argejskými. Zvláště na Rhodu, kolonizovaném z Argu, došel heros ten veliké úcty, ba stal se teprve tu bohem; osady rhodské roznesly pak kult jeho tak, že skoro všude, kde nalézáme Heraklea v řecké kolonii, předpokládati jest rhodskou kolonisaci. Také mythus o Herakleovi nabyl na Rhodu podstatného obohacení; neboť tu vzniklo epos, jež poprvé opěvovalo dvanáct známých prací Herakleových. Zvláště posledních šest prací jest původu rhodského a odráží se v nich, jmenovitě v mytu o koních thráckého krále Diomeda, vliv rhodské kolonisace na březích thráckých a makedonských. Ale spisovatel sám (str. 18) přiznává, že nemůžeme kolonisaci tu a vůbec značný rozsah moci rhodské, jejž uznává, dokázati z historické tradice; jemu ovšem stačí, jestliže objeví na pobřeží thráckém stopy Herakleova kultu a pověstí o něm, aby v nich spatřoval důkaz rhodské kolonisace krajin těch, ale což pak tu neměli i jiní kmenové řečtí své osady, do nichž mohli přinést ze své otčiny pověsti o herou tomto? Nemoha se tu pouštěti do rozboru spletí, ale po mému soudu vesměs málo odůvodněných kombinací Friedländerových, odkazují na rozsáhlé a skoro úplně odmítavé posudky o této knize, jež podali O. Gruppe (Berl. phil. Woch. 1908, str. 1281—1287) a E. Bethe (Göttingische gelehrte Anzeigen 1907, str. 697—707), jakož i na článek Viléma Vollgraffa (Neue Jahrb. XXV, 1910, str. 305—317), nadepsaný »Rhodos oder Argos?«, v němž podán, jak soudím, přesvědčivý důkaz, že mythus o dvanácti pracích Herakleových jest původu argejského a že jen pro mythus o skotu Geryonově lze s určitostí přijmouti přepracování od rhodského básnika.

Zamítavý úsudek Gruppův a Bethův váží tím více, že první z nich blíží se značně tomuto směru (srov. Listy fil. XXVII, 1900, str. 201), druhý pak jest horlivým jeho stoupencem. Bohužel nedbá ani Erich Bethe náležité opatrnosti a kritičnosti ve svých vývodech, jak ukazují jasně jeho pojednání »Homer und die Heldenage« a »Die trojanischen Ausgrabungen und die Homerkritik« (Neue Jahrb. VII, 1901, str. 657—676 a XIII, 1904, str. 1—11).

Hrdinská pôvěst řecká jest dle Betha setkána z prvků mytu božského, z historických upomínek, jež zajišťují nám výkopy a z výtvarů volné fantasie básnické. Spolehlivý materiál pro pochopení pověsti získáme, jestliže po příkladu K. O. Müllera provedeme lokalizování jednotlivých herou. Při tom pomáhají nám zprávy o jejich kultech a hrobech, dále jejich jména, která jsou nezřídka totožná se jmény měst, jména jejich žen, přítel i nepřítel a pod.; neboť jména a kulty lší pevně na místech původních, třebaž přecházela odtud s vystěhovalci do nových sídel. Tak může se dostati heros do krajin, značně od sebe vzdálených; přeruši-li se pak spojení se starými sídly, nabývá podstata jeho, vlivem cizích živilů, rysů značně odlišných od původní, ač jméno zůstává nezměněno. Jest tedy dle Betha úkolem methodického zkoumání pověsti zjistiti nejprve původní sídlo myticky osoby, potom vyloučiti ze zpráv našich všechny případky, jež jsou výtvořem pouhé fantasie básnické, a pak konečně bude možno se tázati, jaké bytosti jsou tito heroové, jsou-li to bohové, a je-li tomu tak, jaké bohové to jsou.

Za doklad, kde lze zvláště vhodně methody této užiti, volí Bethe pověst o válce trojské. Na prvý pohled se zdá, že pověst ta jest ohlasem bojů aiolských při dobývání a osídlení Troadý. Avšak již r. 1877 dokázal Ed. Meyer, že aiolské kolonie v Troadě nemohou býti starší než VII. nebo VIII. stol., tak že mohly aiolské boje v Troadě působiti nejvýše na poslední části hrdinské pověsti trojské. Rovněž nelze v pověsti o válce trojské spatřovati ohlas bojů aiolských o thrácké pobřeží, ani o Aiolidu, Lesbos a Tenedos, nýbrž nutno uchýlit se do vlastního Řecka, vyhledati tam kmen aiolský a hrdiny jeho i pátrati, zda snad tam nelze také nalézti nepřátele jejich Trojany a Troju samu.

Nejprve vede nás Bethe do jižní Thessalie, do říše Achilleovy a předkládá nám zprávu Plutarchovu (*Theseus 34*), čerpanou z XIII. knihy Athidy Istrový, dle níž byl prý Alexandros, thessalský Paris, v boji při řece Spercheiu přemožen od Achillea a Patrokla. Zprávou touto, ježíž absolutní hodnověrnost jest Bethovi zaručena autoritou Istrovou, dokázáno jest sousedství obou nepřátel. Tu jest původní vlast Alexandrova, což dokazuje dle Betha mezi jiným zvláště to, že v Iliadě bojuje Paris, nehledě k Menelaovi a Diomedovi, skoro vesměs jen s Thessaly a především, že konečně podléhá Filoktetovi, jehož sídlo v jižní Thessalii dosvědčuje Ilias *B 716*. I sídlí tu všichni tři hrdinové v těsném sousedství a proto také v stálém nepřátelství.

Ale i Andromache a Hektor sídlí původně nedaleko. Vlasti Andromašinou nejsou Theby hypoplacké, o jejichž poloze nevěděli prý již básníci homerští nic určitého, nýbrž Theby thessalské, nedaleko Farsalu. To plyne dle Betha z toho, že podle vypravování Malé Iliady (zl. 18 K.) odvlekl Achilleův syn Neoptolemos Andromachu do Farsalu, jenž sousedí s těmito Thebami. Hektor

zase náleží do Boiotie. Tak dovozoval před Bethem již Ferd. Dümmler v přídavku ke spisu Fr. Studniczky: Kyrene, Eine altgriechische Göttin (v Lipsku 1890, str. 194—205), při čemž vycházel ze zprávy Pausaniový IX, 18, 5, že Hektorovy kosti byly na radu věšty přeneseny z Troje do Theb a pohřbeny u tak zvaného pramene Oidipova. Poněvadž dále četní nepřátelé, které Hektor v Iliadě přemáhá, sídli ve Fokidě, dále při Spercheiu a dokonce i v Thessalii, soudí Bethe, že Hektor jest mythicckým reprezentantem kmene, jenž z thessalských Theb, vlasti Andromašiny, byl znenáhla vytištěn kmenem aiolským, představovaným v pověsti Achillem, do boiotských Theb.

Ale jest ještě druhá skupina postav, úzce spojených v pověsti, o níž jednáme; jejich vlasti jest Lakonie. Tam náleží Helena, Agamemnon, Menelaos, Alexandros-Paris a jeho sestra Alexandra-Kassandra a konečně Deifobos. Překvapuje ovšem, že i tu objevuje se Paris, kterého lokalisoval Bethe již v Thessalii, ale vede jej k tomu božský kult, jenž vzdáván byl únosci Heleninu i třetímu manželu jejímu Deifobovi v Therapnách. K těmto dvěma předním mythickým střediskům hrdin z války trojské přistupují však i jiná. S Peloponnesem spiat jest Odysseus, Diomedes a Aineias; naproti tomu není Erichthonios, syn Dardanův a otec Trojův, nikdo jiný než známý král athenský Erichthonios = Erechtheus. Že konečně i Tros pochází vlastně z Attiky, vyvozuje Bethe ze zprávy Strabonovy XIII, 604, dle níž nazývali se občané demu Xypete dříve Trojany. A tak nalézáme nejen všechny význačné hrdiny trojské, nýbrž i jméno města samého na půdě řecké.

Tyto postavy a pověsti, soustředěné v různých centrech severního, středního i jižního Řecka a původně samostatné, splynuly v jeden celek na Lesbu, jenž byl osílen ze všech těchto krajin; již v těchto pověstech objevovalo se jméno Troja, které jest dokázáno v Attice, a to stalo se jednotícím střediskem pro všechny pověsti ty nejspíše z toho důvodu, že z blízké pevniny maloasijské znali Lesbijští skutečné Trojany a mocné město podle nich nazvané a založené z Řecka ještě před stěhováním aiolským.

Již ze stručného nástinu tohoto jest patrno, že základy, na nichž buduje Bethe svou smělovou a překvapující kombinaci, jsou velmi slabé. Nebudu se jimi podrobněji zabývat; neboť ukázal na ně dobře zvlášť Crusius v uvedeném článku v Sitzb. d. bayr. Akad. 1905, str. 758 n. a též Gruppe ve svém přehledu, str. 121 n. Odkud víme na př., že Hektor jest předhomerský kníže boiotský? Nebyl spíše přenesen do Theb teprve v době historické na podkladě reminiscencí homerských? To by bylo v úplné shodě s tradicí, že Thebané jediní netáhli proti Troji; nebyl tedy Hektor jejich nepřitelem a mohli si ho zvoliti za ochránce. Zprávy, o něž se Bethe opírá, jsou z největší části pozdní a nespolehlivé, ale horší jest, že ve snaze, lokalizovati co

nejvíce hrdin trojských na půdě řecké, Bethe nevystihuje vždy správně smysl jejich. To platí nejen o zprávě Istrově (Crusius, str. 774 n.), ale zvláště o jeho výkladu zprávy velmi pozdního sofisty Aineia z Gazy o božském kultu Alexandra a Deifoba v Lakonii. Místo to zní (v dialogu Theofrastos p. 646): *τὸν γοῦν Μερέλεων καὶ τὴν Διὰ τὴν Ἐλένην μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Δηφοροβόν ἐν Θεράποναις τῆς Δακωνικῆς τοῖς θεοῖς συναριθμούντες μετ' ἔκεινων ἀδουσι, θυσίαις τε καὶ ἀναθήμασι θεοπεύσοντες.* Ale slova *μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον* ... nemohou značiti, jak myslí Bethe, »spolu s Alexandrem . . .«, neboť v tom smyslu musilo by *μετὰ* být spojeno s genitivem, nýbrž význam předložky té jest časový, takže smysl jest: »řadí mezi bohy Helenu po jejích příhodách s Alexandrem a Deifobem« (Crusius, str. 772 n.).

Ještě smělejší jsou však vývody Bethovy, jež podává v druhém z uvedených pojednání svých. Pokouší se tu o důkaz, že má-li válka trojská vůbec jaké historické pozadí, jest to vlastně boj mezi Trojou a městem Rhoiteiem při Hellespontu. Tu byl hrob Aiantův a kult Aiantův udržel se tu ještě za císařství. To jest Bethovi důkazem, že Aias jest tu od pradávna domovem; on jest vládcem Rhoiteia, osídleného ode dávna Řeky a odtud dobyl Aias Troje. Ochrannou bohyní města toho i jeho heroa jest Athena, zvaná *Ιλιάς*. Oba Aiantové, o nichž Ilias mluví, jsou totiž i Bethovi v souhlasu s běžným nyní méněním, o němž dále pojednáme, bytostí jedinou. Uvedené příjmení Athenino utvořeno jest podle jména otce Aiantova, jenž u Homera sluje Oileus, ale u Hesioda, Stesichora a Pindara Ileus. Obě města, Troja a Rhoiteion, musila se očtnouti v boji; neboť ústí Skamandra, při němž Rhoiteion leží, jest přirozený přístav Troje. Boj skončil záhubou Troje; místo, kde stála, zasvětil vítěz ochranné bohyni své a odtud vysvětlíme si, že pozdější osídlení, jež znenáhla na troskách bývalé Troje vzrostlo, sluje Ilion. Námítku, že Athena nepomáhá Aiantovi, jak bychom čekali, vyvraci Bethe pozorováním, jež sotva bylo by lze dokázati pro všechny případy, že totiž v nejstarších písňích bojují hrdinové sami, bez pomoci bohů, takže rys tento jest mu svědeckým, že právě místa Iliady, kde vystupuje Aias, jsou velmi stará, výsledek to, jež potvrzuje i zbroj Aiantova, nejčistší typ nejstaršího způsobu ozbrojení homerského:

Boj mezi Rhoitejem a Trojou jest tedy vlastním jádrem naší Iliady. Ohlas toho vidíme zvláště v líčení boje u tábora lodního, v němž Aias sám hájí lodě, ač bychom čekali, že v tomto boji, kde šlo o záchrannu návratu achajského vojska, spatříme všechny hrdiny. Boj sám zuří též výhradně kolem lodi Aiantovy a Protesilaovy, tedy při Rhoiteiu, kdežto střed a pravé křídlo lodního tábora zůstávají jím nedotčeny. I na jiných význačných místech Iliady (ve zpěvu *H* a *P*) zápasí Aias s He-

ktorem. Čekali bychom ovšem dle vývodů Bethových, že Hektor padne rukou Aiantovou. Ilias líčí dvakrát rozhodný boj mezi nimi, ve zpěvu *H* a *E*. Zvláště tento druhý boj jest velmi vážný a nebýti zakročení Apollonova, které Bethe pokládá v souhlasu s Robertem za pozdější, byl by Hektor zahynul. Původně tomu tak bylo a teprve pozdější básníci, kteří chtěli uchovati Hektora pro Achillea, seslabili a změnili výsledek tohoto rozhodného boje.

Nyní tedy může Bethe odpověděti k otázce, proč vlastně jsou seskupeny hrdinské písňe, jež dle prvého pojednání jeho vznikly ve vlastním Řecku, kolem Troje. Již dříve než vznikla naše Ilias, opěvovala hrdinská píseň boje Aiantovy a Hektorovy, jejichž historickým pozadím byl zápas mezi sousedními městy Rhoiteiem a Trojou, a na tu píseň připojili Aiоловé lesbičtí své staré pověsti hrdinské, které si přinesli ze své řecké otčiny; tak vznikla nynější podoba Iliady.

Jak patrnö, vychází Bethe i při této kombinaci ze zpráv o kultu a hrobu Aiantovu při Rhoiteiu. Ten jest ovšem dosvědčen, ale ze všech zpráv jest jasno, že nejde tu o nějakou prastarou tradici předhomerskou, nýbrž že předpokládá úplně vyvinutou pověst o válce trojské a že vznikl teprve vlivem naší Iliady. I jinak možno proti vývodům Bethovým snadno pronést četné závažné výtky (Crusius na uv. m., str. 778). Nejlepším vyvrácením jich jest však článek P. Cauera: *Erfundenes und überliefertes bei Homer* (Neue Jahrb. XV, 1905, str. 10 nn.). Cauer totiž, ač stýká se v mnohem s Bétem, dochází k mínění podstatně odchylnému. Ion uznává, že oba Aiantové jsou v podstatě osoba jediná, a sice že Aias, syn Telamonův, jest pouhou gradací Aianta lokerského, uznává dále úzké spojení, které jest v Iliadě mezi Aiantem a Hektem, i že písň o Aiantovi patří k nejstarším částem eposu a že konečně Aias původně sám přemohl Hektora. Ale děj této předpokládané staré básni nebyl lokalizován, jak soudí Bethe, v Troadě, nýbrž ve vlastním Řecku. Vlast Hektorovu spatřuje totiž Cauer ve shodě s Dümmlerem v boiotských Thebách; tam napadl a také přemohl jej lokerský Aias. S tím jest ve shodě, že Hektor zabijí dvakráte, vždy za boje proti Aiantovi, Schedia z Fokidy, tedy společného souseda obou. Naprosto nesouhlasí Cauer s dalekosáhlými závěry, jež vyvzouje Bethe z účasti Aiantovy v boji u lodního tábora. Celá situace ukazuje, že část tato byla básněna se zřetelem na děj nynější Iliady; pro boj, jenž v ní líčen, byl Aias, nejstatečnější rek vedle Achillea, nevhodnější osobou. Z kompozice Iliady pochopujeme také, že hlavní hrdinové musí zranění opustiti bojiště; neboť tiseň Achajských musila dostoupiti nejvyššího stupně, aby Achilleus mohl vyslati na pomoc Patrokla. Proto netřeba utíkat se s Bétem k domněnce, že stalo se tak z ohledu na starou báseň epickou, v níž Aias bojoval sám o své lodi s Trojany.

V jedné věci má však Bethe nepochybně pravdu: oba Aiantové, jež pověst rozeznává, nejsou původně dvě bytosti, nýbrž vznikly úmyslnou differenciací z jediné. Není to ovšem původní myšlenka Bethova; pronesl ji již Wilamowitz-Moellendorff (*Homerische Untersuchungen*, v Berlíně 1884, str. 244 n.) a nově ji zdůvodnil C. Robert (*Studien zur Ilias*, v Berlíně 1901, str. 406 n.). Pro správnost její svědčí hlavně, že oba Aiantové vystupují v Iliadě při důležitých podnicích vždy spolu, tak v boji při ochranné zdi (*M* 265 n.), v boji u tábora lodního (*N* 46, 701 n.), v zápasu o mrtvolu Patroklova (*P* 115 n., 256 n.). Spor může být jen o to, který z obou Aiantů jest starší a původní. Wilamowitz i Robert uznávají prioritu staršího Aianta. Příjmení *Τελαμώνιος* není však skutečné patronymikon jeho. Tak slul Aias dle závesníku (*τελαμών*), na němž zavěšen byl slavný štít jeho; původní vlast jeho jest dle Wilamowitze ve východní Thessalii, kde žije jméno jeho v názvu hory Aianteion, kdežto Robert lokalisuje jej právě pro jeho památný štít do krajině v sousedství boiotského města Hyle, kde žil mythický zhotovitel štítu toho Tychios; byla to Lokris, společná vlast obou, vlastně jediného Aianta.

Ale i druhá možnost, že původní bytost jest Aias lokerský, má své zastance. Vedle Betha jest jím zvláště Cauer (v uved. článku, str. 11) a myslím, že mínění toto jest pravdě podobnější. Svědčí pro ně již všeobecná zásada, že nově vynalezené vždy spíše sesiluje než seslabuje původní představu, kterou rušíme, uznáme-li prioritu Aianta Telamonovce. Vedle toho vadí tu silně mlhavý původ tohoto Aianta; neboť příjmi *Τελαμώνιος* jest vskutku těžko odloučiti od slova *τελαμών*; naproti tomu jest Aias, syn Oileův, pevně zakotven genealogicky i místně.

Obě z těchto možnosti staly se v poslední době východiskem dvou zajímavých výkladů o původní podstatě Aiantově. Prvý z nich podává *P. Girard* v obširném pojednání: *Ajax fils de Télamon* (*Rev. des étud. grecques*, XVIII, 1905, str. 1—75). Vychází tu sice z výkladu Wilamowitzova, že patronymikon Aiantovo *Τελαμώνιος* vzniklo vlastně z appellativa *τελαμών*, ale nezdá se mu doslo pochopitelným, že by patronymikon to bylo vytvořeno dle této, celkem podružné části zbroje Aiantovy, o níž děje se v Iliadě jen jednou nahodilá zmínka (*E* 404). I nepochopujeme, jak mohl předmět tento ve vývoji pověsti o Aiantovi nabýti také důležitosti, že se stal východiskem mytu o Telamonovi, otcí heroově. Poněvadž však nelze oddělit od sebe obě jména, nutno hledati ve slovu *τελαμών* jiný původní smysl, a tu ukazuje Girard na to, že v některých nápisech z doby od V. stol. př. Kr. až do III. stol. po Kr., jež nalezeny byly v Argu, Thraki a na pobřeží Černého moře, vyskytuje se výraz ten jako synonymum slova *στήλη*. Výraz sám je původu aiolského a dostal se do uvedených krajin při stěhování aiolském, jež dálo se dle

Girarda po souši podél celého pobřeží Pontu. Jaké jest však spojení mezi slovem *Τελαμώνιος* a *τελαμών* ve významu *στήλη*? Girard snaží se dokázati, že tu máme zbytek praehistorickeho kultu sloupů, o němž pojednal ve známé své studii Evans. *Aias Τελαμώνιος* značilo prý tedy původně »Aias sloupu«, t. j. bůh nebo duch sloupu. Pro tento výklad svůj uvádí Girard některé památky z doby mykenské, mezi nimi zvláště zlatý prsten z hradu mykenského¹ a dle nich charakterisuje daemona toho jako bytost blahodějnou a ochrannou. Když počal daemon býti personifikován, obdržel jako symbol ochranné moci své velký štít, skoro úplně jej zakrývající, což hodí se úplně k homerskému Aiantovi. Výklad svůj posiluje Girard též etymologií jména *Aias*. Není prý původu řeckého, nýbrž přejato z jazyka nám blíže neznámého, v němž značilo »pán«. Víme totiž o epirské řece *Ἄως*, kterou dle Strabona (VI, p. 271 a VII, p. 316) nazýval Hekataios *Aias*. Jsou to podle něho slova příbuzná, jichž význam patrný jest ze zprávy v Etym. Magn. s. v. *Ἄως* 117, 33: *ποταμὸς τῆς Κύπρου*. *Ἄω γὰρ ὁ Ἀδωνις ωνομάζετο· καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Κύπροι βασιλεῖς*. Ježto jméno Adonis značí »pán«, jest týž význam obsažen i ve jméně *Ἄω* a adj. *Ἄως*. *Aias τελαμώνιος* jest tedy původně »pán sloupu« a teprve když adjektivum toto stalo se nesrozumitelným, bylo vykládáno jako patronymikon.

Výklad Girardův, nehledě k povážlivé etymologii, zdá se mi nesprávným. Vadí mu především nemožnost přesnějšího výkladu památek mykenských, o něž jest opřen; dále víme sice, že někteří Řekové nazývali náhrobní kameny slovem *τελαμών*, ale naprostě nevíme, že označovali výrazem tím také sloupy, jež v praehistoricke době uctívali, což při výkladu Girardovu nutnó mléký přjmouti.

K zcela jinému výkladu původní podstaty dospívá *J. Viertheim* ve spise mně nepřístupném² »De Aiacis origine, cultu, patria« (v Leidenu 1907). Původní Aias, z něhož později vytvořeny dvě postavy sobě příbuzné, jest domovem v Lokridě a jest to vlastně Gigant. Na to ukazuje zpráva Serviova (pozn. k Aen. I, 41), že Aias, syn Oileúv, měl tři ruce; proto také byl Aias, tentokráte syn Telamonův, nezranitelný a mohl býti pouze jako Giganti sražen v hlubinu zemské; odtud vysvětlujeme si podání, že Aias lokerský byl pohřben na kykladském ostrůvku Mykonu, což jest v souhlase se zprávou Strabonovou X, 487, že pod tento ostrov svrženi byli Gigantové. I jemu jest proto Athena nepřítulkou právě tak jako Gigantům. Prostřednictvím Lelegů rozšířila se představa o tomto Aiantovi též k zálivu saronskému, kde

¹ Srov. Peroutkovy Dějiny řecké, str. 160, obr. 66.

² Znám jej hlavně z referátu O. Gruppova (Berl. phil. Woch. 1908, str. 686 n.).

označen příjmením *Tελαμώνιος*, t. j. »chráněc Telamonův«. Telamon pak, jak ukazuje jméno praoctce kněžského rodu Poseidona v Halikarnassu, přeneseného tam z Troizeny, Telamona (Dittenberger, Sylloge II, 372), a dále jméno manželky Glauke, kterou Telamonovi, otcí Aiantovu, přikládá Diodoros IV, 72, jest vlastně Poseidon z Kalaureie. Teprve později a v odporu s pravidly o tvorení starých patronymik, bylo jméno to vykládáno jako »syn Telamonův«. To vedlo pak k tomu, že i druhému, menšímu Aiantovi, jenž se vyvinul neodvisle z původní představy v Lokridě, dán byl otec Oileus, vlastně Illeus, bytost příbuzná Apollonovi, jejiž jméno žije v názvu města Ilion.

Vývody Vürtheimovy jsou zajisté pozoruhodné, ale některé z důvodů, jež uvádí pro mínění, že původní Aias byl Gigant, nejsou, jak myslím, zcela přesvědčivé. Aias nebyl na př. tak naprosto nezranitelný jako Giganti, nýbrž měl pod plecemi místo poranitelné. Také v pověsti, že Aias byl pochřben na Mykonu, jest jméno toto sotva původní; dle starší verše byla mrtvola jeho pochřbena na Delu, ale poněvadž na ostrově tom nezmělo býti pochřebiště, byl hrob jeho později přenesen na Mykonos.

Vürtheim jest i v četných jiných pojednáních svých, jež uveřejňuje hlavně v časopise *Mnemosyne*, horlivým stoupencem tohoto směru mythologického. Za zvláště zajímavý doklad metody jeho pokládám článek »De Argonautarum vellere aureo« (*Mnemos.* XXX, r. 1902, str. 54—67). Odmiňtuv starší názory o původním významu zlatého rouna, zvláště výklad Gerhardův a Prellerův, že jest to symbol deštěnosného mraku, vykládá nejprve pověst, podle níž měl býti Frixos obětován Diovi Lafystiovi, a soudí, že jest to upomínka na oběti lidské, přinášené bohu tomuto na utíšení bouří a větrů mořských, tedy obdoba obětování Ifigenieie. Ino, dle běžné báje macecha Frixova, jež způsobila, že měl býti obětován, jest již u Homera (ε 333 n.) bohyní mořskou, ale i kult Dia Lafystia jest v úzkém spojení s božstvy mořskými, zvláště s obdobnou jemu Artemidou, zvanou Lafria; a byla to právě Arlemis, již ze stejněho důvodu měla býti obětována Ifigeneia. Pro výklad tento svědčí i jméno Frixovo, jež jest odvozeno od slovesa *φρίσσω* a značí vlastně zčeřené, rozvlněné moře. I on byl původně bůh mořský právě tak jako známý *Γλαῦκος ὁ πόντιος*, který také, ovšem opačně než Frixos, stal se z člověka bohem mořským. Zčeřený povrch mořský, k jehož utíšení přinášena byla oběť, o níž jednámě, symbolizován byl drsným a kosmatým rounem beraním, jímž ovinován byl člověk, určený k oné oběti. Proč však jest v pověsti, jež z obřadu toho vznikla, rouno ono zlaté? Jest to mytický výraz zlatého lesku, jenž se rozestírá při východu slunce po hladině mořské. Ohlas této představy spatřuje Vürtheim u Mimnerma (zl. 11 B.), dle něhož Iason přišel pro zlaté rouno k Okeanu do

města Aietova, kde paprsky Heliový uloženy jsou ve zlaté síni; představuje si tedy zemi Aietovu na dálném východě.

Výkladu Vürtheimovu vadí po mému soudu jednak to, že ježto Frixos jest dle něho moře, jest vlastně obětován sám sobě, kterouž nesrovnalost nelze, myslím, odčiniti po příkladu Vürtheimově (str. 63) odkazem na Dionysa, zvaného *ταυρόμορφος*, jemuž byl obětován býk; neboť tento orgiastický kult jest zcela odlišný od oběti tu předpokládané. Hlavním nedostatkem však jest, že vztah Dia Lafystia k božstvům mořským není dokázán přesvědčivě a že vůbec jej dokázati nelze.

Podobně jako prohlásil Vürtheim v uvedeném spise svém Aianta za Giganta, dokazuje *H. Degen* v rozsáhlém případku ke své disertaci: *De Troianis scaenicis* (v Lipsku 1900), nadepsaném »*De Teucro Teucrisque*« (str. 42—66), že Teukros, syn Telamonův, jest původně Titan. V nejstarších částech Iliady jeví se jako pravý syn Telamonův a jeho právoplatné manželky Hesione. Co se týče Telamona přijímá Degen (str. 58) mínění, proslovené v novější době na př. od Gruppa (Griech. Mythol. str. 383) a Maxim. Mayera (Die Giganten und Titanen in der antiken Sage und Kunst, v Berlíně 1887, str. 88 n.),¹ že, podobně jako Atlas, Prometheus a Tantalos, jest původně Titan. Hesione opět naleží mezi nymfy; neboť podle některých zpráv jest dcerou Okeanovou a manželkou Nauplia, jenž byl původně nejspíše bůh mořský (Gruppe na uv. m., str. 65). Jméno *Τεῦχος* odvozeno jest dle Degeny od kmene *τυχ-*, obsaženém v slovesu *τεύχειν* a značí umělce výtvarného, právě tak jako jméno syna Hesionina a Nauplova, Palameda, jež odvoditi jest od subst. *παλάμη*. Touto povahou svou, k níž ukazuje jméno jeho, jest Teukros blízký Prometheovi, původci vší vzdělanosti lidské, a synu jeho Deukalionovi; manželkon Prometheovou jest však podle Aisch. Prom. 579 též Hesione, a tak jest velmi pravdě podobno, že právě jako otec jeho Telamon a sprízněný s ním Prometheus, jest i Teukros původem svým Titan. Aias stal se teprve později synem Telamonovým na úkor Teukra, jenž snížen na jeho levočka; stalo se to tehdy, když nejspíše Lokrové, u nichž jest Aias domovem, vnikli do vlasti Teukrový, kterou s Degenem jest hledati v severním Peloponnesu, a zbabili potomky Teukrový vlády. Tehdy také změněna právoplatná manželka Telamonova Hesione v trojskou otrokyni z toho důvodu, že ze všech výprav Telamonových byla nejslavnější ta, kterou s Heraklem podnikl proti Troji. Tak dostal se také Teukros do rodokmeny králů trojských jako tchán Dardanův.

Výklad Degenův o původním významu Teukrově, o něž nám tu hlavně jde, zdá se mi velmi pravdě podobný. Jak ety-

¹ Srov. o spise tomto posudek J. Krále (Listy fil. XXVII, 1900, str. 204 n.).

mologie jména, tak příbuzenské svazky jeho svědčí, myslím, dosti jasně o tom, že původně jest blízký Titanům. Z toho pak možno snad usuzovati, že Aias, jenž později byl s ním spojen svazkem bratrským, jest bytost původem a významem Teukrovi příbuzná, ať již Titan nebo Gigant, jak vykládá jej v uvedeném spise *Vúrtheim*.

K stoupencům směru tohoto nalezi též *Friedrich Marx*, jak o tom svědčí zvláště článek jeho »*Philoktet—Hephaistos*« (*Neue Jahrb.* XIII, 1904, str. 673—685). Rozebrav kriticky různé verše pověsti o Filoktetovi, dospívá k výsledku, že nejstarší formu její zachoval nám Pindaros (*Pyth.* I, 100 n.); podle ní byl Filoktetes převezen od hrdin achajských z Lemnu k Troji, již vyvrátil, ačkoli rána na noze jej trýznila. Lemnos jest původní vlast Filoktetova; teprve když byl vsunut v mythos o smrti Herakleově, byl usazen v Magnesii. Ale poněvadž k Troji musil podle pevné tradice přijít z Lemnu, byla nalezena verše, že na cestě k Troji byl uštnut hadem a vysazen proto na pustém ostrově tomto. Uštnutím tímto vykládala se také jeho kulhavost, kterou pro nejstarší versi pověsti dosvědčuje Pindaros na uv. m.; motivace tato jest velmi nápadná, poněvadž zajisté daleko bližší by bylo, kdyby Filoktetes, proslulý lučištník, byl býval poraněn v boji. Byl tedy asi had ten původně v nějakém jiném spojení s Filoktetem a tento rys ukazuje vedle jiných k tomu, že tají se v něm nějaká zapadlá postava božská, jež byla na Lemnu domovem a blízká Hefaistovi, na témž ostrově usídlenému. Kult Filoktetův není sice dosvědčen v historické době na Lemnu, ale za to zachoval se na ostrůvku Chryse, kde dle attických tragiků byl uštnut, a na nejmenovaném ostrůvku, jak zmiňuje se o tom Appianos (*Mithrid.* 77). Had, jenž dle pozdější pověsti jej uštkl, byl původně jeho průvodcem právě jako Askleopia, Atheny Parthenos a j. Na jeho podobnost s Hefaistem ukazuje též jeho chromá noha. Také nejstarší verše pověsti o Filoktétovi jeví se jako ohlas známého mytu, jak Hefaistos sražen byl s Olympu, po devět let žil na zemi ve sluji u Okeanu, až nutnost přiměla bohy Olympské, by jej zpět povolali, poněvadž nikdo nedovedl odpoutati Heru z očarovaného trůnu, jež jí syn na pomstu poslal. Jaký byl původní význam tohoto boha Filokteteta, nelze nám ovšem říci; ani jméno jeho nám tu nepomáhá. Nejspíše však jest to též bůh ohně jako Hefaistos; a tak neznamenala stará věšta, že Filoktetes jediný může vyvrátiti Troju, nic jiného, než že bůh ohně musí sám zapáliti město. A jestliže Filoktetes zapaluje hranici Herakleovu, značí se tím, že jedině bůh ohně může zažehnouti hranici syna Diova.

Paralely, jež vytýká Marx mezi Hefaistem a Filoktetem, jsou vskutku nápadné, ale zcela přesvědčující výklady jeho nejsou; dosti hojně pochybnosti uvádí proti nim ve svém přehledu Gruppe, na str. 597 n. Nejjávažnější jest, že nelze doká-

zati, že by byl Lemnos skutečně domovem Filoktetovým. Stejným, ba větším právem lze mysliti na Lokridu, jižní Thessalii nebo kraj při Oitě. Tím stává se jeho příbuznost s Hefaistem velmi pochybnou; spíše, jak soudí Gruppe, náleží v okruh Atheny lokerské a Apollona. Tak víme o Filoktetovi, že na př. založil chrám Atheny zv. *Ειλενία* ve stejnojmenném městě italském a že v několika chrámech Apollonových v Jižní Itálii byly chovány jeho šípy.

Také v některých jiných postavách řecké báje hrdinské hledány byly bytosti původně božské. Tak, abych aspoň ještě jeden význačnější doklad uvedl, dokazuje A. Gercke »Telegonie und Odyssee« (Neue Jahrb. XV, 1905, str. 330 n.), že Odysseus jest původně bůh rolnický, jenž chránil osení a vztřst jeho, ale podobně jako Kore-Persefone představuje nejen klas obilní, ze země vyrážející, nýbrž jest i bohyní smrti, spojuje i Odysseus v sobě tyto dvě stránky: jeho sestup do podsvětí jest analogický únosu Persefoninu, jeho návrat značí probuzení vegetace. Ve shodě s podstatou jeho jest, že na moři vždy jen strasti trpěl. Kult jeho byl rozšířen zvláště v Arkadii, ale záhy vytlačil jej odtud Poseidon, bůh jemu podstatou úplně cizí, vniklý do Arkadie nejspíše s novými přistěhovalcí. Historický process tento vystížen jest v Odyssei nepřátelstvím a hněvem Poseidonovým proti Odysseovi. Bohem slunečním, za jakého jej mnozí pokládají, Odysseus vlastně není; neboť pak by nemohl sestoupiti do podsvětí a býti pořben v městě Tramypia v Epiru, ale ovšem byl jako bůh vegetace blízký bohu slunečnímu, jenž úrodu řídí. Proto také mohl obdržeti za manželku Penelopu, jež jest vlastně bohyně měsíce; to dosvědčuje jméno její, jež značí dle Gereka »Gewebe wirkende« nebo »Gewebe zertrennende« (*πῆνυος*, dor. *πᾶνυος*, lat. *pannus*) a vztahuje se k fasím měsíčním. A tak přeneseny i na Odyssea rysy boha slunečního, jenž od manželky své se loučí a opět k ní se vrací, zatím co ona vždy tkaninu ve dne napředenou v noci rozetkává.

Jest vskutku velmi pravdě podobno, že v Odysseovi tají se bytost božská, která však zajisté již velmi brzo byla degradována na stupeň pouhého heroa. Ale právě z té příčiny zdá se mi nemožným stanoviti přesně, jaká vlastně bytost to byla. Výklad závisí vždy od toho, které rysy v osobě Odysseově, jak ji známe z mytu, zdůrazníme. Po mé soudu svědčí úzký svazek, jaký se jeví všude mezi ním a Poseidonem pro to, že Odysseus jest bytost původně podstatou totožná s Poseidonem, jež však spolu s kmenem, který jí uctíval, podlehla božstvu kmene vítězného, Poseidonovi.

Z dokladů uvedených vidíme, jak různých metod užívá tato škola při výkladu mytu; neschází tu ani výklad fysikální (srov. předechozí výklad Gerckův), neschází konečně ani výklad rationalistický. Dokladem může býti způsob, jak vykládá si O.

Nazari (Riv. di filologia XXXII, 1904, str. 99 n.) vznik představy o Kentauzech. Jméno *Kένταυρος* rozložiti jest dle něho v *Kέντr-ávρo-s*; *άvρoς* značí »rychlý« i každé rychlé zvíře; obsaženo jest také v lat. *auriga* m. aurijuga. I jest přeložiti jméno to »poháněč koní«. Jest tedy tento název obdobný jménům *Λοτοφάγοι* a *Ιππημολυοί*, známým z Homera. Podobně jako tato jména označovalo i jméno *Kένταυροι* národ, u něhož Řekové poprvé poznali chov koní a jízdu na nich; který národ to byl, Nazari ovšem neudává. Vlivem sesurovění, které provázelo dle mínění spisovatela stěhování dorské, změněni byli tito »poháněči koní« v tradici lidové v bytosti srostlé s koňmi. Výklad tento jest sice lepší než starší výklad Wilh. Müllera (srov. Listy fil. XXVII, 1900, str. 205), ale i tak jest těžko si představiti, jak ono sesurovění, i když skutečně nastalo, což jest pouhá hypotHEMA, mohlo přivoditi takovou proměnu představy o příslušnících kmene, u něhož Řekové poznali jízdu na koni a jí se naučili. Jak připadli na tu myšlenku, když vlastní zkušenost stavěla se v naprostý odpor s podobnou představou?

Ukázkami podanými charakterisoval jsem, jak myslím, dostatečně směr, jakým se tato škola v posledním desítiletí ubírala, a methodu, již užívala. I tu bylo mi odmítnoti mnohé nekritické a nedosti pevně založené domněnky. Celkem však možno říci, že postupuje se tu střízlivěji než v jiných směrech mythologických. Hlavní zásluhu ovšem o to má zúžené pole, na němž se mythologové tito pohybují. Nelze arcí čekati, že touto methodou rozřeší se všechny záhady řecké mythologie a náboženství, ale k přípravné práci mythologické jest nutna, a užívá-li se ji s náležitou kritikou, může časem podati pevný podklad ke konečnému řešení velkých problémů, jež ovšem připadne školám jiným.

(Dokončení příště.)

O pravosti Platonova dialogu Parmenida.

Revise staré otázky. Napsal **Ant. Salač.**

(Pokračování.)

II. Obsah a účel dialogu.

Podávám napřed stručný obsah dialogu, který nemá nahraditi čtení originálu, nýbrž jen připomenouti hlavní věci.¹ Dialog podán je nepřímo; Kefalos vypráví (nevíme, kde a komu) o rozmluvě Sokratově s Eleaty, kterou zná z doslechu, asi toto.

¹ Svědomitě zpracován je obsah tohoto spisu v díle C. Rittera: Platons Dialoge. Inhaltsdarstellungen I. der Schriften des späteren Alters, v Stuttgartě 1903, str. 1—24.

Kdysi o velikých Panathenajích navštívil Parmenides Elejský s žákem svým Zenonem Atheny; ubytovali se v domě Pythodorově, kde se s nimi setkal mladistvý Sokrates. Hovor, který se mezi nimi rozpřědl, člení se na tři díly.

I. Když Zenon přečetl svůj spis, kde dokazoval nemožnost mnohosti, chopí se slova Sokrates a ukazuje, že věta Zenonova je vlastně totožná s učením Parmenida, jenž hlásal, že vše jest jedno. Důkazy Zenonovy jsou bezcenné, uznáme-li ideje, které dokonale vysvětlí domnělé spory. Není nic zvláštního, jestliže týž člověk je veliký (hledě k jinému, menšímu) a zase malý (hledě k většímu nějakému) atd. To vykládá Sokrates účasti na příslušných *ειδη*. Daleko obtížnejší a obdivu hodný byl by důkaz, že takové slučování vlastností protivných je možno i při idejích.

II. Tu chopí se slova Parmenides; dá si ztvrditi, že Sokrates uznává ideje odloučené od skutečných předmětů, a ptá se ho, pro které věci uznává ideje. Sokrates neví, má-li připustiti také ideu vlasu, nebo dokonce ideje bahna a špiny. Parmenides upozorňuje ho, že nerozhodnost jeho vzniká ohledem na lidské domněnky. Pak se táže na způsob, kterým věci mají účast na svých ideách, a ukazuje, že věci nemohou v sobě mít ani celé ideje, ani části jich, a jinak že jich účastny býti nemohou. Připomíná (když Sokrates mění svůj názor), že pro jednotliviny a ideje musíme stanoviti novou ideu, přihlédneme-li k nim zároveň, a ten postup že jde do nekonečna. Sokrates ustupuje stále — je dokonce ochoten, uznati ideje za pouhé myšlenky duše lidské; tomu však odporuje sám Parmenides. Sokrates uvádí tedy, že ideje jsou vzory, věci jednotlivé jich obrazy: proti tomu má Parmenides touž námítka (*τοίτος ἀνθρώπος*) a zejména vytýká, že by bylo těžko vyvrátiti někomu, kdo by tvrdil, že ideje jsou lidem nepoznatelný, jeho názor, a dokonce i bohu, který zná ideje, bylo by nutno znalost jednotlivin upříti. Parmenides uznává velikost těchto nesnází, ale tvrdí, že Sokrates nesmí se proto vzdáti svého učení, jinak že ztratí pevné vodítko ve filosofii. Z nesnází těchto nejspíše pomůže mu cvičení po způsobě Zenonově; nesmí vycházeti jen od věty kladné (jsou-li ideje), nýbrž musí probrati i výsledky hypothesy záporné (není-li idej). Sokrates žádá Parmenida za nějaký příklad. Parmenides se vzpírá, ale na dolehání přítomných uvolí se probrati tak vlastní svou větu o »jednom«, když jej upozornil Zenon, že jsou v úzkém kroužku, pro který výhradně se hodí podobné rozborby. Za spolumluvčího vybere si Aristotela, nejmladšího ze všech, aby si za jeho odpověď odpočinul; ten prý mu při hovoru bude působiti nejméně obtíží. Aristoteles odpovídá jen »ano«, »ne«, jak mu v otázce Parmenides naznačil; někdy přihlásí se, že otázce nerozumí.

III. Parmenides vyvozuje pak z hypothesy kladné (*Ἐν εἰ ἔστιν*) čtyři závěry, totiž:

- a) jedno nemá znaků, je nepoznatelné, není vůbec,
 - b) jedno zahrnuje v sobě vše, je dokonale určeno,
 - c) ostatní věci (*τὰ ἄλλα*) jsou a mají všechna určení,
 - d) ostatní věci nemají určení a nejsou vůbec.
- (O přídavku k řadě b) se ještě zmíním.)

Z hypothesy záporné (*εἰ μὴ ἔστι τὸ ἔρ*) vyvozuje jiné čtyři výsledky, a to:

- a) jedno jest a jest určeno,
- b) jedno není a je nepoznatelné,
- c) ostatní věci mají existenci pouze zdánlivou,
- d) ostatní věci nemají vůbec existence.

Tím dílo končí; nedovídáme se, ani jak výklad Parmenidův působil na Sokrata, ani jak byli spokojeni posluchači Kefalovi.

Abruptní tento konec pohnul Fr. Schleiermachersa (Platons Werke I, 2, str. 72 n.), že prohlásil dialog ten za nedokončený; Platon skládal prý jej za pobytu v Megare a byl v práci náhle přerušen dalekou svou cestou. S tím názorem v literárních dějinách leckde se setkáme. Proti tomu namítl Pavel Natorp (Platos Ideenlehre str. 270), že dílo jest formálně ukončeno; neboť poslední řada uvedena je (165 E) slovy: *ἔτι δὴ ἀπαξέλθοντες πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν εἰπωμεν* atd., a poslední věta díla vydává se za závěr celku (*εἰρήσθω τοίνυν τοῦτο τε καὶ δι ταῦτα* atd.). Myšlenky ty jsou jistě správné: rozhoduje, že Parmenides svému slibu (probrati výsledky hypothesy kladné i záporné) úplně dosál. Když byly řady probrány, stačilo několik slov, jimiž by se naznačil dojem na posluchače. Slova ta asi úmyslně nejsou přidána, aby dojem neuspokojení, jaký v nás zanechávají poslední věty, byl ještě sesílen. Dialog tedy nutno uznati za úplný.

Přistupme nyní k probrání různých výkladů dialogu. Literatura příslušná je tak značná, že musíme přestati na věcech, pro účel nás nejnutnějších.¹ Předem odmítl všechny výklady allegorizující a mythické; takový je výklad Novoplatonovce Prokla z V. stol. po Kr. (vydaný G. Stallbaumem ve velikém vydání dialogu Parmenida: *Procli commentarius in Parmenide*, str. 471 až 1010), s nímž v celku shodovali se i humanističtí překladatelé Platona v XV. století, Marsilius Ficinus a Ioannes Picus Mirandula (dle A. Keila: *Über den platonischen Dialog Parmenides. Programm Stolpský 1884*, str. 7); v novější době k podobným názorům došlo několik badatelů v první polovině XIX. století, zejména J. A. Schwalbé (v úvodě k překladu: *Le Parménide traduit et expliqué*, v Paříži 1841). Tresť jejich názorů sestavil C. Steinhart (v úvodě k překladu H. Müllera: *Platons sämmtliche*

¹ Obšírnější vylíčení různých výkladů dialogu Parmenida slibuje Ernst Hohmann v pojednání: «*Plato ein Vorgänger Kants?*» Programm des Gymnasiums zu Rössel 1906, str. 15; pokud vím, práce ta ještě nevyšla.

Werke, III, str. 227 nn.). Výklady ty trpí největší vadou, jakou výklad nějaký může mít — vnášejí totiž do díla vykládaného pojmy a věci, jichž v něm vůbec nemí; proto opomijím jich vůbec a přecházím k rozborům střízlivějším.

Dialog, jak jsme viděli, člení se ve tři části; prvé dve možno spojiti v celek, jehož pojtkem je osoba Sokratova a častečně i předmět hovoru, nauka o ideách; ostatek díla vyplňuje výklad Parmenidův. A tu je mezi vykladateli dosud neshoda ve dvou věcech, totiž jaký význam má tento druhý díl, a zdali jest výklad Parmenidův v nějakém spojení s prvním dilem, a pak v jakém.

Hledě k prvnímu ze sporných bodů, možno všechny výklady rozděliti na dvě kategorie. Jedni tvrdí, že onen druhý díl je úplně negativní, bez positivního výsledku; pak nutno říci, že má účel formální, jako pouhé cvičení v dialektice. Jiní vidí však v něm positivní obsah a snaží se pak uvést jej v nějakou shodu s dílem prvním. Jest jisto, že výklad dialogu měl značný vliv na posuzování jeho pravosti; nemá-li spis positivního obsahu (obsah dílu prvého je kritika učení o ideách, sama sebou negativní), neztratí filosofie Platonova téměř nic, zmizí-li dílo takové z řady spisů jeho, a zase naopak. Vidíme proto, že mnozí stoupenci negativního výkladu rozhodují se pro nepravost dialogu, jako Fr. Überweg,¹ C. Schaarschmidt,² R. Jecht³ a Ch. Huit,⁴ také W. Windelband, jenž byl dříve rozhodným odpůrcem pravosti dialogu, hlásil se k tomuto mínění,⁵ později ovšem názory své značně zmírnil. Jiní badatelé pokládali obsah dialogu za negativní a přece dílo měli za pravé; byl to zejména O. Apelt,⁶ jenž věnoval dialogu tomuto rozboru velmi důkladný, a j. První dojem beze vší pochyby vede každého k podobnému názoru; nasvědčují mu i podivná slova, jimiž dialog se končí, i sofismata docela zřejmá, jimiž jsou řady Parmenidovy promíšeny. Těmito důvody spokojuje se také valná většina těch, kteří souhlasí s negativním výkladem; jediný O. Apelt snažil se podepřít mínení toto také jinými důvody. Apelt upozorňuje, že antinomie (totiž dva soudy, navzájem se vylučující, vzniklé z téhož úsudku pochodem logicky úplně správným) vzniká z existenčního úsudku kladného, jestliže v pojmu jeho podmětu je vnitřní spor. Na příklad ze

¹ Untersuchungen, str. 182, Der Dialog Parmenides, Jahrbücher f. kl. Phil. 1863, sv. 89, str. 116.

² Die Sammlung der platonischen Schriften, v Bonnu 1866, strana 164 nn.

³ Welche Stellung nimmt der Dialog Parmenides zu der Ideenlehre Platons ein, Programm, Görlitz 1875, str. 20—21.

⁴ La vie et l'œuvre de Platon, v Paříži 1893, II. díl, str. 269 nn.

⁵ Srv. ještě Geschichte der Philosophie im Altertum, Handb. d. klass. Altertumswissenschaft V, 1, I. vyd., str. 225.

⁶ Beiträge zur Geschichte der griechischen Philosophie, v Lipsku 1891, str. 1 nn.

soudu »čtyřohý krah jest« může logicky bezvadnou cestou vzniknouti věta »krah jest« i »kruh není«. V Parmenidu jest podle Apelta takový pojem, sám v sobě sporný, právě *ἐν*, jež prý má v sobě význam »složené jednoduchosti« (der Begriff eines »ausgedehnten oder zusammengesetzten Einfachen«). Z něho vznikají pak věty si odporujičí: »jedno jest«, »jedno není«, »složené jest«, »složené není«. Logická forma prvních čtyř řad, vyčázejících z věty kladné, jest tedy podle Apelta docela přípustna. Jinak prý se má věc s druhými čtyřmi řadami, kde základem je úsudek záporný; z toho totiž nikdy nemohou vzniknouti úsudky sporné; neboť popřením jsoucnosti podobného pojmu hned na počátku zbabujeme se možnosti uznati jeho jsoucnost dále. Proto jest prý druhá skupina řad Parmenidových docela nemožna.

Mínění Apeltovo odmítá F. Tocco,¹ ukazuje hlavně k tomu, že věta *εἰ ἐν ἔστιν* (137 C, základ řady prvé) jest rozdílna od věty 142 B *Ἐν εὶ̄ οὐκίν*. Rozdíl je tu, myslím, jen formální. Dáležitější je kritika H. Siebecka (Zeitschr. f. Philos. u. philos. Kritik 107, 1896, str. 22), jenž ukazuje, že v prvních čtyřech řadách vznikají kontradiktorské protivity tím, že pojem »jednoho« buď se uvádí ve spojení se jsoucností, nebo se spojení toto ruší, kdežto v druhých čtyřech řadách uznává se nejsoucnost »jednoho« buď za absolutní, nebo za relativní. Věc tu musíme probrati šíře. Pro zjednodušení značili budu řady všechny z kladné *hypothesy: I (abcd)*, řady ze záporné *hypothesy: II (abcd)*.

V řadě *I a* (137 C) vykládá se věta »jedno jest« ve smyslu »jedno není mnohé« (*εὶ̄ ἐν ἔστιν, ἀλλο τι οὐκ ἀν εἴη πολλὰ τὸ ἐν*). Tento výklad aplikuje se pak na všechny znaky jsoucnosti, jež se jednomu postupně odpírají, takže výsledek je úplné poření takového pojmu.

V řadě *I b* klade se hlavní důraz na jsoucnost jednoho (142 B *Ἐν εὶ̄ οὐκίν, ἀρα οὐλόν τε αὐτὸν εἰναι μέρ, οὐσίας δὲ μή μετέχειν*). Jsoucnost jest pojem od pojmu »jednoho« odlišný. Tedy připuštěním jsoucnosti jednoho vniká v pojem jeho differencování, z něhož vychází pak všechnné určení a poznatnost jeho.

Řada *I c* jedná o »ostatních« (*τάλλα*). Jedno je rozlišeno od »ostatních«, ale nikoliv dokonale odloučeno (157 BC). Tvoří pak taková »ostatní« celek, rozčleněný v díly (srov. 147 E: *Ἐν ἀρα δλον τέλειον μόρια ἔχον ἀνάγκην εἰναι τάλλα τοῦ ἐνός*). Takovým »ostatním« připadají pak vlastnosti »jednoho« i zase »ostatních«, tak že zahrnují v sobě všechnu rozmanitost určení navzájem protivných.

V řadě *I d* zdůrazňuje se naprosté odloučení »jednoho« a »ostatních« (159 B: *ἀρα οὐν οὐ [scil. χοη] χωρὶς μέρ τὸ ἐν*

¹ Del Parmenide, del Sofista e del Filebo, ve Florencii a Rímě 1893, str. 421 nn.

τῶν ἄλλων, χωρὶς δὲ τὰλλα τοῦ ἐρὸς εἰναι). Z toho plynne, že v tom případě ostatní zbavena jsou všech vlastností vůbec (160 A), tedy nepoznatelna a bez jsoucnosti.

Shrneme-li řady dosud probrané, vidime, že

- v řadě *I a* vysvětlí se pojem »jedno« jako pouhé »jedno«,
- » » *I b* » » » » » » jsoucí »jedno«,
- » » *I c* připustí se spojení »jednoho« s »ostatními«,
- » » *I d* vyloučí se spojení »jednoho« s »ostatními«.

Tedy jedno, z něhož se tu vychází, jest jen zdánlivě tožné; na počátku každé řady modifikuje se základní, neurčitý pojem jiným znakem, a výsledky řad neodvozují se z původního pojmu neurčitého, nýbrž teprve z modifikovaného jeho významu. Tedy antinomie jsou zde jen zdánlivé.

Základem druhé skupiny řad (*II a b c d*) je věta »jedno« není.⁴ Na počátku řady *II a* upozorňuje se, že slova »jedno« není, značí něco jiného než věta »nejedno« (t. j. to, co není »jedno«) není.⁵ Podobně »jedno« je pak poznatelné a — aspoň do jisté míry — určeno (160 C) tím, že je jsoucí (jako »nejedno«) a nejsoucí (jakožto »jedno« 162 A). Podobně »jedno« pak, mění-li se, vzniká i hyne (jako jsoucí »nejedno«), nemění-li se však, nevzniká a nehyne (jako nejsoucí »jedno« 163 B).

Jinak v řadě *II b*, kde nejsoucnost vykládá se prostě za nedostatek jsoucnosti (163 C *οὐδίας ἀπονοίαν*). Z toho úplně samozřejmě vyplývá naprostá neurčenosť podobného »jednoho«.

V řadě *II c* probírájí se následky jsoucnosti »jednoho« pro »ostatní«. Není-li »jednoho«, zbyvá »ostatním« pouhé jeho zdání (164 B). Neboť »ostatní«, mají-li být poznatelná, musí působením tohoto zdání rozdružiti se ve skupiny (*δύνοι*); ale každá ta skupina, přihlédneme-li bliže, dělí se ihned na množství dílů, a tak podobně do nekonečna. Všechny vlastnosti a určení podobných skupin jsou jen zdánlivá.

V řadě *II d* zbaví se ostatní nadobro všeho působení i zdání »jedno« a odejmme se jim tím i tato zdánlivá existence (166 A *Ἐν ἀραι εἴ μη ἔστι, τὰλλα οὔτε ἔστιν οὔτε δοξάζεται Ἐν οὐδὲ πολλά*).

Ani ve druhé skupině není tedy přesných antinomií. Neboť základem jest

v *II a*: »jedno« není, znamená tolik, jako »jedno« jest v podobě »nejednoho«,

v *II b*: »jedno« není, znamená tolik, jako »jedno« není vůbec,

v *II c*: nejsoucí »jedno« působí zdání »jednoho« u »ostatních«,

v *II d*: naprostá nejsoucnost »jednoho« ničí veškeru jsoucnost.

Věty, od nichž se vychází, zase jsou různé. Zejména jasné je to při řadách *II c d*. Zde ani výsledky se nevylučují, jak forma antinomie nutně vyžaduje, nýbrž řada *II d* opravuje a doplňuje řadu *II c*. To ukázal důkladně zejména Ferd. Horn

(Platonstudien, Neue Folge, ve Vídni 1904, str. 110 n.). Pravdu toho uznává konečně i Apelt sám.¹ Apelt vytýká však těmto dvěma řadám (*II c d*) sofistické užívání termínů *φαίνεται* (v *II c*) a *οὐ φαίνεται* (*II d*); *φαίνεσθαι* znamená prý obyčejně zdáti se = nebýt ve skutečnosti, *οὐ φαίνεσθαι* = nezdáti se, nýbrž vskutku být, kdežto v řadě *II d* má *οὐ φαίνεται* význam — nezdáti se, totiž nebýt ani zdánlivě, nebýt vůbec. To je výtna nesprávná; *φαίνεσθαι* znamená také jevit se, *οὐ φαίνεται* pak značí i totiž co *φαίνεται οὐκ εἰναι*. A v Parmenidu je nějaká nejasnost v této věci naprostě vyloučena; neboť popírá se napřed jsoucnost, čímž odpadá pak také zdání (166 B: *τούτων οὐτινούσιν εἰναι μη* *ἔστιν*).

Mínění Apeltovo, že logická forma druhého dílu dialogu, aspoň v druhé jeho části, je nemožná, jest tedy nesprávné. Tím padá také hlavní důvod pro výklad negativní. Přihlédneme-li k celku, nemůže nás podobný výklad nikterak uspokojiti. Řekneme-li totiž, že v prvém díle porází Parmenides Sokratovu nauku o ideách, v druhém díle své vlastní učení (či methodu, jak chee J. H. v. Kirchmann v úvodě k svému překladu, v Heidelbergu 1882, str. XVIII), lze se sotva vyhnouti závěru: bud je spisovatel Parmenida dokonalý skeptik, který nekloní se k žádnemu z názorů kritisovaných, nebo chee zničením učení eleatského nepřímo přispěti svému názoru o ideách. Prvé mínění schvaluje Fr. Überweg (Der Dialog Parmenides, Jahrb. f. klass. Phil. 1863, str. 122), druhého přídržuje se O. Apelt (Beiträge str. 47) a dle něho jiní. Ale slova, kterými Parmenides sám ukončuje svou kritiku učení o ideách, nejsou nikterak skeptická; naopak ukazují víru, vzhledem k námítkám proneseným až obdivuhodně pevnou.² Druhou možnost, jak řečeno, hájí Apelt (Beiträge str. 47) a dle něho Th. Gomperz (Griechische Denker II, v Lipsku 1902, str. 438), jenž tu nazývá druhý díl Parmenida přímo »eine sich zu einer Gegenanklage gestaltende Verteidigung«. Ale čeho chtěl dosíci spisovatel Parmenida touto kritikou? Walther Ribbeck (Über Platos Parmenides, Philosophische Monatshefte XXIII, 1887, str. 22) ukazuje dosti drasticky, že spisovatel Parmenida byl by člověk velice pošetilý, kdyby se domníval, že nějak oslabí pronesené námítky tím, že ukáže, že i učení jeho protivníků je vadné.

Proti každému pokusu výkladu positivního namíta však O. Apelt (na uv. m. str. 47), že Parmenides sám označuje svůj

¹ Beiträge str. 9: In Wahrheit liegt also hier (t. j. v poslední dvojici řad) gar keine Antinomie vor, sondern etc.

² Parm. 185 B: *ἀλλὰ μέντοι, εἴπεν δὲ Παρμενίδης, εἴ γέ τις δή, ὁ Σώματος, αὐτὸν οὐδεὶς εἴδη τὸν δυτινὸν εἶναι, εἰς πάντα τὰ νῦν δὴ ποιεῖται ἀποβλέψας, μηδέ τι δοκεῖται εἶδος ἐνδῆ ἐκάστου, οὐδὲ δηπῃ τρέψει τὴν διάνοιαν ἔξει, μηδὲν ιδέαν τὸν δυτινὸν ἐκάστου τὴν αὐτὴν άεὶ εἶναι, πατέτως τὴν τοῦ διαλέγεσθαι δύναμιν παντάπασι διαφέρετ.*

výklad slovy πραγματειώδης παιδιά (137 B). To mnoho neznáméná; název ten je méněn asi ironicky, právě tak jako v Platónově Faidru nazývá Sokrates svůj hovor s Faidrem, zajisté významně méněný, hříčkou (278 B: οὐκοῦν ἥδη πεπαίσθω μετρίως ἡμῖν τὰ περὶ λόγων). Fr. Überweg pak (Jahrb. f. klass. Phil. 1863, str. 116), praví, že čtenář, který by si chtěl zmatené pleťivo druhého dílu sám rozuzliti, upadá ve veliké nebezpečenství, že opravuje auktora samotného. Důvod ten nestaci; Platon rád ponechával čtenáři vlastní rozluštění záhad, která při konci rozhovoru zůstává vlastně nerozluštěna (srov. Platónova Theaiteta a j.). A v Parmenidu spisovatel sám docela patrně naznačil, že dílo toto není určeno pro čtenáře zběžného, a to ve slovech, kterými Zenon prosí Parmenida za výklad.¹ A Parmenides také proto, že jsou jen mezi sebou, vyhoví prosbě té (137 A). Velice případně nazývá proto Pavel Natorp (Platos Ideenlehre, str. 223) dialog tento (maje jej za pravý) »eine akademische Seminarstunde«.

Velmi důležitou úlohu v tomto sporu mají také konečná slova dialogu (166 C): εἰρήσθω τοίνυν τοῦτο τε καὶ δι, ὃς ξούσεν, ἐν εἴτ' ἔστιν εἴτε μὴ ἔστιν, αὐτὸ τε καὶ τὰλλα καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πάντα πάντως ἔστι τε καὶ οὖν ἔστι καὶ φαίνεται τε καὶ οὐ φαίνεται. ἀληθεστάτα. Slova ta byla různě vykládána. C. Steinhart (v úvodě k překladu H. Müllera, strana 302) prohlašuje pouze formu tohoto výroku za negativní, obsah za positivní. Výklad jeho zůstal mi nesrozumitelný, právě tak jako F. Hornovi (Platonstudien. Neue Folge, str. 108, v pozn.). Positivní smysl hledal ve slovech těch i K. Chr. Planck (Über die Bedeutung und Echtheit des platonischen Parmenides, Jahrb. f. klass. Phil. 1872, sv. 105, str. 536): »Das vollkommen wahre Resultat . . . ist eben das am Schlusse ausgesprochene, dasz in allen Fällen das Eine ebenso sehr alles ist und alles scheint, wie alles nicht ist und nicht scheint«. Planck nahrazuje totiž slova, která působí nejvíce obtíží, totiž ἐν εἴτ' ἔστιν εἴτε μὴ ἔστιν, bezbarvým »in allen Fällen« a v dalším výkladě, velmi splétitěm, užívá množství omezení, kterých u Platona marně hledáme.

Jiný pokus o positivní výklad učinil H. Jackson²; uvádím jeho výklad, poněvadž je zajímavý a nikde nenašel jsem kritiky. Jackson praví: At vyjdeme od hypothesis, že ἐν jest nebo od hypothesis, že ἐν není, at dojdeme k závěru, že ἐν a τὰλλα jsou nebo nejsou podobny a nepodobny atd., anebo že se zdají anebo nezdají podobnými a nepodobnými atd., co se

¹ Parm. 136 D: εἰ μὲν οὖν πλεῖονς ἦμεν, οὐκ ἀν ἔξιον ἥν δεῖσθαι. ἀποεπῆ γάρ τὰ τοιαῦτα πολλῶν ἐναντίον λέγεν ἄλλως τε καὶ τηλικούτῳ. ἀγνοοῦσιν γάρ οἱ πολλοί, δι τούτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάνης ἀδύνατον ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ νοῦν σχεῖν.

² Plato's later theory of ideas. II. The Parmenides in Journal of Philology XI, 1882, str. 321.

v každém případě tvrdí nebo popírá, jest vztah. I proti tomu výkladu možno uvésti vážné námítky. Text zní: *αὐτό τε καὶ τὰλλα καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πάντα πάντως ἔστι τε καὶ οὐκ ἔστι καὶ φαίνεται τε καὶ οὐ φαίνεται.* Zde není řeči o tom, že jedno a ostatní jsou nebo nejsou podobny či nepodobny atd., nýbrž prostě připouští a ruší se jich jsoucnost, po př. zdání jsoucnosti u nich. Jackson násilím vkládá do textu pojmy relativní, jako je podobnost atd., a tvrdí, že jež tyto relace se připouštějí nebo zase ruší; pojem vztah (»relation«) má největší důraz v celém jeho výkladu, ale právě toto slovo marně hledáme v řeckém textu.

Konečně i H. Siebeck (Zeitschr. f. Philos. u. philos. Kritik 107, 1896, str. 14) soudí, že v posledních těchto slovech zahrnut je positivní význam užité methody, totiž že byla provedena dedukce s dosazením jsoucího a nejsoucího *ἔν* (*ἔν εἴτε ἔστιν εἴτε μή ἔστιν*), dále že pokaždé obsah pojmu nutno dialeklicky analysovat o sobě a v poměru k podobným obsahům jiným (*αὐτό τε καὶ τὰλλα*) a konečně, že ve výsledku této analyzy mají své odůvodnění poměry světa jsoucího i jevíčího se, idejí i věci jednotlivých (*ἔστι τε καὶ οὐκ ἔστι . . .*). F. Horn (Platonstudien, Neue Folge, str. 118, pozn.) odmítá právem tento výklad, ale důvodů neuvádí. Siebeck odděluje předvětí (*ἔν εἴτε ἔστιν εἴτε μή ἔστιν*) od závěti a činí předvětí pouhým výrazem užité methody; to je jistě nesprávné; neboť v oné větě odvozuje se skutečná i zdánlivá jsoucnost i nejsoucnost jednoho i ostatních přímo z věty *ἔν εἴτε ἔστιν εἴτε μή ἔστιν*.

Nezdařil se tedy dosud žádný z positivních výkladů tohoto závěru, a nemůže se ani zdařit; přestaneme-li jenom na tom, co ve slovech těch je řečeno, vidíme, že z věty: »až jedno jest nebo není«, odvozuje se závětí: »pak jedno i ostatní atd. jest a není, zdá se i nezdá se být«. Nezáleží tedy na existenci jednoho, chceme-li existenci jednoho i mnohých uznati nebo popříti. Myslím, že spor je tu úplně evidentní, a uznávají jej také mnozí badatelé. Svědčí však slova ta proto již nutně pro negativní výklad celého dialogu? Myslím, že nikoliv; právě naopak, slova ta, položena jsouce na konec výkladu tak obširného a pečlivě provedeného, nutí přímo svou téměř frívlní formou čtenáře k tomu, aby znova probíral celý postup a snažil se sám najít smysl celku, a to tím spíše, že těsně před těmito slovy uvedena je jako úhrnný výsledek věta úplně rozdílná, totiž (166 C): *οὐκοῦν καὶ συλληθδην εἰ εἴποιμεν, ἔν εἰ μή ἔστιν, οὐδέν τε ἔστιν, ὁρθῶς ἀν εἴποιμεν; παντάπασι μὲν οὐν, t. j. »není-li jednoho, nic není«, nebo kladně řečeno: »jedno je nutný činitel pro existenci všeho«.* Tato slova jsou pravý opak závěru konečného, který dí, že na jsoucnosti jednoho v této věci vůbec nezáleží. I to nás vede, abychom hledali v řadách Parmenidových smysl jiný, positivní (F. Horn, Platonstudien, Neue Folge, str. 109).

Zbývá však ještě jedna obtíž; bylo totiž poukazováno na četná sofismata, jimiž řady Parmenidovy jsou promíšeny, a tvrdilo se, že není možno, aby v úvahách vážně míněných užíval Platon důkazů tak očividně nesprávných. Hlavně pro tato sofismata odmítl Überweg (Jahrb. f. klass. Phil. 1863, str. 106) positivní výklad druhého dilu. G. Stallbaum (v úvodě k vydání, str. 96 až 168) snažil se v potu tváře nějakým způsobem místa povážlivá vysvětliti a ospravedlniti, utíkaje se k prostředu velmi povážlivému; podkládal totiž slovu *εν* smysl stále jiný a jiný. Nyní po výkladech K. Schirlitze (De Platonis Parmenide, Programm, Neustettin 1884), K. Göbela (Über den Platonischen Parmenides, Gütersloh 1880, str. 11—72) a zejména O. Apelta, který věnoval sofismatům tém důkladný rozbor (Beiträge str. 10—36), nelze pochybovali, že v řadách Parmenidových (především *I a b*, ale i jinde) sofismata jsou; také ti vykladatelé, kterým z různých příčin velice záleželo na tom, aby řady Parmenidovy byly bezvadné, musili uznati, že postup aspoň někde je úmyslně sofistický (tak zejména P. Natorp, Platons Ideenlehre, v Lipsku 1903, str. 241). Na počtu těchto nesprávných závěrů příliš nezáleží; nelze probrati všechny, ale stačí vyložiti postup ten aspoň na jednom příkladě.

V řadě *I b* (157 AB) argumentuje Parmenides takto. Jsou-li jen »jedno« a »ostatní«, není nic kromě nich. Ale vše jsoucí musí býtí někde; poněvadž neexistuje prostor nějaký mimo jedno a ostatní, musí býtí v sobě navzájem, totiž ostatní v jednom a jedno v ostatních. Ale pak jedno, poněvadž je v ostatních, je menší než ostatní; ostatní, poněvadž jsou v jednom, jsou menší než jedno. Dále však jedno, poněvadž ostatní jsou v něm, jest větší než ostatní; ostatní, poněvadž jedno je v nich, jsou větší než jedno. Úmyslná sofističnost výkladu je zde docela jasna. Chceme-li přiložiti »jednomu«, »ostatním« a pojmu »býtí někde, v něčem« tak hrubě smyslový význam, musíme tak učiniti již při počátku celé řady myšlenkové; pak by nebylo možno říci, že jedno je v ostatních a ostatní v jednom, nýbrž musili bychom se rozhodnouti pro jednu z těchto dyou alternativ.

Jsou tato sofismata vážnou překážkou výkladu? Všimněme si rozsahu jednotlivých řad; na první pohled vidíme, že délka jejich je značně nestejná, ačkoliv obsah je v podstatě týž.¹ V některých řadách vynechány jsou totiž ony důkazy sofistické; obsah je však přes to nejen úplně jasný, nýbrž i správný. Jest tedy na snadě myšlenka, že i řady ostatní byly by jasny i bez oněch »důkazů«. Myšlenku tuto první, pokud vím, pronesl Felice Tocco (Del Parmenide atd., str. 428). Nevěda o Toccovi, pronesl ji znova F. Horn (Platonstudien, Neue Folge, str. 120 až

¹ V Teubnerském vydání Hermannově-Wohlrabově z r. 1888 zabírá *I a* stran 7, *I b* stran 20, *I c* skoro 3 str., *Id* str. 1^{1/2}, *II a* str. 4^{1/2}, *II b* str. 1^{1/4}, *II c* str. 2, *II d* str. 3^{3/4}.

128). O správnosti toho přesvědčíme se snadno tím, že při probrání řad ona sofismata prostě vynecháme; uvidíme, že z dané praemissy vyplýne závěr týž i bez oněch »důkazů«. Musíme ovšem přiznat s Hornem (str. 128), že Platon v nakupení těchto sofismat zachází někdy poněkud daleko, dále než je v zájmu jasnosti výkladu. Přes to pohrešovali bychom jich, aspoň některých z nich, kdyby byla vynechána; některá z nich jeví neobyčejnou bystrost ducha, odkrývající vztahy mezi věcmi, jichž si na první pohled vůbec nepovšimneme, jako na př. sofisma o »mládnutí a stárnutí« 154 B nn. H. Siebeck (Zeitschr. f. Philos. u. philos. Kritik 107, 1896, str. 22) srovnává s těmito sofismaty Parmenidovými známé etymologie z Platonova Kratyla.

Probeřme si tedy, ovšem docela stručně, druhý díl dialogu tímto způsobem.

V řadě *Ia* (kap. X.—XII., p. 127 C—142 A) vytýká se, jak bylo již řečeno, při »jednom« naprosté vyloučení veškeré mnohosti. Pak je ovšem nutno, odníti »jednomu« veškerá určení jak prostorová a časová, tak i ostatní; ta by totiž působila, že by »jedno« mělo v sobě nějakou mnohost. A poněvadž Platon také jsoucenost pokládá za vlastnost, nutno odepřít »jednomu« i toto určení. Takové »jedno« pak je nepoznatelné a neexistuje vůbec.

V řadě *Ib* (kap. XIII.—XX., 142 B—155 E) vychází se od pojmu »jednoho jsoucího«. Takové »jedno« nese v sobě již zárovek rozličných určení; Parmenides vyjadřuje to tak, že je jedno a vedle toho jsoucí; »jednota« a »jsoucenost« (jež zase se pokládá za vlastnost) jsou od sebe rozdílny; tím dán je pojem třetí, pojem rozličnosti nebo různosti. Tak došli jsme ke třem pojмádum; kombinací pak vzniká ze tří nesčitelné množství čísel. Je to důkaz sofistický; první část je nesprávná asi neúmyslně, podobně snad i druhá. Vyjádřili bychom se nyní asi takto: jsoucí »jedno« musí být nějak určeno; poněvadž neklade nám tu přílišné urgovaní pojmu »jedno« tak těsných mezí, možno připustit určení všeestranná, kladná i záporná; takové »jedno« je pak ovšem pro nás poznatelné.

Kapitola XXI. je vložena jaksi extra causam; můžeme ji zatím vynechat a přistoupiti hned k řadám *II a b*, kde jedno pokládá se za nejsoucí.

V řadě *II a* (kap. XXIV., 160 B—163 B) upozorňuje se nejprve, že věta »jedno není« značí cosi jiného než věta »nejedno není«. Tedy podobně nejsoucí jedno musí být poznatelné a rozeznatelné od jiných. Proto přísluší mu tedy určité vlastnosti, jimiž právě je lze od jiných rozeznati. Dále dokazuje Parmenides, že nejsoucímu *εν* přísluší i jsoucenost, potud totiž, pokud jest nejsoucí. Nutný pak jest i přechod od takového jsoucenosti k naprosté nejsoucenosti; proto přísluší nejsoucímu *εν* pohyb, změna, vznik i zánik, a zase klid, pokud nenastává tento přechod, tedy pokud zůstává nejsoucím. Nevidíme-li s P. Natorpem (Platos Ide-

enlehre str. 364) v tomto přechodu pouhý process myšlení, je i tento výklad sofistický, ač dřívější část řady (o poznatelnosti jednoho nejsoucího), na níž především záleží, je jistě správná.

V řadě *II b* (kap. XXV., 163 C—164 B) vysvětlí se nebytí jako naprosté vzdálení veškeré jsoucnosti; pak ovšem jedno, nejsoucí v tomto smyslu, vůbec neexistuje a také nemá vlastností.

Byl tedy výsledek řad kladných *I a b*: Jedno, má-li existovati pro nás, musí býti qualitativně určeno; řady negativní (*II a b*) doplní tuto větu v tom směru, že i nejsoucí jedno musí býti nějak určeno, máme-li je vůbec poznati.

Pro výklad druhých čtyř řad (*I c d II c d*) třeba si určiti napřed význam pojmu *τάλλα*; je to protiva pojmu *ἔν*, značí tedy »mnohé, mnohost«. Tušíme, proč tu neužito slova *πολλά*; slovo to značí obyčejně mnohé, skládající se z jednotek, kdežto Parmenides potřeboval význam pro mnohé, vůbec nezávislé na jednom, tedy mnohem abstraktněji pojaté.

V řadě *I c* (kap. XXII., 157 B—159 B) připouští se jakýsi vztah mezi jsoucím »jedním« a »jinými«. Jiná totiž, nemají-li se státi docela jedním, musí členiti se v díly; každý z těchto dílů, sám o sobě pojat, je jeden; tím vstupuje jedno v jiná a řadí je v menší celky. Ale zase tyto celky nebyly by účastny jednoho, kdyby nekupily se opět v celek vyšší. A kdyby nebylo jednoho, dělilo by se vše (třeba bylo sebe menší) v nekonečný počet dílů, z nichž každý by se zase dělil v díly atd. Jedno zavádí teprve ohrazení do tohoto chaosu. Tedy jiné, pokud v ně jedno působí, je ohrazeno a učleněno, pokud nikoliv, je neo-hraničeno; z těchto protiv plynou veškerá protivná určení pro jiné. Obsah je správný, sofismat v této řadě téměř není.

V řadě *I d* (kap. XXIII., 159 B—160 B) odmítá se veškeré působení jednoho ve jsoucí jiná. Jedno nepůsobí na jiná, vyjadříme-li to hmotně, jedno a jiná nejsou v témže prostoru (*ἐν τῷ αὐτῷ*), nereagují na sebe; tím ovšem ztrácejí jiná veškeré omezení a určení, jež vznikalo v nich právě zásluhou jednoho, jak jsme viděli v řadě předešlé.

V řadách *II c d* probírá se tvárnost ostatních, jestliže neexistuje jedno. V řadě *II c* (kap. XXVI., 164 B—165 D) ukazuje Parmenides, že není-li jednoho, může vzniknouti pouhé jeho z dání v jiném, neomezeném. Tak objeví se skupiny či shluky (*δύναι*), jež se sice budou zdát jednotnými, ale přihlédneme-li bližě, rozpadnou se na nekonečné množství, což se opakuje do nekonečna. Omezení nastává pouze mezi jednotlivými skupinami, nikoli uvnitř skupin. Ale vše to je zde pouhé zdání, jež mizí, přihlédneme-li bližě.

Prirozeně tedy, zdůrazní-li se v řadě *II d* (kap. XXVII., 165 E—166 C) naprostá nejsoucnost jednoho, zmizí každé podobné zdání, a jiná pozbývají úplně všeho určení, jehož se jim dostávalo právě zásluhou jednoho. Tedy docela odůvodněna a

dokázána je věta (položená přímo před podivnou větu konečnou), která shrnuje tyto výsledky slovy (166 C): *οὐκοῦν καὶ συλλήβδην εἰ εἴποιμεν, ἐν εἰ μὴ ἔσιν, οὐδέντεν ἔσιν, δοθῶς ἀν εἴποιμεν; παντάπασι μὲν οὖν.* Shrñeme-li vše, k čemu jsme rozborem všech řad dospěli, obdržíme výsledky tyto:

1. Bez jednoho není jsouceno; tedy jedno existovati musí.
2. Jsoucí jedno musí být qualitivně určeno a působiti v ostatní.

Vracíme se nyní ke kapitole XXI. (155 E—157 B). V řadě I b dokázal Parmenides, že jednomu jsoucímu přísluší veškerá určení, i ta, která si navzájem odporuji (klid — pohyb atd.). Vzniká otázka, jak jest možný přechod mezi takovými dvěma stavý. Zkušenost nás učí, že tyto stavý se vzájemně vylučují; co se pohybuje, není zároveň v klidu. Ale pak není možný přechod v stav protivný; neboť musil by tu nastati okamžik sebe nepatrnejší, kde by týž předmět byl v klidu a zároveň již v pohybu. A právě tento problém snaží se rozrešiti Parmenides v tomto přídavku, který ruší symmetrii řad (*εἴτι δὲ τὸ τρίτον λέγωμεν* 155 E). Stanoví totiž podivného cosi (*τὸ ἄτοπον τούτο. φύους ἄτοπός τις* 156 D), okamžik (*τὸ ἔξαιφνης*) mimo časový (*γράπτις ἐν χρόνῳ οὐδέποτε οὐδα*); v tomto okamžiku nemá přecházející věc ani jediné z vlastností, mezi nimiž mění; v okamžiku »předešlém«, možno-li tak říci, měla vlastnost jednu (na př. klid), v okamžiku »nejblíže následujícím« má vlastnost druhou (tedy pohyb). Je to první pokus o vysvětlení záhad, na nichž Zenon zbudoval svá sofismata, jak správně podotkl již Fr. Schleiermacher (úvod k překladu II, 1, str. 68).

Positivní výklad podán byl poprvé Eduardem Zellerem (Platonische Studien, v Tubinkách 1839, str. 157—196); pojednání jeho má podnes důležitost základní, ač některé názory Zellerovy byly později zavrženy. V novější době probral dialog ten v tomto směru velice důkladně F. Horn (Platonstudien, Neue Folge str. 68—173). K tomuto názoru kloní se, ovšem s různými variacemi, většími nebo menšími, mnoho výkladatelů, jichž jména uváděti pokládám za zbytečné, poněvadž probrati věci, v nichž se odchylují, třeba jen stručně, zabralo by příliš mnoho místa.

Probravše význam druhé části Parmenida, můžeme přistoupiti k druhému spornému bodu: Jaké je spojení mezi oběma díly dialogu? Tato otázka byla řešena způsobem velice rozmanitým; za jedině správnou lze uznati cestu, při níž stanoví se problémy, jež vyskytly se v prvním díle dialogu, a rozhodne se, ke kterému z nich hledí myšlenka, probraná v díle druhém.

V prvním díle, jak jsme viděli, obsažen jest nejprve problém Zenonův, totiž neslučitelnost protivných určení u téhož předmětu, z níž Zenon vyzvoval nemožnost mnohosti vůbec (127 E). Tento problém odbývá Sokrates pouhým poukazem na ideje (129 A). Za to měl by Sokrates za něco obdivuhodného, kdyby někdo dokázal, že protivné ideje je možno mezi sebou

sloučiti (129 B, E). Tento problém zůstává nerozřešen. Konečně třetí spor týká se poměru idejí k věcem jednotlivým (130 A až 135 C). Obtíž tato zdá se Parmenidovi tak vážnou, že praví, že by mnohý proto od učení o ideách upustil, po případě nedal se přesvědčiti o jeho správnosti. Přes to Sokrates nesmí se učení svého vzdátí (135 B). A právě, když byl zdůraznil Parmenides tento rozdíl mezi subjektivním přesvědčením a možností důkazu, doporučí Sokratovi zkoumání hypotheticke jako cvičení v dialektice. Podává-li pak Parmenides sám, jenž uznával v předchozím hovoru nutnost idejí pro zkoumání filosofické, příklad takového zkoumání hypothetickeho, o který prosí jej celé shromáždění, a týká-li se rozbor jeho pojmu *έν*, který má přece veliký význam pro učení o ideách, pak je zcela oprávněno domnění, že Parmenides chce výkladem svým přispěti nějak na pomoc učení, které sám svými námítkami byl zviklal.

Tu soudí Hans Raeder (*Platons philosophische Entwicklung*, v Lipsku 1903, str. 313): Sokrates stanovil ideje o d d ě l e n ē od věci skutečných; poněvadž »jedno« musí být podle druhého dílu spojeno s mnohými a podle 131 A nn. jedna idea nemůže se rozdělovati na mnoho věci skutečných, tedy vzniká alternativa, buď vzdáti se idejí (což Raeder uznává za velice povážlivé) anebo poměr idejí a jednotlivých věci je jiný než poměr jednoho k mnohemu. Výklad ten neuznávám za správný; Parmenides soudí 135 B, že přes pronesené námítky je učení o ideách nezbytné; jde jen o to, dokázati nutnost jich tomu, kdo by je odmítal, opíraje se o ony nesnáze; poměr pak idejí k věcem skutečným nemůže být jiný, než poměr jednoho (právě ideje) k mnohemu (věcem).

Daleko pravdě podobnější je názor opačný: jedno musí existovati; jest to nutný princip jsoucna, praví Parmenides v II. díle dialogu, tedy musí existovati také ideje, jakožto pojmové jednoty, zahrnující v sobě množství předmětů skutečných, třeba byly pronášeny z různých stran námítky proti nim. To je základní myšlenka výkladu E. Zellera (*Platonische Studien* 157 až 196); Zeller však šel ještě mnohem dále a chtěl v druhém díle najít rozřešení všech námitek Parmenidových proti ideám, soudě, že Platon hlásá tu nauku o immanenci věci v ideách. Tak daleko jít nelze; toto řešení vykombinoval Zeller z různých míst jiných dialogů a vnesl je do Parmenida. Vznikala by pak ihned nová otázka: jak je možno, že kritikové Platonovy ideologie, kteří přidržovali se jistě názorů jeho v pozdější době života (do níž rozhodně by spadal Parmenides), nechávají tuto možnost úplně stranou? Proto upustilo se většinou od tohoto mínění Zellera; výklad, který jsem podal, je v celku výklad F. Horna (*Platonstudien, Neue Folge* str. 68—173).

Probravše si takto obsah a účel celého dialogu, můžeme přihlédnouti k druhému důkazu Überwegovu, čerpanému z Ari-

stotela. Überweg (Untersuchungen, str. 176) ukazuje k tomu, že obsahem Parmenida je řešení otázky o poměru idejí k věcem jednotlivým; ale Aristoteles prý výslovně popírá, že by kdy Platon se byl podobným badáním obiral. Überweg měl tu na mysli místo Metafysik I, 6, 987 b 13, jež se vztahuje na Pythagorece a Platona, *τὴν μέρτοι γε μέθεξιν η τὴν μίμησιν ἦντις ἀν εἴη τῶν εἰδῶν ἀφεῖσαν ἐν κοινῷ ζητεῖν*.

Při výkladu těchto slov záleží hlavně na významu obratu: *ἀφεῖσαν ἐν κοινῷ ζητεῖν*. Überweg na m. uv. překládá: »haben sie beide unermittelt gelassen«; vykládá tedy *ἐν κοινῷ* = *ἀμφότεροι*, rozumí-li správně jeho slovům; pro podobný význam slov *ἐν κοινῷ* sotva bychom našli parallely. H. Bonitz (Index Aristotelicus, v Berlíně 1870, s. v. *κοινός*) spojuje *ἐν κοινῷ* těsně s *ἀφεῖσαν* a překládá in medio reliquerunt = nechali na místě společném, t. j. nerozřešili. Výklad H. Jacksona (Journal of philology XX, 1891, str. 292) shoduje se úplně s výkladem Bonitzovým. W. W. Waddell (úvod k vydání, str. X) překládá: left the matter as an open question to be investigated in common. Waddell vykládá asi *ἀφεῖσαν* = zanechali tu věc jako otázku neprobranou, a *ἐν κοινῷ* spojuje se *ζητεῖν* = aby byla řešena společně, společnou prací. Při výkladu tom vadí jak účelný význam, vkládány v infinitiv *ζητεῖν*, tak i aktivnost tohoto infinitivu.

Nejsprávnější tedy jest asi výklad Bonitzův »tuto otázkou zanechali nerozřešenu«, nebo »upustili od jejího řešení«. Výklad Überwegů konečně smyslem svým se od tohoto výkladu valně neliší. A Überweg tvrdí, že v Parmenidu obsaženo je právě zkoumání otázky, kterou prý se dle tohoto místa Platon vůbec nezabýval. Nesmíme zapomínati, že Überweg má stále na mysli výklad Ed. Zellera o immanenci věcí v ideách. To by byl skutečně docela přesný způsob řešení tohoto problému a bylo by podivno, že by Aristoteles o něm vůbec nevěděl. Toho si byl vědom i Zeller (Platonische Studien 192), ale má takové opomínutí u Aristotela za možné; poukazuje při tom na jiný příklad podobný; v Metafys. I, 9, 991 a 17 tvrdí Aristoteles, že není nikoho, kdo by tvořil věci skutečné podle idejí, ač právě Platon v Timaiu 29 A, že tímto tvůrcem byl *δημιουργός*. Musíme tu však uznati, že ono první opominutí by bylo závažnější.

Uznali jsme výklad Zellerův o immanenci věcí v ideách za nesprávný; pak není v Parmenidu obsažena určitá odpověď na otázkou, jak jsou věci účastny idejí, nýbrž máme jen v prvním díle naznačeno, že spisovatel zná obtíže a námítky, od jiných pronesené, že však, třebas k nim nedovede uspokojivě odpověděti, nepokládá své učení proto již za odbyté. I potom však mohl říci Aristoteles zcela právem, že Platon *τὴν μέθεξιν η μίμησιν ... ἀφεῖσεν ἐν κοινῷ ζητεῖν*. Tedy nemůžeme pokládati důkaz Überwegů za zdařilý.

(Příště konec.)

Karla Hynka Máhy Cesta do Italie.

Otiskl a poznámkami opatřil
Jan Thon.

V Českém Museu zachován jest pod sign. II. G. 20. rukopisný sešitek velké osmerky o šestnácti listech (ale jen z polovice popsaných), který nese název: »*Dennjk na cestě do Itálie*«. Jest to nevydaný dosud rukopis Máchův.* Neznám ovšem nebyl. Již Karel Sabin ve svém »Úvodu povahopisnému« (v Praze 1845) na str. L—LI. citoval některá význačnější místa, ale ne přesně a nespolehlivě; pořádek slov si upravoval, slova zaměňoval jinými a vykládal povrchně (viz poznámky připojené k vlastnímu textu). Knížka Sabinova se později stala nejdůležitějším pramenem pro poznání Máchova života, bylo z ní hojně citováno, ale přebírány také Sabinovy chyby. To se týká i citátů z Máchovy cesty italské.

Ani vydání ve sbírce »Českých spisovatelů XIX. století«, dnes poměrně nejúplnejší, neotisklo těchto zápisů, pokládajíc je »většinou pouze za jednotlivá hesla pro příští vypravování nebo líčení.« (Díl II., str. 349). V rámci celé řečené edice jest to stanovisko správné. Ale pro literárního dějepisce a psychologa právě tato památká je nevyčerpatelnou studničí zajímavých poznatkův. A proto zde, v Listech filologických, připomínajíce si zároveň sté výročí Máchova narození, »*Dennjk na cestě do Itálie*« otiskujeme s věrností diplomatickou.

Vyskytuje se ovšem v textu řada obtíží. Denjk tak subjektivní a intimní, tak úsečný a skoupý na slovo, jako je Máchův, zarází častou nejasnosti, podávaje pouhá hesla pro vnitřní hnutí, jež byla temná už i Máchovým vrstevníkům. Při pozorném a oddaném studiu však samočinně ožívá duch těchto mrtvých liter a objevuje se souvislost tam, kde se dříve zraku ukazovala pouhá tříšť. Jest to věrný obraz Máhy člověka; nic nestiluje, nic nerovná, mluví o svých denních dojmecích svým denním jazykem. A právě tato syrová bezprostřednost, neformovaná kompozičním úsilím, ustrnulá na nejprimitivnějším stadiu pouhých hesel, dává hluboce nahlédnouti nejen do Máchova nitra, do způsobu Máchova nazírání a tvoření, nýbrž i do ideového a citového ústrojí tehdejší doby.

Deník tento je po stránce vnější velmi svérázný. Vedle míst plných básnické vroucenosti a vnitřního rytmu čtou se poznámky o útratě, stesky na drahotu; zájem o přírodní a historické památnosti se střídá se živým pochopením pro drobné turistické příhody a nesnáze. A vše to zaznamenáváno jest se stenogra-

* Daroval jej musejní knihovně r. 1895 Ludvík Kuba.

fickou stručností, chvatně, dříve než dojem vyprechá. Jest tedy přirozeno, že pozornost naše obrací se nejen k tomu, co Máchu uchvacovalo, nýbrž i ke všemu, čeho si nevšímal. Na ducha tak dojmového a nadaného obraznosti tak pohyblivou zajisté Alpy i moře působily velikolepě. Ale to byly dojmy trvalé, které hluboce se vryly v duši, nepřišly náhle a proto nemohly ani rychle vymizet. Tím si vysvětlujeme, že na př. o obrazu moře se nedovídáme nic a alpské krásy že zachyceny jsou vlastně jen na dvou místech, jež vyvolala okamžitá situace, která svou dramaticitou mocně vzrušila Máchovu mysl, pročež je Mácha zaznamenal (viz výstup na Brenner a popis bouře na alpském jezeře).

S horlivostí tím větší glossuje Mácha drobné příhody cestovní, scény z lidu, bystře a svěže vypozorované, opravdové genry. Jest to rys pro Máchu příznačný: okamžité nápady, často dost bizarní, se zálibou v protivátech, jak je známe z ostatní jeho pozůstatosti a jež stávaly se zárodkem dalšího uvědomělého tvorění slovesného. Příkladů je hojně.

Text Máchův provází nutnými poznámkami. Jsou dvojí. Jedny vykládají Máchovy často odlehle narážky věcně, druhé snaží se pravděpodobně vystopovati, pokud Mácha popudy na této cestě přijaté zpracoval ve svém pozdějším tvoření literárním. Vhodným doplňkem k těmto poznámkám byly by ovšem také reprodukce tehdejších rytin, názorně předvádějících krajiny, předměty i osoby, o nichž Mácha mluví — u nás však na takové vydání pomýšleti nelze. Míst, kde se Mácha zmiňuje o znamenitostech benátských a vídeňských, nevysvětlují podrobně; jsou to věci dnes obecně známé.*

* * *

Ráno w $\frac{1}{4}$ wyssi gsme z Prahy¹; w 10 gsme byli v Gjolém. Scena w rádnici. Cesta do hor; zblauzenj na Sázawě; doly. — Děgstwj z hornictwj. Půlnocnj ssichta. Segtj. Kragina. Modlitba. Lezenj. W tom wolá přednj: »Nenj ho!« a spadna letj dolů. Druzj gednohlásně: »Chrán Bůh!« »Chraň Bůh!« »Nenj ho!« odpowjdajg w zdáleněgssj ssachty. — Procházka na wečer — Spanj na seně. Položenj hor. Sáza.

5tého: Cesta do Tábora. Kamený přjwoz. Kanonjr z Benátek. Neweklow. Marsadowice a. t. d. až do Wotic, před Milčinem

* Text, jak už řečeno, otiskuji do písma věrně; uchyluji se od předlohy pouze v tom, že vesměs užívám latinky, kdežto Mácha latinkou psal jen výrazy latinské a italské, jinak užíváje švabachu. — Sl. správě knihovny musejní, jež ochotně svolila, aby rukopis Máchův otiskl, vzdávám zde díky.

¹ Máchu doprovázel Antonín Strobach (* 3. června 1814 — † 22. listopadu 1856), známý spisovatel, pozdější purkmistr pražský. Oba přátelé vydali se na cestu v ponděli dne 4. srpna r. 1834.

w dálce wěž, hora s kříži.² Pasenj konj. Mýtj nohau w Jordáně. Tábor. Turecká muzyka. Nocleh. Rozpráwky w hospodě. Jar-mark.

6^{teho}. Tábor. Lužnice. Bůnkl[?] na kolečkách. Mlýko w Plané. Kaupánj w Lužnici. K. Polodnj mýtj nohau. Němec z Maincu. Gjdlo we Weselí — Wůz ze Soběslawy. Němec s námi gel. Hory. Hluboká. Budějowice. Shledánj s Máchau.³ Blatenský.⁴ Seminář. Nocleh. Krásný pokog. Zwěrina. Hosté. Noc nepokogná. Němec za městem wypuc. [?]

7^{ho}. Železná silnice.⁵ Mácha s námi. Strodenice⁶. Mlýko. Towarys knihař. Fechtování a Arrest w Budějicích. Krummlow. neypěknégsj poloha. Hrad při řece. Porážka. dessst. Hospoda. Výhled na hrad, město a kraginu od západu k východu. Wltawa, na kolmém břehu přilehagcej wzhůru ke skále domky, kostely, posléze za řekou skaliny, k půlnoci na pěvné skále starý, krásný, zachovaný hrad. Nowé stawenj na mostě na piljřech, most, sochy, starý djl hradu, wýklenek, balkon, střísska, w uhlu kaple nad půl kulatau skalau; nowý zámek; opět djl starého hradu, okna mezi nimi podobizny bjlé, stará kulatá welmi wysoká wěž; dwogitá okna, laubj; hodiny na čtyry strany pak sochy. Park od západu na skále, na zad hory, nejweys wěž na Šeningru, w lewo w dálce modré wysoké hory. Město bělalo se. Chůze po horách.⁷ Žena s nůssi z Rozmberka. — Nápis na

² Milčín, městečko na silnici k Táboru, na jižním úpatí Kalvárie (»v dálce věž, hora s kříži«), která při pohledu od jihu vysoko se vypíná nad ostatní krajinu. Na jejím vrcholku jest velká kaple (»věž«?) a tři mohutné dřevěné kříže.

³ Jde tu o Jana Máchu, nar. 30. dubna 1810 v Bavorově, který studoval teologii v Č. Budějovicích a na kněze byl vysvěcen r. 1836. Byl později děkanem ve svém rodišti a zemřel až někdy po r. 1875. Jest zachován list Karla H. Máhy na něho ze dne 10. března 1835. (Vlčkovo vydání spisu pod č. XIII.). Podle vydání toho nebylo mezi nimi pokrevního přibuzenství.

⁴ Karel Blatenský narodil se 27. ledna 1809 v Blatné, studoval teologii v Č. Budějovicích a na kněze vysvěcen téhož roku jako Jan Mácha. Později byl farářem ve Velkém Hlasivě, pak ve Věžné, posléze v Bílé Hůrce, kde zemřel 8. ledna r. 1873. V citovaném dopise Máhy bánská jest o Blatenském rovněž zmínka.

⁵ Železná silnice = železnice. Jest to první železnice v Čechách; vedla z Č. Budějovic do Lince. Na trati Budějovice-Leopoldschlag (v Horních Rakousích) zahájena vozba 7. září 1827, na ostatku až 2. srpna 1832. Kolejnice byly dřevěné a vlaky taženy byly přípřeží. (Světozor r. 1834 z jara v č. 20. a 21. přinesl podrobný popis této jihoceské železnice s ilustracemi. Viz i stat A. V. Velfliska v III. díle »Sto let práce«, str. 466 sl.)

⁶ Strodenice (vl. Strodenitz), česky Rožnov, ves na jih od Č. Budějovic.

⁷ Místo toto (od »Výhled na hrad«) citoval ve svém »Úvodu povahopisnému« Karel Sabina (str. L.). Cituje ovšem nepřesně, pravopis a interpunkci mění, ba upravuje i pořádek slov. Jméno »na Šeningru« z neporozumění, že tu jde o horu Schöninger (Klef), píše »na Se mingru«.

hospodě: »Pane zůstaň u nás, neb chce večer býti.« Mýtj nohanu. Blázniwy s řetězy na kopečku při slaupu před audoljm. Rožmberk. Jařewiner Thurm. (Jakobiner.) Na hradě segjj s neznámým. Nocleh w Rožmberku.

8^{ho}. Z Rožmberku do Leonfelden⁸ po horách. Pfiff Wein. Lobenstein. Spanj w lese. prwnj pohled do hor. Wildberg. Audolj. Nocleh před Lincem, 6 žegdliků wjna.

9^{ho}. Linec. Most. Náměstj dessf. Trh. Krog. Policie. Streyc. Teta. Wýchod z města. Přewljanj. Holbu wjna. z Welsu Chevaux leger.⁹ dessf. Hory. Wels. Feldwebl. Wirth am Berg. Slawnosť in Gmunden. Inspektor pozorný na nás.

10^{ho}. Gschnattelsuppen (Sakramenskau.) Leželi za Lampachem.¹⁰ Přjsłowy o autéku z Lampachu. Mossf. Holbu Mosst. chleba. Žena napomjnala muže. »Trinkst du e holbe« etc. dessf pod stromem. Sspersspenktiw ztracen kausek. W kůlně skowanj. W stodole schowanj. Rakauská Dido. Gaký máme Metier Vöklabruk.¹¹ Pan setnjk držal na nás: Nocleh. snjdanj. Jaloufenster Baworské penze. Schwanenbacher.

11^{tého}. Pohořelý Vöklabrnk. Počty u lesa. Wartenburg.¹² Děti ssli za námi. Čessi se hlásili. Žádný oběd. Na horách mljko. Baba se bála. Rakusané pod paraplem. Dobrá rada Rakussana. Gezero. Salzburksé hory. K večeři gitrnice. Handwerksbursch. Nocleh. Malý wandrownj s velikým uzlem. Rakusané snjali. Gedli z mjsy kafé a přikusovali gitrnici a zapjgeli píwem.

12^{ho}. Saleburk.* Veste Wersen. Hlawnj chrám. Z olova ljté sochy.¹³ Wjra. Obrazy stropnj. starý a nowý zákon, pohřeb, předpeklj na welkém oltáři wzkrjssenj. Hroby Arcibiskupů. Hrubá policie. Komédie. Wasserkunst.¹⁴ Opustili gsme Saleburk. Geli gsme s Baworskau počtau po Baworsku. Unterßperk (Blanjk německy).¹⁵ Piwo baworské. Reichenhall. Kirchberg zříceniny. Krásné audolj. Kaupel. Prvnj snih*. Hraničáři. Possta. Wszecko maluj. Wsse gjm pamětihoné w doljch*. Mýli nohy. Baworský oficjr. Pan Wachtmistr. Čtyry Regimenty Uhrů. Noc. Nocleh. Draho.

⁸ Leon feld en, městys v Hor. Rakousích, blíže českých hranic.

⁹ Wels, město v Hor. Rakousích nad řekou Travnou. Chevaux léger lehký jezdec, »švališér«.

¹⁰ Lambach, městečko v hejtm. welském.

¹¹ Vöcklabrück, město v Hor. Rakousích nad řekou Vöcklou.

¹² Wartenburg, zámek a zřícenina na z. od jezera Atterského

¹³ Patrně mariánský sloup před dómem od J. B. Hagenauera (1732—1810), zhotovený r. 1771.

¹⁴ Studna na nádvoří residenčního paláce, zhotovená r. 1664 od Antonia Dario.

¹⁵ Untersberg na j. z. od Saleburku, hora se třemi vrcholy (nejvyšší 1978 m.). Vztahuji se k ní pověsti o Karlu Velikém (také Karlu V.), jako u nás na Blaník o sv. Václavu.

13^{teho}. Visitýrka w Unken.¹⁶ Psal s lewičkau. Zdali sstudenti passugi? Prokledi Saleburk na mezi w desjtj řečej, přibili na kůl. Zřicenin. Chcali z mezníků. Balssán. Leželi. Gedli kyselé mljko. seyr. Leželi w audolj a psali. Baba drak. Mnoho jich sedělo u večeře. Schmorn. Holky na nás brali. Nocle.

14. Svatý Jan.¹⁷ Hory a mlhy. bauře. Chléb s rozinkami. Sstudenti se s námi zastavili. Absolwovaný Jurista chtěl do Řecka. Morcio. Popis Itálie. Geden byl dálé. Mádlo: »In Itálien etwas Reuss in Wasser eingekocht, stinkendes Öhl, Käse eingerieben kostet 50 xr. C. M. Auf Stöcken v. Kukurutz schlafen. Skorpionen. Schlangen auf der Strassen. Griechid. Dkte v. Hildebrandt. Alpen bsteigen. Modray [?] Pfr. Wes. Chtěl s námi gjt. »Wasser!« Weisser? si! si! — Wasser. Wasser. aqua? aqua! so. [?] (Gsicht) vino buono, vino negro. Wasser, aqua, aqua, Marsch! — aqua? Marsch. Bey Nacht t.¹⁸ reisen auch ztl fröh t. sie ziehen einen gz naakt aus. 3^{ti} přissel (gak vyhlížel a karrkal. [?] »Das sd die grössten Spitzbuben, ich habe seit 18 Jahren kein grössem gsehn.« Der vor 18 Jahren. Käte v. der Alpe. 2 Uzljky. Tabák. Gsetzbuch. Absolut. Entlassg. Rozegjtt. Hospoda. Nocle na sené . . . [nečitelné] druhá.

15. Zwoněj a střjlenj.¹⁹ Hory w mlhách. Rattenberg. 4 Hrady. Rattenberg. S kulatau wěžj. Nowgessj. Zbořený Gertraudy. Drahé snjdanj. 1 fl 8 xr. Ratzberg neb Trotzberg. Audolj. psali. Msse s muzikau. Ráno warhany. Žádný oběd. Diwné světlo. Hnali myslivci. Schwatz. Hall. Spěchánj na noc. Nocle w Milau.²⁰ Dobrá wečeře. Zámky. Chatrče wýsse. Těžké peřiny. Kssaft. Innsbruck [w] měsíčném světle. Nachtzettel. Žid se w to vložil. Hardek [Ky]risnjci Čessi, Dračauni.

16. Snjdali wjno. (čerwené.) Sssi s Policaitem. Vidirtwali [?] Passi. U pana Professora Weselého²¹ zanechal gsem nasledující listek: »Poklonu a nctiwé pozdrawenj od Pána a Panj. Klim. z Linee, od [škrtnuto] swých přjbuzných měl vyřiditi K* a t. d. Chodili po městě. Wýklenek od roku 1500. Pan Zacharda měl Benefiz od Panasche,²² Mitternachtsstunde im Schlosse Loretto v Alphonso u Phillipo. Kostel u Frantískánů. Hrob: »Andreas

¹⁶ Unken, městys v Solnohradech na bavorských hranicích.

¹⁷ St. Johann, tyrolská osada v údolí Velké Achy.

¹⁸ Nejasnou tuto značku transkribuji pro podobnost písmenou t.

¹⁹ 15. srpna, mariánský svátek; v katolickém Tyrolsku oslavuje se jako každá náboženská slavnost ranami z hmoždířů a zvoněním.

²⁰ Rattenberg, Schwaz, Hall, Mühlau, osady vesměs na řece Inn.

²¹ Josef Wesselý (1799—1872) narozen v Čechách. Absolvovav práva, oddal se učitelské dráze svého oboru. Záhy povolán na universitu v Inšpruku; byl zvolen i děkanem. Později přeložen na pražskou universitu, kde byl učitelem W. W. Tomkovým (v r. 1837; sr. Tomkovy Paměti, I., str. 109). Po r. 1849 zdržoval se ve Vídni a v Uhrách ve službách ministerských. Za zásluhy povyšen do stavu rytířského.

²² Anton Pannasch (* 1789 v Bruselu, † 1855 ve Vídni), důstojník rakouské armády a dramatický spisovatel.

Hofer MDCCCLIX.« Hofsrowa postawa.²³ Hrob Maximiliána s nasledujicimi představenjmi w Mramoru.

Ke dwejzm. w. I. Matrimonium cum Maria Burgundica.

II. Bohemi, qui sororium ipsius Albertum Bavariae ducem, mercede conducti, oppugnatum advenerant, memorabili praelio, prope urbem Ratispenam, plurimis illorum interfectis superati.

III. Fuso ad Guynegatam vicum Gallorum exercitu, magna pars Hannoniae, unacum Imperiali urbe Camenaco recepta.

IV. Obleženj Kufsteina, smetánj kaulj chwosstjsstem.
16. stjnáno. prosba. Facka. Pinzenauer. Max wypaluge.

V. Atrebatum Arthesiae Metropolis egregio strategemate capta.

VI. Arnheim erobert. Gelderns. Herzog kniend. Max zu Pferde. Beydenseits Herren. Hinter Karl v. Geldern ein schöner Kahlkopf.

VII. Coronatio Aquigrani adhuc vivente patre Friderico.

VIII. Vbindg mit Julius II. gegen die Venetianer.

IX. Vbunden mit Sigmund erkämpft er Roveretum et Venetarum copiae unacum duce Roberto Sauseverino ad vicum Galliarum deletae.

X. Insignes Venetorum urbes Patavium, Vicentia unacum magna Fori Julii parte in potestatem redactae, Brixia vero auxiliariibus Gallorum armis expugnata.

XI. Östr. u. Wien gegen Corvinus gewonnen. Einzug in Wien. Skt. Stephansturm.

XII. Societate cum Julio et Helvetiae oppidis inita Galli ejecti. Max. exul.

XIII. Alba regalis, urbs, in qua Hungariae reges inaugurati etc. cincta magno exercitu, et toti regno terror illatus.

XIV. Cum Henrico VIII. Anglico juncti et exercitus Gallorum profligatus. Spornschlacht. Kräftig d [?] u. leichtfüssige Franzosen.

XV. Pax cum Carolo 8. Gallorum rege. Margarita. Eine sehr schöne weibl Figur zu Pferd. Die Hand aufs Herz gelegt.

XVI. Ferrovana Morinorum excisa Torna cum vero prisca bellicosi ex fortissimi Nerviorum populi gloria, insignis civitas post levem oppugnationem in fidem accepta.

XVII. Turcarum multitudo ex Croatia et Slavonia, neminis ope implorata, ejecta.

XVIII. Bartholomeus Livianus cum' ingenti Venetarum copia parva manu Caes et Hisp fusus et fugatus.

XIX. Foedus cum Alexandro VI et senatu Veneto ac Ludovico Sforcia. Carolus 8. ex Neapoli ejectus.

²³ Hofrový ostatky převezeny byly r. 1823 do dvorního (= Františkánského) chrámu v Inšpruku a r. 1834 postaven mu tam náhrobník od Jana Nep. Schallera (1777—1842).

XX. Marranum oppidum captum, et Venetis eruptione inde facta cum Paulo Maufrono et Baltasare Scipione acerrimis hostium ducibus feliciter pugnatum.

XXI. Matrimonium cum Maria Blanca Mediolaná. Lud. Sfortia jur. et Mediol. sine sanguine receptum.

XXII. Conventu cum Hungariae et Poloniae regibus Viennae habito, contractisq hinc inde matrimoniis nepotibus ipsius via acquirendis amplissimis Hungariae ac Bohemiae, strata.

XXIII. Phillipi eruptiae cum Johanna Hispanica.

XXIV. Urbs Verona strenue defensa opera M. Antonii Columnae, submissisq per Guilielmum Roggendorfum — contra Gallos.

18 u 20 von einem fremden Meister, der t genügte, dann übernahm es Kollin.²⁴ Alexander Colinus Mechliniensis sculpsit anno. MDLXVI. 1566. Sein Porträt u. sr Frau. Lité sochy djlem ze zwonowiny, mědě, mosazu a t. d. lité.

28. nasledujc.

1. Albrecht v. Östr. röm. ungarisch bechaimischer König, Laslais Vater.

2. Fridericus III imperat. divi imperatoris Max. pater.

3. Friedrich Herzog zu Öst. zu Steier zu Kerndten u. zu Krain, Grav zu Tyrol.

4. Leopold (d Heilige.)

5: Sohn Robts v Sicilien, Löwenwappen.

1. Leopold. (Schlacht bei Sempach.)

2. König Albrecht d Erst Hzog zu Östreich 1527.

3. Gottfried v Ballien König zu Jerusal.

4. Frau Elisabeth Königs Sigmunds Tochter von Ungaren Albrechts von Östreich Kö. v Ungarn Pehmtischen Königs Ge- machel Königs Laslaw Mutter 1529. několik ženských.

5. Ferd König zu Hispan. Kaiser u. KN MÍ Aldvater.

6. Frab Johanna Königin zu Kastilien, König Philipp's Ge- machel.

7. Socha se lwem na šatu a na pasu.

8. Karl Herzog zu Burgund zu Brabant zu Geldern. Gave zu Flandern.

9. Frau Maria Blanka Ko Königin 1525 2 o. 3 ženské.

[10.] Sigmund Erzhzog zu Öst. Gf zu Tyrol

11. Artur König v England. (1513) Krasný

12. Theobertus König. Provancez, Herzog zu Burgd Graf zu Habsburg (Mich goss B. (ernand) Godl [: 1513 :])

13. Ernst Erzh. zu Öst. Graf zu Habsburg u. Tirol.

²⁴ Alexander Colín, sochař nizozemský (1526—1612), byl r. 1563 povolán císařem Ferdinandem I. do Inšpruku dokončit tento náhrobek.

14. Theodorich König der Goot. Krásný s sklopenu hlawau králov. smutný.
15. Albrecht der Weise Erzh. zu Östr. Graf [škrtnuto] ain Sun-Königs Albrechts des Sig haften. 1528.
16. Kaiser Rudolph v. Habsburg (nohatý, wrasky nahoře na njzký čele).
17. Philipp König zu Kast. Leon u Granada. Erzh. zu Östr u Burd Graf zu Habsburg 15 R 33.
18. Glodovius erst chstl König von Frankr.

Max klečí na hrobě, Maličké sochy na kůru. Innsbruck w dolině widěli gsme odpoledne z Hory. Seděli na kopci. Po zdrawenj neznámým pánum a panj. »Sie wden wohl müde seyn?« — Zarostlý můž s orderem. — Kragina, dole řeka, wysoko kosteljk Schönberg.²⁵ Audolj. Fialowé hory. Audolj druhé. Pan Landrath. Wälsche Spitzbürn. Wečere slawná. Měsje pod námi z mraku wyhľdal.

17^{teho}. Audolj rannj. Leželi odpoledne pod Brennerem. Lezl gsem, gedli gsme. Sssi gsme časné spat.

18. Ráno we čtyry hodiny vstali a lehli opět, po chwjli vstali zas a lezli na Brenner. Ze začátku ustavičně lesem. Pak gsme se rozdělili. Gá lezl pod hřebenem. Vergiss mein nicht. Hora se sněhem. Slunce wycházelo. Mlhy se honily. Oblaky krýli horu. Opět gsme se slezli. Lezli dále bljzko na hoře ztratili gsme se. Oblaky pode mnau. Sněhowé hory. Oblaky u mně. Gá lezl wýsse tma. Na dolegssj sspojc tma, haukal gsem. Echo, zvonky. Wjtr rachotil kostliwci, snássel žebra a kamenj. Skalina gako strassidlo. Nikde žádný. Oblaky se walili temnégi. Kamenj padalo, St.²⁶ nade mnau na hřebeně, světlo, zas tma. Lezli gsme na wrcholek. Podruhé. Wisel gsem pod wrcholkem. Noha se třásla. Lezli dolu.²⁷ Lezli s hory. Sennhütte. Gedli mléko a seyr. Pes. Slezli gsme po prdeli. Snjdali w 1 hodinu. Sssi dále. Hrad na dole. Pusterthal krásný.²⁸ Sterzingen.²⁹ Dva hrady na wchodu, heim. Sterzinger. Kofel. Wzadu sněhy. Wessli w auzké audolj. Sssi na nocleh. 4 Wandrownj. Geden wssude dělal. Pak Preuss. Sachs a Maggyar neuměl Maggyarský. Mluwiti o Benát-

²⁵ Schönberg, osada na vysokém ostrohu mezi údolím štubaiským a zilliským. K tomu asi vztahuje se M. poznámka: »dole řeka, wysoko kostelik.«

²⁶ Mácha touto zkratkou myslí svého průvodce Strobacha.

²⁷ Tento zápis (od »Ráno ve čtyry« až »dolů«) citoval Sabina ve svém »Úvodu« (na str. LI.), s obvyklými ovšem změnami a »úpravami«. Již začátek má jiný, sloučiv dvě věty v jednu; cituje takto: »Ráno ve 4 hodiny jsme vstali a lezli na Brener«.

²⁸ Praví-li Mácha »Pusterthal krásný«, jest to mylka; neboť Pusterské údolí počíná se mnohem jižněji u Franzensfeste za ostrými horskými hřbety.

²⁹ Sterzing, město na jižním úpatí Brenneru.

kách. O Čessjch. České wogsko a. t. d. Ssli gsme spat. Bis hieher u. s[?] weiter a. t. d.

19^{tého}. Festung nowý u wsi Aicha před Mühlbachem.³⁰ Wogaci tálí kamen. tesali. kopali hljnú, stavěli a. t. d. skalnaté Audolj skrz které se řeka walj, přes to most. dřewné kasarny. Wjno. zřícenina. Haslach aneb Mühlbacher Klause. W: Ober Vintl. Dostali podmáslj. St. Lorenzo (Lorezzi) Schloss a zřícenina na příkré skále. Na druhé straně pod audoljm hrad. Brunek hrad.³¹ Wljdny auřednjk. Ukázal nám cestu. Nocleh. Modré hory, gak gsme leželi v lese na pastwjssti.

20^{tého}. Ostré skaliny na obzoru. Zřícenina w kopci. Nowá silnice w aužlabině. Höllenstein.³² Kauř z kamene. hrad. Obrazy od přírody po skále. První vlaská hospoda. Řeč gako hromobjtj. Hudba. Nocleh.

21^{tého}. Audolj u Ampezzo po Řecku. W Ampezzo slawnost za mrtvé. Wlasský zpěv. Sprostý vlast wédél že w Čechách hudba panuje. Nocleh u zlatého slunce pod skraucenou silnici. Mysljm w Cadore.³³

22^{tého}. Audolj u Longaron.³⁴ Hrad zo bylo gen gednau widět. Vlach w malém Wozjku. Slowáci. Gorytan. Krásné audolj. Pohled naň od Santa Croce.³⁵ Frazione di Farra etc. Gezero modré, zelené žluté. Oblaky po kopci, zhůru městečka. Serravalle. Audolj pod námi auzké, nazad gesstě wjce sestupovali 2 hory ostře se dole prohýbowaly a za njmi co průhledem w peklo, strassliwá bauře hučela. Silnice, wozky. Nesmjrný dessť bičoval gezero a nás.³⁶ Celý promoklj. Giný hlas se zdál. Hospoda w Serravalle.³⁷ Foco. Welký oheň. Italiano gut. Sussili. Seděli gsme okolo ohně. Don da Fiorenzi. Hospodský se učil Česk [škrtnuto] Německy. Služebnost. Nocleh na seně. Cestovali w noci. Zřiceniny w Serravalle.

³⁰ Zde byl Mácha svědkem stavby důležité rakouské pevnosti Franzensfeste, vyrostlé právě v letech 1835—38. Leží u vsi Aicha, kde se Pustertal štěpi od příčného údolí Eisacku, nedaleko Brissenu. V těch místech je údolí obzvláště úzké, sevřené s obou stran strmými skalami, mezi kterými se prudce žene řeka Eisack. — Mühlbach, městečko v Pustertalu.

³¹ Ober Vintl, St. Lorenzen a Bruneck, osady vesměs v Pusterském údolí.

³² Mácha postupoval Pustertalem až k Toblachu. Tam dal se na jih úzkým údolím (»silnice v oužlabině«) Ampezzo do Landro (= Höllenstein).

³³ Cadore sluje vlastně celé údolí, prodlužující Ampezzo až ke břehům řeky Piave. Silnice stavěna jest tam ve velkých serpentínách.

³⁴ Longarone, město na řece Piave.

³⁵ Santa Croce, osada u jezera téhož jména (Lago di S. C.).

³⁶ Známé místo (od »Oudolí u Longaron«) ze Sabinova »Úvodu« (str. Ll.) — Zdá se, že M. tu mluví o Lago Morto, ležícím jižně od Santa Croce.

³⁷ Serravalle, italská osada na úpatí posledních výběžků Benátských Alp.

23^{tého}. Ceneda. Coneglione a. t. d. Wlasské živobýtj. Rowniny. zahrady. Villy krásné před Treviso. Treviso.³⁸ seděli gsme před městem. Na noc do Treviso. Wlassi se báli. Wečeře. Nocleh w Treviso.

24. Wyssi w 5 hodin. Snjdali poljwku a holbu wjna. méli wypito 82 žegdljků. Geli s wozem. Přissli do Mestre.³⁹ Geli na Barce. Poneyprw widěli Benátka. Slaná woda. Wlassi ssidili. wgejí w Benátka. Ssli po městě, poprvé Markus Platz. o Venezia,
Venezia!⁴⁰ — Ponte Rialto. Processj. Wlach se nás chytil. Pokog. Oběd. stál 56 kr. C. M. Zpew Wlasský. Hospoda. Tréporta. Byli na Policij. Kostel sw. Marka. Campanilla. Koné Lysippové. 3 Slaupy w kosteje Reliefs. Wýhljedka mezi 2 slaupy w přjstavu. Pallazzo ducale. Socha Othell. Schody. na hoře 2 sochy. Most. Žaláře. silné mřjže dwog. i trognásobné i wjce w lewo wchod w kostel sw Marka. Podlaha kostelnj. Kulaté kno. Napoleonowa zahrada. Lodě mořské. Prodáwaný knihy. owoce. Puco-wánj bot. Markusplatz na noc. Wečeře. Morawci. Nocleh. Hránj na klarinetu. Deklamacj. Woděný po ulicjeh. Mnjši.

25. Kostel St. Giuliani. hráli při mssi Ouverturu. mjsto Graduale Walzer na warhany. Kázánj. Přigjmánj. Kawjrna. Při-getj na koráb Jamigliare. Patron Barolini. Annonce diwadelnj. Malowánj. In vita sacra. Seděli gsme w Palazzo ducale. Gsichty panj hospodské. Nechali gsme tam boty.⁴¹ Widěli gsme na posledy sw. Marka. Kaupili Manzony.⁴² Kupowali seyra. Byli na lodj. Leželi wečer na lodj. Měsje wycházel nad Benátky.⁴³ Lezli do Lodě. Spali na dřewě.

³⁸ Conegliano a Treviso, známá města severoitalská.

³⁹ Mestre, město na pevnině proti Benátkám. Život v jeho přístavě i cestu po loďce do Benátek Mácha líčí ve XIV. kap. »Cikánů«.

⁴⁰ Výkřik, který se doslova vraci v citované kap. »Cikánů«. V ní vůbec užito bylo dojmů, které jsou v tomto deníku naznačovány jen jedním slovem nebo jménem. Neprovádím tedy podrobnějšího přirovnání a odkazuju na kapitolu samu. — Upozorňuji, že z jara roku 1834 vyšly v Safářkově »Světozoru« články o benátských architekturách, doprovázené třemi ilustracemi. Zajisté je Mácha před odchodem na jih bedlivě pročetl.

⁴¹ Snad jest tomu rozuměti tak, že tam boty nechali místo peněz. Aspoň Sabina píše, že »vzali s sebou tak málo peněz, že bylo ku podivu, jak na tak dlouhou cestu vydati se mohou«. (Spisy Karla Hynka Mácha. Díl II., 1862, str. 427.)

⁴² Ježto v italském slovníku není tohoto výrazu, soudím, že tu méně známý básník a romanopisec, zakladatel italské romantiky, Alessandro Manzoni (1785—1873). Je zajímavý, že Mácha již r. 1834 ví o tomto mohutném zjevu cizí literatury, ač u nás o něm psal teprve r. 1841 Karel Sabina (Vlastimil, II. díl, str. 56 n.).

⁴³ Obraz vycházející luny nad Benátkami vraci se i v uvedené kapitole »Cikánů«. Celkem lze konstatovati nápadnou Máchovu mlčlivost o benátských památkách, jmenovitě vzpomeneme-li si na důkladné jeho zápisky z Inspruku.

26. Seekrankheit. Wyssli na loď. Haupala se. Benátky na obzoru. Zas wlezl do lodě, Reyže. Spal. w noci též. Donna bléla. Díté. Moře.

27. Daufal w Tržisste.⁴⁴ Ptal se zdali ho widét. Wylezl. Tržisstě na obzoru pohořj. Pán, co mu dossli finance. Donna s historij. Pan capitano nemluwil se žádným. Donna ho maltretirovala. On nebude deset let se žádným mluwit. Chodil ruce na prdeli. Připlauli s rybami. Podiwné ryby. Pignoli,⁴⁵ puconwali ryby. raky. Stáhlí loď wesly. Připlauli w přjstaw. Gedli w Tržssti. Policie. Wypucoval gsem Praktykanta. Sssi do kopce. Wýhldka na Tržisstě. Cinkinkrl. Bambouri. Ass. Brasilianer. Méli 2 Grad. Přiznal se auřednjkowi že ho mám. Prwj Kragin s ořechy. Dobrý wečer wám bude. Ssslí opilj. Geli: dobrý nocleh. W noci žízeň. Sstrobach ho mél. Nesl gsem mu gho 'kalhoty. Wesele gsme srali. s Wjdeňákem. Susanna.

28. Časné ráno ssli. Krásné kraginy. Zřjeeniny. Zlé kraginy. Nerozuměli nám. Česstj wogáci. Arrestant. Pan páter zwonil... Pili wjno. Prwj dobrá woda. Prwj sswestky na trhu, w Senšicjch. Pochwálen a. t. d. Adelsberg.⁴⁶ Lesy. Wogáci w nich na stráži. Zbořený hrad. Nowý zámek Auersberků. Nocleh. Kuřata bez gater a. t. d. der Verschwender. Walter als chevalier a. t. d. Ich bwundre der Ntr. Sssi spat. Psal gsem. Dobrau noc. Wzal kalendář.

29. Časné ráno ssli. Krásná kragina. Negkrásneggssj na cestě we wukolj Liublianě. Giný Wjdeňák. Mléko prwj. Kastell Liubliaňskéj. Neumanna gsme potkali.⁴⁷ Morawci se hlásili. Hág

⁴⁴ Tržiště odvozeno z lat. Tergeste t. j. Terst. V té formě vystá se také ve vzpomenutém románně.

⁴⁵ Pignolo, piniový ořech. Zde asi užito v nějakém přeneseném nebo dialektickém významu (snad druh ryb?).

⁴⁶ Adelsberg = Postojna.

⁴⁷ Kdo asi tento Neumann byl, vysvítá z dopisu Jana Čopa bratru Matijovi (o Matijovi viz níže). Janes píše dne »17. Roshniga zveta 1834« (t. j. 17. června) z Vídň:

»Neumann bo v' enih dněh s njegovim sholarzhikem ino s taistiga starši v Marienbad shel. Od tod on misli tudi na ēne dni v' Prag stopiti de bi sposnal poglavavarje ali vajvode, koko bi rekel, zhefke užeností. On je she ta drugi rigoros naredil. Do 20. prib. meřza bo nasaj prišhel. On me je profil Tébe kakor njegoviga uženika in prijatla lepo posdraviti.« (Viz L. Pintar: »Prešeren v pismih sodobnikov«. Vyšlo v Prešernovu Album, r. 1900, str. 765).

Totožnost obou osob, myslím, lze bez pochybností přijmouti. Pokud vím, nevyskytá se jinak v té době jméno Neumann ani u Čechů ani u Slovinců. Z citovaného místa pak vyplývá, že N. byl Slovinec student. S rodinou svého svěřence odjel do Mar. Lázní a odtud si chtěl zajeti do Prahy, aby tam poznal »pohlaváry čili vejvody české učenosti«. A 20. příštího měsíce t. j. července se měl vrátili. O tom, že v Praze vskutku byl, můžeme souditi z Máchovy poznámky v tomto deníku. V Praze se snad obrátil na některého předáka českého (Čelakovský s Prešerinem si dopisoval a jest tedy možno, že šel přímo k Čelakovskému), a ten ho uvedl i mezi mládež. — S tím, co vyládám v dalších poznámkách, jest to zajímavý doklad čílých styků mezi Čechy a Slovinci.

před městem. Ssli na Policij. Samj Čessi. Knihy kupowali. Pan Professor. Ssli k P. dokt. Pressérnowi. P. dokt. Crobat.⁴⁸ Pozwánj. Dostali gsme knihy. Kaupili. Hledali pokog. Nazaräer. Černý orel Nro 5. Kaffeehaus před Theatrem. Promenade. Stojí na tabulce: »Zur Bequemlichkeit der Spazierenden wird ersucht das Begruessen durch Abnehmen des Hutes zu beseitigen.« Pan Pressern a P. Brauner⁴⁹ přissli do Kawirny pro nás. Drahá káwa za 20 kr. Ssli gsme na raky. Zatím gsme pili wjno a gedli chléb. Pak přissel pan doktor Krobat a p. dokt. Toman.⁵⁰ Tak gsme byli samj Jurysté. Gedla se sstika. Pak přissli nesmrně raky 2^{kt}. 4 gsem musel snjsti. Pak smažený kapr. Přeložoval se Kolár. Nato přisslo drahé wjno w pečetěných lahwicjch. Mluwilo se o Professorovi Wodnjkowi.⁵¹ gak sekali sspek. Platili

⁴⁸ France Prešeren (* 3. pros. 1800 — † 8. února 1849), známý básník slovinský. R. 1828 stal se doktorem práv, od r. 1832 byl koncipientem u Dra, Chrobata. (Rok 1832 udává prof. Murko v Ottově Sl. Nauč. XIII. 411. Ivan Grafenauer v I. díle své Zgodovina novejšího slovenskega slovstva, Ljubljana 1909, str. 91. udává rok 1834.) Básně svoje uveřejňoval jm. v almanahu Kranjska Čbelica. Znám byl s Čelakovským, který na něho upozornil v ČCM 1832, str. 448 sl. statí velmi lichotivou, uveřejniv zároveň v překladu i ukázky Prešernovy poesie. Mácha v Lublani navazuje s Prešerinem styky asi poprvé. Později, zdá se, že toto přátelství prodlužuje se výměnou listů, třeba dosud neznámých. Soudí tak podle Prešernova německého dopisu Čelakovskému ze dne 22. srpna 1836. (otiskl Fr. Levec v Ljublanském Zvonu 1882, str. 110 sl.). Z jara téhož roku Prešeren vydal Krst pri Savici a několik výtisků posílá Čelakovskému. Píše: »Eins der mitgehenden Exemplare bitte ich dem Herrn Maha und die übrigen zweij nach Ihrem Gutdünken an allfällige Kranzjophilen abzugeben.« A dále: »Der rege Eifer, den bei den Čechen nach den Berichten des Herrn Professor Pressel, H. Maha, Dr. Amerling herrscht, erfüllt uns mit Freude und Hoffnung auf eine bessere Zukunft für die Slaven;« tímto místem jest, tuším, jasně potvrzena existence korrespondence mezi oběma básníky, třeba jí dosud nelze doložiti přímo. Vydavatel tohoto Deníku pátral po nějakých listech, podnes však bez výsledku. Na konec citovaného dopisu jest ještě třetí zmínka o Máchovi a — Strobachovi, ačkoliv není jmenován výslově (snad Prešeren jméno zapomněl): »Indem ich Sie bei Gelegenheit eine Empfehlung an Herrn Prof. Pressel und einen Gruss an Herrn Maha und seinen Reisegefährten auszurichten bitte und Ihnen eine Empfehlung vom H. Kasteliz vermelde, verharre ich . . .«

Jako příspěvek ke kritice »Úvodu povahopisného« od Karla Sabiny podotýkám, že Sabina toto setkání se obou českých turistů se slovinskými buditeli klade do Štýrského Hradce. Čel patrně velmi povrchně a nepromyšleně. Píše: »V Štýrském Hradci navštívili tamnější vlastence i připojili sobě na zdar Slovanů!« (Str. LL)

⁴⁹ Totožnost osoby tohoto Braunera nepodařilo se mi zjistit ani pátráním v lublaňském archivu. A pro to, že by v té době byl býval v Lublani náš později proslulý Dr. Brauner, není dokladů.

⁵⁰ Mínen JUDr. Jan Toman. Prešeren věnoval mu r. 1836 básni »Toast« (Deutsche Gedichte, r. 1901, str. 41.).

⁵¹ Valentín Vodník (1758—1819), slovinský kněz — buditel, byl professorem na lublaňském gymnasiu, ale již r. 1814 rakouskou vládou pensionován, V letech 1797—1800 vydával první slo-

napřed, potom o Kopitárowi.⁵² Pressernowá znělka naň.⁵³ Ab.

vinské noviny Ljubljanske Novice. Básně jeho lpěly příliš na vzoru lidových písni. Vydal je r. 1840 Prešérnův přítel A. Smole.

⁵² Jernej Kopitar (1780—1844), známý slavista. Od r. 1810 byl ve Vidni censorem slovanských knih.

⁵³ Josef Penížek, který vydal »Básně Františka Preširna« v Jičíně 1882, příse v úvodu ku překladům: »Mezi těmi, kdož proslavili se nevelikou láskou ke Včelce, byl také Bartoloměj Kopitar, jemuž tehdy svěřována byla censura do Vídne, poněvadž lublanský censor Čop [Matija Čop (1797—1835) byl od r. 1828 knihovníkem lublaňské lycejní knihovny; později v též úradě působil Kastelic.] leccos propouštěl, co tmářům a protivníkům národním nebylo po chuti. Ve dvou básních, jedné německé a jedné slovinské »zrezal... Presíren krajana svého. V německé znělce zve jej zlosynem, který zavorou (cenzurovou) vězní krásku, krajinskou literaturu, jako prý trpaslíci šerdení zavírávali půvabné panny do nedostupných hradů. Ještě pernější je znělka slovinská, jejíž poučení mravní je: »Svěče, ne výš kopyta«, při čemž Prešíren užívá velmi vhodně hry ve slovích Kopitar a kopitar — švec. Apelles — tak čteme ve znělce té — pravdu miluje více než chválu, vystavil obraz na odiv a jsa skryt, co lidé rozumní a nerozumní o něm praví, slyš. Cestou došel k obrazu také švec a prohlédnuv ihned obuv podotkl, že na ní je málo řemení. Co švec vytkl, Apelles opravil později. Švec jda druhého dne touž cestou, nešel mimo vídá, že mu jest obuv již vhod, nýbrž jal se posuzovat lýtka. Malíř zapudil jej pravě: Jen obuv ať posuzuje Kopitar! Těmato dvěma básměma je s dostatek dolíčeno, v jaké nevůli žili k sobě básník Prešíren a censor Kopitar, a čí vinou.« (Str. XX. sl.)

Slovinská znělka zní:

A p ē l i n č e v l j á r .

Apēl podobo na oglèd postavi,
Ker bōlj resnico ljubi kákor hvalo;
Zad skrit vse vprek posluša, kái zijalo
Neumno, kái umetni od nje pravi.

Pred njo s kopíti čevljarček se vstavi;
Ker ogleduje smôleč obuvalo,
Jerménov meni, da imá premalo;
Kár on očita, kôj Apēl popravi.

Ko pride drúgi dan spet mož kopitni,
Naměst' da bi šel dálj po svôjji poli,
Ker čevlji se po gôdi, měč se loti;

Zavrne ga obrazník imenitni,
In têbe z njim, kdor napčen si očitar,
Rekoč: »Le čevlje sodi náj Kopitar!« —

(Původně v Ausserordentliche Beilage zum Illyr. Blatte Nro. 30. vom 27. Juli 1833, str. 7.).

A znělka německá:

D e s S ä n g e r s K l a g e .

Ihr hörtet von der Zwerge argem Sinnen:
Wie diese ungestalten rotbehaarten
Unholde gierig Geld zusammen scharren,
Wie sie auch schöne Mädchen wollten minnen;

C. Krieg.⁵⁴ Pak se mluvilo o Gorytanech. O Sláwij. Nechali gsme Slované žiti. Pak se zpjwalo. Pan Toman byl fidel. Polibenj. Pan Pressern skákal Kde je máte Němcowé. Pak gesstě wje. Co dáwno giž.⁵⁵ a. t. d. Pan Toman bauchal na stul a častěgi pøatahowal a křičeli s námi gůž čas a. t. d. Save. a blýskali se oči. Plný hlas. Pozwánj na druhý den na tagné mjsto.

Wie sie, da stets gescheitert ihr Beginnen,
Entführt die Holden und auf steilen Warten
Sie hinter Schloss und Riegel streng verwahrten,
Dass niemand könnte ihre Gunst gewinnen.

Was einst ersonnen müssige Gemüter,
Ward heutzutage wahr; ich hab' die Spur
Von einem solchen schnöden Mädchenhüter.

»Wie heisst der Wicht?« — »Her Barthelmä Kopiter«.
»Die Schöne?« — »Krainische Literatur.«
»Der Riegel, der ihm zu Gebot?« — »Censur« —

(Franz Prešeren: Deutsche Gedichte, Laibach 1901, str. 34. Vydal L. Pintar.)

⁵⁴ Narážka na pravopisné boje Slovinců z té doby. Mácha byl o nich asi již dříve zpraven z citovaného článku Čelakovského. Podstatou sporů těch byla ta: Od konce 16. stol. Slovinci užívali t. ř. »bohoriciče« t. j. pravopisu, jak jej Adam Bohorič ustálil svou grammatikou »Arctiae horulae«, r. 1584 vydanou. Na začátku stol. 19. s probouzejícím se vědomím národním ozývají se snahy upzpůsobit latinskou abecedu povaze a duchu slovinškého jazyka. Tak r. 1824 vydává kněz Peter Dajnko (1787–1873) »Lehrbuch der windischen Sprache.« Novota jeho záležela v tom, že zaváděl některé znaky úplně nové; tak na místě starého zh (ž) položil č, na místě fh (š) zavedl 8 a za sh (ž) přidal znak x.

Naproti tomu roku následujícímu ozval se Frant. Metelko, vytisknuv své dílo »Lehrgebäude der slovenischen Sprache« s vou abecedou, která však v principu byla obdobná s Dajnkou. Vznikly z toho spory mezi přívřezci »daňciče« a »metelciče« i staré »bohoriciče« a na to Mácha narází. Název »ABC-Krieg« pochází od Čopa, který r. 1833 v časopise »Illyrisches Blatt« otiskl tři polemická články »Slowenischer ABC-Krieg Nro. 1, 2, 3.«

Čelakovský v uvedeném článku s libostí si pochvaluje satirickou znělkou Prešernovu na ony novotáře, srovnává věc s tehdejšími domácími spory českými a ironicky volá: »Ó velicí reformátorové — v abecedách!« (Str. 451.) Radí dále, aby se Slovinci drželi raději starého způsobu psaní, a dojde-li kdy k opravě, aby užili způsobu Čechův a Polákův (s, z, c, š, ž, č). A Čelakovský zajímavě končí: »Neradil bych ale, aby takováto obnova nějakým suchopárným grammaticem započít se dala; nýbrž stane-li se kdy, buď počátkem jejím některý důmyslný a oblíbený spisovatel — Prešeren nějaký.« (453.) Jíž z toho jest patrno, jak vysoko si cenil Prešerena a jak asi rozjířil Máchovu touhu poznati tohoto pěvce, což pak vedlo k osobnímu setkání obou básníků. (Viz jednak citovaný článek Čelakovského v ČCM, jednak i stal prof. Murka v Ottově Slov. Nauč. XIII., str. 410. Nejnověji o tom souborně Ivan Grafenauer l. c. I. del. kapitola: »Čbelica« in abecedni prepír, str. 50 sl.)

⁵⁵ Tuším, že jest to známá sentimentální píšeň německá: »Lang, lang ists her.«

Ssli cheat. Sstrobach ležel na čele. Wedli nás domu. Mé pan dokt. Crobath. Motal gsem se. Gak gsme přissli domů newjm. P. Pre. a Tom. schopili dohromady posteles. Nesmjrný hřmot. Wá... [porušeno]. Chtěli házet židličky. Nadal svíň a. t. d. Nemoc. Walel se w tom. Newédél že mé strašliwé... ýl. [porušeno]. Nárek. Památká. Noty k znělce. Zawedenj se bála.

30. Pořádek w pokogi. W pořádek uwádénj. Pucówanj. Čekali kossili. Ssel pro snjdanj. Po druhé. Neměli gsme nic do stati. Schustergsell. Panj Presidentka. Ssenkýr se třas až do rána. Dostali gsme snjdanj. Ssel gsem hledat pana Poručníka od Lilienberk. Policayt. P. Poručník mě wolal. Dostal gsem exemplář. Wytáhlí gsme z orla. Ssli se poraučet. Kastelic.⁵⁶ Nechťeli nás pustit. Bunda. Česska. Že nás dewezaū až na pomezí aby chme zůstali u oběda, že gsme holky pobauřili. Kabát. Mu sili sljbiti. Hledali pokog. djra. Ssli z Liublianě. Potkali Némec. Leželi čekajce ho. Slunce západ. Modré hory. Prevoje. Konec swěta. Nocleh. Dobrá poljwką. mljko.

31. Čekali. Ssli pomalu. Lidé z pauti. Čtli. Brána na pomezí.⁵⁷ Substrarunt animos. Immortalis memoria. Nocleh. Zadélawané. Giný taljř a Ubrus. Dlauhá noc. Ssainy. Zřicenina. Čech se hlásil.

1^{ho}. Mljko. Kragina. Kapl. po horách: Cilli.⁵⁸ Zřiceniny. Máslo, Na wečer zřiceniny. Konowiz.⁵⁹ Řemenář, co zpjwával: Gott erh.⁶⁰ — co se už wje u nás nezpjwá.

2^{ho}. Časně wysslí. we Weseriz gedli sswestky a z Kokorice chleb. ssli dlaaho na noc. Spali w osamélé hospodě; a nedostali dřjwe pokog až gsme se legitimirowali. Vpflegsoffizier. Marek z Marku z Prachatic odporučil nám straky.

3^{ho}. Ssli w půl ssestě. Snjdali poljwu s masem, w tom gede wozjk s dwěma strakama; Sstrobach prawj abych ssel s pánum promluvit: poněvadž militairsky wyhlížjm. Gdu, nechám zastavit; a po nějaké řeči přigmul nás pan doktor do wozu; běžjm pro wěci, honem do sebe wrazjm gesstě kausek masa a něco poljwky a wlegi do sebe néco wjna a pak lezu do wozu, co zatím můg compagnot weliké kusy masa do sebe nutil. Po chwjli gsme geli až do Wildoně⁶¹ zřiceniny rozlehlé; Tam gsme zůstali na obědě we welmi smjssené ale wzactné společ-

⁵⁶ Mihá Kastelic (1796—1868), vydavatel »Čbelice« a básník, pozdější lycejní knihovník v Lublaně.

⁵⁷ Blížšího vysvětlení a určení nemohl jsem se dopřidit. Palacký má ve svých zápisích z prve cesty do Italie (1837) tuto poznámkou: »Oblouk na hranici mezi Štýrskem a Korytanskem[?]« (Dr. V. J. Nováček: Frant. Palackého korrespondence a zápisky, I., str. 191).

⁵⁸ Celj v jižním Štýrsku.

⁵⁹ Gonowitz (Konice), město na jihozápad od Mariboru.

⁶⁰ Rozumí se »Gott erhalte Franz den Kaiser«, rak. hymna, složená r. 1797 od F. J. Haydna.

⁶¹ Městečko na Muře, jižně od Štýrského Hradce.

nosti. Pan doktor gedl s panem setnjkem a geho panj. My sedeli za stolečkem s dvěma hrabaty, geden byl plessirowaný na noze. Byli Maggyarowé. Wesele gsme se bawili, nowý fayercaik.

Mysliwec a Yokay w Maggyarských ssatech. Pan hrabé nám obětował geho wůz. Pak gsme gedli. Méli gsme poljwku, maso s omáckou, čerwenau řjpau a kyselým zeljm. Pečenj s salatem a dobré wjno. Pak přissel něgaký se samými prsteny na lewé ruce a geden s bičkem, ten zassáhl pana setnjka. Ty nemohli dlaho dostat poljwku. Po čase se wssecko rozcházelo. I my gsme geli. Co pán doktor odewzdával kalamář. dohonili nás hrabata. Geli po Maggyarsku s třemi koni, sami sedeli na kozliku, lokayowé we woze. Pan doktor myslí, že to byl Lichtenstein. Pak gsme přigeli do Hradce a chodili gsme po měste. Na náměstí se na nás wssecko diwně djwalo pro podivnost nasseho obleku. W tom gde pan hrabé, a gá se ohljdnu aby nás newiděl, on ale, gak byl wyssiorený, přegde okolo a udělal nám slawnau, zůstana státi, poklonu. Pak gsme bledali nocleh u Floriana gsme nenalezli s welikými wýmluwami a poklony, mjstr [?], tak též u Sandwirtha až u zlatého orla w pékném pokogjku co se zatjm pečené strogj, brambory wařj a kapauni po dwoře běhagj, očekáwáme strassliwý aučet. Datum in nostra camera, ad aquilam auream, die 3 Sept. et nunc: Felici notte.

^{4tého} [přeskrtnto] Wečeřeli gsme brambory s cibulkau, panj hospodská wyprawowała gak gi ssněrowali w M. Zelli, že musila 53 fl a 24 kr platit za $\frac{1}{2}$ dně. Počítala husů za 5 fl pokog 6 fl a gessté wywedla gen 32 fl. Sssi gsme spat. K půl noci mě probudila střelená rána z kusu. Zablýsklo se, opět rána. Přichazela střelba ze Sslosberku. Tak asi 5 ran. Pak se zwonilo a bubnowalo. Gá wstanu. Po ulici ljtali Furwezñaci na [? porušeno] koni dluhé za sebou ssmýkagjce řetézy, hlomoz. Mezi tím střelba. (Kat. měssfané pro znamenj zapálili) Na weži na Sslosberku svijtil oheň. Hořelo w městě, pak běhalo wogska a. t. d. Usnul gsem opět a strassný gsem měl sen. Byl gsem w nákladných zřječinách welikého města na noc; w polosseru gsme widěli sochy a bezmasné mrtvoly někdegssjch králů. Slaupy přerážené gsem tam sem widěl rozházené. a. t. d.

^{4tého} Byli gsme na Sslosberku. Wýhledka tam odsud gest gedna z neypeknegssjeh. Skwostné zřjeceniny w dálce. Pak gsme byli w obrazárñe. Tam obraz od Palco,⁶² z předesslého stoletjí školy německé vyobrazuje z mrtvých wstáwanj zemřelých při smrti Krysta. Strassliwé poloswětlo, osoby Krysta a lotrů gen mjhwawé gsau držány gako postavy w zimničném snu, že sowta [sic] co oko rozezná, oblaky gako skály, plamenorudá obloha

⁶² Fr. X. Palko (1724—1767 n. 1770). Od r. 1752 pobyl několik let i v Praze, kde jest od něho řada obrazů nástropních i oltářních. Z nich nejznámější jest Smrt sv. Frant. Xaveria u sv. Mikuláše na Malé straně.

nazad, rozplýwajc se mrtwj a. t. d. — Pak Kopie od Wachtla podle Petra Krafa; odchod a návrat wogáka. Kočka a. t. d. — Susana od Sstarka. — Rudolf od Kurze. — Andromacha. — Mnich w žaláři s nůžkami. Rytjř na koni a. t. d. — Pak gsme ssli z města. K večeru nás dohonili hrabata s wozykem. Gá se odvrátil oni ale wolali: »Guten Abend meine Herrn!« že gsme musili dékovat. Sstýraci Patrioti plawili se. Widěli gsme skryté zřiceniny, zachovalý hrad na ostrém hřebenu skály, pak zřiceniny se 6ti hrannau wěži a mnoho giných zřicenin a hradu den ke dni. W hospodě gsme nalezli oficera Wlacha, genž nám wyprawował že zawáželi Poláky⁶³ a chwálil ge welmi. Cretin seděl na mezi gako opicák, ssklebil se a kausal chleba: měl na zádech nosjdka a. t. d.

5tého. Krásný wečer. Wzadu hory. Kapljěka. Zwjřetnice. Nowý měsje. Hammry a. t. d. Kranerisch reden.

6tého. Baba nás ossidila. Za mljko 32 kr. W poledne též se nám stalo. — Das ekelhafteste miserabelste Volk sd die Obersteyrer. Klein, hässlich an Kpr u Geist gleich vkrüpelt sd sie zu ts als zum Bettel u dummen Betrug. Die grösste Wohlthat wäre, sie aussterben zu lassen. In Maria Zell sollten tägl Messen für ihr sol. Absterben glesen wden, Alle Wallfahrenden etc. — Hrozné horko. Processj. Pomezj. Widět wdálce rowinu. Silniče. dolů. Bjdná chůze. Schottwina w skalnaté kotlině.⁶⁴ Zřicenina nad nj. Nocleh. Muwil o wausískách.

7ho. Mnoho mljka poneypyw. Ssel' gsem bos. Hrad. Rowina. Neunkirchen. Neustadt. W dálce. Kanonjři. Leželi a nemohli se shodnaut. Maljk oteklý. Monument. Ssli na noc. Hory. Měsje. Zwjřetnice. Swětla zdálj. Noc. Zahrada nákladná. Nocleh. Strassliwy počet. Schnitzlen 48 kr. Salát. 30 kr. a. t. d. 2 fl. 24 kr.

8ho. Ssli ráno. Bjdná chůze. Gezdili do Baden. Spinnerinn am Kreutz. Wýhled na Wjdeň. Socha Jozefa. Hrad. Hrálij brána. Nassli K***. Neznał mě. Musili gsme zůstat. Ssli do Wjedně. Glacis. Volksgarten. Lanner (Abentheurer). Strauss. (Iris Walzer.) Morelli. Nemetz.⁶⁵ Reznitschek. Panorama aller Lieblingswalzer u. Electrisir Gallope. Volksgarten. Theseus od Canovy.⁶⁶ St. Ště-

⁶³ Patrně polští uprchlíci po povstání r. 1831.

⁶⁴ Schottwien, městečko v Dolních Rakousích.

⁶⁵ Joseph Lanner (1801—1843), proslulý zakladatel vídeňského genru valčíkové hudby. Stál v čele vlastního orchestru, jenž si u vídeňského publiku dobyl nesmírné popularitu.

Johann Strauss st. (1804—1849) byl zprvu členem Lannerova orchestru, ale r. 1824 zřídil si sbor vlastní.

Franz Morelly, nar. 1810 ve Vídni, zemř. r. 1859 v Bombaji jako vojenský kapelník. Skladatel podobné lehké hudby jako Lanner a Strauss. Stejně i Andreas Nemetz (* 1799 v Chvalkovicích na Moravě, † 1846 ve Vídni), který byl rovněž kapelníkem u vojska.

⁶⁶ Antonio Canova (1757—1822), sochař klassicistického období; zde míněn jeho slavný »Theseus s Kentaurem«.

pán. Stock im Eisenplatz. co Kowáři a t. d. Zatlaukali hřebjky. Prater. Haupačky, konjéky. Wurstl. Phantasmagorie. Hudba. Just angfang. 2 Kabinette um 3 kr Schein. 19 Ggstde um 12 kr. W. W. — De Bach. — Pallais Arcibiskupa. Hohe Brücke. Stoss im Himmel. Liguriáni. Benediktini. Böhmishe Sttskzley. Přissli domů. Attesty. St. (goldene Birne). B. (im guten Hirten). L. Im Volksgarten. Gecho Orchester. Mor. (Lustwandler.)

9^{ho}. Hrobka od Canovy. Hrobka u Kapucjnů, médéné rakwe. We sw. Sstěpánu. Belvedere. Zahrada. Obrazárna. (Sw. Justýna) od Licinis. Titian. Raphael d Urbino. — Raphael Mengs. (Sw. Josef. Madonna) Coreggio. (Amor. Jo u Jupiter. Christus treibt die Käufer etc.) Michel Angiolo Bonnarotti. (Masopust.) — Van Dyk. — Rubens. — Rembrandt. (Mutter). Paul Pierre Rubens. (Flucht nach Ägypten Venet v. Feti) (Salvator Rosa.) — Tennier — Kadljk^s⁶⁷ (Sw. Lukás). Lenz. (Andromache u Hektor.) Schäfer. . . [porušeno] Hlge . . . [náčrt?] Wutky. (Landschft). Ambrasische Sammlung.

Lebka Sokoloviče. Brněný cjsaře Max. I. Na čele má kůň znak a na prsau angel gak drž znak rakauský. Brněný welkého sedláka z Trientu. Portrait Sigmunda cjsaře (1430) Dlauhý wyzablý obličeg, wysoké auzké wraskowité čelo, ssediwé oči, dlauhý nahrbatélý dole nos, ssedé dlauhé wausy a dwogitau bradu, vlasy ssediwé a rozčecharané. — Obraz českého wýwody — Maria Stuart. — (Obrazy z Fausta od Schnorra.) — Praha. — Připlutj Aposoltů od Kadljka. — Ženská nahá — ležj a spj. — Augarten. Kettenbrücke. Saal. Strauss hrál a dirigiroval. Iriswalzer. Konec Quodlibet. — »Seht, seht auf wilden etc. — Mir ist Alles unterthan. Leben ein Tanz. — etc. Zulezt. Schlacht — Ratschen Walzer — Schlittenfahrtswalzer. — Knallen — Kanouenschüsse — Läuten — Gott erhalte Bengal — Feuer. Finale. Ssli domů. Mýli nohy w Dunagi. Oswjencj Glacis — Wečeřeli — Zawazal Maljk. Ssli ležet. Hwořili a. t. d. — Neynowégssj gsau Elisabethenwalzer od Strausse wydánný. — Morelli s Řezničkem hráli Schlacht bey Vittoria. — W diwadlech bylo . . : Hofburgtheater: Portrait der Mutter. Rekau Hr. Korn. Mad Anschütz. Herzfeld. Costenoble. La Roche.⁶⁸ — Kärnthner Thor: Stumme v. Portici. Binder Masaniello: — Josephstadt. Zauberbuch Ballet u. d. »schelmische Freyer. — Adelaide v 10 Jahren aus dem Leben einer Sängerinn. Ritter Stiefeldon zum Vortheile des Kapellmeister Müller.⁶⁹

⁶⁷ František Kadlík (1787—1840) nebo, jak se sám psal, Kadlák, žil v letech 1825—32 v Římě, kde se s ním udala vnitřní změna, t. j. odklon od klassicko-pohanského ideálu k umění křesťansko-asketickému, čehož výsledkem byl právě jeho »Sv. Lukáš«. Od r. 1832 do 1886 žil ve Vídni, kdy se stal ředitelom malířské akademie v Praze. (Sr. Dr. F. X. Jiřík: Vývoj malířství českého ve stol. XIX., str. 28. sl.)

⁶⁸ Jména herců. Víz níže osoby kusu »Mariana«.

⁶⁹ Václav Müller (* 1767 na Moravě, † v Badenu u Vídni r. 1835), skladatel zprvu cirkevních kusů, později se cele oddal hudbě

10^{ho}. Ležel celé ráno. Kerber mi zavázal maljk. Pak sssi na oběd. Iráli Guitarru. Pan Tomek. Sssi do djwadla. Chodili po městě. Diwadlo dworské. Mariana činohra. Das Stück wimmelt von Feblern u Effekten. Anschutz spielte lau, Mariana konnte besser seyen, der Löwe war herrlich. Schade, dass dieses Stück solche Spieler beschäftigte. Costenoble spielte vortrefflich.

Mimo toho bylo hráno. »Der Schwur u die Falschmünzer«, »Adelheid von Frankreich«, u »Fest d Handwerker«, »Quodlibet«.

Hofburgtheater.
zum 3ten Mahle.

Maria n a.

Schauspiel in 5 Aufzügen

Nach einer Volkssage u dem Englischen des Sheridan Snowles frey bearbeitet von F. Treitschke.⁷⁰

Personen.

Leonardo Gonzaga, Herzog von Mantua	Anschütz
Ferrando . . . sein Vetter	Carl la Roche
Graf Florio	Weber
Don Antonio	Heurteur
Doktor Lorenzo, Advokat von Siena	Lucas
Pierre	Löwe
Hugo, Bürger in Mantua	Mayerhofer
Mariana, seine Mündel	Dile Fournier
Florabella, Kammerzofe	Reichel
Bartolo	Costenoble
Bernardo Bürger in Mantua	Schmidt
Carlo	Moreau
Cosmo, Hofherr	Julius la Roche
Ein Advokat in Mantua	Pistor
Ein Ritter	Eduard Anschütz
Pietro, Kammerdiener } don Antonios	Vollkomm.
Stephano Bedienter }	Mittell.
Hofherren. Ritter. Wachen. Volk von Mantua. Vornehme Frauen. Edelknabe. Diener. ⁷¹	

operettní. V letech 1808—1812 pobyl v Praze, kde byla engažována jeho dcera Teresie, proslulá zpěvačka, provdaná za tenoristu Grünbauma (»Madame Grünbaum«). Müllerových kusů vypočítává Wurzbachův Lexikon na 225.

⁷⁰ Georg Friedrich Treitschke (* 1776, † ve Vídni 1842), entomolog a dramatický spisovatel, od r. 1802 ve Vídni. Vydával i »Musenalmanach«.

⁷¹ Heinrich Anschütz (* 1785) od r. 1821 byl členem vídeňské dvorní činohry. Proslul hlavně v kusech Shakespearových. Karl La Roche (nar. v Berlíně kolem r. 1797). Účinkoval na různých jevištích, jin. i ve Výmaru, kde žil v přátelském svazku s Goethem. Wurzbachův Lexikon r. 1862 o něm píše: »Mit Anschütz, Fichtner, Ludwig Löwe bildete er bis vor Kurzem die „alte Garde“ der Wiener Hofburg, ein männliches Künstlerkleebatt, wie es zur Zeit keine

Ort der Hdlg. Mantua u das Lager des Herzogs Die neuen Dekorationen sd v. Herrn. de Pian, k. k. Hoftheatermaler, das Costume ist neu nach der Angabe des H. v. Stubenrauch, k. k. Hoftheater Costume- u Decorations-Direktor.⁷²

Lanner (Komet-Walzer).

11^{teho}. Byli gsme w zbrojnici cisarské. Libussa. Wlasta. Král Ludwig co zůstal u Mohače; maljný on příssel o dva měsíce dřjwe na svět; we dwanáctém roku se ženil; w 8 měs. wausy, w ssestnactém ssediwil, w 20^{tém} possel. — Dlauhý řetěz. Korauhwe francoazské a polské. — Soběského zbrog. — zbrog nice městská; brněný římské a nnémecké. — z 8^{ho} 9^{ho} & 10^{tho} a. t. dálé wěku. Česstj w brněný oblečenj páni z 11 wěku. Geden má diadema oceliwé; — geden s kladivem a w klobauku (Sturmhut.) samé sspjce po klobauku kolem a na brněný. Horwath. Němec. Wlach Uher. Ritjři na smrt bogugcej w sw. saubogi, byli w černé brněný oblečenj, zawrené přjlby a přes brněný měli žluté kožené kabáty, sstjtj dlauhé, w prostřed na délku wypuklé. — Bogugcj pacholci. — městské brněný. (Leb cara Mustaphy). Blutfahnen. a. t. d. — Pan Dunder, wydawatel Kačiča, Horwath.⁷³ — Oběd, odpoledne w — Naturalien Samlung. — Giraffa. — Ptaky. — Bunter Parkit — etc. — Amphibie, Ryby, hmyz, brauky — Motýli — mussle. Diwadlo am Kärnthner. thor. Norma. — Lyrische Tragödie in 2 Akten gedichtet von F. Romani, übsetzt v J. R. v Seyfried. Musik vom Kapellmeister Bellini.⁷⁴

deutsche, vielleicht überhaupt keine andere Bühne aufzuweisen hat.« (Bd. XIV., 164.) Nikolai s Heurteur (nar. r. 1781 ve Vídni, † tamt. r. 1844). Karl Wilhelm Lucas (nar. 1803 v Berlíně, † 1857 ve Vídni), byl teprve z jara r. 1834 enganžován u dvorní činohry, Ludwig Löwe (* 1795) od r. 1811 byl po několik let činný i u pražského divadla zprvu v rolích komických, později ve vážných. Karl Ludwig Costenoble (nar. r. 1769 ve Westfálsku). R. 1816 pohostinskou vystupoval i v Praze. Zemřel cestou z Hamburku do Vídni r. 1837 v Praze. Karl Pistor (1780—1863) v letech 1820—1826 působil na pražském jevišti.

⁷² Antonio de Pian (* v Benátkách r. 1748, † 1851 ve Vídni), malíř a grafik, tou dobou nejlepší malíř scénický. Philipp von Stubenrauch (nar. ve Vídni r. 1784, zemřel 1848) vynikl hlavně jako dekorativní malíř.

⁷³ Václav Jiří Dundr (1811—1872). »Vyučiv se knihkupectví v Praze, vedl slovanský závod Venediktův ve Vídni, potom však oddal se hospodářství a stal se ředitelem panství celského a j. ve Štýrsku.« Vedle jiných zabýval se i studiemi slavistickými; vydal ve dvou dílech sbírku jihoslov. národ. písni Andrie Kačiča Razgovor ugodni národa slovinskoga, ve Vídni 1836. Předmuva k ní datována jest 24. června 1835. Mácha Dundra již r. 1834 nazývá »vydavatelem Kačiča.«

⁷⁴ Vincenzo Bellini (1802—1835) složil Normu r. 1832.

Personen.

Sever, römischer Prokonsul in Gallien	Schäffer
Orovist, Hpt der Druiden	Staudigel
Norma, dessen Tochter, eine Seherinn	Mád. Ernst
Adalgisa, Dienende im Tempel Irmensuls	Dlle Löwe
Clotilde, Normas Freundinn	Dlle Boudra
Flavius, Severs Begleiter	Hölzel ⁷⁵
Druiden, Barden, Tempelwächter, Priesterinnen, Gallisches Kriegsvolk	

Scene: Gallien, der h. Hain u d Tempel Irmensuls.

Wyzwolánj ženských. Applaus. Smjch w noci. — Dwûr. Chodby. Museum. Bibliotheka. Zrcadlo. Holuby. Im Hoftheater: Bekennntnisse u Gelegenht macht Diebe. — Stiefeldon. — Zum Vortheil der abgebrannten Neustadt: das Zauberbuch.

Povaha povídek v Gesta Romanorum.

Napsal J. Veitz.

(Pokračování.)

Nevyčerpateľná hloubka fantázie, ve které koupaří se pověsti středověké, zasabuje také do světa přírodního. Tímto způsobem fantastická výzdoba zpestřena je pozlátkovým kouzlem, za kterým v pozadí skrývá se často pohanský mythus nebo středověká pověra. Ovšem, fantastická výzdoba nevyniká originálností, často překvapuje nás, jmenovitě v povídkách z úpadku básničtví rytířského, roucho velice ošumělé, módní sice, ale zděděně dlouholetnou tradicí. Proto mluví se v básničtví středověkém o t. zv. »loci communes«, o jakýchsi tunikách středověkých, v nichž uměle skrývala se chudoba klesající romantiky. Typické v tomto směru jsou zjevy draků, hadův a jiných divokých šelem a ptákův. Úpadek hynoucí romantiky středověké zasáhl také Gesta v míře značné. Čteme tam mnohé povídky, které jsou zkonstruovány pouze na tradicionálních vzpomínkách epiky středověké nebo prvků ještě starších. Na př. povídka 57.: Za císaře Antonia cestoval rytíř přes poušť a spatřil před sebou draka, lva, anděla... Podobně v povídce 60.: Člověk jeden hledal místo, kde je radost beze smutku, hojnost bez nedostatku, světlo bez temnosti. Přišel do města, kde jej zvolili králem. Vše

⁷⁵ Joseph Staudigel (1807—1861). Teprve po mnohých obtížích a protivenstvích podařilo se mu r. 1830 proniknouti. Johanna Sophie Löwe (* 1815), net Ludwiga Löwe, byla angažována od r. 1832. Snad Gustav Hölzel (*1813), zpěvák a skladatel.

se mu líbilo kromě lože, kde v hlavách uzrel lva, v nohách draka, po stranách medvěda a červy (!) Odešel do jiného království, kde též povýšili ho na krále, ale lože plné břitev a kluzkých hadův (!) opět ho vyhnalo z království. Na dálejší cestě potkal starce, který mu dal hůl a ukázal mu cestu k hoře, kde spatřil řebřík šestistupňový; po něm vystoupil do krásné síně, v níž nalezl, čeho si přál. Povídka 68. vypravuje o městě, které trpělo jedovatými zvířaty a hrozným drakem(!); kůže lví(!), pověšená na strom, město zachránila. V povídce 81. (jež z části zdá se býti motivována předopisnými pověrami) vykládá chudý Abibas, jak možno beze strachu putovatí přes moře do Jeruzalema: Dokud pták, hnizdicí na břehu mořském, je ve svém hnizdě, cesta do Svaté země je bezpečná; pták však má svého nepřítele, který znečišťuje mu hnizdo, čemuž lze zabrániti beránčí krví (!). V témže duchu zpracována je povídka 82. (obsahující také stopu pověr, které se pojily ke kouzelné moci, ukryté v drahých kamenech): Chudý člověk upadl v lese do hluboké jámy; v ní spatřil draka a hady, kteří oblizovali kámen uprostřed propasti a tím tišili hlad; týmž způsobem nasytíl se také chudáš. Třetího dne za silného hřimání vyšli hadové z propasti; za nimi vyletěl drak, na jehož ocase zachránil se také chudý (!). V povídce 107. se vypravuje, jak drvař Quido zachránil hada, který odměnil se mu drahocenným kamenem trojbarevným (!).

Z fantastického obalu nebyly vyňaty ani legendy. Kdyby nápis 111. nás nepoučoval, že obsah její je nábožné vypravování, podle skutečného obsahu soudili bychom, že čteme nejpestřejší román středověký: tolik romantických živlů splétá se v této legendě s dobrodružnou její povahou. Můžeme to dokázati, přirovnávajíce tuto nábožnou legendu k románu ve středověku velice obliběnému o císaři Octavianovi. Motiv, který je v Octavianovi rozveden, je ovšem jiný (nespravedlivě pronásledovaná nevinná žena, jako v Bertě s velikou nohou nebo v Sebile), ale romantické vyšperkování je stejné. V Octavianovi se vypravuje, jak lev a opice uloupí nespravedlivě pronásledované ženě oba synáčky; oba jsou zachráněni a od sebe odloučeni. V legendě o Eustachovi romantický rámec je podobný. Eustachius chce přejít přes řeku se svými syny. Zatím co přechází přes vodu, jednoho uchvatí lev, druhého medvěd; oba jsou však zachráněni a každý odloučeně vychován. Odkud čerpán je rámec společný oběma povídкам? Výkladu náhodou připustiti nelze; zbývá domnívat se, že obě dvě zbarveny jsou romantickými tradicemi své doby, jež tvořily internacionální majetek myšlenkový. Na doklad této domněnky je zajímavá ještě jedna okolnost v legendě o sv. Eustachiově. Na počátku se vypravuje, jak Eustachiovi ještě pohanu zjeví se jelen se zlatým křížem mezi rohy, který ho poučuje o Kristu. Zjev zdánlivě ve středověkých le-

gendách, jež oplývají zázračnými událostmi, docela obyčejný, ale kontinuitu zázračného zjevení jelena v nábožných vypravováních i v poesii světské můžeme sledovati do doby velice staré. V písni opěvující výpravu Karlova do Španělska vypravuje se, že se Karloví zjeví bílý jelen a převede ho přes rozvodněnou Girondu; podobně v písni líčící tažení Karlovo do Italie čteme, že jelen převede vojsko přes ledovce sv. Bernarda. Příkladů mohlo by se uvést ještě více a souvislost tohoto zjevu lze stopovat až do doby pohanské: Řehoř Tourský vypravuje o Chlodvikovi, který vedl válku proti Alarikovi, že doprovázen jsa laní, dostal se přes rozvodněnou řeku (viz přednášky professora Jaršíka). Přicházíme k závěru, že zjev jelena jako bytosti zázračné nebyl ve středověku neobvyklý, a vyskytuje-li se v legendě o sv. Eustachiovi, jistě motivován byl bohatou tradicí.

Ad b). Supranaturalismus krčeskanský nastoupil dědictví naturalismu pohanského. Nová víra, převyšující ideou lásky židovství, ze kterého vyšla, kladla důraz na kategorie dobra a zla, a nalézajíce cíl života v životě posmrtném, kázala v odporu s řeckou kalokagathii (dobro a krásno) opovrhování všemi věcmi světskými.¹ »Tělo, svět, dábla přemáhej!« to je heslo, v němž obsažen je asketický názor křesťanství středověkého; tělem, korunou všeho tvorstva, opovrhovalo křesťanství jako pomíjející částí neskonale krásné duše, země a tajemná příroda zdála se člověku středověkému pouhým pobytom přechodným, nedůstojným povšimnutí, hřích, největší urážka Boha tvůrce, byl s to, aby zavrhl člověka pro celou věčnost. V odloučenosti od přírody, od skutečného světa, empirická a experimentální věda klesala do hlubokých povér, kterých netřeba odbývat pouze útrpným úsměškem, nýbrž také vysvětliti všeobecným charakterem středověkého názoru životního. Všímá-li si středověký asketa přírody a jejího tvorstva, nečiní svých pozorování okem klidného badatele, nýbrž těkajícím okem mystika. Jakés credo, v jehož duchu nesla se všechna pozorování přírody, obsaženo je v prologu druhé knihy »De naturis rerum« Alexandra Neckama: *Mundus ergo ipse, calamo dei inscriptus, littera quaedam est intelligenti, repraesentans artificis potentiam cum sapientia eiusdem et benignitate. Sicut autem totus mundus inscriptus est, ita totus littera est, sed intelligenti et naturas rerum investiganti, ad cognitionem et laudem Creatoris. . . quaelibet creatura repreäsentat potentiam Dei et sapientiam et benignitatem.*

Fysiology, první knihy přírodopisné, jsou výsledkem tohoto nazírání na přírodu, a jejich fantastická pováha stupňována byla tou okolností, že na přírodopisné báchorky navazovány byly mystické výklady na život Kristův a Panny Marie. Názor o nad-

¹ Sr. Emil du Bois-Reymond, Kulturgeschichte und Naturwissenschaft, str. 22.

přirozených účincích produktů přírodních, jeví se v lapidářích, v bylinářích a místy také v Gestech, je právě tak poetický jako nevědecký; sahá svými kořeny do dob pohanských a zbarvuje poetické jádro své romantickým charakterem: tedy poesie je jediná přednost, která zdobí přírodní vědu ve středověku, přednost zajisté nemístná. Když pozorujeme stopy pověr přírodních, pokud vnikly do Gest, najdeme tam výklady, které docházají potvrzení u dyou středověkých autorit v tomto oboru, u Alberta Magna a u Neckama. Přikročíme k jednotlivostem.

Na několika místech v Gestech dočítáme se o divotvorné moci, kterou projevují drahé kameny. Nejjasněji ukazuje se věc v povídce 94.: Orlice, aby zachránila svá mláďata před hadem, který napustil vzduch otravnými výpary, vloží v hnízdo kámen »achates«, jenž prý rozhání jedovatý vzduch. Že jádro povídky není pouhým výmyslem bujně fantasie středověké, nýbrž že je motivováno přírodopisními tradicemi, můžeme dokázati svědecitvím, že nadpřirozená síla přikládá se také jiným kamenům (magnet prozrajuje prý nevěru ženinu, kámen »ophthalmus«, žavinutý ve vavřínový list, dodává lidem neviditelnosti, achát vlévá síly, saphir pokroje atd., čteme u Alberta Magna »De virtute lapidum«). Jsou ještě jiné knihy, kde pověry podobného druhu jsou vypisovány. U Marbodea »De natura lapidum«, 14, čteme vypravování o achátu, jemuž se připisuje podobná síla jako v Gestech (chrání před jedem, tiší žízeň, činí oblíbeným): »....iste nepae virus fugat, quod viperæ fundit« Podobně Neckam, l. c., 177, (kap. 75.): »... in verbis et herbis et lapidibus multam esse virtutem compertum est a diligentibus naturalium investigatoribus . . . , achát získává lásku sousedů, chrání před nebezpečenstvím, činí mocným. Věc je dosti zajímavá, abychom citovali ještě jiné příklady z Gest, kde se vyskytují podobné zmínky o nadpřirozené síle kamenů; jen toho je litovati, že Gestu neuvádějí jmen kamenů, poněvadž nelze takto dovolávat se přímého svědecitví lapidářů středověkých:

V povídce 46. čteme, že had odměnil spravedlivost Theodosiovu kamenem, který vrátil císařovi zrak (sr. Neckam, l. c., 179, kap. 90.: Beryllus vitio oculorum medetur).

V povídce 62. vykládá se o kameni, který chová sílu chrániti toho, kdo jej nosí, před účinky ohně a vody.

V povídce 82. vypravuje se o kameni, který utišeje hlad.

V povídce 99. praví se, že sklo, roztloučené v prach, zabráňuje tomu, aby havran nevyseděl svých mláďat.

V povídce 101. rozeznává se drahocenný kámen, zasazený v prsten, od obyčejných kamenů skelných tím, že uzdravuje nemoci.

V povídce 107. se popisuje moc kamene, který se leskne trojí barvou: bílou, černou a červenou; kámen činí toho, kdo jej nosí, mocným, bohatým a oblíbeným. Jsa prodán za menší obnos své pravé ceny, vraci se k svému majiteli (sr. Neckam,

str. 179, kap. 91.: Smaragdus substantiam pecuniae adaugere solet: »rozmnozzie fye w fbozzy a we czti«).

Také pramenům se připisuje divotvorná moc; ne v tom smyslu, jako my činíme, nýbrž připomínají se tu pověrčivé domněnky, jichž původ hledati jest na východě. Povídka 98. podává výběr takových zázračných pramenů:

V Sicilii jsou dvě studnice, jedna jalové plodí, druhá opačně působí.

V Italii je studnice, která zrak uždravuje.

V Efisu je studnice, která hořící pochodně hasí, uhašené zapaluje.

V Idumei je studnice, která čtyřikrát do roka barvy mění.

V Boeotii jsou dvě studnice, jedna dodává paměti, druhá ji ubírá.

V Kampanii jsou dvě studnice: jedna odnímá mužské nemoci, druhá ženskou neplodnost.

V Neckamovi uvádí se zázračných pramenů mnohem více; je to svědectvím, že autor Gest nevymyslil si episod o kouzelné síle pramenů, nýbrž že je čerpal z pověrčivé tradice středověké, která produktům přírodním přičítala moc, již neměly. (Sr. Neckam, kniha 2., kap. 3.: V Sicilii je studnice, jež černou vlnou ovci mění v bílou a opačně; kap. 7. vykládá o studnici, v jejíž vodě smočený kámen působí bouři; kap. 8. uvádí řadu zázračných pramenů; sr. také Liebrecht, l. c., str. 129).

Příčital-li středověk kamenům divotvornou moc, tím snáze mohl souditi podobně o stromech a bylinách, poněvadž některé z nich jeví hojivý účinek; avšak fantázie středověká v této příčině zácházel také do zámezi, hledajíc ve stromech a bylinách to, čeho v nich nebylo. Středověké bylináře poučují nás o tom s dostatek. Drobné vzpomínky z herbářů zalétily také do Gest. V povídce 73. vypravuje se o pině, jež každého roku nesla ovoce proti rozličným nemocem. Snad do této kategorie nalezí zmínka o stromu (jméno se neudává), který uzdravoval všechny nemoci kromě malomooenství, v povídce 38.; k domněnce, že mohla být základem jejím některá tradice lidová, oprávňuje nás lehkověrnost středověká v oboru mediciny (sr. Neckam, l. c., str. 164 a 472, kde se podává výklad o léčivých účincích bylin, jenž se zakládá na lidových pověrách).

O tom, jaké praxe se užívalo v mastičkářství středověkém, poučuje nás povídka 44. V podivném zpracování živlů orientálních a antických vykládá stařec Sokratovi o prostředcích, jimž prý uzdraví manželku: »Zzena twa gest z semene kralcweho. Protazz kdyzz kral, otec gogi, bude krew pussieti, wezma te krwe kazziz swe zzeňye prfi gegie tu krwi zmazati. A k tomu wezmi trzy ty korzeny: s gednoho zwarzie trunk dayzz gy na Czttitrobu piti, A s druhu dvoj vdielage flastr kazz gi polowiczi na swuoy zzaludek przilozziti...« Pouštění žilou je středověká medicina pro všechno (zpomeňme minuci, v nichž udáván byl čas, kdy nejlépe je pouštěti krev); je-li tedy první část rady lékařské

vypozorována z praxe, nelze pochybovat o tom, že další část bizarního receptu odpovídá šarlatánství, které ve středověké medicině, založené na astrologii, alchymii a thaumaturgií, bohatě zkvetálo. Těm, jimž recept zdá se být směšný, třeba připomenout přísloví: *Tempora mutantur...*

Ještě ledacos zaléto do Gest ze zdravotnictví středověkého. Podle známé čtveřice, ohně, vzduchu, země, vody, rozehnávaly se také v člověku čtyři druhy šfáv: krev, žluč, černá žluč a sliz (sr. povídka 62.: Rytíř mající zlomiti čtyři elementy měří svého panoše a hájí se takto: Kazzdy czzlowiek gest flozzen ze czztyrz elemētow. Protozz kdyzz sem sveho panoffi zmyerzil podle wszech pomyer, y tak sem toho dowedl...«; ostatně viz podobný názor ve filosofii náboženského mystika Jakuba Böhme). Třebaže krev chová v sobě životní sílu, jsou tyto šfávy v určitém vztahu vzájemném; porušení jeho je nemoc a smrt. Jen tímto způsobem můžeme porozuměti slovům rytířovým v povídce 77., který káže pustiti krev své manželce nerozumné, neboť »počatek to gest porussenye krwe twe. A protozz to porussenye wypuftiti chezci...« Nebo povídce 93.: Člověk podobá se prý ledu, neboť »Takezz czzlowiek z zemie a zzywlow spogeny skrže horkost nemoci brzo fye rozpusti a porussen bude...«, kdežto život zvířete podobá se větru (v. povídka 62.), neboť podle Aristotela středověk v duši animální rozeznává jenom činnost vegetativní a sensitivní (smyslné vnímání), jinými slovy, zvíře je živoucí stroj. —

Také po stránce právní byla krev důležitým svědecstvím; svědecství krve při vraždách tvořilo důležitou část právního řízení středověkého, spočívajíc na tradicích velmi starých (sr. Z. Winter, *Kulturní obraz českých měst*, II, str. 742). V povídce, o které budeme mluviti, krev není svědecstvím hrdelním, nýbrž důkazem pro manželský a nemanželský původ dětí. Povídka 38. vykládá v té příčině takto: Kost otce nebožtíka smočena byla v krvi syna prvorzeného a obrácena byla na slunce; když pak ponořena byla do vody, krev s kostí se smyla. Táž operace stala se s krví prostředního a výsledek byl týž; teprve krev nejmladšího vsákla se do kosti otcovy. Rozsuzující král vysvětluje svůj pokus těmito slovy: »Ty gfi prawy fin geho, nebo krew twa z tetu koſti poffla, Ale bratry twa oba gfta z zzeñymczicze, ne praweho lozzie, ale z-tayneho cizolozzftwa...« Pověry tohoto druhu jsou velice rozšířeny a nacházejí ozvěny ještě dnes v tradicích lidu bosenského (sr. *Zeitschrift für österreich. Volkskunde*, VI, 1900, str. 221.: Der Anziehungskraft des Blutes vertraut man auch, wenn man eines Kindes rechtmässigen Vater sucht. Ist der angebliche Vater tot, so holt man aus seinem Grabe ein Bein, macht dem Kinde am Leibe einen Schnitt und lässt des Kindes Blut auf des angeblichen Vaters Bein trüpfeln. Saugt das Bein das Blut auf, so ist der Tote der rechtmässige Vater gewesen; wenn nicht, so stammt das Kind von einem Anderen...)

(Dokončení.)

Úvahy.

A. Croiset: Les démocraties antiques (Bibliothèque de philosophie scientifique). V Paříži 1909, A. Flammarion. Str. 339 Za 3 fr. 50.

»Řeckem Řecka Atheny« říkali už staří, a tak i jádrem pěkného spisu Croisetova jest výklad o demokratii athenské. Demokratická zřízení ostatních obcí řeckých, demokratie v Římě a Karthagu ustupují do druhé řady; ješ o nich jednak málo známo, jednak vývoj není nikde tak úplný jako v Athenách. Proto vlastně nadpis nepřiléhá k obsahu, byl knize dán a posteriori. A při athenské demokratii nejde opět spisovateli tak o podrobné vyličení její organisace, ani o dějiny její, jako o postižení ducha a podstatných znaků jejích.

Píše-li Croiset o demokratii athenské dnes vskutku objektivně, není-li spis jeho ani apologií ani útokem (str. 17), jak tomu bývalo dříve často (viz na př. líčení Grotovo a naproti tomu vášnivé potíráni demokratie athenské u Jul. Schwarcze, *Die Demokratie I*, 1880); zásluhu tohoto opravdu historického nazíráni nepřičel bych ani tak spisovateli samému, nýbrž poklädám to za úcinek lepšího poznání života minulého i přítomného, lepší methody. Každé moderní zpracování této otázky musí státi na též stanovisku jako Croiset; třeba přidržovati se, pokud možno, fakt, skutečnosti, nepřestávatni na obecných abstraktech. Demokratie jako každé jiné státní zřízení, jak už Aristoteles pravil, jest závislá od určitých daných podmínek a má své přednosti a vady jako všechna zřízení státní.

Co v úvodě spisovatel vykládá o rozdílech mezi sociologií a historií, ač není nové, je řečeno správně a pěkně.¹ Croiset vychází totiž z toho, že pro Athénany jiného zřízení nebylo, jenom demokratie vyhovovala duchu a povaze athenského lidu. Aby toto své základní mínění odůvodnil, věnuje zvláštní pozornost všem činitelům, které vytvářely povahu athenskou. Mezi nimi přední místo náleží vlohám, přirozenému nadání národa. Vliv tohoto činitele lze sledovati celými dějinami až k samým počátkům v dobách předhistorických. To je první fakt, jehož třeba dbát. Proto Croiset mluví mnoho a otevřeně o psychologii račy, ač se to v poslední době leckdy nepokládá za dost moderní. Ale vliv ten existuje přes to, že nemí leckdy možno přesně odhadnouti jeho sílu. Tato úvaha přiměla spisovatele, že v úvodě vyložil své mínění o historické práci a jejích zákonech.

¹ Též věci, pokud historie jest vědou, dotýká se současně ve spise svém o republice římské Heitland (*The Roman republic*, v Cambridge 1909, sv. I., str. 1 nn.) a dospívá k týž závěrům.

Potom podán v první ze šesti kapitol, z nichž kniha se skládá, stručný přehled ústavního vývoje athenského od doby královské až do Demosthena, v druhé pak výklad o demokratii athenské a jejích orgánech. Třetí, nejpěknější a nejhlubší kapitola věnovaná výkladu o povaze lidu athenského. Croiset mluví nejprve o přirozených vlastnostech jeho, pronikavém rozumu, jenž stejně bystře pozoruje jednotlivá fakta, skutečnost, jako dovede abstrahovati a dedukovati, o živé obrazivosti, zálibě v hovoru, o vrozené mírnosti, humánnosti a jemnosti, ať už v obcování s cizinci nebo mezi sebou, s rodinou i otroky — přes některé historické doklady ukratnosti. Mravnost athenská je spíše věcí instinktu než hlubokého přesvědčení nebo citu pro povinnost. Ve vychování, v náboženství převládají vlivy umělecké nad ostatními. Veřejný život athenský byl velkou školou politického myšlení. V následující, čtvrté kapitole, historické, je přehled dějin athenské demokratie, »les actes de la démocratie athénienne«. Ostatek knihy vyplňuje stručný popis ostatních starověkých demokratí.

S konečným soudem spisovatelovým o demokratii athenské lze beze všeho se srovnati. Ačkoliv demokratie athenská dopustila se různých chyb, přece dílo její pro celkovou umírněnost a jemnou, ryze lidskou kulturu stojí hodně vysoko.

Kniha Croisetova je populární v ušlechtilém smyslu. Mluví z ní nějen velký znatel starého života, ale filosof, bystrý pozorovatel dneška, odkojený bohatou, starou kulturou gallskou. Jak jsme již výše podotkli, základní myšlenka spisovatelova, že ráz a průběh dějin řeckých jest v první řadě podmíněn povahou lidu řeckého, jest osou, kolem níž se točí celý výklad. Odtud vzniká však také nutně jednostrannost a neúplnost jeho, ježto je více statický než dynamický, spíše ličením stavu věcí, jaké byly v určité dané době, na př. za Periklea, než úplným obrazem změn za těch několik století, jež třeba pokládati za tvůrčí periodu řecké demokratie. Proto, myslím, není spravedlivě oceněno úsilí těch lidí v Athénách, kteří snažili se o opravu společnosti a zřízení jejího, jako na př. Platon. *Em. Peroutka.*

D. Fimmen: Zeit und Dauer der kretisch-mykenischen Kultur. V Lipsku a Berlíně 1909, B. G. Teubner. Str. 104. S tabulkou synchronistickou. Za 3 mk.

Spisovatel obrál si za úkol určiti přesněji chronologii vzdělanosti »kretsko-mykenské«. Prací s týmž cílem vzniklo za trvání kretských výkopů již několik; v české literatuře máme pojednání Peroutkovo: »Chronologický přehled kultury aegejské« ve Věstníku Král. spol. nauk 1908, čís. VIII; srovn. též jeho Dějiny řecké I, str. 46, kdež jest i přehled prací starších s kritickými poznámkami. Knížka Fimmenova podává v části první (str. 1—11)

přehled dosavadních prací, k čemuž připojena tabulka chronologie egyptské podle Ed. Meyera a Breasteda. Hlavní obsah rozdělen jest takto. Část druhá (str. 11—40) obsahuje přehled vrstev kulturních a vývojových stupňů kretsko-mykenské vzdělanosti. V něm rozlišuje a srovnává Fimmen nalezený materiál z doby předhistorické na Kretě, ostrovech, v Malé Asii, Kypru atd.; tato část jest základem jeho úvahy, na němž buduje dále. Jest to pěkný přehled nejstarší vzdělanosti Řecka. V následujícím (III.) odstavci (str. 40—58) podává spisovatel seznam předmětů kretsko-mykenských, nalezených v Egyptě ve vrstvách, jejichž dobu lze určiti. Užil zde tolka spisů jako málo kdo před ním. Právě v jejich množství a úplnosti záleží přednost práce, která bude vítanou pomůckou pro klassické archaeology, jimž nebývají výsledky egyptologie vždy dobré známy nebo snadno přístupny. V dalším (IV.) odstavci (str. 58—69) sestavuje Fimmen předměty egyptské, opatřené jménem králů, které nalezeny byly v kulturních vrstvách řeckých. V odstavci V. (str. 69—86) pojednává o vztazích mezi severními národy a Egyptem, především Keftiu a Pulesata. Odstavec VI. (str. 86—99) věnován vztahům mezi uměním obou vzdělanosti, pokud jest možno je datovati. Odstavec VII. obsahuje závěry (str. 100—104); názornější přehled jejich máme v synchronistické tabulce na konci.

Podle Fimmena neolithická vzdělanost skončila asi r. 3000 př. Kr., kdy začíná při jednotě obyvatelstva doba bronzová (minojská). Ranní doba minojská náleží se všemi třemi periodami do druhého tisíciletí a jest současná s III.—XI. dynastií egyptskou; střední doba minojská začíná r. 2000 současně s XII. dynastií. První dvě periody této doby trvají do r. 1700; třetí perioda střední doby minojské a první perioda pozdní doby minojské náleží mezi r. 1700—1550 (vláda Hyksů a počátek XVIII. dynastie od r. 1580). Za této dynastie do r. 1400 trvá druhá perioda pozdní doby minojské, od r. 1400—1250 i za dynastie XIX. (od r. 1350) třetí perioda oné doby. Po r. 1250 začíná (za XX. dynastie) již doba železná.

Jak ze stručného udání obsahu plyne, postupuje Fimmen methodou správnou k svému cíli a dochází k výsledkům odchylným od chronoologie Evansovy, ač ne úplně novým (srov. Petroukovy Dějiny řecké I, str. 72—77). Zásluha Fimmenova záleží především v tom, že sebral a v jednotný celek spojil poznámky, roztroušené jednak ve zprávách o výkopech, jednak i v speciálních pracích, které právě chronologii se neobíraly. Knížka Fimmenova jest proto dobrý úvod do studia předhistorické doby v Řecku, ale i odborník rád k ní sáhne, poněvadž v ní má všechn až dosud nalezený materiál pěkně sebraný a rozříděný.

Ke konci připojil bych několik poznámek. V předhistorii proniká v poslední době zásada, že sice rozdelení staré na tři

veliké periody kulturní, neolithickou, bronzovou a železnou jest správné, ale že nemůžeme soudit, že by ve všech krajinách doby ty byly současné. Fimmen omezuje sice svoje studium jen na menší prostor, kde by byla možna sice současnost jejich, jak se všeobecně soudí, ale přece zdá se, že neolithická doba thessalská jest mladší než kretská a egyptská. Vůbec myslím, že velikého díla Tsuntova (*Αἱ προϊστορικαὶ ἀποτάξεις Διμινίου καὶ Σέσκλου*, v Athenách 1908) spisovatel neužil tak, jak by se slušelo. Bronzovou dobu thessalskou vynechává úplně, ačkoliv tato pro úzké vztahy své ke kultuře prvních pěti vrstev trojských jest velice důležitá i pro chronologii.

Vásy z I. a II. dynastie egyptské, jež Fimmen ztotožňuje se severními, jsou jen podobné, nikoliv totožné, i nelze jich užiti k jistému určení chronologickému, jak spisovatel činí (srov. Bis singův článek »Die mykenische Kultur in ihren Beziehungen zu Aegypten« ve Verhandl. der 49. Philogenversammlung in Basel 1907, str. 82). Otázka, zdali Keftiu=Kaphtor, není ještě tak rozřešena, abychom na totožnosti jejich mohli založiti jisté závěry (srov. Orien. Litter. Zeitung XI, 1908, str. 426—427; XIII, 1910, str. 49—54 i str. 108). Jest správno, že spirála jest původu severního, t. j. evropského, nikoliv egyptského, ale spor o původ její záležel hlavně v tvrzení některých učenců, kteří tvrdili, že byla převzata na jihu evropském ze severu, t. j. podle nich ze střední Evropy. Byla-li neolithická vzdělanost thessalská současná s kretskou ze čtvrtého tisíciletí (podle Tsunty i Fimmena), musili bychom věřiti v středoevropský původ spirály; neboť na Kretě známe spirály teprve z ranní doby minojské (3000—2000 př. Kr.). Ale zdá se, že thessalská doba neolithická jest mladší a že spirála vznikla v krajinách aegejské vzdělanosti, odkudž přešla teprve do Thessalie.

Uvedené poznámky nemění ovšem úsudku svrchu proneseného, že kniha jest dobrou příručkou pro každého, kdo se chce poučiti o těchto důležitých, zajímavých a nesnadných otázkách.

A. Polák.

Wilhelm Vollgraff: Nikander und Ovid. Erster Teil. V Groningách 1909, J. B. Wolters. Stran 143. Za 5·50 mk.

Alexandrijský básník Nikandros z Kolofonu klade se do doby kolem r. 150 př. Kr. V uvedené knize opravuje Vollgraff tuto chronologii a celou básnickou činnost Nikandrovu staví do jiného světla, přidržuje se staršího mínění Volkmannova (De Nicandri Colophonii vita et scriptis 1852 a Philol. XV, 1860, str. 304 nn.), dle něhož patří Nikandros do doby krále Attala I., t. j. do polovicé třetího stol. př. Kr. V úvodě vytýká spisovatel jakožto charakteristikou řecké poesie vůbec, že básník neopěnuje přímo poměry doby své, nýbrž zvoliv si obdobnou látku mytho-

logickou, hledí naznačiti vlastní tendenci básně narážkami na poměry současné. To činili básníci také v době alexandrijské. Ovšem Egypt, Syrie, Pergamon a Makedonie neměly vlastních souvislých dějinných mythů, vhodných pro rozsáhlé epopeje; proto přestávali básníci na epylliích a aitiích, k nimž brali látku z mythologických zkazek, vížících se k jednotlivým městům nově vzniklých říší, hledice je sloučiti v jakýs takýs celek. V tomto smyslu pokládá Vollgraff Nikandra za národního básníka spolku aitolského.

Pro stanovení doby života Nikandrova nevystačíme ani s formální stránkou zachovaných básní, pro jejíž nedokonalost neprávem kladou někteří básníka do doby pozdní, ani s literárními zprávami o jeho životě, jež si namnoze odporují. Vznik anekdoty o Aratovi a Nikandrovi, že jim prý bylo uloženo napisati básně z oboru jim cizího a že si usnadnili úlohu tím, že si navzájem vyměnili své básně, lékař Aratos Theriaka a Alexifarmaka, astronom Nikandros Fainomena, vykládá Vollgraff snahu kritiků vyložiti nějak chyby, vyskytující se v dlech obou básníků a projevující odbornou neznalost. Důležitý je delfský nápis (SGDI. II, 2653), v němž vypočítávají se poety, jež udělili Delfští básníku Nikandrovi. Nápis tento hlásí se do doby kolem r. 260, nejpozději 230 př. Kr. Proti těm, kdož uznávají pro tento nápis staršího básníka Nikandra a našeho Nikandra kolofonského pokládají za mladšího jeho soujmenovce, dokazuje Vollgraff z povahy básní, že se delfský nápis týká Nikandra kolofonského. Neboť i Nikandrova Aitolika i Heteriumena jeví tendenci Aitolům zřejmě příznivou, takřka panaitolskou, jež byla by nemožná po r. 189, kdy moc aitolská byla již zlomena. Oba spisy pocházejí pro svůj zde vytčený ráz od téhož básníka a hlásí se do doby krále Attala I. (230 př. Kr.), nikoli do doby Attala III. (138—133), do které bychom musili klásti Nikandra mladšího. Témuz Nikandrovi z III. stol. př. Kr. patří i Melissurgika, pramen IV. knihy Vergiliových Georgik, a Georgika, pramen též básně pro první tři knihy. Touž zálibu básníkovu pro vše, co souvisí se severním Řeckem, jeví též zachované básně Theriaka a Alexifarmaka. Pocházejí tedy od téhož básníka jako básně předešlé.

Dále načrtává Vollgraff stručně životopis Nikandrův, vytýkaje zejména, že poct, jež připomínaji se v nápisu delfském, dostalo se Nikandrovi za zásluhy, jež si získal o spolek aitolský, jehož zájmem věnoval též jiná dvě díla, básně Oitaika a Thebaika. Výsledky, k nimž dospívá, jsou zajímavé a nepostrádají pravdě podobnosti.

V části další snaží se Vollgraff dokázati, že Ovidius pro své Metamorfosy učinil si Nikandrova Heteriumena základem v míře daleko větší, než se soudí dosud. Důkaz provádí především pomocí sbírky bájí *μεταμορφώσεων συναγωγή*, sestavené od Antonina Liberala, jež dle scholií obsahuje dvacet dva

mythy, jež zpracoval Nikandros ve svých Proměnách. Jest totiž zajímavé, že báje severořecké tvoří co do rozsahu veršového 47% všech veršů prvních dvanácti knih Metamorfos Ovidiových. Náhoda jest vyloučena a nebylo také jiné příčiny, aby Ovidius věnoval těmto bájím zvláštní pozornost. Pro některé báje knihy první stanoví spis. Nikandra jakožto vzor ze zcela určité, pro ostatní mythy severořecké, obsažené v knize druhé až do čtvrté (až potud jsou probrány), předpokládá sice hellenistickou předlohu, ale pro Nikandra určité se nevyslovuje. Ač i v této části vede si Vollgraff dosti obezřele, přece jeho výklad vzbuzuje na některých místech pochybnosti. Rozboru mythů dalších knih Metamorfos bude věnována část druhá.

Ant. Kolář.

Quinti Horati Flacci Opera omnia cura E. C. Wickham.
Apud P. H. Lee Warner, Mediceae Societatis librarium, Londini
MDCCCCX. Słr. IX a 291 velké osmerky. Za 16 sh.

Před dvěma měsíci zesnulý anglický filolog Edward Charles Wickham uspořádal několik vydání Horatia: velké, dvojsvazkové s obšírnými anglickými poznámkami (I. sv. 1874, 3. vyd. 1896, II. sv. 1877), menší, rovněž dvojsvazkové, se stručnými poznámkami (ódy a epody 1887, satiry a listy 1891), školní výbor z ód s poznámkami, vydání miniaturní (1895) a vydání textové se stručným apparátem kritickým (v bibl. Oxoniensis 1901). Všechna tato vydání vyšla v Oxfordě nákladem tiskárny Clarendonské; obě posledně jmenovaná vydána též v elegantní úpravě na tenkém papíře indickém.

Vydání, o kterém referujeme, podává text, jenž se až na nepatrné odchylky shoduje s kritickým vydáním Wickhamovým z r. 1901. Co však mu dodává zvláštní ceny, jest překrásná úprava; sotva vůbec kdy byl Horatius vydán v podobě důstojnější. To jest zásluhou Medicejské společnosti, která se ustavila před pěti lety v Londýně. Původním účelem jejím bylo vydávat barevné reprodukce slavných obrazů technikou co nejdokonalejší, a také již vyšla nákladem jejím řada krásných, velkých tabulí, předvádějících ve formě zdařilé díla starých mistrů. Roku loňského rozšířila společnost svůj program též na vydávání knih umělecky vypravených. K tomu účelu byly řezány velké nové typy, které se vyznačují elegancí, příjemně se čtou a při tom mají starobyly ráz. Základem jejich jest větší z obou typů, kterých užil r. 1492 Antonio Miscomino ve Florencii, ve svém vydání Horatia; ba jak ujišťují ti, kdož měli příležitost viděti vydání Miscominovo, jsou nové typy ještě krásnější. Společnost vytiskla tímto písmem dosud devět knih, z nichž některé ozdobeny jsou obrazy, dokonale v barvách reprodukovanými. Bylo zajisté slušno a spravedlivé, že si vzpomněla též na Horatia, a že otiskla, se svolením nakladatelství Clarendonského, vydání Wickhamovo, v Anglii nejrozšířenější.

Nové vydání, pořízené na silném, zvlášť vyrobeném ručním papíře, činí dojem inkunabule, na které však jest pozorovati pokrok, který učinilo umění knihtiskařské za více než čtyři sta let. Iniciálky vytisklé jsou barvou modrou. Čtení krásných typů a pohled na vlnské upravené stránky potěší každého čtenáře tak, že najde v Horatiovi nový požitek. Čísla veršů, na která jsme my filologové zvyklí, zde chybí úplně, a to právem; vždyť je to jakési vydání sváteční.

Pro bibliofily uspořádala Společnost medicejská též vydání, vázané v pravém pergamenu (za 25 sh.), ba dala dokonce 16 výtisků vytisknouti na pergamenu (po 15 lib. 15 sh.). Společnost má v úmyslu, vydati i jiné básnicky latinské v podobné úpravě, i ohlašuje, že vydá na jaře roku příštího básně Catullovy, Tibullovy a Propertiovy, přihlásí-li se předem aspoň 250 odběratelů (výtisk po 20 sh., váz. v perg. po 31 sh. 6 d.).

Doufám, že i u nás najdou se etitelé Horatiovi, kteří si dopřejí potěšení, čísti básníka v tomto půvabném vydání.

Fr. Groh.

Briefe des jüngerem Plinius. Herausgegeben und erklärt von R. C. Kukula. Zweite, verbesserte Auflage. I. Einleitung und Text. II. Kommentar. Ve Vídni 1909, K. Graeser a spol. Str. XLIII a 95 + III a 127. Za 2 K 40 h.

C. Plini Caecili Secundi Epistulae selectae. Edidit R. C. Kukula. Editio minor duabus tabulis instructa. Ve Vídni 1909. K. Graeser a spol. I a 95 str. se 2 tab. Za 80 h.

R. C. Kukula, nyní profesor klassické filologie na univerzitě v Štýrském Hradci, jest původcem toho, že do nového plánu rakouských gymnasií pojato bylo též čtení listů Pliniových. Již jako gymnasiální profesor ve Vídni vymohl si u ministerstva dovolení, aby směl v septimě místo filosofických spisů Ciceronových čísti listy Pliniovy, a podal o tomto svém pokuse zprávu v Zeitschr. f. öster. Gymn. 1905. str. 818 nu.; potom doporučil znova Plinia ve spise »Der Kanon der altsprachlichen Lektüre am österr. Gymnasium«, kterou vydal r. 1906 ve Vídni společně se svými štýrskohradeckými kollegy E. Martinakem a H. Schenklem (srov. LF XXXIV, 1907, str. 50 nn.). Také jako vydavatel Plinia má Kukula dobré jméno; roku 1904 vydal ve Vídni u Graesera výbor z listů Pliniových, opatřený úvodem a poznámkami a r. 1908 kritické vydání Plinia v bibliothece Teubnerské (srov. LF XXXV, 1908, str. 479 n.).

Nové vydání Kukulova výboru listů Pliniových neliší se značně od zpracování původního z r. 1904, ale lze je pokládati za zdokonalené. Úvod, jenž nyní připojen k textu, pojednává obširným a zajímavým způsobem o dopisování ve starém věku, o druzích listů, o řeči, o slohu a formě jejich, jakož i o Pliniovi a jeho

listech; na mnohých místech jest rozšířen přídavky, ve kterých jsou zpracovány výsledky nového badání a zaznamenána novější literatura. Vlastní výbor obsahuje 60 listů, které jsou vybrány ze všech knih listů Pliniových způsobem velmi vhodným; výbor ten zůstal nezměněn až na to, že v textu přijata na několika místech jiná čtení podle kritického vydání Kukulova. Poznámky, které byly již v prvním vydání zeela přiměřené, jsou přehlédnuty a doplněny; nově připojeny Winnefeldovy plány všech Pliniových.

Pro školy neněmecké jest asi určeno »menší vydání« s latinským titulním listem, podávající pouhý text. *Fr. Groh.*

Josef Hanuš, Mikuláš Adaukt Voigt, český buditel a historik. (Rozprav České Akademie I. ř., III., č. 32.) V Praze, 1910. Stran 100. Za K 1'60

Úkol, který si položil spisovatel, je vystižen praedikátem, uděleným Voigtu. Jaký význam má Voigt v historii českého probuzení, co pro ně zamýšlel a co vykonal, a jaké místo Voigtovi náleží ve vývoji studia historického v Čechách? Na tyto otázky Hanuš obšírně a výstižně odpovídá řadou kapitol, které v životopisném rámci hlavy první a poslední jednají o jednotlivých stranách Voigtovy činnosti nebo o jednotlivých dílech jeho. Tak hodnoceny jsou jeho práce filologické, zejména slavistické, numismatické, Effigies, Acta a rozpráva o duchu zákonů českých; poznáváme Voigta osvícence a Slovana, vlastence a buditele, seznáváme jeho erudici a hlavní rysy jeho celkového obrazu literatury české. Tím způsobem podařilo se nakreslit profil, který se značně liší od obvyklého zjevu v našich literárních dějinách. Voigt nebyl doceňen, jeho význam nebyl poznán dokonale, nevěděli jsme, že stojí mezi Dobnerem a Dobrovským, že jeho slavistické pokusy jsou záblesky, věsticí dobu Durichova a Dobrovského, neznali jsme rozsahu jeho zájmů. A pro naše probuzení Voigtovy předmluvy k Effigies, kde poprvé vyslovena byla idea samostatné české literatury, jsou právě tak epochální, jako mu nikdy nezapomeneme jeho účast na založení Soukromé společnosti, která je z nejstarších učených společností evropských.

Práce Hanušova je první, nebo, počítáme-li obdobnou práci »Počátky kritického dějezpytu v Čechách« (v ČČH 1909) za monografií o Dobnerovi, druhou z řady studií o jednotlivých nositelsích první periody našeho probuzení: Procházkovi, Pelzlovi, Ungarovi atd. až k Dobrovskému, které, jak ohlašuje, po většině jsou k tisku již připraveny. Lze se tedy nadítí, že důležitá doba josefinská (i s dobou spoluvlády Josefových), k níž se badání v posledních letech obracelo měrou zvýšenou, bude osvětlena tak, jak jen možná po vzrůstu toliká bájí a ztrátě toliká pramenů k jejímu poznání.

Co do pramenů Hanuš vedle důkladného propracování tištěných spisů samých hojně užívá korrespondence, především

Dobnerovy, kterou podle str. 8⁵ dr. Šimák chystá právě do tisku. Je-li v ní mnoho tak intimního materiálu, jako na př. na str. 7⁸, 22¹⁸, 33²⁵ a j., pak jí naše znalost vnitřní historie národa v oné době značně bude obohatena.

Uvedu příklad, jak důležitá látka je tu zachována. V dopise Dobnerovi ze dne 30. března 1772 dovdáme se nejen, že polemiku proti Dobnerovi a »Prager Gelehrte Nachrichten« v »Neue Hallische Gelehrte Zeitungen« psal lipský professor Bél sám, čímž lépe chápeme některé narážky v polemice proti této statii, nýbrž též, že původce (»auctor«) recenze dila knížete Jablonowského »Lechi et Czechi vindiciae«, v časopise pražském dne 10. prosince 1771 vyšlé, byl Dobner. Hanuš sice praví na str. 8⁶: »Podle tohoto listu by se zdálo, že Voigt měl snad přímou účast v polemikách PGN, o otázku tu vedených. Snad dodal látku, již si Löper sestilisoval«. Zde však patrně místo Voigt nutno čísti Dobner. Píše Voigt: »adversus Paternitatem Vestram, auctorem recensionis . . . tedy přímé svědectví pro účast Dobnerovu. Recense je podepsána *Bt*, což jsem (Pražské časopisy, str. 51) pokládal »za společnou jakousi firmu k článkům inspirovaným a redigovaným u piaristů a psaným Pelzlem«. Ani po nově objeveném svědectví Voigtovi nemohu si mysliti, že by svěží pero, které psalo onu recensi, náleželo Dobnerovi, jehož sloh i v mladších »Abhandlungen« je značně těžkopádnější. Snad jde o podrobnou část té recenze, kde se na osmi stránkách vyvratuje námítky, kdežto úvod a konec bezpečně psal jiný. Ale kdo? Jaké má Hanuš důvody, aby jmenoval L ö p r a místo Pelzla, nevím. Bylo by spíše, již vzhledem k thematu práce, všechně bývalo zkoumati, není-li pisatelem sám Voigt. Váhal jsem dlouho mezi ním a Pelzlem, ba dával jsem vlastně Voigtovi přednost (vysvětloval jsem si i šifru *Bt* theologickou hříčkou jako *B . . . t* se zámenou *b* a *v* podle abecedy hebrejské), a důvody, pro které jsem posléze se přiklonil k Pelzlovi, nelze pokládati za neomylné. Jednoho z nich, že by Voigt asi nebyl citoval Voltaire, drželi nemohu a o účasti Voigtovi při redakci pochybovat vůbec nelze. Až v řadě Hanušových monografií dojde na Pelzla, auktor bude nucen přistoupit k této otázce; doufejme, že do té doby vyskytně se další nová látka, která těžký úkol usnadní.

Podobně všechny úkoly byly bývaly rozebrati Voigtovy nepochybně příspěvky v »Neue Literatur«, jak jsem k tomu dal popud svými »Pražskými časopisy«. Co spisovatel přijímá z výsledků mé knihy, toho užívá jen v závorkách nebo pod čarou. A přece šlo o první literární začátky Voigtovy, o myslénky, s kterými už přišel do Prahy, což je mnohem zajímavější, nežli podobné výroky z let pozdějších, z nichž názory jeho již dobře známe. Na tuto dynamiku vývoje historického byli bychom položili váhu hlavní, kdežto Hanuš kreslí jednotlivé stránky Voigtovy staticky, bera těch patnáct asi let, po která (z 54 let jeho života) jej lze

pozorovali, za celek jednotný. A přece by nás zajímalo, kdybychom Voigta poznali nejenom jaký byl, nýbrž také jak se takovým stal. Jakými cestami tento syn německého soukeníka z německého Horního Litvínova dospěl ve vlastence tak vřelého s vědomím kmenovým a s láskou k jazyku? V čem byl kouzelný vliv Slaného, když přece škola byla latinská? Tušíme vliv přátelský, snad i náklonnost některého člena řádu, k němuž Voigt zároveň přilnul. Ku přátelství byl jak se zdá zvláště disponován, a hodně »moderní« biograf by snad celou karakteristiku vybudoval na zprávě, které Hanuš šetrně a právem pouze latinsky se dotýká na str. 7³. Dvacetipětiletý kněz přeložen byl do Badenska, a nám přímo vtírají se otázky: jaký tam byl pomér mezi katoliky a protestanty, jaký stav vzdělanosti, jací to byli lidé, od nichž se Voigt naučil zdravě mysliti, zjemnil své vědomosti a odložil tolík předsudků, jak chválí Pelzel v nekrologu. Nebyl první ani poslední, kdo v cizině si zamiloval vlast.

Doma pak u Voigta lze sledovat vývoj velmi rychlý: r. 1771 ještě doporučuje českým dámám, aby se snažily mluvit dobré německy, o tři léta později pak dospěl k smělé replice, že každý národ má své vlastní místo na Parnasse.

Neklade-li Hanuš valného důrazu na vývoj vlastenectví Voigtova, zdá se naopak, že je nakloněn přiznatí vývoje, ale zpětný, v jeho osvícenství. Na str. 21 čteme, že »osvícenství Voigtovo, za Marie Teresie tak vřelé, ochladlo překotnými reformami Josefa II. a tuším i styky s vídeňskými preláty«. To však nevyšvětuje zcela chování Voigtova. Jeho osvícenství ani za Marie Teresie nebylo zvláště vroucí, třeba že Hanuš klade je téměř na roveň smýšlení deistů nebo snášelivých protestantů. Voigt se naučil v Kirchbergu, jak se mluví s osvícenými lidmi nebo protestanty, zůstal však při tom knězem věřícím; jeho odpor proti jesuitům a literatuře jesuitské dobře se snáší se smýšlením celkem protireformačním, jako o století dříve s horlivostí katolickou se snášelo Balbínovo vlastenectví. Hanns sám praví na str. 68., že »Voigt je (v nazírání na husitství a českou reformaci vůbec) ještě silně pod dojmem protireformační literatury. Ale . . . mírní příkrost starší protireformace«. Meze Voigtovy svobodomyslnosti lze ukázati na zajímavém příkladě. U Hanuše čteme na str. 63, že Voigt »nesprávně přičítá skvělý rozmach české duchovní písni katolíkům . . . Voigt činí tak bona fide, nikoliv z tendencí protireformačních, jak patrno z dodatku, v němž teprve se zmíňuje o zpěvu nekatolíků, jmenovitě husitů a Bratří, a to pochvalně . . . Verschiedene Ausländer, welche sich in Böhmen aufgehalten haben, erteilen Ihnen das Zeugnis, dass sie hierin ihre Glaubensgenossen in andern Ländern übertroffen hätten«. K tomu je citována předmluva Esroma Rüdigera z r. 1577. Čteme-li však sami citované místo, jsme překvapeni jeho zněním. Rüdiger píše: »In canendi studio nescio an Ecclesiae Fratrum Bohemi-

corum superent reliquas omnes. Nesrovnává je tedy se souvěrci v jiných zemích, nýbrž se všemi ostatními křesťany, a rozumí se i s katolíky, a jeho chvála zní mnohem plněji, než bychom podle slov Voigtových očekávali. I ptáme se maně, jedná-li tu Voigt skutečně bona fide?

Že by Voigt byl pozbyl professury pro málo osvícenské smýšlení nebo zvláště pro svůj spisek proti zavedení národního jazyka do bohoslužby, není pravděpodobno. Neodůvodněné odstranění professora bylo by zvířilo mnohem více prachu, a dopisy citované na str. 95 dávají tušit přičinu zcela jinou. Ona brošura pak dokonce sotva mohla miti takový účinek — zdá se, že zapadla úplně; aspoň v Allg. deutsche Bibl., kde oznameno takové množství vídeňských brošur, také knížka moravského kněze Doležela o též předmětě a v podobném duchu psaná, nenalezl jsem po Voigtově spisku ani stopy. Pro nás je nejjazdívavější, že podle str. 9⁸ i Dobner byl spiskem tím pohněván.

Obracím se k jednotlivostem v Hanušově práci řadou poznámek důležitosti nestejně.

Podle str. 9 »Procházka byl jediný, jenž dal Voigtovi obšírnou rozpravu pro . . . Acta Litteraria«. Ale na str. 50. čteme, že Voigt první díl vypracoval sám »kromě recenze Sarepta Mathesii, již německy psanou dal mu přítel«. Tím přítelom nemohl býti nikdo jiný nežli Born, jak ukazuje obsah Sarepty (viz Pražské časopisy, str. 55). Ovšem stař o Sareptě v I. ročníku vytisknuta nebyla. Voigt psal tedy první díl skutečně sám. Záhada, kterou jsem marně řešil, proč článek lékařský byl z knihy vyříznut a nahrazen jiným, také u Hanuše zůstala nerozrešena.

Mezi vyčtenými pražskými známými Voigtovými chybí Seibt a jeho kruh, s nímž se Voigt spojil k vydávání »Neue Litteratur«.

Na str. 11—14 Voigtova vědecká a literární erudice výčtem autorů citovaných v jeho spisech není charakterisována výstižně; žid Hirschel, geograf Hager, historik Gatterer atd. jsou pro nás pouhá jména.

Na str. 35 čteme řadu citátů o překladateli a nakladateli »Effigies« a v poznámce, že »Dobrovský . . . shodně konstatuje, že Born s Pelzlem překládali Abbildungen . . . a společně hradili náklad«. Ale Voigt výslově nazývá Borna překladatelem a Pelzla nakladatelem. Tomu nasvědčuje také němčina překladu. Nezbývalo tedy než ukázat, že a odkud Dobrovský byl lépe informován nežli Voigt sám.

Podle str. 91 »jest pravdě podobno, že Voigt svůj idealizující obraz slovanského dávnověku kreslil již pod dojemem názorů Herdrových, ač se jich nedovolává«. To chronologicky není možno, neboť Herdrova stař o Slovanech vyšla teprve ve 4. díle »Ideen«, r. 1791, tedy po Voigtově smrti.

Poznámky k řadě míst, které se týkají Voigtova vlastenectví a buditelství, jeho brojení proti »germanosilům«, proti Seibtovečům a »Prager Gel. Nachrichten«, podávám úhrnem.

Je patrné, že tato místa jsou psána před mým rozborem »Pražských časopisů 1770—1774«, jehož nebylo již lze užít plnou měrou. Zopakuji stručně, oč jde. Hanuš v ČČH 1908 rozbral »Počátky král. české Společnosti nauk«, a přirovnal první svazky jejich pojednání (»Abhandlungen einer Privatgesellschaft«) ke kritickému časopisu »Prager Gelehrte Nachrichten«, pokládanému dotud za první projev Společnosti, dospěl těchto výsledků, jak je shrnuje v »Dodatku« k svému článku v nejnovějším sešitě ČČH (1910, 306): Soukromá Společnost nevznikla 1769, nemohla být zakladatelkou PGN z r. 1771—72; orgánem Společnosti jsou teprve »Abhandlungen«, které tedy nebyly pokračováním PGN, nýbrž znamenají českou reakci proti PGN. Po této rozpravě (nikoli proti ní) vydal jsem práci o pražských časopisech 1770—74, která jednala o PGN v souvislosti, do niž náleží; neboť pražské časopisy od »Unsichtbare« až po Löperův Theatral. Wochentblatt a Voigtova »Acta« tvoří řadu geneticky souvislou, mají skutečnou jakous historii a z té se nevymykají ani Bornovy Abhandlungen, které toto období pražského časopisectva zakončují a korunuji. Poznal jsem, že nikoliv nespokojenosť s PGN dala vznik Abhandlungen, nýbrž že *titiž* lidé, kteří dospěli pouze nových názorů, jsou zakladateli a nositeli podnikův obou.

Hanuš ve svém Dodatku celkem přijímá fakta mnou prokázaná, ale trvá na české reakci, neboť vše, co tak nazval, zůstalo (jak se domnívá) mou argumentaci nedotčeno.

Je pravda, že v PGN sonnenfelství a polemická stránka osvícenství vystupuje zcela jinou měrou než v Abhandlungen, ale je právě rozdíl mezi kritickým týdeníkem a sborníkem positivních vědeckých prací. Také v Masarykově »Naši Době« stěží poznáváme přetvořené »Athenaeum« a málem bychom mluvili o jisté reakci. Že pak PGN jsou všerakouské, Abhandlungen české, je správné, ale nezapomínejme, že kritický časopis, omezující se na literaturu českou, *předcházel*, a že sebe vlastenečtí osvícenci nemohli mít mnoho chuti následovati jej v tom omezení. Byl-li však v Praze vydáván časopis všerakouský, pak vnitřně nemohl být čestější než byly PGN. Kterak čeští spolupracovníci se snášeli s Löprem, reprezentantem sonnenfelsovství a rakušanství, o tom dnes už nevíme. Löper byl postava příliš ubohá, abychom věřili, že si Voigt později proti *němu* ulevuje narážkami, jako činil skutečně proti Seibtovečům. Proč bývali spolupracovníci v svých pozdějších výrocích o PGN mlčeli, rovněž nevíme. Víme totík (z polemik a z Thimovy kritiky), že PGN způsobily mnoho zlé krve, a pochopujeme, že se páni tam, kde se podpisovali plnými jmény, listu toho zbytečně nedovolávali. Snad se také nechtěli

hlásiti k Löprovi, bývalému redaktorovi PGN a členovi tohoto sdružení, který zatím vykradl knihu jejich (nového?) přítele Kinského¹.

Arnošt Kraus.

Jaromír Malý: Ke korrespondenci Karla Hynka Máhy.
(Nové dopisy pěvce »Máje«.) Zvláštní otisk z »Pokrokové revue«,
VI, č. 8. V Praze 1910.

Auktor, zmíniv se o důležitosti Máchovy korrespondece a pojednав o jednotlivých jejich publikacích (Sabina, Arbes, Vlček), podává k vyjasnění a odstranění zmatků, zaviněných v Máchově korresponci Sabinou, některé dosud netištěné a širší veřejnosti neznámé výňatky z dopisů Máchových. Rukopis, z něhož vydavatel čerpal, nalezl v píseckém archivu. Jak zjistil, je to opis šesti listů, pořízený jich příjemcem Eduardem Hindlem, důvěrným přítelem Máchovým. Rukopis tento není v archivu píseckém celý, má však pokračování v jednom rukopise musejním, jak auktor ukázal, objasnív tím zároveň otázku jednoho dopisu Máchova,

¹ Hanuš zcela správně poznal, že mluvím o společnosti učenců», vydávající PGN, jen ironicky, ale jisté nedorozumění jsem asi zavinil slovy, že Löper se z této společnosti vylo učil; nemínil jsem, že byl vylooučen, což by předpokládalo tuhou organisaci, nýbrž psal jsem původně *vyloučil*: tanul mi na mysli chemický postup, kterým se společnost cizorodého toho živila pouhou svou organickou existencí zavila.

jehož adressát dosud nebyl znám. Ze souvislosti formální i obsahové je zřejmo, že nejde o dopis samostatný, nýbrž že je to dokončení důležitého dopisu Máchova, psaného Hindlovi dne 9. června 1836.

Auktor otiskuje z rukopisu jen, co z korrespondence Mácha je neznámo a co v ní přispívá k vyjasnění sporných otázek. Při tom provedl textové srovnání se Sabinou a dalšími otiskovateli, neboť proti libovolnému počinání Sabinovu lze Hindlovu rukopis mít za přepis pečlivý, jak ukazují opisy, přirovnáme-li je k zachovaným originálům. Přece však i Hindl některá choulostivější místa vynechává naznačuje vypuštěná slova pomlčkami; a pořizoval-li přepisy pro Sabinu, je tudíž do jisté míry jeho bezděčným spoluviníkem.

Obsahově zajímá nás z otisků dopisů list ze dne 30. března 1836, který dosvědčuje, jak Mácha byl společenský. Líčí se tam veselý výlet na Okoř, kam Mácha vedl společnost o sednácti osobách, a je tam řeč také o přípravách k vydání »Máje«. List ze dne 25. dubna 1836 je důležit pro otázku, kdy »Máj« vyšel: byl v rukou Máčových dne 23. dubna 1836. Arbes snaživ se rozdělit list Máčův, Sabinou ze tří různých dopisů složený v jeden, vyloučil větu, jejíž původ nemohl zjistit. I to se v práci Malého vysvětluje. Věta ona (ze zmínkou o Bulwerově »Falklandu«) je právě z tohoto dopisu ze dne 25. dubna 1836, zde poprvé otisklého. Posléze nutno se zmínit ještě o obsahu dopisu ze dne 8. června, jenž má také zmínku o Tomáškově kritice »Máje«; dopis tu rovněž poprvé vytiskl celý.

Vydavatel tétoho dopisů nevyšel ze studia Máchy básníka nebo jeho korrespondence, nýbrž na dopisy, známé již od r. 1892 jinému pracovníku, ale nedostatečně vyčerpané, připadl bezděky, prohlížeje písecký archiv. Že dodatkem, pro věc samu, prostudoval a ovládl celou literaturu předmětu, jak je viděti z vysvětlivek provázejících text, svědčí o jeho svědomitosti. Vývod pak, který připojuje, má důležitost obecnou. Dovolávaje se známého článku Jakubcová, dokládá na svém případu, jak nedostatek přehledu o venkovské látce v krajinských týdenících uveřejněném (článek prof. Matznera v »Otavanu« 1892) zbavuje literární historii důležitého pramene. P. Malý je lokální patriot, napsal řadu článků místní historických (Dva články o Smetanovi v Písku, Z liter. počátků Svatopluka Čecha, Persekuce »Poutníka od Otavy« a národní obrození v Písku, o Bezděkovi [v »Otavanu«] a Studentstvo na Prácheňsku [v almanahu »Práchně«]) a má v té příčině v Písku světlý vzor: píseckého archiváře dra Sedláčka, prvního historika, který s vědeckou soustavností pěstuje dějiny místní. Hnutí regionalistické, v poslední době vzbuzené, takto chápáno značně prospěje obecné kulturní práci národní.

Antonín Hartl.

Arne Novák: Jan Neruda. (»Zlatoroh«. Sbírka illustrovaných monografií. Pořádá Max Švabinský. Svazek II.) Nákladem spolku výt. umělců »Manes«. V Praze 1910. Stran 92.

Spisovatel ve své nové, sličně upravené knize psychologickým rozborem osobnosti básníkovy a v souvislosti s ní estetickým výkladem jeho díla podává portret Nerudův a zároveň jeho prostředí dobové, vlivy životní i literární. Kritická studie Nováka není paedagogickou v tom smyslu, že by uváděla do studia Jana Nerudy, výčtem vnějších osudů jeho soustavně vykládala vznik, ráz a obsah jednotlivých děl. Novák předpokládá znalost básníkových výtvorů i jejich osudů vnějších; hned dlouhými freskovými tahy přenáší se přes věci méně důležité, hned zase vroucně prodlévá při drobné episodě v díle nebo životě básníkově.

V krátké kapitole úvodní předvádí nám auktor řadu drahých jmen až do let padesátých století XIX. Stručně a sytě charakterisováni jsou Mácha, Čelakovský (při němž však jednostranně důraz položen na usměvavé tradice goethovské), Erben, Němcová, Havlíček. Pouze v tom těžko je srovnati se s Novákem, že ani tyto drahé hlavy nenáleží již našemu dnešku. Ani »Ohlasy«, »Kytice«, »Babička«? Cosi prý nepřekonatelného rozestřelo se mezi námi a mezi nimi, intellektuální styk se přetrhl, citové fluidum vyvanulo; co zbylo, jest prý jen historická tradice, zbožná dálka.

Až teprve Jan Neruda zůstává nepřetržitě s námi; on teprve pracoval, sotva si toho jsa vědom, o typu daleko důsažném, jenž hromadně proveden, generačně oživen byl teprve za našich dní. Nerudova charakterní poctivost je to, která vzbouzí sámě až do dnů našich. Je-li Neruda až k samému pokraji mužného věku pochybovačem, misanthropem, pessimistou, je to jen nutný akt sebeobrany a sebezachování. Nerudova posměvačná skepse, jeho hrdá nedůvěra, jeho hrdý zápor — tof trojí forma jeho mladistvé poctivosti¹.

V Nerudově dětství vložen jest velmi poučný exkurs o problemu lásky mateřské v celé poesii Nerudově. Klikatá čára vývoje našeho básníka, od mladistvého skeptika k vyrovnanému klidnému muži a dále až k starci poznavšímu marnost všeho úsilí o methodicky pěstovanou filosofii klidu, pronikavě jest osvětlena tří srdečně prostými, tam allegorisujícími, na konec krvavě smutnými básněmi o matce, která odhmotněná zůstala jediným štítem nezkalené víry básníkovy.

¹ Na tento základní rys povahy Nerudovy důrazně ukázal F. X. Šalda v »Bojích o zítřek« v essayi Alej snů a meditace ku hrobu J. Nerudy, odkudž dr. Novák základní ten prvek do své studie přebírá; rovněž tak není nesnadno pozorovati vliv Šaldovy essaye o Experimentu (z týchž »Bojů o zítřek«) v krásné aplikaci Novákově na životní a básnický experiment u Nerudy.

Chudý je celkem výtěžek, sledujeme-li ono plus, kterým v básnickém díle Nerudově přispěl otec. Auktor se bojí, že nám příliš mnoho uniklo z hlubšího poznání Nerudovy osobnosti, ježto málokdy jsme se zamyslí nad postavou Nerudova otce, starého dělostřelce, drsného a nepřístupného, pyšného a málomluvného.

Stará Praha a Malá Strana stilisována jest v pojetí Nerudově jeho živým smyslem pro pittoresknost. Proti předsudkům některých method literárních, hlásajících, že společenské prostředí určuje povahu jedinec do té míry, že člověk nosí sebou až do smrti morální hodnoty své rodné třídy, auktor vystupuje důrazně, dovolávaje se proletářského synka malotranské posluhovačky, který jako charakterní člověk zůstal mnohem výše nežli na př. Heine.

Revoluční rok 1848, bachovská reakce let padesátých, vliv politické činnosti Havlíčkovy na mladého Nerudu tvorí látku kapitolky čtvrté; tam spisovatel také podává přehledný, ač ne výstižný, ani úplný obraz Nerudova vlastenectví.

Za to následující kapitola, jež nastiňuje myšlenkové ovzduší literárních tradic, do kterých mladý Neruda přišel, líčena jest hutným slohem a s odbornou znalostí. Byly to nástrahy tendenční kritiky a teorie mladoněmecké, která od přiležitostných barevných improvizací jeanpaulovských přes novinářské a aforistické články vtipného Börne, přes nevýslovně křehké písni H. Heine, který vyjadřuje rozpor mladých srdcí ztrávaných přejemnělou citovostí a raffinovanou ironií přechází ve vypracované a synthetizující zásady školy mladoněmecké, jak je podali Gutzkow, Laube a Wienbarg. Auktor snaží se tu definovati, v čem přijetí těchto myšlenek v letech šedesátých, v době boje se starými, znamenalo pro naše písemnictví pokrok, v čem tkvělo nebezpečí jejich pro Nerudu básníka a pokud Neruda ve svých vrcholných dílech těmto nástrahám odolal. Právě ony zdroje básnické inspirace, které Mladé Německo chtělo zasypati šedivým rumem svých nepromyšlených theorí — romantický zdroj látkový i formový prostonárodních písni, lyrická báseň, pevně komponový umělecký celek — zpívaly Nerudovi příliš hlasitě v duši. Erben byl učitelem básníka »Ballad a romancí« a vlastně celé poesie Nerudovy. Balladické motivy česky pojaté, zhuštěná mluva lidových písni umělecky stilisovaná podrobeny byly u Nerudy základní dominantě jeho vlastního života.

První básnické sbírky Nerudovy »Hřbitovní kvítí« a »Knihy veršů« vznikly za přímého účinku osudných vnějších událostí, z nichž smrt matčina a tragikomedie lásky k Anně Holinové vtiskly význačný ráz sbírkám oběma. Naivní a upřímná, sentimentální a něžná láska k Teresii Macháčkové mění Nerudu, erotického ironika, v zamilovaného studenta, ale časná smrt dívčina zasvěcuje mužného Nerudu bolesti, z níž vytryskuje básně tak hluboké, vášnivé a otrávené, jako je slavná znělka »Tereza

à Gesn». Kritické umění oddaného čtenáře a bedlivého pozorovatele rozvíjejí se nejplněji, kde auktor rozbírá básnické sbírky.

Neruda povídkař a feuilletonista mnoho zaplatil ze své umělecké osobnosti za to, čím přispěl vývoji českého novinářství. Oproti staršímu cenění Novák vysoko klade »Různé lidi«; »Trhanů« však neuznává za povídku naturalistiskou, nýbrž má je za výtvar pittoreskní. Ani v »Povídках malotranských« Neruda nerozlišuje vždy hlavních rysů od detailů podružných; přece však jeho drobné groteskní figurky jímají zvláštním osobním kouzlem, jež nejčastěji vyvěrá z tiché tragiky, diskretně zahalené.

Přehledným sestavováním látkových motivů (jak jsme už viděli při otázce mateřské lásky u Nerudy) kritik opět výrazně charakterisuje zejména poslední jeho sbírky básnické. Umění lidového přestilisovávání všímá si kritik na postavě Ježíšově, s důvěrností a vroucím lyrismem pojaté v »Balladách a romancích«. Kristus z »Ballady horské« je zázračné božstvo horoučeně uctívané a sladce milované; v »Romanci štědrovečerní« stává se z něho rozkošné lidské bambino, jak je malovali italští Quattrocentisté; a na okamžik kmitne se nám postava Krista občana pod červeným praporem republikánským, jak v něj věřil Ugo Bassi a nás Havliček.

Posléze psychologický podklad »Zpěvů pátečních«. Rovnováha vypracovaná tolikerou methodou praktického mudrců jest porušena, citovou sféru již neovládá a nekontroluje přísný rozum; zbylo již jen několik základních vztahů rodových, račových a náboženských, jimž Neruda nejinak než Messianisté polští dává obsah národnostní.

Karel Hikl.

Działalność prof. M. Murki. Sprawozdanie krytyczne. Napisał Tad. Stan. Grabowski. Szkice i rozprawy z piśmiennictw słowiańskich, IV (str. 141—225). Kraków, Gebethner i spółka, 1910.

Postava štýrskohradeckého slavisty prof. Matyáše Murka poutá dnes pozornost veřejnosti dvojím směrem: možno na něj hleděti a jeho práci ceniti jen se stanoviskou ryze vědeckého, jež ovšem klade patřičný důraz na jeho slovanský původ a při němž možno i podtrhnouti jeho význam pro dnešní literaturu slovinskou, nebo zajímá jen jako učenec slovanský, jehož práci oceňujeme pouze jako příčinu a pramen hotového a dovršeného jeho vědeckého významu.

Zdá se, že auktor rozpravy vyšel z této druhé možnosti. Ani kdybychom nevěděli, že jméno lektora slovanských jazyků na krakovské universitě, Tad. Stan. Grabowského, je z předních a nejvýznamnějších, která čítáme v časopisech, propagujících slovanskou vzájemnost, pod články, jejichž hlavním účelem není objevovati nové obzory naukové, nýbrž seznamovati čtenáře s důle-

žitými, jim neznámými epochami a postavami některého z bratrských národů, bylo by to patrno z rázu celé práce. Vznikla vlastně náhodně: professor Murko vydal u Amelanga v Lipsku dějiny starších literatur jihoslovanských, a Grabowski napsal o nich referát; příštího roku (1911) se však Murko dožije padesáti let, a Grabowski navázal na svou recensi tuto studii více méně jubilejně.

Jubilejný ráz nebyl by této práci na škodu, neboť Grabowski váží všecky souhlasící i nesouhlasící úsudky odborníků o Murkových publikacích. Poprvé jest v knížce sebrána obsažná bibliografická látká k Murkovu ocenění a vytčeny jsou rozdily v názorech jeho a jiných slavistův. Ale studie Grabowského není dílo vědecké: příliš ulpívá na cizích úsudech, nesamostatně si vedouc ve vlastních projevech a jeví bezradnost, kde běží o syntheses Murkova práce v nejrůznějších odvětvích slavistiky. Neboť Murko nejen obsáhl všechna pole své vědy, nýbrž všude směřoval k objevům nových obzorův — a dnes, při obecné specialisaci práce, správně se postavit k Murkovým závěrům jest úkol nesnadný.

Že přes to Grabowski jde cestou správnou, třeba neměl cíle vědeckého, jest patrno z jeho úsudku o slovanském vědomí různých Slovanův a zejména z přísné kritiky vším pohrdajících Poláků, kteří podle jeho slov (str. 176) jsou »w poczuciu ‚wyższości‘ [své] kultury w tej sztuce [vyvyšovati se nad ostatní Slovany] mistrzami«.

Miloslav Hýsek.

Dr. Petr Zenkl: Obchodní čeština. Několik kapitol rozboru a pokus nápravy. V Praze 1910. Str. 49. (Otištěno v Malé knihovně »Merkuru« z Výroční zprávy vyšší obchodní školy v Karlíně.)

Práce tato jest sice především určena vrstvám obchodním, ale zasluguje také pozornosti odborného listu vědeckého. Již proto, že se dotýká předmětu, kterého si naše literární veřejnost od několika let nevšímá, jako by nám na něm zhola nezáleželo. Míním péči o správnost jazykovou. Péče tato vzbudila před léty činnost brusičů povolaných, ale i nepovolaných, kteří nezřídka zabíhali v zámezí a upřílišeností svých požadavků a neodůvodněnou hledaností návrhů způsobili na mnohých stranách nedůvěru k své činnosti. Nedůvěra ta stupňovala se až v posměch, který stíhal pak též oprávněné kazatele a napravovatele jazykových vad českého tisku. Brusičství tedy na léta ustalo. Netvrdím, že vadná dnešní čeština, kterou piší nejen naši novináři, ale i chválení belletristé a zejména také odborní spisovatelé vědeckí, jest důsledkem pouze tohoto odmlčení brusičův a oprávců; vadnost ta beze vší pochyby vznikla z přičin rozmanitých, o nichž se tu netřeba zmiňovat. Popříti však nelze, že nedostatek vhod-

ných, uznanou autoritou podepřených pomůcek knižních zaviňuje kolísavost a nepřesnost jazykovou i v takových případech, kde spisovatel dbají stránky jazykové. Známá »Pravidla«, dovolávající se autority Gebauerovy, přispěla sice nemálo k jednotnosti pravopisu, ale měla a mají citelnou vadu, že hledí *jen* ku pravopisu a tvarosloví, nikoli však také k syntaxi a stránce frastické.

Pokládám tedy Zenklovi za zásluhu, že veda obchodnictvo a živnostnictvo k tomu, aby zanechají dosavadního šlendriánu ve svých písemnostech, užívalo jazyka správného, bezděky obrátil pozornost také jiných vrstev k bedlivosti, již vyžaduje náš jazyk spisovný. Auktor podnikl svízelnou práci, pročítaje spousty skutečných písemnosti obchodnických, v nichž často nalézal pouze slova česká, a i ta smíšená s pestrou strakatinou výrazův a vazeb cizích. Hojně doklady jeho tedy vyznačují se vesměs tím, že jsou čerpány ze skutečnosti. (Některé příliš drastické ukázky jsou tu asi jen proto, aby znázornily přílišnou shovívavost Čechů k libovolnému urážení čestiny. V té příčině našinci snesou opravdu neslychané věci.) Proto také opravy, které auktor navrhuje, mají účel praktický — napravit, v čem skutečně se chybí. Přes tento praktický opravný ráz spisovatel hleděl postupoval také, pokud bylo možno, pořadem, obvyklým v grammatici.

Hláskosloví a kmenosloví ovšem pominul, věda, že by nezasvěcenému čtenářstvu bylo nutno o těch věcech příliš mnoho vykládati. Uvádí tedy jen důsledky pravidel plynoucích odtud pro pravopis, zmiňuje se o dělení slov a interpunkci a přechází ke skloňování. U skloňování substantiv zastavuje se zcela krátce, připomínaje, že jen u některých jmen (přítel, den, místní jména, na př. Boleslav) vyskytují se chyby. Chyby tu však bývají mnohem hustší, bylo tedy na místě věnovati tomu oddílu větší pozornost. Slušit sem (a nikoliv snad k zaměňování f a i, y a i) počítati zejména substántiva na -l (anděl, účel, popel, mol, motýl atd.), u nichž neznalost tvrdosti nebo měkkosti koncovky vede k hrubým nesprávnostem deklinačním. Často bývají nesprávně skloňována substantiva vzoru m o ř e, nesprávně bývají psány koncovky zvláště místních jmen podle z e m ě (ve Francii, s Italií). Mnoho se hřeší ve skloňování substantiv vzoru k o s t, jehož tvary nebývají rozlišovány od vzoru d a ř a t y k e v. U skloňování adjektiv bylo radno na str. 13., kde je řeč → o nejednotnosti zvyku užívat tvarů neurčitých o doplňku, položiti hned sem příklady, jež by čtenářstvu této knížky byly srozumitelnější než theoretický výklad. Skloňování přisvojovacích adjektiv, v němž se vůbec tolík chybí, jistě mohlo být také uvedeno. U zájmen — zase jen hledě na čtenářstvo, jemuž knížka jest určena — byl bych vytkl, jaký jest rozdíl mezi tvarů j i c h a j e j i c h (str. 14.). Velmi hojně a význačně obchodnické jsou chyby v ūžívání přísloveční a spojek. Že by bylo naprostého zavržení hodno spojení »v Král. Vinohradech« místo »na Kr. V.« (»Ano čteme někdy dokonce

i určení takové, jako v Smíchově, v Králové Vinohradech...« str. 22.), lze, tuším, pochybovat.

O slovese dí spisovatel, že »jest při něm tvaroslovných chyb poměrně nemnoho.« Toho úsudku došel asi pouhou náhodou. Chybuje se až příliš často v 3. osobě plurálů hlavně sloves *ťmdy* 3., 4. a 5. vzoru sázeči, ve tvarech passivních participií, přechodníkův a j. Upozorniv správně na rozmanitou platnost našeho infinitivu a ukázav na četných dokladech, kterak se má užívat přechodníkův a slovesného substantiva, auktor předkládá hojnou sbírku cizích slov, jež obchodníci zbytečně píší místo dobrých, často i jadernějších slov českých. Co tu obchodníkům je psáno, právem bylo by obrátiti témař na všechnu veřejnost naši. Rostet záliba v cizotě u nás měrou nebývalou. — Za nápisem »pořádku slov ve větě« skrývá se mimo jiné chyby rozbujnělý germanismus v kladení předložek. Ve větě »Z vám odebraných výtisků účtujieme...« není jen nesprávný pořádek slov, ale kříčí z ní otupělost citu pro náš jazyk, zaviněná němčinou.

V další části Z. klade sbírku příkladů, přirovnávajících obvyklá, témař ustálená chybná rčení obchodnická k výrazům správným a mnohem zvučnějším. K té sbírce připojuje jakýsi praktický brousek, snůšku kazimluvů s příslušnými opravami.

V závěrečných úvahách knížky vyskytá se několik požadavků, jež zasluhují pozornosti. Aby dorost, mládež byla vzdělávána a cvičena jen jazykem správným, jest požadavek tak samozřejmý, jako příkaz, aby všecky učebnice, jež dostane do rukou, měly češtinu správnou. Snad méně samozřejmé, ale zcela případné jest přání, aby úřední vyhlášky kteréhokoli druhu nekazily nám jazyka a nesváděly špatným příkladem. S tím souvisí další návrh jistě zcela odůvodněný, aby úředně byla zřízena jazyková censura všech vyhlášek a nabídek, jež se objevují na nárožích. Tu se zastavují tisíce lidí, mezi nimi množství vnímatelné mládeže, a vssávají tištěné chyby, jež se takto roznášejí dále. Takovou censuru měly by redakce novinářské prováděti také ve své části insertní — tím jistě p. Z. nechtěl říci, že novinářskou češtinu samu pokládá za bezvadnou. Jestif známo, že právě z ní šíří se veliké množství nesprávností a chyb leckdy i drsných. Zcela oprávněn jest požadavek, aby pro obchodní vrstvy bylo pořízeno správné názvosloví české, na něž by se spojili odbornici s filology. Přispěje-li spisovatel svým hlasem k tomu, aby dílo takové bylo opatřeno, práce jeho bude mít trvalou, nepopíratelnou zásluhu. Že chvalitebná jeho snaha již touto stručnou knížkou (Z. slibuje, že bude na poli tom pokračovati) způsobí mnoho dobrého, nelze zajisté pochybovat.

Na některých místech Z. vytýká obchodní češtině vady, jež se nevyskytají jenom u obchodníků, nýbrž čtou se také u spisovatelů, kteří sami se pokládají za učitele národa a jejichž životopisy vštěpujeme mládeži v pamět. Kolik literátů na př. netvoří správně

substancií slovesných u sloves zvratných, kolik jich píše »dozvěděti se«, kolik jich (o spisovatelkách ani nemluvě) spojuje přechodník budoucí s praeterity, kolik jich neví, co znamená »pakli«, jak se píše »cizí« a »ryzí«, kolik jich neklade »ale« na začátek věty atd. atd.! Jak bídne píší množi naši intelligenti, lékaři, inženýři a j., jak nedbají francouzského pravidla, že pravopis je vzdělanci tolik, jako slušnému člověku čistý vnějšek! Za to nesprávného »posýlati« nekladl bych obchodníkům zrovna za smrtelný hřích; kolik let je tomu, co jsme takto psali ve školách, řídice se Matičním Brusem a vzorem Bartošovým? Právě tak bylo na př. hlásáno, že »její« jest nesklonné; tak bývalo správné »přijati« a j. Není nemístná jakási shovívavost k vadám synů, jež vyplynuly z chyb otců. — Některá nedopatření měla v knize býti opravena. Na str. 8.: »nehledě k tvrdosti či měkkosti«; »na rozích čleme« (str. 10.) m. nárožích; »přehánění v podpisech«, (st. 11.) m. přepínání, nadsazování; »nejpřehnanějšími názvy« (tamže); »Našli se i tací« (str. 36.), raději »vyskytli se«; »které vzdoruji povětrnosti« (str. 37.) m. odolávají; »počet těch... ztratil by se« (str. 47.) m. zanikl by, zmizel by; »Aby byly takovými i ostatní« (str. 47.); »naskytá se« (str. 48.) m. naskytá; »a nejen, že často působí« (str. 25.) m. »a nejen že...« Z tiskových chyb jest opraviti aspoň »Bylo by neskrovné« (35).

F. V. Vykovákal.

Hlídka programů středních škol.

Karel Hrdina: *O caesuře a interpunkci u Kallimacha a jeho vrstevníků.* (Výroční zpráva c. k. gymnasia v Kolíně za šk. r. 1907/8. Str. 12.)

P. spis. chce vysvětlit stavbu veršů u Kallimacha a jeho vrstevníků Asklepiada, Dioskorida, Leonidy z Tarentu a Poseidippa; přestává na zkoumání caesur a interpunkcí, ježto otázka ta dosud nebyla probrána na správných základech. Uvádí nejprve a stručně posuzuje příslušnou literaturu na str. 1—3. K tomu podotýkám, že též J. Geffcken (Jahrb. f. cl. Phil. XXIII. Suppl., 1896, str. 141 nn.) jedná o stavbě veršů Leonidy Tarentského a přirovnává ji ke Kallimachově a Asklepiadově. Pojednání samo psáno jest na základě zásad Metriky Královy a uvádí některá zajímavá pozorování. Spisovatel potvrzuje (str. 7) oblibu diairesy bukolské v době hellenislické a upozorňuje, že u básníků uvedených zaujímá místo velmi význačné. Před touto diairesí nenalezl autor žádného spondeje. Pravidla, že interpunkce má býti vzdálena pokud možno nejdále od caesury, dbají dle pozorování p. spis. na str. 10 uvedení bá-

níci velmi svědomitě. P. spis. probírá po té interpunkci pentametru a uvádí některá pozorování o tom na str. 11 n.

Zajímavé jest, že p. Hrdina podvrátil vývody svými dvěma pravidla Meyerova. Na str. 10 vyvrátilo méně, že hexametry s caesurou po třetí thesi musí mít ještě caesuru vedlejší. Pravidlo to stanovil Meyer přihlížeje mechanicky ke koncům slova a trhaje často slova těsně souvislá. Při správném počínání objevuje se hejnou výjimek od tohoto pravidla. Meyer stanovil též zákon platný pro básníky doby hellenistické, že konec první části pentametru nesmí být vytvořen slovem míry iambické. P. spis. ukazuje na str. 12, že se v konci první části pentametru vyskytuje slova iambická, ovšem v menším počtu. Toto pozorování nazývá spis. malou poznámkou. Leč takové malé poznámky boří velké zákony. V celku lze říci, že spis. ve svém pojednání na správném základě správně postupuje. Pojednání toho druhu nejsou nijak zbytečná.

V uvádění nadpisů svých pramenů měl by spisovatel dbát větší přesnosti. Na př. u dissertatione Heepovy není udáno místo a rok vydání (Bonn 1884); svazek XXI. časopisu Wiener Studien uveden jednou s rokem 1899, jednou (str. 2) nesprávně s r. 1900.

K. Wenig.

Drobné zprávy.

V souborné publikaci o výkopech delfských »Fouilles de Delphes« vydávané francouzskou školou archaeologickou v Athénách řízením Theofila Homolla, počínají nyní vycházet též nápisy delfské (Tome III. Épigraphie. Texte par Émile Bourguet. Premier fascicule. Inscriptions de l'entrée du sanctuaire au trésor d'Athènes. V Paříži 1910, Fontemoing. Str. 104 velkého quartu s 29 obr., 8 fototypickými tab. a 1 přehlednou tab. Za 24 fr.). V sešitě prvém obsaženy jsou nápisy od vchodu do svatyně až k pokladně athenské, uspořádané v pořádku místním; celkem 186 čísel. Jsou podány zpravidla v transkripcí, ale důležitější mají tu ještě fascimile nebo obrázek fotografický; všechny jsou opatřeny potřebnými poznámkami. Jest si přáti, aby další sešity mohly v brzku následovat, aby tak bohatství nápisů delfských bylo všeobecně přístupné.

Ve sbírce »Kleine Texte für theologische und philologische Vorlesungen und Übungen«, na kterou jsme již několikrát upozornili, vyšla jako číslo 56 sbírka nástěnných nápisů pompejských, uspořádaná od Arn. Diehla (Pompeianische Wandinschriften und Verwandtes. Ausgewählt von Ernst Diehl. V Bonnu 1910, Marcus a Weber. 60 str. Za 1·80 mk.). Otištěno tu celkem 830 nápisů z Pompej, Herkulanea a Stabii, mezi nimi též některé řecké; sestaveny jsou v oddíly podle obsahu. U každého nápisu udáno v poznámce číslo, které má v CIL a označeno, je-li vryt rylcem do stěny, či je-li napsán barvou; též stručné poznámky připojeny. Ve výběru nápisů nebyl vydavatel úzkostlivý a pojál sem také dosti hojně nápisy obsahu kluzkého; hlavním však hlediskem jeho bylo volit především takové ukázky, které by podávaly poučení o jazyku lidu římského. Velmi praktické jsou

též rejstříky; upozorňujeme zejména na rejstřík III., kde jsou sestaveny jazykové zvláštnosti těchto nápisů. — Pro další sešitky chystají se: edikt Diokletianův de pretiis rerum venalium (V. Heraeus), italské nápisové dialekty (H. Jacobson), nápisové, psané vulgární latinskou (A. Diehl), latinské nápisové sakrální (F. Richter), nápisové, týkající se antického školství (E. Ziebarth), výbor ze scholií k básním Homérovi (E. Hafemehl), supplementum Euripideum (H. v. Arnim), výbor z kouzelnických papyrusů (R. Wünsch) a j.

Druhý svazek encyklopaeidického díla »Einführung in die Altertumswissenschaft«, řízeného A. Gerckem a Ed. Nordenem, o kterém jsme šíře promluvili v předešlém sešitě (v str. 290 nn.), právě vyšel (v Lipsku 1910, u Teubnera. VII a 432 str. Za 9 mk., váz. za 10·50 mk.; pro odběratele celého díla za 6 mk., váz. za 7·50 mk.). Obsahuje výklad o soukromém životě Řeků a Římanů od Ericha Pernice (str. 1—69), o řeckém umění od Frant. Wintera (str. 71—187), o náboženství řeckém i římském od Sam. Wide (str. 180—288) o dějinách filosofie od Alf. Gercke (str. 289—389) a o vědách exaktích a lékařství od Jana Ludv. Heiberga (str. 391—432). Jména osvědčených badatelů zaručují práce dobré; nápadno však jest, že tu není ani jediného obrázku.

Velmi pěkný úvod do studia řeckých dialektů vydal nedávno Karel Darling Buck, professor na universitě v Chicagu (Introduction to the study of the Greek dialects. Grammar, selected inscriptions, glossary. V Bostonu, Novém Yorku, Chicagu a Londýně 1910, Ginn & Co. XVI a 320 str. se 3 tab. a mapou. Za 12 sh. 6 mk.). Dialekty nejsou tu probírány jednotlivě jako vloni vydané knize Thunbově, nýbrž podává se nejprve systematický výklad hláskosloví, tvarosloví i skladby všech nářečí řeckých (str. 15—128), načež shrnutý jsou charakteristické zvláštnosti jednotlivých dialektů v stručném přehledu (str. 126—161). Druhou částí knihy jsou vybrané nápisové dialektické (str. 163—279), opatřené stručnými poznámkami. Ke konci připojen podrobný rejstřík, jenž slouží zároveň jako slovník neobvyklých výrazů.

Právě vyšla laciná pomůcka k studiu řecké palaeografie: »Specimina codicum Graecorum Vaticanorum. Collegerunt Pius Franchi de' Cavalieri et Johannes Lietzmann« (v Bonnu 1910, Marcus a Weber. XVI str. a 50 tab. malého folia. Váz. v pl. za 6 mk.). Na padesát velmi zdařile provedených tabulkách znázorněn tu vývoj řeckého písma knižního od IV. až do XVI. stol. po Kr., při čemž zvlášť vybírány ukázky z takových rukopisů, ve kterých jest zaznamenán rok napsání. Skladatelé měli při svém výboru na mysl hlavně theology a příhledeli proto nejvíce ke spisům křesťanským; nicméně poslouží sbírka za vedení řádného učitele i filologům klassickým. Pro druhé vydání by se doporučovalo podat v úvodě přepis neznámějších textů.

Pavel Stengel, skladatel známé rukověti řeckých starožitností sakrálních, vyhověl přání, z mnohých stran nařízenému, a sebral své četné články o řeckém kultu, po časopisech roztroušené, v jedinou sbírku, nadepsanou »Operbräuche der Griechen« (v Lipsku 1910, u Teubnera. VI a 238 str. Za 6 mk.). Jest tu sebráno celkem 28 článků starších i novějších; všechny jsou přepracovány, některé zcela nově přepsány, tak že mohou být pokládány za nové. Uspořádání není chronologické, nýbrž věcné. Všichni, kdož se obírají studiem bohoslužby u starých Řeků, najdou v knize Stengelově cenné příspěvky.

Nové, velké poznámkové vydání Aristofana počal vydávat v Anglii Benjamin Bickley Rogers, jenž jest sice vlastním povoláním svým právník, ale nabyl v mladších letech též vzdělání filologického. Jeho vydání bude mít šest velkých svazků. Nejprve (již r. 1902) vyšel svazek V., obsahující Žáby a Ekklesiazusy, letos vydán

svazek I., ve kterém jsou Acharnští a Jezdci (*Ἀριστοφάνους οὐμαδῖαι*. The Comedies of Aristophanes edited, translated and explained by Benjamin Bickley Rogers, Vol. I. V Londýně 1910, Bell & Sons. LX a 237 + L a 247 str. malého quartu. Za 15 sh.). Vydání jest uspořádáno tak, že nejprve předchází obšírný úvod o látec komoedie a o některých otázkách všeobecných, které by nebylo lze odbýti několika řádky v komentárii, potom následuje text a proti němu anglický překlad, pod tím pak hned výklad věcný a grammatický. Poznámky kritické umístěny jsou ve zvláštním, obsírném dodatku. Nelze popříti že Rogers, jenž vydal již před timto souborným vydáním některé komoedie Aristofanova, zapracoval se náležitě do svého zamilovaného básníka, ale rovněž tak nelze tvrditi, že by nové, velmi krásně vypravené vydání vyhovovalo všem požadavkům, jež za nynější doby na podobné dílo klademe. Přes své filologické vzdělání zůstal vydavatel přece jen dilettantem, jemuž chybí širší rozhléd v antickém světě a jemuž vadí nedostatek pomůcek literárních. Jeho práce opírá se hlavně o vydání předchůdců, nikoliv o pojednání speciální, která mu zůstala většinou neznáma nebo nepřistupna. Vydání jeho třeba proto užívat s náležitou opatrností.

Oblibené vydání elegiků římských od K. P. Schulze vyšlo pravě po páte (Römische Elegiker. Eine Auswahl aus Catull, Tibull, Properz und Ovid. Für den Schulgebrauch bearbeitet von K. P. Schulze. Fünfte Aufl. V Berlíně 1910, u Weidmannů. XVI a 408 str. Za 3·40 mk.). Srovnáme-li nové vydání s vydáním druhým z r. 1884, které máme po ruce, shledáme, že výbor básní jest úplně týž až na to, že u Catulla jest tu o dvě básničky více. Za to značně rozšířen komentář a kritický příložek; vydavatel užil tu s náležitým taktem hojně literatury z doby poslední, tak že nové vydání jest v každé příčině zdokonalené. Jenom tisková úprava je horší: typy jsou menší, zajisté ne na prospěch čtenářů.

Právě vyšlo nové, již dvanácté vydání Halmova komentáře k Ciceronovým řečem pro Sexto Roscio Amerino a de imperio Cn. Pompei, upravené od Viléma Sternkopfa (Ciceros Ausgewählte Reden. Erklärt von Karl Hahn. Erster Band. Die Reden für Sex. Roscius aus Ameria und über das imperium des Cn. Pompeius. Zwölfté Auflage besorgt von Wilh. Sternkopf. V Berlíně 1910, u Weidmannů. VIII a 174 str. Za 1·60 mk.). Co se úpravy textu týče, opírá se nový vydavatel o vydání A. C. Clarka (v Oxfordě 1905, 2. vyd. 1908). Zásluhou Clarkovou totiž jest, že objevil v Pařížském rukopise č. 14749 (Σ) opis zíraceného rukopisu z kláštera Cluny, jenž nám musí být přes své chyby základem pro řeč za Sex. Roscia. Větší odchylky od textu Clarkova jeví druhá řeč, poněvadž zde Clark přikládal příliš velkou cenu rukopisu Harleiovu (H). Úvod ponechán celkem nezměněný, ale některé poznámky k němu jsou přepracovány. Vlastní výklad řeči jest pečlivě přehlédnut a opraven.

Weissenbornovo poznámkové vydání Livia našlo, jak známo, v Herm. J. Müllerovi výborného zpracovatele. Všecky svazky jsou již od něho vydány, některý dokonce již několikrát; nejdéle musily čekati na nové zpracování knihy XXVII. a XXVIII., na něž došlo teprve nyní, po 32 letech (T. Livi Ab Urbe condita libri. Wilhelm Weissenborns erklärende Ausgabe. Neu bearbeitet von H. J. Müller. Sechster Band. Erstes Heft. Buch XXVII und XXVIII. Vierte Aufl. V Berlíně 1910, u Weidmannů. IX a 329 str. Za 4 mk.). Tím jest sice záslužné zpracování Müllerovo ukončeno, přáli bychom si však, aby mohl ještě znova vydati svazky před delší dobou vyšlé.

Po dvaceti letech počíná vycházet nové vydání Teuffelovy literatury římské, jež pro svou spolehlivost a přehlednost byla všeobecně oblíbena (W. S. Teuffels Geschichte der römischen Literatur. 6. Aufl. neu bearb. von Wilhelm Kroll und Franz Skutsch. II. Band.

V Lipsku 1910, u Teubnera. Str. VI a 348. Váz. za 7 mk.). Že nové vydání bylo zahájeno druhým svazkem, jest výhodno již proto, že příslušný svazek literatury Schanzovy jest již delší dobu rozebrán. – Vydaný svazek, obsahující dějiny literatury římské od r. 31 př. Kr. až do r. 90 po Kr., obstaral Kroll až na to, že právníky zpracoval Rudolf Leonhard a grammatiky Pavel Wessner. Vnější forma, pro dilo to tak charakteristická (»das philologische Reichskurshbuch« nazval toto dílo Bücheler), zůstala nezměněna. Obsahově ovšem bylo třeba četných změn, jednak uvedením a zpracováním hojně literatury z posledních let, jednak vypuštěním méně důležitých pojednání starších. Nové vydání již nemůže, ba ani nechce být úplnou bibliografií jako bylo ještě pofedešlé. Celkem budou tři svazky.

Výborný, zvláště etymologiemi spolehlivý Mengův slovník řecko-německý, vydaný r. 1903, byl doplněn právě vydanou částí německo-řeckou, kterou zpracoval Otto Gütthling (Griechisch-deutsches u. deutsch-griechisches Hand- und Schulwörterbuch. II. Teil: Deutsch-griechisch von O. Gütthling. Berlin-Schöneberg 1910, Langenscheidt, str. 650. Váz. za 8 mk.). Tisk jest velmi pěkný, jednotlivá hesla jsou uspořádána stručně a přehledně. Vlastních jmen Gütthling do slovníku nepojal, ježto se chystá vydati brzy zvláštní kapesní slovník jmen vlastních.

Eduard Zeller, skladatel monumentálního díla »Die Philosophie der Griechen«, napsal za svého dlouhého života — zemřel 19. března 1908, dočkal se věku 94 let — četná menší pojednání. Již za života svého sebral některé své články a přednášky, rázu spíše populárního, a vydal je pod názvem »Vorträge und Abhandlungen« ve třech svazcích v Lipsku 1875—1884. Na sklonku svého života obíral se úmyslem sebrati též své menší články vědecké, hledicí hlavně k dějinám filosofie řecké, ale seslablý zrak přinutil ho od toho upustiti. Po smrti Zellerově ujal se věci H. Diels, professor berlínské univerzity, a nyní vychází již první svazek drobných spisů Zellerových, který k vydání upravil *Otto Leuze* (Eduard Zellers Kleine Schriften. Unter Mitwirkung von H. Diels und K. Holl in Berlin herausg. von Otto Leuze. I. Band. V Berlíně 1910, G. Reimer. VI a 498 str. Za 12 mk.). Svazek tento, ozdobený podobiznou Zellerovou, obsahuje pojednání k dějinám filosofie, hlavně řecké, sporádaná chronologicky; jest tu celkem 28 pojednání z let 1848—1891. Svazek druhý, jenž vyjde ke konci tohoto roku, bude obsahovati dokončení těchto článků jakož i články, hledící k systematice filosofie. Svazek třetí bude věnován celý článkům obsahu theologického a přinese též ukazatele ke všem třem svazkům.

Jan Gustav Droysen, známý svým slavným dílem »Geschichte des Hellenismus«, jakož i svými překlady Aischyla a Aristofana, nalezl ve svém synu Gustavovi znamenitého životopisce. Letos vydaný první svazek životopisu Droysenova možno nazvatrací přímo vznornou; neboť spisovatel líčí život svého otce nejen podle rozsáhlého materiálu, zachovaného v dopisech a úředních podáních, nýbrž na širším základě tehdejších dějin politických, ideových i kulturních (Johann Gustav Droysen. Erster Teil: Bis zum Beginn der Frankfurter Tätigkeit. Von G. Droysen. V Lipsku a Berlíně 1910, Teubner. VI a 372 str. za 10 mk.). Bohužel zahľoubal se spisovatel do své práce tak důkladně, že za dobu více než dvaceti let nepřipravil k tisku více než tento první díl, vyličující život Droysenův až do r. 1848, kdy jako professor v Kielu účastnil se povstání šlesvicko-holštýnského. Poněvadž Gustav Droysen zatím sám zemřel, uspořádal vydání Rud. Hübner. Pro druhý svazek, jež pojednává o Droysenově politické činnosti v parlamentě frankfurtském a o klidnějších letech jeho professury v Jeně a v Berlíně, bude užito hlavně dopisů; přes to však zůstane krásné dílo již torsem.

Sebrané spisy německého filosofa Bedřicha Nietzsche dospěly právě k oddílu pro klassické filologovy za jímavému, totiž k Nietzsche vým pojednáním filologickým. Třetí oddíl jejich bude totiž obsahovat tři svazky, věnované Nietzsche jako klassickému filologu a učiteli. Vyšel právě první svazek (Fr. Nietzsche: Philologica. Gedrucktes und Ungedrucktes aus den Jahren 1866 bis 1877 herausg. von Ernst Holzer. I. Band. Lipsko 1910, Alfred Kröner. Str. XVI a 352. Za 9 mk.), kdež jsou uveřejněna jedná pojděná z r. 1868—1872 již dříve otištěná, na př. De Laertii Diogenis fontibus, jednak dvě netisklé dosud přednášky, konané na universitě Basilejské, na př. Einleitung in das Studium der klassischen Philologie. V pozůstalosti Nietzsche bylo nalezeno mnoho nevydaných dosud čtení universitních, z nichž ovšem bude podán jen výbor. Zvláště možno se těšit na výbor z Nietzschevých studií, náčrtů, plánů a pod., jenž se slibuje ve svazku třetím.

*

Na začátku letošních prázdnin, dne 17. července 1910, ve věku 53 let podlehl vnitřní, vleké chorobě ředitel I. české státní reálky v Plzni, Ladislav Dolanský, před tím dlouhá léta professor v Karlíně. Byl to muž ducha nadmíru bystrého, letory živé, podivuhodné energie studijní i bohatých vědomostí. Dosáhl vysokého vzdělání nejen v životním svém oboru, moderní filologii (slovanské i románské), nýbrž i v milované své vědě hudební. Dolanského význam a zásluhy na poli naší *hudební kritiky*, zejména pak v boji o Smetanu, již byly anebo ještě budou odborněji oceněny jinde. Se znamenitým Dolanského sluchem a nadáním pro říši tónů souvisí však i jeho průkopnická práce ve studiu zvuků řeči lidské; byl Dolanský vedle Em. Kováře, rovněž záhy zesnulého, předním naším *fonetikem*. Nejobšírnější monografií z tohoto u nás málo pěstovaného oboru jest Dolanského znamenitý pojednání »O výslovnosti českého i a y« (ČCM LXXXI.), kde methodou na výši doby vyspělou dodělá se v této nevyjasněné a dlouho mylně pojímané otáze výsledků téměř definitivních. Rozsahově menší, ale rovněž zdařilá jest jeho studie »O výslovnosti hlásky r« (Věstník českých profesorů VIII.), ve které podle theoretických poznatků podává praktický popis všech hlásek r-ových. Historickému hláskosloví posléze náleží cenný příspěvek Dolanského v Rozprávách věnovaných Janu Gebaurovi »Kterak se vyslovovalo a l v češtině staré«, kde obratně aplikuje přísný fonetický rozbor mluvené řeči i na její období mrtvá. Otázkami pravopisnými, jichž se ovšem úzce dotýkají i jmenované právě rozpravy, zabývá se Dolanského klassická práce »O ypsilonu a jotě v Passionale Musejním«, uveřejněná r. 1892. — Vedle této významné činnosti linguistické zaslubují pozornost také literárně historické příspěvky Dolanského, z nichž časově první jest článek o Adamu Mickiewiczu v »Koledě« r. 1878. Výklad »O choru tragickém« v »Daliboru« z r. 1885 ukazuje též na uvedenou výše hudební stránku Dolanského nadání, rovněž tak článek »Johannes Josselinus a Václav Solín« (Lfil. 1901). Textovou kritiku starých památek posléze podávají jeho otisky a výklady »Staročeské zlomky legend o Pilátu a o Seslání ducha sv.<« (Lfil. 1893) a »O prvních čtyřech verších kroniky Dalimilovy« (Program karlínské reálky z roku 1904). Ale nejpřednějším, i neoborné verejnosti známým dokladem hystozraku Dolanského je sensační jeho objev »Hanka fecit« (zpráva o něm v Lfil. 1899, otisk též samostatně), který nejen že nadobro zjistil podvrženosť RZ, ale vůbec ostré světlo vrhl do duševní dílny padělatelů. — Třeba že od Dolanského nemáme soustavnějšího díla, jeho příspěvky zůstanou trvalou chloubou naší vědecké literatury. Bude mu zachována čestná paměť.

A. Frinta.

Stav mythologického badání v posledním desítiletí.

Napsal **O. Jiráni.**

(Dokončení.)

VI. Animismus.

Směr, jehož přední zástupce v posledním desítiletí chceme sledovat v tomto oddílu, odlišuje se velmi jasně od škol ostatních. Přesnou hranici tuto tvoří otázka o poměru mytu k náboženství. Kdežto totiž ostatní směry věnují pozornost svou v prvé řadě mythologii a vznik mythů i osob mythických kladou buď před vznik představ náboženských, neb aspoň vedle něho, shodují se stoupenci teorií animistických v tom, že přisuzují prioritu představám náboženským, odvozujíce je z víry v duše nebo duchy, mytu pak přikládají význam pouze podružný.

Jinak ovšem teorie animistické různí se od sebe podstatnými rysy. Jak známo, je třeba rozeznávat hlavně tři ostře vyhraněné směry animismu: Tylorův, Spencerův a Lippertův. Ježto podrobně nastínil a kriticky ocenil směry tyto J. Král (Listy filol. XXVII, 1900, str. 327 n.), chci tu jen pro rychlou orientaci načrtout co nejstručněji hlavní zásady směrů těch. Tylorovi jest animismus nauka o duších, které primitivní člověk přikládá nejen všem bytostem žijícím, nýbrž i předmětům neživým. Duše trvá i po smrti člověka a žádá si úcty živých za to, že je ochraňuje, a odtud vzniká etní předků. Jsouc však od těla odloučena, stává se duše duchem a může buď těkat volně po světě, nebo dlíti v nějakém tělese hmotném; tak vysvětliti jest původ fetišmu a idololatrie. Duchové, oživujíce celou přírodu, působí na ni tak, jako duše na tělo; tím přetvořují se v duchy přírodní, ztělesňující takřka síly přírodní, a znenáhla vyvíjejí se z nich bozi, jimž zjevy a síly přírodní jsou sídlem. U národů, kteří ctí předky, stávají se bohy též duše vynikajících osob.

Mythus jest úplně odloučití od náboženství a hlavním pramenem jeho jest oživování přírody.

Také Spencer spatřuje počátek náboženství ve víře v duše, ale neuznávaje, že by původní člověk připisoval život i předmětům vlastně neživým, soudí, že stačí pro výklad vzniku náboženství princip jediný, víra v duše mrtvých lidí a z ní vzniklý kult předků. Z něho lze odvoditi nejen vznik idolatrie a fetišismu, nýbrž i ctění zvířat, jehož hlavní přičinou bylo, že člověk vykládal si doslovně obrazná jména osobní; týmž způsobem jest si vysvětliti i vznik kultu rostlin a zjevů přírodních. Bozi jsou duchové předků, kteří vzbuzovali již za živa a ještě více po smrti strach a úctu svého kmene. Mythy vznikají pouze omylem lidského soudu z představ o duších předků a význam jich jest velmi podřízený.

Theorie Lippertova blíží se velice názorům Spencerovým. I Lippertovi jest pramenem všeho náboženství ctění duší, z něhož se vznikem vyšších útvarů společenských (rodů a kmene) vyvíjí kult předků, heroù a konečně i bohů. Od Spencera liší se theorie Lippertova hlavně tím, že vznik bohů přírodních vykládá se v ní daleko přirozeněji než v oné. I tito bohové jsou vlastně duše zemřelých předků; bohy přírodními stali se tak, že jim byl přidělován určitý přírodní fetiš (nebe, země, slunce, měsíc a pod.).

Obširným rozborem a posouzením těchto teorií animistických v pojednání uvedeném (str. 403 nn.), jakož i v jiných dvou článcích, nadepsaných »Ctění předků« (Listy filol. XXX, 1903, str. 89 nn. a 405 nn.) dospěl J. Král k mínění, jež po mému soudu vítězně obhájil proti opačnému stanovisku Fr. Krejčího (Česká Mysl II, 1901, str. 152 n., IV, 1903, str. 389 n. a V, 1904, str. 235 n.), že nelze po způsobu Spencerově a Lippertově odvozovati původ náboženství, aspoň najisto nikoliv původ náboženství pokročilejších, jako je řecké a římské, o něž nám hlavně jde, z pramene jediného, kultu předků. Jedině theorie Tylorova může totiž prostě a nestrojeně vyložiti vznik božstev významu přírodního, jichž v náboženstvích těchto popříti nelze, kdežto druhé dvě theorie mohou vysvětliti zjev ten pouze způsobem nadmíru strojeným, ačli jej vůbec vykládají.

Jasný doklad toho podává nám v době, o níž jednáme, O. Schrader (Reallexikon der indogermanischen Altertumskunde, v Štrassburku 1901).¹ Nejstarší vrstvu náboženství nerozdělených ještě Indoevropanů tvoří kult předků, jenž, týká-li se zvláště slavných a vynikajících předků, stupňuje se v kult heroù. Stopky kultu předků zjistil u Řeků E. Rohde, jehož vývody Schrader

¹ Názory své o této otázce vyjádřil Schrader hlavně v článku Ahnenkultus (str. 21 n.), Gott (str. 302 n.), Opfer (str. 596 n.) a Religion (str. 669 n.).

úplně přejímá, u Římanů pak dosvědčují jej *dei parentum, manes, penates, lemures, larvae* a také *lares*, v čemž uchyluje se Schrader od názoru Wissowova (Roscherův Slovník s. v. Lares; Religion und Kultus d. Römer, str. 148 n.). Motivem úcty předkům prokazované byla bázeň před nimi a jejich škodlivým působením. V této primitivní formě uvědomili si Indoevropáni nejprve ideu o nadzemském, jež tajuplně obkličeje život lidský. Tu jest jeden z pramenů náboženství jejich, neboť z duší stali se dále duchové, konečně pak bozi. Tento vývojový postup potvrzuje i dějiny řečí indoevropských; neboť lze dokázati, že i jména pro nejvyšší božstva některých národů indoevropských ukazují původem svým ke kultu duší zemřelých.

Tak víme, že Keltové označovali skupinu nečistých duchů slovem *dusii*; jméno to souvisí však s lit. *dūsas* = dým, strsl. *duchu*, *duša*, dále pak s lit. *dwasē* = dech, duch a střhněm. *getwās* = strašidlo, takže dostáváme řadu **dhves-*, **dhvos-*, **dhvēs-*, **dhus*, k níž patří nejen latinské *feralis*, *Feralia* (**dhvēsali-*), nýbrž velmi pravdě podobně i řec. θεός (*θΕΟΣ-), takže i kollektivní označení bohů olympských kotví vlastně v prastarých představách o duších a zjevech s nimi souvislých.

K témuž vývoji představ ukazuje vedle jiného i řecký výraz *δαιμον*, pro nějž stanoví Schrader, ač sotva správně (srov. Gruppův přehled, str. 444), základní tvar **δαισι-μων*, jehož prvá část ve formě pozměněné známým zákonem hláskoslovním jest obsažena v lat. **lasi-* (*lares*) = duch zemřelého. Původní tvar byl *δαισιμών*, ale vlivem ostatních paroxyton na *-μων* (na př. *ἄντημων*) akcent byl přesunut na slabiku kmenovou. Slovo toto nalezí nejspíše k sanskr. *dasa-*, jímž označovali indičtí Ariové jednak daemony lidem nepřátelské, někdy v podobě zemřelých se jevící, jednak domorodé obyvatelstvo, s nímž musili bojovati. Všechny tyto výrazy převádí Schrader na původní tvar **dās-*, *dās-ós*, jímž označován škodlivý nebo prospěšný duch zemřelého.

Druhý, mladší pramen, z něhož vyvěrají náboženské představy Indoевropanů, jest uctívání nebes a přírodních sil s ním souvisících. Tu stýká se Schrader s názory školy srovnávací, proti nimž vyslovoval dříve závažné námítky v druhém vydání známého spisu svého »Sprachvergleichung und Urgeschichte« (v Jeně 1890, str. 586 n.).¹ Vycházeje ze známých etymologií, jichž platnost dříve sám většinou popíral, stanoví tu Schrader pro dobu indoевropskou opět nejvyššího boha nebes, manželku jeho, bohyňu Země, boha hromu, slunce a měsice, jitřenky a večernice (*Διόσκουροι*), větru, vody a ohně. Všichni bohové tito byli neosobní; neboť jména jejich splývají s příslušnými appellativy. Tento ústup od dřívějšího stanoviska, jež nad to Schrader

¹ Srovnej posudek J. Krále (Listy fil. XXVII, 1900, str. 171 n.).

neuznává za nutno ani blíže odůvodnit, nedodává ovšem přesvědčivosti jeho vývodům a plně oprávněn jest odmitavý úsudek, který pronáší o nich Gruppe (str. 55 n.).

Ačkoliv však spojení mezi bohem a přírodním substrátem jeho bylo co nejužší, jeví se již tehdy stopy, že člověk vykládá si božstva ta a vztahy mezi nimi dle analogií lidských (srovnej »otec« nebe, »matka« země a j.) a představuje si je tedy v podobě lidské. Ale vedle toho jest nepochybně, že člověk představoval si božstva tato i v podobě zvířecí (na př. Súrjá zrodila indské Ašviny v podobě klisny).

Jaký jest však vzájemný historický poměr těchto dvou náboženských vrstev? Schrader soudí sice (str. 678), že otázku tuto nelze rozřešit naprostě, ale z některých důvodů rozhoduje se přec pro to, že všeliký kult božský vzešel z kultu mrtvých. Důkazem takovým jest mu především nejstarší forma oběti. Tou není oběť děkovná, nýbrž jen prosebná a smírná. Předkládá-li pak Indoevropán bohům svým pokrm a nápoj, aby si je naklonil, jest uspokojivé vysvětlení pro to jen tehdy možné, uznáme-li, že oběti tyto byly přeneseny z prastarého kultu předků, jichž uctívání tímto způsobem jest zcela přirozené, v kultu bohů přírodních, v určitých zjevech sídlících, jež sotva by komu napadlo takovým způsobem hostiti.

O též svědčí též, že jak hlavně ze staroperského rituálu poznáváme, neznali Indoevropáni oběti zápalných, nýbrž pokrmy a nápoje, bohům určené, byly pouze odkládány na určité místo, což jest v úplné shodě s rituálem obvyklým při oběti mrtvým přinášené.

Důležité jsou v této příčině i latinský výraz *delubrum* a řecký *ναός*. Delubrum jest odvozeno od lat. *liber* = lýko a značí vlastně oloupaný kus stromu; slovo *ναός* uvádí Schrader, myslím, že zeela neprávem, v souvislosti s kmenem **nāvō-*, který jest v sanskr. *nāva-*, řec. -*vηο-* ve jménu *Ἐχένηος* a v appellativu *ναῦς* a soudí, že původní význam jeho byl »strom«. Oba tyto výrazy by dokazovaly, že strom byl nejstarším sídlem a chrámem božstva, jak o tom svědčí i *Ζεὺς Νάιος* (od *ναός*), jehož obdobou jest *Ζεὺς φηγοναῖος*. Ale jak si vysvětliti, že nejvyššího boha nebes představovali si Indoevropáni sídlícího ve stromě? I tu jest hledati zbytek prastarého kultu předků, jenž přenesen byl ve vyšší stadium náboženské; neboť jako jest na snadě parallela mezi životem lidským a životem stromu, jest pochopitelné, že člověk spatřoval ve stromech duše zemřelých a jim v této podobě úetú vzdával (str. 862). Tak vysvětluje se i častý zjev, že hadi pokládání jsou za strážce posvátných stromů; neboť duše předků sídlí zhusta v těchto zvířatech. Při kultu kamenů, jenž jest také velmi rozšířen, musí ovšem Schrader sám přiznat (str. 862), že nelze jej vyložiti podobnou analogií z kultu

předků a tím arci seslabuje i předešlý důvod svůj, založený ostatně jen na nesprávné analogii slova *νράος*.

Čekali bychom ovšem, že spisovatel nespokojí se zjištěním těchto stop, které vedou od kultu duší k náboženství přírodnímu a neprestane na tvrzení (str. 678), že všechn kult bohů vychází z kultu mrtvých, nýbrž že nám také vyloží, jak máme si představovat vznik těchto božstev přírodních z kultu předků, ale po vysvětlení takém pátráme marně. I stojí obě tyto vrstvy náboženských představ vlastně docela nevyrovnaně vedle sebe a různé jsou přežitky, jež dle Schradera do kultu přírodních bohů ze staršího stadia vznikly, nedovedou nám propast tu nikterak překlenouti. Není to ovšem vinou Schraderovou, nýbrž theorie, již se přidržel; neboť vycházíme-li po způsobu Spencerově a Lippertově z kultu předků, nemůžeme bez strojených a násilných prostředků vyložiti vznik bohů přírodních, kterých pro náboženství národů indoevropských nelze popříti.

Ovšem ani badatelé, kteří vycházejí z theorie Tylorovy a jichž jest převážná většina, nepředstavují si vždy účast obou těchto prvků náboženských, animismu a ctění zjevů a sil přírodních, na vznik a vývoj náboženství řeckého způsobem, jež bychom mohli bez vážnějších námítok přijmouti. Dokladem pro to jsou mi zvláště představy, jež o nejstarším stadiu náboženství řeckého si vytvořili Eng. Drerup a O. Seeck.

Engelbert Drerup podává nástin vývoje náboženství řeckého v době kultury mykenské, jež nositeli jsou dle mínění jeho Achajové a Ionové, ve spise »Die Anfänge der hellenischen Kultur. Homer« (v Mnichově 1903, str. 82—95). Kdežto Schrader stanoví pro pradobu indoevropskou celou řadu božstev přírodních, soudí Drerup, že ze společné pravlasti přinesli si Řekové pouze víru v jasného boha nebes, Dia, jemuž po boku stojí všeobsáhlá matka Země, Gaia; nejvýše připouští vedle nich ještě božskou personifikaci posvátného ohně krbového, bohyň Hestii. Náboženství Diova jest dle Drerupa ideální, čistý výraz náboženského vědomí indoevropského lidstva. Zeus ctěn byl původně beze všeho kultu, jsa pouhé ztělesnění universální moci světové. Ale právě tato universální povaha vylučovala osobní a blízký vztah jednotlivce k božstvům těm, a proto vytvořil si lid řecký vedle nich svá vlastní, nižší božstva, k nimž mohl se uchýlovati ve všedních potřebách svých. Božstva ta mají dle Drerupa původ svůj v animismu, jímž rozuměti jest oživování a oduševňování organických i neorganických zjevů světa vnějšího dle analogie života lidského. Tak vzniká v Řecku kult stromů, dřev, kamenů a zvířat, fetišismus a totemismus, jichž stopy můžeme sledovat od doby mykenské až hluboko do časů historických. Toto stadium náboženské není však schopno dalšího vývoje, ježto nevede k čistším pojmul o božstvu: přiděluje sice uctívánemu předmětu duši, ale působení její jest možné jenom ve spojení s hmotným substrátem

jejím. Bylo tedy úkolem dalšího vývoje, sprostřít duši jejího objektu a obdařit ji samostatnou existencí.

Vývoj tento uskutečnil se působením ideje, člověku vrozené, že život trvá i po smrti; idea ta vede ke kultu mrtvých, tak živému v době mykenské. V něm pojí se pieta k zesnulým s bázni před jejich tajemnou mocí, do života pozůstatých zasahuje, kterou třeba vše možné si nakloňovati. Tu spatřovati jest kořen víry v daemony, jež u Řeků brzy naplnila celou přírodu zhoubnými, nevlídnými duchy.

V kultu mrtvých tedy vstoupila po prvé u vědomí lidské představa vyšších mocí, které působí, odpoutány jsouce od pozemského a hmotného. V něm jest sice spatřovati jeden z pramenů pozdější víry v bohy, nikoli však po příkladu Rohdově původ řeckého náboženství vůbec. I když duše nabývá po smrti mimořádné moci, nemá bezprostředního vztahu k silám přírodním, jichž vlivu jest člověk podroben. Také zjevy přírodní musily se jevit hlubšímu myšlení jako projevy vyšší moci. Vlivem oné prastaré představy o vševládném bohu nebes spatřuje duch lidský i v těchto zjevech přírodních božstvo samo, a poněvadž vývoj života lidského od narození až k smrti jest obdobný neustálému vzniku a zániku v přírodě, představuje si člověk ona božstva přírodní v podobě lidské. Tak vstupuje nyní Dievi po bok sluneční bůh Apollon = Helios, k němuž druží se Hermes, Herakles a Dioskurové, a bohyně měsíce, jichž vůdkyní jest Artemis = Selene. Ve jménech těchto božstev jeví se však jen zřídka jejich funkce bohů světelných, což vysvětliti jest podle Drerupa tak, že božstva nebeská splynula záhy s různými lokálními bohy ochrannými, kteří vyvinuli se bezprostředně z víry v duše. Tak splynul na př. Apollon s ochranným božstvem pastýřů (*Ἀπόλλων* z pův. *Ἀπέλλων*, jež odvoditi jest od dorského slova *ἀπέλλα* = líška, ohraď ovcí). Tím způsobem vysvětuje si Drerup, proč božstva původně stejná se differencovala, jako Apollon a Hermes: splýváním s různými lokálními božstvy nižšími nabývají tito přírodní bozi svých četných a různorodých funkcí. Jiná z těchto božstev lokálních sklesla, když pronikla víra ve velká božstva nebeská, na stupeň heroů, a naopak zase byly nejvznešenější postavy z kultů lokálních povýšeny na bohy; tak jest tomu u Hery a Athény, které z ochranných božstev obou hlavních středisk doby mykenské, Myken a Athen, povznesly se na stupeň bohyň všeřeckých.

Pomíjaje méně závažné vývody Drerupovy o vzniku ostatních božstev řeckých, zmíním se ještě pouze o jeho názoru na mythus (str. 110 n.). Uznává sice i pro tuto dobu mythus božský, ale vznik jeho nelze prý odloučiti od pověsti hrdinské; jest to vlastně jen stupňovaný a na bohy přenesený ohlas pověsti té. Mythy o bojích božských jsou jen zidealizovaný obraz hrdinských činů lidských.

Vidíme, že Drerup stojí v podstatě na stanovisku Tylorovu. I jemu jest kult duší a oduševňování a zbožnění zjevů přírodních pramenem náboženství. Naprosto však nelze souhlasiti s tím že chtěje patrně zachovati pro svou theorii aspoň nejjistější výsledek srovnávací mythologie, postuluje hned pro počáteční stadium vývojové víru v boha nebes, pro niž ovšem nemůže udati jiného zdroje než vnitřní náboženské uvědomění člověka, jež jediné prý může vysvětliti jsoučest onoho vznešeného, nadzemského božstva v době tak dávné jako jest pravěk indoевropský, tedy pramen čistě metafysického rázu. Tím jest přirozená řada vývojová porušena a jest jen výsledkem této nesprávné představy o vysokém stupni náboženství nerozdělených ještě Indoevropanů, že Drerup představuje si vznik oněch primitivních stadií náboženských (fetišismu a totemismu) teprve na půdě řecké za doby mykenské. Možno pak pochopiti tak rychlý vývoj k vyspělému náboženství homerskému?

Daleko důsledněji představuje si ve šlepějích Tylorových vznik a počáteční stadia náboženství řeckého O. Seeck v díle »Geschichte des Untergangs der antiken Welt« (svazek II, v Berlíně roku 1901).¹ Východiskem všech náboženství jest Seeckovi potřeba pátrati po důvodech všeho, co vzbuzuje pozornost člověka; nejsou to však především změny přírodní, nýbrž tajemství života a smrti. I jest první náboženský pojem lidstva duše, jež ožívuje tělo. Poněvadž pak představuje si primitivní člověk vše podle analogie sebe sama, přenáší i duši a vše, co a ní vybájil, na ostatní předměty živé i neživé. Právě tak jako duše lidská mohou se i tyto duše odloučit a bez těla těkat. Duše přikládána nejprve rostlinám a stromům. Již na tomto stupni vzniká mythus, a sice tak, že člověk představuje si zjevy přírodní podle analogie osudů lidských; na př. stromy, zmítané bouří, mění se mu v ženy, prchající před milenci, nebo v nymfy, prchající Satyrům. Než i v přerůzných jiných předmětech mohly se duše usaditi, a tak vzniká fetišismus.

K duším zemřelých pocituje člověk více hrůzy než lásky a úcty. Proto peče o jejich pohoštění. Ale víra, že každý předmět bez výminky má duši, obklopuje člověka příliš mnohým nebezpečenstvím a hrůzou, omezujíc volný pohyb jeho příliš, než aby to snesl na dlouho, zvláště takovou radostí ze života nadaný kmen jako byli Řekové. I omezena byla úcta tato na jednotlivá zvířata, která byla nápadná zvláštními známkami tělesnými, na duše jednotlivých stromů a kamenů, jimž přičítáno splnění dřívějších proseb. Daemonové ostatních předmětů byli čím dálé lím více ignorováni, až klesli v úplné zapomenutí. Božstva, jimž dostalo

¹ Pozdějším vývojem náboženství řeckého zabývá se třetí svazek tohoto díla (v Berlíně 1909), o němž srov. úvahu Em. Peroutky (Listy filol. XXXVII, 1910, str. 295 n.).

se nyní vyšší úcty na úkor druhých, byla zvláště ta, kterým dle povahy předmětů, jež oživovala, příslušel širší obor působnosti, na př. moře, nebe, země, hvězdy. Těmto několika daemonům vynikajícího významu dána byla nyní přednost před tisíci jinými dušemi, oživujícími prameny, stromy a kameny, a tak počal se ze zástupu daemonů odlišovati úzký poměrně kruh božstev, jenž měl později založit řecký Olymp.

Z původního animismu vyvíjí se tedy znenáhla, podle Seecka již v době indoevropské, kult božstev přírodních, jenž pak vrcholí v kultu slunce. K přetvoření tomu mnoho přispěl též přechod od života pastýřského a loveckého k rolnickému. V prvních dvou stadiích jsou zjevy nebeské člověku celkem lhostejné, naproti tomu však musí rolník pilně jich dbát; neboť na nich závisí zdar jeho úrody. I dochází k přesvědčení, že život vůbec vzniká vševeládnou mocí otce nebes a matky země. Kdežto však dle arijské představy byla duše, sídlící v slunci a zemi, pouhý daemon, třeba mocnější a silnější všech daemonů ostatních, vyrůstá tato dvojice za života rolnického ve skutečná božstva, a to vlivem mythologie semitské. Tuto náboženskou myšlenku o všeobsahující dvojici božské, nebi a zemi, přijali pak Řekové a provedli ji do krajnosti, takže skoro všechny bytosti řeckého mytu božského i herojského nevyjadřují dle Seecka nic jiného než přerůzné stránky a vztahy této božské dvojice. Tak ocitá se Seeck ve šlépějích solárních mythologů a provádí theorii tuto do takových krajností, že převyšuje v tom ohledu snad i samého Siecka (srovnej výše, str. 86 n.). Představu o této jednostrannosti podává na př. dlouhý seznam božstev a heróů, u nichž spatřuje stopy solárního významu (v dodatku k druhému svazku, str. 577 až 593); objevuje se tu mezi jinými Achilleus, Aias, Alkmaion, Asklepios, Diomedes, Hippolytos, Iason, Kadmos, Menelaos, Oidipus, Theseus a j. Ukazovat v jednotlivostech, jak násilnými a hledanými cestami dochází Seeck ve většině případů tohoto významu solárního, vybočuje z mezí tohoto oddílu, i odkazují v té příčině ke Gruppovu přehledu, str. 15 n.

Jak patrno z tohoto nástinu, jest Seeck stoupencem animistické theorie Tylorovy, ale způsob, jak si na tomto podkladě představuje počáteční stadia řeckého náboženství, jest jakýmsi kompromisem mezi teorií animistickou, solárním výkladem mythů a směrem, jenž věří v mocný vliv náboženských představ východních na Řeky, kompromisem po mérm soudu nesprávným a také zbytečným; neboť že i na podkladě theorie Tylorovy můžeme vyložiti zcela pravdě podobně vznik vyšších bohů přírodních, dokázal J. Král (Listy filol. XXVII, 1900, str. 430). A jako jest málo pravdě podobná myšlenka o vzniku oné nejvyšší dvojice božské působením vlivů orientálních, tak naprosto jest neodvodeněná domněnka Seeckova, že nutno uznávat v náboženském vývoji řeckém dobu, a to dobu několika století, kdy náboženská

spekulace zabývala se výhradně onou dvojicí božskou. Tak soudit může jen ten, kdo v každé bytosti božské nebo herojské dovede nalézt stopy původního solárního významu jejího.

I jiní spisovatelé souborných nástinů o dějinách řeckého náboženství v době, o níž jednáme, uznávají fetišismus, totemismus a kult předků za první stadia náboženství toho, třeba se vždy blíže nevyslovují, jak si vznik jejich představují. Mezi badatele tyto náleží na př. *Otto Kern* v přednášce »Über die Anfänge der hellenischen Religion« (v Berlíně 1902). Kern nevěří, že by si Hellenové přinesli z pravlasti představu velkého boha nebes, nýbrž soudí, že vstupující v historii, stojí na stupni divochů afrických a amerických, a že nejstarší formou náboženství jejich jest fetišismus. Nař ukazuje úcta ke kamenům, zpracovaným i nezpracovaným dřevům, která se udržela ve zbytcích svých až do dob historických. Také totemismus lze v náboženství řeckém dokázati, jak svědčí idoly mykenské i různé stopy v době historické, na př. Černá Demeter ve Figalei (Pausan. VIII, 42, 4), Zeus Lykaios a zvířata, jež později stala se atributy bohů. V době mykenské setrvává lid na stupni fetišismu, kdežto ve vyšších vrstvách společnosti tehdejší počíná se objevovat víra v božství v člověku, jež vedla ke kultu předků. Tento kult hlásají výmluvně kopulové hroby v Orchomenu a Mykenách. Původ hellenského náboženství vůbec nelze však hledati v kultu mrtvých a ve víře v duchy. Náboženství Diovo vzniklo asi mezi XV. až X. stol. př. Kr. v Thessalii a jest neodlučitelné od Olympu. V Thessalii vynikli tehdy mocní vladaři, kteří zidealizování žijí v pověstech o Agamemnonovi, Achilleovi a j. Ti vytvořili Dia v souhlase se svými představami o nejvyšším bohu; k vítězství pak dopomohl mu genius básníka Iliady. Náboženství Diovo bylo však jen oficiální; lid uchyoval se ve svých potřebách buď k prastarým bohům lokálním nebo k Demetře eleusinské.

Podobným způsobem jako Kern představuje si počáteční vývoj náboženství řeckého *Sam Wide* v nedávno vydaném nástinu náboženství toho v encyklopaeickém díle A. Gerkka a Ed. Nordena »Einleitung in die Altertumswissenschaft« (sv. II, v Lipsku a Berlíně 1910, str. 191 n.). Vedle kultu duše, jenž pro dobu mykenskou i pro t. zv. ostrovní kulturu jest nepopíratelný, uznává i Wide v náboženství řeckém prvky fetišismu a uctívání bohů v podobě zvířecí, ač nelze rozhodnouti, zdali zbytky tohoto kultu souvisí s totemismem. Za primitivní stadium vývojové pokládati jest animismus, v němž člověk představuje si i neživé předměty přírodní jako žijící a oduševněné, zcela dle analogie sebe sama. V mnohých případech musil tento názor mít vliv na náboženské představy primitivního člověka, ale nesprávno jest prý pokládati animismus za jediné východisko náboženského vývoje. Najisto však možno tvrditi, že vlivem animismu byl počet bohů, či spíše duchů, v prahistorické době nekonečně velký. Bytost jejich ne-

byla ovšem ještě jasně vyhráněna; ze zástupu božstev těch nejsnáze lze odlišit skupinu heroů, což jsou předkové kmenů a rodů, kteří sídlí v hlubinách země a odtud své požehnání posílají. Vedle těchto vlastních heroù jsou ovšem i jiní, kteří vznikli vlivem poesie epické; jsou to častěji stará božstva, jichž význam časem vybledl.

I Kern i Wide, ačkoli se nevyslovují bliže, jak si představují vzájemný genetický i historický poměr těchto počátečních stadií náboženských, jsou zajisté daleko blíže stanovisku Tylorovu než Spencerovu; neboť uznávají sice v Řecku rozsáhlý kult předků, ale neodvozují z něho náboženství vůbec.

I stručný nástin, jež o vzniku náboženství vůbec a řeckého zvláště podal U. v. Wilamowitz-Möllendorff v přednášce «Geschichte der griechischen Religion» (Jahrbuch des Freien deutschen Hochstifts, ve Frankfurtě n. M. 1904, str. 1—30), upomíná v mnohem na názory Tylorovy. Wilamowitz ovšem nepřikládá u náboženství, která nabyla historického významu, také důležitosti počátkům jejich, jako spíše dalšímu vývoji, i nezdržuje se dlouho výkladem o děství řeckého náboženství. K poznání jeho nepomáhají nám mythus a kult; neboť mythus, není-li vůbec pouhou hrou fantázie, jest prý vymyšlen zpravidla proto, aby vysvětlil nějaký obřad v kultu nebo jméno, kult pak předpokládá víru v boha, jemuž jest určen; bůh má realitu pouze ve víře cítele svého, ona jest prým a rozhodujícím momentem a z ní nutno pochopiti boha, jenž jest jejím exponentem. O této víře nepoučuje nás u Řeků Homer; neboť o opravdovém náboženství nelze vlastně ani u božstev ani u lidí homerských mluvit. Od Krety nelze prozatím také čekati poučení.

Jak tedy máme si mysliti vznik výry a náboženství řeckého? Bůh jest dle terminologie Wilamowitzovy nikoliv subjektem, nýbrž praedikátem: všude, kde primitivní člověk setkává se s něčím, smyslům jeho nepochopitelným, kde tuší nějakou příčinu, nebo vidí působení sily nějaké, přisuzuje to vše bohu. Tak čini vůči živilům, slunci, moři, pramenům, blesku; neboť vidí, jak všechny tyto věci působí především na něho sama, a to, co v nich žije a působí, objevuje se mu obdařené vůli a vědomím, protože myslí si věci dle toho, co jest mu nejbližší, dle sebe sama. Vše, co žije a buď mu prospívá nebo škodí, jest mu obdařeno duší, analogickou duší vlastní. Zkušenosť podává tedy člověku pojem o bohu, tak jako pojmy o hmotných předmětech. Současně s tím pak opatruje fantázie lidská boha toho jménem, rodem, podobou i obydlim,

Vedle toho vnucuje se člověku stále tajemství života a smrti; pocítuje ve vlastní duši trvalou moc blízkých jemu mrtvých, nemůže věřiti, že by smrt tělesná zničila celého člověka, a tak jest i trvání duše po smrti pro něho faktem bezprostředně daným. K tomu drží se analogie života vegetativního a jiné obdobné

zjevy v přírodě, jako pravidelný oběh ročních dob. Tyto zkušenosti vedou člověka jednak k tomu, že uznává nejen božskost duší mrtvých lidí, čímž vzniká kult předků, nýbrž i duše své vlastní, jednak k pochopení universálně působících mocí, které jsou dárci života v přírodě a vládnou nad osudem lidským i nad dušemi mrtvých. Od lokálního osamocení božstva dospívá tak člověk k universálnímu pojetí jeho a na druhé straně zas vede stále bystřejší pozorování k differencování božské moci a jejích nositelů.

Bohové jsou Wilamowitzovi exponentem lidského citu; vše, co pocituje člověk jako mocnější než jest sám, stává se mu bohem, a ten utváří se dle jeho citu a s ním se mění. Náboženství řecké vyznačuje se zvláště tím, že pocituje působení boha v živtech, a tento rys zachovalo si zvláště dlouho. Ale vývoj myšlení a vztřísl morálního citu vedl k tomu, že božské zjevuje se stále více ve vnitřním životě člověkově.

Badatelé tito, třebas velkou většinou nevycházeli po způsobu Spencerovu a Lippertovu z kultu předků a nevyvovovali z něho původ všeho náboženství, přece uznávají jej za důležitou součást náboženských představ. Proti názoru tomuto vyslovil se však v poslední době velmi rozhodně Ed. Meyer (*Geschichte des Altertums*; sv. I, část 1, v Stuttgartě a Berlíně 1907, str. 105 a 119 n.); hlas této přední autority v oboru dějin starověkých jest zajisté závažným svědectvím v této příčině. Meyer shledává příkré rozpory v těchto animistických teoriích, z nichž nejzávažnější jest, že z jedné strany odvozují vznik všech náboženství z moci a síly, jež přisuzuje se duším zemřelých, z druhé strany však musí připustiti, že kult mrtvých jest jen k vůli nim, nikoliv k vůli živým, a že duše jsou bezmocné a ubohé, nedostane-li se jim od pozůstatků kultu. Výrazem „kult předků“ možno pouze označiti víru, že duše zemřelých předků mají zájem na osudech potomků svých a mohou na ně blahodárně působiti, ale tato víra nemá nikde význačné síly náboženské. I u národů s velmi vyvinutým kultem předků, na př. u Činanů, jsou předkové odděleni od bohů nepřekročitelnou propastí. Kdežto tito jsou živoucí a život dávající bytosti, jimiž jest vůbec teprve existence kmene možná, žijí duše mrtvých jen dary svých příbuzných a nad to ještě jest existence jejich zcela mlhavá. Ve vlastním náboženství zaujímá tento kult mrtvých jen velmi podřízenou roli a v podstatě náleží spíše v obor mravů a zvyků národních, a tu také může ovšem nabýti pro kulturní vývoj národa (na př. Egypťanů) velmi značného významu. Mínění toto, že bohové jsou vlastně předkové kmene nebo rodu, jest tak povrchní, jako kdyby prý někdo chtěl na př. kult Madonny v církvi křesťanské odvozovat z toho, že Ježíš Nazaretský měl matku Marii.

Námětky, jež Ed. Meyer proti uznávání kultu předků za pramen náboženský pronáší, nejsou arci úplně nové. Leccos uvedl

proti této teorii J. Král (srov. zvláště oba články v Listech filol. XXX, 1903, str. 89 n. a 405 n.), ačkoliv nezamítl ji ještě úplně, nýbrž uznává (str. 89 n.), že i čtení předků mohlo vésti ke vzniku heroů, *pq* případě i bohů; u Řeků jest mu na př. Amfiaraos a Trofonios dokladem toho. Myslím však, že po námítkách Meyerových nutno i od tohoto zmírněného stanoviska upustit. Rozdíly, jež Meyer mezi kultem bohů a uctíváním předků stanovil, tvorí po méin soudu vskutku neprekročitelnou hranici mezi oběma kategoriemi a nutno i v případech, jež Král uvádí, pomýšleti spíše na prastaré daemony, v hlubinách země sídlící, než na duchy předků.

Ed. Meyer vystupuje však i proti teoriím, jež původ náboženství odvozovaly z totemismu, jichž zástupcem jest zvláště F. B. Jevons (srov. Listy filol. XXVII, 1900, str. 419 n.), a tu ovšem ještě větším právem než v případu předešlém. Uznává pouze (str. 108), že jest široce rozšířena představa, že duše lidské nabývají po smrti podoby zvířecí a tak vstupují v družinu boha kmenového. Bůh ten představován jest v podobě zvířecí a dle primitivní víry zplodil v této podobě jako praotec kmene nejstarší lidi, i jsou zvířata tohoto druhu nejbližší příbuzní příslušníků kmene a podle nich také dostává kmen jméno. Jen to jest podstatou t. zv. totemismu. Pramen a nejstarší útvar náboženství v něm hledali nelze; neboť ve skutečnosti nevzniká božstvo z kultu zvířat, dokonce pak ne z víry, že duše předků žijí dále ve zvířatech, nýbrž naopak vyvíjí se kult zvířat z vědomí odvislosti od živoucích a oduševněných mocí, které se musí projevit, ztělesnit v některých objektech přírodních, aby byly dostupny smyslům lidským, v tomto případě ve zvířatech. Proto také shledáváme všude vedle kultu zvířat nejen uctívání bohů v kamenech, stromech a jiných hmotných objektech, nýbrž i rozsáhlou víru v duchy, a lidé odvozují původ svůj právě tak u Indiánů jako u Řeků nejen od zvířat, nýbrž i od stromů a skal. I jinak jest při uznávání představ totemistických potřebí zvláštň opatrnosti. Jest na příklad rozšířeným zvykem, že lidé i kmenové nazývají se podle zvířat, aniž jest s tím spojen jakýkoli kult zvířat těch; často jsou jména taká pouhé přezdívky nebo zase čestné názvy dle vynikajících vlastností určitého zvířete.

Jakým způsobem však představuje si Ed. Meyer sám vznik náboženství a počáteční stadia jeho? Názor jeho o těchto významných otázkách jest v podstatě tento (str. 85 n.). Základem všeho myšlení lidského jest pud kausality, jenž nutí nás pojímat každý zjev jako účin nějaké příčiny. Dualismus, jenž tím vzniká, jest člověku bezprostředně dán: uvědomuje si stále dvojí řadu fakt, v kausálním vztahu k sobě stojících; jednak jsou to vnitřní stavы čítání, představování a chtění, jednak vzbuzené jimi tělesné pohyby a činy. Dualismus těla a duše jest tedy původní zkušenost člověkova, nikoliv produkt přemýšlení, třeba sebe pri-

mitivnějšího, i jest zbytečno ptáti se po původu představy o duši. Vnější děje může člověk postihnouti jen úsudkem z analogie své vlastní vnitřní zkušenosti. Proto vnější zjevy, pozorované na jiných bytostech živých, jak lidech tak zvířatech, jsou vzbuzeny stejnými duševními processy, jaké sám v sobě poznává. Spolu učí jej zkušenost, že může nejen působiti na tělo cizí, dostane-li je ve svou moc, nýbrž také na cizí duši, a tím na jednání její.

Stejně však představuje si primitivní člověk také projevy světa vnějšího, jež my pokládáme za neživý, ale jenž často zasahuje do života jeho ještě rušivěji a nevypočitatelněji než lidé a zvířata. I tu musí spatřovati projevy vůle mocných bytostí, na něž jest tedy možno právě tak působiti jako na lidi a zvířata. Ale působení to jest v tomto případě daleko obtížnější, poněvadž předmět, který zdá se neživým, na př. kámen nebo dřevo, jež člověk v ruce drží, může v nejbližším okamžiku mu uškodit. Toto vnitřní, oživující agens, jež můžeme zvatí duši, a jež sídlí v každém živém i neživém objektu přírodním, není spojeno nerozlučně s tělem, nýbrž může je opustiti buď na čas, jako ve snu, nebo trvale po smrti, může objevovati se za životá i po smrti jinému člověku a naň působiti. Právě tak jest tomu i s dušemi, sídlícími v objektech přírodních; jen ono spojení s tělem je u nich ještě daleko volnější, ba částečně nejsou vůbec vázány na určité viditelné tělo, nýbrž lze je poznati pouze dle jejich působení (na příklad hrom a blesk). Tím obtížnější jest však vliv na ně.

Také duše ve světě volně těkající mají nějakou vlastní formu, v níž se zjevují, ovšem jinou než těla světa hmotného, asi takovou, jako postavy ve snu se zjevující. A tak vytváří se vedle světa hmotných bytostí svět druhý, smyslům nedostupný svět duchů. Ti ovšem působí stále na svět hmotný a mohou také buď z vlastní vůle neb mocí kouzel dočasně neb trvale do něho vstoupiti tím, že přijmou hmotnou podobu. Tento způsob myšlení primitivního člověka označuje Ed. Meyer se Steinhalem výrazem »mythické myšlení«. Jím vykládá si člověk všechny příhody životní i zjevy přírodní a z něho vyrůstá množství vysvětlujících, aitio-logicích představ a výkladů, jež se dědí od generace ke generaci. Vždy jest v nich něco tajemného, poněvadž jednají právě o tajemném působení duši, v předmětech sídlících, a duchů, po celé přírodě těkajících. Vznikají hlavně z potřeb praktických; vědomosti o duších poskytují možnost na ně působiti a povolnými je učiniti. Od tudu vysvětlíme si vznik čarodějství a nesmírný vliv, jaký čaroděj na primitivního člověka má. Tu jest hledati též zřídlo náboženství.

Čarodějství jest podstatným rysem doby, v níž převládá mythické myšlení. Čarodějové, kteří znají obřady a prostředky,

jimiž možno působiti na tajemné moci světa vnějšího, vyskytují se tu všude, ovšem s různým vlivem a po nestejnou dobu u jednotlivých kmenů. Mnohé kmeny propadly úplně jejich vlivu a tím pozbyly možnosti dosáhnouti vyššího stupně kulturního (tak mnohé kmeny indiánské a africké); jenom u národů, kteří překonali duševní tlak stavu čarodějů, jest možný další vývoj kulturní a náboženský. Vedle tohoto duševního útlaku, jež nad myslí svých krajanů provozuje, jest dalším podstatným rysem stavu čarodějů, že činnost jejich vztahuje se vždy jen k určitému případu a obrací se z nesmírného zástupu duchů a duší vždy jen k určité bytosti také, a to pouze pro okamžik, kdy si ji představuje v činnosti. Ale jsou i duchové a duše v určitých objektech sídlící, kteří působí nepřetržitě na člověka, i jsou pro něho určitými a trvalými osobnostmi, od zástupu ostatních duchů přísně odlišenými. To jsou bohové, v odporu k duchům bytosti trvale existující a vždy stejným způsobem působíci.

Bohové dělí se dle oboru své působnosti na dvě třídy, na universální božské moci, které působí stejnoměrně v celém světě, ať již fyzickém nebo intellektuálním, především pak ve zjevech kosmických, a dále na božstva omezená na prostorově ohrazený obor činnosti, ať již působí na okolí z určitého objektu přírodního (hory, kanely, zvítě a pod.), nebo z předmětu rukou lidskou zhotoveného, ať již jsou nerozlučně spojena s určitým lidským sdružením (kmenem, družinou a pod.). V prvém z obou případů jsou zase možny dva názory; buď spatřuje člověk v každém zjevu přírodním a předmětu světa vnějšího manifestaci určitého božstva, takže bůh a svět jest identický a vznik jejich současný (jako u Řeků), nebo je princip ožívující přísně odlišen od hmoty, o sobě neživotné, v níž bohové bydlí (tak u Semitů). Obě kategorie božstev sice časem splývají, ale přece jest onen základní rozdíl patrný. Božstva prvé skupiny existují jako trvalé bytosti, a působí věčně stálými projevy (naše zákony přírodní), kdežto boží kategorie druhé jsou vlastně duchové, jichž božská povaha spočívá jen v tom, že byvše trvale připoutáni k určitým, o sobě libovolným objektům, stávají se sami trvalými bytostmi a nabývají určitých vlastností, jež činí člověku možným vejít s nimi v stálý, pevně upravený styk. Toto trvalé spojení jest kultus a jím liší se božstva tato od duchů, jimiž zabývá se čarodějství a s nimiž jest styk vždy jen okamžitý a případový. Božstva tato jsou spojena nerozlučně se svým kmenem, příslušníci kmene jsou potomky jejich; neboť oni jsou praoteové kmene. Tak vyložiti jest kult předků. Kult jest podstatnou známkou pouze u božstev této druhé skupiny, kdežto boží skupiny prvé ho původně nemají, neb jen v nepatrné míře (na př. Helios a Selene). Kult není tedy nerozlučně spojen s pojmem božstva; takou vlastností jest pouze vědomí živoucí a trvalé osobnosti nadlidské, s níž člověk musí počítati.

Jako všichni duchové mají i bozi duchovní tělo, s nímž mohou se volně a pravidelně všude pohybovat. Vedle toho však jsou buď trvale spojeni s tělem hmotným, na př. božstva světel-ných těles nebeských, nebo aspoň v něm čas od času se usazují. Těla ta jsou buď předměty přírodní, jež sami si za bydliště zvolí nebo jim od lidí jsou vykázány a upraveny, ale snad ještě rozšířenější jest víra, že bohové díl ve zvířatech, a jimi projevují své dobré neb škodlivé vlastnosti. Tak vyvíjí se mezi jiným i představa, že duše lidské nabývají po smrti podoby zvířete, v němž sídlí bůh kmene a zároveň praotec jeho.

Spojení boha s hmotným tělem neruší jeho volnost pohybu, a také ne jeho neviditelné, duchovní tělo. Proto může se bůh usídliti na čas neb i současně v několika předmětech hmotných. I snaží se mít člověk boha svého všude tam, kde ho potřebuje, zřizuje mu různé stánky a konečně zkouší i jeho duchovní tělo ztělesnit. Tak vznikají obrazy a sochy božstev v nejširším smyslu slova, jež označujeme souborně jako fetiše. Tu ovšem nutno mít na paměti, že člověk nikdy neutvárá předměty samy jako boha, nýbrž že jsou to pouze těla, jež pro svá božstva vytváří.

Jako původ, postava a obor působnosti, tak rozdílny jsou i osudy bohů a představy o tom utvářejí se zvláště pestře u těch bohů, jichž působení projevuje se v životě přírodním. Pro zjevy tyto nalézá mythické myšlení hojně výkladů, často velmi naivních a sobě odporuječích, jež tvoří mythus v užším slova smyslu. Jsou to vlastně posvátné dějiny, jež vyvěrají z aktů bohoslužebných (*δρώμενα*), které vysvětlují a motivují. Ač původní smysl těchto mythů stal se často nesrozumitelným, dědí se stále dále, až promění se ve vypravování o určitém příběhu, který se kdysi v pravěku udál. Vypravování taká mohou se pak stěhovati od národa k národu, při čemž bůh může se změnit v lidského krále neb hrdinu, a tak vzniká pověs' hrdinská.

Jako prvek, jejž dále rozkládati nelze, postavil tedy Ed. Meyer na počátek všelikého vývoje náboženského pojemu kausality. Proti názoru tomuto, jež nehlásá ovšem Ed. Meyer sám, vystupuje v poslední době Vilém Wundt ve svém epochálním díle »Völkerpsychologie«, jehož druhý svazek, skládající se ze tří rozsáhlých dílů (v Lipsku 1905, 1906 a 1909) probírá velmi důkladně všechny otázky, mytu a náboženství se týkající. Wundt dokazuje (II, str. 179 n.), že primitivní člověk nepociťuje nutnosti kausálního spojení nejen při zjevech zvyklých a denních, ani při pravidelném střídání a průběhu jevů světa vnějšího, nýbrž že se pud ten probouzí také znenáhla při neobvyklých a prudkostí svou ohromujících zjevech přírodních, zvláště nesmírným vlivem, kterým působí na člověka nemoc a smrt.

Jest psychologickým omylem domnívat se, že primitivní člověk byl náchylen uznávati všude kausální spojení zjevů. V pravidelném střídání jejich jest to jen jeden obor fakt, které člověk

nutně spojuje jako následek s předcházejícím, to jest při projevech vlastní vůle, k nimž druzí se vědomí vlastní moci. Tu jest psychologický původ vši kausality. Mimo vlastní vědomí neexistují ve světě okolním pro něho projevy, jež by prýšily z vnitřní moci předmětů světa toho; člověk také nepřenáší vlastní vůli a jednání na předměty jiné.

Z jakého pojmu výchází tedy Wundt ve svém nástinu vývoje představ náboženských, jež chce podati na podkladě psychologické analýsy zjištěných zjevů a fakt? Ježto nejsou nám známi národnové bez představ o duši, a poněvadž o tak zv. periodě praeanimistické, kterou někteří, jak dále se zmínime, uznávají, nevíme nic určitého, hůtno zvoliti za východisko zkoumání primitivní představy o duši.

Pojem duše jeví se nám při bližší analýsi ve dvou formách, jest to především t. zv. »poutaná« duše, nebo duše »tělesná«, jež jest vlastností těla samého a jeho orgánů a sídlí buď v těle celém neb jednotlivých jeho orgánech, na př. ledvinách, krvi, srdeci. Od této duše tělesné lišíti jest přesně duši volnou neboli duchovní (Wundt ji zove též psyche).

Představa o ni vyplynula ze dvou pramenů, jednak z poznání, že funkce životní ustávají s uniknutím posledního dechu v okamžiku smrti, jednak z obrazů, jež člověk zvláště ve snu spatřuje. Dle toho rozeznává Wundt mezi duší dechovou (Hauchseele) a duší stínovou (Schattenseele). Spojí-li se představy o obou těchto duších, vzniká představa o duchu, kdežto duše dechová, probouzejíc associace s rychlými a snadno pohyblivými předměty, vede k ztělesňování duši. Červ ze zahnívajícího těla vylézající a had jsou prvé takové inkorporace duší; výssi jsou představa o duši jako ptáku neb jiné létající a rychle se pohybující bytosti a předmětu. Společnou vlastností všech těchto různých představ o duši jest, že duše naleží vždy určité, individuální bytosti. Ale právě tím, že může přejít do přeružných těl a podléhá stálemu těkání, pozbývá znenáhla vztahu k individuální bytosti a mění se v ducha, jenž sice může vrátili se do těla lidského (na př. v nemoci, ekstasi a pod.), ale pocifován jest pak za bytost cizí, od duše rozdílnou.

Třetí kategorie bytostí, jež se liší i od vlastních duší i duchů, ač také kotví v okruhu týchž představ, jsou daemonové. S duchy je sbližuje nedostatek vztahu k individuální bytosti, ale liší se od nich tím, že jejich činnost uvádí se ve vztahu s nestěstím a štěstím člověka jak v jeho životě vlastním, tak v jeho poměru k přírodě. Zpravidla vystupuje u nich do popředí a původní jest jejich působení neblahé.

Soubor představ, jež vztahují se k duším, duchům a daemonům, tvoří víru v duše, která jest majetkem všech národů, tvoříc třeba ne vždy celý, tedy aspoň důležitý a významný díl

světového názoru jejich. Vnější výraz této víry jest kult duši, jenž nemá však ještě nutného vztahu k náboženství.

Kult duší projevuje se ve třech hlavních formách. Nejnižší z nich označuje Wundt názvem primitivní animismus a rozumí jím onen stupeň víry v duše, v němž jednak existují představy o duších jen ve svých dvou nejpůvodnějších formách, totiž duše tělesné a stínové, kdežto pozdější hojně metamorfosy duše objevují se nejvýše ve skrovnych začátečných, a jednak kde kult mrtvých přestlává v podstatě na obraně před škodami, jichž jest se obávali od mrtvých a kouzel, jež hrozí člověku od živých.

Druhý stupeň víry této tvoří t. zv. animalismus a manismus. Prvým výrazem nahrazuje Wundt obvyklejší výraz tote-mismus, jenž jest pouze určitým stupněm této faze vývojové, při níž stává se zvíře předmětem kultu a představ mythologických, v něm se projevujících. Zvíře pokládá primitivní člověk za bytost s ním stejnорodou, ale v celku mocnější než jest sám, jež hnev jest mu zhoubný a jež ochrana nutná. Z toho vyvíjí se kult určitých zvířat, ctěných jako ochranní duchové a praotcové určitých kmenů, zvířata totemová. Zvíře stalo se dříve předmětem kultu než člověk a tak také jest kult předků lidských pozdější fasí vývojovou. Tento kult předků, čili, jak ho spisovatel nazývá manismus, přechází opět v kult heroů.

Představa o ochranném duchu, která projevuje se v tote-mismu i manismu, šíří se se stoupajícím stykem kmenovým a s rozmanitějším způsobem života a zaměstnání i na jiné obory životní. Tvoří se představy o bytostech ochranných, které sesílají požehnání městům, krajům, bdí nad zdarem práce rolníkovy, řemeslníkovy, po případě se mstí, byl-li jejich kult zanedbán. Tak vzniká třetí stupeň této víry a kultu duší, totiž kult daemonů, bytostí, které nemají již vztahu k individuálním duším, ač mají jejich vlastnosti. Jako nejvyvinutější forma víry v duši zasahuje kult daemonů v daleko větší míře než předchozí stadia v představy přírodního mytu, pověsti hrdinské a ethicckých náboženství.

Pro další vývoj největší důležitosti nabyla zvláště skupina daemonů vegetace, která jest nerozlučně spojena se vznikem a rozvojem rolnictví. Vyvíjí se tu dvě skupiny těchto bytostí, jichž přízeň snaží si člověk udržeti a hnev jejich odvrátiti. Jedna z nich žije v půdě zemské a jejich plodech, kdežto skupina druhá žije a působí z dálky, ve větru a mraků, v dešti a úpalu slunečním. K této skupině daemonů připíná především své představy fantasie mythy tvořící, daemonové vegetace přetvořují se v daemony nebeské a tím dokonává se přechod daemonů v bohy. Kult daemonů tohoto druhu vyznačuje se již všemi podstatnými známkami, jež přísluší pojmu náboženství, ale pravými bohy ještě nejsou; neboť z charakteristických vlastností božských, jež jsou osobnost, nadlidská moc a nadsvětský byt, přísluší jim pouze je-

diná, totiž nadlidská moc. Ovšem nejsou s tohoto stanoviska bohy ani zvířata totemová ani duše předků; jim schází naprosto osobní ráz představy božské a zpravidla též mimozemské sídlo a nesmrtelné bytí. Tím není řečeno, že by při vzniku bohů nepůsobily i představy o duší; neboť i bohové jsou bytosti oduševnělé. Ale touto vlastností, oduševněním, nevysvětuje se ani dosle málo vlastní podstata boha; neboť tu sdílí se všemi jinými objekty mythologické appercepce. Primitivní národové nemají dle tohoto měřítka, získaného z představ o bozích národů kulturních, vůbec bohů; bytosti, jež tu tímto jménem bývají označovány, jsou pouze daemoni. Ani náboženství nejstarších kulturních národů (Babylonanů a Egypťanů) nepodávají nám bezpečnou zprávu o vzniku představ o bohu; neboť vývoj jejich udal se v době, která dáleko předcházela památky nám zachované. Odpověď k otázce o vzniku bohů možno hledati u národů s počínající a bohatě rozkvétající kulturou, v níž kvete ještě pověst hrdinská a zároveň již vyznačuje se mythus božský vlastnostmi, jež činí možným stopovatí vzájemný poměr postav daemonů a hrdin k bohu. Jsou to hlavně Řecký svět bohů, jak se nám jeví u Homera, ukazuje jasné, že není původní; třebas tu bohové již vystupují jako postavy zcela výrazné a vyvinuté, můžeme na nich ještě sledovati, jak se vyvíjí typus boha z typu hrdiny. Z uvedených tří podstatných zařímků pojmu boha má již typus hrdiny pevnou osobnost, již nabyl tím, že v něm byly lidské vlastnosti stupňovány nad obyčejnou míru, a jako jest hrdina stupňovaný a zidealizovaný člověk, tak vzniká bůh stupňováním typu hrdiny; oněch dvou vlastností, jimiž se bohové od hrdin liší, nabývají teprve zmenáhla působením kultu, jenž představu o bohu stále zdokonaluje. Bohové řečtí, zvláště jak se nám u Homera jeví, ukazují svými lidskými vlastnostmi, že jsou teprve na cestě k onomu pravému typu božstva. Pojem boha předpokládá tedy daemony přírodní, zvláště vegetace, a lidské hrdiny, a jest stupňováním jich.

Nelze tedy u primitivních národů mluviti o bozích, nýbrž pouze o daemonech a proto také nutno přesně rozlišovati mytologiej od náboženství. Jestliže člověk věří, že duše uniká z těla jako dech a objevuje se mu ve snách, jestliže představuje si hvězdy, mraky a jiné přírodní zjevy jako živoucí bytosti a tvorí si o nich mythy, nelze tu mluviti ještě o představách náboženských; neboť jinak bylo by nutno pokládati za předmět náboženského přesvědčení každý smyšlený příběh, jenž u některého člověka dojde víry. Mythus obsahuje, pokud mythologické myšlení samo ovládá vědomí lidské, celý světový názor určitého národa; jest právě tak předchůdcem příší vědy, jako řídí jednání člověka. Nejdéle ovládá přirozeně mythus představy, které se vztahují k životu po smrti a k světu pomyslnému vůbec, a pokud představy tyto naleží spolu v obor náboženství, nebo s ním hraničí,

jest pochopitelné, že náboženství jest protkáno mythologickými prvky, jež nutno vyloučiti, chceme-li se dobrati čistého pojmu náboženství. Odloučiti oba pojmy jest úkolem psychologie i historie.

Vnější známkou, bez níž nelze si náboženství mysliti, jest kultus. Ale každý kult nevychází z náboženských motivů, zvláště na nižších stupních vývojových. Také další známka, že musí býti závazně platným pro určitou společnost lidskou, není ještě rozhodující, jak o tom četné čarodějně kulty svědčí. Náboženství může vyplynouti jen z kultu bohů, v nichž po prvé objevují se bytosti, jež jsou lidské a smyslné, ale zároveň pokud možno nadlidské a nadsmyslné. I tu jest ovšem náboženství spojeno s mythem; neboť člověk musí si nějak znázorniti vztahy k této mocným bytostem, mají-li mítí trvalý vliv na jeho jednání, a to nemůže učiniti jinak než pomocí fantasie, mythy tvořící. Tak vstupuje výtvarné umění a mythologická poesie ve službu náboženství, kteréž ovšem je zase obklopují často prvky jemu cizími. Odtud vzniká boj filosofie proti mytru, čímž však se činí možným další pokrok náboženský, jenž vede k víře v ideální, nadsmyslný svět, v němž člověk představuje si uskutečněny ideály svých nejvyšších snah. A tak dospívá Wundt k této definici náboženství: jest to pocit přináležnosti člověka a světa jej obklopujícího k světu nadsmyslnému, v němž myslí si uskutečněny ideály, jež se mu zdají nejvyšším cílem lidské snahy.

Krátce ještě chci se zmíniti o tom, jak vykládá Wundt psychologicky vznik mytru (I, 577 n.). Všechny mythologické theorie shodují se v tom, že mythus oživuje objekty okolního světa a mění je v bytosti cíticí a volní. Odkud vzniká tato vlastnost mythologického myšlení, již můžeme nazvatí personifikující? Pramenem tím jest činnost fantasie mythologické, jež není podle Wundta projevem zvláštní schopnosti vědomí našeho, nýbrž jest v podstatě totožná s fantasií vůbec, vyznačující se jedině tím zvláštním momentem, že při ní jest projekce citů, affektů a povadů volních v předměty světa vnějšího tak obsáhlá, že předměty ony objevují se nyní jako oživené a osobní bytosti. Toto mythologické personifikování jest opět pouze modifikací všeobecnější funkce, bez níž by předmět, který fantasie tato předpokládá, vůbec pro naše vědomí neexistoval, to jest appercepce. Činnost této fantasie však nevzbuzuje každý předmět stejnou měrou, nýbrž rozhoduje o tom střídavý zájem myslícího podmětu, jenž se mění s podmínkami kulturními i s duševní náladou člověka. Poněvadž však tyto podmínky shodují se přec v jistých všeobecně lidských rysech, jsou i mythologickému myšlení společny určité, ovšem zeceva všeobecné motivy, a také vývoj mythů jeví ve všeobecných základních zákonech právě tak shody, jako v jednotlivostech nejpestřejší různost.

Všechny původní mythologické představy jsou bezprostředně danou skutečnosti, i jest symbolický a rationalistický výklad

mythů naprostým jich nepochopením. Čím jsou představy tyto primitivnější, tím více lpí na nich povaha bezprostřední skutečnosti; původní člověk nepřemýšlí vůbec o příčinách, proč na př. se mu zjevuje duše zemřelého ve snách, nýbrž přijímá zjev ten právě tak jak se mu zjevuje, totiž za dvojence člověkova, který se liší od skutečného člověka hlavně svou stínovitou povahou a náhlým příchodem i zmizením svým. Tento dvojeneček je právě duše, i ona jest mu bezprostřední zkušenosť, získanou bez všecké reflexe. Složitější zjevy a představy mythologické spočívají na asociaci. Tak na př. k zjevům, provázejícím smrt pojí se bezprostředně pevnou asociací poslední hluboký výdech umírajícího, jenž jest pro člověka skutečnou duší, z těla unikající. K tomu řadí se pak přirozenými vztahy představ další členové associační, jimiž se představa o duši stále více vzdaluje od svého původu; dech může být pokládán za obláček, tím vzbudí se představa oblak a tím opět létajícího ptáka neb vycházejícího a zapadajícího slunce. A tak vznikají mythy o ptácích, kteří věští smrt a pod., a konečně různé vztahy, jež spojují víru v duše s mythy slunečními.

Zdržel jsem se úmyslně déle u díla Wundtova, ač i tak mohl jsem naznačiti jen v nejhlavnějších rysech přebohatý obsah jeho; učinil jsem tak proto, že je pokládám za nejvýznačnější zjev mythologické literatury posledních let a za nejpronikavější pokus o všeestranné vyjasnění záhad, jež zahalují nám vznik a vývoj mythů a náboženství. Jisto jest ovšem, že není to pokus definitivní a že bude ještě mnohokrát tato tkanička Penelopina rozpředena a znova utkána, ale prozatím musí být spis Wundtův nutným podkladem všeho dalšího studia.

Jak výše uvedeno, stanovil Wundt jako nejnižší a základní stupeň víry v duše t. zv. primitivní animismus. Vyskytli se však badatelé, kteří soudili, že zprávy o kultech a náboženských představách některých, zvláště necivilisovaných kmenů, dovolují nám pokročiti ještě za tuto hranici a stanoviti za východisko zkoumání ještě primitivnější představy než k jakým dospěl animismus. Lze tu rozeznávat dva různé směry.

Zástupcem směru prvého, jenž označuje se názvem »náboženství praeanimistické« nebo »animatismus«, jest hlavně *R. R. Marett* (*Preaminstic Religion; Folk-Lore XI, 1900, str. 168 n.*). Vycházeje z předpokladu, že již nejprimitivnější člověk pokládal duši za bytost samostatnou, nezávislou na fysickém sídle jejím, soudí, že pramenem nejen představ o duši, nýbrž i náboženství vůbec jest všeobecná víra v duchy a kouzla. Psychologickým základem tohoto animatismu, jenž oživil celou přírodu nevlídnými a zkázonosnými duchy, byly pocity bázně, hrůzy a vznikající z toho úcty (*Marett užívá pro to výrazu »awe«*). Pocity takové vzbuzuje vidění ve snu, nemoc a jakýkoliv neobvyklý zjev. Tak vzniká jakýsi naprostě neurčitý, všeobsáhlý supernaturalismus,

jehož pouze speciálními případy jsou zjevy, zahrnované v pojmu animismu.

Ale ve skutečnosti jest, jak ukazuje Wundt (II, 172 n.) tento předpokládaný praeanimismus daleko vyším stadiem náboženského vývoje než animismus, jak jej Wundt stanovil; neboť vychází z předpokladu, že počátek všeho myšlení tvoří rozlišování duše od těla, kdežto ve skutečnosti jest primitivnímu člověku nemožno mysliti si duši jako něco netělesného a beztvárného. I duše vycházející z těla není nehmotná, nýbrž představována jest jako rychle se pohybující tvor, na př. pták, a teprve později odděluje se jako duše stínová od svého tělesného podkladu.

K zcela jiné představě o původním a nejstarším stadiu náboženském dospěl Andrew Lang ve zpise »The making of religion« v Londýně 1898, 2. vyd. 1900). Ze zpráv o náboženských představách některých, zvláště necivilisovaných kmenů australských, polynesských, severoamerických a j. vyvouzuje, že původním náboženstvím lidstva byl monotheismus. V představách kmenů těch neobjevují se totiž stopy kultu duší ani kultu předků a přece věří ve vyšší bytost, jež ovšem u různých kmenů velmi značně od sebe se liší. Z toho vyvouzuje, že tento monotheismus jest původní formou náboženství.

Nehledě k nejistotě takovýchto zpráv u kmenů, kde tradice může se zakládati leda na upomínkách pouze několika generací, jest, jak ukazuje opět Wundt (III, 405 n.), nesprávná základní alternativa, ze které Lang vychází, že totiž buď vznikli bohové z kultu duší nebo jsou aspoň právě tak původní jako představy o duši. Rozdelením tímto nevyčerpávají se všechny existující zjevy mythologické; chybí tu daemonové, kteří nejsou ani duše ani bohové. Mnozí z těchto primitivních »bohů« nejsou ve skutečnosti bohy — jakož vůbec Lang nevymezuje přesněji pojem tento —, nýbrž patří mezi daemony přírodní nebo primitivní hrdiny kulturní a pod.

Tím ocitáme se u konce svých úvah. Obraz, jejž jsme o jednotlivých směrech studií mythologických na podkladě nejvýznačnějších ukázků podatí se snažili, jest, jak patrno, velmi pestrý a ukazuje, že daleko jest ještě doba, kdy třebas jen o hlavních zásadách zkoumání mythologických a náboženských nastane mezi badateli shoda. Stále ještě zůstává jednostrannost, s jakou stoupenci určitého směru usilují provésti zásady jeho na případech pokud možno nejčetnějších, hlavní vadou většiny mythologů, ač přeco nemůže být pochyby o tom, že jedině kritický a rozvážný eklekticismus může tu přinést žádoucí nápravu. Žádný směr není tak špatný, aby zasluhoval úplného opominutí; i na prostě skoro odsouzený směr srovnávací mythologie může nám být, zvláště pokud si všímá nižších představ mythologických,

dobrým vodítkem v dobách, kdy Indoevropané ještě nerozešli se do pozdějších sídel svých.

Ne každému směru připadá ovšem stejný úkol při budování dějin náboženství a mythologie národů klassických, k nimž výhradně jsme tu přihlíželi. Prvě základy položiti jest povolán směr animistický, jehož psychologické prvky a vývojová stadia nastínil zvlášť Wundt. Kde nestačí materiál náš pro výklad některých primitivních zjevů náboženských, bude možno, ovšem s náležitou kritičností, užiti poznatků, jichž nabyl směr anthropologický. Odtud přejmeme, jak myslím právem, i myšlenku, že v náboženství, zvlášť řeckém, rozlišovati jest dvě vrstvy, aby chom tak řekli, officiální a lidové víry. Bohové homerští nejsou na příklad výrazem náboženských představ celého lidu řeckého, jak představuje si je na příklad i Wundt. Teprve v pozdějších stadiích vývojových, kdy již vznikla bohatá pověst hrdinská, bude nutno leckdy utéci se i k methodě školy filologicko-kritické.

O pravosti Platonova dialogu Parmenida.

Revise staré otázky. Napsal Ant. Salač.

(Dokončení.)

III. Osoby a scenerie dialogu.

Vlastního hovoru v domě Pythodorově účastní se Zenon a Parmenides, pak Sokrates a mladý Aristoteles; naslouchá mu i pán domu Pythodoros (srov. 127 D).

Zenon má v dialogu roli ne právě stkvělou. Jakmile přečtena je jeho kniha (127 D), chopí se slova Sokrates a vytýká Zenonovi nejprve, že vlastně klame posluchače, poněvadž jeho věta je totožna s Parmenidovou (128 A); neboť věta »jedno je vším« je totožna s větou »není mnohosti«. Zenon potvrzuje tento názor Sokratův, uznávaje jeho bystrost (128 C). Jeho kniha prý měla jen přispěti na pomoc učení Parmenidovu; ba Zenon dokonce omlouvá své dílo jako hřich mládí; dostalo se prý na veřejnost bez jeho svolení. Sokrates přijímá to na vědomí a v právém slova smyslu odbývá nauku jeho poukazem na ideje (129 A). Na tuto kritiku neodpovídá Zenon ani slovem; je tedy zde přemožen (srov. výklad Eugena Raaba, Bemerkungen zum ersten Teil in Platons Parmenides, programm, Schweinfurt 1898/99, str. 3—5). Není však proto rozhořčen na Sokrata, ač se toho Pythodoros obával (130 A). To je věc důležitá, k níž se ještě vrátíme.

Proti tomu má Parmenides ve spise bez odporu roli první. Zenona neujme se ani slovem a ihned obrací se k Sokratovu

učení o ideách, tázaje se s podivem, zdali on sám je jeho původcem (130 B). Na konci chválí Parmenides jako muže bystrého toho, kdo učení to vůbec pochopí, tím více ovšem toho, kdo je našel a dovede je i jiným objasnití (135 A). Tím nepřímo dotčen je také Zenon. A ve svém výkladu, jak jsme uznali, ukazuje Parmenides, že jeho »jedno« nemá toho smyslu, který mu podkládal Zenon, nýbrž smysl jiný, shodující se s naukou o ideách. Jeví se tu tedy značný rozpor mezi těmito filosofy, ač spisovatel zná i pověst, že Zenon byl miláčkem Parmenidovým (127 B). Na zajímavou tuť věc první ukázal F. Horn (Platonstudien, Neue Folge, str. 168, pozn.). Na vysvělenou poukazuje k tomu, že Parmenides mluvil v druhém díle své básně i o mnohem, které nazýval lidským zdáním (viz zlomky jeho básně ve sbírce H. Dielse: Die Fragmente der Vorsokratiker, v Berlíně 1906, I², str. 113—125). Soudí z toho, že spor mezi oběma těmito muži byl historický, ač uznává, že o tom není vůbec nic známo. Myslím, že pro vysvělení této věci musíme se uchýlit ke spisům Platonovým.

Platon zmiňuje se o Parmenidovi v Theaitetu 183 E, kde praví Sokrates: *Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται τὸ τοῦ Ὄμηρον, αἰδοῖος τέ μοι ἀμαρτινός τε . . . καὶ μοι ἐφάνη βάθος τοῦ ζευνταπάσι γενναῖον.* Měl tedy Platon o Parmenidovi míňení velmi příznivé. V Sofistovi (217 C) mluví se o překrásných řečech (*λόγοι πάγκαλοι*) Parmenidových. Na Zenona narází Platon ve Faidru 261 D slory: *τὸν οὖν Ἐλεατικὸν Παλαμήδην λέγοντα οὐκ ἴσμεν τέχνην, ώστε φαίνεσθαι τοὺς ἀκούοντας τὰ αὐτὰ δύοισι καὶ ἀνόμοισι, καὶ ἐν καὶ πολλά, μένοντά τε αὐτοὺς καὶ φερόμενα;* Těmito slory jistě narází Platon na Zenona a jeho sofismata (Diels, Vorsokratiker I² str. 129); tón těchto slov je přímo opovržlivý. Jeví se tedy ve spisech zaručeně Platonových, Theaitetu a Faidrovi, názor na oba filosofy úplně shodný s úlohami, jaké přiděleny jsou jim v dialogu Parmenidu; věc ta svědčila by pro pravost dialogu.

Sokrates má v dialogu tomto roli jinou než jinde u Platonu; na to zejména veliký důraz klrtl J. Socher (Über Platons Schriften, str. 289); s ním shodoval se i W. Windelband (Geschichte der Philosophie im Altertum v Müllerově Handbuchu V 1., 1. vyd. 1888, str. 225). Jde o kritiku, které podrobil Parmenides (130 A—135 C) učení o ideách, především poměr mezi ideami a věcmi skutečnými. Je to bod, ve kterém Platon nedospěl k řešení určitému, dokonale uspokojivému. Platon znal některé námítky proti svému učení; bylo téměř jeho povinností, o nich se jasně vyslovit. Zastancem učení toho nemohl být nikdo než Sokrates. Při hovoru o této otázce musil být Sokrates-Platon poražen; vidíme však, že spisovatel Parmenida činí vše, aby porážku Sokratovi ulehčil. Sokrates je v dialogu líčen jako člověk velice mladý (127 C *σφόδρα νέον*); protivníkem jeho

je sám vznešený filosof olejský Parmenides, stařec šedivý ve věku asi 65 let (127 B). Od takového muže dáti se poučiti, nebylo jistě hanbou pro mladičkého Sokrata, zejména když poučení to stalo by se takovou formou, jak je líčeno v dialogu. Parmenides nechce ani uvěřiti, že je Sokrates původcem nauky o ideách (130 B); uznává nutnost toho učení (135 B) a chválí původce jeho velmi uznale (135 A). Uvádí sice proti tomu učení některé pochybnosti, ale s nadějí, že Sokrates překoná všechny nedostatky (130 E); praví-li Parmenides, že tu mládí a nedostatek výcviku dialektického zavádí Sokrata k chybám, nevidím v tom ještě opovržení (tak soudil již G. Stallbaum v úvodě k svému vydání str. 50—54). Při tom však upozornil na okolnost velmi zajímavou R. Jecht (Welche Stellung atd., programm, Görlitz 1885, str. 6). Na počátku kritiky učení o ideách (131 A) ptá se Parmenides, je-li možno, aby jedna idea byla celá v každé věci jednotlivé; pak prý by byla idea mimo sebe samotnu. Sokrates namítá, že den je také jeden, je zároveň celý na různých místech a přece není mimo sebe. Parmenides nevšimá si tohoto srovnání a praví, že Sokrates představuje si asi ideu jako plachtu, prostírající se nad mnoha lidmi; pak ovšem musí říci, že nad jedním člověkem je pouze část plachty. Srovnání ideje se dnem je velice vhodné; den jednotný člení se v množství dní na různých místech, o nichž nelze říci, že by byly snad částmi. My pak známe jen den toho místa, na němž jsme; ke dni jednotnému docházíme abstrakcí. F. Horn (Platonstudien, N. F. str. 100) nesprávně vytýká tomuto srovnání, že den přichází k věcem ze zevnějška, kdežto ideje z vnitřka; neboť Sokrates má za ideji den v celku, za jednotliviny pak »dny« na jednotlivých místech, nikoliv věci, dnem osvětlené. Srovnání ideje s plachtou je však hrubě smyslové a smyslu zcela jiného. Jecht (na uv. m.) upozornil také, že Sokrates je si snad vědom tohoto rozdílu, poněvadž odpovídá na otázku, zdali jeho srovnání se kryje s Parmenidovým, pouhým »snad« (*ἴσως, γάρτι*). Pak ovšem je kritika ideí, jak ji provádí Parmenides, vlastně bezúčelna; neboť výtky jeho mijejí se cíle. Proč však neumístil spisovatel toto srovnání až na konec diskusse, jako její výsledek? Asi proto, že jest to pouhá metafora, nikoliv vědecké, definitivní řešení. Sokrates dá se zavést Parmenidem na nesprávnou cestu, ale tím naskytá se příležitost probrati námitky proti učení o ideách najednou. Po celou diskusi Sokrates ustupuje, ač by mohl leckde odporovat; na příklad nepoznatelnost ideí vylučuje důkaz *τοίτος ἀνθρώπος*; neboť není pak nikoho, kdo by zároveň mohl patřiti na ideje i na věci. Zdá se, že spisovatel předkládá učení o ideách ve formě docela nevyhráněné, aby mohl uvésti všechny námitky a ukázati, že i přes ně musíme ideje uznávat. Vlastní svůj názor (či lépe řečeno, důkaz nezbytnosti svého učení) vkládá Platon do úst Parmenidovi, nikoliv Sokratovi. Ale v pozdějších spisech

Platonových ustupuje vůbec Sokrates do pozadí. Bylo by tedy jen aktem piety k muži, kterému povinen byl díky za mnoho podnětů, kdyby učinil jej mluvčím svých vlastních, pokročilých názorů proti stanovisku počeštěnímu, které zastupuje Sokrates. K tomu malou poznámku. Parmenides nepochopí Sokratovy metafore o dni, poněvadž má příliš hmotný názor o poměru věcí a ideí. Sofismata ve druhém díle dialogu, určená snad jen pro bystření rozumu žáků, zakládají se především na příliš hmotném pojímání jsoucna; obě snad spolu souvisí.

Další účastník hovoru, Aristoteles, jeden z třiceti tyranů (127 D *tὸν τῶν τοιάνοτα γερόνεων*), má v dialogu roli podřízenou; Parmenides volí si jej za spolučečníka, jen aby si odpočinul při jeho odpovědech, spoléhaje při tom, že bude dělati nejméně obtíží (137 C). To očekávání splní Aristoteles dokonale až na to, že si Parmenides příliš neoddechl.

Aristoteles je tu asi jen proto, aby zachována byla forma dialogická, celkem zbytečná: snad také má být pendantem bystroti a samostatnosti Sokratovy (F. Horn, Platonstudien, N. F., str. 159). Shoda jména tohoto mladíka sé slavným rodákem ze Stageiry vedla Fr. Überwega (Untersuchungen str. 182) k domněnce, že se tu mfní skutečně filosof Aristoteles; uznával však střízlivě, že tato shoda jmen může být náhodná. K názoru Überwegovu vrátil se H. Siebeck (v čl. uv. *Zeitschr. f. Phil. u. phil. Kr.* 1896, sv. 107, str. 2), jenž soudí, že prý tu Platon odkazuje Aristotela do jistých mezí. Ale na dvou místech (133 B, 135 A) vypadl prý Platon ze své úlohy a vyjadřuje svou důvěru v Aristotela, že dialeklický důkaz pro jsoucnost ideí pochopí a dá se jím přesvědčiti; avšak spisovatel mluví na oněch dvou místech docela neurčitě o tom, kdo by učení Sokratovo pochopil.

Někteří šli v takovýchto pokusech ještě dále, tvrdíce, že v osobě Sokratově vidí spisovatel (dle nich Platon) své protivníky, především Aristotela (A. Chiapelli, *Del' interpretazione pan-teistica di Platone, ve Florenciai 1881*, str. 152, P. Natorp, *Philosophische Monatshefte XXX, 1894-* str. 66 nn. a znova *Platos Ideenlehre* str. 219). Pro jejich výklad Platonovy nauky o ideách jsou jasná slova Sokratova velmi nepohodlna, a proto je tímto způsobem oslabují. Musili bychom se pak domnívat, že spisovatel uvedl úmyslně v dialog osobu Aristotelovu, jíž chtěl čtenáři na mysl přivésti mladého filosofa, že však námitek proti ideám nevložil v ústa jemu, nýbrž tomu, komu obyčejně přikládá názory své vlastní, totiž Sokratovi.

Nejdále došel v tomto experimentování J. Eberz (Die Ein-kleidung des platonischen Parmenides, Arch. f. Gesch. d. Philos., N. F. XIII, 1906, str. 81 nn.). Představuje si totiž, že rozmluva v Parmenidu je obrazem historického hovoru, který se udál v Akademii, když se Platon r. 366 vrátil ze své druhé cesty sicilské. Přišel v průvodu Dionu, který byl jeho miláčkem; proto

je v dialogu Parmenides a jeho miláček Zenon. Speusippos, který prý Platona za jeho nepřítomnosti v řízení školy zastupoval, zaváděl učení jeho na scestí, vydávaje se za nového Sokrata, a sváděl mladé žáky, zejména nadějného Aristotela. Proto prý Platon v Parmenidu zasedá slavnostně na soudcovskou stolici, aby učení své opět přivedl k plné platnosti. Při tom zapomíná se na některé věci, nebo vysvětlují se některé obtíže docela převráceně. Odkud víme, že dialog byl napsán v roce 366, jak tvrdí Eberz (str. 86)? Kde je naznačeno, že pod jménem Zenonovým máme si mysliti Dion? Snad přinesl Dion skutečně Zenonovy knihy do Athén; ale jak se objevuje v úloze obhájce jeho učení? Proč Speusippos je kritizován právě v masce Sokratové? Proč se o něm říká, že je velice mladý, ač byl ve skutečnosti tehdy právě tak stár jako Dion-Zenon? Pochybují, že tu někomu postačí »vysvětlení« na str. 93. A proč je Aristoteles vtěsnán v úlohu tak podřízenou? To jsou vše otázky, na něž Eberz zůstává dlužen odpověď, nebo odpovídá naprosto nedostatečně.

Střízlivý posuzovatel musí uznati, že jedině oprávněná cesta je ta, že zde spisovatel neužívá pseudonymů, nýbrž že si pod historickými jmény myslí historické osoby, přikládaje jim své vlastní názory. Pak je důležito rozhodnouti, zdali rozmluva taková se skutečně konala, či zdali je jen fikci spisovatelovou. Pevné datum, od něhož lze vyjít, je narození Sokratovo (r. 469). V době, kdy se hovor konal, byl Sokrates ještě velmi mladý (*σφόδρα νέον* 127 C); blíže jeho věk neurčen. Poněvadž hovoru se účastní ještě Aristoteles, který je Sokrata mladší, musíme věk Sokratův stanoviti nejméně na osmnáct let, takže by se rozmluva konala r. 451. Parmenidovi bylo za rozmluvy asi šedesát pět let, Zenonovi skoro čtyřicet (127 B); pak by připadal narození Parmenidovo asi na rok 515, Zenonovo nejpozději na rok 490. Pokud se shodují tato data s jinými zprávami starověkými, vidíme z materiálu, sebraného u H. Dielse (Vorsokratiker, I², str. 105 nn., 126 nn.).

Zprávy o životě Zenonově se dosti shodují. Kronika Eusebiová zmíňuje se o jeho *ἀκμή* k letům 456—454; ve slovníku Suidově klade se věk jeho k letům 468—465. Zprávy ty srovnati lze s datem, které jsme vykombinovali z dialogu Parmenida: stanovime-li *ἀκμή* na 30 let, dostali bychom jako datum narození Zenonova rok 486—484, po případě 498—495, takže bychom v Parmenidu měli asi střed obou těchto mezí.

O Parmenidovi praví Diogenes Laertský (srv. Diels str. 106), že v květu života byl r. 504—501; tedy by se byl narodil před rokem 530. V kronice Eusebiové uvádí se Parmenides dvakráte k r. 456 a 436; nemíni se však *ἀκμή*, nýbrž proslulost (*ἐγγροφίζετο*), termín ovšem nadmíru neurčitý. Tedy z jediné zprávy Diogenovy lze stanoviti datum narození: poněvadž Diogenes cituje jako zpravidla své (IX, 21 nn.) Theofrasta, Speusippa a Fav-

rina, není snad ukvapený soud, že buď našel jedinou tuto zprávu u některého z nich, nebo že zprávy jejich v této věci se shodovaly. Liší se tedy datum Diogena Laertského od data, vysouzeného z dialogu Parmenida, o 20 let; mezera je dosti značná, povážíme-li, že spisovatel Parmenida mohl se vyhnouti jakékoliv kontrole v tomto bodě tím, že by věku obou filosofů z Eley blíže neurčoval.

Kdo tedy tvrdí, že data dialogu Parmenida se shodují se skutečností, jako W. Windelband (*Gesch. d. alt. Philos.*, 2. vyd. str. 42), musí odmítnoti zprávu Diogena Laertského, nikterak bezvýznamnou. Jest zajímavо, že j.ž ve starověku proneseny byly pochybnosti v této věci (*Athenaios XI 505 F*). Mohli bychom koněčně připustiti, že Sokrates někdy ve svém mládí spatřil Parmenida, ale rozhovor jakýkoliv mezi nimi je asi fikce, právě tak jako rozmluva v Platonově Gorgiu a Protagorovi (L. Campbell, *Classical Review X, 1896*, str. 132).

Scenerie dialogu je velice chuda. Rozmluva mezi Sokratem a hosty podána je nepřímo: vypráví ji Kefalos z Klazomen, nevíme však, kde a komu. Úvodu tomu vytýkal již J. Socher (*Über Platons Schriften 286*), že osoby jeho jsou čtenáři Platona neznámý; znova zabýval se úvodem tím Überweg (*Untersuchungen 222, Jahrb. f. klass. Philolog. 1863*, str. 108). Überweg rozlišuje v podání této rozmluvy tři stupně:

1. Vlastní rozmluva Eleatů se Sokratem v přítomnosti Pythodorově, která se mohla konati nejpozději r. 446 př. Kr. (nejdříve, jak jsme ukázali, r. 451).

2. Pythodoros sdělí vše hochu Antifontovi.

3. Antifon poví někdy po smrti Sokratově rozmluvu Kefalovi: ten byl již jednou v Athénách a viděl Antifonta jako hocha (126 B); když přišel znova do Athén s několika krajaný, oddanými filosofi, věděl, že Antifon rozmluvu onu zná, i dal se dovésti k němu od nevlastních jeho bratří, Adeimanta a Glaukona, a dal si ji vypravovati.

Kdo jsou Adeimantos, Glaukon a nevlastní bratr jejich Antifon? Stejná jména měli i bratří Platonovi, kteří účastní se hovoru v Platonově Politei; na ně musíme i zde pomýšleti. Není jistlo, zdali byli oni bratří starší nebo mladší nežli Platon. Antifon byl jistě mladší než oba bratří, jak vyplývá z Parmenida 126 B. Zdá se, že byl také mladší nežli Platon, narozený r. 427; tedy někdy po této době musíme klásti narození Antifontovo, snad na r. 424 podle Überwega. Überweg se domnívá, že si spisovatel Parmenida představuje, že Pythodoros vypravoval Antifontovi rozmluvu filosofů brzy po r. 446, jakoby v té době byl Antifon již na živu. Z toho vyvozuje, že spisovatel Parmenida nevýzna se v chronologických poměrech doby Platonovy. H. Rader (*Platons philos. Entwicklung* str. 301) souhlasí s Überwegen v tom, že podle spisovatele Parmenida žil Antifon již r. 446;

proto chce uznati všechny osoby úvodu za smyšlené, nebo prohlásiti, že patří starší generaci.

Mínění toto pokládám za povážlivou výpomoc z nouze a myslím, že musíme zůstat při názoru prvejším, že zde máme Platonovy přibuzné. Při otázce o pravosti dialogu záleží hlavně na tom, zdali spisovatel znal dobu, kdy žili bratři Platonovi. Z úvodu musíme souditi, že Kefalos přišel do Athen někdy po smrti Sokratově, tedy po r. 399; neboť jinak by se byl obrátil na Sokrata samého. V jakém věku jest Antifon, když vypráví Kefalovi rozmluvu filosofů? Přesného označení nemáme, ale vše nasvědčuje tomu, že Antifon je dosti mlad; zabývá se jízdou na koni a věk jeho staví se hned vedle chlapectví (126 E). Narozenil-li se Antifon r. 424, bylo by mu po r. 399 přes 25 let; to by se docela shodovalo. Ale Überweg upozorňuje na to, že Kefalos spatřil již při svém prvním příchodu do Athen Antifonta jako hocha (126 B *ταῖς δέ πον ἵνα*), a domnívá se, že mezi oběma návštěvami Kefalovými uplynula doba padesáti let. Skladatel dialogu však praví jen, že Kefalos jsa poprvé v Athenách, spatřil Antifonta jako hocha; od té doby uplynul dlouhý čas (*πολὺς ἥδη χρόνος ἐξ ἑκείνων* 126 B), takže při své druhé návštěvě Antifonta nepoznává. Uvážíme-li, že se podoba od dětství k věku jinošskému značně změní, stačí položiti mezi obě návštěvy mezera 15—20 let; pak by bylo při první návštěvě Kefalově Antifontovi nejvýše deset let. Tehdy neznal ještě rozmluvy filosofů; desetileté dítě by si ji sotva pamatovalo. že mezera mezi oběma návštěvami Kefalovými nebyla příliš dlouhá, musíme souditi i z toho, že Adeimantos a Glaukon Kefala při druhé návštěvě ihned bezpečně poznají a bez okolků se k němu hlásí (126 A); po padesáti letech byla by jistě podoba jeho docela jiná.

V té věci tedy nesnází není; chronologická obtíž v úvodě je, ale vězí jinde. Pythagoras vyslechl rozmluvu filosofů někdy kolem r. 450; vypravovati ji mohl Antifontovi, když byl Antifon ve věku nejméně patnácti let, tedy kolem r. 410. Při oné rozmluvě byl Pythagoras již samostatným páñem domu; počítáme-li mu jen 25 let, byl by hovor ten měl v paměti po 40 let a jako pětašedesátník teprve by jej vypravoval mladistvému Antifontovi. S takovým vysvětlením spokojil se Überweg ještě ve svých Untersuchungen (str. 223), ale později od něho upustil. Vyčítá-li Überweg spisovateli Parmenida (Jahrb. f. kl. Phil. 1863, str. 110), že není podána rozmluva přímo, mohli bychom stejným právem se ptát, proč Platon dialogy své podává nepřímo. Zdá se ostatně, že spisovatel Parmenida chtěl úvodem tím jen naznačiti důležitost hovoru; nepřímé podání hodilo pak se spisovateli proto, že mohl dobře několika slovy charakterisovati účastníky hovoru.

IV. Poměr Pármenida k ostatním spisům Platonovým

Viděli jsme, že rozmluvu Sokrata s Parmenidem můžeme s velikou pravdě podobností uznati za nehistorickou. Na toto setkání narází Platon ve dvou dialozích, totiž v Sofistu 217 C a Theaitetu 183 E.

Místo prvé (Sofistes 217 C) zní: *πότερον εἴωθας ἥδιον αὐτὸς ἐπὶ σανιοῦ μακρῷ λόγῳ διεξιέραι ή δι’ ἔρωτήσεωρ, οἷον ποτε καὶ Πλακενίδης χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους πάγκαλους παρεγένομην ἔγώ νέος ὅν, ἐκείνον μάλα δι’ τότε δυντος πρεσβύτον.* Tak ptá se Sókrates hosta elejského. Slova ta zečela určitě vztahují se na dialog Parmenides; neboť nejenom mluví se výslově o řezech (*λόγοι πάγκαλοι*), tehdy pronesených Parmenidem, nýbrž označuje se i forma výkladů Parmenidových. H. Siebeck (Zeitschr. für Phil. und philos. Kritik sv. 108, 1896, str. 1, pozn.) upozornil na to, že Parmenides v dialogu užívá formy dialogické i tam, kde byla zbytečna, totiž v celém druhém díle. Je tedy jistlo, že v Sofistu 277 C narází se na Parmenida; z toho plyne, je-li nepravý Parmenides, že je nepravý také Sofistes. Se Sofistou však docela nerozlučně je spojen Politikos, jak vyplývá nezvratně, srovnáme-li Sof. 217 A se začátkem Politika.

Poněkud jinak má se to s místem v Theaitetu 183 E, kde praví Sokrates: *Πλακενίδης δέ μοι γαίεται, τὸ τοῦ Ὄμηρον, αἰδοῖος τέ μοι εἶναι ἅμα δεινός τε · συμπροσέμειξα γάρ δὴ τῷ ἀρδὶ πάρυν ρέος πάρυν πρεσβύτην, καὶ μοι ἐφάρη βάθος τι ἔχειν παντάπασι γενναῖον.* Sokrates narází zde na to, že Parmenida v mládí spatřil, a to při takové příležitosti, kde objevila se vznešená hloubka jeho ducha; bylo to asi při nějakém hovoru, ale není řečeno, že by to byl právě hovor se Sokratem. Kdybychom mohli každékoliv setkání Sokratovo s Parmenidem prohlásiti za historicky nemožné, měli bychom tu svědecť pro pravost dialogu Parmenida nesmírně důležité, poněvadž Theaitetus je nepochybně dílo Platonovo. Musili bychom pak říci, že Platon vytvořil si sám takovou schůzku, nehledě k možnosti chronologické; účel takové fikce nemohl být jiný, než bud utvořili si rámec nového spisu, nebo poukázati na spis již hotový. Ze slov Sokratových (184 A): »Bojm se, aby hlavní předmět našeho zkoumání, totiž pojem vědění, nezůstal nerozrešen pro koupici se řeči (jiného obsahu)«, musíme souditi, že Platon odmítá v Theaitetu zkoumání učení Parmenidova, poněvadž nechce je probrati v episodě, nýbrž samostatně (tak soudí Ed. Zeller, Philos. d. Griechen II, 1, 4. vydání, str. 545). Měli bychom pak zde poukaz na dialogy Parmenida a Sofistu, kde pojmy *ἔν* a *ὄν* jsou hlavním předmětem zkoumání. A zmínka Sokratova, že se bojí, aby učení Parmenidovo pochopil, nabývá netušeného světla, vzpomeneme-li si, že v Parmenidu Sokrates nepronáší úsudku svého

o výkladu Parmenidově, nýbrž že ve druhém díle je docela v pozadí, a že v Sofistu učení Parmenidova nekritisuje Sokrates, nýbrž, a to v jeho přítomnosti (srv. Sof. 237 A), host elejský. Není-li tedy Parmenides dílem Platonovým, bylo by sotva možno, tyto shody vysvětliti náhodou; spíše bychom musili souditi, že někdo eizí vystíhl z těchto slov úmysl Platonův, ne docela jasně naznačený, a dokonale jej vyplnil, ač měl při tom ještě svůj zvláštní účel. To však je velmi málo pravdě podobno.

Ed. Zellerovi (Platonische Studien str. 191) povinni jsme díkem za srovnání Fileba 14 C nn. se začátkem Parmenida (129 A—130 A). Ve Filebu mluví Sokrates v hovoru s Protarchem o poměru mezi jedním a mnohým. Otázku, zdali je možno, aby jedna věc měla několik určení a tak byla mnohým, odmítá jako dělinskou, dávno již každému jasnou. Jde mu pouze o poměr mezi jednotou (*μονάς*) ideje a mnohými věcmi, k ní příslušejícimi. S tím se věcně úplně shoduje začátek Parmenida, ba shoda někdy zasahuje až do podrobností formálních. Uvedené místo Fileba obsahuje stručný obsah Parmenida, takže buď musíme oba dialogy prohlásiti za pravé, nebo oba athetovati. Soudil sice Walther Ribbeck (Philosophische Monatshefte 1887, XXIII, str. 28), že spisovatel Parmenida užil právě onoho místa z Fileba při své práci. Názor ten pokládá E. Zeller (Philos. d. Gr. II, str. 463, pozn. 2) za nesprávný, jak soudím, právem. Spisovatel Parmenida byl by pak asi úmyslný falsátor. Představme si jeho práci. Nejprve z Theaiteta 183 zkonstruoval si vnější formu svého díla, vystihnuv správně úmysl Platonův; látku a obsah vzal z Fileba a upravil ji velice obratně a samostatně do dané formy; otázku o jednotlivci jako mnohosti, která ve Filebu 14 C pokládá se již za odbytou, znovu dosti obšírně probral (Parm. 129 A — 130 A) a z pouhého slova *ἐνάρδες* nebo *μονάρδες* (ve Filebu 15 AB) vytvořil s nepopíratelnou silou celý obšírný výklad v druhém díle dialogu. Vše to jsou úkoly, které sily pouhého falsátora daleko přesahují. Obrátme-li tento poměr, všechna pravdě nepodobnost zmizi. Spisovatel Fileba pak rekapituluje obsah Parmenida, otázku o jednotlivci jako mnohosti odmítá jako již odbytou a námítky proti ideám, jež byly konstatovány v prvním díle Parmenida, letmo uznává za platné; konečně z druhého dílu Parmenida vyzovuje termín *ἐνάρδες* nebo *μονάρδες* pro ideje. Proto trvám při názoru Ed. Zellera (Philos. d. Gr. II, 1, str. 463, pozn. 2), že odmítanéme-li pravost Parmenida, musíme uznati i nepravost Fileba. Otázka o pravosti tohoto dialogu je také již stará; posledně byla probírána při athetesovi Ferd. Horna (Platonstudien, Wien 1892, str. 359—408). Dnes snad všichni badatelé uznávají Fileba za pravé dílo Platonovo.

Parmenides je tedy prvním členem skupiny: Parmenides, Sosistes, Politikos, Filebos. Pád jeho strhl by s sebou všechny tyto dialogy.

Walther Ribbeck (Philosophische Monatshefte XXIII, 1887, str. 22) dokazuje nepravost Parmenida z rozporu mezi druhým dílem Parmenida a Sof. 257 A. V řadě III a (Parm. 160 B až 163 B) dokazuje se z hypothesy »jedno není« jsoučestnost jednoho, a nad to prý ještě, že idea jednoho je spojena s ideou sobě protivnou, s ideou mnohosti. Ale to prý prohlašuje se za nemožné v Sof. 257 A. Avšak H. Siebeck (Zeitschr. f. Philos. 107, 1896, str. 25) vykládá toto místo Sokisty tak, že jsoučest (*τὸ δύ*), pokud zdůrazňujeme, že je identické samo s sebou, je nekonečnou mnohostí; ten výklad by se docela shodoval s Parmenidem. V druhém díle Parmenida neprobírá se poměr ideje jednoho k ideji mnohosti, jak soudí Ribbeck, nýbrž dokazuje se prostě, že »mnohé« potřebuje jednoty jako živlu pořádajícího. Tím odpadá i druhá výtnka Ribbeckova. Ostatně dobře ukazuje H. Siebeck (tamže str. 26), že výrazy *θανυάσσουαι* 129 BC a *ἀγαίηρψ ἀν θανυαστῶς* 129 E neznačí, že by Sokrates měl podobný výklad za nemožný, nýbrž prostě, že je úkol ten obdivuhodný.

Formou vskutku liší se druhý díl Parmenida od spisů zaručeně Platonových; pro ni není obdobky nejen u Platona, nýbrž snad vůbec nikde v dějinách filosofie. Ale jest otázka, zdali tento rozdíl nutně již je důkazem nepravosti díla; zejména úmyslný falsátor (a na toho bychom musili pomýšleti) sotva by měl tolik samostatnosti, aby opustil »osvědčené vzory« a vytvořil nějaký způsob nový. Jinak neshledali jsme v dialogu názorů neplatonských. Proto Überweg (Untersuchungen str. 226) uznával za spisovatele stoupence školy Platonovy. Bylo by však velmi nápadno, aby se byl ubránil vlivům pokročilejší vědecké terminologie, zejména Aristotelovy. Ještě méně pravdě podobno je mínění těch, kteří uznávají za spisovatele žáka Aristotelova, jako W. Ribbeck (v uv. čl. str. 28). Proto kloním se na stranu těch, kteří prohlašují Parmenida za spis Platonův.

Lukianovy ohlasy v literatuře české.

Napsal Arne Novák.

I.

Z antických spisovatelů, jejichž duch, byť neuvědoměle a ukrytě, žije v našem středověkém písemnictví dávno před humanistickým obrozením starověké poesie, rhetoriky a filosofie, není velký sofista, skeptik a kynik II. století po Kr., Lukian ze Samosaty, dojista poslední. Neúprosný a výsměšný odpůrce křesťanství a nadšený křisitel ideálů starohellenských z doby Antoninské byl hojně čítaván a napodoben od církevních spisovatelů: Řehoř

Nazianský i Jan Zlatoústý mají v něm zalíbení, a byzantští literáti ranního středověku převádějí do náboženského písemnictví z jeho dialogů řadu charakteristických forem, zejména allegorické personifikace, sofistické spory jednotlivých abstraktních principů, rhetorické hádky osob i ideí v záhrobí atd.¹ Staročeské písemnictví přímo oplývá veršovanými i prosaickými památkami tohoto druhu: Spor duše s tělem, Alan, Tkadleček — tof vesměs poslední výstřelky středověkem přepodstatněné dialogické rhetoriky syrského satirika a žurnalisty, jenž na dlouhé literární cestě přes Byzantium, Řím a západní země románské i germánské naprosto pozbyl svého satirického žihadla a ironického ostří.

Mnohem intenzivněji a bezprostředněji působí však Lukian v renaissanci.² Celou kulturní podstatou patří renaissance k oném revolučním obdobím dějinným, kdy forma dialogu nabývá zvláštní oprávněnosti a proto též neobyčejné obliby. Skeptický odpor ke všemu tradičnímu, minulému a uznanému vyjadřuje se případně životu a pohnutou diskusí dialógickou, která nespolehá na autority, nýbrž jen na rozum, v renaissanci obecně uctíváný a přeceňovaný. Dialog jest však nejen přiměřeným výrazem renaissančního racionalismu a skepticismu, nýbrž i hrdého individualismu, vlastního rinascimento: jedna každá z osob debatujících chce co nejdůrazněji uplatnit svou osobní pravdu, své individuální mínění, svoje vnitřní právo. Posléze nalézá renaissance v dialogu prostředek, aby projevila svůj myšlenkový i životní realismus: břitkými soudy, námitkami a rozbory, proslovenými při výměně názorů, podvracejí se klamné domněnky, tradiční konvence, pohodlné bludy, a dospívá se tak empiricky a indukčně k zjištěné pravdě, k poetické skutečnosti, k spolehlivému poznání.³ Proto renaissance, pěstující v literatuře nejradejší směs poesie, rhetoriky a filosofie, zamilovala se přímo do studia velkých mistrů starověkého dialogu, slučujícího tyto tři druhy literární. Dialogy Platonovy, Plutarchovy a Ciceronovy byly hojně čítány, vydávány, napodobovány. Nemenší oblibě těsil se však Lukian: sotvaže Aurispa a Filelfus objevili rukopisy Lukianovy, již jali se je Guarino, Poggio a Rinucci překládati do latiny⁴; už roku 1496 vychází ve Florencii (u Junty?) humanistická *editio princeps*, současně vydávány jsou jednotlivé dialogy, vedle nich i napodobeniny a pseudolukianské podvrhy atd. Jak neměli tito renaissanční a humanističtí Vlachové mladistvého quattrocenta být okouzleni kynickým filosořem a elegantním causeurem ze Samosaty? Jejich živá a svěží obraznost kochala se v plastických

¹ Rudolf Hirzel: *Der Dialog. Ein literarhistorischer Versuch*. V Lipsku 1895. II d., str. 381 a násled.

² Richard Förster: *Lucian in der Renaissance. (Rektorská řeč.)* V Kielu 1886.

³ R. Hirzel na uv. m. II. str. 438 a násled.

⁴ R. Förster na uv. m. str. 7.

a barevných scénách mythologických jeho dialogů, odkudž i malíři jako Botticelli, Mantegna, Signorelli vážili své látky¹; jejich nadšený podiv pro staré Řecko nalézal v rušných a dramatických výjevech Lukianových z dávné Hellady novou stravu; jejich záliba pro elegantní a vtipnou konversaci ukájela se v sofistických a rhetorických hrách a virtuosnostech jeho hovorů tak vtipně pointovaných, jejichž jemná skepse odpovídala životní filosofii renaissanční družiny florencké.

V době, kdy obě vydání Aldova z r. 1503 a 1522 otvírají díla Lukianova i humanismu zaalpskému, počiná se o ně jevit značný zájem také mimo Italiю. Nás především zajímá, jak Německo postupně si osvojovalo Lukiana; při úzkých vztazích českého a německého přsemnictví v XV. a XVI. věku jsou tyto analogie velice poučné. Vedle překladů do latiny, jež pořídili Rudolf Agricola a Paulus Niavis, objevují se v Německu již v XV. století překlady do němčiny. V humanistickém sborníku Niclasa von Wyl t. zv. »Translationen« stojí r. 1478 jméno Lukianovo pouze neprávem: jde o zněmčení Poggiova překladu »Zlatého osla«. První skutečný překlad z Lukiana pochází z r. 1495 z pera slavného graecisty J. Reuchlina; velmi šťastně v duchu ryze humanistickém zvolen k němu XII. rozhovor z *Νερονοὶ διάλογοι* (Alexander, Hannibal, Scipio, Minos); překládáno jest z originálu řeckého. Výběrem, způsobem překladu a věrnosti nevyrovnaná se z následujících překladů lukianovských² dílku Reuchlinovu žádný; r. 1512 převádí Johannes Gallinarius z pozdní humanistické latiny pseudolukianského moralisujícího Palinura; Dietricha von Pleningen překlad dialogu *Περὶ τοῦ μῆδαδίως πιστεύειν διαβολῆ*, pod jménem Calumnia později obecně oblíbeného, z r. 1515 zakládá se na Agricolově překladu latinském; autora a vročení překladu Charona, chovaného v Heidelbergce v rukopise, neznáme a rovněž pochybna jest neurčitá zpráva o celé sbírce německých překladů lukianovských dialogů z r. 1516 od jakéhosi Veita Buerlera.³

Této skupině jest první český překlad humanistický velmi blízek; ani on nečerpá přímo z řeckého originálu a nezakládá se na vědeckém vydání textu, nýbrž spokojuje se s pseudolukianským populárním spisem, k němuž připojuje malou ukázkou z oblibených *Νερονοὶ διάλογοι* (tyto přeloženy záhy potom v Německu v rozsáhlějším výběru Jakuba Vielfelda roku 1536); při výběru i při zpracování rozhodoval zřetel moralisticky výchovný, nikoliv stanovisko humanistické a renaissanční. R. 1507 vyšla ve společné officině Mikuláše Konáče z Hoděšková a

¹ Ibid., str. 18. a násł.

² Karl Goedeke: Grundrisz zur Geschichte der deutschen Dichtung. II Aufl. Dresden 1884. I sv., str. 446—447.

³ Euphorion. Zeitschrift für Literaturgeschichte, 1907, sv. XIV., str. 140.

Jana Wolfa »u Matky Boží na Lúži« typograficky i jazykově velmi nedokonalá kniha, obsahující dva dialogy, jednak „Rozmluvanie Charona a Palinura o rozličných lidských staviech a zvláště o najbiednejším velikých pánuov stavu“, jednak kratší »Rozmluvanie o těch, kteříž lidi starých smrti pro zboží žádají« (mezi Terpsyonem a Plutonem). Z překladu tohoto, jenž stojí na prahu slovesné činnosti Konáčovy, nejčastěji bývá uváděna zevrubná předmluva překladatelova, proniklá pravým nadšením pro jazyk mateřský a vyhrocená tendenčně proti cizomilům¹, avšak ani literárně překlad Konáčův, po stránce jazykové a slohové velmi neobratný a vadný, není bez zajímavosti. Jako v ostatní činnosti Konáčově hlásí se i v tomto dvojím překladě zároveň křesťanský moralista i módni humanista.² Tento volí dva dialogy s mythologickým apparátem klassickým, kteréž, třebaže obširnejší z nich jest pouhou humanistickou imitací, velmi případně uvádějí k nám typický útvar Lukianův »hovory ze záhrobí«; onen však vybírá je tak, aby jejich pojetí shodovalo se s eschatologií křesťanskou, založenou na přísném názoru o božské spravedlnosti a božském úradku.³ Křesťanskému mravokárci, jenž pro své kárvé a satirické obrazy společenských zvrácenosti rád užíval módní forem XV. a XVI. věku, ač si vedle toho liboval ve veškerých genrech tendenční a didaktické poesie, vlastních středověku, dojista úplně odpovídá způsob Lukianův a Pseudolukianův, s nímž v dialozích revidována společnost lidská. Takto souvisí Konáčův překlad »Luciana mudrce přeosvíceného« s překladatelsou hlavní prací původní, s »Hořekováním a naříkáním Spravedlivosti«. Formálně se Konáč r. 1506 u Lukiana učí technice dialogické, již r. 1515 užívá úplně v duchu ranní reformace německé v kališnický pravoverném »Dialogu, v kterémž Čech s Pikhartem rozmluvá«.

Nouvelou fasi Lukianova vlivu na západooevropské literatury zahajuje duševní jeho blíženec, filosof-skeptik, bystrý kritik náboženské i společenské pověry, elegantní mistr prósy, jmenovitě dialogické, kosmopolitický spisovatel Erasmus Roterodamský. Erasmus překládá jednak sám r. 1506 hlavní díla Lukianova, jednak

¹ Jaroslav Vlček, Dějiny české literatury. V Praze 1897, díl I, č. 1, str. 340 a 341.

² Není bez významu, že Konáč smývá stopy filosofického pochánství Lukianova; v dialogu Terpsionoyě a Plutonově slova Plutonova τὸ δὲ ἄλλως η̄ Μοῖρα ναῑ η̄ φύσις δέτραζεν (v starém překladu latinském »hoc autem secus a Fato et Natura constitutum est«) překládá neúplněji, leč křestanštěji: »ale jinak jest o tom, nežli se tobě zdá, za právo nalezeno«. Jan Nejedlý ve svém přelisku opravuje překlad Konáčův stručným doplňkem, tak že místo »to u něho zní: »ale jinak jest o tom, nežli se tobě zdá, za právo nalezeno a osudem ustanovenou«.

³ Již předmluva Konáčova, jejíž tendence jest mravokárná, uvádí asi stejnou měrou výroky starověkých spisovatelů, jako Thaleta, Cicerona, Seneky, Firmiana, i citáty z Písma a z Lactantia.

r. 1514 vydává zároveň s revidovanými překlady vlastními překody slavného humanisty anglického Tomáše Mora; toto pařížské vydání Ascensiovo, opakováné r. 1517 a r. 1521 v Basileji u Frobenia¹, stává se pak základem znalosti Lukiana za Alpami; odtud se překládá, tuto jest studnici citátů atd. Nemenší význam než Erasmovy překlady, které, vzniknuvše za mladí Erasma, nejsou bezvadné, mají jeho kritické úsudky o Lukianovi, obsažené dílem v úvodech překladů, dílem v korrespondenci. Tuto aspoň jeden z nich: »Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum huius Dialogis conferri debeat, seu volupatem spectes, seu species utilitatem.«² Stanovisko to bylo jmenovitě v Německu nové: Erasmus neklade důrazu na mravoučnou a praktickou tendenci děl Lukianových, nýbrž na jejich stylistické umění a na jejich ironii a sarkasmus. V té věci i on, i čelní jeho žáci šli po stopách původního kynika syrského. V dialogické formě se sice Erasmus nepřimkl k Lukianovi, nýbrž navázal na útvar v Německu již zdomácnělý, totiž na didakticko-encyklopaeický traktát ve formě rozhovoru mezi učitelem a žákem a dovedl jej v proslulé cyklické sbírce »Colloquia familiaria«³ k nebývalé umělecké i jazykové výši; avšak v jednotlivostech této sbírky (na př. v »Charonu«) jakož i v »Encomium moriae« jest jeho následníkem. Záhy však uvádí Erasmův obdivovatel a pozdější odpůrce Ulrich von Hutten slavnými svými rhetoricko-polemickými dialogy Lukiana právoplatně do německého písemnictví, nejen s jeho básnickým apparátem, plným allegorie, mythologie, personifikace, nejen s jeho dramatičkou technikou, jež ukazuje k těsné souvislosti s attickou komoedií, nýbrž i s jeho břitkou polemikou náboženskou, filosofickou, společenskou. Hutten sám překládá své původně latinské dialogy, zachovávající namnoze i vnučí zarámování Lukianovo, do němčiny, a od té doby stává se v protestantském Německu, rozpoutaném politicky, nábožensky i sociálně, polemicko-rhetorický dialog lukianovský formou zcela obvyklou nejen mezi humanistickými vzdělanci, nýbrž i v lidových vrstvách. Záplava dialogické literatury reformačního Německa

¹ Bibliografii starších vydání Lukianových děl dobře lze přehlédnouti v edici Luciani Samosatensis opera graece et latine. Studiis Societatis Bipontinae. Biponti 1789, I. sv., LXV—LXXVI str.

² Erasmi Roterdami Epistulae L. XXXIX. ep. 5.

³ Herford, The literary relations of England and Germany in XVI. century. Cambridge 1886, p. 22—24 a A. Bömer, Die lateinischen Schülertgespräche der Humanisten. (Texte und Forschungen zur Geschichte der Erziehung I—II.) Berlin 1897, S. 71—94.

v XVI. věku, jež jednak těsně se dotýkají lidové tvorby dramatické, jednak oživují středověké formy rozhovoru žákovského a allegorického hádání, bez vlivu Lukianova není myslitelná.¹

Tento proud nezastavuje se ovšem ani před hranicemi českými. I v Čechách Lukian jest znám především v překladě a v pojetí Erasmově; i v Čechách vzniká množství časově polemických dialogů lukianské faktury; i v Čechách znova a znova vraťceji se spisovatelé, at již spíše humanistického nebo křesťanského směru, k hojným a vděčným thematům praktické moudrosti životní, řešeným břitkou dialektikou Lukianovou. Není však zcela nezajímavé vytknouti několik takových themat, o něž se moraličtico-rhetorické písemnictví české XVI. a XVII. věku sdílí s kynickým filosofem řeckým; jsou to doklady, že pro Lukiana byla u nás právě v této době půda příhodná. Nejbohatší studničí pro kazatele, moralisty a spisovatele rozjímaté byly dojista Lukianovy *Nερζικοὶ διάλογοι*, za jejichž ironickým úsměvem přísní mravokárci našli vážný názor, opřený četnými příklady, že při soudu po smrti není přijímání osob a že s největší spravedlností odměňuje nebo tresce se každý podle života ctnostného nebo hríšného bez zřetele na jeho urozenost, stav, bohatství a slávu. Rozmarný dialog *Οὐειδος ἡ Αλεξανδρών* zároveň s cyklickými *Ἐπιστολαι Κρονικαι* poskytoval svými výklady o chudobě a bohatství mnoha podnětů k přemýšlení věku, otřesenému prudkými sociálními protiklady majetkovými. Otázky o výhodách i nesnázích života dvorského, řešené v rozhovoru *Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων*, byly humanisty cizími i našimi od časů Petrarcových znova a znova zodpovídány. Mnoho filosofické útěch čerpáno v napiatém období náboženských i politických třenic, svářu a pomluv ze spisu zvláště populárního *Περὶ τοῦ μὴ ὁρδίως πιτεύειν διαβόλη*. Byl často samostatně vydáván; o Pleningenově překladu do němčiny byla již zmínka, r. 1518 vybral si jej velký Melanchthon k latinskému překladu, jenž několikrát byl přetištěn a stal se základem prosaického překladu Knaustenova r. 1569, pak latinské veselohry Moltzerovy »Apelles in Aegypto«, již se dostalo r. 1589 německého rýmovaného zpracování Jak. Cornerem.² Zvláštní oblibě se těšila groteskní *Τραγῳδοποδάγρα*, východisko celé literatury enkomí, která i v Čechách zastoupena je několika kusy.³ Lukianovy dialogy staly se pro druhé období našeho humanismu právě tak vzorem, jako v ranním humanismu českém jím byl filosoficko-theoretický dialog Platonův, jejž na-

¹ Gottfried Niemann, Die Dialogliteratur der Reformationszeit nach ihrer Entstehung und Entwicklung. (Probefahrten V.) Leipzig 1905. passim. Viz ke knize té i posudek G. Baeseckeho v čas. Euphorion. 1907, sv. XIV., str. 135—145. Materiál sem hledíci a také pro české písemnictví důležitý shrnul O. Schade v díle Satiren und Pasquille aus der Reformationszeit, 2. vyd., III. sv., Hannover 1863.

² Foerster na uved. m. str. 10 a 11.

³ Listy filologické 1909, roč. XXXVI., str. 220—222.

podobovali na př. Augustin Olomoucký ve svém Dialogu in defensionem poesis nebo Jan z Rabštejna ve svém politickém Dialogu z r. 1469. Až se i naši literáti dostane díla obdobného výborné sbírce Schadeově, ukáže se teprve, jak v českém polemicko-rhetorickém dialogu XVI. stol. převládá duch Lukianův.

Přímo jest Lukian v české literatuře tohoto období zařazen třemi kusy, dvěma úplnými překlady a jedním delším citátěm; všecky tři přicházejí k nám přes Německo mediem latinským, nikoli z vlastního originálu řeckého. Horlivý tlumočník módní německé literatury humanistické a drobné časové produkce paskvilové, tiskár v Bělé, Oldřich Velenský z Mnichova, přinesl si z Witemberka, kde byl na studiích, jednak zálibu pro Erasma Roterodamského, jehož proslulý spis »O rytíři křesťanském« r. 1519 přeložil a opatřil cenným výkladem věcným, jednak zvláštní zájem o satirický dialog, namnoze protipapežské tendencie. R. 1520 vycházejí z jeho officiny v Bělé překlady dvou polemicko-rhetorických dialogů zcela v duchu Lukianově psaných, jejichž latinské originály, později též do němčiny převedené, těší se obecné popularitě: »Rokovanie dvú osob Paškvila a Cyra« a »Rozmlúvanie sv. Petra apoštola a najsvatějšeho Julia II. papeže«. S nimi zároveň vydal Velenský překlad z Lukiana »Kratochvílní spolu i poziteční listové a žaloby chudých a bohatých, před Saturnem na sebe odměnně týžících«; jest to převod Lukianova spisu *'Επιστολαι Κρονιαι*, složeného totiž ze čtyř vzájemně se doplňujících dopisů, tvořících jaksi celý proces stížný. Oldřich Velenský z Mnichova naznačuje sám, že předlohou jeho jest překlad Erasmův, jemuž v předmluvě vzdává velkou chválu; v Erasmově duchu charakterisuje v této předmluvě Lukiana, jenž kárá mrvy »smyslně obyčejem svým pod jakýms kratochvílením«. Než přece moralistní význam Lukiana, jenž právě v těchto listech, vytržených vlastně z většího celku¹, jest více kynickým filosofem než umělcem, váží Velenškému více než jeho slovesné umění; Lukian jest mu podle slov předmluvy »řeckého jazyka pochotností a dospělostí jednak všem jiným předložený a při kázání mrvův lidských strašlivý.«

Jeví-li se nám impressor Oldřich Velenský z Mnichova i ve svých překladech vyhraněnou individualitou, nelze toho tvrditi o dalším Lukianově tlumočníku u nás, o Janu Straněnském, měšťanu počáteckém. I on překládá Erasma jako Velenský, i on tlumočí některé význačné spisy protestantismu německého, leč vedle toho vydává také spisy katolické; činnost vydavatelská a

¹ Lukianovy tři spisy o Kronovi, dialog mezi knězem a Kronem, nadepsaný *Tὰ πρὸς Κρόνον*, zákony Kronovy s epickým úvodem, nazvané *Κρονοσθλων* a posléze *'Επιστολαι Κρονιαι* tvoří jakousi trilogii ethických úvah k potěše chudých, leč bez polemiky proti boháčům; viz R. Hirzel na uv. m. str. 325 a 326. Erasmus přeložil do latiny všecky tři spisy.

překladatelská stává se v jeho rukách pouhým řemeslem. Jeho překlad »*Utrhání Lucianova*« z r. 1561 (Jungmann IV, 273; ani Clementinum ani Museum exempláře nemají) ukazuje k velmi populárnímu překladu Melanchthonovu, výše uvedenému.

Delší ukázku z Lukiana podává Daniel Adam z Veleslavína r. 1584 ve své »*Politia historica*« na stránce 150 až 152, rozmnožuje tak, ve shodě s celou methodou knihy, základní text Lauterbeckův příkrasami humanistickými. Jednaje o tyrannii vůbec a o nevýhodách a nebezpečích královského života zvláště, vybírá z dialogu *"Ονειρος η Άλεντρων"* (Gallus) onu partii, kde ve smyslu pythagorské metempsychosy kohout vypráví svému pánu, ševci Mikyllovi, o svých zkušenostech, pokud byl králem; z těchto partií, vybraných z druhé části dialogu, Daniel Adam z Veleslavína vynechává vždy Mikyllovu odpověď, takže řeč filosofického kohouta plyně v nepřetržitém proudu. Daniel Adam z Veleslavína připomíná výslovně, že překládá nikoliv z originálu, nýbrž z převodu Erasmova. Delší tento citát hodí se výborně v rámec Veleslavínova encyklopaeidického díla, látky tak časové. Renaissance postavena byla mohutněním moci královské a pozvolným vznikem absolutismu vladařského před problém tyranie vůbec — u Lukiana našla opětovné úsilí rozrešiti tento osudný problém a to zejména ve třech dialozích *Κατάπλους η Τύραννος, Χάρων η Επισκοποῦντες* a *"Ονειρος η Άλεντρων"*, v nichž opakuji se některé postavy a motivy. I po té stránce byl Lukian v XVI. věku spisovatel velmi moderní.

II.

Osvícenství osmnáctého století dopomáhá Lukianovi k nové oblibě a k nové slávě. Filosofická skepse, útočící lehkými, ale ostrými a otrávenými šípy nejen na zjevené náboženství, na církev, na kněžstvo, nýbrž i na samy obecně uznané základy rozumového poznání a platného mravního rádu, pozdravuje svého bratra v pochybovačném kynikovi II. století a libuje si v sršivém ohňostroji jeho posměšků, námitek a rouhání. Lukianova laciná a frivolní moudrost, že v náboženství a v mythologii se doplňuje úmyslný podvod podvodem bezděčným; jeho výsměšný názor, že kněží, proroci a moralisté jsou jen lsně zakuklenými pokrytcí, plnými sobectví a nízkých chticí; jeho důsledná nedůvěra k veškerému spiritualismu, supranaturalismu a idealismu ve filosofii — to vše ve věku Voltaireově a La Mettrieově budilo živý ohlas u všech duchů pokročilých. Ale i umělecká úprava Lukianova vábila k sobě rokokové století. Lehký způsob konverzační, jehož syrský conférencier byl mistrem, shodoval se zcela se salonní kulturou mluvěného slova, která byvší vytvořena z národně povahových i společenských podmínek ve

Francii, rozšířila se po celé Evropě. Tehdy dávána před příšným rozborem a učeným výkladem přednost elegantní, polobelletristické filosofii, upoutávající již křehkou a půvabnou formou: Lukian ze Samosaty byl přímo tvůrcem tohoto umění, v němž historický rozbor shledává spíše dědictví sofistické rhetoriky a attické komoedie než opravdovou formu filosofickou.¹ Lukianova lehkost, hravost a pikantnost zvýšena byla důslednou ironií, které se ironické existence skeptického století srdečně podivilovaly, napodobujíce rády Lukianovu hru narážek, vtipů, zlomyslností, palčivých point.

Tři cykly Lukianových dialogů byly v XVIII. věku nad jiné oblíbeny: *Θεῶν διάλογοι*, *Νερηίζοι διάλογοι* a *Ἐταιριζοι διάλογοι*. V prvním cyklu osvícenství zřejmě přeceňovalo živel satirický, jehož v těchto půvabných idyllkách jest pramalo²; libilo se obecně, jak bohové a bohyně jsou tu zlidštěni, zdůvěrněni ve svých radostech, slabostech a malichernostech, jak tu postavena v popředí jejich dvojsmyslná milostná dobrodružství, jak starověké bájesloví tu lehce parodováno a proměněno zde v pestrý a oslnující mumraj rozmaru a lásky; tato tendence projevuje se v celém rokoku básnickém a dospívá až k drsné karikatuře Blumauerově, takže Lukiana můžeme právem nazvat duševním praotcem »Hellady v rokoku«. Ještě větší literární vliv mělo 30 Lukianových *Νερηίζοι διάλογοι*; skeptický duch doby liboval si v lehké ironii, s níž stíhány představy o zásvěti; praktický smysl filosofický nalézal uspokojení v kynickém výkladě o pomíjěnínosti a nicotnosti světa; umělecká potřeba ukájena byla dramatickou živostí a situační vynalézavostí těchto výrazných drobnokreseb.³ Nebylo ani tak nesnadno napodobit tyto záhrobní dialogy: celkový rámec příchodu nového nebožtíka, nejčastěji historicky známého, ba proslulého, za průvodu Hermova k člunu Charonova a pak k tránu Hadovu neb zase setkání jednotlivých mrtvých v podsvětí, posléze rhetorická σύζωσις ve scénické formě — to vše dalo se snadno opakovat a stačilo prostě zaměnit Lukianovy postavy z homerské báje a z dějin sofistiky novými osobami historickými neb časovými. Mezi napodobiteli těchto dialogů shledáváme tak vynikající jména jako jsou Fontenelle, Fénelon, Voltaire, Lyttelton, Bedřich Veliký, Wieland, Goethe.⁴ Že posléze i *Ἐταιριζοι διάλογοι* náležely ke čtení zvláště oblíbenému, plyne prostě z galantní povahy rokocového věku: lehounek, trochu frivolní rozhovory o lásce, kořeněné duchaplným vtipem a ženskou koketerií, malé idyllky pi-

¹ R. Hirzel na uv. m. str. 271—276.

² U. von Wilamowitz-Moellendorff: Die griechische Literatur v Hinnebergově Die Kultur der Gegenwart, díl I., odd. VIII., strana 172—174.

³ R. Hirzel na uv. m. str. 319 a 320; 406 a 408.

⁴ Johann Rentsch: Lucianstudien, (Programm.) Plauen 1895.

kantně pointované, náladové obrázky ze života heter přímo volaly, aby byly predčítány dámami a dámám elegantních salonů přímo vedle Crébillona, Gresseta, Pirona.

Že se Lukian stal obecnou módou, vysvítá z nesčíslných vydání a překladů, opatřených namnoze buď učeným filologickým nebo elegantním literárním apparátem. Hemsterhuisovo a Gessnerovo velké kritické vydání amsterodamské z r. 1743, Schmidovo kompilační vydání mitavské z let 1776—1780 a posléze krásné a přímo encyklopaeidické vydání »Societatis Bipontinae«, které vyšlo v desíti svazcích řecky a latinsky v letech 1789—1791 v Zweibrückách, tvoří textový základ znalostí Lukiana v XVIII. stol. Zároveň vznikly úhrnné překlady Lukianových děl, které dal Vlachům Řek Spiridione Lusi (1764—1768), Francouzům Nic. Perrot Dablancourt (1707), Angličanům professor v Cambridge Thomas Franklin (1780).¹ O pronikání děl Lukianových do Německa cheeme pojednat opět poněkud zevrubněji.²

Překlady jednotlivých dialogů Lukianových v Německu XVIII. stol., mezi jejichž původeci shledáváme také známější spisovatele, jako Abta, Eschenburga, Goldhagena, Meusela, byly velmi nesoustavné; nejčastěji vybírány kusy z »Dialogů bohů« a z »Dialogů záhořních«. O první soubor dosavadních překladů pokusil se náčelník německé literatury předklassické J. Ch. Gottsched na vrchole svého věhlasu r. 1745; leč jeho sbírka, velmi příznačně pojmenovaná, »Lucians auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte«, je zcela bezcenná. O čtvrtstoletí později pořízen byl nový obsáhlější výběr a překlad Lukianových spisů ve 4 dílech v Curychu v slavném nakladatelství Orelliově r. 1769—1772; překladatel Waser neovládal jako chatrný filolog ani úplně řečtiny, ani jako švýcarský partikularista spisovné němčiny.

Skoro zároveň s Waserem (1767) pojal i povolaný Wieland, duch Lukianovi kongeniální, plán, tlumočiti svého miláčka a po mnohé stránce učitele německému obecenstvu; leč s pomocí filoga Schütze provedl své předsevzetí teprve v letech 1788 a 1789.³ Šestidílné vydání »Lucians von Samosata Sämtliche Werke« platí obecně za pravý skvost překladatelské činnosti Wielandovy: přesnost překladu, elegance a břitkost výrazu, šťastné vystížení narážek a vtipů dávají nejlepší svědectví Wielandovi jakožto mistru jazyka i formy; cenný úvod, který podává pronikavou charakteristiku Lukianovy osobnosti, doby i hodnoty,

¹ Luciani Samosatensis Opera graece et latine. Biponti 1789, I. sv. LXXV a LXXVI.

² J. G. Schummel: Übersetzer-Bibliothek zum Gebrauche der Übersetzer, Schulmänner und Liebhaber der alten Literatur. Wittenberg 1774. Sv. I. str. 89—96.

³ B. Seuffert: Prolegomena zu einer Wieland-Ausgabe. III + IV. Berlin 1905, S. 18 a R. Ischer: Ein Beitrag zur Kenntnis von Wielands Übersetzungen. Euphorion 1907, sv. XIV., str. 251—252.

četné poznámky mythologické, aesthetické a historické ukazují jak Wielandovu obsáhlou učenost, tak jemný jeho vkus. Těž okolnost, že Wieland přeložil kromě dvou drobných výjimek Lukiana celého¹, dodává velkému tomuto podniku zvláštní váhy. Wieland právem videl v Lukianovi ducha příbuzného: jako pravý syn osvícenského věku měl Lukianovu filosofickou skepsi, jeho praktickou moudrost životní, byť spíše epikurské než kynické observace, jeho živý humor, jeho ironii, třeba že poněkud dobromyslnejšího rázu, jeho zálibu pro bájeslovou parodií atd. Některá Wielandova díla, na př. »Gespräche im Elysium«, »Göttergespräche«, jmenovitě však román »Geheime Geschichte des Peregrinus Proteus« (1791), skoro současný s dokončením úhrnného překladu, připínají se přímo ke spisům Lukianovým, z nichž se Wieland naučil zvláště jemnému dialogickému umění.

Kterak Lukian působil na německou literaturu XVIII. stol., nelze několika slovy naznačiti. Lessing učil se z jeho epi gramů i z jeho point; mladí bouřliváci Goethe, Lenz, Wagner užili satirické techniky jeho *συγκρίσεις* a *νεκροῖοι διάλογοι* k polemickým výpadům proti svým odpůrcům, ba mladistvý Goethe proti samému Lukianovi Wielandovi; zralý Goethe čerpal látku pro jednu z nejkrásnějších svých ballad »Der Zauberlehr ling« z dialogu *Φιλοψευδῆς*, jejž četl ve Wielandově překladu atd. Slovem, Lukian stal se součástkou národní vzdělanosti literární. Pro popularitu jeho v Německu podávají svědecití dva výmluvné zjevy slovesné. R. 1797 goslarský rektor Gehrich upravuje školní výběr z Lukiana a usiluje uvésti jej do gymnasiální lektury, r. 1804 pastor Tiemann vydává spisek »Ein Versuch über Lucians Philosophie und Sprache«, kdež s horlivou tendencí apologetickou vyvrací veškeré námitky proti Lukianovým filosofickým, náboženským a mravním názorům a vystavuje jej za dokonalého učitele životní moudrosti.

Z Francie a z Německa přichází záliba pro Lukiana i k západním Slovanům. Polákům tlumočí jej Wielandovec hr. Ignác Krasieki, u nás udomáčnuje jej Jan Nejedlý s literární družinou, seskupenou kolem »Hlasatele«, nejmocněji působí však Lukian na Jungmannu. U české rokokové skupiny básnické platí pro zálibu v Lukianovi tytéž důvody, jež jsme uvedli, mluvíce o jeho přijetí v ostatním písemnictví západoevropském. Připomeňme si ještě jen, že na pražské universitě pronikavě působili dva osvícenci, kteří uváděli k nám ony názory, pro něž byl Lukian tak oblíben: praktický filosof Seibt hlásal tu onu moudrost životní, kterou osvícenství nehistoricky rádo abstrahovávalo

¹ Vynechány jsou pouze dvě partie z dialogu *Λούκιος η Ὁνος* a V. rozhovor z *Ἐπαρχοῖοι διάλογοι* (mezi heterami Klonarion a Leainou), jež, jak zdálo se mu, »nepřipouštějí překladu do žádné ze žijících řečí«,

z Lukiana, Wielandovec Meiszner učil porozumění oném literárním a rhetorickým formám, jichž syrský sofista byl mistrem, a upozorňoval stále na veškeré práce Wielandovy, tedy i na jeho překody z rhetorického smíška samotského.

Hned první svazek »Hlasatele« v lednu 1806 přinesl dvě ukázky z Lukianových »Hovorů záhrobních«, jednak otisk známého nám již Konáčova převodu VI. dialogu mezi *Terpsionem a Plutonem* s nepatrými jen změnami jazykovými, jednak Zieglerův překlad proslulého V. rozhovoru mezi *Alexandrem a Diogenem*. V dřuhém svazku prvního ročníku vstoupil mezi překladatele Jungmann převodem obšírného *Timona aneb nevlidníka*, v svazku čtvrtém sám redaktor Jan Nejedlý dějově bohatým dialogem *Lživý aneb nevěřící* (*Φιλοψευδής*), vedeným mezi Tychiadem a Filoklem. Lukian zůstal klassikem »Hlasatele« i v dalších ročnících; přeložili tu Ziegler slavnou *σύγνοιας Alexandra, Hannibala a Scipiona* (*Νερούτοι διάλογοι XII*) v roč. II., sv. 3.; Josef Jungmann dva další Záhrobní hovory (X a I) mezi *Charonem, Merkurem a různými mrtvými* a *Diogenem a Polydeukem* (Pollukem) v ročníku III., sv. 4; Jan Nejedlý delší dva rozhovory *Lodi aneb žádosti* (*Πλοῖον ἢ Εὐχαί*) a *Přivoz aneb tyran* (*Κατάπλον ἢ Τύραννος*) v ročníku II., svazku 2. a roč. III., sv. 1. K tomu drží se ještě několik překladů v Hromádkových »Prvotinách«; r. 1815 otiskl tam D. Kynský VII. hovor z *Θεῶν διάλογοι*, vedený mezi *Apollinem a Hefuistem*, XXII. Hovor záhrobní mezi *Charonem, Menippem a Merkurem*, převod spisu *Περὶ τῶν διηγάδων* s výslovným podotčením »dle Wielanda«; roku 1815 a 1816 přinesly »Prvotiny« vedle toho několik ukázek Nedělových překladů Lukianových *epigramů*.

Tyto všecky překlady nejsou rovnoměrné a rovnocenné; Jan Nejedlý a Josef Jungmann překládají nejuhlazeněji a nejčestěji, Ziegler naopak vystihuje nejvěrněji originál. Kdežto Wieland, z jehož velkého vydání čeští překladatelé přijali většinu svých poznámek, velmi šlastnou rukou travestoval mluvu a terminologii Lukianova, leckde v duchu společenského hovoru své doby, nepozorněme toho nikde u našich překladatelův, jimž taně na myslí spíše čtenářstvo prósté než aestheticky vzdělané obezenstvo. Tomu účelu slouží hojně poznámky obsahu věcného a nikoli též kritického, jako jest u Wielanda; některé dialogy však otištěny byly bez poznámek. Leccos ukazuje k tomu, že naši překladatelé užívali latinského textu a nikoli řeckého originálu: většina vlastních jmen, hlavně mythologických, uvádí se ve formě latinské a také skloňování vlastních, neproměněných jmen osobních a místních, jež všem tlumočníkům kromě Jungmanna činí značné nesnáze, ukazuje ku předloze latinské. Kromě Kynského, který svou předlohu upřímně uvádí, nikde nelze zjistiti,

že by bylo přímo pracováno podle díla Wielandova. Jazykově přimykají se všecky ty překlady k starším našim převodům, z nichž alespoň Konáčův byl před očima; ani Jungmann nevykazuje tuto neologismů. Také po této stránce se tyto příspěvky, jež nikoliv nahodile byly uvedeny ukázkou staročeského Lukiana, blási ku přísnému staromilství »Hlasatele«.

Povšimnutí zasluhuje i výběr těchto překladů z »Hlasatele« a z »Prvotin«. Živel výslověně erotický a galantní chybí docela; z »Hovoru heter« nepřeloženo vůbec nic, z »Hovoru božských« pouze nevěnučký příběh Hermova dětství. Největší pozornost věnována »Hovoru záhrobnímu«, z nichž přeloženo, otisk z Konáče včítajíc, šest kusů vesměs velmi významných, také čtenáři byly předvedeny hlavní rysy tohoto význačného cyklu Lukianova: z dramatických *συγκρίσεις* vybrány dvě nejpůsobivější, jejichž postavy požívají opravdové slávy dějinné (Alexander, Hannibal, Scipio; Alexander a Diogenes); z dialogů výslověně kynických vyvolen jeden, jenž ostře rýsuje filosofickou satiru Lukianova (Diogenes a Pollux), a druhý, jenž živě applikuje kynické moudrosti na několik typův obyvatelstva podsvětí (Charon, Merkur, Menippus atd.); Kynský připojuje ještě překlad burleskní scény mezi Charonem a Merkurem, v níž Lukian se jeví jako odlehovanec komoedie attické. Srovnáme-li tyto ukázky s překladem Konáčovým, zporujeme, že místo zájmu mravoučného, jímž řízen byl výběr XVI. věku, nastupuje nyní v době osvícenské spíše zřetel filosofický a historický: Lukian zdomácňuje u nás nejen slovem, ale i duchem. K větším spisům Lukianovým sáhli pouze dva překladatelé, kteří sami byli opravdovými osobnostmi spisovatelskými: Jan Nejedlý a Josef Jungmann. Při výběru dialogu »Přívoz aneb Tyran« dojista rozhodovala těsná souvislost s »Hovory záhrobními«, vedle toho patrně i zájem látkový; tento rozhovor právě jako »Lodi aneb Žádosti«, zejména pak »Lživý aneb Nevěřící« poutá novellistickým bohatstvím rozmanitých a vděčných motivů, vložených anekdot, podivuhodných příběhů. Jungmann, jehož myslivý duch osvědčil se již při volbě obou »Hovoru záhrobních«, sahá po »Timonovi«, zvědavostí psychologovou veden k proslulému charakteru, v literatuře světové znovu a znovu zobrazovanému. Takto poučují nás i překlady Lukiana na úsvitě naší novočeské literatury o literárních osobnostech svých původců.

Požděný čtvrtý ročník »Hlasatele« r. 1818 nepřináší ji; překlady z Lukiana, jehož jméno z českých časopisů vůbec mizí i u nás Lukianova sláva zhasná s osvícenstvím a básnickým rokem. Po čtrnácti letech (1832) však vychází celá sbírka »Některých spisů Luciana Samosatenského« překladem Ignáce Hájka, profESSORA v Litoměřicích. Vznik této knihy vyládá nám životopisec Jungmannův V. Zelený.¹ V době

¹Život Josefa Jungmanna. V Praze 1873. Sfr. 70 a 71.

litoměřického pobytu, do níž výlučně V. Zelený klade Jungmannův zájem o Lukiana, vybídl Jungmann svého kollegu a švakra, Ignáce Hájka, aby soustavně překládal Lukianovy spisy. Hájek dal se do práce, pokračoval však příliš pomalu, až r. 1820 v »Slovesnosti« Jungmann Hájkovi znova překlad vložil na srdeč. R. 1832 vyšla »Některých spisů« částka první, obsahující na 280 stranách tyto práce Lukianovy: *Περὶ τοῦ ἐννυπνίου, Πρόμηθεὺς εἰ ἐρ λόγοις, Νικηῖνος, Τίμον, Ἀλκυόν, Προμηθεὺς ἡ Καύκασος, Θεῶν διάλογοι, Ἐράλιοι διάλογοι a Τόξαις;* druhá částka, o níž Jungmann podává zprávu v »Historii literatury« pod č. VI, 928, zaležela v rukopise a stala se s ostatní Jungmannovou pozůstatostí nedostupnou. Hájkův překlad Lukiana, jenž, při veškerém nedostatku posvěcení literárního, jest cennou prací pečlivého a dobrého filologa, přešel bez ohlasu. R. 1832 byl Lukianos také v Čechách spisovatelem překonaným.

III

Tak jako v XVI. věku, působí i v době osvícenské Lukian u nás spíše na časovou literaturu tendenční než na tvoření opravdu umělecké: mladé novinářství české, sledující především cíle národnostně obranné, užívá jeho ostře nabroušených zbraní pod praporem myšlenky vlastenecké. Zároveň s překlady z Lukiana přináší první ročník »Hlasatele« dva lukianské dialogy původní: dve rozmlouvání »O jazyku českém« z pera Jungmannova, napsaná již r. 1803 a později pojatá v úpravě poněkud změněné do »Sebraných spisů Jungmannových¹. Formou i slohem připíná se k nim kratší a literárně méně cenné »rozmlouvání«, jímž v Hromádkových »Prvotinách« r. 1814 zahájil trojčlennou svou polemiku s t. zv. »Bohemariem«. Myšlenkový ráz a význam těchto výborných publicistických statí, v nichž Jungmann jest šťastným obráncem a buditelem českého jazyka a

¹ Změny »Rozmlouvání prvního« v otisku knižním jsou nepatrné. Za to »Rozmlouvání druhé« bylo podstatně zkráceno a tím obměněno. Kdežto v »Hlasateli« r. 1806 jest časovým žurnalistickým projevem, reagujícím na různé aktuality r. 1803, přeneseno jest v »Sebraných spisech« do séry obecnější. Potlačena tu Slavomilova polemika s jenskou »Literaturzeitung«, s Wielandovým »Deutscher Merkur« a s »Zeitung für elegante Welt«; škrtnuta zmínka o Carnotovi a poznámka o starém školském zřízení; odpadl i passus o důležitosti znáti češtinu pro kněžstvo při úřadě pastýřském. Hlavní změny staly se na konci rozmlouvání v řeči Slavomilově, jenž v »Hlasateli« horuje o »jistém prostředním dialekton, kterýž by Slovany sbratřené spojiti mohl; buď on jako jest vznesená němčina mezi německými, anebo jako poetický, aneb aspoň Plutarchův mezi řeckými«; v knižním vydání passus ten chybí. Slavomil končí svou řeč »několika pobožnými žádostmi« z nichž v »Sebraných spisech« přání velké akademie slovanské a zlepšení slovenského knihkupectví vynecháno. Ke změnám těm bude potřebí hleděti v kritickém vydání děl Jungmannových.

české národnosti, byl několikrát podrobně a důkladně rozebrán i oceněn¹ a není potřeba k věci té se vracet. Tuto chceme přispěti k formálnímu rozboru článků Jungmannových vyšetřením jejich vztahu k Lukianovi.

Ku předloze své se Jungmannovy statí hlásí jednak přímo, častým uváděním citátů z Lukiana, jednak časově, soudobým vznikem s Jungmannovými překlady ze sofisty syrského, jmenovitě však formou dialogickou, za jejíhož vzorného klassika osvícenství Lukiana pokládalo. Avšak přibuzenství to sahá hlboukéji. Jako v dialozích Lukianových, i v těchto rozmlouváních tvoří podklad rhetoricko-polemická pře dvou odpůrců, z nichž jeden hájí princip vyšší kulturní pravdy, byť posud zneuznané, druhý pak, jemuž se dostane konečného odmítnutí, obyčejný, pohodlný předsudek. Tento kontrast moudrého vlastence (Daniele Adama z Veleslavína, Slavomila) a odrodilce (Čecha, Protivy) odpovídá ovšem především skutečným českým poměrům, avšak jest praesformován u Lukiana protikladem jemného, uhlazeného Hellena a nevzdělaného Skytha ve spisech *Ἀράχαρσις ἢ περὶ γνωμασίων*, *Τόξος ἢ Φυλία*, *Σφύρης ἢ Ηρόζενος*, kde mistrovsky provedené συγκρίσεις dávají epigonus Plutarchovu vystoupiti co nejrozdrobeněji a nejnadmíneněji pro staré ideály hellenské.²

V »Rozmlouvání prvním« spojen jest tento kontrast s rámcem většiny »Hovorůz áhrobních«: jako u Lukiana, tak i u Jungmanna přichází nový občan do podsvětí, setkává se se slavnou historickou osobností, ocítá se s ní ve sporu, a teprve výklad osoby třetí (u Lukiana zpravidla některého kynického filosofa, u Jungmanna ušlechtilého Němce) odstraňuje nedorozumění a přivádí jakýsi smír. Začátek dialogu jest čiže lukianský. Daniel Adam z Veleslavína dovoluje se u Mina, aby směl pohovořiti s novým příchozím. Hned první slova uvádějí jej velmi dramaticky v úžas; několik vět stačí, abychom měli před očima povahy obou mluvčích podsvětních, jež se nikterak neliší od jejich osobnosti za života na zemi. Postupně však přibývá odchylek od způsobu Lukianova: užívání místního jargonu jest rys, jenž nikterak neodpovídá řeckému rhetoru, usilujícímu o kosmopolitickou srozumitelnost; místo Lukianovy ironie Jungmann upadá v horlení, ba v tón kazatelský; třetí osoba (Němec) nezachovává neutralitu filosofického, poněkud blaseovaného pozorovatele a posuzovatele jako oni kynikové, z nichž mluví Lukian sám; závěrek dialogu, připínající se k určité časové události, sestupuje s oblastí sofistické do ovzduší žurnalistického.

¹ V. Zelený na uv. m. str. 66—71, J. Vlček na uv. m. díl II. č. 2. str. 14—17, J. Jakubec v Literatuře české XIX. století. Díl I. (1. vydání v Praze 1902) str. 572—590; s Jakubcovým názorem o vročení »Rozmlouvání druhého«, prosloveným na str. 574, pozn. 2, se ne shodují.

² Hirzel na uv. m. str. 284—286.

V »Rozmlouvání druhém« se Jungmann vzdaluje od svého vzoru ještě více: dramatická motivace dialogu jest mdlá, charakteristika osob, proucích se o přednost svého mínění, málo pracována, ironie a sarkasmus naskytují se pořídku; jen argumentace Protivova, plna »lapavých závěrků«, logických hříček, paradoxních tvrzení, připomíná, že autor učil se ve škole sofisty Lukiana. Stručný rozhovor dvou blíže necharakterisovaných osob A a B, uvádějící polemiku s »Bohemarem«, má od Lukiana právě jen rámcem dialogický. Lukian dává tedy Jungmannovi popud k dialogům a formální vzor pro ně; v prvním ze svých rozmlouvání zůstává Jungmann v celku jeho epigonem, postupně však zprostřuje se své formální závislosti a povznamší se k vlastnímu žurnalistickému svérázu. Tam, kde šlo o opravdové hájení positivních ideálů, jimž Jungmannovi byly jazyk a národnost; tam, kde přestávala rozmarná hříčka osvíceného rozumu a začínala vážná záležitost horoucího srdce; tam, kde nastupovala místo kosmopolitického rokoka literárního nadšená romantika národní — tam nedostačovalo slovesné umění posměvačného a frívolského miláčka Wielandova, tam Jungmann musil tvoriti samostatněji, moderněji, romantičtěji.

Když se byl takto i u nás Lukian přežil, přichvátil v posledním ročníku »Hlasatele« r. 1818 Vojtěch Nejedlý, jemuž bylo souzeno opozditi se vždy o několik desetiletí, se svými lukianovskými ohlasy. Na str. 295—307 IV. ročníku »Hlasatele« čtou se z jeho pera pod úhrnným titulem »Rozmlouvání mezi mrtvými« tři dialogy: Žižkův a Pelclův, boháčův a chudákův, dívčin a ženin. Po vnějších stránkách jsou Lukianovy *Neukonoi ódiálogoi* napodobeny velmi pečlivě; ba lze přímo shledati v jednotlivých »Hovorech záhrobních« předlohy pro Nejedlého imitace: Žižka hájí se podobně jako Hannibal a Alexander ve XII. hovoru záhrobním; protíklad generace Žižkovy a Pelclovy jest rozpředením motívu ze IV. hovoru, kde Merkur v hovoru s Charonem rozmlouvá o rozdílu někdejších a nynějších příchozích do podsvětí; dialog mezi boháčem a chudákem založen jest na motivech XXIV. a XXVII. hovoru, kde kontrast bohatství a chudoby jest ústředním thematem; rozmlouvání ženy a dívky připomíná fabuli milence Protesilaia v hovoru XXIII. V celku Vojtěch Nejedlý převzal od Lukiana jak filosofii o marnosti všeho bytí pozemského, tak oblíbený rámec jeho »Hovorů záhrobních«, kde se v podsvěti setkávají buď proslulé osobnosti historické, nebo zástupcové protichůdných principů ať společenských ať myšlenkových. Přiblédneme-li však blíže, uvidíme, že přejal právě jen rámcem; vlastní podstata Lukianových dialogů, dramatická život, bystrá charakteristika, umění sofistické argumentace, rhetorická zdobnost, ironická říznost — to vše Vojtěchu Nejedlému úplně uniklo. Místo toho ukazuje se nám suchopárným mravokárcem, nudným kazatelem, horlivým a naivním chvalořečníkem starých

zlatých časů¹, jenž stává se zeela bezradným, má-li vybrotiti konec dialogu. Vojtěcha Nejedlého opožděná »Rozmlouvání mezi mrtvými« nesnesou ani z daleka přirovnání k dialogům Jungmannovými. Položíme-li je však přece vedle nich, uvědomíme si znovu, že významným vzorem velký spisovatel roste a časem dospívá opravdového svérázu, kdežto nesamostatný epigon jest jím duševně poután a tísňen.

Povaha povídek v Gesta Romanorum.

Napsal J. Veitz.

(Dokončení.)

Na podobnou pověrečnou tradici ukazuje rada dávaná starcem Sokratovi, jemuž těžce onemocněla manželka, v povídce 44.: »Zzena twa geſt z ſemene kraloweho. Protozz kdyzz kral, otec gegr, bude krew puſſteti, wezma te krwe kazzizz fwe zzeňye prfi gegie tu krwi zmazati...« Obě povídky mají spořejnou ideu, že otcova krev působí určitým vlivem na děti.

S medicinou středověkou úzce souvisí astrologie. Pověry astrologické záležely ve víře, že hvězdy a různé postavení jich působí na přírodu a na život lidský (»astra regunt homines, sed regit astra Deus«). Sila této domněnky byla tak veliká, že největší astronomové, Kepler a Tycho de Brahe, s nadšením pěstovali astrologii. Vlivy pověr astrologických vyskytují se v povídce původu orientálního (kap. 71.): Mladý královic je na vychování u sedmi mudrců. Macecha usiluje o jeho bezživotí a vyzádá si na králi, aby královic vrátil se k otci. Vychovatelé jeho pozorují hvězdy a čtou v nich, že »neprzywedlu-li geho, wſſichny miſtrzi bez hlaw budu; Pakli przywedlu, tehdy ten giſty mladenez zahuben bude...« Královic druhé noci zkoumal hvězdy a »Widyal w gyne male hwyezdye, zze bude-li za ſedm dny mleczzeti vſtawicznye, kdyzz k fwemu otezi przigde, a miſtrzi geho budu ſye fnazznye zaú przymluwati, kakzzkoli na kazzdy den na ſmrt weden bude, zzyw oftane...«

Zkoumání přírody, jež se dalo deduktivně, vycházejíc od náboženských teorií, dospělo pověřivých výmyslů také ve světě zvířat; fantázie v tomto oboru mohla pracovat s větší vynáležavostí, poněvadž se povznášela nad svět skutečný a přejímala mnohé tradice orientální a antické.

¹ Z nářků, jimiž Pelcl u Vojtěcha Nejedlého provází svou dobu, literárně zajímavější jest jeho stesk do sentimentálnosti Wertherovského pokolení: »Zamilovaná žvatlání k sobě je vábi, že cítedlné dušinky po horách bloudice, v slzy rozplynou. Jsou právě jako děti, jen cukr a med chtějí jísti, a chleba ani viděti nemohou.«

V povídce 5. popisuje se bazilišek, jenž dechem otravným ničil vojsko Alexandrovo; zrcadlo, ve kterém bazilišek se shlédl, učinilo konec jeho řádění. Vypravování připomíná nám mythus antický o Perseovi, který usmrtil Medusu zrcadlem, jež mu dala Athene; zajímavé také je srovnání s Neckamem, str. 198, kap. 120: »Basiliscus in terris malum singulare, serpens est pene ad semipedem longitudinis, non hominis tantum vel aliorum animalium exitiis datus, sed terrae quoque, quam polluit et exurit, ubique cumque ferale sortitur receptaculum. Denique extinguit herbas, necat arbores, ipsas etiam corruptit auras... (!)«

Také kolem lva, krále zvířat, nakupila se řada fantastických povídek a pověr; Neckam podává rozmanitý jich výběr. Z téže pověřivé tradice vyplynula povídka 68., v níž se mluví o kůži lvově, která odhání draka a jedovaté hady.

Z téhož prostředí čerpána je povídka 6. o cizoložné čápici, kterou čteme také u Neckama v kap. 44.: Rytíř dá zazdít studnici, ve které se koupala čápice, aby čáp nečil na ní cizoložného zápuachu. Čáp, poznav její nevěru, ještě s jinými čapy ji uštípá. Totéž vypravuje se o cizoložné lvici v povídce 47., ke které lze přirovnati: Albertus Magnus, De animalibus, 22, 2, 1.

Pověřené tradice pojily se také k jednorožci, k němuž se směly přiblížiti jen nahé, čisté panny, krásně zpívající, v povídce 83. (sr. Albertus Magnus 22, 2, 1 a bestiář Philippa de Thaun).

S velikou oblibou poslouchala se ve středověku vypravování o věrnosti psově. Neckam, str. 252, kap. 157, pod záhlavím »De cane« připomíná užitečnost psí pro lov, příchylnost jeho k pánovi, chytrost a věrnost až k smrti. Na doklad jeho věrnosti vypravuje povídka, která je v kap. 30. českých Gest: Rytíř, jenž má přivésti před svého pána největšího přítele, nepřítele a kejklíře, běre psa, ženu a malého synáčka; pes dokáže přítulnost k pánovi tím, že se bez příčiny dá trýzniti.

Romantický duch středověký vypěstoval si řadu jiných pověr, které v literárních plodech docházejí ozvěny. V Gestech zachovány jsou na ně některé vzpomínky. V první řadě je to způsob, kterým se dokazovala věrnost ženina (v kap. 59). Zdá se, že již v době velmi staré utíkali se k různým prostředkům, aby se dokázala věrnost manželčina (sr. Liebrecht, l. c., str. 86). Jíž Židé mají zkoušku čistoty (Mojžíš II, 5, 11—31). Kontinuitu zkoušky čistoty můžeme sledovat až do doby mythologické, kde se zkouška věrnosti prováděla stygickým pramenem, který zjevil vinu prohřešilé paní potřísněním vínu. Podobná představa vzloudila se v řecké romány. Odtud idea zkoušky dostala se do romantického básnictví, které přeneslo ji také do Gest (Ariosto vzal z Tristrana episodu o čaravném rohu, jímž manžel poznává nevěru ženinu; jiným zkušebním nástrojem byl plášt, který manželu nevěrné paní byl příliš krátký nebo dlouhý — sr. Le Grand, Le

court mantel, vol. I., p. 60). Zkouška věrnosti popisuje se také v českých Gestech v povídce 59.: Matka nevěstina dává zeti svému košili, která zůstává tak dlouho čista, dokud jeden z manželů neporuší věrnosti (srovn. sbírku »Fabliaux« A. de Montaiglon, III, str. 10).

Jiné reminiscence pověrečné pojí se k čarování obrazy voskovými, jež mají prý zázračnou sílu přenášetí to, co se děje s obrazem, na toho, koho obraz představuje (srovn. J. Grimm, Deutsche Mythologie 1045). Při čarování třeba pronášení kouzelné formule; obraz bývá pověšen, do vody ponořen, do ohně vložen, jehlou pichán nebo pod prahem zakopán; ten, koho obraz představuje, zakouší trápení obrazu. Čarování takové pochází ze starověku (Ovidius, Amores, III, 7, 27, Horatius, Epop., 17, 76). V českých Gestech vyskytuje se v pov. 110.: Rytíř odejde na pout do Jerusalema. Zatím žena jeho s milcem radí se o jeho záhubě. Milec učiní obraz z vosku podobný rytíři a zaklínaje jej chystá se do něho stříleti. Povídka zajímavá je tou okolnosti, že se jmenní prostředky proti takým kouzlům: Klamánému rytíři pomáhá Vergilius. Připraví lázeň, ve které rytíř má se skrýti, až uzří v zrcadle milce střílejícího do obrazu. Po třetím marném pokusu zasáhnouti rytíře střela milce obrátila se proti střelci a usmrtila ho.

Že všech nekalých řemesel nejpověrčivější je a bylo zlodějství. Zloději mají svého patrona, který chrání je před nebezpečím, mají své dny, ve kterých výzkumné podniky jejich provázeny jsou štěstím, mají svá říkání, jimž přikládají moc zázračnou. A těch bylo velmi mnoho. Z. Winter, Kulturní obraz českých měst, II, str. 144, mluví o zloději, který se modlival před jaromarem: »Milej pane Ježíši Kríste, budíž mi ta cesta tak jistá, jako důstojná Panna Marija je čista svému synu před porodem i po porodu; vymino (= ve jméno) Otce i Syna i Ducha svatého, vše jediného Hospodina, toho mi dopomáhej Bůh Otec, jeho milej Syn i Duch svatý, vše jeden Hospodin na věky požehnaný. Amen!« Tuto modlitbu říkával po tříkráte a kříž pravou nohou činil na cestě, a dílo prý se mu vždy podařilo (sr. tamtéž, str. 165).¹ K podobným zlodějským praktikám vztahuje se povídka 29.: Muž, aby oklamal zloděje, který se vloupal do jeho příbytku, vypravuje své manželce: »(Svého jmění nabyl jsem krádeží) Ay, tatoš glu flowa, kterazz sem sedmkrat rzickal: Skoczzil tem, skoczzil tem ...«

Jesť ledacos mohli bychom nalézti v Gestech, co charakteruje povahu středověku. Jedna okolnost po stránce filosoficko-náboženské je tak zajímavá, že třeba o ní se zmínila; je to

¹ Sr. starofr. fabliau o Larron, qui se commandoit à Nostre Dame toutes les fois qu'il aloit embler: »... Toutes les fois qu'il embler aloit — En sa garde se commandoit...« (Histoire littéraire de la France, XXIII, str. 121).

neklamné přesvědčení o absolutní přednosti náboženství křesťanského před jinými věrami. Tato nezlovná víra, podporovaná endaimonismem po smrti, působila tak mocně na první vyznavače Kristovy, že pro ni obětovali život pozemský.

Čím těžší je vyjádřiti poměr jednotlivých vyznání a věr, tím častěji nalezáme pokusy v lidové i v umělé poesii zjasnití tento vztah v obrazích. Lze pozorovati tu tři druhy nazíráni:

1. Náboženství jsou ve skutečnosti stejné ceny; každý může být spasen ve svém náboženství.

2. Náboženství jsou jen zdánlivě stejně ceny, ve skutečnosti je však jen jedno pravé; které je to, ví sám Bůh.

3. Náboženství jsou ceny nestejně; jen jedno je pravé, jen jedno přináší spásu; je to náboženství křesťanské. Průkazná síla jeho záleží v zázracích, které se dějí jeho jménem. Nejčastěji idea tato bývá zobrazena parabolou o třech prstenech; jako cena drahocenného prstenu tkví v zázračné působnosti kamene, tak síla křesťanství vězí v zázracích, jimiž Bůh své vyvolené odměnuje. Pozorujme po této stránce Gesta! (Budeme všimati si také moralisací, které jsou nutným pendantem parabol, podávající jejich výklad.)

Na italské novelly o třech prstenech upomíná nás povídka 9. českých Gest: Král měl tři syny. Před smrtí odkázal prvorozéному dědictví, druhorozenému poklad, třetímu dal prsten, jenž dražší byl než vše to, co dal oběma; bratří jeho dostali také po prstenech, jež však nebyly takové zázračné síly jako prsten syna nejmilejšího. — Důležitý je výklad paraboly: Král tento je Kristus, jenž má tři syny, Židy, pohany a křesťany. Židům dal slíbenou zemi, pohanům poklady, ale křesťanům dal prsten nejdražší, který přemáhá všeckno jméní — víru křesťanskou.

Ještě jasněji vysvítá přesvědčení o absolutní přednosti křesťanství v povídce 101.: Král měl tři syny, z nichž jednoho více miloval než ostatní; před smrtí odkázal mu drahocenný prsten se vzácným kamenem, bratřím jeho pak po prstenu podobném, ale s kamenem skelným. Když se bratří hádali o ceně svých prstenů, nejmladší rozhodne spor zázračnou působností svého prstenu, jenž uzdravuje nemoci. — Povídka je parafrasována ve prospěch náboženství křesťanského. Tito tři bratří je trojí lid, křesťané, Židé a pohané; a protože Bůh nejvíce miluje lid křesťanský, ostavil mu víru křesťanskou, která slepé osvěcuje, neduživé uzdravuje, mrtvé kříší...

Totéž náboženské přesvědčení našlo si roucho v povídce 28., o které již častěji jsme mluvili: Král měl tři syny z ženy cizoložné a jednoho vlastního. Po smrti otcově hádají se synové o dědictví. Rytíř, přítel otcův, rozsuzuje spor: nechť synové střílejí do mrtvoly otcovy; kdo prostřeli tělo otcovo, bude králem. Ne-vlastní synové odvážili se střelit po otci, jeden do ruky, druhý do úst, třetí do srdece; vlastní syn však líbal s pláčem tělo

otecovo. Ten uznán byl pravým dědicem. — Povídka sama nepodává nic zvláštního; je to apokryfní zpracování episody o rozsudku Šalamounově. Výklad její odpovídá však tendenci výše vyjádřené: synové z cizoložstva jsou pohané, Židé a nejhorší — kaciři (kaciřství ve středověku bylo pokládáno za nebezpečnější pro víru než pohanství; sr. slova Voigtova, citovaná v »Myšlenkovém vývoji« Drtinově, str. 269: »Lhostejní a nevěrci jevili se církvi za všech dob méně nebezpeční než smělý kaciř, který článku víry lépe chce rozuměti aneb který odvažuje se viklati na jediném kamenni stavby hierarchické«). Pravý syn je dobrý křesťan, neboť miluje Boha ze všeho srdce, ze vší duše, ze vší myslí a svého bližního jako sama sebe... Kriterium, kterým se křesťanství odlišuje od ostatních věr, je nám v tomto výkladu bližší: tkví v jediném slově, Kristem často opakovaném, ve slově, které tvoří podstatu Pascalovy filosofie. Slovo to je láska, láska účinná, vztahující se i na nepřitele.

Jiný rámec téže myšlenky podán je v povídce 51., která podle Grässeho, II, 268, zdá se chovat v sobě stopy původu orientálního: Tři tovaryši měli jeden pecenec chleba a byli velmi hladovi. Poněvadž všichni tři nebyli by se nasytili, radí nejchytřejší z nich, aby chléb dostal ten, který bude mít nejlepší sen. Když druhové spali, ten, který radu dával, snědl chléb sám. Když se probudí, vypravují. Jeden viděl ve snu nebe a užíval jeho blažeností; druhý viděl peklo a sebe v něm; třetí, který snědl chléb, spatřil anděla, který ukazoval mu radosti prvního v nebi a trápení druhého v pekle; a poněvadž prý se domýšlel, že v nebi ani v pekle chleba nepotřebují, snědl jej. — Poetickou výši povídka tato nevyrovnaná se parabole o třech prstenech; je to sice episoda, která překypuje přirozeným humorem a proto zdá se poukazovat na prostředí lidové (sr. fabliaux), odkud mnohé povídky podobného genru čerpají náměty; cítíme však, že humor podobného zrna není vhodný pro to, aby byl obrazem myšlenky vážné. Tři tovaryši Jsou troje pokolení lidské, Židé a pohané, bohatí a mocní, dobrí křesťané; Židé a pohané podle talmudu a učení Mohamedova vyhrazují nebe pro sebe, bohatí peklu nevěří, dobrí křesťané jsou pravými dědici slávy nebeské; jinými slovy: jen v křesťanském bohu je spása, mimo něj možná není.

Výsledek této studie, shrnutý v základní myšlenky, je tento: Gesta jsou odleskem doby, ve které byla složena; jsou výplodem kompilační práce ducha středověkého, který na samostatnou činnost duševní byl chud; fantastická manýra, podporovaná romantickou dobrodružností a vlivy orientálními, vtiskla Gestům zřejmě stopy své působnosti; vnitřní obsah, shodující se ve zvyčích, v názorech na život a na přírodu s tradicemi své doby nikterak neliší se od svého prostředí.

Zbývá objasnit ještě dvě okolnosti:

1. jak povídky rozmánitého obsahu a zpracování; mnohdy nevhodné svojí lasečností, tvořily nit, na kterou se navazovala náboženská moralisace;

2. jaké povahy jsou tyto moralisace.

Ad 1. O ceně povídek Gest nebudeme se šířit. Konstatujeme ještě jednou, že některé povídky jsou ušlechtilé, s jemnou pointou, okořeněné mírným vtipem, jiné prostřední, menší část bez ceny. A zdá-li se nám některá povídka neslušná, jmenovitě pro náboženské rozjímání nevhodná, třeba si připomenouti, že se Gesta řídí módou tehdejší literatury homiletické (sr. J. G. Schelhorn, Amoenitates Historiae Ecclesiasticae, Tom. I., str. 796: »Plenus enim est (aevus) insipidis historiolis vel potius fabellis anilibus, ad usus homileticos maximam partem ineptissime accommodatis...« nebo Schuler, Geschichte der Veränderungen des Geschmacks im Prädigen, jmenovitě partie o »risus paschales«). Třeba také dozнатi, že zdravý vkus středověkého posluchačstva odsuzoval nevtipné výstřelky sám; svědectví o tom máme ve starých listinách obsahujících stížnosti proti neslušným kazatelům (sr. Z. Winter, Život církevní v Čechách, II, str. 891: Velimští žalovali roku 1597 na svého faráře Vlka, že »místo slova božího v ledajaké rozprávky, básně a sprýmy, fabule Ezopovy se vydává, smíchy v kostele strojí«; proto prý nebudou choditi do kostela).

Myšlenka, užívat pro poučení příkladů ze života a z dějin, je tak stará jako lidstvo samo. Je přístupná, poněvadž obrazem se abstraktní přemýšlení činí názornějším, je praktická, poněvadž parabolou a allegorií snáze vytíkly se mnohé chyby, jež přímo říci bylo nebezpečno v době, kdy pán vládl i hlavami svých poddaných (sr. Gesta, moralisace 36.: »Take nyňye gyzz gsu naftali ezzasowe, ktozz by chtiel prawdu prawiti welikym lidem, aczz by gemu 'hlawy nezbili, ale na gynem, kdezz by mohli, tu by gemu vſkkodili. A take malo gest fyech, gessto by fye smyeli o prawdu postawiti przed mocznu ruku...« nebo moralisace 58.: »...kazetelowe, genzz bogiecke fye netoliko zzywnota ztratiti, ale zboozzye a przieźny welikych lidi, nesmyegi prawdy mluviti, ale radyeyſſie chtie ſ ňymy swietſky pokoy myeti...«). Proto skládány byly pro potřebu kazatelů příruční knihy jako Aurei sermones, Hortus rosarum, Manipulus florum, Speculum exemplorum, Lumen animae, Gesta Romanorum a pod. Že touž praktickou tendenci měl český zpracovatel Gest, vysvitá z poznámek připsaných kněžími k jednotlivým povídkám, jež dosvědčuje, že jich skutečně bylo užíváno při kázání. Povídka 4. opatřena je poznámkou (na okraji pozdější rukou): Dominica 10 Trin. Výklad její je snadný: parabola citovaná přednášena byla řečené neděle nebo se pro ni hodí. Jasnější jsou poznámky při povídce 13. (na okraji): ZA v Šo wegatha Na Šo Girzij kazal sem Leta 1580. Dominica 4 Pasce dobrze nalejz Cantate; nebo při povídce 20. (na okraji):

Letha 1580 u S^o petra kazal sem Dnica 3 post pascali genz flowe Jubilate; nebo při povídce 21. (na okraji): v S. Petra kaza^o 1579 Dnica 2 Trin. w něž piet brā bylo; nebo při povídce 22. (na okraji): Dnica 8 Trin. Nati. BM. wlaku sem kazal Anno 79; nebo při pov. 81. (na okraji): Trintatis v S^o petra sem kazal 78 atd., většina povidek opatřena je na okraji přípisy, že byly přednášeny s kazatelny.

Že česká Gesta jsou knihou praktickou, vysvítá také z poznámkového podávání moralisací. Při některé parabole vyskytuje se totiž dva výklady. Zpracovatel českých Gest poskytoval kazateli příležitosti, aby si vybral podle potřeby výklad vhodnejší. Na př. v moralisaci 62.: »...Trzietye, abychom vtle rzierzywe w swem lonye przy tyelu nosili, to gest lafku k bohu a mylost k swemu blyzznyemu beze wſleho vrazu, to gest beze wſlye nechuti frdeczzne. Anebo (!) oheň gest smilſtwo, lakomſwy e pycha, genzz czaſtokrat pali duffy y tyelo ...«; nebo v moralisaci 73.: »... Tento burgēſis muozz nazwan byti wſſelikaky czzlowyek, kteryz ma zahradu, toczzifſto frdeče ſkrze krzieſt vmyto, w kte-remzto buoh ma byti. Drzewo rozkoffne plno owoce, owuocze laſky, wiery a nadyegye. Anebo gynak: Burgenſis tento muoz rzieczen byti Adam, kteryz ma zahradu pyeknu, toczzifs ray, W ktereſto zahradye bylo gest drzewuo rozkoffne, toczzifs drzyewuo vmyenye a owuocze rozkoffne ...« nebo v moralisaci 84.: »... Skrze prſi a ramye znamenay pokrytcze a pochlebňyky. Take ſkrze prſi mozz ſye znamenati czzlowieczzenſtwie nebo swidomye czzlowieczzie ...«

Ad 2. Ke každé povídce přidána je moralisace, výklad povahy mystické. Jakého timbru jsou tyto moralisace? Jdou ruku v ruce s náboženským nazíráním středověkým. Svrchovaný eudaimonismus pohrdal vezdejším životem a kládil cíl života v život posmrtný. Příliš materiální nazírání na království boží dělilo vesmír na tři říše: říši blaha — nebe, obsahující po způsobu světském slouhou řadu stupňů a stupínek pro vyvolené, s trůnem Boha uprostřed; říši zkoušky — zemi, kde člověk prohřešilý, ale vykoupený, maje svobodnou vůli mezi dobrem a zlem, je v stálém boji s dáblem, v boji předem ztraceném, kdyby člověka nepodporovala milost boží; říši zla — peklo, odkud Satan vysílá na svět svá vojska, aby zakupovala duše za požitky tělesné. A zač trpí ubohé lidstvo na světě? Za hřich Adamův, k jehož odčinení sám Bůh musil přijít na svět, trpěti a umříti. Prostředky, jež se podávají křesťanu, aby potlačil hříšnou náklonnost, probuzenou hříchem dědičným, jsou jednak negativní, jednak positivní. Negativní záležejí v utrpení a v askesi — kláštery jsou nejjistější cestou do nebe; positivní tkví ve velikém odkazu Kristově — v lásce objímající i nepřitele.

Šťastný názor eudaimonismu středověkého pronikl tak hluboce mysl lidskou, že se jeví v každé památkce, která se obírá látkou náboženskou. Také v moralisacích Gest jeví se snaha vtělití toto pojednání problemu životního a posmrtného; objasňují jej, aplikují jej na jednotlivé vztahy životní a vyvzdují z něho poučení pro život. Vizme!

Mravním původcem zla, které člověk páše, je dábel; člověk je nástrojem v rukou dábla, který nebojuje přímo, nýbrž lstim a úkladně. . . Tuto chytrostí dýabel mnohe przemaha, genž kdyzz widi, zze gich nemozz przemoczi, zamyfli tak, yako by nebyl, A to pod dobru nadiegy przezny, dokudž sye milosti tielesnu nebo hrziechem gynym neopigi. A kdyzz sye zpigi, tehdy nawrati sye s sedmy horffsmy dyably . . . « (v moralisaci 8.); nebo: . . . »zlodyey tento gest dyabel, genzz skrže zle mysslenye w srdeci czzlowieczziem skrže powolenye okna y dyery czzyny . . . Nebo dyabel gest prawy zlodyeg, genzz w noczi, toczzifsto w hrzieffie, rad by kazzdeho duszy wydrzziel . . . « (v moralisaci 29.); nebo: . . . Ale had stary, toczzifsto dyabel, myfli gye zbiti skrže dopustienye nyektereho smrtedlneho hrziechu. Ale on snad bezpecznye polozzenye swego nemuozz naplniti. Tehdy gde dyabel a pokusie sye, chtie gye zbiti gedem pychy tehdy, kdyzz chwalu swiesku gim omluwa, kterazz czzafto przichazie dobrym muzzom, zze prozzadost chwaly czzyny dobre skutky . . . « (v moralisaci 94.) a jinde často.

Supranaturalismus středověký pohrdal světem a jeho radostmi; svět pro člověka byl hrobem, z něhož má povstat k životu lepšímu po smrti. Připravoval se pak naří askesí na zemi: odíval se v režné roucho, vzdával se majetku, pohrdal tělem a jeho krásou, zříkal se titulův a dával si nové jméno, které zasubovovalo ho nebi. »Rovnost a bratrství«, praví Viktor Hugo o středověkém supranaturalismu ve svém veledile »Bídnicích«, »ale bez svobody«.

Středověk hlásá odumírání světu a tělu; byla to živá mumie, která chtěla žít až po smrti: »... Ale maſye, toczzifſto tento ſwie t neda czzlowieku giti po Kristovi w chudobye. Nebo ſlibuge mnoho a prawye, zze bez tébe zzyw byti nemohu. Aczz kdy zwolifſ ſobie eefſtu pokanye, aby ſſel po Kristowy, Tehdy matye twa ſlepa, toczzifſto ſwiet, dye tobie: Oſtaň ſe mnu, zagifeſte ya ſem tobye blizzny; vzzywayme zboozie, kteret geſt, y pozzywayme ſtworzenye za fwe mladoſty, a to bez meſſkanye...« (v moralisaci 1.); nebo: »... Marſfalek geſt tyelo, ſkrze niyežlo dufſe czzaſtokrat bywa byedna y hubena...« (v moralisaci 13.); nebo: »... Ta trzi kralowſtwie gſu dyabel, ſwiet a tielo. Obrazove gich gſu nayprwe: Obraz dyablow geſt pycha, Obraz ſwieta geſt la- komſtwie, Obraz tiela rozkofs a ſmilſtwo...« (v moralisaci 21.); nebo: »... Ale zzenu na lewigci za neprzitele newyerneho ſ ſebu ma weſti, toczzifſto rozkofs fyela nebo leſt ðyabelſku a nebo

swiet . . . « (v moralisaci 30.); nebo: . . . »skrze prwe vtecz mafs rozumyti dyabla, swiet a fyelo, przed nymyzz mane vtiekati jako przed swymi tuhymy neprzately . . . « (v moralisaei 41.).

Důležitým zjevem životním je hřich. Co jen způsobil hřich Adamův: » . . . Ale kdyzz vsnul (= Adam), to gest kdyzz k hrziechu przywolil, przissla woda pychy y lakomstwie . . . , azz y sem y tam w neustawicznosty plawal z gednoho hrziechu do druhoho . . . A netoliko z hrziechu do hrziechu, ale z nefmrtevnosti do fmrtedlnosti . . . « (v moralisaci 63.). Realismus filosofie středověké podporoval dogma křesťanské o dědičnosti hřichu prvotního, nebóť prvním hřichem všechno зло na světě povstává: » . . . Toto město gest swiet, genzz mnoho let od dyablow mnoho zleho trpyel pro hrziech Adamow, otcze nasseho. Drak, to gest dyabel, netoliko gedno zwierze, to gest gednu duffi, Ale wſſeczky duffe přied bozzim vmuczzenim do pekla s febu bral, dokudzz lew z pokolenye Juda, to gest Kristus, na krzizzi nebyl powiesien . . . « (v moralisaci 68.). Kristus přišel na svět a obětnou smrtí na kríži usmířil člověka s Bohem a vrátil mu možnost nehřešiti: » . . . Ale Kristus jako sprawedlywy y myloštywy otec chce tomu zakonu dosť vczziniti; Netoliko gedno oko, ale wſſeczko fyelo y duffi swu dal za hrzieſſneho czzlowieka . . . « (v moralisaci 34.). Kristus smrtí svou získal lidstvu nevyvažitelnou studnici milosti, k níž klíče odevzdal samospasitelné církvi. Církev určuje prostředky k spásě, jež jsou povahy spíše zevnější nežli vnitřné: zpověď, modlitba, půst, almužna: » . . . (duše) kolikratkoli dopusty sye eizolozſta skrze hrziech, vtecz sye k studnyczi swate zpoviedi, a bude czzista . . . « (v moralisaci 6.); nebo: » . . . Skrze tyto mudreze mozzem znamenati fedm hrzyechow fmrtedlnych, kterzizz oslepugi czzlowieka y pohanyegi kralowstwie tak tyleſtnye, yakozz duchownye. Czo pak ma vczzynyti czzlowiek? ma plakati, yakozz gest vczzynyl Cziesarz, y take ma zzeleti . . . Takezz rozumny zpovednyk, kteryz má wnyti w komoru ſrdceze tweho, A lozze zzywoła zleho skrze pokanye odehnati. Tak nalezne studnyczi, toczzifſto dyabla, s fedmi prameny wruczymy, toczzifſto fmrtedlnymy hrziechy przebywagicyeho. Czozz ma vczzynyno byti? Zagifte styeti hlauu prwnyemu mistrowi, toczzifſto hlauu pychy skrze meczz pokory, hlauu fmilstwie skrze meczz czzistoty, Potom hlauu lakomstwie skrze meczz almuzzny . . . « (v moralisaci 80.).

Výklady, které jsou přidávány k jednotlivým povídkám, mají roucho mystické. Mysticismus má původ v hluboké víře, nedotčené hloubáním rozumovým, v silné fantasií, nerozeznávající skutečnosti od neskutečnosti, a ve velké lásce světa trascendentního; je to nadšení, kterým posvěcení bývají řídeči jednotlivci, je to světlo do bezedných výrů Neznámého, je to klíč, kterým se odmykají tajemství nejvznešenějších pravd věčnosti. Ale mysticismus jen potud uchvacuje, pokud vzdálen je činnosti rozumové:

doprovázen jsa pozorovací operaci, stává se suchou meditaci scho-lastickou. V Gestech jeví se jen slabý odlesk pravého mysticismu. Gesta sicē chtí býti mystická, ale nemají poetické sily a citu, jež budí pravá inspirace. Gesta — jak dosvědčeno již několikrát — řídí se vkusem své doby; poněvadž pak ve středověku celá příroda se svým tvorstvem byla obrazárnou, v níž se v různých podobách zrcadlila láska, moudrost, nekonečnost Boha tvůrce, hledal se v každém zjevu přirodním vztah mezi tvůrcem a tvorstvem. Tento vztah býval často násilný, beze vzletu a poesie, neboť inspirace mystické i při nejlepší vůli nelze vynutiti, není-li nadání. Takového samorostlého posvěcení nemají Gesta, která krácejí jen ve stínu velikých předchůdců mystických, jakými byli sv. Bernard nebo sv. Bonaventura, a sbírají s bohatého stolu jejich náboženského nadšení pouhé drobty. Na omluvu třeba připomenouti, že mystické výklady jsou psány ve formě poznámkovité; jsou podávány v nich základní myšlenky, kazatel musil si nárys rozvinouti sám podle ducha svého a časové potřeby. Třeba také uvážiti, že ani povídky, ani moralisace nejsou dílem jednotným. Počet povídek rostl časem, s nimi pak také počet mystických výkladů, ano Grässe myslí, že povídky původní byly bez moralisací, ač Oesterley to popírá. Nestejný původ mystických výkladů působí, že cena jejich podle různé inspirace je rozdílná, tu větší, tam menší. Na př. výklad k povídce 64. je cenný pro životní pravdy, které obsahuje: Bůh — císař — vyslána na svět syna svého — člověka, aby si dobýval přítel. (Prvý přítel je svět.) »... Ale ten přítel y w naywieczi nuzi ezzlowieka opušty, kdyzz gemu k geho smrti nycez wiecze neda, nezzli trži neb ezztyrzi lokty platna, aby geho télo obynuli a w zemi pochowali. Protozz kto vfa w toho přzitele, blazen gest. Druhy přzitele gest zzena a dyeti a gyny přzitele, genzz w nuzi, to gest na smrti, gynam nepomohu, nezz s placzem k hrobu prouodye, ale po malych dnech zapomenu, a zzena snad gyneho poyme, a dyety sye zzzenye a o sboozie budu sye wadyti, na otezowu dussi nýkdy nezpomenuuce. Netrzieba písmem dowuoditi, czozz oczzima wydime a výlyma flyssime, nebo toho wifudy pohrziechu dosfty...« (Třetí přítel jest Kristus). Strojeností mystického výkladu překvapuje na př. moralisace přidaná k povídce 92. (o sloupu a obrazu v Jeruzalemě): »... Skrze ten flup mame znamenati kazzdeho wierneho człowieka Podle toho, yakozz dye písmo: Dal sem tye w flup. Obraz toho flupu na wiškoſti, mage podolky, gest ſin buozzi wtieleńy nebo narozeny. Podolek gest dolnye strana rucha. Skrze kteryzzto znamenawa sye czzlowieczzenſtwie na Kristu, kterezz gest nyzzie bozſtwie. Nebo podle czzlowieczzenſtwie vkrzizzowan byl na swatem krzizzi. Tento obraz poſtawen byl wrch strany flupu. A protozz Kristowo vmučzenye wzzdy na pamieti mame myeti. Ale noha toho flupu gest milost lidſka. Skrze korzen, kteryzz gest vkrutny, ma sye znamenati skruffeny czzlowieczzye nebo bolest

za hrziechy. Tehdy korzen s nohy flupu wyssel, kdyzz z horlywe lasky, kteruzz ma czzlowiek myeti k bohu, wstane bolest srdeze hrzieffného, a tak sye rozmnozzi a zrosté, kterak dluho k milo- srdenství naklonye sye dotkne sye geho...« Dnes je těžko po- chopiti, kterak prostý člověk rozuměl podobným výkladům ná- silně spojovaným; přiznejme, že takový byl vkus doby, a buďme rádi, že móda ta patří již minulosti.

Hněvkovského „Děvín“ romantický.

Napsal Antonín Procházka.

(Dokončení.)

Více podlehl básník širokému *hnutí literatury romantické*.

Hněvkovský snadno se vžil v nový proud literární, který na něj počal působit již v směšno-hrdinskro-romantickém pro- dení Děvína z r. 1805. Sám také v Předmluvě k básni (str. 4) praví: »Co se tkne kousků *romantických*, ti se mi tím potřeb- nejší zdáli, poněvadž jsem všecko přimíchání bohů, kteréž v hrdin- ských básních se uvodívá, z důležitých příčin vypustil«. Tedy i Hněvkovský měl již tou dobou ponět o romantice, ne pouze Josef Jungmann.

Postupem doby se Hněvkovský blíže seznámil s romantikou německou, k níž rytířské romány byly mu průpravou. Zejména rád čítal Wielanda, otce německé romantiky, jehož oblibu také u nás šířil aesthetik August Gottlieb Meiszner. Hněvkovský, ně- kdejší posluchač Meisznerových přednášek universitních, uvádí r. 1820 ve Zlomcích (str. 105), že zná »výborné básně Wielandovy, jeho Oberona, jeho Amadiše a jeho utěšená Vypravování«, v Děvínu romantickém pak ukázal, že znal také Wielandovy sa- tirické Abderity (poprvé tištěné r. 1774).

V Abderských má Wieland známý směšný příběh s oslem, pro jehož stín vznikne hádka mezi oslařem a celníkem, který si osla najal. Sporné strany přednesou věc soudu a město rozdělí se na stranu »osla« a na stranu »stínu«. Při posledním přelí- čení se však všichni obrátí proti nevinnému původci rozbroje a kolem osla nastává zmatená tlačenice.

Hněvkovský užil předlohy té k výjevu na radnici, kde mě- šané, rozdělení na stranu »osla« a na stranu »sluhy«, o překot se tlačí k Šedíkovi.

»Tam již byla mela, tam byl šust,
vlasů krákání a lupeč,
každý mu chtěl být za zástupce,
půjčiti se drali jemu úst.

Na jeho též právo zřít zde bylo kupce,
jak jej shlídlí, zádalo se za odpust,
všecko volá: »Vyplnit slov musí kníže,
praprástaré právo jej v tom víže.«

Práva slouhy druhá strana hájí,
dí: že jest zde k zvítězení čáka,
že se zde on považuje za jiháka,
o něm hlapství také bájí.
při tom dofrájí hanou na odporce,
ti se brání s nadáváním horce;
ušák poděšen jsa touto hádkou,
dychtí učiniti pomoc krátkou.

Čil zde šrámy, počal tlouci zadkem,
děsilo se všecko zmatkem;
ušák rozvzteklen co posedlý
honil pány, prchali pryč probledlí,
v jeho vzteku radnice mu nestačí» . . .

(Děv. IV, 12.—14.)

Získanou vložku lehko bylo vklíniti v děj. Štansonův sluha měl již v komickém Děvíně osla vypůjčeného od Cervantova Dona Quijota. Oslík ozdobí se vlastnostmi osla chváleného Hněvkovským po příkladu Blumauerově (Chvála osla v Drobn. básn. 1820), a Šedík se svými příběhy organicky souvisí s celkem. Kombinaci provedl Hněvkovský hladce a vhodně vsadil v děje básně Šedíkovy příhody rozvedené a rozšířené šamostatně. Zcelení pomáhala snad také žertovná etymologie, již, zdá se, sklanatel provádí se jmény: osel posel — oslava oslova — Tutoslav a Truldoslav.

I Štansonovo dobrodružství porozšířil básník znovu podle Dona Quijota; ztřeštěné boje se stády dobytka a dobrodružné potulky Štansonovy čteme také v jmenovaném románe španělském.

Byl-li Stasoň z komického Děvína fotografií Dona Quijota, Štansona romantického si Hněvkovský skládá z hrdiny smutné podoby a ze zuřivého Rolanda Ariostova. Parallelu mezi Stansonem, jenž (prý) dobyl Angeliky i zlatého kopí Orlandova, a mezi Rolandem provádí sám básník: »Štanson přirovnal se může Orlandovi, potkal jej též v lásce osud jeden; byl též jak on žehrovstí sveden, neoddal nic v síle Bruncvikovi, koruně všech českých reků; potěšil se jako panoš francký v vzteku.« (Děv. XI, 11.) Hněvkovského poutala literatura románská, zvláště vlašská, a nezůstala ovšem bez vlivu na jeho veršování.

Již dříve jsme seznali také nápodobu *literatury antické* v komickém Děvíně a ne pouze parodii. Zde jsou reminiscence na klassiky ještě patrnější. Caesarovo »alea iacta est« nalézá ohlas ve Vlastině zvolání »los jest vrhnut.« Jinak jsou patrný vzpomínky zvláště na Iliadu a Odysseu, z přirovnání, z provedení i z přímých narážek. Přehlídka vojska s hradeb děvínských

svým výčtem bojovnic připomíná Teichoskopii z Iliady ještě určitěji než v prvním zpracování. »Mluvoládný kněz český Nestor Dobroslav«, to je *Νέστωρ. λιγὺς Ηὐλιῶν ἀγορίτης*. A co jiného, než Achilleův štít, je štít Pětisily (Děv. VIII, 33), co jiného jsou posvátné dudy v městě Tutoslavově (Děv. IV, 72)? Jednou je to nápodoba, podruhé parodie. Zřetelně mluví narážky na Iliadu (»uchopí se rádi oslavění zdroje skvělejšího nad trojánské boje«), na Odysseu (»mnohý pro volnost vlez' do beraní kůže«) i na Kykliky (»slyší dcera o statnosti zpěvy, a jak někdy thrácké zvítězily děvý«). Přímo dotýká se básník Iliady a Odysseje verši:

»Osude nám krutý, příznivý byl Řekům,
vytrhnul jsi z nepaměti věkům
Homérovy navždycky se skvoucí zpěvy,
Ulyssou moudrost, Achillovy hněvy,
nedostihlé ještě od žádného básně;
z nich se vine co proud ducha život,
kvete vážně, jarně, mladistvě a krásně,
nepoškvrně víc je závistivost.«

(Děv. IX, 10.)

Na to Hněvkovský vzpomíná nově objevených písni Chatertonových a Hankových:

»Zachránil jsi také Ossiana,
zpěvce Kaldónského živé květy,
pučí a nezvadnou nikdy lety,
zachovala divná paměti je schrána;
oslavu též získala mu v bitvách dřevce,
ale větší něsmrtelné lyry dary
darmo hledám, božské staré české zpěvce,
jejich plody ducha zachvátily zmary.
Pouhé Lumíra jmé přišlo na potomky,
blaze, že se vlasti uchovaly zlomky.
Kde jsou chvalozpěvy starých bohů?
Kde všech reků Vltavy a Víslily?
Nepozůstalo nic z jejich slohu,
z děvčích písni jenom pouhé smysly.«

(Děv. IX, 11, 12.)

O nově staročeských básních rukopisu *Královédvorského i Zelenohorského* měl nacionalismus a romanticismus Hněvkovského přirozeně velké mínění: »Zbytky našich národních básní takovou vznešenosť, sílu a utěšenosť jeví bez pomoci řecké metriky, že doposavad v těch výborností dosaženy nebyly.« (Zlomky, str. 106.) Všichni tenkrát, a také Hněvkovský, viděli v rukopise Královédvorském utajený dotud poklad národní, jenž také básničtví novému namnoze záslává vzorem.

Úcinek RKZ na romantický »Děvín« se předeším značí v jakémusi básnickém důrazu, že našim předkům písňě hrádinské a lyrické zpívali při každé příležitosti národní pěvci a pěvkyně. Svarytem nebo s lyrou v ruce zpívali při hodech a stolování, k oslavě národních hrdin (Touhomilá, Slavka, Božka, Dobrožízeň),

zpívají při práci (pastýřka), zpívají v boji (Květka na stráži), zpívají při pohřbívání mrtvých, zpívají písne smírné a vlastenecké (Lumír) — jsou to skaldové, bardové, trouveři, minnesängři, gušlaři, »čeští Lumírové a Zábojové«. Zvlášť uctivě se básník chová k Lumírovi, »o němž znělo slovo, že se zpěvy hrdinskými zvěčnil«. Jeho řeči při varytě jsou pečlivě provedeny a nemíjejí se účinkem. Vlasta vydává přímo vyslanci Lumírovi svědectví, že svou lyrou podtrhl by pevný hrad dívčí, a slavné uzavření míru neobejde se ovšem bez jeho zevrubné řeči.

Hněvkovský však neprestával na pouhé oslavě staročeského básničství, nýbrž pokusil se též o nápodobu. Pěje-li Lumír v Děvíně (XVIII, 70): »Co to ječí? Vltaviny proudy zdmuté všecko překotavší klopoty se valí, otřásá se nimi Pšárské skalí!« — je to ohlas Libušina soudu z rukopisu Zelenohorského: »Aj Vletavo, če můtiši vodu« (v. 1.—4.).

Jako kdysi bezdék Hněvkovský skladatelům sborníku Královédvorského posloužil svým prvním Děvínem, tak mu navzájem opět oni prokázali podobnou úsluhu svými nově staročeskými básničemi. Na příklad v Děvčím boji z r. 1795 čteme:

»Druhé na koních zas okročně a bůjně hopsovaly,
tumlujíc se rozhaleně k mužům blíž,
koně pod nimi si pochehtali,
snad že lehkou a tak krásnou nesli tíž.«

(Děv. b. I, 18.)

Rukopis Královédvorský vydaný r. 1818:

»Těžcí meči po bozech jim visia,
plní túli na plecech jim řehců,
jasní helmi jim na bujných hlavách,
i pod nimi růčí koni skáčiú.«

(Jar. 240 sl.)

A romantický Děvín z r. 1829:

»Již žen davy postupují vázně, směle,
nesouc luky hlučné, dřevce sáhodlouhé,
jejich brní, lebky třptytí se tu skvěle,
jak by byly zlato, stříbro pouhé,
komoňové pod děvami skáči.«

(Děv. XIV, 47.)

Podobně druhé místo v Děvíně 1805 zní:

»Od tisíc ran lítaly pak kusy zbroje,
od mečů pak rozlíhal se v lesích zvuk;
jiskřily se meče, hrozné rány
rozmáhaly v lesích hluk,
ježto vyháněl zvěř lítou ze své schrány.«

(Děv. X, 37.)

V rukopise Královédvorském:

»Vzezvuče skřek hrózonosný,
poplaši veš zvěř leský,
veš nebeská létadla
až po třetí vrch.«

(Ben. 49.—56.)

Posléze Děvín romantický mimo odpovídající místo ve
 »Ve skalách se ozývají rány,
 děší se zvěř, odletují vrány« . . .
 (Děv. II, 38.)

zpěvu XVI, 61 má zřejmou parafrasi:

Ještě mnoho jiného poskytly Hněvkovskému RKZ. Jména Lumír, Střeber i Třas ozývají se i v Děvíně romantickém. Zde jest i verš »bitvou jen mír pevný vlasti hledá« — parafrase výroku RK »v mře válku můdro ždáti«, což je zase překlad latinského přísloví »si vis pacem, para bellum«. V RK jest »lepá Kublajevna jako luna«, a v romantickém Děvíně Libuše »zašla mezi bohy, jak se luna tráť ze oblohy.« V RK Kublajevna vyniká krásou, »jako zora po jutře sě séje«, a v Děvíně romantickém toto přirovnání jest jedenáctkrát s malými obměnami, na příklad: kněžny líce rdí se jako zoře, bojovnice sličné jako zoře, tvoje líce jako zoře zdoba atd., ač-li už dříve sám Hanka napisoval z Děvína 1805 místo: zardějí se její tváře jako zorní záře. (Děv. X, 30.)

K oběma pramenům ukazují také *po stránce jazykové* hojně složeniny i některé slovní zvláštnosti.

Již v Děvíně komickém je dosti komposit, ale Děvín romantický se jimi přímo hemží. Nesčíslné jsou složky s předponou pře- a vele- (známé již z prvního Děvína), jako přestrašlivý, přemilý, veleslavný, velevnadný, veletrudný atd. Příkladem složek adjektivních stojíte zde aspoň některé: libojemný, libokvětný, libomilý, libocitný, liboplyný: růžovkvetný, růžoskvělý, růžonosný, růžoslibný, růžotvárný; hrdonosný, hrdomlý, hrdotvrdý atd. Mimo to čteme nepřehlednou řadu jiných složek na způsob uvedených: kalokrevný (= melancholický), ladodobná, krásoliená, dobrozvěstný, miloňádra, ohňoplavý, ohňočerný, hrůzopřevznešený atd. Několik takovýchto složenin přejal Hněvkovský přímo z RKZ, na př. jarobujný, hrůzonosný, sáhodlouhý, šedošerý.

Odtud pocházejí také dvě typická slova, Lindova »jetvi« z Libušina Soudu a »obih« z Jaroslava (po případě z Hájka): (viděti je děvý vyváděti jetve na poloze roušky, skvoucí se v obihu; zem se zazelená ve obychu). I »krajiny Neklaniny« nalezly svůj ohlas v Děvíně romantickém: »Jak jen můžeš uraziti ženy? Po-vinnost jest hrdinina jejich ceny šetřit«; a také jinde Hněvkovský užívá přídavného jména přisvojovacího nezvykle zhusta.

Vliv homerských epithet jeví se ve složených jménech přídavných, jako: rychlonohý, bohorovný, velevládný, širomoený, hromovládný, zhoubenosný atd.

Oblíbená Polákova substantiva na -iště sviští i v Děvíně romantickém: průehodiště, bahniště, temeniště, stanoviště, vršiště, městiště, chvostiště, ohradiště, oštěpiště, plesiště atd.

K archaismům nebo zvláštnějším slovům z cizích pramenů připojuje básník množství slov nezvyklých, jako jsou na příklad:

přásllo (z Dalimila), líčka, důznam, nedosáhlost, ženilci, škňouřit, uvěžená hora, svalé mrtviny, kláty, odharky, prokole, svály, vrtousy, výchoz, příspor, výtlasky; jistec, krutec; blahota, etnota, výsota; pochvíst, nechvíst, šlapák, sprasky, oupor, potvora čudná atd. Také se dopouštěl hrubých germanismův a poklesků mluvnických.¹

Hněvkovský si ve své básni po způsobu Dalimilově a Hájkově také zařilologisoval. Deeři Krokově »pro libertu (jí) dáno jméno Libuše«, Pětisila pochází od Pantesily (Penthesileia, královna Amazonek), a o názvu našeho národa má básník theorii, že »Slované nás nazývali Čechy, že jsme sloužili jim za průčelí«.

S linguistického stanoviska Děvín romantický je zajímavý též tím, že v něm Hněvkovský poprvé užil latinky a pravopisu analogického, pro nějž rozhodl se ještě před Jungmannovou úvahou *Beleuchtung der Streitfrage* z r. 1829.

Co Hněvkovský chtěl svým romantickým Děvínem, vyslovuje v dedikaci: »Žádám [V. Excellenci], by tu to práci vlastenskýma očima přijmouti ráčila, a povážila, že při vší snáze po dokonalosti v literatuře, kde se cesty teprv proklešťují, především mezery se vyplnití musí, kdežto napotom teprv výbornost následovati může« (str. 7.—8.). Tedy stejná příčina a stejný účel, jenž básníku tanul na mysl, když vydával Děvín poprvé jako báseň směšnohradinskou; podléhaje novějšímu směru v literatuře, chce se i v písemnictví českém pokusiti opět o něco moderního.

Při vší novodobé romantice však poznáváme i v romantickém Děvíně starého Hněvkovského s jeho humorem a satirou, k tomu pak přistupuje didaktická sklonnost stárnuocího básníka. Satira propuká zvláště v směšných scénách, kde básník žertem říká pravdu; jinde zůstává při didaktickém naučení (četné úvahy o mladické prudkosti, o lásce, o básnictví, o nadšení, o ženách, o rozumu a důvtipu, o vlasti, o udatnosti, o vznešených duchách atd.).

Že tim v Děvíně romantickém k anachromismům obsahu zase přibylo anachromismů také v ústroji prostředí, je na snadě. Bojovníci mají zásobu zbraní od doby primitivní až do doby nové, lidé z pradoby mají myšlenky, pohnutky a účely lidí dnešních, lidé pravěku stýkají se s lidmi středověkými i s lidmi nové doby zároveň na jednom dějišti. A právě tak i reflexe. Skladatel Děvína přes tu chvíli hovoří ke čtenáři, co chvíli odkrývá svou

¹ Mnohá nedopatření nutno však vřaditi mezi omyly tiskové, jež některá místa činí docela nesrozumitelnými, na př.: »Jako noční dravec, jemuž tropí hluky ze dřa vlastovčího prsy rázy, jejichž vítězné se ozívají zvuky.« (Děv. III, 56.) Na to upozornil již Vojtěch Nejedlý roku 1831 v ČČM 296.

novověkou tvář, aby se buď vysmál satirou neb aby líčením nebo přirovnáním ukázal přímo život své doby, svých lidí, své myslí.

Za formu vnější básník zvolil širokou sloku osmiredkovou, do níž byly vsazeny již verše prvního zpracování. Forma sloky — osm pětistopých trochejů — jest právě tak nepravidelná, jako v prvním provedení, délka verše kolísá se mezi čtyřstopým a šestistopým trochejem; někdy je verš po způsobu Vergiliovském zkrácen i na dva trocheje, na př. »to jest, co mne jeho podniknutí housti nutí«.

Že k sloce Děvína Hněvkovskému lanul na myslí vzor stance Ariostovy, ukazují hojně sloky, ač se v nich vyskytují četné nepravidelnosti.

Rým se zde Hněvkovskému daří podobně jako v Děvíně komickém. Podle trochejského základu má většinou ovšem rýmy ženské, dobré i méně dobré.

Proti prvému vydání skladatel pominul vyznačovati episo- dické písň rhytmem nebo strofou. Pouze svatební píseň v šestém zpěvu zachovala veršový útvár původní. Přečetné písň další v epopeji jsou formou zarovnány do veršův ostatních.

Hněvkovský prokázal se zručným veršovcem, který se vy- cvičil sty veršů, než napsal svou obšírnou novou epopeji. Pravíme *novou*, poněvadž Děvín romantický je báseň nová netolikо rázem, provedením a z části také obsahem, nýbrž nový je téměř každý verš.

Básník tím hověl své předělávací zálibě, podněcované nyní ještě snahou, aby přizpůsobil báseň modernímu tehdy vkusu, jenž Děvín komický ohrožoval zapomenutím.

Očekával-li Hněvkovský od Děvína romantického úspěch takový, jaký provázel první jeho epos, zajisté byl zklamán.

Teprve r. 1831 uvítal novou báseň sympathickým delším článkem věrný básníkův přítel Vojtěch Nejedlý. V ČČM (na str. 290—296) rozbírá Děvín a podává stručnou charakteristiku obou vydání: »Prvnější jest v lehkém slohu, tato ve vážnějším a vybroušenějším přednesena a více v karakteřích a dějích provedena«. Nejedlý vystihuje hlavní váhu básně v charakteristice a motivaci, ale vycituje též vadu komposice: »Plán té básně zdá se býti maní navrhnut, děje následují po dějích, neví se, kam co chýlí, až nám poslední zpěv vyjevuje mistrovskou jednotu a celotu«. Postřehnuv též národní význam díla, Nejedlý vyslovuje přesvědčení, že »jistě tato báseň je dozrálá a zdařilá práce, kde i duch své bavení nalezne, které v hlubokých pravdách pozůstává«. Zde již ovšem posuzovatel ustupuje příteli a chvaločečníku.

Jinak nový Děvín zapadl a Hněvkovský obrátil se k dramatu veršem i prósou. Teprve v pozdních letech »Novými báseňmi drobnými« a dějinným eposem »Doktor Faust« vrátil se ke způsobu, kterým kdysi nastoupil na dráhu básnickou.

Dnes Děvín romantický přečteme už jen ze zájmu historického. Zajímá nás totiž pozorovat, kterak v něm rokoko převléká se v šat módnější.

Lidé tam na pří milují už jinak, *romantičtěji*. Zamilovaní mládenci a bledé panny unyle svěřují svou lásku tiché luně, milují slzami a vzdechy. Snivá dívka dlouho na noc sedá u kytary a nyje po miláčkovi. Ten zatím mučí se bolestnou touhou a rozkochaně vzpomíná na blahé hovory s dívenkou krásnou jako hvězda jitřní. Vidí ve snách její zlatoplavé kadeře, jasné oči, bělostnou tvář i její milostný pohled. Na jaře milenci chodí spolu po břehu řeky nebo yozívají se v lodičce. V háji vyrezává milenec do kůry stromu sladké jméno milenčino; v romantickém zákoutí klesá k nohám své bohyňi a vyznává jí oddanost a lásku. Zlatými barvami si pak oba kreslí své budoucí štěstí ve včené lásce, daleko od ostatních lidí, někde ve skrovné chaloupce v půvabném údolí horském. Ale ta krutá skutečnost! Když chudý nápadník požádá bohatých rodičů za ruku dívčinu, matka jej hrde zamítá. Teď teprv je láška opravdu romanticky nešťastna. Nicméně sentimentální dceraška má sice měkké srdece, ale tvrdou hlavu: v noci dá se milovníkem unést, a rodičům nezbude, nežli dodatečně udělit své požehnání.

A podobné časové přebarvení podle vkusu doby jest i jinde.

Rozdíl mezi Děvínem z r. 1805 a Děvínem z r. 1829 je jako mezi eposem komickým a romantickým, jako mezi Hněvkovským třicátníkem a šedesátníkem.

Předmětem obou básní je známá válka dívčí, jenže druhé vydání potřebovalo pro ni o šest zpěvů více, a přece jimi více nepovědělo. Pro obě zpracování byly skoro tytéž prameny dějinné (Dalimil, Konáč, Hájek a Šedivý), a Děvínů romantickému ještě pomáhala Musa Hankova. Od nich vzal Hněvkovský vedle hlavního vypravování dějinného, jež skombinoval ze všech pomůcek, i hlavní osoby, místní názvy i prostředí mythické a zřízení veřejné. Jeho prací jest umělecká kombinace dějová, všechny události ovinuté kolem osy historické, totiž celý románový příběh. Výtěžkem pozorovatelské zkušenosli básníkovy je psychologické vysvětlení povah i počinů.

Děvínu prvnímu ublížil hlavně dvojaký ráz směšně hrdinský a minule přítomný. Děvínu romantickému je na újmu romanticismus; v Děvíně komickém zástupy hrdin vadí přehledu, v Děvíně romantickém spousta vložek ztemňuje rozhled po ději; v Děvíně komickém osoby historické vymykají se z novodobého ovzduší, v Děvíně romantickém lidé romantičtí překázejí pojednání vážně dějinnému.

Vrstevnici promluvili na prospěch básně komické; romantická zanikla. Literárně historický rozbor pak ukazuje, do jaké míry první zpracování Děvína souvisí s dobou osvícenskou a znění druhé s romantickou reakcí let dvacátých a třicátých.

Archiv literárně historický.

XXVII.

Dopisy prof. E. Alberta prof. J. Gebauerovi.Podává **Marie Gebauerová.**

14.

30./4. 94.¹

Velectený pane a příteli!

Včera jsme měli sezení sboru, ve kterém jsem podal referát o obsazení stolice po neb. Billrothovi. Musel jsem referovat i všech 6 žácích jeho, kteří už jsou ordináři, ježto jsme přijali za zásadu, že vybereme nástupce jen z těchto. Můžete si pomyslit, že to byl referát velice praečný a obšírný; bylo hledati publikace šesti lidí, kteří jsou vesměs chlapíky. Pracoval jsem dlouho, a měli jsme i tři sezení komitétu. Musel jsem býté vělice pozorným, abych zejména nějakou práci Gussenbauerovu nepřehlédl. Toldt by se toho byl chopil a udělal by z toho otázku nepřátelství mezi Čechem a Němcem.

To mi budiž omluvou, že jsem v návalu svých prací na Váš první list nedal odpovědi, než přišel druhý. Zatím přišla i historická mluvnice a objevila se mi v celé imposantnosti svého plánu a v té vzorné svědomitosti a učenosti svého provedení. Přeju Vám štěstí ke skutku tak velikému. To nynější pokolení ani zdání nemá co to jest; Vaše žáctvo to ovšem ví. Ale spousty národa nedovedou to změřit.

Jen ti, kteří považovali Šafaříkovy Starožitnosti slovanské za posvátnou věc — jakou skutečně byla — a ti, kdo při každém novém dílu Palackého byli v srdeci pohnuti —: těší se při objevení Vašeho díla podobně. Já mám v sobě živou památku těchto pocitů a ožívly ve mně rázem, když jsem na ten možný svazek a na ty rejstříky pohlédl.

Děkuju Vám ze srdce, že jste památku mého jména připojil k svému velikému dílu; je z největších vyznamenání, jichž se mi dostalo, jistě toto, a vážím si toho s pietou a vděčností, kterou jen starší lidé v sobě mají.

(S velikou bolestí jsem četl dnes právě v rychnovském Podhořanu poznámku redakce o Palackém, znějící takto: »Jest vůbec více než směšno, dovolávat se v této otázce Palackého. Palacký zapřel svou otcovskou víru a k vůli šlechtě byl by chválil třeba i fetištství. To je faktum nezvratné.«) Tu máte to nynější pokolení; to je orgán radikálův, jenž takto píše.

¹ [Rukou otcovou.]

V článku svém¹ jsem řekl ad verbūm to, eo sám ráčíte vykládati o potřebě jazyků cizích a přede vším němčiny. Pošlu Vám článek ten tyto dni.

Zatím Vám — opětuje svůj srdečný přátelský dík — vyzíruju úctu své ženy a Jiříka, jenž tyto dni zde meškal, a prose, abyste mne milostivé paní měl poručena, jsem Vás oddaný ctitel

Albert.

Co se exemplářů týče, děkuji; ale — dovolíte-li — pronesl bych mínění, že byste mohl Hlávkovi a Riegrovi poslat po exempláři a i Helfertovi. Dojem díla je ohromný.

15.

3./5. 94²

Velectěný pane a příteli!

Jakousi váhu by to snad mělo, kdyby Helfert a Rieger dostali po exempláři, ježto oba běhají a agitují. Že je aspoň plán a faktura celého díla zarazí, o tom jsem přesvědčen. A ježto sám nemůžete jim po exempláři poslat, naložte s tím po svém a zašlete to ve jménu mému. Těším se na Jagiče; půjdou se tam k němu podívat.

S přátelskou myslí Váš

Albert.

16.

(Albert Královí k 19./5. 94).³

Velectěný pane kollego!

Vrátil se včera ze Žamberka, kde jsem přes letnici pobyl, shledal jsem na stole pozvání ku sezení širšího komitétu všech klinických professorů v příčině staveb klinických. Jsa od několika let referentem tohoto stálého komitétu, nemohu se vzdáliti, ježto věci, o které běží, nalehají. Nemohu tedy do Prahy přijeti a budu jen v mysli s vámí všemi, uvažuje na všecky strany ohromný význam prací Gebauerových a jeho školy i jeho přátel, jež má předůležitou stránku mravní i politickou. I v politice to musí z rukou dilettantských být vzato a dáno do rukou odbornických. I v politice panuje posud fikce a žalostné nerozumění historii, jako v literatuře a jazykovědě panovaly fikce a podvržené rukopisy. I v politice musí být přikročeno k soustavné práci na všech bodech, ale na základě programu, jehož možná dodržetí.

¹ [Nebylo lze zjistit, v kterém.]

² [Rukou otcovou. Dopis je odpověď prof. Královí, který zval prof. Alberta na přátelský večírek, konaný na počest prof. Gebauera po vydání I. svazku »Historické mluvnice«.]

³ [Připsáno prof. Gebauerem.]

Rače, velectený pane kollego, ode mne všem přátelům vyřídit mou poklonu a mé uctivé pozdravení, s čímž zůstávám
Vašnostem ve stálé úctě oddaný

prof. Albert.

17.

Žamberk 10./9. 94¹.

Velectený pane a příteli!

Prázdniny se schylujou ke konci a tu nastává doba pravého odpočinutí. Zejtra v úterý přijede Vrchlický a tu bych byl šťasten, kdybyste přijel i vy, abychom mohli společně leckams vyjet a nebude-li pohody, aspoň pohromadě sedět a ve světnici — už vytopené — hovořit. Nebude nás už nikdo vyrušovat, všecky návštěvy jsou odbyty a tak bychom mohli několik dní mít pro sebe. Já jsem měl prázdniny rozsekány; mimo to byla stálá nepohoda, buď vedro, buď lijavce.

Těším se, že mi co nejdříve dáte odpověď, který den a kterým vlakem přijedete.

Rače milostivé paní choti vyřídit mou hlubokou úctu a buděte srdečně pozdraven od svého věrného

přítele a ctitele

Alberta.

Úvahy.

Latinsko-český slovník. K potřebě gymnasií a reálných gymnasií sestavili *Jos. M. Pražák, Frant. Novotný, Jos. Šedláček*. V Praze 1910, nákladem České grafické akc. společnosti »Unie«. Str. VIII a 1336. Za 25 K, váz. za 28 K.

Slovníkem tímto se dostává našim gymnasiistům do rukou velmi dobré pomůcky, která dbajíc výsledků vědeckého badání doby novější na poli jazykozpytu i moderní lexikografie, nespojuje se tím, že podává jazykem českým různé významy jednotlivých slov latinských, nýbrž předvádějíc na oči historický jejich vývoj významový z významu základního, učí vnikati do psychologické stavby jazyka latinského; nemá tudíž pouze praktický význam pro překládání spisovatelů latinských, nýbrž zvláštní ceny nabývá tím, že k tvarosloví a větosloví, jehož znalost žáci získali již dříve, připojuje třetí důležitou část grammatiky, totiž vědecky spracované významosloví. A v tom smyslu možno nazvat práci tuto prvním dilem toho druhu u nás v oboru lexikografie latinské.

¹ [Rukou otcovou.]

V dosavadních našich latinských slovnících, mezi nimiž čestně vyniká slovník Vojáčkův a Křížkův-Říhův, bývaly po způsobu slovníků německých nakupeny významy při jednotlivých heslech bez určitého pořádku a bez označení postupu vývoje významového, a to hlavně z té příčiny, že se nepřihlíželo k základnímu významu slov, nýbrž že se vycházelo namnoze ze speciálního významu, ustáleného v době latiny klassické. U sousedů našich teprve J. M. Stowasser (1894) uvedl podle zákonů vývoje významového materiál slovníkový v jakýsi pořádek, jasný a přehledný, a u nás pokusili se o totéž zpracovatelé nového slovníku.

Slovník počal vydávat původně J. Pražák sám r. 1905 po sešitech a spracoval do r. 1907 hesla od a — dilectus (str. 1 až 377). Nemoha však dílo tak velkého rozsahu zdolati tak rychle, jak by si bylo bývalo přáti, byl nucen předat r. 1909 práci tu dvěma jiným kollegům. Z nich Frant. Novotný dokončil hesla písmene D a spracoval dále písmena F, L, P, T, U, V, X, Z a Jos. Sedláček E, G, H, J, K, M, N, O, Q, R, S. Oba měli k disposici lístkový materiál, Pražákem sebraný; zdali však nebo do jaké míry ho užili, z předmluvy se nedovídáme. Že vycházel slovník plných šest let, mělo aspoň tu dobrou stránku, že mohla do něho být pojata (v písmenech prvních aspoň v dodatech) též hesla z listů Ciceronových a Pliniových, jakož i z lyriků římských, jejichž čtení bylo novou učebnou osnovou z r. 1909 na gymnasiích připuštěno.

Nejdůležitější věc, jíž se slovník náš příznivě liší od posavadních podobných prací, záleží v tom, že podává v mezích auktorů na gymnasiích čítaných takořka historii každého slova latinského od významu základního po nejrůznější významy speciální. Shledáváme-li i v jiném slovníku, že slovo latinské může mít ten či onen význam, dovidáme se zde, jak se významy ty ze základního různým differencováním dle zákonů semasiologických mohly vyvinouti, čímž jest žák veden k tomu, aby si nvědomil celý psychologický postup myšlení nejen v jazyce latinském, nýbrž analogicky i v jazyce mateřském. A v tom tkví veliký význam nového slovníku.

Při podávání vývoje významového jest třeba vycházeti od základního významu slova a připojovati k němu zvláštní, přenesený a konečně souvislosti větou různě modifikovaný. Stežejním bodem pro stanovení významu základního jest etymologie, k níž spisovatelé přihlíželi, jak praví v předmluvě, přestávajice na věcech zcela neb témař zcela jistých a takových, kterým může žák bez dlouhých výkladů porozuměti. Pražák se přidržuje zcela této zásady, uváděje etymologie pouze snadno pochopitelné, nebo se spokojuje srovnáváním s příbuznými neb stejnokmenými slovy řeckými, slovanskými a německými. Podobně si vede Sedláček; zachází sice již dále v etymologisování, avšak stále se

drží v mezích výkladů, pro gymnasistu srozumitelných. Za to, zdá se, povolil Novotný příliš své zálibě v etymologii, sestupuje často až na původní kořen slov pro jazyk indoevropský j.: fio od koř. *bhū- srov. fui, φύω, býti; fānum z *fas-num od koř. *dhē- srov. facio; fēmina od koř. *dhēi- kojiti, srov. filius, θῆλυς, dítě (dojiti); fornix od koř. *dher- držeti, srov. firmus, fero, fretus; fortis z koř. *dher-gh- (od *dher-, srov. firmus) sr. θρασύς, drzý (pův. — smělý), držeti; lambo od koř. *laph-, *lab- n.*laq-, srov. čes. libati; langueo od koř. *slēg-, srov. laxus, λαγαρός λήγω; unda m. *udnā z koř. *ved-, *ud-, srov. ὕδωρ, něm. Wasser, čes. voda, vydra atd. Tímto nestejným postupem vydavatel objevuje se ve slovníku po stránce etymologisování patrná nesrovnalost u hesel jednotlivých písmen. Že si Novotný všíma etymologie ve větším rozsahu, není samo o sobě chybou, ba ref. by to rád vítal, kdyby se bylo veskrze k této stránce stejnoměrně přihlíželo, poněvadž nový slovník musí v našich poměrech také kandidátům filologie, učitelům a vůbec každému, kdož se chce zabývat čtením latinských auktorů, službu konati; poněvadž však jest přece především určen škole, vzniká oprávněná pochybnost, jsou-li naši gymnasisté v základních zákonech jazykovědy a srovnávací a historické mluvnice do té míry vzděláni, aby porozuměli výkladům uvedeným, a aby ten jistě cenný materiál, jež Novotný do knihy snesl, skutečně škole prospěch přinesl a žák přes něj prostě mlčky nepřecházela. Ref. pročítaje jednotlivé sešity hned, jak vycházely, postřehl toto plus, jež slovník u některých hesel po stránce etymologisace obsahuje a očekával, že na konec přidají spisovatelé po způsobu Stowasserově úvod, v němž by byly krátce shrnuty nejnutnější základy jazykozpytu na podkladě jazyka českého a jenž by za vedení učitelova přispíval žákům k pochopení hláskových změn v jazyčích indoevropských; ale marně. A přece, soudíc dle sestavení slovníku, byli by k tomu nad jiné povoláni, a úvod takový byl by i proto vitán, že dosud soustavnější práce z toho oboru vůbec nemáme, nehledíme-li ke stručnému hláskosloví ve školních grammatikách aneb k jednotlivým článkům v Listech filologických.

Některé jednotlivosti po stránce, o niž právě jde, bylo možno lépe srovnati, po případě lépe vyložiti: a vis místo s οἰωνός z pův. *ἀιωνός lépe se srovná s αἰετός z pův. *ἀιετός (Brugmann, Kurze vergleichende Grammatik str. 148); cruor srov. s řec. κοέας z *κοέφας; celer raději s adjekt. κέλλης než se slov. κέλλω; esca místo od edere, esus, adj. *esicus raději esca z *ed-sca od ed-ere; esurio než z *esuram eo jest spíše desiderat. od ed- z *ed-turio, srov. parturio; při ex-opto srovnání s ὄπωπα lépe ponehati k prostému opto; imparatus prý part. perf. od *imparo; index od indo, správní z *indic-s (in-dic-ere) jako iudex z *iudic-s (Sommer, Handbuch str. 400); k insomnia srov. ἀϋπνία vedle insomnium

ενύπνιον; při integer dodati jest z *in-tag-er m. *intagrus (tango); ita m. od is *itus spíše jest srovnati s řec. *κατά*, *μετά*; liber od *lub-, srov. čes. lup-en; meus jest na snadě srovnati s *επίσ*; minae s e-min-eo; palma s *παλάμη*; patior s *πάθος*, *πάσχω*, *ἔπαθον*; omen odvodiť jest z *ovismen srov. řec. *οἰωνός* z **διωνός*; paullus spíše synkop. tvar demin. *paurulus od *paurus, srov. *παῦρος* než z *pauc-slos; pergo z perrigo = perrrego, nikoli per-ago; pessum spíše z pet-tum od pet- *πέτιος* z **πι-πέτω* (srovn. Sommer 136) než z perd-tum od perdo; plector srov. *πλήσσω*; k se deo *ἔξουσι* dodati jest *ἔδος*; při semel koř. *sem- srov. *ἔν* z **σεμ* v *μία* ze **σ(ε)μια*. Etymologie, které sám spisovatel má již za nejisté, lze vůbec vynechat i. excetra (snad ex = *ἐχις*, cetra = *ἀσπίς*), iubeo (snad z ius habeo).

Přihlédnějice k praktické stránce a potřebě školské a řídice se svou zkušeností, podávají spisovatelé i překlad těžších míst aneb aspoň návod ke správnému jejich překladu. Pokud se ref. přesvědčil, děje se tak v mře přiměřené a překlad i návod je správný; na málo místech by snad snesl opravy. S. v. ab do čte se: »často reflex. skrývati se: in silvas, in Menapios« jakoby prosté abdere mělo význam reflexivní m. se in silvas etc.; ceter-a-um, masc. se vůbec nevyskýtá; při en neudán překlad této partikule v otázce. Příklady na významy jednotlivých hesel jsou označovány pouze zkratky jmen spisovatelů latinských, ač při tvarech zvláštních, ojedinělých nebylo by chybou uváděti úplnou citaci místa, na př. při acclarassis L. I, 18, 9.

Slovnik omezen, jak již praveno, na spisovatele dle nové osnovy ve škole čitané, jen příklad z Plauta někdy přibrán, pokud se u něho uchoval význam slova, který později z latiny vymizel. Sem ovšem nepatří tvary ellam, ellum, při nichž odkázáno k en a ecce, ale tam vyloženy nejsou a žák jich čisti nebude. Skladatelé slovníku byli toho dbalí, aby vyčerpali všechn slovní materiál u spisovatelů shora jmenovaných se vyskytující; přes to jsou některá hesla opominuta, zejména ze spisu Ciceronových, a to hlavně z listů. Budtež uvedena tato: admolior Curt. X, 8, 24; agendum (viz ago); arithmeticeta Cic. Att. XIV, 12, 3; artolaganus Cic. Fam. IX, 20, 2; aspello Cic. poet. Tusc. II, 25; assessio Cic. Fam. XI, 27, 4; combibo, onis Cic. Fam. IX, 25, 2; commendator Plin. VI, 23, 4; commendatrix ibid. VIII, 20, 2; coniger Catull. 64, 106; conservans Cic. De fin. III, 16; consponsor Cic. Fam. VI, 18, 3; Att. XII, 17; effemino 1. ženský rod přikládám, ženou činím Cic. De nat. deor. II, 66; 2. žzenštílým činím; expugnax Ov. Met. XIV, 21; exsultatio Cic. Liv.; extenuatus řídký, slabý (vestigia) Catull.; gloriola Cic. Fam. V, 12, 9 a VII, 5, 3; gustatorium Plin. V, 6, 37; iaculator; idyllium Plin. IV, 14, 9; inanitas Cic. Tusc. III, 3, De fin. I, 44; indignatiuncula Plin. VI, 17, 1; inhibitio Cic. Att. XIII, 21, 3; inhospitalitas Cic.

Tusc. IV, 25 a 27; insalutatus (inque salutatus) Verg. Aen. IX, 288; instantia blízkost Cic. Fat. 27, přičinlivost Plin. III, 5, 18, prudkost Plin. V, 8, 10; introductio Cic. Att. I, 16, 5; irrisus, ūs Tac. Caes. Liv. Cic.: laudicenus Plin. II, 14, 5; lauriger Ov.; paedagogium Plin. VII, 27, 13; praeverro (veste vias) Ov. Am. III, 13, 24; raucisonus Catullus 64, 263; recuro ibid. 44, 15; reductio Cic. Fam. I, 7, 4; regusto Cic. Att. XIII, 13, 3 a 48, 2; remigatio Cic. Att. XIII, 21, 3; roboro Hor., Cic. Hesla tato jsou sice většinou t. zv. *ἀπαξ λεγόμενα*, z velké části složeniny a odvozeniny od hesel uvedených a jen zřídka slova větší důležitosti; ovšem ani tak neměla býti vypuštěna. Vydavatelé sice zdůrazňují, že slovník vydán pro školu a proto že to či ono není uvedeno a ten onen příklad není přeložen; ale vytčená scházející hesla jsou, jak ukázáno, z auktorů ve škole čítaných.

Také některé významy hesel v slovníku uvedených nejsou úplně udány; tak abalienatus odpadlý N., afferre zavéstí (vynálezti): multa in re militari N. 11, 1, 2; collybus směna peněz Cic. Att. XII, 6; evocare lákat, sváděti: praedae cupiditas multos longius evocabat Caes. B. G. VI, 34, 4; imponere posaditi: milites in equos Caes. I, 42, 5, mulieres eo (in raedas). I, 51, 3; impubes neženatý, mládežnický, panický Caes. VI, 11, 4; indulgere přáti, býti nakloněn Caes. VII, 40, 1; inferre — importare: nihil vini Caes. B. G. II, 15, 4; statuere vrážeti Caes. IV, 17, 5; miscere plurima pletichy tropiti N. 4, 1, 3.

Naproti tomu možno některá slova vypustiti, která asi žák čisti nebude, jako abscessio Cic. Tim. 12, 38; antepes Cic. Arat. 704; appendicula Cic. Rab. Post. 8; collyra Plaut. Pers. 92; crocota Cic. Har. resp. 44; cubus Ov. Med. fac. 88; em = eum, eopse = eo ipso (Plaut.); generalitas Serv. ad Verg. Georg. I, 21; gumia Luc. Sat. IV, 3 a 30; latrunculus Cic. De prov. cons. 15.

Nestejně počínají si slovníky latinské, pokud se týče udávání jmen vlastních, hlavně osobních. Náš slovník, myslím, zašel příliš daleko, uváděje vlastní jména osobní velice odlehlá, ale nevyčerpávaje přece všechn, jež se mohou žáku při četbě objeviti. Soudím, že by slušelo vypustiti jména osob, která se jednou vyskytujují a o nichž nelze v slovníku více říci, než co žák čte na místě, kde se vyskytá, aneb kde vysvětlení vůbec netřeba a žák ani ve slovníku hledat nebude, j. Abaris, druh Fineův, Ov. Verg. (ostatně jsou to osoby dvě: druh Fineův Ov. Met. V, 86 a vojín Turnův Verg. Aen. IX, 344), Asbytes Trojan, Verg. Aen. XII, 362; Aethalion, tyrrhenský námořník Ov. Met. III, 647; Gugerni, národ belgický u Rýna, Tac. Hist. IV, 26; Gobannitio, ujec Vercingetorigův Caes. B. G. VII, 4, 2 a p. Za to vlastní jména častěji se vyskytující neb potřebná pro výklad místa aneb jména pro několik různých osob jest dobré uváděti;

tak mohlo býti uvedeno: Glyco athlet Hor. Ep. I, 1, 30 a lékař Cic. ad Brut. I, 6, 2; Idas Verg. Aen. IX, 575 a X, 352, Ov. Met. V, 90 a VIII, 305; Cyllarus Ov. Met. XII, 393 a 408 (Kentaur), Verg. Georg. III, 89 (kůň Kastorův); Euganei Liv. I, 1, 3; Gradius (příjmi Martovo) Liv. I, 20, 4, Verg. Met. III, 35 a 10, 542, Ov. Met. VI, 427, Fast. II, 861 a j.; Telethusa Ov. Met. IX, 696 a 766 a p. Co platí o vlastních jmenech osobních, platí též o jmenech místních; i zde uvedena mnohá jména dosti vzdálená, bez nichž by se slovník úplně obešel, j. Acadira, město v Indii Curt. VIII, 10, 19; opomínuto však adj. Ripaeus: arces Verg. Georg. I, 240, Eurus III, 32, pruina IV, 518.

Aby byl slovník skutečnou a vhodnou pomůckou školní, jest také třeba, aby podával latinu ve formách správných, založených na nejnovějších výsledcích latinského jazykozpytu. Toho spisovatelé plnou měrou dbají; upozorňují také na tvary odchylné, zvláštní, na dvojí tvary pádové, zvláště při osobních jmenech řeckých (ač ne všudy důsledně) a shodují se téměř veskruze se školními mluvnicemi. Požadavek tento jest důležitý hlavně při perfektech a supinech u sloves, v jejichž správném uvádění v slovnících bývá dosti nedostatků. V té příčině nejlepší dosud pomůckou jest spis Wagenerův »Hauptschwierigkeiten der latein. Formenlehre«, dle něhož spracována tato část i v grammatici Hrbkově, s níž se však slovník náš tu a tam nesrovnává. Tak albeo a albesco nemá perf. ani sup.; ango anxi (Gellius); antisto řídké perf. zní antistiti, nikoli antisteti; appareo nemá sice sup., ale part. fut. appariturus (Liv.); attingo sup. attactum; angesco perf. auxi; cieo sup. citum; exardesco bez sup., ale exarsurus; extundo bez sup.; gemo bez sup.; haereo bez sup., ale haesurus; nosco bez sup.; misceo správnější sup. je mixtum; ruo má sup. jen ve složeninách; eo perf. ii; quiesco bez sup. Kde tvary perfektní a supinové neb jen supinové se nahrazují tvary jiného slovesa synonymního, nebylo by na škodu tvary ty do závorky ihned uvést; tak extollo (extuli, elatum od sl. effero), medeor (sanavi), sustineo (sustinui, sustentatum). Adverbia uváděna jsou samostatně, mimo adjektiva, ač nikoliv úplně důsledně; totéž platí o participiích v poměru k slovesům; v obojím případě mohlo býti spíše místem šetřeno.

Kvantita jest označována na slabikách dlouhých povahou i polohou, ač v poslední příčině nejsou dosavadní výsledky bádání všude přesvědčivé; tak čteme atrōx, ale u Brugmanna ātrōx, redactus, ale u Sommra redāctus.

Zvláštní péče věnována jest slovníku po stránce t. zv. realií; obsahujeť důkladné poučení o osobách historických, mytologických, o starožitnostech právních, vojenských i náboženských, o názvech geografických a místopisných; třeba jen pročísti hesla: labyrinthus, Laestrygones, licitor, penates, pilum, Terminalia

etc. Chváliti jest, že bývají vlastní jmena osobní a nižších bytostí božských v závorce překládána, čímž jejich význam zvláště nabývá osvělení, j. Autonoe (Svéhlavá), Calliroë (Krásnotoká), Pasiphaë (Všem svítící); zkušenost učí, že nepřijde žáku samému na mysl přetlumočiti si na jazyk český jména docela jasná. K této stránce mohlo být hojněji přihlíženo.

Na dobrou stránku slovníku jest také připsati, že často upozorňováno na analogické vazby řecké j. abstinens pecuniae ἀπεχόμενος χρημάτων; aeger manum νοσῶν τὴν χεῖλα; vade age βάσκ ιθι; bene, male audio καλῶς, κακῶς ἀκούειν; occupatum interfecit φθάσας ἀπέκτεινεν a. j.

Nastává otázka, pokud se podařilo spisovatelům, kteří si látku slovníkovou dle písmen rozdělili, zachovati jednotnost a stejnoměrnost ve zpracování látky. Že této věci věnovali velikou péči, jest všude patrno a také do té míry jednotu zachovali, že nelze při zběžném prohlédnutí celého dila nijakých neshod postřehnouti. Při důkladnějším ohledání shledáme však, že přece vedle různého rozsahu v etymologisování, o němž se již zmínka stala, i v jiných drobnějších věcech se spisovatelé nesrovnalostem neubránili. Sem patří nestejně nakládání s předložkami jako předponami ve složeninách; někde totiž význam jejich uveden, jinde neuveden; uveden při e (ex), cum (com), in (adverbiale a privativum), ob, per, prae, pro, trans, neuveden při a, ad, de, cum, inter, praeter, sub; také není uveden význam předpon se- (d-), re-(d-), (s. v. redko správně rozlišováno re = zpět a re = navzájem), ve- (vae-) ve složeninách. Při ēdō, facio uvedeny vedle etymologie i zvláště tvary, nikoli při sum (fore?, forem?). Sloveso accuso odvozuje Pražák z ad + causa, excuso Sedláček jako frequent. k excutio; ambulo srovnává Pražák s amb-, inambulo Sedláček s ἀναβολή, ἀμβολή. Při intestinus z inter-situs odkázáno ke clandestinus, tam však čteme pouze clandestinus (clam).

Úprava slovníku jest velice pečlivá, články jednotlivých hesel různými typy přehledně uspořádány a korrekturna při tak různém tisku vzorně provedena. Ojedinělé omyly snadno se opraví dovtipem: j. s. v. abnuere: haud quicquam nic nenamíti m. nezamíti a p.

Referát zabral poněkud více místa, což jest jen důkazem, že dílo, o něž jde, jest skutečně hodno důkladnějšího rozboru a že ref. s nemenším zájmem se jím probíral než je spisovatelé skládali. Slovník tento svědčí, že i u nás již postoupila věda klassická na vyšší stupeň pojímání studia jazyků starověkých. Jako nic pod sluncem není sice ani on bezvadný, ale nedopatrání v něm se vyskytující jsou daleko zastíněna a vyvážena jeho přednostmi; neshody vzešlé ze společné práce tří spisovatelů nejsou na první pohled ani patrný.

»Unie« podnikla záslužné dílo pro klassickou filologii převzetím nákladu; a již pro to, nehledíme-li ani na vnitřní hodnotu jeho, zasluguje slovník všemožného rozšíření; ale cena 28 K za vázaný výtisk jest na nás a poměry našich žáků přece jen neobvykle veliká. Myslím, že by menší cenu větší odbyt vyvážil.

Jos. Němec.

Jan Máchal: Staročeské skladby dramatické původu liturgického. (Rozpravy České Akademie, třída III., č. 23.) V Praze. Nákl. České Akademie 1908. Str. 234 a 5 příloh.

Snad v židném oboru české literatury starší nebylo tolik nejistoty jako do nedávna v oboru dramatu. Práce jinojazyčné o vzniku a rozvoji středověkého dramatu církevního byly ovšem i u nás známy a podle nich tříděny i české památky. Ale právě okolnost, že většina těchto památek je zachována neúplně, byla příčinou tázání, z jakého se nedovedl vymanit téměř žádný z českých učenců, zabývajících se jednotlivými dochovanými památkami. Odtud zůstávalo tolik nerozrešených problémů v tomto oboru.

Prof. Máchalovi naleží zásluha, že sporné otázky snaží se řešiti methodou jediné možnou, podrobným rozbořem všech dochovaných památek staročeských a pečlivým souborem všech výsledků cizích prací, zabývajících se tímto thematem. Po jednáních »Staročeské velikonoční slavnosti dramatické«¹ a »Drkolenský zbytek staročeských her dramatických«² prof. Máchal podává zde v úhrnném spise výsledky svých studií.

Kniha Máchala se skládá ze tří částí: literárně historického úvodu, diplomatického otisku českých skladeb (s rozvedením zkratek) a rejstříku.

V první části podává se na základě hojně literatury, hlavně německé a francouzské, vznik a rozvoj středověkého církevního drámu. Na str. 4.—8. auktor jedná o hrách vánočních. Slavnosti vánoční nemají daleko toho významu jako slavnosti velikonoční, ač vznikly snad dříve. Přidáváním nových scén k prvkům slavností vánočních (t. j. scéně pastýřské, tříkrálové, herodesské a mladátek) vznikly skutečné hry vánoční; postup byl tedy stejný, jako přechod od officií velikonočních ke hrám velikonočním. Vedle vážných her vánočních vznikaly i veselé a rozpustilé vánoční hry žákovské.

Slavnosti velikonoční mají, jak známo, základ svůj ve slovích evangelia sv. Marka (Quem quaeritis atd., scéna t. zv. příhrobní) a sv. Jana (scéna apoštolská). Dále přidány scény zjevení Kristova Marii Magdaléně a mastičkářská — obě vznikly

¹ Věstník Kr. čes. společnosti náuk, tř. filos.-hist.-jazykozpytná 1906, 1—24.

² L. fil. XXXIII. (1906), str. 24—30.

bezpochyby ve Francii. V Čechách vůbec a v Praze zvlášť byly oblíbeny hlavně dvě verše. První — výkvět svého druhu, jíž se podle Máchala nevyrovnaná žádná dosud známá cizí — omezena byla na ženský klášter sv. Jiří; i druhá verše, všeobecně se ujavší v Čechách, má zvláštnost specificky českou, jež záleží v postavení výjevu apoštolského. První versi znázorňuje auktor officiem z antifonáře svatojirskeho (ze XIV. stol., chovaného v knih. univ.), druhou z vesperaria sboru mansionářského u sv. Vítta (z doby Arnošta z Pardubic, v bibliothece musejní); tato druhá verše obsahovala jen scénu příhrobní a apoštolskou.

Spisovatel přechází ke hrám velikonočním, jejich vývoji ze slavnosti upravováním scén jednotlivých a přidáváním nových, zejména zjevení Krista nevěřícímu Tomáši, vyjednávání rady židovské s Pilátem, sestoupení do pekel atd. K tomu se druží stručný výklad o hrách pašijových. Rozdělením skladeb českých ve tři skupiny a přehledem literatury staročeského dramatu se týkající končí auktor hlavu první.

O skladbách českých pojednáno v hlavě druhé, třetí a čtvrté. Druhá hlava jedná o hrách tří Marií, především o hrách latinsko-českých na základě podrobného rozboru dochovaných osmi skladeb. Spisovatel stanoví dále poměr her českých k cizím a vzájemný poměr skladeb českých. Výsledek shrnut je na str. 36. Episodě mastičkářské věnuje Máchal další oddíl druhé hlavy. O původu lascivních scén mastičkářských psalo se hojně, ale přes to nelze dosud nic bezpečného tvrditi o nich kromě toho, že auktory jich byli hlavně vaganti. Zejména ukázáno přesvědčivě, že na české hry působil vzor francouzský, nikoli německý. Nejspíše se za doby prvních Lucemburků k nám dostala nějakáhra latinsko-francouzská s obšírnou scénou mastičkářskou, jež byla vzorem hře české i německé. Důvody těch, kteří tvrdí, že český Mastičkář vznikl podle německého, jsou vratké.

Hlava třetí věnovaná je hrám o vzkříšení Pána, u nás reprezentovaným několika verší v zlomku Drkolenském a hrou zapsanou v jednom rukopise knihovny universitní. O této hře zejména se auktor šíří podrobněji. Konstatuje, že jest opis, a určuje její poměr k podobným hrám německým. Stručnými zmínkami o pozdějších dvou hrách Šimona Lomnického, Triumfu a Komedii o radostném vzkříšení Krista Pána se tento oddíl zavírá.

Poslední, čtvrtá hlava věnovaná jest ostatním zbytkům staročeské literatury dramatické původu církevního. Jest to především zlomek hry pašijové z konce XIV. stol., potom dva zlomky hry na květnou neděli, zlomek hry o Božím těle, hra veselé Magdaleny a posléze zlomek hry o nanebevstoupení Pána.

Druhá část práce Máchalovy obsahuje otisk textů v tomto pořadí: I. Mastičkář musejní, II. Zlomek Drkolenský, III. První hra tří Marií, IV. Druhá hra tří Marií, V. Musejní zlomek hry tří Marií, VI. Zlomek Svatovítský, VII. Zlomek Tegernseeský, VIII.

Klementinský sborník her velikonočních. Při každém rukopise podává se jeho popis, pravopis, registruje se dosavadní vydání. Pod čarou auktor připojuje kritické poznámky, z nichž některé jsou nevyhnutelné pro porozumění textu. Upozorňuji zejména na výklad zkratky *P'o* (str. 149, pozn. 2.) která dosud (podle Hanuše) vykládána byla jako *praece* (výkladu toho se držel i Gebauer). Protože pro takový název hlasatele nikde nenalezáme analogie, sluší zajisté přijmouti výklad Máchalův, že zkratka ta značí primo.¹ Někde bylo by snad záhodno bývalo přičiniti takových poznámek více; na př. ke straně 90 verši 208 (*wſſyek*, bezpochyby všech), str. 92 v. 273 (k *zubobom*), 94 v. 310 (k *soby*), 95 v. 356 (*zbawem*), str. 113 v. 128 a 129 (*baze* = *blaze*?; Ze *lmy*?), str. 144 v. 84 (*Otec* = *Otec*). Spisovatel bezpochyby pokládal někde výklad za zbytečný (na př. v posledním dokladě, kde je samozřejmě *Otec*).

Třetí částí posléze je rejstřík (str. 216—234), obsahující výběr zvláštnějších slov a frasi. Slovníček sestaven je svědomitě, ale byli bychom v něm rádi viděli *všecka* slova z otištěných textů, z nichž mnohé jsou značného stáří. Na př. pro adv. *křiklavě* (Div. Klem. B 96) Gebauerův Stč. slovník nemá dokladu (má jen adj.). Několik drobnějších omyleù: *satan* (patří pod *šatan*), *slibiti sě* (m. *slibiti sě*), *žebrachie* (m. -i); slovo *přištie* naleží až za *připlata*, ne za *preclisk*.

Řídké tiškové omyle si pozorný čtenář opraví snadno, na př.: na str. 35 ř. 9 zdola má být Galilé m. *Galile*, 63 ř. 1 zdola: teho m. toho, 73 v. 245 je *eſt* m. *eſt*, 148 ř. 19 shora najkrassí m. *najkrassí*, 182 v. 221 *otmu* m. *tomu*; ve slovníku *wdy* m. *všemahucí* m. *-úci*.

Celkem prof. Máchal ve své práci shrnul všecku posavadní látku, podal mnoho cenných poznatků nových, postavil svým spisem pevný základ příštím pracovníkům v tomto oboru. Mnohé spletité otázky v oboru staročeského dramatu rozřešil definitivně. Bohatou látku světovou předmětu toho se týkající ovládá s naprostou jistotou.

Fr. Šimek,

Dr. Zdeněk Tobolka: Český slovník bibliografický. Díl I. České prototypy (až do roku 1500). (Sbírka pramenů ku poznání literárního života v Čechách, na Moravě a v Slezsku. Skupina III. Číslo 7.) V Praze. Nákladem České Akademie 1910. Stran VIII + 81 (a rejstřík i obsah).

Jak spisovatel praví na str. VII. a VIII., neobjemná kniha tato je toliko začátek práce velmi důležité: Český slovník bibliografický má shrnouti soupis veškeré české literární produkce tiš-

¹ Výklad lze podepřít i tím, že podobná zkratka (čárka za písmenem) značí ři nebo ři, nikoliv rae (srovn. str. 82).

těné. Dílo takové je s výročním potřebným, neboť Jungmannova »Historie literatury české«, jak přirozeno, má hojně mezer a omyleů.

Auktor podal již r. 1905 ve Věstníku královské české společnosti nauk »Návrh bibliografie českých pravotisků«. Za hranici pravotisků českých chtěl po vzoru Hankové míti rok 1526. Česká Akademie z dobrých důvodů, jak dr. Tobolka sám dnes uznává, určila mu za mez rok 1500 (inel.). Jak patrné z výčtu knihoven (str. VII.), z nichž Tobolka užil českých pravotisků nebo zpráv o nich ke své práci, úkol jeho byl značně obtížný.

Spis Tobolkův počíná se přehledem a oceněním dosavadních prací o českých pravotiscích. Neprahlížíme-li k článku Dobrovského z r. 1782, podal první soupis českých pravotisků V. Hanka r. 1852¹ (v ČČM a v samostatném otisku); populární spis prof. Korába (v Plzni 1880) není založen na samostatných studiích. Přehled se končí německou prací Ant. Schuberta z r. 1899, jež přes to, že auktor snažil se pracovati samostatně, má mnohé vady, které mu vytkl zejména dr. Zahradník (*Über neuere Bibliographie der Inkunabeln, besonders der böhmischen, Prag 1902*) a jejichž výčet dr. Tobolka doplnil v této práci.

»Počátky knihtisku v Čechách« jest název druhé úvodní kapitoly práce Tobolky, kde se ukazuje, že rok 1468 jest rokem zavedení knihtisku v Čechách. Roku toho byla tištěna Kronika trojanská, Tobolka, trvám, se značnou pravděpodobností dokazuje (proti námitkám Dobrovského), že na rok 1468 připadá tisk nejstarší knihy české. Nejvážnější námitku Dobrovského, že Kronika trojanská je otiskem rukopisu z r. 1468 (chovaného dříve v knihovně kláštera Oseckého, nyní v knihovně Musea království českého) dr. Tobolka vyvrací srovnáním tohoto rukopisu s pravotiskem. Je trojí možnost: bud rukopis je opis tisku z r. 1468, nebo naopak otisk je pořízen podle tohoto rukopisu, nebo posléze mezi oběma texty není souvislosti. První možnost auktor právem zamítá proto, že rukopis jest obsáhlější než tisk. Druhou možnost vyvrací poukazem, že nadpisy některých hlav jsou jiné v rukopise a jiné v pravotisku; dále pravotisk, o který jde, byl sázen od začátečníka v umění knihtiskařském, jenž se věrně držel své předlohy; v rukopise a v tisku však jest rozličné užívání velkých a malých písmen, rozličný pravopis, rozličné zkratky a rozličná interpunkce.² Podle toho zbývala by jen možnost třetí. Ostatní

¹ U Tobolky omylem je r. 1853.

² Přes to bude nutno otázku tu ještě jednou zrevidovat pečlivým přirovnáním textu rukopisu k pravotisku, neboť není možné, nejsou-li na sobě oba texty závislé, aby tu nebylo větších neshod, než které dr. Tobolka uvádí. Pochybují, že se najdou dva rukopisy s týmž textem ve staré češtině, které by se rozlišovaly jen pravopisem, interpunkcí a užíváním velkých a malých písmen. Nadpisy kapitol se vždy různí nejvíce — písáři si je často zpracovávali sami.

námitky Dobrovského dnes neobstojí. Místo, kde Kronika trojanská byla tištěna, je *snad* Plzeň. Na konci této části nalézáme přehled českých tiskáren před r. 1500.

Jádro knihy podává kapitola III. a IV., popis dochovaných českých protiskův a zprávy o českých inkunabulích nedochovaných. Při popisu protisků se spisovatel řídil pravidly stanovenými moderní vědou zvláště pro inkunabule. Roztrídeny jsou protisky podle místa, kde byly tištěny: A. Plzeň, B. Praha, C. Kutná Hora, D. Tisky bez udání místa. Pod každým oddělením následuje dále rozdělení podle jednotlivých tiskařů. Popis jednotlivých tisků je velmi obsáhlý; po něm následuje literatura bibliografická, v níž protisk, o nějž jde, jest už citován, a na konec soupis dochovaných textů podle jednotlivých měst a míst, v nichž jsou uloženy.

Pátý oddíl po sléze (str. 78—81) shrnuje celkové výsledky, kde jsou zejména též přehledně (v pořádku abecedním) sestaveny české protisky.

Knize jsou na prospěch četná vybrazení rozmanitých ozdob z protiskův, ukázky tiskův a 46 vodních znamení přerozličných podob.¹

Prějeme auktorovi, aby pracné dílo své dovedl ke zdárnému konci.

Fr. Šimek.

Drobné zprávy.

Z věcí připravovaných ve sbírce »Kleine Texte für theologische und philologische Vorlesungen und Übungen«, o nichž podána zpráva v předcházejícím sešitě Listů filologických (str. 397), vyšly zatím jakožto číslo 62. nápisy psané vulgární latinou od Diehla (Vulgärlateinische Inschriften. Herausgegeben von Dr. Ernst Diehl. V Bonnu 1910, Marcus a Weber, 176 str. Za 4:50 mk., váz. za 5 mk.). Celkem otiskeno tu 1567 nápisů. Nápisys uspořádány podle místa, kde nalezeny, ani podle chronologie, nýbrž podle toho, který zjev grammatický se jimi ilustruje: dělí se tedy celá sbírka podle oddílů, v mluvnici obvyklých, na kapitoly, v nichž se dokumentují změny hláskoslovné (a tu zase se dělí dále podle jednotlivých hlásek), dále změny tvaroslovné a syntaktické, ke konci pak umístěna řada nápisů, v nichž lze pozorovati některé případy toho, jak se měnil význam slov. Zakočena je sbírka indexem jmen, slov a zvláště obsáhlým indexem zjevů grammatických, jež se v nápisích tu otištěných vyskytají. Uspořádání, které vydavatel zvolil, není právě nejštastnější: ve formě této podává sbírka vlastně řadu dokladů pro jednotlivé změny hláskoslovné, tvaroslovné a syntaktické v plném kontextu, kdežto grammatika spokojuje se citováním slov, o něž jde. A to přece není úkolem takového sbírky. Daleko správnější by bylo uspořádání chronologické, při němž by pak sbírka podávala obraz toho, jak se jazyk latinský měnil, a byla by

¹ Do textu vloudily se některé formální chyby. Na př. na str. 24. ř. 4. zd. je gen. pl. kněh m. knih (rovněž na str. 26. ř. 3. zdola a 30. ř. 1. zdola); na str. 43. ř. 5. shora je řiditele m. řediteli; na str. 20. ř. 18. zdola má být čís. 7. (m. 8.); táz chyba na str. 75. ř. 10. shora (auktor se tu odvolává na stejný text); na str. 71. ř. 9. zdola v citátu z Dobrovského má být Ader m. der.

vhodným doplňkem a takřka ilustrací toho, co vykládá grammatika. Kde by bylo hledatí příklady pro změny jednotlivých hlásek a pod., o tom by poučoval index. *oh.*

Současně vyšla v téže sbírce ještě další dvě čísla. Číslem 57. jest výbor dialektických nápisů staroitalských od *Hermann Jacobsohna* (Altitalische Inschriften Ausgewählt von Hermann Jacobsohn. Str. 32, za 80 pf.). Kromě nápisů osických a umberských, které zaujmají větší část knížky, jsou tu též ukázky nápisů ostatních menších národů staroitalských, jako Falisků, Paelignů, Marsů, Marrucinů, Vestinů, Volsků a j. Nápisů etruské zde vydány nejsou; budou vydány svým časem ve zvláštní sbírce. Poněvadž sbírka Jacobsohnova určena je především ke cvičením akademickým, není tu podán ani latinský překlad ani výklad jako v jiných pomůckách podobných. — Velmi zajímavé jest číslo 65. »Z antické školy« od *Ericha Ziebartha* (Aus der antiken Schule. Sammlung griechischer Texte auf Papirus, Holztafeln, Ostraka. Ausgewählt und erklärt von Erich Ziebarth. Str. 23, za 60 pf.). Je to pěkný výbor ze zachovaných písemných cvičení, která se konala za starověku ve školách řeckých. Vidíme, jak se žáci učili psát abecedu, jak psali diktáty i slobová cvičení, jak se cvičili ve skloňování ve větách, jak přepisovali vzory časovací nebo dělali přípravy k prvnímu zpěvu Iliady a pod.; také školní sošity, svědčící o postupu učení, jsou tu otištěny. Poněvadž vydavatel připojil též stručný výklad a odkazy k příslušné literatuře, setká se jeho sbírka zajisté s všeobecnou oblibou.

Výborný úvod do jazykozpytu od *Viktora Porzeziinského*, professořa moskevské university, o kterém jsme již referovali v LF XXXV, 1908, str. 290, byl právě vydán v německém překladě (Einführung in die Sprachwissenschaft von Viktor Porzeziński. Autorisierte Übersetzung aus dem Russischen von Erich Boehme. V Lipsku 1910, u Teubnera. IV a 230 str. Za 3 mk., váz. 8·60 mk.).

Ve sbírce Göschenově vyšly jako č. 492. velmi pěkné dějiny jazyka latinského o péra známého spisovatele latinské mluvnice, professořa srovánvacího jazykozpytu v Innsbrucku *Fr. Stolze* (Geschichte der lateinischen Sprache. Von Prof. dr. Fr. Stolz. V Lipsku 1910. 147 str. Za 80 pf.). Ve třinácti kapitolách probírá se zde vše, co se ku předmětu tomuto vztahuje: po úvodních poznámkách o pramezech a pomůckách vykládá se stručně o jazycích indoevropských, o italské jejich větví, o poměru větve italské, o působení jiných jazyků staré Italie na latinu, o latině předliterární a o jazyku a literatuře. V dalších kapitolách probírají se dějiny jazyka latinského od počátku literárního tvoření až do sklonku starověku, načež se jedná o latině vulgární a o poměru jazyků románských k latině. Dvěma dodatky, osvětlujícími hláskoslovné výklady v textu podané a indexem uzavřeno je zdařilé toto dílo, psané velmi přístupně, ale stojící veskrze na výši doby. Připomínáme, že spis podobný, ale obsahem rozsáhlejší, chystá též Karel Meister pro nakladatelství Winterovo v Heidelbergu. *oh.*

Latinský etymologický slovník od *Aloisa Walde*, o jehož prvním vydání podán referát v Listech filol. XXXIV, 1907, str. 266—272, vyšel nyní ve vydání druhém (Lateinisches etymologisches Wörterbuch von Dr. A. Walde. Zweite umgearbeitete Auflage. Heidelberg 1910, C. Winter. XXXI a 1044 str. Za 10·40 mk., váz. za 11·50 mk.). Již to, že v době tak krátké bylo nutno uspořádati vydání nové, ukazuje jasné, jak velice bylo již potřebí takového díla a podává zároveň lichotivé svědectví o tom, jak potřebé té slovník Waldův vyhověl. V nové vydání pojaty ovšem výsledky novějších prací a studií etymologických; ze jich při nynějším živém ruchu na tomto poli nebylo málo, ukazuje jasné vzrůst knihy proti 870 stránkám vydání prvního. Slovanské práce zná Walde jen potud, pokud se o jejich ob-

sahu dovidá z bibliografických přehledů německých nebo francouzských pokud tam nalezl pouhý jejich titul, neví o nich také nič víc. Ráz díla zůstal nezměněn; jen úvod zkrácen, kdež vynechána »Lautabelle A«, přehledný obraz toho, které hlásky jednotlivých jazyků indoевropských si navzájem odpovídají. Po stránce vnější výtána bude každému změna papíru: místo tenkého, jemného papíru, jenž se při hledání ve slovníku naprostě neosvědčí, užito nyní papíru obyčejného; tím objem knihy sice vzrostl, ale přece ne tak, aby se kniha stala nepohodlnou. A po něvadž i cena vydání nového je mnohem menší (vydání první stálo 23 mk., neváz.), možno důležitou knihu tuto doporučiti co nejlépe. — oh.

Nakladatelství Trübnerovo v Strassburku počalo vydávat novou sbírku »Untersuchungen zur indogermanischen Sprach- und Kulturwissenschaft«, která bude přinášet větší samostatné práce, týkající se indoevropského jazykozpytu a indoevropské kultury; vydavateli jsou *K. Brugmann* a *A. Thumb*. Sešit první obsahuje první část Fraenkelovy studie, jejímž předmětem jsou řecká nomina agentis na -τίχος, -τωρ, -της (Geschichte der griechischen Nomina agentis auf -τίχος, -τωρ, -της (-τ)). Von Ernst Fraenkl, Erster Teil, Entwicklung und Verbreitung der Nomina im Epos, in der Elegie und in den ausserionisch-attischen Dialekten. X a 245 str. Za 7·50 mk.). — Podobnou sbírku, věnovanou však jen v mluvnici řecké a latinské, »Forschungen zur griechischen und lateinischen Grammatik« ohlašuje firma Vandenhoeck a Ruprecht v Göttingách pod vedením *P. Kretschmera*, *Fr. Skutschera* a *J. Wackernagela*. Právě vyšlý sešit první obsahuje studii O. Lautensacha, Die Aoriste bei den attischen Tragikern und Komikern (VI a 309 str. Za 10 mk.). — oh.

Nové poznámkové vydání listů Senekových uspořádal *P. Hauck* (L. Annaeus Seneca. Ausgewählte moralische Briefe als Einführung in die Probleme der stoischen Philosophie. Herausg. von P. Hauck. V Berlíně 1910, u Weidmannů. Text: XI a 196 str. za 1·80 mk., komentář: 156 str. za 1·60 mk.). Jak již z titulu patrnó, řídil se vydavatel při výběru listů hlavně tím, aby z nich vyplynul obraz stoické filosofie vůbec a Senekovy zvláště vybrané listy, počtem 24, jsou dle tohoto hlediska sporádány a příslušnými úvody opatřeny. Mimo to k lepšímu poznání systému stoického podáno v dodatku ještě devět ukázek ze spisovatelů jiných, jako z Diogena Laertského, Plutarcha, Marka Aurela, Justinianových Institutí a j. Také Kleanthův hymnus na Dia a výňatek z listu sv. Pavla k Římanům tu máme. Kommentář vyhovuje svému účelu, ale užívání jeho slíženo jest tím, že vydavatel nedal v textu označiti po straně paragrafy, tak že poznámky odkažují pouze ke stránkám textu.

Zájem pro studium doby byzantské snaží se v Anglii šířiti cambridžský professor *J. B. Bury*; nedávno vydal svou přednášku, kterou měl 12. prosince min. r. v universitní koleji v Londýně, nadepsanou: *The constitution of the later Roman empire* (v Cambridži 1910, University Press. IV a 50 str. malé osmerky. Váz. za 1 sh. 6 d.). Podle titulu čekali bychom ovšem něco jiného než výklad z byzantologie; spisovatel jedná tu o moci císařů byzantských a ukazuje, jak vznikla z moci císařů římských i jak byla časem omezována.

Osvědčená rukověť novoreckého jazyka lidového od *Alberta Thumba*, která vyšla po prvý r. 1895, dočkala se právě druhého, opraveného a rozmnoveného vydání (Handbuch der neugriechischen Volkssprache. Grammatik. Texte. Glossar. Von Albert Thumb. Zweite, verbesserte und erweiterte Aufl. V Strassburce 1910, Trübner. XXXI a 360 str. s tabulkou písma. Za 8·50 mk.). Zvlášť výtali sluší, že v novém vydání připojen též nástin skladby a že počet textů značně rozmnoven. Dobře poslouží též bibliografický dodatek, ve kterém zaznamenány všechny důležitější publikace k studiu novorečtiny.

VÝROČNÍ ZPRÁVA

JEDNOTY ČESKÝCH FILOLOGŮ

V PRAZE

ZA 43. SPRÁVNÍ ROK 1909—10.

(Přednesena ve schůzi správní dne 12. listopadu 1910.)

I. Zpráva jednatelova.

Ve správním roce 1909—1910 byli ve výboru Jednoty českých filologů tito páновé: univ. prof. dr. František Groh, starosta; univ. doc. dr. Arne Novák, místostarosta; prof. Augustin Krejčí, pokladník; univ. doc. dr. Otakar Jiráni, správce skladu; podepsaný jednatel; dále kollegové: Jar. Kubista, administrátor; Vincenc Hlavín a Václav Kocourek, knihovníci; Bohumil Patka, účetní; Josef Hendrich, pořadatel přednášek; Augustin Wolf, zapisovatel.

Na počátku správního roku podali funkcionáři zprávy o činnosti Jednoty, o stavu jmění i o počtu členstva za uplynulý rok v řádné správní schůzi, jež konána dne 13. listopadu 1909. Mimo tuto řádnou schůzi konána ještě správní schůze mimořádná dne 25. června 1910, kde schváleny návrhy výboru na vydání knih z oboru filologie klassické i české.

Běžné věci vyřizoval výbor ve schůzích výborových, jež konány pravidelně po celý rok, vyjmajíc akademické prázdniny, každých čtrnácté dní. Celkem jich bylo 14.

Výbor pečoval o to, aby Jednota učinila zadost všem svým úkolům, stanovami vytčeným. Zvláště se pak staral, aby vhodným doplňováním a rozšiřováním knihovny vyhověl přání svých členů; se značnou slevou 20% prodával členům knihy, nákladem Jednoty vydané. Pořádány schůze vědecké s přednáškami z oboru srovn. jazykozpytu, filologie klassické i moderní. Bylo jich osm. Mimo to konána vycházka do universitní knihovny, spojená se zajímavým výkladem o vzniku a osudech knihovny.

Zřízení důvěrníků Jednoty na jednotlivých ústavech trvalo i v tomto správním roce. Úkol ten zastávali laskavě tito pánové: *v Benešově* prof. Fr. Kubík; *v Č. Budějovicích* na gymn. prof. Fr. Überhuber; na reálece prof. Fr. Husák; *v Čáslavi* prof. V. Dědeček; *v Domazlicích* prof. V. Keberle; *v Chrudimi* prof. Jos. Burkett; *v Jičíně* na gymn. prof. A. Trnka; na reálece prof. Fr. Spal; *v Jindř. Hradci* prof. dr. K. Müller; *v Karlíně* prof. F. Žákavec; *v Kolíně* prof. dr. K. Hrdina; *v Králové Dvoře n. L.* prof. T. Hrubý; *v Králové Hradci* na gymn. prof. dr. L. Brtnický; *v Litomyšli* prof. A. Doležel; *v Lounech* prof. Jar. Kroupa; *v Ml. Boleslavě* na gymn. prof. dr. A. Mazánek; *v Něm. Brodě* ředitel J. Šteflíček; *v Novém Bydžově* prof. dr. A. Kolář; *v Pardubicích* na reálece prof. J. Roubal; *v Pelhřimově* prof. J. Barták; *v Písku* na gymn. prof. Jos. Jaroš; na reálece prof. Fr. Křemen; *v Plzni* na gymn. ředitel Jan Šule; na učit. ústavě prof. J. Mašín; *v Praze* na akad. gymn. prof. Jan Kašpar; na gymn. v Křemencově ul. prof. dr. V. Niederle; na gymn. v Truhlářské ul. prof. Vojt. Viravský; na gymn. v Žitné ulici prof. Aug. Krejčí; na gymn. na Malé Straně prof. V. Sládek; na reálece na Starém městě prof. R. Částka; na reálece na Nov. městě prof. K. Černý; na reálece na Malé Straně prof. Fr. Vojtíšek; na reálece v Holešovicích prof. V. Ruth; *v Příbrami* na gymn. prof. Fr. Křenek; na reálece ředitel J. Stěpánek; *v Rakovnici* prof. J. Veitz; *v Rokycanech* prof. A. Bělský; *v Roudnici* prof. Vlad. Kobliska; *v Rychnově n. Kn.* prof. Dom. Trnka; *v Slaném* prof. P. Hrubý; na Smichově prof. dr. V. Lesný; *v Táboře* na gymn. prof. A. Samec; *v Třeboni* prof. Ant. Jandík; na Král. Vinohradech prof. dr. O. Hujer; ve Vys. Mýtě prof. Fr. Šimáček; na Žižkově na gymn. prof. Jos. Mach; na reálece prof. Fr. Ryšánek; *v Boskovicích* prof. Jan Hiller; *v Brně* na I. gymn. prof. R. Neuhöfer; na II. gymn. prof. A. Holas; na I. reálece prof. Fr. Černý; *v Kroměříži* prof. Jar. Reiniš; *v Kyjově* prof. Lad. Fiala; *v Litovli* prof. Fr. Hanus; *v Místku* prof. J. Schücker; *v Mor. Ostravě* prof. Rud. Tlapák; *v Olomouci* na gymn. prof. V. Hřivna; na reálece prof. Fr. Papírník; *v Přerově* prof. Ferd. Vaněk; *v Strážnici* prof. Fr. Bláha; *v Třebíči* prof. Fr. Mrázek; *v Uher. Hradišti* prof. Jos. Novák; ve Vyškově ředitel Fr. Teplý; *v Zábřeze* prof. Ant. Málek; *v Opavě* prof. Jos. Jaroš.

Všem těmto pánum vzdává výbor Jednoty za jejich ochotu vřelý dík.

Svým nákladem vydala Jednota v uplynulém roce 5. a 6. sešit ročníku XXXVI. a 1.—4. sešit ročníku XXXVII. Listů filologických redakcí universitních professorů dr. Fr. Groha a dr. Jar. Vlčka. Mimo to se svolením p. prof. dra. Jaroslava Vlčka dotištěno 216 exemplářů rozebraného prvního sešitu Dějin české literatury, čímž získáno tolikéž úplných exemplářů svazku prvního.

Za vystavené knihy na Jubilejní výstavě r. 1908 dostalo se Jednotě čestného diplomu s právem ražení stříbrné medaile a bronzové plakety výstavní.

Z členů zakládajících ztratila Jednota pana Jana Sudu, professora v. v. v Písku.

Ke konci koná výbor milou povinnost, děkuje všem, kdo jakýmkoli způsobem podporovali snahy Jednoty a přispěli jí v jejích úkolech, zvláště vysokému c. k. ministerstvu kultu a vyučování za subvenci 800 K na vydávání Listů filologických, slav. městské radě na Král. Vinohradech za peněžitou podporu, pp. redaktorům Listů filologických za obětavé řízení časopisu našeho, všem dárcům knih pro knihovnu Jednoty, všem pánum, kteří se vzácnou ochotou přednášeli ve vědeckých schůzích i na vycházce do c. k. univ. knihovny, slavnému sboru professorskému c. k. české fakulty filosofické za propůjčení místo ke schůzím, jakož i redakcím oněch denních listů, které uveřejňovaly zprávy spolkové.

Jaroslav Vondra,
t. č. jednatel.

Příjem.

II. Zpráva
Účet pokladniční za dobu

		Základní jméni		Výdajné jméni		Niederlův fond	
		K	h	K	h	K	h
1.	Hotovost z minul. roku správního .	23284	54	1194	99	22542	09
2.	Příspěvky členů zakládajících .	250	—	—	—	—	—
3.	Příspěvky členů přispívajících .	—	—	34	20	—	—
4.	Převedeno z Niederlova fondu .	5000	—	—	—	—	—
5.	Subvence c. k. ministerstva kultu a vyučování	—	—	—	—	800	—
6.	Dary	—	—	20	—	—	—
7.	Časopisné činných členů	—	—	—	—	446	—
8.	» ostatních odběratelů za ročník I.—XXX. . . .	—	—	—	—	119	87
9.	» ostatních odběratelů za ročník XXXI. . . .	—	—	—	—	68	60
10.	» ostatních odběratelů za ročník XXXII. . . .	—	—	—	—	62	—
11.	» ostatních odběratelů za ročník XXXIII. . . .	—	—	—	—	134	18
12.	» ostatních odběratelů za ročník XXXIV. . . .	—	—	—	—	232	04
13.	» ostatních odběratelů za ročník XXXV. . . .	—	—	—	—	292	22
14.	» ostatních odběratelů za ročník XXXVI. . . .	—	—	—	—	1284	31
15.	» ostatních odběratelů za ročník XXXVII. . . .	—	—	—	—	2452	18
16.	» ostatních odběratelů na ročník XXXVIII. . . .	—	—	—	—	51	20
17.	Za prodané knihy	—	—	—	—	9808	15
18.	Za inserát	—	—	—	—	20	—
19.	Úroky	—	—	1140	—	749	11
20.	Přebytek účetní	—	—	211	40	—	—
21.	Záruka za knihy půjčené přes prázdniny	—	—	487	—	—	—
		28534	54	8087	59	39061	95

pokladní.

od 1. listopadu 1909 do 31. října 1910.

Vydání.

		Základní jmění		Výdajné jmění		Niederlův fond	
		K	h	K	h	K	h
1.	Tisk a honorář Listů fil. XXXVI, 5., 6.	—	—	—	—	1541	25
2.	Tisk a honorář Listů fil. XXXVII, 1—4	—	—	—	—	2809	35
3.	Paušál redakce Listů fil.	—	—	—	—	400	—
4.	Za Královu Rhythmiku podle smlouvy vyplacená polovice či- stého výtěžku	—	—	—	—	102	40
5.	Tisk a korrektura Vlčkových Dějin čes. liter. seš. 1.	—	—	—	—	417	30
6.	Vazba Vykoukalových Čítanek I ² —IV ²	—	—	—	—	1031	58
7.	Za knihy koupené do knihovny	—	—	462	25	—	—
8.	Za vazbu knih do knihovny	—	—	122	—	—	—
9.	Nájemné z místností pro sklad knih	—	—	—	—	150	—
10.	Pojistné proti vloupání a ohni	—	—	9	89	26	54
11.	Tiskopisy	—	—	—	—	18	50
12.	Tisk výroční zprávy	—	—	89	—	—	—
13.	Správní vydání	—	—	46	66	107	89
14.	Poplatkový aequivalent	—	—	—	—	22	87
15.	Vydání administrační	—	—	—	—	40	34
16.	» pokladniční	—	—	—	—	9	60
17.	Inserce	—	—	—	—	8	74
18.	Prevedeno do základního jmění	—	—	—	—	5000	—
19.	Vrácená záruka za knihy půjčené přes prázdniny	—	—	487	—	—	—
20.	Hotovost 31. října 1910	28534	54	1870	79	27375	59
		28534	54	3087	59	39061	95

Rozvrh jmění

Základní jmění: hotovost	28534	K 54 h
Výdajné jmění: hotovost	1870	K 79 h
Niederlův fond: 1. hotovost	27375	K 59 h
2. požadavek za pro- dané knihy	28	K 04 h
Úhrnem	57808	K 96 h

V Praze dne 31. října 1910.

Augustin Krejčí,
t. č. pokladník.

Při revisi dne 9. listopadu 1910 shledáno úplně správným.

Za kontrollující kommissi finanční:

Bohumil Sládeček,
t. č. předseda.

Prokop Novák, **Otakar Kollmann,**
t. č. člen kontr. kom. fin. t. č. člen kontr. kom. fin.

III. Zpráva účetní.

(Od 1. listopadu 1909 do 31. října 1910.)

Časopisného vybráno	446	K — h
Výdajného vybráno	220	K — h
Vydání činí	8	K 60 h
Zbývá jmění výdajného	211	K 40 h
V celku odvedeno pokladníkovi	657	K 40 h

Josef Hendrich,
t. č. účetní.

Kontrolovalo dne 9. listopadu 1910 a shledáno správným.

Za kontrollující kommissi finanční:

Otakar Kollmann,
za předsedu kontr. kom. fin.

Josef Dobiaš, **Josef Štětka,**
t. č. člen kontr. kom. fin. t. č. člen kontr. kom. fin.

IV. Zpráva správce skladu.

(Počítáno do 31. října 1910.)

Na skladě a v komissi jsou tyto spisy Jednotou vydané:

		Exemplářů	náklad	jest	prodáno
					letos
1.	Sophoclis Ajax ed. Král	3000	369*	125	
2.	Ciceronis or. in Catilinam ed. Novák (3. vydání)	3000	10	—	
3.	Ciceronis or. in Catilinam ed. Novák (4. vydání)	3000	2482	373	
4.	Sophoclis Antigona ed. Král (3. vyd.)	2000	830	169	
5.	Ciceronis or. pro Sex. Roscio, de imp. Cn. Pompei, pro Archia poeta ed. Novák (3. vydání)	3000	1720	233	
6.	Sofokleova Antigona s pozn. od Krále (2. vydání)	3000	1644	77	
7.	Sofokleův Aias s pozn. od Krále . . .	1500	163	67	
8.	Demosthenes, vyd. Kastner-Himer, text (3. vydání)	3000	465	288	
9.	Demosthenes, vyd. Kastner-Himer, pozn. (2. vyd.)	2000	7	28	
10.	Demosthenes, vyd. Kastner-Himer, pozn. (3. vyd.)	1000	886	93	
11.	Hrubý P., Cvič. kniha jazyka lat.	3000 + 600	1749	270	
12.	Králova Řecká a římská rhythmika . . .	600	2	10	
13.	Králova Řecká a římská metrika I. . .	650	116	50	
14.	Sládkovy Dějiny řecké literatury	520	63	14	
15.	Peroutkovy Řecké dějiny I.	1000	398	96	
16.	Výkoukalova Čitanka I. (2. vyd.) . . .	8000 + 2000	1877	1387	
17.	» II. (2. vyd.)	6000 + 1200	3143	1219	
18.	» III. (2. vyd.)	3000 + 600	1539	1110	
19.	» IV. (1. vyd.)	5000 + 1000	16	340	
20.	» IV. (2. vyd.)	3000 + 600	2910	690	

* V číslicích těchto i následujících není zahrnut letošní prodej knih na počátku školního roku 1910—11, protože komissionář vyrovnává se až o velikonocích.

21.	Vlčkovy Dějiny čes. lit. I.	1.	.	.	2000	245	70	
22.	>	>	>	II., 1.	.	2000	509	74
23.	>	>	>	seš. 13.	.	2000	797	61
24.	>	>	>	seš. 14.	.	2000	932	69
25.	>	>	>	seš. 15.	.	2000+50	1077	64
26.	>	>	>	seš. 16.	.	2100+50	1308	80
27.	Vlčkovy Dějiny čes. lit. jednotlivých sešitů:							
	3. sešitu	97,	prodán	1	ex.			
	4.	> 148,	>	1	.			
	5.	> 103,	>	1	»			
	6.	> 173,	>	6	»			
	8.	> 55,	>	1	»			
	9. a 10.	> 133,	>	2	»			
	11.	> 168,	>	1	,			
	12.	> 167,	>	2	»			

28. Listů filologických:

Ročníku		ubylo o	Ročníku		ubylo o
II.	104	ex., . . — ex.	XXI.	43	ex. . . — ex.
III.	100	> . . — >	XXII.	55	> . . — >
VI.	85	> . . — >	XXIII.	45	> . . — >
VII.	82	> . . — >	XXIV.	33	> . . — >
IX.	51	> . . — >	XXV.	74	> . . — >
X.	51	> . . — >	XXVI.	53	> . . — >
XI.	49	> . . — >	XXVIII.	21	> . . — >
XII.	62	> . . — >	XXIX.	53	> . . — >
XIV.	110	> . . — >	XXX.	24	> . . — >
XV.	7	> . . — >	XXXI.	48	> . . 1 >
XVI.	33	> . . — >	XXXII.	15	> . . — >
XVII.	44	> . . — >	XXXIII.	8	> . . 1 >
XVIII.	10	> . . — >	XXXIV.	26	> . . 2 >
XIX.	12	> . . — >	XXXV.	3	> . . — >

Ročníku XXXVI 53 ex. nebylo o — ex.

Ročník XXXVI. 35 ex. . . : ubývají o — ex.
Ročníky I., IV., V., VIII., XIII., XX. a XXVII. jsou rozebrány.

Dr. Otakar Jiráni, t. č. správce skladu.

V. Zpráva administrátora.

1. Odběratelů Listů fil. mimo činné členy bylo	549 (loni 543)
2. Prostřednictvím knihkupečů odbíralo	42 (→ 48)
3. Činných členů bylo	114 (→ 115)
4. Výměnou nebo zdarma bylo zasíláno	54 (→ 57)
Celkem	759 (loni 763)

Dr. Jar. Kubista, t. č. administrátor.

* Z 216 ex. sešitu 2.—6. utvořeno dotiskem 216 ex. sešitu 1. tolikéž úplných ex. svazku I. 1.

VI. Zpráva pořadatele přednášek.

Vědeckých schůzí bylo v minulém správním roce osm. V nich přednášeli pánové: Prof. dr. *Jaroslav Kubista*: »Nejnovější teorie o původu řecké tragoedie«; Ph. C. *Jiří Kohout*: »Vývoj římského mincovnictví«; prof. dr. *Oldřich Hujer*: »O nově objeveném jazyku indoevropském«; univ. doc. dr. *Arne Novák*: »Klassicismus u Jungmanna«; prof. dr. *Adolf Panz*: »O nedávno vydané metrice Bickelové«; Ph. C. *Josef Hendrich*: »Pliniův list I. 12 a Macharova báseň Senator«; univ. doc. dr. *Otačkar Fischer*: »Středověké hry o Desíti pannách«; prof. dr. *Frant. Novotný*: »Ze života slov.« — Všem těmto pánum vzdává Jednota srdečné díky.

Dále vykonána vycházka do universitní knihovny, při níž laskavě podal výklad p. amanuensis Jan Emler.

Návštěva při přednáškách i na vycházce byla hojná.

Vincenc Hlavín,
t. č. pořadatel přednášek.

VII. Zpráva knihovní.

Odbor	Loni bylo		Letos přibylo		Jest tedy nyní	
	spisů	svazků	spisů	svazků	spisů	svazků
A vydání klassiků	769	1064	18	31	787	1095
B pomočné vědy klassické filologie	675	892	22	29	697	921
C slovanská filologie	576	727	19	26	595	753
D románská a germánská filologie	131	152	3	3	134	155
E časopisy	148	1837	1	47	149	1884
F programmy	680	554	8	8	688	562
Úhrnem	2979	5226	71	144	3050	5370

Bohumil Patka,

t. č. knihovník odboru ABF.

Václ. Kocourek,

t. č. knihovník odboru CDE.

VIII. Zpráva zapisovatelova.

Členů bylo:

1. čestných	loni	7,	letos	7
2. zakládajících	»	206,	»	211 (z nichž 5 zároveň čestných)
3. přispívajících	»	9,	»	7
4. činných	»	96,	»	109
-

Celkem loni 318, letos 329 členů.

Členové zakládající, kteří jsou zároveň členy čestnými, za počítání jsou v počtu úhrnném jen jednou.

Na počátku roku správního bylo členů činných 134; ale 2 členové stali se členy zakládajícími a 24 členové přestali být členy dle § 6. b) stanov.

Aug. Wolf,
t. č. zapisovatel.

S e z n a m č l e n ů.

I. Členové čestní.

1. Himer Karel, c. k. školní rada, gymn. prof. v. v. v Praze
2. Jagić Vatroslav, Dr., c. k. dvorní rada, univ. prof. v. v. ve Vídni.
3. Král Josef, Dr., universitní professor v Praze.
4. Leger Louis, Dr., universitní professor v Paříži.
5. Viravský Vojtěch, gymnasiální professor v Praze.
6. Vlček Jaroslav, Dr., universitní professor v Praze.
7. Zubatý Josef, Dr., universitní professor v Praze.

II. Členové zakládající.

1. K o r p o r a c e.

1. Sbor prof. gymn. v Jindřichově Hradci.
2. » » » v Litomyšli.
3. » » » v Písku.
4. » » » v Plzni.
5. » » » v Přerově.
6. » » » v Táboře.
7. Učitelská beseda v Praze.
8. Klub historický v Praze.
9. Klub přírodovědecký v Praze.
10. Okresní zastupitelstvo v Bechyni.
11. » » » v Benešově.
12. » » » v Berouně.
13. » » » v Domažlicích.
14. » » » v Hořicích.

15. Okresní zastupitelstvo v Kolině.
 16. " " v Karlíně.
 17. " " v Kostelci n. Orl.
 18. " " ve Dvoře Králové.
 19. " " v Náchodě.
 20. " " v Pardubicích.
 21. " " v Pelhřimově.
 22. " " v Poličce.
 23. " " v Roudnici.
 24. " " v Rychnově n. Kn.
 25. " " v Slaném.
 26. " " na Smíchově.
 27. " " v Soběslavi.
 28. " " v Unhošti.
 29. " " ve Velvarech.
 30. " " ve Veselí.
 31. " " ve Zbirově.
 32. " " na Zbraslaví.
 33. Městská rada v Holicích.
 34. " " v Humpolci.
 35. " " na Kladně.
 36. " " ve Dvoře Králové.
 37. " " v Novém Městě n. Met.
 38. " " v Pelhřimově.
 39. " " v Praze.
 40. " " v Třeboni.
 41. " " v Unhošti.
 42. " " ve Vysokém Mýtě.
 43. Obecní zastupitelstvo v Karlíně.
 44. " " na Král. Vinohradech.
 45. Občanská záložna v Českém Brodě.
 46. " " v Hostomicích.
 47. " " v Karlíně.
 48. " " Malostranská v Praze.
 49. " " v Německém Brodě.
 50. " " ve Vysokém Mýtě.
 51. Studijní knihovna v Olomouci.

2. J e d n o t l i v c i .

52. Bartocha Josef, gymn. ředitel v Uher. Hradišti.
 53. Beer Robert, gymn. ředitel v. v. na Král. Vinohradech.
 54. Beran František, gymn. prof. v Rychnově n. Kn.
 55. Brtnický Lad., Dr., gymn. prof. v Hradci Králové.
 56. Bureš Josef, gymn. prof. na Král. Vinohradech.
 57. Cumpfe Karel, Dr., gymn. řed. v Písku.
 58. Čáda Fr., Dr., univ. prof. v Praze.

59. Čapek Frant., gymn. prof. ve Val. Meziříčí.
60. Čapek Josef, ředitel c. k. gymnasia v Č. Budějovicích.
61. Černý Karel, prof. na reálece v Praze.
62. Červenka Jan, c. k. vládní rada, gymn. řed. v. v. v Hradci Králové.
63. Dědeček Václav, gymn. prof. v Čáslavi.
64. Dědek Josef, gymn. prof. v Praze.
65. Dohnal Alb., gymn. ředitel v Praze.
66. Doležel Ant., gymn. prof. v Litomyšli.
67. Doucha Karel, c. k. vládní rada, gymn. řed. v. v. na Smíchově.
68. Drbohlav J., státní rada v Tiflisu.
69. Drtina Fr., Dr., univ. prof., říšský poslanec, v Praze.
70. Dula Ferd., gymn. prof. v Přerově.
71. Durych Josef, ředitel gymnasia v Pardubicích.
72. Dvořák Josef, gymn. prof. v Čáslavi.
73. Erhardt Jos., inspektor gymn. v Penze na Rusi.
74. Farník Jos., gymn. řed. v Petrohradě.
75. Fencl Frant., prof. prům. školy v Praze.
76. Fischer Fr., gymn. prof. v Hradci Králové.
77. Fleischmann Adam, gymn. řed. v. v. v Jičíně.
78. Frank Ign., gymn. prof. ve Vys. Mýtě.
79. Goll Jar., Dr., c. k. dvorní rada, univ. prof. v. v. v Praze.
80. Grim Jos., c. k. vládní rada, řed. gymn. Minervy v Praze.
81. Groh Frant., Dr., univ. prof. v Praze.
82. Halaburk Fr., gymn. prof. v Benešově.
83. Hanuš Jos., Dr., prof. obchodní akademie a univ. docent v Praze.
84. Hanačík Vojtěch, gymn. prof. v Jičíně.
85. Havlák Zikmund, gymn. prof. v Slaném.
86. Havránek Jan, Dr., gymn. prof. v Hradci Králové.
87. Herout Al., Dr., gymn. prof., řed. dívč. gymn. na Kr. Vinohradech.
88. *Himer Karel, c. k. školní rada, gymn. prof. v. v. v Praze.
89. Hoffmann Jos., gymn. prof. v Praze.
90. Hospodka Václav, gymn. řed. v. v. ve Vysokém Mýtě.
91. Hrdina Karel, Dr., gymn. prof. v Kolíně.
92. Hřivna Vít, gymn. prof. ve Valašském Meziříčí.
93. Hrubý Petr, gymn. prof. v Slaném.
94. Hujer Oldřich, Dr., gymn. prof. na Král. Vinohradech.
95. Hujer Zdeněk, Dr., gymn. prof. v Plzni.
96. Chmelík Ant., gymn. prof. na Král. Vinohradech.
97. Jakubec Jan, Dr., prof. na vyšší dívčí škole a univ. professor v Praze.
98. Janko Jos., Dr., univ. professor v Praze.
99. Janovský Jos., gymn. prof. v Novgorodě.
100. Jarník Jan Urb., Dr., univ. prof. v Praze.

* Členové * označení jsou zároveň členy čestnými.

101. Jedlička Bohdan, Dr., gymn. prof. v. v. v Praze.
102. Jedlička J., druhdy berní inspektor v Rychnově n. Kn.
103. Jelínek Karel, gymn. professor v Něm. Brodě.
104. Jiráni Ot., Dr., gymn. prof., univ. doc. v Praze.
105. Jireček Konst., Dr., c. k. dvorní rada, univ. prof. ve Vídni.
106. Kacerovský Vilém, gymn. prof. na Smíchově.
107. Kádner Otakar, Dr., gymn. prof. a univ. docent v Praze.
108. Kánský Josef, ruský státní rada v Praze.
109. Kantor Rich., prof. gymn. v Přerově.
110. Kebrle Vojtěch, gymn. prof. v Domažlicích.
111. Kníže Rud., Dr., prof. gymn. v N. Bydžově.
112. Kolář Ant., Dr., gymnas. prof. v N. Bydžově.
113. Konůpek Jan, gymn. prof. v Praze.
114. Kořínek Ant., prof. gymnas. v Praze.
115. Košfál Jaromír, gymn. prof. v Praze.
116. *Král Jos., Dr., univ. prof. v Praze.
117. Kraus Arnošt, Dr., univ. prof. v Praze.
118. Krejčí Augustin, gymn. prof. v Praze.
119. Krondl Ant., zemský školní inspektor v Brně.
120. Krsek Frant., Dr., zemský školní inspektor v Praze.
121. Kubista Jaroslav, Dr., gymn. prof. v Praze.
122. Kukrák Fr., gymn. prof. v Pelhřimově.
123. Lukaševič Platon, gymn. prof. v Jagotině.
124. Mach Josef, prof. gymn. v Žižkově.
125. Máchal Jan, Dr., univ. prof. v Praze.
126. Majer Hynek, gymn. prof. v Rjazani.
127. Marek Jan, Dr., kanovník metr. kapituly u sv. Vítá v Praze.
128. Marek Václav, gymn. prof. v Praze.
129. Masáryk T. G., Dr., univ. prof., říšský poslanec, v Praze.
130. Mašín Jan, prof. na učitelském ústavě v Plzni.
131. Matějka Josef, gymn. prof. v Litomyšli.
132. Mazánek Alois, Dr., gymn. prof. v Mladé Boleslavě.
133. Mikenda Ant., c. k. škol. rada, gymn. prof. v. v. v. Praze.
134. Mikenda Bohuslav, gymn. prof. v Příbrami.
135. Mouriček V. E., Dr., univ. prof. v Praze.
136. Müller Karel, Dr., gymn. prof. v Jindřichově Hradci.
137. Nebeský Edvard, sládek na Král. Vinohradech.
138. Němec Josef, gymn. prof. v Německém Brodě.
139. Niederle Lubor, Dr., univ. prof. v Praze.
140. Niederle Václav, Dr., gymn. prof. v Praze.
141. Novák Arne, Dr., doc. čes. univ., prof. v Praze-II.
142. Novák Josef, Dr., gymn. ředitel v. v. v. Třeboni.
143. Novák Josef, gymn. prof. v Uherském Hradišti.
144. Novák Karel, gymn. prof. v Praze.
145. Novák Robert, Dr., univ. prof. v Praze.
146. Novotný Frant., Dr., gymn. prof. na Vinohradech.

147. Ošfádal Josef, gymn. prof. v. v. v Klatovech.
 148. Palán Otakar, Dr., gymn. prof. v Kolíně.
 149. Pastrnek Frant., Dr., univ. prof. v Praze.
 150. Pavlásek Fr., prof. gymn. v Praze.
 151. Pertold Ot., Dr., kand. prof. v Praze.
 152. Petřík Václ., Dr., prof. gymn. v Slaném.
 153. Placek Jan, gymn. ředitel v Ml. Boleslaví.
 154. Polák Feodor, gymn. prof. v Ananjevě.
 155. Polívka Jiří, Dr., univ. prof. v Praze.
 156. Pospíšil Věkoslav, gymn. prof. v Kijevě.
 157. Prášek J. V., Dr., prof. c. k. reálky v. v. v Praze.
 158. Procházka Edvard, gymn. prof. v Hradci Králové.
 159. Reiner V., gymn. prof. v Rjazani.
 160. Řezáč J., gymn. prof. v Roudnici.
 161. Růžička Rud., Dr., gymn. prof., univ. doc. v Praze.
 162. Sádecký Jos., gymn. prof. v Táboře.
 163. Seidl Daniel, gymn. prof. v Písku.
 164. Segeťa Bonifác, Dr., gymn. prof. v Kroměříži.
 165. Setunský Antonín, c. k. vládní rada, zemský inspektor
v c. k. ministerstvu vyučování ve Vídni.
 166. Sládek Václav, gymn. prof. v Praze.
 167. Slavík V. O., c. k. šk. rada a gymn. řed. v. v. v Praze.
 168. Smetánka Emil, Dr., univ. prof. v Praze.
 169. Snětivý Tomáš, gymn. prof. v Chrudimi.
 170. Stránský Jan, okr. školní inspektor v Něm. Brodě.
 171. Strejček Emanuel, Dr., gymn. prof. v Domažlicích.
 172. Svaloš Ant., gymn. prof. v Rychnově n. Kn.
 173. Svoboda Rudolf, gymn. prof. v Strážnici.
 174. Sýkora J., gymn. prof. v. v. v Benešově.
 175. Šarša Ed., Dr., gymn. ředitel v Příbrami.
 176. Šafránek Jan, c. k. vládní radá, gymn. řed. v Praze.
 177. Škaloud Václav, gymn. prof. v. v. v Miletíně.
 178. Škoda Ant., gymn. řed. v. v. v Počátkách.
 179. Škoda Fr., gymn. prof. v Táboře.
 180. Škorpil Vlad., ředitel archaeolog. musea v Kerči na Krymu.
 181. Špírek Josef, gymn. prof. v Jindřichově Hradci.
 182. Šťastný Jar., Dr., gymn. prof. v Praze (Žitná ul.).
 183. Štefek Josef, gymn. prof. v Příbrami.
 184. Šteflíček Jan, gymn. řed. v Německém Brodě.
 185. Šulc Jan, gymn. ředitel v Plzni.
 186. Šuran Gabriel, gymn. prof. na Král. Vinohradech.
 187. Teply Fr., gymn. řed. ve Vyškově.
 188. Toberný Vincenc, gymn. prof. v Žižkově.
 189. Třesohlavý Josef, gymn. prof., okr. škol. inspektor v Sušici.
 190. Trnka Dominik, gymn. prof. v Rychnově n. Kn.
 191. Trpišovský Josef, prof. prům. školy v Plzni.

192. Überhuber Frant., gymn. prof. v Čes. Budějovicích.
 193. Urbánek F. A., knihkupec v Praze.
 194. Vávra Vincenc, gymn. ředitel v Přerově.
 195. Veselík Karel, Dr., gymn. prof. v. v. v Praze.
 196. *Viravský Vojtěch, gymn. prof. v Praze.
 197. Vítěk Frant., gymn. prof. v Čáslavi.
 198. *Vlček Jaroslav, Dr., univ. prof. v Praze.
 199. Vlček Josef, gymn. prof. v. v. v Jičíně.
 200. Vlček Josef, gymn. prof. v Prostějově.
 201. Voleský V., gymn. prof. ve Voroněži.
 202. Votruba Josef, gymn. prof. v. v. v Praze.
 203. Vycepálek Josef, gymn. prof. v. v. v Táboře.
 204. Vykoukal Fr. V., gymn. prof. v Praze.
 205. Vysoký Hynek, Dr., univ. prof. v Praze.
 206. Wach Leop., gymn. prof. v Praze.
 207. Weger Jan, gymn. prof. v. v. v Mladé Boleslaví.
 208. Wenig Karel, Dr., gymn. prof., univ. doc. v Praze.
 209. Wošalík V., ředitel panství v Praze.
 210. Zítka Jos., sládek v Praze.
 211. *Zubatý Jos., Dr., univ. prof. v Praze.

III. Členové přispívající.

1. Hoffmeistr Ferdinand, Dr., gymn. prof. v Praze, Truhl. ul.
2. Hrůša Jos., Dr., gymn. prof. v Táboře.
3. Lang Prokop, gymn. prof. v. v. v Příbrami.
4. Macela Ant. gymn. prof. v Praze, Žitná ul.
5. Pučelík Josef, gymn. professor v Jičíně.
6. Trnka Antonín, gymn. professor v Jičíně.
7. Vocilka Jar., gymnas. prof. v Kolíně.

IV. Členové činní.

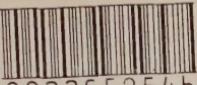
1. Antropius Václ.	12. Dvořák Josef.	23. Janeček Zd.
2. Balcar St.	13. Dvořák Emil.	24. Jedlička Karel.
3. Barthell Em.	14. Erhart Gustav.	25. Jindra Vl.
4. Bayer Karel.	15. Filipovský Oldř.	26. Kadlický Karel
5. Boška Josef.	16. Fleischmann B.	27. Kájenda Václ.
6. Bříza Jos.	17. Hendrich Jos.	28. Keclík Frant.
7. Burda Dom.	18. Heřmaňský Fr.	29. Klimeš Václ.
8. Cimburek Karel	19. Hladký Jos.	30. Kocourek Václ.
9. David Bohumír.	20. Hlavín Vincenc.	31. Kohout Jiří.
10. Dlask Emil.	21. Huslar Karel.	32. Kolář Jos.
11. Dobjaš Josef.	22. Charvát Karel.	33. Kollmann Ot.

34. Koníř Ag. Dr.	60. Pelikán Jiří.	86. Šobra Frant.
35. Konůpek Ota.	61. Piazza Lad.	87. Špinka Václ.
36. Korb Vilém.	62. Píro Rud.	88. Štěrba Lad.
37. Kubíček Frant.	63. Pižl Frant.	89. Štětka Josef.
38. Kühnová Ter.	64. Procházka Vojt.	90. Švehla Vladim.
39. Kulenda Václ.	65. Prokop Cyril.	91. Tesař Meth.
40. Kuška Th.	66. Přidal Bedř.	92. Thon Jan.
41. Květ Jan.	67. Rak Boh.	93. Tuhaček Al.
42. Liebscher Kar.	68. Ryneš Václ.	94. Valenta Jar.
43. Lička Ant.	69. Ryšánek Fr.	95. Vavřín Josef.
44. Lopour Jos.	70. Ryšánek Max.	96. Víra Josef.
45. Marvan Cyril.	71. Salač Ant., Dr.	97. Vít Jakub.
46. Matejíček Jos.	72. Sejkora Václ.	98. Vlašimský Jarom.
47. Merhaut Jos.	73. Scholzová Lib.	99. Volek Jar.
48. Minářík Ant.	74. Sládeček Boh.	100. Vondra Jar.
49. Navrátil Tomáš.	75. Straka Boh.	101. Vosyka Jos.
50. Novák Prokop.	76. Struska Jan.	102. Weingart Mil.
51. Novotný Jindř.	77. Stuna Stan.	103. Weis Ed.
52. Onderka Al.	78. Svačina Jos.	104. Wolf Aug.
53. Opatrný Václav.	79. Svoboda Fr.	105. Zachar B.
54. Panz Adolf.	80. Svoboda Jos.	106. Zdražil Frant.
55. Parma Neklan.	81. Svoboda Karel.	107. Zelinka Frant.
56. Páta Jos., Dr.	82. Šabat Karel.	108. Zelinka Vojt.
57. Patera Václ.	83. Šembera Frant.	
58. Patka Boh.	84. Škrášek Ant.	
59. Pelikán Ferd., Dr.	85. Špinka Václ.	109. Zíd Václav.

a39001

003365254b

8/72

